

Giới thiệu Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng

Edit: Qing Yun (Rùa)

Bìa: Lê Vy

Số chương: 171c

Thể loại: Nguyên sang, hiện đại, ngôn tình, ngọt sủng, bói toán, linh dị thần quái, phong thủy, 1 vs 1.

Nữ chính ngay từ nhỏ đã có âm khí xuất hiện xung quanh mình rất nặng nề cho nên thường âm vật xuất hiện quanh cô Việt Khê cũng đều trở thành đồ ăn của cô.

Mọi chuyện bắt đầu thay đổi từ lúc vào một ngày cô nhận đệ tử.

Đồ đệ đầu người là vòng sáng của công đức, gặp người liền cười, thật sự là tính tình rất tốt.

Sau đó có một ngày, tu giới xuất hiện một đôi thầy trò, đôi thầy trò này tu vi cao thâm, gặp quý giết quý, gặp ma giết ma.

Thời gian lâu rồi, người tu giới đều biết, ngàn vạn lần tuyệt đối không thể đắc tội đôi thầy trò này, đặc biệt là đồ đệ tính tình tốt kia!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit: Qing Yun

Dự báo thời tiết nói đêm nay có mưa, đêm không trăng, tầng mây đen trải rộng trên bầu trời, một chút ánh sáng cũng không có, đen kịt một khoảng không.

Trong bóng tối này, nhìn từ xa, trường trung học của thành phố A giống như một người khổng lồ đen nhánh, lộ ra vài phần dữ tợn.

Mà ở tầng ba của trường, phòng học thứ tư lại lộ ra một tia sáng màu cam quý dị.

Bàn trong phòng học đều bị đẩy ra, ở bên trong chỉ còn một cái bàn, có năm nữ sinh đang vây quanh cái bàn đó.

Ngon nén màu trắng để trên bàn, ánh nền màu cam chính là ánh sáng duy nhất trong phòng học, nhưng một chút cũng không khiến người khác thấy an tâm, chỉ mang đến hơi thở quỷ quyết.

Từ Vi nhìn cái bóng của mọi người kéo dài trên nền đất mà không nhận được run rẩy của mình, cảm lòng không được ôm lấy người bên cạnh, run run nói: "Thiên Thiên, chúng ra về đi, tớ có chút sợ..."

Trương Thiên vỗ vỗ tay cô, nói: "Không có việc gì, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

"Có thể có chuyện gì? Từ Vi, lá gan của cậu sao lại nhỏ như vậy?"

"Đúng đó, Từ Vi, bọn tớ đều không sợ, cậu sợ cái gì?"

Nước mắt lưng tròng, Từ Vi không nói gì nữa.

"Được rồi, các cậu lại không phải không biết từ trước đến nay Từ Vi đều nhất gan như vậy!"

Lớp trưởng Triệu Lộ nói chuyện, cô nhìn thoáng qua đồng hồ treo bên cạnh bảng đen, đặt ở đây vì muốn học sinh bọn họ biết thời gian quý giá, nên đã đặt ở nơi gần nhất.

Mà hiện tại, chỉ còn năm phút nữa là đến 12 giờ.

"Sắp đến giờ rồi..." Triệu Lộ lẩm bẩm, không nhận được khăn trương trong lòng.

"Ting!"

Ba kim của đồng hồ chạm nhau, 12 giờ đêm khuya, tối rồi!

Dường như đồng hồ vừa điểm 12 giờ, mưa liên tí tách rơi xuống, vang vọng trong không gian an tĩnh, toàn bộ trường học đều bị bao phủ bởi một màn mưa bụi mờ mịt.

"Đã đến giờ, mau! Lấy ngón tay cái đặt lên đĩa..." Nhìn thời gian, hai mắt Trương Thiên sáng ngời, các cô chờ chính là lúc này.

Chỉ thấy ở trên bàn, ngoại trừ ngon nết còn có đồ vật khác, một cái đĩa tròn màu trắng, trên cạnh cái đĩa có vẽ một mũi tên màu đỏ. Mà ở dưới cái đĩa có một tờ giấy trắng, theo mép đĩa vẽ ra một vòng tròn trên giấy, giống như một kết giới bao quanh cái đĩa, mà ở trên tờ giấy còn viết đủ loại tin tức.

Đúng vậy, việc mấy người Từ Vi đang làm chính là mời Địa Tiên!

Trong lúc Trương Thiên không ngừng thúc giục, Từ Vi giống như vừa khóc vừa run run đặt ngón tay lên cái đĩa.

"Địa Tiên Địa Tiên mời xuất hiện, Địa Tiên Địa Tiên mời xuất hiện..."

Hô như thế vài tiếng, năm người không nhận được nuốt một ngụm nước miếng, nhìn nhau một cái, có chút khản trương, cũng có chút hưng phấn.

Năm người các cô, ngoài Từ Vi thì là gan bốn người còn lại đều không nhỏ, giống Triệu Lộ, chính là thuần túy cảm thấy chơi rất vui.

Vài phút sau, việc gì cũng không xảy ra.

Trong lòng Triệu Lộ có chút thất vọng, cô rất hứng đối với mấy việc yêu ma quỷ quái, chỉ là hiện tại, Địa Tiên cái gì chứ, quả nhiên là không tồn tại.

Nghĩ như vậy, cô liền muốn rút tay về, lại phát hiện ngón tay không thu về được.

Biểu tình Triệu Lộ cứng đờ, bạn sẽ rất khó hình dung cảm giác này, rõ ràng là cơ thể của chính mình, thế nhưng bạn lại mất đi quyền khống chế nó.

Loại cảm giác này, không hề nghi ngờ, cực kỳ không xong.

"Rắc"

Đĩa tròn bắt đầu chuyển động, rồi khỏi vòng tròn được vẽ trên tờ giấy trắng.

Một luồng khí lạnh chạy dọc theo cột sống đi lên, Triệu Lộ đột nhiên cảm thấy lạnh, cô theo bản năng ngẩng đầu, đột nhiên cảm thấy, phòng học hình như tối hơn rồi.

Ngoài cửa sổ không có một chút ánh sáng, mà trong phòng học, ngoại trừ nơi các cô đang đứng thì những nơi khác chỉ có bóng đêm bao trùm, hình như Triệu Lộ nhìn thấy bóng dáng màu đen ở sau lưng bọn họ.

Đầu ngón tay lạnh lẽo, Triệu Lộ cúi đầu, thấy bên chân mình có một bóng đen.

Không chỉ có Triệu Lộ, bốn người khác thấy đĩa tròn di động, trong lòng cũng dâng lên cảm giác sợ hãi.

"....Có phải các cậu dùng sức đẩy nó?"

"Không.."

"Không có."

"...."

Mọi người cùng im lặng, đều nói không có, chẳng lẽ các cô thật sự mời được Địa Tiên?

Nghĩ vậy, mấy người bắt đầu hưng phấn lên.

"Tớ trước, tớ trước!" Hai mắt Trương Thiên sáng lên, chỉ cảm thấy hưng phấn kích thích, hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, cô gấp không chờ nổi mà mở miệng: "Địa Tiên Địa Tiên, tôi có thể ở bên Hàn Húc không?"

Hàn Húc là học sinh giỏi của trường bọn họ, rất anh tuấn, thành tích tốt, gia thế không tồi, điều kiện của cậu ta thật sự rất hoàn mỹ, Trương Thiên đã sớm để ý đến cậu ta, lần này mời Địa Tiên, điều đầu tiên cô muốn hỏi chính là cái này.

Đĩa tròn bắt đầu chuyển động, sau đó nó dừng lại, mũi tên màu đỏ dừng lại ở một chữ trên tờ giấy, là chữ "Có."

Thấy thế, cả người Trương Thiên đều hưng phấn, "Các cậu xem, Địa Tiên nói tớ và Hàn Húc có thể ở bên nhau!"

Thấy cô được trả lời, ba người khác cũng không nhận được tò mò, chỉ có Triệu Lộ cảm thấy có chút không thoải mái, cái loại không thoải mái này không chỉ ở tâm lý, cả thân thể cũng thế.

"Đĩa Tiên Đĩa Tiên, nghỉ hè tôi có thể đến nước M chơi không?"

Mùi tên trên đĩa tròn chỉ chữ "Không", nháy mắt, nữ sinh hỏi chuyện này có chút nhụt chí.

Nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng tinh thần tích cực của mọi người, ngược lại chuyện này làm các cô càng thêm hưng phấn, từng bước từng bước các vấn đề không ngừng được đặt ra.

"Ai, Triệu Lộ, Từ Vi, sao hai cậu không hỏi?" Trương Thiển nhớ tới, Triệu Lộ và Từ Vi vẫn luôn rất trầm mặc, hai người cái gì cũng chưa hỏi.

"Các cậu cũng hỏi đi, Triệu Lộ, không phải cậu muốn hỏi có đậu đại học B hay không sao? Hỏi mau hỏi mau!"

Triệu Lộ ngẩng đầu lên, ánh sáng mờ mờ, biểu cảm trên gương mặt cô có chút cứng đờ.

"..... Đĩa Tiên, người đã chết như thế nào?" Cô đột nhiên mở miệng hỏi.

Nghe vậy, thần sắc mấy người Trương Thiển cứng đờ trong nháy mắt, Trương Thiển có chút hoảng, nói: "Cậu hỏi cái gì, không phải nói không thể hỏi vấn đề này sao?"

Mọi Đĩa Tiên có rất nhiều kiêng kỵ, như là những việc có liên quan đến Đĩa Tiên, đều tuyệt đối không thể hỏi.

"Thiên Thiên, cái đĩa, cái đĩa đang rung....." Từ Vi chỉ vào đĩa tròn, run run nói.

Không biết vì sao, đĩa tròn trên bàn bắt đầu run rẩy làm cho cái bàn cũng bắt đầu run rẩy theo, ngọn nến trên bàn càng yếu ớt, phảng phất sẽ bị tắt ngay sau đó.

Chuyện này đã vượt qua lẽ thường, quả thực làm tim bọn họ cũng muốn run lên, sợ hãi bao trùm căn phòng.

Trương Thiển hô to: "Mau, mau mời Đĩa Tiên quay lại!"

"Đĩa Tiên Đĩa Tiên xin trở về, Đĩa Tiên Đĩa Tiên xin trở về....."

Năm người run rẩy thanh âm, gọi như thế ba lần, lúc này cả người đã đầy mồ hôi lạnh, run run hỏi: "Đĩa Tiên, đi rồi sao?"

Đĩa tròn không rung nữa, Trương Thiển thử rút tay, thấy không có việc gì phát sinh, nhìn không được thờ dài một hơi, vui vẻ nói: "Không có việc gì, không có việc gì."

Chính là khi cô quay đầu, tươi cười trên mặt cô liền cứng đờ —— vì sao bên cạnh cô lại có thêm một Triệu Lộ? Như vậy, người ngồi đối diện cô là ai?

Hoặc là nói, kia thật là người sao?

"Triệu Lộ" ở đối diện ngẩng đầu lên, rõ ràng ăn mặc giống Triệu Lộ, chỉ là gương mặt kia lại là gương mặt của người khác.

"Chết! Chết! Chết! Các người đều phải chết!" Liên tiếp ba từ "Chết", "Triệu Lộ" ở đối diện lộ ra một nụ cười tràn ngập ác ý với các cô.

"A a a!"

Tiếng thét chói tai xuyên thấu bầu trời đêm, đầu óc mấy người Trương Thiển đều trống rỗng, không chút suy nghĩ liền chạy cả ra cửa, chỉ là các cô dùng sức xoay chốt cửa nhưng cánh cửa một chút động tĩnh cũng không có.

"Các người trốn không thoát....."

Sau lưng "Triệu Lộ" đang ép gần, mấy người Trương Thiển xoay người lại, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

"Răng rắc"

"Phanh"

Phía sau đột nhiên bị đẩy mạnh, bốn người đồng loạt ngã xuống đất.

"Các cậu đang làm cái gì?"

Một luồng ánh sáng chói mắt chiếu vào mặt các cô, mấy người Trương Thiển lúc này mới phát hiện, các cô thể mà đã thoát khỏi phòng học.

"Buổi tối mà các cậu còn ở phòng học làm cái gì?" Người tới lại hỏi.

"Việt..... Việt Khê?" Từ Vi không xác định kêu một tiếng.

Việt Khê khoanh tay ở trước ngực, khuôn mặt trước nay luôn âm trầm lạnh nhạt vậy mà bây giờ lại khiến các cô rất an tâm.

Trương Thiển lấy lại tinh thần, chỉ vào bên trong: "Bên trong..... Có quý, có quý!"

Việt Khê liếc nhìn các cô một cái, cầm đèn pin đi vào trong phòng học.

Ngon nết trong phòng học không biết đã tắt từ khi nào, bên trong một mảnh đen nhánh, Việt Khê trực tiếp bật đèn lên, phòng học liền sáng như ban ngày.

Vì để học sinh có thể học tập thật tốt vào buổi tối, trường học đã lắp loại đèn tốt nhất trên thị trường.

Đèn vừa bật lên, cảnh tượng trong phòng học liền đập vào mắt, bao gồm cả mấy thứ rối loạn lung tung trên bàn.

Bốn người Trương Thiển ở sau lưng nhô đầu ra, thấy Triệu Lộ ngã trên mặt đất.

"Triệu Lộ!" bốn người Trương Thiển vội vàng chạy tới, đỡ Triệu Lộ té xỉu trên mặt đất lên.

Việt Khê đi quanh phòng học hai vòng, sau đó dừng lại trước người Triệu Lộ, nhìn cô ấy chăm chăm.

"Việt Khê, chúng tớ đưa Triệu Lộ đi bệnh viện." Trương Thiển sốt ruột nói.

Việt Khê híp híp mắt, đột nhiên ngồi xổm xuống, trực tiếp duỗi tay bóp cổ Triệu Lộ.

"Việt Khê cậu làm gì?" Những người khác kinh hãi, duỗi tay cản cô, chỉ là Việt Khê nhìn gầy yếu, nhưng cánh tay bóp cổ Triệu Lộ giống như kim sắt, bốn người các cô đều không kéo ra được.

"Ta chỉ nói một lần....." Việt Khê không biểu cảm, nhìn chăm chăm Triệu Lộ, gần từng chữ một, "Cút ra ngoài cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

Nghe vậy, thân thể mấy người Trương Thiển cứng đờ, đột nhiên nghĩ tới cái gì, biểu tình cứng đờ nhìn về phía "Triệu Lộ".

Việt Khê khẽ cười một tiếng: "Vậy đừng trách ta không khách khí."

Nói xong, cô giữ chặt cổ tay "Triệu Lộ", nắm ngón tay giờ ra, đột nhiên vùng mạnh lên.

(Nếu thấy lạ vì tại sao đang Rùa tôi lại chuyển thành Qìng Yun thì chính là vì tôi muốn đổi tên, trong đầu tôi đã xuất hiện một vạn tám trăm ngàn cái tên khác nhau rồi, tôi thậm chí còn muốn để tên người edit mỗi chương một tên khác cơ, cho nên mọi người đừng quá để ý mấy cái này, dù sao ở đây cũng chỉ có mình tôi thôi)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Qìng Yun

"A!"

Tiếng thét chói tai ở bên tai vang lên, như là tiếng kim loại cùng cát đá ma sát với nhau, sắc nhọn chói tai, quả thực làm người da đầu tê dại.

Đám người Trương Thiển nghe được thanh âm này đều cảm thấy đau đầu.

Việt Khê khẽ nhíu mày, ngón tay hơi hơi dùng sức, tiếng thét chói tai kia đột nhiên im bật.

Mấy người Trương Thiển phục hồi tinh thần, cũng thấy thứ trên tay Việt Khê, nó có hình người, có chân có tay, chỉ là chân tay dài hơn người bình thường, lại được bao phủ bởi một tầng sương màu đen.

"Đây là cái gì?" Từ Vi run rẩy hỏi, tiểu cô nương nhát gan, nước mắt đã treo trên lông mi rồi, nhìn qua thật đáng thương.

"Khụ khụ khụ!" Cùng lúc đó, Triệu Lộ đột nhiên đột nhiên ho khan.

"Tớ..... Tớ làm sao vậy?" về mặt Triệu Lộ đầy mê mang, chính là thực mau như là nhớ tới cái gì, mặt lộ vẻ sợ hãi, run giọng nói, "Quý, quý, có quý!"

Trong đầu cô còn nhớ rõ chuyện xảy ra trước ngất xỉu, bóng người đen nhánh đứng ở bên cạnh cô, hơn nữa còn vươn tay tới. Sau đó, cô liền cái gì cũng không biết.

Triệu Lộ này xem như Diệp Công thích rỗng, trước kia chưa từng gặp chuyện thế này, nhưng lại rất có hứng thú đối với quỷ thần, chỉ là lần này gặp phải thì bản thật lại sợ hãi run rẩy.

Việt Khê nhàn nhạt liếc mấy người đang run bần bật một cái, ôm nhau thành một đống, thoát nhìn như là bầy chuột hamster nhỏ đang run bần bật, chính là lá gan lại lớn hơn hamster, ít nhất hamster không có lá gan chạy đi mời quỷ quỷ.

"Buổi tối không ngủ mà chạy ra ngoài, còn chọn đứng giữa đêm, không phải là muốn gặp quỷ sao?" Việt Khê duỗi chân đá đá cái đĩa tròn té rớt trên mặt đất, coi như có nhận thức mới với lá gan của mấy người Triệu Lộ.

"Việt..... Việt Khê?" Triệu Lộ lúc này mới chú ý tới Việt Khê đang đứng ở một bên, trong lòng kinh ngạc, hỏi, "Sao cậu lại ở đây?"

"Triệu Lộ, cậu không biết, may mà có Việt Khê, bằng không chúng ta đều nguy hiểm!" Trương Thiên dăm ba câu kể hết mọi việc, dùng ánh mắt kính sợ liếc nhìn Việt Khê.

Tuy nói là bạn cùng lớp nhưng các cô lại không biết nhiều về Việt Khê, Việt Khê ở lớp bọn họ cứ như không có cảm giác tồn tại.

Hơn nữa, cô cho người ta cảm giác vô cùng không tốt, cả người nhìn âm u, thật sự là không dễ tiếp cận. Rất nhiều người, đều nói cô là một quái nhân.

"Đây là..... Quỷ?" Triệu Lộ có chút sợ hãi nhìn thoáng qua bóng đen trong tay Việt Khê, bóng đen đó khiến người ta cảm thấy không tốt.

"Cái này? Chỉ là một vật nhỏ!" Việt Khê giật giật tay, theo cánh tay của nàng đong đưa, bóng đen trên tay cũng lắc trái lắc phải, mấy người Triệu Lộ nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm.

Việt Khê rũ mắt nhìn về phía bóng đen trong tay, ở trong mắt mấy người Triệu Lộ thì nó chỉ là một đám sương khói tối đen như mực, nhưng ở trong mắt cô, đây lại là một người, hơn nữa còn là một bộ dáng không dễ nhìn.

Đương nhiên, đối phương khi còn sống có khả năng cũng là một mỹ nhân, nhưng khi chết thế nào thì thành quỷ cũng là đáng về ấy. Mà nữ quỷ này, thực hiện nhiên khi chết không đẹp đẽ gì, sọ não đều nát, huyết nhục mơ hồ, Việt Khê nhìn thoáng qua, liền có chút ghét bỏ.

Quá bẩn, quá xấu.....

Chỉ là, tuy âm khí trên người vật nhỏ không đủ, nhưng cũng vẫn có thể hiện thân được.

Mà ở trong mắt nữ quỷ, Việt Khê còn đáng sợ hơn cả quỷ, âm khí dày đặc bao trùm kia, thật khiến người ta không cách nào tin nổi cô là một người sống. A, đã quên, cô ta vốn dĩ là quỷ, còn Việt Khê lại là người khiến quỷ nhìn thấy liền sợ hãi.

Triệu Lộ có chút không xác định hỏi: "Cái này, quỷ..... đang run sao?"

Run đến mức làm lớp sương khói sắp nhìn không ra hình người.

Xem nó run thành dáng vẻ kia, trong lòng mấy người Triệu Lộ bất tri bất giác cũng không còn cảm giác sợ hãi. Hiện tại xem ra, quỷ này có khi còn sợ hơn các cô.

Việt Khê mặt không biểu tình nhìn nữ quỷ trong tay, con người đen nhánh hắc bạch phân minh, rất có cảm giác áp bách, rõ ràng chỉ là một cô gái bé nhỏ, lại làm nữ quỷ run bần bật.

Cứu mạng, dọa quỷ!

"Thì ra quỷ ở trường là cái dạng này." Trương Thiên lá gan lớn, xem nữ quỷ bị Việt Khê bắt lấy căn bản không thể nhúc nhích, nói ra một câu đầy thất vọng.

Việt Khê nghĩ nghĩ giải thích nói: "Các cậu chỉ là người thường nên chỉ nhìn thấy âm khí thôi."

"Vậy..... Ở trong mắt cậu, quỷ có dạng gì?" Trương Thiên lại hỏi.

Việt Khê nghĩ nghĩ, cảm thấy mặc kệ giải thích như thế nào đều không có sức thuyết phục bằng để các cô ấy tận mắt nhìn thấy, cho nên vươn năm ngón tay lên, nói: "Quỷ trong mắt tớ, là cái dạng này....."

"..... A a a a!"

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên ở khu dạy học, mấy người Triệu Lộ ôm nhau run bần bật, hình ảnh huyết nhục mơ hồ xuất hiện trước mặt các cô như ẩn như hiện, làm cho các cô cảm thấy buồn nôn.

Việt Khê còn giải thích nói: "Khi chết là bộ dáng gì, biến thành quỷ chính là dáng vẻ ấy."

"Sau này không phải chúng tớ sẽ luôn thấy quý chứ?" Từ Vi khóc

Khóc không ra nước mắt.

"Cái này thì không, người quý khác nhau, nếu các cậu không tự tìm chết thì khả năng cả đời cũng không thấy được quý."

Mấy người tự tìm chết Triệu Lộ: "....."

"Các cậu hiện tại có thể thấy quý là do chịu ảnh hưởng của âm khí gần đây, chờ trở về phơi nắng nhiều một chút thì sẽ không xảy ra chuyện gì." Việt Khê vẫn nói một câu.

Triệu Lộ nghĩ nghĩ, có chút lo lắng hỏi: "Kia hiện tại chúng tớ thấy quý, có thể có di chứng gì không? Không phải nói, gặp quý rất dễ dàng sinh bệnh sao?"

Việt Khê gật đầu: "Các cậu trên người nhiễm âm khí, âm dương không đều, khả năng khi về sẽ bị bệnh nhẹ. Nhưng cũng không phải không có biện pháp giải quyết, à, cái này là hoàng phù, cầm về đeo lên người, không bệnh không đau, cái gì cũng không sợ."

Nghe vậy, hai mắt bọn Triệu Lộ sáng ngời: "Việt Khê, cậu thật là người tốt."

Người tốt Việt Khê mặt không biểu tình nói: "Một tấm hoàng phù hai trăm đồng!"

"..... Chúng tớ không mang tiền trên người."

"Không vấn đề gì, dùng Alipay cũng được."

"....."

Nghe được tiếng thu tiền leng keng của Alipay vang lên, biểu tình trên gương mặt Việt Khê khó được ôn nhu hai phần, nói: "Đây là bảo bối ở cửa hàng của tớ, nếu có cơ hội thì các cậu hãy giới thiệu cho anh em bạn bè đến mua, tớ có thể chiết khấu cho họ 5%."

Mấy người Triệu Lộ biểu tình phức tạp nhìn Việt Khê, các cô cũng không mong có cơ hội giới thiệu bạn bè thân thích tới mua đồ. Nhưng không biết có phải tác dụng tâm lý của cá cô hay không, sau khi đeo hoàng phù Việt Khê cho, cảm giác thân thể giống như thoải mái nhiều, trên người đã không còn cảm giác lạnh băng như vừa nãy.

"Không nghĩ tới, trên thế giới thật sự có quý....." Từ Vi mang theo vài phần sợ hãi, ánh mắt nhìn Việt Khê rất phần phức tạp —— quý quá đáng sợ, như vậy Việt Khê có thể làm quý quá sợ hãi, lại là ai đây?

"Thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi học, các cậu vẫn nên nhanh chóng quay ký túc xá đi." Việt Khê mở miệng.

Mấy người dờ nhau đứng dậy, Triệu Lộ hỏi: "Việt Khê, cậu thì sao?"

Việt Khê quơ quơ đồ vật trên tay, nói: "Tớ đem thứ này đi xử lý....."

Nói xong, cô như là nhớ tới cái gì, lại nói: "Bên ngoài đang mưa, khi tới tớ đã mang theo ba cái ô, các cậu lấy ô đi về. Một cái ô hai mươi đồng, trở về nhớ phải chuyển tiền qua Alipay cho tớ."

Mấy người Triệu Lộ: "....." Cảm động trong lòng nháy mắt biến mất không dấu vết.

Hơn nữa, Việt Khê mặt không biểu tình nói ra ra những lời y như gian thương, thật làm người ta cảm thấy buồn cười.

Chờ mấy người Triệu Lộ rời đi, Việt Khê lại cúi đầu nhìn chằm chằm nữ quý trên tay.

Nhìn dáng vẻ nữ quý không còn thần trí, là đối diện với Việt Khê thì vẫn sợ hãi theo bản năng. Thế phân âm dương, quý thuận âm, quý có âm khí càng nặng thì càng mạnh.

Mà ở trong mắt nữ quý, âm khí trên người Việt Khê so với quý còn đáng sợ hơn, đặc sệt đen nhánh như mực, giống như có thể chạm vào được.

Đầu ngón tay vụt ra một ngọn lửa đen nhánh, ngọn lửa quý dị, chỉ là nhiệt độ cực cao, không gian bốn phía lại như vụn vỡ vì ngọn lửa này.

Ngọn lửa rơi xuống ở trên người nữ quý, nháy mắt liền lan tràn đến toàn thân.

"A!"

Người thường khó có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết vang lên, thê lương thống khổ, nhưng hét thảm một tiếng cực kỳ ngắn ngủi, rất liền biến mất. Mà nữ quý trước mặt Việt Khê cũng bị ngọn lửa thiêu đốt hầu như không còn chút gì, chỉ còn lại âm khí tối đen còn có một chút ánh sáng trắng.

Việt Khê duỗi tay nhét tia âm khí ấy vào miệng, đối với người bình thường thì âm khí rất lạnh, nhưng với cô nó chỉ là đồ ăn vặt thôi. Chỉ là cơ hội có cơm ăn miễn phí như vậy không nhiều, dường như đám quý rất sợ đến gần cô.

"..... Vị đậu xanh....." khuôn mặt luôn vô cảm của Việt Khê xuất hiện một chút chán ghét, cô rất chán ghét hương vị đậu xanh.

Ghét bỏ mím môi, Việt Khê đặt ánh mắt lên tia sáng trắng. Rõ ràng chỉ là một chút ánh sáng như đom đóm, vậy mà ánh sang lại cực mạnh, ngay cả ánh đèn trên đỉnh đầu cũng như ảm đạm đi vài phần.

"Đây là cái gì?"

Việt Khê có chút kỳ quái, vừa rồi cô phát hiện trên người nữ quý có cái gì đó khiến cô phát thèm, xem ra chính là cái này.

Không biết là cái gì, kia cứ ném thử là xong, nhìn qua còn rất ngon miệng!

Không có chút do dự nào, Việt Khê nhét luôn tia sáng ấy vào miệng.

A, là hương sữa!

Mà ở ngoại ô cách thành phố A không xa, bóng đêm như mực, mưa dầm kéo dài, ở nơi cỏ hoang mọc um tùm, vô số quỷ ảnh từ dưới đất chui lên.

Ở trong bóng đêm này, một bóng người từ xa đến gần.

Đó là một hòa thượng, một thân khoác áo cà sa màu mặn chín, hẩn chấp tay trước ngực, dáng vẻ vô cùng xuất chúng, trên ấn đường có một nốt ruồi đỏ, nhưng mà mặc kệ bên ngoài hẩn thế nào, điều người ta chú ý đầu tiên khi thấy hẩn chính là đôi mắt của hẩn, đôi mắt kia hàm chứa ý cười ôn nhuận, mang theo vô vàn thương hại với chúng sinh. Mà ở mắt phải của hẩn lại có một vết máu loang lổ, vô cớ làm hẩn nhiều vài phần tà khí.

Hoà thượng này được bao bởi ánh sáng công đức nồng đậm, ở trong mắt trăm quỷ nơi đây, thật giống như một miếng thịt thơm ngào ngạt, cắn bản không chút do dự, trăm quỷ nhào tới chỗ hẩn.

"A di đà phật....."

Phật hiệu hô lên, hòa thượng bước lên phía trước một bước, bước chân vừa chạm đất, trăm quỷ như bị ấn hạ nút tạm dừng, nháy mắt biến thành tro bụi.

"Không đủ, còn kém một chút....."

Từng dòng khí đen lao tới phía hòa thượng, đó là âm khí trên người lũ quỷ, âm khí được nuôi dưỡng ở mảnh đất chết trăm năm đều bị hẩn hấp thụ.

Hòa thượng cup mắt xuống, huyết sắc trong mắt lưu chuyển, lộ ra tia không tốt.

"A?"

Hòa thượng đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt hướng tới một nơi xa xa. Phương hướng kia, chính là trường Nhất Trung của thành phố A

Tích Diệp Công thích Rồng: Thuở ấy có một người tên là Diệp Công, nổi tiếng về chuyện thích Rồng

Mũ, áo, quần, thắt lưng của ông ta đều thêu Rồng. Trong nhà, mọi thứ đều chạm Rồng, khắc Rồng. Cột nhà, tường nhà, trần nhà đều đắp Rồng, chạm Rồng. Ấm chén uống rượu, uống trà của ông đều khắc Rồng. Cái gối của ông ta, thứ thì thêu Rồng, thứ thì chạm Rồng. Có đủ thứ Rồng: Rồng bay, Rồng lượn, Rồng phun mây, Rồng lấy nước, Rồng nhà ngọc, Rồng phun châu vv..Tiếng tăm Diệp Công thích Rồng không chỉ lan truyền khắp kinh kỳ, kẻ chợ mà con rung động tới chín tầng mây, thấu tới cõi Trời. Rồng thật ở trên trời nghe tiếng rất lấy làm cảm động. Thế là Rồng đã cười gió mây, bay xuống cõi trần, tìm đến nhà Diệp Công, gây ra cảnh mưa to, gió lớn, sấm sét đùng đùng, chớp lóe trời đất. Rồng thò đầu qua cửa sổ, còn cái đuôi dài vắt trên mái nhà, nóc nhà. Miếng Rồng thờ phù phù làm cho ngôi nhà Diệp Công rung chuyển. Cặp mắt Rồng đỏ rực như hai hòn than khổng lồ.Diệp Công nép vào cánh cửa nhìn Rồng. Mặt ông ta trắng nhợt ra, toàn thân run lên cầm cập, co dúm lại, vô cùng hãi hùng khiếp sợ. Rồi ông tung cửa bỏ chạy trong cảnh mưa gió ào ào, sấm sét ầm ầm.

Rồng bay lên cười, cười ngất nghễ. Cái đuôi Rồng cứ đập lên đập xuống. Lúc bấy giờ Rồng thật mới rõ là Diệp Công thích Rồng không phải là Rồng thật mà thứ có dáng như Rồng, có màu sắc như Rồng!Rồng vừa bay về trời vừa trầm ngâm suy nghĩ, thương hại cho tay Diệp Công nọ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Qing Yun

Ngày hôm sau mấy người Triệu Lộ mới nhớ tới đêm qua bọn họ quên dọn dẹp lại phòng học, nếu như bị giáo viên phát hiện thì nhất định không tránh khỏi bị phạt.

Nhưng khi đến phòng học mới kinh ngạc phát hiện, trong phòng học bàn ghế chỉnh chỉnh tề tề, đã được người sắp xếp lại rồi.

Người duy nhất các cô có thể nghĩ đến chỉ có Việt Khê.

"..... Phục vụ sau khi bán." Đối với cảm kích của các cô, Việt Khê giải thích như thế.

Nhưng mặc kệ thế nào, mấy người Triệu Lộ vẫn rất cảm kích Việt Khê, tối hôm qua nếu không phải có Việt Khê, các cô sợ là tính mạng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

"A, Việt Khê, đôi mắt của cậu....." Từ Vi chú ý tới mắt Việt Khê, hơi hơi trừng lớn mắt.

Chỉ thấy đuôi mắt phải của Việt Khê có hình vẽ màu vàng, nhìn kỹ thì thấy đó là một đóa hoa sen. Da cô rất trắng, hoa sen kia rất dễ thấy được.

Việt Khê xoa xoa đuôi mắt, không để ý nói: "Ấn nhầm đồ, không có gì."

Ấn nhầm đồ mà đuôi mắt có thể xuất hiện một bông hoa?

Mấy người Triệu Lộ nói thầm, chỉ là ma quỷ các cô cũng đã gặp qua nên có thể chắc chắn trên đời này có nhiều việc mà khoa học cũng không giải thích được.

Nghĩ đến đêm qua, Từ Vi liền sợ hãi, nhưng sờ đến bùa hộ mệnh trong túi, trong lòng cô lại an ổn vài phần.

"A, đúng rồi! Mọi người định đi leo núi, Việt Khê cậu cũng đi cùng mọi người đi." Triệu Lộ muốn Việt Khê đi cùng.

Mấy hoạt động của lớp học trước đây Việt Khê đều không tham gia, ở lớp cô giống như người tàng hình, nhắc tới tên cô sợ là có người không biết cô là ai.

Thân là lớp trưởng, Triệu Lộ cảm thấy, thật vất vả mới có thể tiếp xúc với Việt, cô rất cần thiết làm Việt Khê gia nhập hoạt động của.

Đối với việc này, Việt Khê cảm thấy cô có thể tham gia, leo núi mất chi phí, mà cô cũng đã nộp quỹ lớp.

Không thể lãng phí!

Nghĩ vậy, cô vui vẻ đáp ứng lời mời của Triệu Lộ.

Nhìn thoáng qua thời gian, Việt Khê nói với mấy người Triệu Lộ mình muốn đi toilet.

Cô vừa rời đi, liền có người mở miệng hỏi Triệu Lộ: "Lớp trưởng, từ lúc nào mà cậu thân với Việt Khê như vậy? Bạn học này thật cho người khác cả giác không dễ ở chung."

Triệu Lộ giải thích nói: "Việt Khê rất tốt, cậu tiếp xúc với cậu ấy sẽ biết, cô ấy là người rất nhiệt tình."

Người nhiệt tình Việt Khê rửa sạch tay rồi ra khỏi toilet, vừa vận thấy bên tay trái có một thiếu niên bị người xô đẩy đụng vào trên tường. Đối phương quay đầu tới, mặt mày sạch sẽ, một đôi mắt đặc biệt đẹp, sáng ngời long lanh, tựa hồ những điều xấu xa trong trời đất này cũng không thể nhiễm bẩn mắt cậu, là thiếu niên vô cùng anh tuấn tiêu sái.

Rất nhanh, thiếu niên bị một đám học sinh bắt lưng lôi kéo vào wc nam.

Việt Khê mặt không biểu tình đi ra toilet, cảm thấy sọ não có điểm đau.

—— vòng sáng công đức trên người thiếu niên kia thiếu chút nữa là chọc mù mắt cô!

Ánh sáng công đức đủ để lóa mù mắt người như vậy đều được Thiên Đạo che chở, nói trắng ra một chút, đó chính là con của Thiên Đạo. Người chọc đến hắn, đó chính là cùng Thiên Đạo đối đầu.

Cho nên, Việt Khê hoàn toàn có thể nghĩ đến kết cục không mấy tốt đẹp của đám thiếu niên bắt lưng kia.

Trong WC nam.

Một đám thiếu niên bắt lưng đem người xô đẩy đến góc trong WC, Hoàng Mao đi đầu không có ý tốt nói: "Bạn học, gần đây các anh em có chút khó khăn, cậu đưa bọn này chút tiền đi."

Thiếu niên trước mặt cậu ta, tay chân thon dài, đôi mắt khi nhìn người khác tựa hồ mang theo vô vàn từ bi, nhìn qua đúng là người dễ bị bắt nạt. Mà vị

học bá này, tính tình rất giống với cảm giác mà người khác nhìn được ở cậu, bản thân chính là một người có tính cách mềm mại, bị người bắt nạt thì cậu cũng có thể lấy ơn báo oán, đây cũng là lý vì sao Hoàng Mao lại chọn cậu để trấn lột tiền.

Những người như bọn họ, thích nhất là người dễ bắt nạt!

Đôi mắt Hàn Húc giật giật, bộ dáng nhìn qua vô cùng thuần lương vô hại, cậu móc tiền trong túi ra, nói: "Tôi chỉ có năm trăm đồng, cho các cậu cả đấy."

Thấy cậu thức thời như vậy, trong lòng Hoàng Mao rất cao hứng, nhón chân duỗi tay vỗ vỗ vai đối phương, "Bạn học tốt, thực biết điều."

Hàn Húc hơi hơi mỉm cười, cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, nói: "Nghỉ trưa đã kết thúc, tôi có thể đi học chứ?"

Cầm tiền rồi nên Hoàng Mao cũng không khó xử cậu, xua xua tay ý bảo cậu có thể đi ra ngoài.

Chờ Hàn Húc đi rồi, phía sau Hoàng Mao có một người cảm thấy không ổn, kéo kéo áo cậu ta, nói: "Hoàng ca, tiền này..... Nếu không thôi bỏ đi, chẳng nhóc này có điểm..... Tà môn!"

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của cậu ta đã có chút thần bí.

Hoàng Mao nhú mày, không để bụng nói: "Cái gì tà môn với không tà môn?"

Người nọ có chút sốt ruột, nói: "Em nói chính là thật sự, tên Hàn Húc này thật sự rất tà môn, dường như những người bắt nạt cậu ta đều không có kết cục tốt. Đến cả Dương Liễu của Nhị Trung, lần trước định đánh cậu ta, còn chưa kịp ra tay đã bị chậu hoa không biết từ đâu xuất hiện rơi xuống trúng đầu."

"Đó là Dương Liễu xui xẻo....."

"Không chỉ thế, trước kia em học cùng lớp với cậu ta, phạm những người bắt nạt cậu ta đều không có kết cục tốt. Đơn giản thì xui xẻo một đồng, nghiêm trọng hơn, đều trực tiếp thấy máu. Lúc trước Hàn Húc còn bị người bắt cóc, anh đoán thế nào, bọn bắt cóc trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, một cái xe tải trực tiếp đâm tới, một xe người, ngoại trừ Hàn Húc, những người khác toàn bộ đều đã chết!"

Nghe thế, tất cả mọi người nhìn không được chà xát tay, cảm thấy sờn tóc gáy.

Hoàng Mao lại chưa bao giờ tin mấy thứ này, hừ nói: "Đó là những người đó xui xẻo, ông đây có thể giống như bọn họ sao? "

Người nói chuyện thấy không khuyên được Hoàng Mao thì cũng không hề nói thêm cái gì, nhưng đáy lòng lại âm thầm quyết định, thời gian tới cậu ta sẽ tránh xa mấy người này.

Bọn họ không gặp nên không biết, trong lòng cậu ta rất rõ ràng, Hàn Húc này thật sự rất tà môn, căn bản không đụng vào được!

Việt Khê từ toilet trở về, liền nghe thấy trong phòng học nghị luận sôi nổi thảo luận tin tức hôm nay.

"Việt Khê!" Triệu Lộ kêu cô, đem điện thoại đưa qua, mở tin tức ra cho cô xem, "Cậu mau xem cái này, hắc hồ ở ngoại ô trong một đêm nở đầy hoa sen!"

Hắc hồ ở ngoại ô, đó là một mảnh đất chết, nghe nói vài thập niên trước khi còn ở thời kỳ chiến loạn, nơi đó là một hồ chôn người chết, nước R giết người liền đem thi thể ném ở kia. Mà hiện giờ, nơi đó không có một ngọn cỏ, mặc kệ trồng thứ gì cũng không thể sinh trưởng.

Chính là chỉ trong một đêm, nơi đó lại nở rộ tràn đầy hoa sen!

Triệu Lộ chờ mong nhìn Việt Khê, nhỏ giọng hỏi: "Đây không phải là.... những thứ đó làm sao?"

Từ sau tối hôm qua, Việt Khê trong mắt Triệu Lộ đã không còn giống như người thường, trở nên thâm trầm và cao thâm khó đoán, dù sao thì cũng không phải người thường, mang theo hơi thở thần bí.

Mà trong một đêm, vùng đất chết nở rộ đầy hoa sen, kia tuyệt đối không phải việc người thường có thể làm được.

Nhìn tin tức trong di động, chút đau lòng thoáng hiện trong mắt Việt Khê.

Vùng đất chết kia có vô số âm hồn, đều là lão quỷ vài thập niên, những người này khi còn sống đã chịu tra tấn, sau khi chết cũng không được an bình, thành lệ quỷ, cũng bị vấy trối ở nơi đó.

Lúc trước Việt Khê vốn định ăn bọn họ, chỉ là sau khi biết chuyện này lại mềm lòng không ra tay.

Sớm biết thế này, cô đã ăn chúng nó không chút do dự!

"Lớp trưởng, các cậu đang nói cái gì?" Một âm thanh vang lên, Hàn Húc đứng ở cạnh bàn Việt Khê hỏi.

Hàn Húc!

Triệu Lộ lập tức đứng thẳng thân thể, theo bản năng biểu hiện ra dáng vẻ mà cô coi là đẹp nhất, nói: "Chúng tớ đang nói đến tin tức hôm nay, hắc hồ bên kia nở ra rất nhiều hoa sen chỉ trong một đêm..."

"Cái này à, tớ cũng xem!" Hàn Húc nhìn thoáng qua, thờ dãi, "Thế giới vô biên, quả nhiên việc lạ gì cũng có."

Nói, cậu quay đầu nhìn về phía Việt Khê, khẽ đảo mắt, duỗi tay chạm vào đuôi mắt của cô.

Việt Khê tránh thoát tay cậu theo bản năng, ánh mắt cảnh giác nhìn cậu.

"Xin lỗi." Hàn Húc mặt lộ vẻ xin lỗi, giải thích nói, "Tớ chỉ thấy mắt Việt Khê hình như có thứ gì đó."

Việt Khê xoa mắt đuôi, cái này đại khái di chứng sau khi ăn cái tia sáng kia, cũng không biết đó là thứ gì, ăn xong còn làm đuôi mắt cô xuất hiện một bông hoa như vậy.

Những người xung quanh thấy Hàn Húc nói như vậy thì kinh ngạc cực kỳ.

Vừa rồi, Hàn Húc là khen Việt Khê đi?

Hôm nay là cuối tuần, cho nên chỉ học buổi sáng, sau khi tan học mọi người liền quyết định đến hắc hồ kia.

"Việt Khê, cậu thì sao? Muốn đi xem với bọn tớ không?" Triệu Lộ quay đầu hỏi Việt Khê.

Việt Khê mới vừa tỉnh ngủ, mê mang nhìn cô, cô ngủ cả buổi sáng, khuôn mặt bị đỏ một mảng.

Nhìn qua, lộ ra vài phần ngây thơ ngoan ngoãn.

"Chúng tớ muốn đến hắc hồ nhìn một chút, Việt Khê cậu cùng đi với mọi người đi." Hàn Húc thần sắc ôn nhu nói, một đôi mắt sạch sẽ trong suốt.

Việt Khê rũ mắt nghĩ nghĩ, tối hôm qua khẳng định hắc hồ đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không mảnh đất chết đầy cũng không nở nhiều hoa sen như vậy.

Cô đi xem nói không chừng lại tra được lý do.

Cho nên, Việt Khê gật gật đầu, nói: "Được!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Qing Yun

Trước nay Việt Khê không giao lưu gì với bạn cùng lớp, hoạt động tập thể lại càng không tham gia cho nên bọn họ đối với cô rất tò mò.

Đối với những ánh mắt đánh giá của mọi người, Việt Khê làm như không thấy, chậm rì rì đi đi ở cuối cùng.

Trạm xe gần trường học rất đông người, trừ bọn họ còn có nhiều người cũng muốn đi đến hắc hồ, dù sao cũng là chuyện lạ nên ai cũng muốn đi nhìn một cái.

Việt Khê đứng ở cuối, nhìn thấy toàn người là người, thật đáng sợ.

Đội hai xe đi qua cuối cùng bọn họ cũng có thể lên xe, chỉ là trên xe có rất nhiều người, chỉ cần xe rẽ đột ngột thì trên xe sẽ đầy tiếng kêu.

"Việt Khê, tay cậu thật lạnh....." Triệu Lộ đứng cạnh Việt Khê, không tránh được đụng chạm với cô, những người khác đều rất âm áp, chỉ có Việt Khê, trên người cô rất lạnh.

"Hơn nữa, trên người của cậu thơm quá.....a, mùi này có chút giống mùi hoa sen" Cô lại tiến đến gần cổ Việt Khê ngửi ngửi, đôi mắt có chút tỏa sáng.

Mùi hương này rất thoải mái, không phải cái loại mùi hương của nước hoa, mà là càng thêm tự nhiên thanh đậm, ở nơi hương vị hỗn tạp trên xe bus này, ngửi thấy khiến người rất thoải mái.

"Là do thể chất của tớ, tớ thể hàn nên nhiệt độ cơ thể sẽ thấp hơn mọi người." Việt Khê giải thích một câu.

—— trên người tất cả đều là âm khí, sao có thể không lạnh?

Triệu Lộ không nhin xuống, trực tiếp duỗi tay ôm lấy Việt Khê, sau đó thật sâu hít vào một hơi, cảm thấy cả người đều sống lại.

Ôm Việt Khê, đó là thật sự một chút cũng không nóng!

Việt Khê lại cảm thấy thân mình cứng đờ, cô còn chưa từng thân cận với ai như vậy, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao

Từ Vi dịch bước chen tới, Việt Khê ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái.

"Việt Khê....." Từ Vi thấp giọng kêu một tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn kỹ có thể thấy cô đang khẩn trương sợ hãi còn có vô thố.

Trong xe thật sự quá chật, khoảng cách giữa người với người gần như bằng không, ở không gian thế này không khó gặp mấy cái móng heo.

Việt Khê khẽ hừ một tiếng, đang muốn làm cái gì, lại nghe thấy Triệu Lộ đột nhiên chửi ầm lên: "Cút ngay, con mẹ nó lão già xấu xí, dám sờ mông của bà, xem bà có đánh chết mày không!"

Nói, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau, Triệu Lộ đá một cái muốn đoạn tử tuyệt tôn của hắn, hắn liền ôm hạ thân kêu la.

Mọi người: "....."

Nam giới trên xe đều nhin không được cảm thấy phía dưới chột lạnh, theo bản năng kẹp chặt hai chân.

"Mày... con ranh chết tiệt!" Đó là một người đàn ông có khuôn mặt vô cùng đáng khinh, hắn đang dùng tay ôm lấy JJ của mình, mắg Triệu Lộ bằng mấy câu ô ửế khó nghe.

Ai, nói như thế nào cũng chỉ là cô gái nhỏ, bị người mắg như vậy, trong lòng khẳng định khó chịu ùy khuất.

"Bang!"

Triệu Lộ nhìn như sắp khóc đến nơi, tức giận giơ tay cho hắn một bạt tai, cô gái nhỏ đứng trước người đàn ông cao lớn nhưng khí thế lại là nửa điểm không yếu, nói: "Lão già xấu xí, dám mắg tôi..."

Hắn ta khó thở, vươn tay muốn đánh Triệu Lộ.

Cái tát này, nếu thật đánh vào mặt Triệu Lộ, sợ là sẽ chịu vết thương không nhỏ.

Triệu Lộ theo bản năng rụt rụt cổ, bàn tay kia đến giữa không trung thì bị ngăn lại.

Việt Khê dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, trên tay hơi hơi dùng sức, mọi người lập tức nghe thấy được âm thanh giống như tiếng xương cốt vỡ vụn.

"A!" Hét thẳm một tiếng.

Xe buýt vừa vận đến trạm, mọi người chỉ thấy một người thất tha thất thểu chạy xuống xe buýt, thần sắc trắng bệch. Mà mọi người không phát hiện chính là, ngay khi hắn xuống xe liền có một đám khí màu đỏ bám theo rồi dung nhập vào cơ thể hắn.

Làm xong tất cả, Việt Khê thu hồi tay, mím môi, một bộ cái gì cũng chưa phát sinh.

Nếu đối phương thích quấy rầy người khác, như vậy cũng làm hắn thừa cảm giác bị quấy rầy. Trên đời này, có một loại quỷ gọi là điểm quỷ, thích nhất chính là cùng người làm mấy việc phong lưu.

Điểm phúc khó tiêu nha!

Triệu Lộ quở trách Từ Vi, hận sắt không thành thép nói: "Gặp gỡ loại người này, cậu liền không cần khách khí, đập chết nó. Chính vì tính tình cậu quá mềm, mọi người mới có thể bắt nạt cậu."

Từ Vi chỉ cười với cô, tươi cười cũng là mềm mại, thoạt nhìn đúng là dễ bắt nạt.

Triệu Lộ đau đầu, chính cái tính tình này của Từ Vi mới luôn bị người theo dõi, bị bắt nạt.

Quay đầu nhìn về phía Việt Khê, Triệu Lộ nhin không được nói: "Việt Khê, cậu vừa rồi thật là lợi hại."

Tuy rằng đá đối phương một chân, trong lòng cô vẫn là chưa hết giận, căm giận nói: "Loại người này, nên bị giáo huấn một trận thật tốt, còn không biết có bao cô gái bị hắn ra tay làm bậy, vừa nãy tớ nên đá hắn thêm mấy cái nữa."

Việt Khê mặt không biểu tình nói: "Vừa rồi tớ đã bẻ gãy tay của hắn."

Nghe vậy, Triệu Lộ hai mắt sáng ngời, nói: "Việt Khê, làm tốt lắm."

Nghe vậy, nhóm nam giới trên xe cảm thấy trong lòng có điểm lạnh, con gái bây giờ đều bạo lực như vậy sao?

Một bên Hàn Húc rũ mắt, khoe môi gọi lên, lộ ra một nụ cười nhàn, lập tức làm mấy cô gái bên cạnh đỏ mặt.

Ở trên người cậu có loại từ bi ôn nhu, nhưng cái này cũng không có nghĩa cậu rất dễ tiếp cận, loại ôn nhu này càng khiến người ta chỉ dám nhìn từ xa.

Hắc hồ ở ngoài thành, khoảng cách không tính quá xa, xe buýt đi hơn hai giờ mới tới điểm cuối, bọn họ còn phải đi thêm một đoạn đường mới có thể đến hắc hồ.

Sau khi xuống xe bus thì có thể thấy xe tư gia tới tới lui lui, so với mảnh đất chết hoang vu trước đây thì đúng là hoàn toàn khác biệt, kể ra thì đây cũng là một kiểu náo nhiệt.

"Mọi người khẳng định cũng đã xem tin tức, đến xem nào nhiệt." Một bạn học nam trong lớp tên Hoàng Sơn mở miệng, "Bà tớ nói hắc hồ này chắc có tiên nhân đứng tới mới một đêm nở đầy hoa sen như vậy, hẳn là mọi người đều muốn đến để chiêm chút tiên khí."

"Tớ cũng là bà kêu đến, mong tớ có thể học tập rồi thi đại học thật tốt."

"Ba mẹ tớ cũng nói....."

Từ cổ chí kim, hoa sen đã dính đến hai chữ thánh khiết, không dính dáng một chút đến âm khí, chẳng trách mọi người lại suy nghĩ nhiều như vậy.

Triệu Lộ nhìn về phía Việt Khê, quyết định dò hỏi ý kiến của nhân sỹ chuyên nghiệp: "Việt Khê, cậu nói làm thế này thật sự hữu dụng sao?"

"So với cầu thần bái phật, tớ cảm thấy vẫn nên thành thật nghe giảng thì có tác dụng hơn." Việt Khê tuy rằng mặt không biểu tình, nhưng Triệu Lộ lại phảng phất thấy trên người cô có một luồng oán niệm, "Nếu cầu thần bái phật có thể cho làm cho thành tích tốt hơn, tớ đã sớm làm như vậy."

Lời này mới có sức thuyết phục làm sao!

Nghe đến thành tích thảm không nở nhìn của Việt Khê, cô liền thoát khỏi ảo tưởng mà tiếp nhận sự thật, không cần nói thêm cái gì cũng đủ chứng minh lời nói của Việt Khê là thật sự.

Xem ra, nếu muốn thành tích tốt, còn phải dựa vào chính mình!

Triệu Lộ thờ dài.

Đoàn người đi đến phía trước hơn mười phút, còn chưa thấy hắc hồ thì bọn Việt Khê đã ngửi được một mùi hương thanh ngát, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt, cho người ta cảm giác, đậm mà u, thấm vào ruột gan.

Ngửi thấy mùi hương này tức khắc cảm thấy tai thính mắt sáng, cả người vô cùng bình tĩnh thanh tĩnh.

"Tớ cảm thấy hiện tại nếu đưa đề thi Lý cho tớ thì tớ khẳng định có thể tìm ra đáp án." Một người kích động, nhin không được mở miệng nói.

Việt Khê nhin không được nhìn cậu ta một cái, ánh mắt quái dị, người này thành tích ở lớp học chỉ có thể coi như trung bình mà thôi.

"Việt Khê, làm sao vậy?" Chú ý tới ánh mắt cô, Triệu Lộ hỏi một câu.

Việt Khê thành thật nói: "Tớ chỉ nghĩ là, cảm thấy chính mình có thể giải ra toàn bộ đáp án của đề lý chính là ảo giác lớn nhất trong cuộc đời."

Những người khác: "....."

"Phốc!" Một tiếng cười khẽ, những người khác ánh mắt nhìn qua, Hàn Húc mỉm cười nói, "Không nghĩ tới, Việt Khê thế mà hài hước như vậy"

Những người khác vừa nghe cũng nhin không được mỉm cười, ngay cả bạn học nam nói ra câu nói đó cũng nhin không được sờ sờ cái mũi, nở nụ cười.

Đột nhiên cảm thấy, Việt Khê này, giống như cũng không khó thân cận như vậy.

Triệu Lộ ha ha cười nói: "Ảo giác lớn nhất trong cuộc đời, cảm thấy chính mình có thể làm được tất cả đề kiểm tra môn Lý..... thật trùng hợp, tớ cũng vừa mới nghĩ như vậy."

Lời này, lại làm mọi người nở nụ cười, thật trùng hợp, vừa rồi lại có nhiều người cùng như như vậy.

Việt Khê: "....."

Những người này thật là kỳ quái, có cái gì buồn cười.

Chỉ là, mùi hương này mặc dù không làm người khác trở nên thông minh nhưng thật sự có thể khiến họ càng thêm bình tĩnh, lý trí.

Bởi vậy có thể thấy được, hoa sen trong hắc hồ này, đích xác không phải phẩm vật.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Qing Yun

Hắc hồ có tên như vậy là bởi vì nó là cái hồ to, đáy rất phẳng, hàng năm đến mùa nước rút thì đáy hồ lại lộ ra màu đen, nghe nói đó là máu nhuộm dần ở bên trên, nhiều năm không được rửa sạch nên máu đã chuyển thành màu đen.

Hắc hồ lúc trước còn có cái tên không dễ nghe, gọi là hồ vạn người. Trong lịch sử, người dân bị nước R giết đều ném xuống hồ này. Cũng bởi vì ý do này nên âm khí nơi đây rất nặng, xung quanh không có một ngọn cỏ, chính phủ đã từng mang đến loại cây sinh trưởng tốt để trồng ở đây, đáng tiếc không có một gốc cây có thể sống sót.

Thăng đến trước đêm qua, nơi này đều là một mảnh hoang vu.

Khi bọn Việt Khê đến gần, đầu tiên là ngửi được mùi hương thanh đậm như có như không kia, mùi hương quá đậm, lại vô cùng mê người, làm người cảm thấy đầu óc trở nên thanh tĩnh. Cảm giác này làm cho người cảm thấy nơi này thực thần kỳ, biểu tình trên gương mặt mấy người Triệu Lộ cũng đều trầm trọng hơn rất nhiều.

Xung quanh đều là người, tới tới lui lui, có người còn mang theo tiền giấy và nén quỳ trước hồ, trong miệng không biết đang niệm cái gì.

Người quá nhiều, có cả người mặc cảnh phục đang duy trì trật tự, căng dây phong tỏa hắc hồ, không cho người đến gần. Nhưng mọi người có thể thấy giữa hồ nở rộ từng đóa hoa sen.

Hoa sen hồng phấn, lá xanh mon môn.

"Oa....."

Chỉ có tới nơi này thì mới biết cảnh tượng này xinh đẹp cỡ nào, không khỏi khiến mọi người cảm thán kinh ngạc.

Việt Khê chỉ liếc những bông hoa sen đó một cái, ánh mắt lại dừng ở trên người mấy hòa thượng và đạo sĩ gần đó, ở giữa đám người bình thường, trang phục của đạo sĩ và mấy cái đầu trọc của hòa thượng thật sự là rất nổi bật.

"Không thể tưởng tượng, âm khí nơi này thế mà lại biến mất toàn bộ." Người nói chuyện là một lão hào thượng mặc áo tăng màu trắng, tên là Không Sắc, có khả năng nhiều người ngoài giới không biết, nhưng trong mắt một vài người lại không như vậy, hắn là chủ trì Trường Ninh Tự, đức cao vọng trọng, phật hiệu tinh thâm, tu vi càng là cao thâm khó đoán.

Sáng nay Không Sắc nghe được tin tức thành phố A xảy ra chuyện lạ, ông ta liền đi máy bay đến đây.

Bên cạnh có một đạo nhân hỏi: "Không Sắc đại sư, ngài xem rốt cuộc là người phương nào làm?"

Không Sắc duỗi tay ngắt một đóa hoa sen, hoa sen này nở thật tốt, những người khác chỉ cảm thấy hương khí thanh nhã, khiến người thoải mái, chính là ở trong mắt tu sĩ bọn họ, lại có thể nhìn thấy dòng kim khí lượn lờ, mang theo thiên ý.

Khí này, mang theo khí Phật gia!

"..... trong Phật gia có một chiêu thức gọi là bộ bộ sinh liên, đó là chiêu thức cao nhất trong Phật gia, chỉ có phật hiệu cực kỳ cao thâm, mới có thể làm được chuyện này. Hiện giờ trên đời có thể đạt tới chiêu thức ấy, không vượt qua ba người."

Một người trong đó chính là Không Sắc.

"Chỉ là hơi thở nơi này, không thuộc về ai trong ba người này cả." Không Sắc khẽ lắc đầu, "Khi nào, lại xuất hiện một vị đại sư phật hiệu cao thâm như vậy?"

Hắn nghĩ trăm lần cũng không ra, tu sĩ có thể làm chuyện này tuyệt đối không phải người vô danh. Chính là, cách thi pháp này hắn chưa bao giờ gặp qua.

Đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh Từ Sâm khẽ nhíu mày nói: "Hắc hồ nguyên bản là cái hồ vạn người, lệ khí của người chết rất mạnh, nhiều năm như vậy qua đi, âm hồn đều trở thành lệ quý, mạnh mẽ siêu độ không thể. Chính là hiện tại, âm hồn đều hoàn toàn biến mất. Ta hỏi qua quý sai của miếu Thành Hoàng, bọn họ cũng không có tiếp thu lượng lớn quý hồn nào. Nói cách khác, âm hồn nơi này, không biết tung tích....."

"..... Có lẽ, không phải không biết tung tích, mà là trực tiếp bị mai một?" Một người khác mở miệng, là sư đệ Từ Sâm, tên là Ngô Đạo.

Nghe lời hắn nói, Từ Sâm lại hơi hơi sùng sốt: "Mai một? Chuyện này không có khả năng, lượng âm hồn lớn như vậy, nếu muốn giải quyết bọn họ, không có khả năng chúng ta không hề phát giác. Hơn nữa, đối phương là Phật tu, thủ đoạn sao có thể tàn nhẫn như thế?"

Không Sắc nói: "Bên trong Phật gia, cũng có Tu La Phật, Tu La hiểu chiến, thủ đoạn càng tàn nhẫn."

Tu Phật giả, đại đa số đều là người lòng mang đức, đại từ đại bi, nhưng là trong đó lại còn có một loại Phật tu, tên là Tu La Phật, Tu La Phật một đường hiểu chiến.

"Chỉ là....." Không Sắc lại có chút chần chờ, "Theo cảm giác của ta, đối phương, cũng không giống Tu La Phật."

Nếu không phải Tu La Phật, búng tay gian liền khiến âm hồn tận diệt, gột rửa vô số âm khí của hồ vạn người, vậy có nghĩa là tu vi của đối phương đã vô cùng cao thâm, dù là Không Sắc hẳn cũng không so được. Kia khẳng định là chân chính đại năng giả. Chính là đã là Phật tu thì nên mang theo từ bi, nhưng chiêu thức của đối phương lại không có một chút nhâ từ.

Đau đầu!

Không Sắc niệm một tiếng A di đà phật, nói: "Việc này, ta phải trở về cùng sư huynh thương nghị."

Nếu Tu Giới thật sự xuất hiện một vị Phật hiệu cao thâm như vậy, thủ đoạn hành sự lại cực kỳ tàn nhẫn, này cũng không biết rốt cuộc là phúc hay là họa.

Ở chỗ này cẩn thận điều tra một lúc cũng không thu được chút tin hữu dụng. Không Sắc liền chuẩn bị rời đi, nhưng lúc hắn đang chuẩn bị rời đi, ánh mắt đảo qua một chỗ, đột nhiên sùng sốt, sau đó ở dưới ánh mắt kỳ quái của mọi người, đi nhanh hướng tới phương hướng kia.

"Ai, căn bản là không nhìn được bên trong nơi này như thế nào!"

Bọn Việt Khê đang phiền não vì chỗ bọn họ đứng có chút xa, nhìn không thấy cảnh tượng trong hắc hồ, liền thấy một tăng y bước nhanh về phía bọn họ, hòa thượng kia sắc mặt hồng nhuận, cằm có râu dài râu dài, nhìn qua là người rất hiền lành ôn hòa.

Hơn nữa, nhìn cũng rất khỏe mạnh, quả thực có thể nói là bước đi như bay.

Thấy hòa thượng này, Việt Khê không dấu vết lui về phía sau một bước, trong mắt mang theo vài phần cảnh giác.

Sau đó, cô thấy hòa thượng tiến đến gần chỗ mình, sau đó nữa, hòa thượng này liền lướt qua người cô.

Việt Khê: "???"

Xoay đầu, Việt Khê liền thấy hòa thượng nắm lấy vai Hàn Húc, có chút kích động nói: "Ta thấy cậu và ta rất có duyên, tiểu huynh đệ, có hứng thú bái ta làm thầy không?"

Những người khác: "....."

Hàn Húc: "..... Rất tiếc, tôi cũng không tính toán làm hòa thượng."

Không Sắc thấy cậu cự tuyệt cũng không cảm thấy bị đá kích, ánh mắt nhìn Hàn Húc quả thực giống như là đang nhìn bảo bối, đều sắp phát ra ánh sáng rồi.

"Không, cậu không hiểu, cậu trời sinh chính là mệnh làm hòa thượng!" Không Sắc nói.

Hàn Húc không hề thu liễm vòng sáng công đức trên người, hoàn toàn chính là ánh vàng rực rỡ, người như vậy, kia quả thực chính là con cưng của Thiên Đạo, hơn nữa cậu có Phật căn, Không Sắc thấy ánh mắt cậu liền biết, đứa nhỏ này, là trời sinh nên tu Phật.

Chỉ là, ý nghĩ này trong lòng hắn mọi người không biết, chỉ cảm thấy kỳ lạ, nào có ai đi lôi kéo người khác làm hòa thượng bao giờ.

"..... Cảm ơn ngài khích lệ." Tuy rằng nói cậu trời sinh là làm hòa thượng cũng chẳng tính là khích lệ,

Hàn Húc mỉm cười, không mừng không giận, cặp mắt kia như có thể cất chứa vạn vật, làm Không Sắc càng nhìn càng thích, đứa nhỏ này, Phật tính trong thân. Nếu là tham Phật, kia tuyệt đối là thiên tài.

Hàn Húc lắc lắc đầu, cự tuyệt nói: "Đại sư, tôi thật sự không có hứng thú làm hòa thượng."

Không Sắc ai một tiếng, nói: "Cậu trước đừng vội vàng cự tuyệt, đây là danh thiếp của ta, ta là chủ trì Trường Ninh Tự. Ta nói với cậu, nếu cậu bái ta làm thầy thì cậu chính là người của Trường Ninh Tự. Trường Ninh Tự phúc lợi rất tốt, mỗi tháng có tiền lương, còn có trợ cấp quốc gia phát thêm, hơn nữa rất nhiều tiến sĩ của đại học B đều nhận lời làm môn sinh ở đây."

Thân là chủ trì Trường Ninh, cũng thân kiêm bộ trưởng bộ tuyên truyền của Trường Ninh Tự, Không Sắc theo bản năng liền lấy mấy lời tuyện truyền nói hết ra.

Ai, đầu năm nay, việc làm của bọn cũng không còn đơn giản như vậy, cạnh tranh rất lớn. Không phát triển thì chẳng phải sẽ bị thời đại vứt bỏ sao?

Chỉ là, bộ dáng không chút khói lửa phạm tục của Không sắc vì những lời này mà hoàn toàn tiêu tan.

Biểu tình của Hàn Húc có chút vi diệu —— hiện tại hòa thượng, đều..... Bình dân như vậy sao?

Bên kia huynh đệ Từ Sâm nghe được động tĩnh đi tới, hỏi: "Làm sao vậy, Không Sắc đại sư?"

"Không không không, cái gì đều không có!" Không Sắc đại sư vội vàng nói, xoay người lại, như là muốn che dấu cái gì.

Đáng tiếc, hắn muốn che lấp người, vẫn bị hai huynh đệ Từ Sâm thấy.

"..... Tiểu huynh đệ, tu đạo không?" Từ Sâm biểu tình vô vùng chân thành tha thiết hỏi.

Mọi người: "....."

Hàn Húc nói: "Xin lỗi, mặc kệ là đạo sĩ hay hòa thượng, tôi đều không có hứng thú."

"Lại suy xét một chút đi, đạo quan của chúng tôi chính là Thuần Dương Cung, Thuần Dương Cung biết không? Lão tổ của chúng ta chính là Lữ Đồng Tân....."

"Ai, Từ Sâm, đứa nhỏ này là ta nhìn thấy trước. Ông không thấy sao, cậu ấy một thân Phật cốt, nên làm hòa thượng từ nhỏ." Không Sắc khó chịu.

Từ Sâm lại là không cho là đúng: "Ta xem đứa nhỏ này rất có tuệ căn, làm đạo sĩ thích hợp hơn."

Kia một thân ánh sáng công đức, tu cái gì cũng đều được, ánh sáng công đức như vậy là đã lương thiện mấy đời rồi.

"Rõ ràng là ta nhìn trúng trước!" Không Sắc vẫn cố gắng, "Chuyện này làm sao có thể dựa vào ai nhìn thấy trước?" Từ Sâm không nhân nhượng.

Mấy người Việt Khê thấy hai người này không coi ai ra gì cãi cọ ngày càng hăng, một đám đều là người tiên phong đạo cốt, hiện giờ lại là ồn ào đến đỏ mặt tía tai.

Một bên Việt Khê thấy hai người không chú ý tới chính mình, lại là nho nhỏ nhẹ nhàng thở ra.

Cô chán ghét đạo sĩ thôi, cũng chán ghét xú hòa thượng!

Chỉ là Việt Khê không nghĩ tới, Không Sắc thấy Hàn Húc không dao động thì lại quay đầu hỏi cô: "Tiểu cô nương, ta xem cô và ta rất có duyên, không bằng quy y ngã Phật đi!"

Việt Khê: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Qing Yun

"Hòa thượng kia sợ là bệnh tâm thần đi!"

Trên đường trở về, học sinh lớp hai nhìn không được thảo luận về Không Sắc, chỉ cảm thấy người này đầu có vấn đề.

Người này không chỉ vừa tới liền lôi kéo Hàn Húc muốn cho cậu trở thành hòa thượng, quay đầu lại nhìn thấy Việt Khê, cũng hai mắt sáng lên muốn cô cũng theo hắn làm hòa thượng, vừa thấy liền biết không hòa thượng đứng đắn gì.

Các nữ sinh liếc nhìn về mặt Hàn Húc, càng thêm bất mãn với Không Sắc, nam sinh anh tuấn soái khí như vậy, nếu đi làm hòa thượng chẳng phải phí của trời sao!

Việt Khê không gia nhập câu chuyện của bọn họ, cô đi phía trước, trong lòng có chút khó hiểu.

Toàn thân cô, từ đầu sợi tóc đến ngón chân, một chút cũng không dính dáng gì đến "Phật". Muốn nói cô và mấy âm hồn kia có quan hệ thì càng có khả năng hơn

Hòa thượng kia, khẳng định là mất mù!

Việt Khê nhìn không được nghĩ.

Mà Không Sắc bên này, lại là về mặt hưng phấn: "Không nghĩ tới ở nơi này có thể gặp được hai đứa trẻ trời sinh có duyên tu Phật, đặc biệt là cậu bé kia, không biết là đã làm người tốt mấy đời, công đức có thể nói vô lượng. Thêm cả trên người còn có Phật cốt, không làm hòa thượng, kia quả thực chính là tạo nghiệp. Còn có tiểu cô nương kia, hơi thờ thuần tịnh, Phật quang bao quanh, cũng là hạt giống tu Phật!"

Chỉ là, hơi thờ của tiểu cô nương kia hình như có chút kỳ quái.....

"Tứ đạo trưởng, hai đứa trẻ này, người cũng không thể đoạt của ta đâu." Không Sắc không quên việc vừa rồi Tứ Sấm đã đoạt người với mình.

Tứ Sấm cười tủm tỉm nói: "Không Sắc đại sư, này sao có thể gọi là đoạt? Ta xem hai đứa trẻ kia không chút hứng thú với việc làm hòa thượng, nói không chừng càng thích tu đạo cũng không nhất định."

Không Sắc một bộ đường đường chính chính, nói: "Ta không tin người không thấy hai đứa trẻ kia có duyên với Phật, tu Phật hay tu Đạo, tu Phật càng thích hợp hơn."

Tứ Sấm lại lắc lắc đầu, nói: "Không Sắc đại sư, cậu bé kia, cốt cách ngạo nhiên, cũng là cực thích hợp tu đạo."

Hai người cãi cọ hai câu, lại là ai cũng không muốn bỏ lỡ hai hạt giống tốt, người trừng ta ta trừng người, ai cũng không chịu nhường. Cuối cùng vẫn là Không Sắc nhận được một cuộc gọi, trong điện thoại không biết nói gì đó, biểu tình nháy mắt đổi đổi, thực mau liền rời đi.

Hai huynh đệ Tứ Sấm chưa vội rời đi, hần đứng ở phía trên hắc hồ, cúi đầu có thể nhìn rõ sâu trong hồ, thần sắc có chút ngưng trọng.

Trở lại đạo quan, Tứ Sấm đi sau núi, bái kiến quan chủ Huyền Linh Quan, sư phụ của hắn.

Thất Tinh đạo nhân, quan chủ Huyền Linh Quan bế quan đã 5 năm, nhiều năm không hỏi tới thế sự rồi. Nhưng lúc này, Tứ Sấm đã bất chấp có thể quấy rầy Thất Tinh đạo nhân hay không, vội vàng đi vào sau núi nơi Thất Tinh đạo nhân bế quan.

"Sư phụ, xương ngón tay bên trong hắc hồ bị người lấy đi rồi."

Bên trong huyết động có bố trí một trận đồ âm dương, mà trung tâm, một người đang ngồi, hạc phát đồng nhan, sắc mặt hồng nhuận, đúng là Thất Tinh đạo nhân.

Thất Tinh đạo nhân nghe thấy lời nói của Tứ Sấm thì mở to mắt, chỉ thấy trong mắt tinh quang chớp động, giống như lò điện kích động, mang cho người nặng nề áp lực. Nhưng chỉ giây lát đã biến mất như chưa từng xuất hiện, nhìn qua giống như một ông lão rất bình thường.

"Từ 5 năm trước, ta đã tính ra, kiếp nạn sẽ buông xuống nhân gian, mà nơi bắt đầu của kiếp nạn này, chính là ở hắc hồ....." Thất Tinh đạo nhân thở dài, những người như bọn họ, đều có biện pháp nhìn trộm Thiên Đạo, biết được tương lai.

Tứ Sấm tò mò hỏi: "Sư phụ, ngài có thể nói cho ta, âm hồn và xương ngón tay trong hồ vạn người, rốt cuộc là người nào làm?"

Hồ vạn người kia, lệ quỷ vô số, lực lượng đều cực kỳ cường đại, trong đó không thiếu Quý Vương, chính là tương đồng, âm hồn trong đó rất khó để thoát ra, đã bị nhốt mấy chục năm rồi. Lúc trước chính phủ tìm người tài ba đại sĩ tới siêu độ âm hồn, chỉ là đều là bất lực trở về, mà tất cả chuyện này, chỉ vì bên trong có cất giấu một cái xương ngón tay.

Rất khó tưởng tượng, chỉ có một đoạn xương ngón tay lại mạnh như vậy. Mà hiện tại, đoạn xương ngón tay này đã biến mất.

"Xương ngón tay này, vậy phải nói từ tám mươi năm trước....."

Việt Khê bước xuống xe buýt liền cùng những người khác đường ai nấy đi, từ trước đến nay cảm giác tồn tại của cô đều rất thấp, chờ lúc mọi người nhớ tới cô, người cũng không biết đã chạy đi đâu.

Khi đi qua một cái ngã tư đường, Việt Khê đứng ở bên cột đèn giao thông phát trong chốc lát ngốc, sau đó xoay người đi sang bên đường đến một cửa hàng bán hoa, cầm mười đồng tiền mua mấy bông hoa cúc, lại hỏi chủ cửa hàng một bình thủy tinh rồi mang hoa đặt ở gần cột đèn giao thông.

"Ài, quả thực tạo nghiệp mà, đứa trẻ kia mới bốn năm tuổi đã không thể sống được nữa!"

"Đúng thế, bị đâm đến mức không ra hình người, tôi nhìn từ chỗ xa, máu kia....."

Một bên, hai người phụ nữ thảo luận tại nạn xe cộ vừa xảy ra, đứa bé bốn năm tuổi đuổi theo bóng cao su, không cẩn thận chạy ra giữa đường liền bị xe đâm chết.

Việt Khê nghe xong, ngồi xổm trên mặt đất sờ sờ bông hoa cúc, gương mặt nhìn lên, bé trai mặc đồ trắng cả người đầy máu đang đứng ở kia, biểu tình mê mang, đại khái còn không có phản ứng được chính mình đã chết.

Bóng hoa màu trắng lay động trong bình thủy tinh, Việt Khê đứng dậy, vừa vịn đèn xanh sáng lên, đi qua đường cái.

"Linh linh linh"

Tiếng lục lạc vang lên, hai bóng đen mà người thường không nhìn thấy xuất hiện mang đứa bé còn ngơ ngác kia đi.

Trong không khí còn lưu lại hương hoa cúc nhàn nhạt, một cơn gió thổi qua, mùi hương này cũng bay theo gió biến mất không dấu vết.

Việt Khê về đến nhà, gió thổi qua, chuông gió ở hành lang linh linh rung động, cả tiếng xào xạc của mấy cành liễu trong sân.

Trong sân có một đàn đề trồng cây thân dây, mấy quả cà chua màu đỏ rất bắt mắt. Ngoài cà chua, còn có dưa chuột và dây mướp, ở góc sân còn có dưa hấu và dây mướp, quả lớn quả nhỏ rất nhiều.

Toàn bộ sân, quả thực chính là một mảnh vườn nhỏ.

Việt Khê hái dưa chuột và cà chua, mang đi rửa sạch rồi trực tiếp gặm luôn, sau đó cởi giày đi chân trần vào trong phòng.

Trong nhà không có ai, phải nói là từ tám năm trước khi ông lão qua đời thì Việt Khê cứ ở một mình như vậy.

Ăn cơm xong, Việt Khê ngồi trước máy tính, máy tính cũ phát ra âm thanh biểu tình nhưng vẫn chậm chạp mở lên.

Mở ra xem cửa hàng Đào bảo của mình, vẫn là con số 0, nhân sinh thật đúng là khó khăn.

Hôm nay "Việt gia tiểu phò", vẫn không có người hỏi thăm.

Việt Khê không biểu tình cẩn thận kiểm tra đồ trong cửa hàng, cửa hàng của cô chuyên bán mấy cái phù triện linh tinh, giống cái bùa bình an, bùa trừ tà, bùa lòi các loại, đáng tiếc cửa hàng đã ở nhiều ngày nhưng vẫn chẳng bán được cái gì, thật khiến người tức giận.

Việt Khê nhặt chỉ trong chốc lát, vỗ vỗ mặt, lại đánh lên tinh thần, mở Weibo, đăng hình cô tự chụp lên.

Vì muốn kinh doanh cho tốt, muốn kiếm tiền, cô đã học qua rất nhiều thứ, tìm rất nhiều tư liệu. Sau đó quyết định, weibo này là một con đường tốt. Phải biết rằng, những đại V trên weibo đó, doanh số cửa hàng của bọn họ rất khả quan.

Thời đại công nghệ phát triển, lưu lượng lớn một chút là rất khả quan.

Mà theo Việt Khê quan sát, những cô gái xinh đẹp một chút sẽ hút rất nhiều fans. Mà vừa lúc, Việt Khê rất tự tin với giá trị nhan sắc của mình.

Ông lão thường xuyên nói với cô: "Việt Khê của chúng ta thật xinh đẹp, xinh đẹp hơn rất nhiều cô gái trên thế giới này."

Cho nên, Việt Khê là thật sự cảm thấy mình lớn lên rất đẹp. Đáng tiếc, cô đã đăng hình lên weibo mấy ngày mà chỉ có mấy cái fans giả mà weibo sắp xếp cho.

【# hình ảnh # bùa bình an giá đặc biệt, chỉ cần 888, liền có thể mang về nhà! 】

Phát xong Weibo, Việt Khê liền mỷ mẫn mà đi ngủ, ngày hôm sau sẽ bán được bùa, đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Tô Văn là một người làm công rất bình thường, việc cô thích làm nhất mỗi buổi tối chính là có thể nằm trên giường lướt weibo, sau đó hôm nay cô gặp được một weibo có chút đặc biệt.

"Bùa Bình an? Đã thời đại nào rồi còn mê tín thế này...A, cô gái này vậy mà rất xinh đẹp."

Ảnh đại diện là một cô gái xất xinh đẹp, nhìn qua là biết ảnh mộc không chỉnh sửa gì, chỉ là dù vậy cũng không giảm bớt vẻ đẹp của người trong ảnh.

Chỉ thấy cô gái trong ảnh chụp mặc một cái áo ngắn tay màu trắng, da thịt lộ ra ngoài trắng đến mức như phản quang, gương mặt kia trắng như ngọc, một đôi mắt rất xinh đẹp sạch sẽ, mái tóc đen nhánh tết thành hai bím tóc, nhìn qua rất thanh thuần.

Là một cô bé xinh đẹp tuổi, còn nhỏ nữa.

Nếu muốn nói khuyết điểm, đó chính là đôi phương không có một chút tươi cười, gương mặt lạnh lùng, nhưng như thế lại có chút đáng yêu.

Lại xem album ảnh chụp, Tô Văn "a" một tiếng.

Không phải nói ảnh chụp khác khó coi, đều rất thanh thuần, gương mặt kia ngũ quan tinh xảo. Chính là ảnh chụp trước kia đều mang theo cảm giác âm trầm khiến người khác không thoải mái.

Thật là kỳ quái, Tô Văn trong lòng nói thầm.

"Cô bé xinh đẹp như vậy sao lại mê tín cơ chứ?"

Tô Văn nói thầm, vô ý thức nhìn thoáng qua đồ được bán, một cái bùa Bình An mà hết tận 888 đồng.

Đắt muốn chết!

Cô sẽ không mua thứ này!

Chỉ là Tô Văn không nghĩ tới mình sẽ tự và mất nhanh như vậy. Ngày lễ 5-1 nghỉ dài hạn, công ty tổ chức một chuyến du lịch, khi trở về Tô Văn liền cảm thấy có chút không đúng.

Đến khi lại một lần thiếu chút nữa bị xe đụng khi đi trên đường, Tô Văn mới vội run run tay mở weibo tìm nơi bán bùa hôm trước.

Cô không biết vì cái gì, giờ khắc này điều đầu tiên trong đầu nghĩ đến, chính là cô bé xinh đẹp kia. Chờ khi đặt hàng xong, cô lại có chút không thể hiểu sao mình lại làm vậy.

Chỉ hy vọng, bùa thật sự có hiệu quả.

Lần đầu tiên, cửa hàng Đào Bảo truyền đến một tiếng leng keng, nghe được thanh âm này, Việt Khê hai mắt liền sáng ngời, vội vàng mở cửa hàng Đào Bảo nhìn thoáng qua.

Quả nhiên, có một đơn đặt hàng, ngoài bùa bình an còn có bùa trừ tà giá 999 đồng, một lần mua liền mua hơn 1000, như thế này đủ cho cô sinh hoạt cả tháng rồi.

Việt Khê trong lòng tức khắc mỹ tư tư, cô thật rất dễ dàng thỏa mãn.

Đối phương muốn chính là bùa bình an và bùa trừ tà, không có sẵn hàng, Việt Khê liền đi mua đồ về làm.

Giấy vàng, chu sa!

Bút lông trong đã có, Việt Khê mua mấy thứ này, về đến nhà, liền lấy bách khoa toàn thư về bùa chú mà ông lão để lại rồi bắt đầu vẽ.

Dùng ngòi bút, trong nháy mắt khi Việt Khê hạ bút kia, tựa như có cơn gió thổi qua.

Khi vẽ bùa, nét bút không thể đứt đoạn, chú ý liền mạch lưu loát.

Việt Khê dùng bút, trong nháy mắt, linh khí kích động, hiển nhiên tấm bùa này đã thành. Linh khí trong bùa bức người, là một bùa thượng đẳng.

Một lá bùa thành, Việt Khê không nghỉ ngơi, trực tiếp liên tục vẽ vài tấm. Vừa mới bắt đầu hạ bút còn có chút chần chờ, đến lúc sau động tác của cô càng lưu loát tùy ý, đến cuối cùng, có một tấm bùa trừ tà, linh quang phát ra, vừa thấy liền biết không là vật phẩm, lại là một tấm bùa trừ tà cực phẩm.

Phù trận cũng chia cấp bậc, có cực phẩm và hạ phẩm, đương nhiên cực phẩm là tốt nhất.

Là người khách đầu tiên, Việt Khê vô cùng hào phóng gửi qua bưu điện cho đối phương một tấm bùa trừ tà tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Edit: Qing Yun

Buổi sáng lúc đi ăn cơm, Việt Khê đi qua gương thì dừng lại một chút rồi ngắm nhìn mình trong gương, hôm nay cô đeo kẹp tóc mới, càng nhìn càng cảm thấy thỏa mãn với gương mặt xinh đẹp của mình.

Mình thật là đẹp mắt!

Đồng phục của Nhị Trung có hai màu xanh và trắng, màu sắc rất thoải mái thanh tân, đáng tiếc lại to rộng, mặc ở trên người có thể nói là một đũa què mũa. Việt Khê chỉ có thể tận lực khiến bản thân chỉnh tề một chút, cũng mất công cô xinh đẹp thế này, khí chất không kém được, một thân đồng phục cô cũng có thể mặc ra vài phần tiên khí.

Dẫn lên tiếng chuông đi vào phòng học, trong phòng học mọi người đã tới gần đông đủ, Việt Khê mặt không biểu cảm đi từ cửa lớp đi đến chỗ ngồi.

Bắt đầu từ khi cô tiến vào, âm thanh âm ỉ trong phòng học càng ngày càng nhỏ, ánh mắt những người khác nhìn không được nhìn theo cô, một bộ biểu

tình thật cẩn thận.

Việt Khê mặt không biểu cảm, thật sự là rất có khí thế, theo Triệu Lộ hình dung, đó chính là khí thế lão đại mười phần, người vừa đi vào, mọi người đều kẹp chặt miệng theo bản năng.

Chờ Việt Khê ngồi xuống, trong lòng những người khác tức khắc nhẹ nhàng thở ra, không biết vì sao, chính là cảm thấy Việt Khê thật dọa người!

Các bạn học cũng cảm thấy rất kỳ quái, đáng vẻ Việt Khê cũng không kém, tuy rằng nhìn không dễ thân cận nhưng cũng không đến mức âm trầm, trước kia vì sao bọn họ lại thấy cô từ khí âm trầm cơ chứ?

Cái nghi vấn này, Triệu Lộ cũng nói qua với Việt Khê, cảm giác cả người cô đều có chút thay đổi.

Đối với chuyện này, Việt Khê theo bản năng sờ sờ khoe mắt của mình, hoa sen vàng ở đó đã biến mất, chỉ còn lại có một mảnh da thịt trắng nõn tinh tế.

Những người khác không biết vì cái gì, trong lòng cô lại là rất rõ ràng, nguyên nhân đại khái là do ngày đó ăn cái ánh sáng trắng kia.

Nghĩ vậy, Việt Khê nhin không được chép miệng, thứ kia còn ăn rất ngon.

Cũng không biết đó là thứ gì, nhiều năm như vậy ông lão đã tìm mọi cách cũng không thể che dấu âm khí trên người cô, chỉ là đồ vật kia ăn một lần, âm khí trên người liền biến mất. Nói đúng hơn là âm khí không lộ ra ngoài.

Trước kia âm khí trên người Việt Khê nồng đậm, quả thực là hận không thể cho lũ quỷ quái biết cô không dễ chọc, là một quái vật. Nhưng bây giờ không giống, âm khí trên người đã thu hết vào trong, không lộ ra ngoài.

Trên người không có âm khí, những người khác tự nhiên sẽ cảm thấy khí chất của cô thay đổi rất lớn.

Học sinh lớp hai đối Việt Khê tràn đầy tò mò, nhìn cô ngồi xuống, đều nhin không được dùng ánh mắt đánh giá cô, sau đó liền phát hiện, biểu cảm trên mặt Việt Khê lạnh hơn rồi.

Mọi người nhanh chóng thu hồi ánh mắt —— nhìn qua thật hung dữ mà, giống như ngay sau đó đôi môi kia sẽ thốt ra lời nói lạnh băng.

Mà trong lòng Việt Khê lại có chút mất mát, hôm nay cô đeo kẹp tóc mới, những người khác đều không chú ý tới sao?

Tâm tình mất mát vẫn luôn duy trì đến hết tiết học đầu tiên, khi lớp phó học tập Hàn Húc đi đến thu bài tập.

"Cậu mua kẹp tóc mới sao? Thật xinh đẹp." Hàn Húc chỉ chỉ kẹp tóc của cô, cười ôn hòa.

Việt Khê đôi mắt sáng rực lên, Hàn Húc nhin không được duỗi tay sờ sờ đầu cô —— cô gái này, cũng thật dễ nhìn thấu.

Sờ đầu, giết!

Mấy nữ sinh nhìn bên này, thấy động tác của Hàn Húc thì hít hà một hơi, kêu lên kinh ngạc.

"Tớ thất tình....." Trương Thiển ngừ khí ề ầm, nhìn một màn trong góc, ánh mắt u oán.

Từ Vi thật cẩn thận nhìn cô, hỏi: "Cậu đã từng yêu đương à?"

Trương Thiển: "....."

Triệu Lộ nói: "Kỳ thật nếu nhìn kỹ thì Việt Khê cũng rất xinh đẹp, chỉ là rất lạnh lùng."

Nói cách khác, quá tiên, quả thực giống như người không dính chút khói lửa phàm trần.

Thứ xinh đẹp nhất trên gương mặt Việt Khê chính là cặp kia mắt, long lanh rực rỡ, lại mang theo nhàn nhạt lạnh lẽo, liếc lại đây làm người không tự giác cảm nhận được áp lực.

Việt Khê là học sinh ngoại trú, giữa trưa về nhà ăn cơm lại phải đi mất nửa giờ đi đường.

Lúc đi trên đường thì đâm phải một thứ, Việt Khê lui về phía sau một bước, ngồi xổm xuống, nhặt được một đồng tiền trên mặt đất.

"Mười đồng....." Âm thanh sâu kín vang lên sau lưng, Việt Khê đột nhiên quay đầu, thấy Hàn Húc quay lưng với ánh mặt trời, đứng gần đó nhìn cô.

Việt Khê nắm chặt tiền trong tay.

"Tục ngữ nói, ai gặp thì có phần." Hàn Húc cười tủm tỉm nói, người này cười rộ lên rất phúc hậu và vô hại, nhìn chính là người tính tình ôn hòa.

Việt Khê đứng dậy, có sọc tóc vương trên môi cô, làn da trắng như phát sáng.

"Tôi nghe nói, nhặt được tiền thì nên nhanh chóng tiêu ra ngoài, nói cách khác, người nhặt được tiền sẽ xui xẻo." Hàn Húc nhìn thoáng qua Mặt Trời trên đỉnh đầu, "Hôm nay hơi nóng, chúng ta mua kem ăn đi."

Năm phút đồng hồ sau, hai người ngồi xỏm trên mặt đất, Hàn Húc trong miệng ngậm một que kem, trong tay Việt Khê thì cầm một cái kem vị chocolate.

Việt Khê cắn một miếng kem, mặt không biểu cảm vờ về ngón tay, âm khí còn sót lại trên ngón tay chậm rãi tan ra.

—— Chỉ là mười đồng mà muốn tìm người chết thay, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?

Mà ở một bệnh viện của thành phố A, một người đàn ông trung niên mở mắt ra, ánh mắt âm u, ngoan độc trong mắt làm người không rét mà run.

"Tiền đại sư, thế nào?" Một vị quý phu nhân trong phòng bệnh thấy hắn mở mắt, nhìn không được hỏi.

Tiền đại sư nheo mắt, nói: "Đạo thuật của ta bị người phá."

Quý phu nhân lập tức nóng nảy: "Con trai tôi phải làm sao bây giờ?"

Chồng bà ta họ Hoàng, người ngoài đều gọi bà ta một tiếng Hoàng phu nhân. Bà ta nhìn về phía giường bệnh, trên giường bệnh một nam thanh niên đang nằm, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh yếu ớt, đó là con trai bà ta.

Tính mạng Hoàng thiếu gia bị đe dọa, bác sĩ đã nói bệnh tình nguy kịch, mắt thấy con trai sắp không thể trụ nổi, Hoàng phu nhân sao có thể ngồi yên được?

Hoàng phu nhân không có biện pháp, chỉ có thể hỏi những người khác, thông qua các loại quan hệ, cuối cùng tìm được Tiền đại sư này.

"Diêm Vương muốn người canh ba chết, người tuyệt đối sống không đến canh năm!" Tiền đại sư thông thả ung dung mở miệng, "Muốn đoạt người dưới mí mắt Diêm Vương, tự nhiên đến trả giá một ít đại giới. Có một loại phương pháp gọi là thế mệnh, dùng mạng người khác đổi lấy mạng con trai bà thì con trai bà sẽ không phải chết."

Hoàng phu nhân vội nói: "Tiền đại sư, chỉ cần ông có thể cứu con trai tôi thì bao nhiêu tiền tôi cũng nguyện ý."

Được đến câu trả lời mình muốn, trên mặt Tiền đại sư lộ ra biểu tình vừa lòng.

Từ trong lòng ngực móc ra một lá bùa, Tiền đại sư nói: "Người nợ xem ra cũng là đồng đạo, thế nhưng có thể phá đạo pháp của ta thì cũng có chút năng lực. Chỉ là hắn đã chạm vào tiền kia thì đã dính phải nhân quả, muốn chạy trốn, nào có dễ dàng như vậy?"

Nói xong, hắn kêu tiểu đồng lấy một cái ly nước, lá bùa trong tay hơi hơi nhoáng, một ngọn lửa lập tức cuốn lên, hắn bỏ lá bùa đang bốc cháy vào trong ly nước.

Bên trong ngọn hiện lên ba thân ảnh, có hình người trên đầu mọc sừng, trên tay cầm một dây xích.

Bóng đen này vừa hiện ra, áp suất trong phòng dường như hạ thấp hơn rất nhiều.

Tiền đại sư phân phó nói: "Đi thôi, câu hồn hắn."

Nói xong, ba bóng người biến thành làn khói bay đi, biến mất trước mắt mọi người.

Tiền đại sư hừ một tiếng, trên mười đồng kia ngoài chú thế mệnh còn có chú truy tức. Chỉ cần người nợ còn sống, thì hắn đều có thể tìm được.

Nhưng vào lúc này, Việt Khê đã tới trường học, cô nhẹ a một tiếng, nhìn về phía Hàn Húc bên cạnh, ngữ khí bình tĩnh nói: "Tôi nhớ ra mình có việc gấp, đi trước đây."

Nói xong, không đợi Hàn Húc đáp lại, cô đã quay đầu đi rồi.

Đi đến hoa viên sau trường học, vì sắp vào học nên nơi này rất an tĩnh, bóng lá cây chiếu xuống loang lổ trên mặt đất. Lúc này ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá rơi xuống, lại không có chút độ ấm nào, ngược lại làm người cảm thấy có chút âm khí dày đặc.

Việt Khê đứng yên, xoay người lại.

Ở phía sau cô xuất hiện ba bóng đen, bóng đen cao lớn, đầu mọc sừng, làn da ngăm đen, trên tay nắm dây xích, nhìn qua âm trầm mà đáng sợ.

"..... Đây là thứ gì?" Việt Khê đầy vẻ ghét bỏ, đáng vẻ này thật sự rất xấu.

Chỉ là, đã đến thì không cần rời đi.

Trên mặt Việt Khê lộ ra một nụ cười, tiến lên phía trước vài bước.

Hoa văn màu vàng trên đuôi mắt chớp động, chỉ một thoáng, âm khí trên người cô toàn bộ thoát ra ngoài, hoa viên lập tức bị bao trùm bởi âm khí.

"Phốc!"

Bên trong phòng bệnh rộng lớn, Tiền đại sư phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt hồng nhuận trở nên tái nhợt, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

"Sao lại thế này?" Hắn không thể tin tưởng từng lớn đôi mắt, hắn liên hệ với ba con quý kia thế nhưng hoàn toàn mất tin tức.

Những người khác thấy hắn phun máu tươi thì kinh hãi.

"Tiền đại sư, ngài làm sao vậy?" Hoàng phu nhân vội hỏi, Tiền đại sư này xảy ra chuyện thì không quan trọng, chỉ là con trai bà đang nằm trên giường bệnh còn cần hắn cứu.

Tiền đại sư xoa xoa máu tươi bên khóe miệng, đầy mặt lệ khí, làm người nhìn liền cảm thấy không rét mà run.

"Tốt, rất tốt!" Tiền đại sư tức quá mà cười, trong lòng quả thực tức hộc máu.

Ba con quý kia của hắn không phải quý bình thường mà là u hồn trên U Minh Lộ. Loại u hồn này sinh ra từ bên trong U Minh Lộ, hắn rất tốn công mới luyện hóa được chúng, chính là ai biết trong nháy mắt liền bị tiêu diệt toàn bộ, Tiền đại sư sao có thể không đau lòng?

Trong lòng tuy rằng phẫn nộ nhưng Tiền đại sư vẫn không bị phẫn nộ che mờ đôi mắt.

Có thể giết chết ba con quý u minh trong chớp mắt, vậy chứng tỏ tu vi của đối phương cao thâm, có khi còn vượt xa hắn.

Biểu tình nghiêm nghị, Tiền đại sư kêu đồng tử lấy một cái hộp ở trong túi ra, bên trong hộp có bảy lá cờ đen to gần bằng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Qing Yun

Bảy lá cờ nhỏ cỡ bàn tay người lớn, màu đen nhánh, bên trên có hoa văn mà vàng kim, màu sắc khá nhạt, hiển nhiên là đồ vật đã lâu năm.

Lấy ra một bộ thất tuyệt kỳ, đáy mắt Tiền đại sư hiện lên tia tàn nhẫn.

Bộ thất tuyệt kỳ này là hắn ngẫu nhiên thu được bên trong mộ cổ, có thể bày ra một Thất Sát Trận. Quân người là Thiên Vương lão tử hay Ngọc Đế lão nhân, chỉ cần bị nhốt trong Thất Sát Trận thì người tuyệt không có khả năng chạy thoát, đây cũng là bảo vật áp rương của Tiền đại sư.

Bảy lá cờ được đặt lên bàn theo quy luật, Tiền đại sư lấy một tờ giấy trắng, cắt ra một hình người, đặt người giấy vào lá cờ ở trung tâm, chích lên tay lấy một giọt máu rồi điểm lên hình nhân này.

Ba con quý kia âm khí tràn đầy, đối với Việt Khê đây đúng là món ngon.

Âm hồn ở trong mắt cô chính là đồ ăn, hơn âm khí khác nhau thì hương vị cũng khác.

Tựa như điều hâu bắt gà, Việt Khê trực tiếp duỗi tay tóm lấy ba con quý.

Ba con quý sử âm khí rất nặng, chính là khi bị Việt Khê chộp vào trong tay, âm khí lưu động trong cơ thể chúng tức khắc cứng lại, rồi sau đó không chịu khống chế mà bị hút về phía Việt Khê.

Mất Quý sử hiện lên một tia kinh hãi, chúng nó hoàn toàn không kịp trở tay, bị Việt Khê đơn giản thô bạo hút hết âm khí.

Âm khí của ba con quý tạo thành một hạt châu đen nháy, Việt Khê nhét vào trong miệng.

"..... vị Chocolate!"

Không có âm khí, ba con quý sử lập tức tan biến, thoáng chốc biến mất ở không trung.

"Phù," Thở ra một hơi thỏa mãn, Việt Khê cho rằng việc này thế là xong rồi, thế nhưng rất nhanh cô đã nhận ra đối phương còn không dừng tay.

Một trận gió thổi qua, cũng chỉ trong chớp mắt, trời đất thay đổi, âm khí đại thịnh, vô số quý ảnh xẹt qua.

Trời đất một mảnh hoang vu, trên bầu trời một con quạ đen nhánh bay qua, phát ra tiếng kêu cạc cạc, mà khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng chính là, con quạ đen này chỉ có không xương chứ không có máu thịt.

Mà trên bầu trời, trăng đã chuyển sang màu đỏ của máu.

Ảo thuật?

Việt Khê hơi hơi ngưng mi, từ trong người mọc ra một lá bùa, lá bùa vừa vỡ, một tia sét ngang nhiên đánh xuống.

"Lời phù?" Trần pháp chấn động, sắc mặt Tiền đại sư khẽ nhúc nhích, nhưng rất mau trên mặt lộ ra một tia cười.

"Cho rằng lời phù là có thể phá trận? Ngây thơ!"

Trong trận.

Việt Khê nhìn không gian không bị ảnh hưởng bởi lời phù, mặt không biểu cảm tiếp tục mọc một đồng lời phù trong túi ra.

Cửa hàng Đào Bảo có sinh ý, điều này khiến Việt Khê cảm thấy mình được ủng hộ nên cô đã làm rất nhiều phù triệu, bây giờ có thể sử dụng rồi.

"Ầm ầm ầm"

Thực mau, toàn bộ không gian trong trận pháp rung động, ánh chớp màu tím lóe lên.

Sau một trận cuồng oanh loạn tạc, toàn bộ không gian yên lặng như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Việt Khê lâm vào trầm tư: "Vô dụng sao?"

Thái dương Tiền đại sư chảy mồ hôi lạnh, nhìn một lá cờ bị rách, trong lòng lập tức sinh ra ghen ghét —— ném một đồng lời phù như vậy giống như rải tiền ra bên ngoài, rốt cuộc chỗ đó tốn bao nhiêu tiền!

Hắn lại không nghĩ tới, những lá bùa đó đều là Việt Khê tự vẽ, đương nhiên sẽ không cảm thấy đau lòng khi dùng nó.

Một loạt lời phù ném ra mà chẳng có tác dụng gì, Việt Khê cũng không lộ biểu tình thất vọng, duỗi tay sờ vào ngực, lại mọc thêm một loạt phù triệu.

Ánh chớp lóe sáng, mắt thấy mấy lá cờ lần lượt rách hết, mặt Tiền đại sư tái cả rồi.

Bảo bối như vậy, ông ta không muốn nó bị người khác dùng phù triệu làm hỏng hết.

Không hề do dự, ông ta lập tức thúc giục trận pháp.

Rải xong một loạt phù triệu rồi, Việt Khê đảo đảo túi xem còn cái gì có thể dùng, đột nhiên cô dừng lại nhanh chóng di chuyển sang vị trí khác.

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh trúng vị trí cô vừa đứng, âm hồn đứng đó bị đánh trúng trực tiếp tan biến.

Việt Khê đứng lên, nhìn về phía bốn phía.

Quý ảnh chen chúc, không biết có bao nhiêu âm hồn biểu tình dữ tợn đang nhìn cô.

"Xem người trốn thế nào!" Tiền đại sư ngữ khí âm lãnh.

Thân mình Việt Khê linh hoạt, di chuyển bên trong vô số quý ảnh nhưng vẫn bị một nửa quý làm bị thương cánh tay, vết thương do móng tay nữ quý để lại liền hiện lên dấu vết bị bỏng.

"....."

Mím môi, Việt Khê có điểm tức giận.

"Ta muốn ăn hết các ngươi!"

Cô nói với giọng điệu trần thuật.

Kế tiếp, hoàn toàn chính là đơn phương tàn sát, Việt Khê cũng không phải người ăn uống nho nhã, âm khí không thèm hấp thu mà trực tiếp bắt lấy chúng rồi nhét vào miệng.

Cảnh tượng này vừa đáng sợ lại có chút buồn cười, thân mình Việt Khê nhỏ xinh, làn da trắng nõn, miệng nhỏ nhắn có thể dùng hai cánh hoa anh đào để hình dung, chính là hiện tại, đóa anh đào kia đang không ngừng ăn âm hồn.

Âm hồn đã sớm không có thần trí, thành lệ quý, Việt Khê duỗi tay một bắt lấy, một ngậm cắn róc đầu đối phương, ăn từ đầu đến chân.

Những âm hồn này căn bản không có sức lực để đánh trả, chớp mắt đã bị cô ăn hơn phân nửa.

Tiền đại sư không nhìn thấy việc đang xảy ra trong trận pháp, nhưng lại có thể cảm giác được âm hồn mình nuôi trong trận pháp nháy mắt đã mất hơn một nửa.

Sắc mặt Tiền đại sư càng tái, vội vàng thu âm hồn trong trận lại, trong lòng lại đang nhỏ máu rồi —— đây là âm hồn hấn tiêu tốn rất nhiều tinh lực mới có thể nuôi được, bây giờ chỉ trong chớp mắt đã mất hơn phân nửa.

Những âm hồn này ở trong trận sẽ bị ảnh hưởng bởi trận pháp, âm khí tăng lên, thực lực cũng tăng, cùng Thất Sát Trận có quan hệ nhất định, cứ bị Việt Khê ăn không ít như vậy, mắt thường có thể thấy được, ánh sáng của mấy lá cờ còn sót lại cũng âm đạm rất nhiều.

"Mẹ nó, đây là yêu nghiệt phương nào!" Tiền đại sư chửi ầm lên trong lòng, bàn tay đặt trên bàn run nhè nhẹ.

Tiểu đồng thật cẩn thận nhìn hấn một cái, cậu ta chưa từng thấy Tiền đại sư tức giận như vậy bao giờ.

Hoi hoì hừ một tiếng, Tiền đại sư nói: "Cho rằng như vậy là có thể phá trận? Si tâm vọng tưởng!"

Trận Thất sát tuyệt, chỉ có đường chết, bước vào trận này, hấn phải chết!

Trong trận quỷ ảnh biến mất, Việt Khê sờ sờ bụng tròn xoe, nhú nhú mảy —— ăn nhiều, ăn không tiêu.

Bốn phía một mảnh huyết sắc, giương mắt nhìn lên là một mảnh hoang vu, cuồng phong cuốn quá, thổi tan cuồng sa, lộ ra khung xương động vật bên dưới.

Việt Khê tự hỏi một chút, ngồi xổm trên mặt đất lấy ra một cái bút rồi ném xuống.

A, rất tốt, chính là phương hướng này!

Nhặt bút lên, Việt Khê đi theo phương hướng mà bút đã chỉ.

Vừa nhắc chân, đất trời biến hóa, vô số ngân quang bay vút đến.

Đó là những thanh đao nhỏ màu trắng, tốc độ rất nhanh nên nhìn nó chỉ như những tia sáng, liên tục tấn công Việt Khê.

Việt Khê lui về phía sau một bước, không chút hoang mang lấy ra một tấm thủy phù, lập tức có một bức tường nước chắn trước người cô.

Nước có thể dung vạn vật!

Nước có thể mang mọi vật trên thế gian, lưỡi đao sắc bén bay tới, bắn tới bức tường nước, tức khắc không có công kích tính, bị nước cản nước.

Kế tiếp, một loạt công kích tiến đến, mỗi lần đều là muốn lấy mạng người trong trận.

Việt Khê lộ vẻ không kiên nhẫn, rốt cuộc dừng bước chân.

"Dây dưa không xong....." Cô không vui nói thảm một câu, vươn tay tới, một ngọn lửa vụt lên trên đầu móng tay.

Một ngọn lửa rơi xuống, nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ, toàn bộ không gian bị lửa bao trùm, ánh lửa thiêu đốt, lại không có một chút động tĩnh.

Một chút ánh sáng lộ ra!

Phá, trận!

Trong phòng bệnh, mọi người chỉ nghe thấy Tiền đại sư đột nhiên hét thảm một tiếng, từ đầu ngón tay của ông tay bốc lên một ngọn lửa đen nhánh, nhưng ngay lập tức, ngọn lửa cũng đã lan lên cả cánh tay.

Nhanh chóng quyết định, Tiền đại sư muốn giữ lại cũng vô dụng, rút đao chặt bỏ cánh tay của mình. Giây tiếp theo ngay khi cánh tay vừa đứt lìa, ngọn lửa màu đen đã bao trùm toàn bộ cánh tay, ánh lửa bùng lên thiêu rụi cánh tay, một chút tro bụi cũng không còn.

Có thể tưởng tượng, nếu Tiền đại sư không có nhanh chóng quyết định chặt bỏ cánh tay, thứ biến mất theo ngọn lửa sẽ là chính bản thân hấn.

Sau lưng Tiền đại sư chảy ra mồ hôi lạnh.

Ngọn lửa kia, đến tột cùng là thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Qing Yun

Mùi hương hoa nồng đậm trong hoa viên bị gió cuốn, Việt Khê không nhìn được hắt xì một cái, có chút không vui nhúu mày.

"Ợ!"

Sau khi hắt xì, cô lại nhìn không được mà ợ một cái, ôm bụng, no quá.

Thật sự có chút căng bụng!

Việt Khê cân nhắc có nên đi mua thuốc tiêu thực hay không, đột nhiên nghe được động tĩnh phía sau, cô theo bản năng xoay người lại, thấy Hàn Húc đứng ở bên cạnh khóm hoa hải đường, nhìn cô như đang suy tư gì đó.

"Mới vừa rồi... là cái gì?" Đột nhiên cậu ở miệng hỏi.

Việt Khê không nói chuyện, nói đúng ra là chưa kịp phản ứng.

Hàn Húc chen qua đám hoa hồng, hoa viên ở Nhị Trung được chăm sóc rất tốt, có nhân viên làm vườn chuyên môn xử lý, hoa nở rất đẹp, lúc cậu bước đi, một cành hoa khẽ lay động khiến phấn hao rơi trên vai cậu. Hàn Húc không nhận ra, bước đôi chân dài đến trước mặt Việt Khê.

Người này thật cao, nhìn từ xa thì thấy không có nhiều thịt, nhưng khi đến gần thì áp lực từ người cậu gây ra lại không ít chút nào.

Việt Khê ngửa đầu nhìn cậu, ánh mắt không nhìn được mà đảo qua đầu vai cậu.

"Vừa rồi tôi thấy cậu..." Cậu hơi hơi mỉm cười, ngữ khí rất bình tĩnh, "Quả nhiên trên thế giới này có rất nhiều chuyện khoa học không giải thích được, Việt Khê cậu chính là mấy người tài ba dị sĩ mà người ta thường nói, có năng lực mà người thường không có, có thể thấy được những thứ người thường không thấy được."

A, bại lộ!

Trong đầu Việt Khê xuất hiện suy nghĩ như vậy.

Hàn Húc nói: "Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ không nói ra ngoài."

Việt Khê a một tiếng, nghĩ nghĩ: "Cậu thật là người tốt."

Người tốt Hàn Húc: "...."

Nếu Hàn Húc không nói chuyện này ra ngoài thì không còn vấn đề gì nữa. Tâm tình Việt Khê lập tức tốt lên, khó được cười tươi với Hàn Húc một cái, sau đó chạy đến dãy phòng học---- đến giờ học rồi, cô không muốn đi học muộn.

Dù thành tích không tốt, cô cũng chưa từng đi muộn về sớm.

Ở phía sau cô, Hàn Húc hơi sững sốt, nhìn không được lộ ra một nụ cười.

Nụ cười sạch sẽ xinh đẹp như vậy, cô gái này còn thiên chân nhiều hơn cậu tưởng tượng.

Hai người một trước một sau vào phòng học, từ trước đến nay nhân duyên của Hàn Húc đều rất tốt nên khi vào lớp học có rất nhiều người chào hỏi cậu. So sánh với người vào trước, đãi ngộ với Việt Khê đúng là khác nhau một trời với đất, căn bản không có ai bắt chuyện với cô, nói đúng ra là không ai dám.

Việt Khê ăn không ít âm hồn, còn chưa kịp tiêu hóa lượng âm khí lớn này, cho nên cả người rất u ám. Bị âm khí ảnh hưởng, sắc mặt cô có chút khó coi, khí chất càng u ám, nhìn qua càng khó tiếp cận, tự nhiên không ai dám đến chào hỏi cô.

Triệu Lộ muốn nói chuyện với Việt Khê nhưng thấy dáng vẻ âm lãnh kia khiến cô ớn lạnh theo bản năng, cuối cùng vẫn nuốt lời nói muốn nói xuống.

Nhìn Việt Khê giống như tâm tình không tốt, vẫn không quấy rầy cô ấy thì hơn.

Mà trong lòng Việt Khê lại có chút ủy khuất.

Rõ ràng mình xinh đẹp như vậy, còn đẹp hơn Hàn Húc vậy mà sao những người khác không nói chuyện với mình?

Ghé vào trên bàn, Việt Khê chậm rãi xoa bụng, lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Hôm nay ăn nhiều quá, bụng trương lên rất khó chịu, nhưng hương vị thật không tồi!

Như thường ngày, tiết học vừa bắt đầu thì Việt Khê cũng đi vào giấc ngủ, cảm giác tồn tại của cô rất thấp, ngay cả giáo viên cũng không chú ý tới có một học sinh luôn ngủ trong giờ học.

Giữa hai tiết học sẽ có mười lăm phút ra chơi, lúc Việt Khê còn đang mờ hồ, cảm giác có người đứng bên cạnh, cô ngẩng đầu, lông mi dài chớp chớp, đôi mắt mang theo mê mang chưa tỉnh ngủ.

"Ngủ đi." Đôi phương khê nói gì đó, duỗi tay xoa đầu Việt Khê.

Thật sự là quá mệt nhọc, bất tri bất giác, Việt Khê lại ngủ rồi.

Hôm nay thật sự đã ăn quá nhiều, cô muốn tiêu hóa thật nhanh, mà ngủ chính là cách nhanh nhất.

Ngủ đến tiết cuối cùng, Việt Khê rớt cuộc tỉnh lại, sau đó thấy trên bàn có thuốc tiêu hóa, còn có một ly trà sữa, bên trên có logo của cửa hàng trà sữa gần trường, còn mang theo hơi ấm nhân nhật. Có thể tưởng tượng lúc vừa với mưa nhất định còn nóng.

Việt Khê mờ mịt nhìn bốn phía, không biết ai đặt lên bàn mình. Chỉ là nếu đã ở trên bàn cô vậy tức là cho cô rồi, cho nên Việt Khê không hề áp lực mà cầm lên hút một ngụm lớn.

Thuốc tiêu thực sao, Việt Khê sờ sờ bụng, cảm thấy có chút đói, cho nên thuốc này căn bản không dùng được.

Uống trà sữa, Việt Khê nghe được động tĩnh ngoài phòng học, có chút ồn.

Cô không có hứng thú với việc xem náo nhiệt, chỉ là nó tự lọt vào tai cô nên việc này nghe được khá rõ ràng.

"A!"

Biết chân tướng, Việt Khê nhin không được a một tiếng, cười cực kỳ trào phúng.

Hàn Húc kia một thân ánh sáng công đức, ánh sáng vàng rực rỡ đến mức có thể lóa mù mắt người, người như vậy không tìm cách giao thiệp cho tốt, còn chạy tới bắt nạt cậu ta, chẳng khác nào tự tìm chết.

Ngoài phòng học.

Thiếu niên một đầu tóc vàng, trên cổ treo một cánh tay, một tay khác đang chống gậy. Không còn cách nào khác, chân cậu ta cũng bị gãy rồi, chỉ có thể như vậy, có người đứng hai bên đỡ đỡ cậu ta, sợ cậu ta không cẩn thận té ngã.

Thấy Hàn Húc, lông vàng kêu lên một tiếng rồi trực tiếp nào qua, không hề có hình tượng mà ôm lấy chân Hàn Húc, khóc hô: "Đại ca, đại ca, em sai rồi, anh tha thứ cho em đi."

Thấy thế, mọi người vậy xem liên chấn động.

Lông vàng này ở trường học có thể coi là nhân vật phong vân, tên là Hà Kiến Nhất, cũng là học sinh cao trung, có tiếng là thiếu niên bất lương, đánh nhau ầu ẩu, ngay cả giáo viên cũng không làm gì được cậu ta.

Chính là hiện tại, cái người đối với ai cũng lỗ mũi hướng lên trời, thoát nhìn không dễ chọc, lại ôm chân Hàn Húc làm trò quý khóc sõi gào.

"Đây là tiền lần trước em lấy của anh, có 500 đồng, em còn thêm cho anh!"

Hà Kiến Nhất khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, không có chút hình tượng, quả thực là rất đáng thương, người không biết còn tưởng Hàn Húc bắt nạt cậu ta.

"Đây là làm sao vậy." Hàn Húc vẻ mặt kinh ngạc, "Cậu mau đứng lên, đừng như vậy."

"Em không đứng dậy không đứng dậy!" Hà Kiến Nhất dùng sức lắc đầu, lại ôm chân Hàn Húc không bỏ, "Trừ phi anh tha thứ cho em, bằng không em sẽ không đứng dậy."

Hàn Húc mỉm cười: "Cậu đang uy hiếp tôi?"

Bộ dáng của cậu rất tốt, tuấn tú ôn nhuận, mặt mày tựa hồ còn mang theo một loại từ bi trách trời thương dân, người như vậy từ đầu đến chân đều là hai từ thiện lương.

Chính là, cậu cười một cái, thân mình Hà Kiến Nhất cũng run lên theo, lông tơ trên người tức khắc dựng thẳng lên.

"Không, không... em thật lòng muốn cầu anh tha thứ." Hà Kiến Nhất cảm thấy khổ, trong lòng không biết có bao nhiêu hối hận, ngày đó không biết cọng dây thần kinh nào bị lệch, làm sao lại muốn đi trấn lột tiền của Hàn Húc?

Hồi tưởng lại khoảng thời gian qua, trong lòng Hà Kiến Nhất chỉ có kêu khổ, hoàn toàn hiểu rõ cái gọi là người xui xẻo uống nước cũng giắt răng, đây chính là tình huống của cậu ta. Cũng chỉ mấy ngày ngắn ngủi, chân gãy, tay gãy, hai ngày trước còn thiếu chút nữa bị lăn từ trên lầu xuống, quả thực là khổ không để đâu cho hết.

Vừa mới bắt đầu cậu ta còn chưa biết nguyên nhân gì, cuối cùng vẫn là một đàn em nhắc nhở cậu ta.

"....Hàn Húc kia, có chút tà đấy!"

Nơi nào có chút tà, căn bản là đại gia, đặc tội không nổi.

Này không được, đi ra khỏi bệnh viện Hà Kiến Nhất liền đi tìm Hàn Húc.

"Đại ca, về sau anh chính là đại ca của em, em nói một em tuốt đối không nói hai. Anh nói hướng đông thì em không dám đi hướng tây. Cho nên, đại ca, anh tha thứ cho em đi!"

Hàn Húc duỗi tay nâng cậu ta dậy, cực kỳ hòa khí nói: "Tất cả mọi người đều là bạn học, nói cái gì tha thứ không tha thứ, hơn nữa việc kia tôi chưa từng để trong lòng."

Nghe vậy, Hà Kiến Nhất cảm động đến nước mắt lưng tròng. Lại vẫn muốn có được lời khẳng định: "Anh nói anh tha thứ cho em được không?"

Hàn Húc: "...Tôi tha thứ cho cậu." Thật sự là không biết giận.

Đáng tiếc, dù cậu không biết giận thì Hà Kiến Nhất cũng không dám bắt nạt cậu nữa.

"Đại ca, về sau anh chính là đại ca của em." Hà Kiến Nhất để đàn em đỡ mình dậy, hỏi, "Đại ca, anh có chuyện gì thì cứ việc phân phó em làm."

Hàn Húc nhìn cậu ta một cái, nói: "Vậy được, hiện tại tôi có một việc muốn cậu giúp tôi."

"Ngài nói." Hà Kiến Nhất vênh tai, một bộ nghiêm túc nghe anh nói, trên thực tế trong lòng lại có chút không để bụng.

Ngoài miệng tuy cậu ta nói vậy nhưng cũng là bất đắc dĩ, trong lòng vẫn có chút ghen ghét và không phục.

"Cậu, đầu tiên là cắt mái tóc màu vàng này đi." Hàn Húc khẽ nhàu mày, thật sự là không thích cái đầu vàng chói này của Hà Kiến Nhất.

Hà Kiến Nhất ai một tiếng, nói: "Đây chính là kiểu tóc thịnh hành gần đây, hiện tại mọi người đều thích kiểu tóc này."

Hàn Húc cười nói: "Tôi chỉ kiến nghị thôi, nghe hay không tùy cậu."

Nghe vậy, Hà Kiến Nhất lại rùng mình, khổ sở nói: "Hôm nay em sẽ đi cắt."

Hiện tại cậu ta không dám đắc tội Hàn Húc, sợ quay đầu lại gặp xui xẻo.

Chỉ là dù nói đã xin lỗi Hàn Húc nhưng trong lòng Hà Kiến Nhất vẫn không xác định được xui xẻo gần đây của mình có liên quan đến Hàn Húc hay không. Nhưng rất nhanh cậu ta đã phát hiện, từ sau khi Hàn Húc nói tha thứ cho mình thì không còn gặp chuyện chấu hoa hay phân chim từ trên trời rơi xuống nữa.

Sờ sờ cái đầu trơn bóng, Hà Kiến Nhất nói thầm: "Thật tà môn!"

(Lúc trước tôi để tên Hà Kiến Nhất là Hoàng Mao, thì ra ko phải Hoàng Mao mà là tóc vàng, nên tôi sẽ đổi thành lông vàng vậy)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Qing Yun

Hà Kiến Nhất thuần túy là ngửa chết muốn làm ngửa sống nên mới đi xin lỗi Hàn Húc, bởi vì trong khoảng thời gian này thật sự là quá xui xẻo, lại nói nữa thì thật muốn khóc một trận, ngay cả đàn em bên người cũng muốn tránh cậu ta, giống như đến gần cậu ta sẽ bị lây bệnh----- nếu đứng gần mà họ cũng bị xui xẻo thì làm sao bây giờ?

".....Trước cắt cái đầu tóc vàng này đi!" Đây là yêu cầu đầu tiên Hàn Húc đưa ra.

Hà Kiến Nhất có chút không tình nguyện, cậu ta cảm thấy một đầu tóc vàng của mình rất đáng yêu, cậu ta còn buộc phần đuôi lại, đẹp miễn bàn luận.

Chính là đối diện với ánh mắt ôn hòa của Hàn Húc, cậu ta lại không nhịn được rụt rụt cổ, ngoan ngoãn đến tiệm cắt tóc mà xử lý nó. Vì tò vò quyết tâm, còn cạo trọc đầu, lộ ra một cái đầu bóng bóng.

"Ai, thật xấu!" Soi mình trước cửa kính, Hà Kiến Nhất thờ dài.

Một đàn em phía sau nhìn thấy gì, kéo kéo áo Hà Kiến Nhất: "Lão đại, cô gái kia, là bạn học của Hàn Húc...."

Hà Kiến Nhất quay người đập lên đầu cậu ta một cái: "Hàn Húc cái gì, gọi lão đại!"

Đàn em sờ sờ đầu, nói: "Kêu cậu ta là lão đại vậy lão đại thì gọi là gì? Lão nhị?"

"Lão nhị cái đầu mày!"

Hà Kiến Nhất trợn trắng mắt, cái cách gọi này thật không văn minh, người không biết người sẽ nghĩ cái, cậu ta tức giận: "Kêu..... Nên kêu cái gì thì hay?"

Cậu ta cũng có chút buồn rầu.

"Kiến ca đi!" Cậu ta vỗ tay một cái nói, "Cờ nào phong cách, cờ nào khí chất!."

Vô ý thức sờ sờ cái đầu trơn bóng của chính mình, cậu ta hỏi: "Vừa rồi mày nói cái gì?"

Đàn em a một tiếng, nói: "Em nói cô gái kia hình như học cùng lớp với lão đại, lần trước em còn thấy cô ấy và lão đại cùng vào siêu thị, quan hệ của hai người rất không tồi."

Cậu ta duỗi tay chỉ bên đường đối diện, bên đường đối diện là dãy nhà cũ, hiện đang được di dời, đối lập với mấy tòa cao ốc bên cạnh, nhìn qua càng có vẻ ảm đạm. Hơn nữa, bởi vì nơi này có không ít lời đồn đãi, làm cho nơi này căn bản không người nghỉ chân, nhìn qua còn lộ ra vài phần âm lãnh.

Từ chỗ bọn họ nhìn chỉ thấy một bên sườn mặt của cô, còn có cánh môi đỏ mấp máy, mái tóc đen dài xõa tung trên vai, làn da rất trắng, trắng đến mức không thấy một chút huyết sắc.

"Cô ta đang làm cái gì? A, sao còn có một đứa trẻ....."

"Nơi nào có trẻ con, Kiến ca, anh nhìn lầm rồi đi?"

"Ngay nơi đó, trước mặt cô gái kia....." Hà Kiến Nhất duỗi tay chỉ chỉ, sau đó không biết nhìn thấy gì, biểu tình đột nhiên đại biến, nhìn không được lui ra phía sau, sắc mặt hoảng sợ,

"Kia kia kia..... Đó là cái gì?"

Ngay trong nháy mắt, cậu ta thấy trước mặt Việt Khê xuất hiện một người, đó là một đứa trẻ, đại khái mới ba bốn tuổi, toàn thân là máu, ôm một quả bóng cao su màu đỏ trong ngực. Lâm Hà Kiến Nhất cảm thấy khủng bố chính là, thân thể đứa trẻ kia không còn hoàn chỉnh, chỉ có nửa người. Bộ dáng này, căn bản không có khả năng còn sống.

"A, a..... đại khái là gần đây xui xẻo nhiều, đều xuất hiện ảo giác." Hà Kiến Nhất cười gượng, nhắm mắt lại thật chặt, chỉ là khi cậu ta mở mắt ra lần nữa, đứa trẻ kia vẫn còn ở đó.

Cứu mạng!

Hà Kiến Nhất kêu to trong lòng.

Hai đàn em nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của cậu ta, quay đầu nhìn về phía Việt Khê, nơi đó chỉ có một mình Việt Khê, căn bản không có đứa trẻ nào cả.

"Kiến ca, anh....anh đừng dọa chúng em." Hai đàn em cũng bắt đầu run rẩy.

Hà Kiến Nhất kéo kéo miệng: "Dọa chúng mày, lão tử cũng đều bị dọa rồi!"

Một đàn em cả người run rẩy nói: "Em nghe người ta nói, tháng trước nơi này đã xảy ra một tai nạn, một đứa trẻ chạy vào bên trong, khi đó đang phá bỏ và di dời, đứa trẻ bị máy móc chặt đứt luôn nửa thân mình."

Hà Kiến Nhất: "....."

Đáng sợ nhất chính là, đứa trẻ này còn quay đầu nhìn cậu ta với khuôn mặt chỉ có một nửa, Hà Kiến Nhất thấy thiếu chút nữa liền hôn mê bất tỉnh.

"Chị, anh trai kia hình như cũng thấy được em."

Thanh âm mềm mại, như là được bao bọc bởi hương sữa bò, làm tâm người nghe mềm nhũn.

Việt Khê ừ một tiếng, không ngẩng đầu lên, chỉ đốt tẩm bùa hình tam giác trong tay.

Chờ bùa cháy hết, biến thành tro tàn, đứa trẻ trước mắt sáng lên, máu trên người nó dần biến mất, cả nửa phần cơ thể cũng dần xuất hiện. Đứa trẻ mặc một cái áo màu vàng có hình vịt, đeo băng đô, đôi mắt to đen nhánh, bỏ qua khuôn mặt trắng bệch kia thì đây quả thật là đứa trẻ rất dễ thương.

Theo đứa trẻ giới thiệu, nó có một cái tên rất đáng yêu, tên là Tráng Tráng.

"Tên của em là thiên hạ đệ nhất đáng yêu!"

Mà hiện tại, Tráng Tráng rất kinh hi nhìn cơ thể hoàn chỉnh của mình, "Em có cơ thể!"

Những lời này nghe tới thật là kỳ quái, chính là lại là sự thật. Việt Khê dùng bùa giúp cơ thể nó được hoàn chỉnh.

"Cảm ơn chị!" Tráng Tráng ngọt ngào cảm ơn Việt Khê.

Việt Khê sờ sờ đầu nó.

Tráng Tráng nghiêng đầu nói: "Anh trai kia cứ nhìn chăm chăm em, mẹ nói, nhìn chăm chăm người khác là hành vi không lễ phép."

Việt Khê quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy Hà Kiến Nhất, nhin không được nường mảy.

Hà Kiến Nhất thấy vậy, liên tục lui về phía sau, trực tiếp đụng phải cửa kính của shop quần áo.

Nhìn qua, nhìn qua, nhìn qua!

Cậu ta gào thét trong lòng, cơ mặt không nhịn được giật giật.

Tuy rằng hiện tại dáng vẻ của Tráng Tráng không khác nhiều so với mấy đứa trẻ bình thường, nhưng hình ảnh thiếu nửa thân thể của nó đã lưu lại trong đầu Hà Kiến Nhất.

Đây là quý, là quý, là quý!

Việt Khê thu hồi ánh mắt, như suy tư gì.

Trong khoảng thời gian này Hà Kiến Nhất có thể nói là mây đen che đầu, liên quan đến vận khí, âm khí trên người càng ngày càng nặng, như bị nhốt trong lồng âm khí, cậu ta thế mà có thể nhìn đến quỷ hồn.

Nhưng cũng chỉ một khoảng thời gian, chờ vận khí tốt lên thì sẽ không sao nữa. Chỉ là khoảng thời gian này cậu ta sẽ không quá thoải mái.

Việt Khê nhặt cặp sách trên mặt đất lên nói: "Tráng tráng, chị về trước, ngày mai sẽ mang đồ ăn ngon cho em."

Tráng tráng ôm bóng cao su ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Việt Khê rời đi.

Việt Khê về đến nhà, người giấy màu trắng lạch bạch đi đến ôm chân cô, nói đúng ra, là ghé vào chân cô.

"Việt Khê!"

"Việt Khê!"

Mấy người giấy kêu lên, riu rít như bầy chim sẻ.

Việt Khê nhắc chân, trên chân treo một đám người giấy nho nhỏ, lôi kéo ống quần cô, một chút trọng lượng đều không có.

Việt Khê đi vào trong phòng, nhắc mấy người giấy đặt lên bàn.

Tổng cộng có bảy người giấy, dùng giấy trắng cắt ra, có đầu và tứ chi.

Bảy người giấy này là ông lão làm lúc trước, sợ cô tịch mịch, làm cho cô chơi, cũng đã làm bạn với cô gần mười năm rồi.

Lúc nấu cơm, mấy người giấy giúp cô cầm thìa lấy gia vị, Việt Khê nói: "Mấy đứa đi ra ngoài, không may rơi vào nước thì thân thể sẽ không tốt"

"Được nha, được nha!"

"Đã biết, đã biết."

"Việt Khê tốt nhất, tốt nhất."

"Việt Khê xinh đẹp nhất."

"Việt Khê làm đồ ăn cũng ngon nhất."

.....

Bảy người giấy ghé vào cùng nhau, quả thực ồn ào đến không chịu được, một người giấy không cẩn thận rơi vào nước, lạnh thấy tim.

Việt Khê: "....."

"A, người mau tới, cứu mạng, cứu mạng!"

"Không đúng, là cứu người giấy, cứu người giấy!"

"A, Tiểu Ngũ muốn chết, muốn chết."

"Không đúng, Tiểu Ngũ là người giấy, sẽ không chết, sẽ không chết."

.....

Mấy người giấy loạn thành một mớ, chạy xoay vòng quanh bồn nước, thật sự là chạy xoay vòng, la hét khiến người choáng váng đầu.

Một đám vây quanh bồn nước mà không dám nhảy xuống, sợ mình cũng bị ướt hết.

"Việt Khê, cứu người giấy, cứu người giấy."

Việt Khê đuổi tay vớt người giấy trong nước ra, người giấy liền ôm lấy ngón tay cô, những con còn lại đều thờ phào.

"Hù chết người giấy, hù chết người giấy." Tiểu Ngũ lăm bắm, sau đó hôn một cái lên đầu ngón tay Việt Khê, "Việt Khê tuyệt nhất."

Sáu người giấy bò trên người Việt Khê, cô đặt Tiểu Ngũ lên bàn, lấy máy sấy sấy cho nó.

Tiểu ngũ lắc lắc đầu, bọt nước bay ra xung quanh.

Những người giấy này đương nhiên không phải bình thường, nước lửa đều không giết được, dính nước thì chỉ cần làm khô là được rồi.

"Được rồi, chúng mày đừng nghịch ngợm, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, tao lấy đồ ăn cho."

Lấy ra bảy cái chén, Việt Khê đổ một chút nước vào chén, mấy người giấy nhảy vào chén, bắt đầu ăn cơm.

"Việt Khê làm đồ ăn ngon nhất."

"Việt Khê tuyệt nhất, tuyệt nhất."

Đối với kích lệ của bọn nó, Việt Khê hoàn toàn không dao động. Bất kỳ ai nghe người giấy kích lệ suốt mười năm cũng đều sinh ra miễn dịch.

Cơm nước xong, vào xem qua cửa hàng Đào Bảo của mình, Việt Khê lúc này mới ngủ, làm việc và nghỉ ngơi quy luật.

Hà gia.

Hà Kiến Nhất chui ở trong chăn, thân thể hơi hơi run run, trong miệng nhắc mãi: "Không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi!"

Chờ cậu ta từ trong chăn nhô đầu ra, liền thấy âm hồn bay ở trước mặt.

Hà Kiến Nhất: "....."

Cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: Qing Yun

Thời điểm đi học, Việt Khê mua cho Tráng Tráng một cái bánh kem, bơ trắng, còn có hai hàng dâu tây đỏ bao quanh, nhìn qua đã muốn ăn rồi.

Ngồi xồm trên mặt đất, Việt Khê lấy nén hương đã chuẩn bị sẵn ra, tay hơi nhoáng lên, một luồng khói nhẹ trên hương bay lên, sau đó cắm hương lên bánh.

Hiện tại Tráng Tráng là quý, đồ ăn cần phải xử lý qua mới ăn được.

Chờ cô đốt hương xong, Tráng Tráng lập tức cầm bánh kem cắn một miếng thật to, một khuôn mặt múp míp chôn ở cái bánh, cực kỳ vui vẻ nói: "Ăn thật ngon, bánh kem nhà này ăn ngon nhất, mỗi cuối tuần mẹ đều sẽ mua cho em một cái."

Nói đến mẹ, thần sắc cậu bé có phần ảm đạm.

"Em rất nhớ mẹ."

Việt Khê nhìn thẳng cậu: "Chị nghĩ, mẹ Tráng Tráng cũng rất nhớ Tráng Tráng."

Cô nói lời này là muốn an ủi Tráng Tráng, lại không nghĩ Tráng Tráng nghe xong liền lắc đầu, "Không cần mẹ nhớ em, Tráng Tráng biết, Tráng Tráng đã chết, mẹ nhớ em sẽ khổ sở."

Việt Khê: "...Tráng Tráng là đứa trẻ ngoan."

Nghe được cô khích lệ mình, Tráng Tráng lập tức có chút ngượng ngùng, lại vẫn mềm giọng nói: "Tráng Tráng vẫn luôn là bé ngoan."

Việt Khê bật cười.

Chờ Tráng Tráng ăn xong bánh kem, màu sắc của cái bánh kem trên mặt đất đã ảm đạm vài phần. Nếu hiện tại có người ăn cái bánh kem này, sẽ phát hiện nó nhạt như nước ôc, không có hương vị gì.

Đứng dậy, Việt Khê quay người lại thì thấy có ba nữ sinh đang dùng biểu cảm quái dị nhìn cô, thấy cô quay đầu tới liền liếc mắt ra chỗ khác, không dám nhìn cô, sau đó xoay người đi mất.

Việt Khê nhíu mày, ba người này có chút quen mắt, có phải đã từng gặp ở đâu hay không?

"... Thật đấy, bọn tớ đều thấy mà, Việt Khê bỏ bánh kem xuống đất, còn cắm một nén nhang lên đó. Các cậu nói, cô ta có phải cái kia hay không? Thật ghê tởm."

"Tớ đã sớm thấy cô ta là quái nhân, một chút cũng không hợp với mọi người, nhìn quá âm u. Các cậu không phát hiện cô ta còn ngồi đó lăm bầm lẫu bầu cái gì, xem đến mức tớ cũng nổi da gà đây người, quả thực đáng sợ."

"Các cậu nói có phải cô ta nhìn thấy đồ vật bản gì không?"

"Cái gì bản? Cậu nói là quý sao? Trên thế giới này làm gì có quý, tớ thấy cô ta có bệnh thì đúng hơn."

"....."

"Cộp cộp!"

Ngón tay đập vào mặt bàn, tuy rằng nhẹ nhưng trong nháy mắt lại chuyển vào lỗ tai của mọi người, theo bản năng liền nhìn đến nơi phát ra âm thanh.

Khóe miệng Hàn Húc mang theo ý cười, ngữ khí không rõ nói: "Suy ngẫm lại bản thân, tán gẫu thị phi của người khác. Nghị luận sau lưng người khác, các cậu không hồ thẹn sao?"

Cậu vẫn cười ôn nhu, chỉ là ánh mắt lại như mũi nhọn khiến người ta không dám nhìn thẳng, bị đôi mắt này nhìn vào, cảm xúc xấu hổ trong lòng lại bị gọi lên, trên mặt tức khắc nóng rát.

Mấy người vừa nghị luận sôi nổi về Việt Khê không khỏi trầm mặc, có nữ sinh mạnh miệng nói: "Chúng tớ nói đều là sự thật, người bình thường nào sẽ thấp hương ở nơi đó?"

Hàn Húc nói: "Hơn một tháng trước, có một đứa bé đã bị tai nạn ở đó, đứa bé kia mới năm tuổi."

Nghe vậy, những người khác đều ngẩn ra.

"Việt Khê là đang thấp hương cho đứa bé kia, đó rõ ràng là có ý tốt, các người lại dùng những lời ác ý để phỏng đoán hành động thiện ý của cô ấy." Hàn

Húc lắc đầu, làm như thờ dài mà nói: "Quả thực làm người khác khinh thường."

Đáy mắt cậu sâu đen không rõ, những người khác cũng không thể hình dung, chỉ cảm thấy Hàn Húc trước mặt có chút đáng sợ.

Có nữ sinh nghe thấy vậy đã sắp khóc đến nơi, lúc trước nói qua Hàn Húc ở trường học bọn họ là học sinh ngoan, lớn lên đẹp trai thì không nói, tính tình tốt, còn học giỏi, không biết có bao nhiêu nữ sinh thích thầm cậu.

Hiện giờ bị người mình thích nói như vậy, trong lòng mấy người này sao có thể không hoảng loạn?

Triệu Lộ khẽ hừ một tiếng, trong lòng vô cùng vui sướng.

Người khác không biết, cô chính là biết Việt Khê có bản lĩnh, còn may Hàn Húc đứng ra nói chuyện co cô ấy, bằng không chẳng phải cô ấy phải chịu ủy khuất sao?

Không khí trong phòng học có chút quái dị, Việt Khê vừa vào phòng thì có vô số ánh mắt liếc đến cô, cô dừng bước theo bản năng, sau đó lại làm như không có việc gì mà đi đến chỗ ngồi của mình.

Nghỉ giữa giờ, hai người Triệu Lộ và Từ Vi đi đến tìm Việt Khê.

"...Cậu không biết, lúc Hàn Húc nói lời kia, tớ nhìn thấy cũng có chút sợ, cũng không biết vì sao." Triệu Lộ nhìn thoáng qua Hàn Húc, nhỏ giọng nói.

Từ Vi nhỏ giọng: "Cũng do mấy người đó quá đáng, tớ nghe cũng tức giận."

"Như vậy, ở đó thật sự có quý sao?" Triệu Lộ nhìn bốn phía, thấy không có ai thì nhỏ giọng hỏi.

Việt Khê gật đầu, nói: "Cậu bé tên là Tráng Tráng, là đứa bé rất đáng yêu."

Triệu Lộ hít vào một hơi theo bản năng, nhỏ giọng nói: "Có loại cảm giác như tìm thấy thế giới mới."

Chờ mấy người Triệu Lộ rời đi, Việt Khê như suy tư gì nhìn Hàn Húc một cái, không nghĩ tới đối phương thế mà giúp cô nói chuyện. Trên thực tế, chuyện như vậy cô gặp không ít, thế chất đặc thù, từ nhỏ đã có thể thấy âm hồn, bị những người khác thấy đều nói cô là người ngoài, rảnh rỗi thì thích bát quái, cô đều đã quen.

Nhưng thật ra không nghĩ tới, lúc này thế nhưng có người giúp cô nói chuyện.

A, cảm giác rất hiếm lạ.

Hôm nay là thứ bảy, cũng chỉ học đến trưa, chờ tan học Việt Khê liền đến siêu thị gần trường tiểu học, đứng trước quầy để sữa, nhìn các loại sữa trên giá, hơi hơi nhú mảy, nhìn đáng về ấy có chút khá buồn rầu.

Một bàn tay duỗi ra từ phía sau, trực tiếp lấy ra một hộp sữa bò.

Việt Khê quay đầu, ngửa đầu nhìn chàng trai trước mắt. Bọn họ đứng khá gần, Việt Khê chỉ cần dịch một bước nhỏ là có thể trực tiếp đâm vào ngực Hàn Húc. Từ góc khác nhìn lại, hai người giống như đang ôm nhau.

Việt Khê lùi một bước về phía sau, chỉ là ở phía sau là cái giá, muốn tránh cũng không được.

"Cái này là sữa bò, uống khá tốt, mua cái này đi." Hàn Húc lui về phía sau một bước, đưa sữa bò đang cầm cho Việt Khê.

Việt Khê hỏi: "Cậu cảm thấy cái này uống ngon?"

Hàn Húc gật đầu: "Từ nhỏ tớ đã uống cái này, hương vị không tồi."

"Kia được, tớ sẽ mua cái này!" Biểu tình cực kỳ nghiêm túc, Việt Khê quay người lấy một thùng sữa bò.

Quầy tính tiền, Hàn Húc hỏi: "Hiện tại cậu muốn trở về sao?"

Việt Khê nhìn chăm chăm sữa bò trong tay, nghe vậy thì ừ một tiếng. Sau đó lại như đã suy nghĩ tốt, cô đứng trước mặt Hàn Húc, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, làm Hàn Húc bị nhìn như thế cũng không nhịn được mà nghiêm túc theo.

"Làm sao vậy?" Cậu hỏi.

Việt Khê đưa sữa bò qua, nhìn biểu tình mờ mịt trên mặt Hàn Húc, mở miệng nói: "Tặng cho cậu."

Hàn Húc: "???"

Ngón tay Việt Khê khẽ giật: "Hôm nay không phải cậu giải thích giúp tôi sao, đây là cảm ơn."

Ông già có nói qua, người khác giúp mình thì mình phải cảm ơn người ta. Thật ra cô có chút không tự nhiên, kêu cô đuối quý giết quý cô còn không chút sợ hãi, chính là tặng quà cho người khác, đây là lần đầu tiên.

Hàn Húc nhìn không được cười, là loại cười thực sự, khóe mắt lông mày đều mang theo ý cười.

"Vây cảm ơn cậu, tiểu cô nương." Cậu nói như vậy, còn giơ tay xoa đầu Việt Khê.

Việt Khê ngẩng đầu nhìn cậu, nhìn không được nghĩ, người này còn khá xinh đẹp.

"Cậu nghĩ gì mà lại đưa sữa bò?" Hàn Húc cầm một hộp sữa bò, có chút dờ khóc dờ cười.

Cái quà này, thật là quá "kính hi."

Việt Khê nói: "Tôi nghe hàng xóm cách vách nói, học sinh cấp ba nên uống nhiều sữa bò, có thể khiến cậu trở nên thông minh và khỏe mạnh hơn. Một hộp sữa bò quá ít, cho nên tôi mua một thùng."

Hàn Húc nhướn mày, rũ mắt nhìn cô: "Kỳ thật cậu muốn cảm ơn tôi cũng không cần phiền toái như vậy, không bằng thế này đi, tôi...."

Cậu đang muốn nói cái gì, di động Việt Khê đột nhiên vang lên.

"....Cứu mạng, cứu mạng!"

Di động vừa được chuyển, bên kia liền truyền đến tiếng kêu thê lương, kèm theo tiếng kêu còn có âm thanh kỳ quái, giống như âm thanh của loài bò sát trường trên mặt đất.

Tình huống có chút không đúng!

Việt Khê nghiêm mặt, vội đáp một tiếng.

Bên kia truyền đến tiếng kêu hỗn loạn, sau đó có tiếng chạy, người bên kia dường như rất vội, rất nhanh, bên kia lại truyền đến tiếng đóng cửa.

"Cô chủ nhỏ, cô chủ nhỏ, là tôi, tôi là người mua bùa trong tiệm, cô còn nhớ tôi không?" Có tiếng thờ dốc, còn có tiếng khóc run run.

Người mua bùa?

Cửa hàng mười ngày nửa tháng không có lấy một vị khách, lâu như vậy cô chỉ bán được cho một người, cho nên đối phương vừa nói cô liền nhớ ra.

"Là chị à, làm sao vậy? Chỗ chị xảy ra chuyện gì?" Việt Khê hỏi.

Tô Văn nắm chặt tấm bùa trong tay, cả người mồ hôi lạnh, cô khóc rống nói: "Có rắn, có rắn... Tôi không biết, không biết, nó chắc chắn muốn giết tôi, là tôi trả thù. Bà chủ nhỏ, cô cứu tôi, cứu tôi với."

Cô cực kỳ sợ, tấm bùa vàng trong tay đã nhiễm màu xám nhạt. Thời gian càng dài thì hiệu quả của tấm bùa càng thấp.

Cô nói chuyện có chút lộn xộn, Việt Khê cũng không biết đã có chuyện gì.

Cô nhìn thời gian, đã qua giữa trưa, liền nói: "Chị chờ, tôi đi tìm chị."

Nghe cô nói như vậy, hai mắt Tô Văn sáng ngời, lập tức nói địa chỉ của mình.

"Tôi nhớ địa chỉ của chị rồi." Lần trước lúc gửi đồ đi cô đã nhớ kỹ địa chỉ này, "Được, bây giờ tôi sẽ đi liền, hai tấm bùa chị mua nhớ phải mang trên người, thứ kia có muốn động thủ cũng không dễ như vậy."

Cúp điện thoại, Hàn Húc nhìn qua, cười hỏi: "Muốn tìm tài xế sao? Tôi có thể đưa cậu một đoạn."

"Muốn!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Editor: Heo Lười

(Tung bông cho bạn editor mới, người đã dẫn thân vào con đường đào hố không biết điểm dừng.)

Việt Khê nhớ rõ địa chỉ của Tô Văn, cô ấy cũng ở thành phố A, hơn nữa bọn họ không cách nhau quá xa, ngồi xe hơn nửa giờ sẽ đến. "Là nơi này sao?" Hàn Húc nhìn thoáng qua địa chỉ, tiểu khu Giang Xuân Hoa Viên.

Việt Khê gật đầu nói: "Tôi nhớ rõ là ở đây, chắc là tòa nhà B lầu bốn phòng 403, tôi chắc chắn là tôi nhớ rất chính xác, trí nhớ của tôi rất tốt."

Tiểu khu Giang Xuân Hoa Viên là một nơi rất đẹp, cây xanh tươi tốt. Thoạt nhìn qua, một mảng xanh um màu xanh lục, hơn nữa an ninh ở đây cũng rất tốt, bởi vì vậy mà giá cả ở đây cũng không rẻ chút nào.

Vì Việt Khê và Hàn Húc nhìn lạ mặt nên bị bảo an ở cửa ra vào chặn lại

"Chúng tôi đang tìm cô Tô ở tòa nhà B phòng 403", Hàn Húc đi về phía trước nói chuyện, cười lên mười phần lương thiện vô hại, ngay lập tức giảm đi sự cảnh giác của nhân viên bảo an trước mặt cậu..

Hai người ăn mặc như học sinh, nhìn ngang nhìn dọc đều không giống người xấu.

"Từ từ, tôi gọi điện thoại trước đã" Nhân viên bảo an nói, sau đó gọi điện thoại cho Tô Văn ở phòng 403, nhưng điện thoại vang lên vài tiếng cũng không thấy ai bắt máy, nhân viên bảo an kỳ quái nói: "Tại sao không có ai bắt máy? Hôm nay Tô tiểu thư có ra ngoài không?"

Một nhân viên bảo an có khuôn mặt tròn tròn nói: "Tôi không thấy cô ấy, hai ngày trước tôi thấy Tô tiểu thư đi mua thuốc, cô ấy còn nói dạo này thấy khó chịu trong người, dạo gần đây đều không đi ra ngoài."

Hôm đó Tô Văn còn cho anh ta một trái táo đỏ và to nữa, nên anh ta nhớ rất rõ.

Nghe vậy Hàn Húc và Việt Khê nhìn nhau

"Vậy để tôi gọi lại một lần nữa.."

"Không cần gọi nữa, sợ là Tô tiểu thư đã xảy ra chuyện rồi" Hàn Húc nhìn hai người bảo an, khẽ nhủ mày nói: "Chúng cháu là cháu trai và cháu gái của Tô tiểu thư, lần này đến đây, là đi của chúng cháu gọi điện thoại cho chúng cháu, nghe âm thanh của đi ấy tình hình có vẻ không được ổn cho lắm. Chúng cháu không thể nào không quan tâm được, nên mới đến đây tìm đi ấy."

Nhân viên bảo an nhìn cậu, suy nghĩ những gì cậu nói là thật hay giả.

Trên khuôn mặt Hàn Húc hiện lên vẻ lo lắng nói: "Nếu như các chú không tin, các chú có thể đi cùng chúng cháu, như vậy thì có thể được chứ."

Nghe vậy, hai nhân viên bảo an nhìn nhau, trong lòng cũng lo lắng không biết Tô Văn đã xảy ra chuyện gì, cho nên hơi do dự một chút rồi đáp ứng đi theo.

Đi đến nơi, Việt Khê nhắc nhở nói: "Chìa khóa"

Lại về mặt nghiêm túc nói: "Nếu như đi ấy ở nhà, thì không có người mở cửa cho chúng ta."

Nhân viên bảo an ồ lên một tiếng, quay trở lại lấy chìa khóa.

Mấy người đi đến tòa nhà B, nhân viên bảo an vẫn luôn trầm mặc liếc Việt Khê một cái, nhỏ giọng nói với Hàn Húc: "Đây là em gái của cháu? Hai người nhìn không giống nhau."

Hàn Húc mặt không đổi sắc nói: "Em cháu giống mẹ, còn em cháu giống ba."

"Oa, vậy ba mẹ cháu chắc cũng rất xinh đẹp" vẻ mặt nhân viên bảo an cảm thán.

Hàn Húc gật đầu nói: "Đúng vậy, cho nên hai chúng cháu lớn lên đều rất xinh đẹp, người một nhà chúng cháu giá trị nhan sắc đều không tồi."

Mặt bảo an: "...." Tuy rằng là sự thật, nhưng chính là nghe thế nào cũng cảm thấy khó chịu một chút.

"Em gái cháu dường như không thích nói chuyện cho lắm nhỉ" Nhân viên bảo an mặt tròn nói.

"Em gái cháu tuy không thích nói chuyện, nhưng mà tính tình cô ấy rất tốt, tâm địa cũng rất thiện lương."

Bốn người đi thang máy đến lầu bốn. Nhân viên bảo an lớn tuổi nhất đi tới gõ cửa, nhưng sau một lúc lâu cũng không thấy ai ra mở cửa.

Hai nhân viên bảo an nhìn nhau, cảm thấy tình hình có chút không ổn. Họ vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa. Vào lúc này, thật may mắn là Việt Khê nhắc bọn họ mang theo chìa khóa, nếu không bọn họ còn tốn thời gian quay lại lấy chìa khóa, đi lên đi xuống hai ba vòng như vậy không biết sẽ tốn biết bao nhiêu thời gian.

Ngay khi bước vào nhà, một luồng khí lạnh ập tới, làm cho người khác theo run rẩy theo bản năng.

"Oa, lạnh quá, bên trong mở khí lạnh thấp quá đi." Nhân viên bảo an xoa xoa hai tay, trong bóng tối sờ soạn mở đèn, nói thào: "Trời sáng như vậy rồi còn kéo rèm hết lại làm gì, tối quá."

Bọn họ tiến vào từ bên ngoài, quả thực bên trong không cách nào nhìn rõ được.

Việt Khê hơi cau mày, âm khí trong nhà quá nặng. Trong phòng tối đen như mực, ngoại trừ do rèm cửa, còn một nguyên nhân khác là do âm khí quá nặng.

Cô lấy một lá bùa, lén nhét vào tay của Hàn Húc, nhỏ giọng nói: "Có chút kỳ lạ, cậu cầm lấy tấm bùa này đi."

Hàn Húc cầm lá bùa trong tay, lòng bàn tay của cô gái nhỏ cảm giác rất mềm mại và ấm áp.

Đèn vừa mở mọi người liền kinh ngạc.

"Này.....Ở đây vừa xảy ra trộm ư?" Nhân viên bảo an buột miệng nói.

Chỉ thấy trong phòng một mảnh hỗn loạn, giống như vừa trải qua một trận cuồng phong. Đồ đạc rơi xuống dưới đất, bàn thủy tinh ở giữa phòng khách vỡ nát, mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy sàn nhà.

Hàn Húc ngồi xổm xuống bên cạnh ghế sofa, nhìn dấu vết trên mặt đất suy nghĩ gì đó rồi nói: "Mọi người nhìn xem, dấu vết này có giống như dấu vết của động vật bò sát di chuyển."

Dấu vết màu đen lan rộng từ nhà bếp đến toàn bộ phòng khách, hơn nữa còn cực kỳ rõ ràng.

Những lời của cậu nói làm cho người nghe sinh ra cảm giác không tốt, khiến cho mọi người ai cũng nổi hết da gà lên.

Nhân viên bảo an chà xát tay nói: "Cậu đừng có dọa tôi, làm gì có loài bò sát nào mà có thể để lại dấu vết như vậy chứ?"

"Ví dụ như.....rắn?" Hàn Húc nhẹ giọng nói.

Điều này thậm chí còn vô lý hơn, con rắn đó phải lớn và nặng cỡ nào mới để lại những dấu vết như thế.

"Không thể nào được." Nhân viên bảo vệ như cũ lắc đầu, rất bất mãn với những lời Hàn Húc nói "Công tác bảo an ở tiểu khu của chúng tôi làm vô cùng tốt, tuyệt đối sẽ không xuất hiện những con vật này."

"Sống không được, vậy còn chết?" Việt Khê đột nhiên mở miệng. Cô nhìn xung quanh và nói: "Chúng ta đã ở đây lâu như vậy, chủ nhà đều không thấy đi ra, xem ra thật sự là đã có chuyện xảy ra rồi."

Cô đi theo dấu vết trên mặt đất đi đến cửa phòng ngủ, nói: "Bên trong là....."

Đằng sau cánh cửa, cô cảm nhận được có một cỗ âm khí không lồ, tựa như một ngọn núi lớn.

Nhân viên bảo an lớn tuổi đưa tay gõ cửa, bên trong không một tiếng động, liền duỗi tay cầm lấy nắm cửa, vặn vặn, nhưng không mở ra được.

"Cửa khóa từ bên trong."

Vậy nói cách khác, chủ nhân ngôi nhà đang ở bên trong phòng ngủ.

Việt Khê nhíu mày nói: "Không thể nào trì hoãn được, hơi thở của cô ấy ngày càng yếu dần, các người tránh ra một bên."

Những người khác mặc dù không rõ nguyên nhân nhìn cô, nhưng họ vẫn đứng ra một bên nhường vị trí cho cô.

"Rầm..."

Kèm theo một tiếng vang lớn, cửa phòng ngủ mở ra trước mặt bốn người, Việt Khê chậm rãi thu hồi chân của mình lại, có chút phát rầu mà nói thào: "Chắc sẽ không đòi tôi bồi thường đâu nhỉ."

Rèm cửa trong phòng ngủ cũng kéo lại, so với bên ngoài phòng còn đen hơn, thật sự không nhìn thấy được cái gì.

"Tôi đi mở đèn lên, ở đâu..... đây rồi."

Khi âm thanh bật đèn vang lên, phòng ngủ lập tức sáng lên, chờ đến khi thấy rõ bên trong phòng ngủ, theo bản năng mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Trương...chú Trương, đó.....đó là cái gì vậy?" Nhân viên bảo an sợ tới mức trực tiếp lui về phía sau, đụng trúng Hàn Húc, lập bấp hỏi nhân viên bảo vệ

lớn tuổi kia.

Sắc mặt chú Trương cũng có chút trắng bệch: "Tôi không biết, đây là....rắn?"

Chỉ thấy trên chiếc giường trong phòng ngủ, chắc là nữ chủ nhà đang nằm trên giường, mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, sắc mặt tái nhợt, không biết còn sống hay đã chết. Tất nhiên, làm sắc mặt mọi người đại biến không phải là cô ấy, mà là con vật đang quấn trên người cô. Trên cơ thể cô, một con rắn đen tuyền đang uốn lượn, còn cái đuôi thì trực tiếp quấn mấy vòng trên người cô.

Không biết con rắn kia sống được nhiều năm, thân hình rất to lớn, xoay quanh ở trên giường, trực tiếp quấn toàn bộ chiếc giường dài hơn hai mét lại, mà thân thể của Tô Văn thì bị nó dùng đuôi quấn chặt.

Chú Trương hít một hơi thật sâu, vừa mới nãy bọn họ còn thể chém đinh chặt sắt rằng ở tiểu khu của bọn họ không bao giờ có mấy con này. Thế nhưng hiện tại trước mắt ông ta lại là một con rắn, mà còn là một con rắn màu đen to lớn.

"Tê tê tê...." Con rắn đen quay đầu lại, một đôi mắt đỏ sẫm, trong mắt tràn ngập sự điên cuồng và ác độc.

Hai nhân viên bảo an theo bản năng lui về sau một bước, có một chút sợ hãi.

Một con rắn lớn như vậy, đều có thể trực tiếp ăn thịt một người, bọn họ sao có thể không sợ hãi được.

"Nghe nói loài rắn sẽ không chủ động tấn công con người, chúng ta trước cứ từ từ..."

Lui ra ngoài.

Nhân viên bảo an còn chưa nói xong, liền thấy Việt Khê trực tiếp tiến về phía trước một bước, hần theo bản năng đưa tay muốn kéo người đó trở về, lại không nghĩ rằng lại nắm vào khoảng không.

Như thế nào lại chỉ bắt khoảng không như vậy?

Trên mặt của nhân viên bảo an hiện lên vẻ ngơ ngác không hiểu rõ.

Việt Khê vừa đi vừa nói: "Không còn kịp nữa rồi, hơi thở của Tô Văn ngày càng yếu đi nhiều, còn không cứu cô ấy, thì cô ấy chỉ có chết."

"Tô Văn?" Nhân viên bảo an về mặt kinh ngạc, "Cô ấy không phải di của cháu sao? Cháu như thế nào kêu trực tiếp kêu tên của cô ấy?"

Hàn Húc: "..."

Cái này hiện tại không phải là trọng điểm đi.

"Con rắn kia, rốt cuộc nó là cái thứ gì vậy?" Chú Trương lăm lăm

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Heo Lười

Con rắn không lồ vặn vẹo đầu, con người màu đỏ thẫm lạnh lẽo, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, thân trên ở phía trên cao, như thể đang uy hiếp, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Sắc mặt Việt Khê không thay đổi, từ trong ngực móc ra một lá bùa vàng.

Hai nhân viên bảo an thấy cô bình tĩnh như vậy, còn tưởng rằng cô sẽ có biện pháp nào tốt để giải quyết, lại không nghĩ rằng cô thế nhưng lại lấy ra một tấm bùa vàng, như thế nào cũng khiến cho người xem cảm thấy kỳ lạ.

"Cô bé, đừng lộn xộn, mau qua đây." Chú Trương nhanh chóng gọi cô quay về, lại sợ chọc con rắn tức giận, âm thanh nói rất nhỏ nhẹ.

Bị Hàn Húc chặn lại: "Hai chú yên tâm, không có việc gì, em gái cháu rất chuyên nghiệp."

Chuyên nghiệp?

Chuyên nghiệp cái gì? Bắt rắn sao?

"Người không nên xuất hiện ở đây, mặc kệ trong lòng người có bao nhiêu oán khí, thừa dịp bây giờ còn chưa có chết người, hãy thu tay lại đi, bằng không người sẽ không bao giờ có thể quay đầu lại." Việt Khê thông thả ung dung nói, cô không tùy tiện động thủ, chỉ bởi vì cô cảm nhận được trên người con rắn khổng lồ này một cỗ oán khí thâm chí so với âm khí còn nặng hơn nhiều.

Xem ra, giữa con rắn này với Tô Văn có một số chuyện liên quan.

Cô liếc nhìn Tô Văn đang bị con rắn quấn quanh người, nói: "Nếu người còn không buông cô ấy ra, cô ấy thật sự sẽ chết."

Con rắn ngẩng cao đầu mở cái miệng đỏ to như chậu máu hướng về phía Việt Khê mà cắn tới. Những chiếc răng nanh trong miệng nó nhìn qua vô cùng kinh khủng, nếu bị nó cắn trúng một phát, chỉ sợ khó mà toàn thân thoát khỏi.

"...Xem ra đã không còn lý trí."

Việt Khê thở dài, nhanh chóng lấy ra bùa vàng, ngay lập tức vô số bùa vàng bay ra quấn lấy con rắn.

Một con rắn bằng bùa vàng có thể quấn chặt nó, nhưng mà cách Việt Khê dùng những lá bùa đó giống như đó chỉ là những tờ giấy vô cùng bình thường, coi mấy con rắn đó cũng chẳng là gì. Mấy chục năm qua nó không bước vào nhân gian. Những đạo sĩ này có phải đều phát tài hết rồi không?

Hiệu quả trừ tà của mấy lá bùa vàng rất tốt, cơ thể khổng lồ của con rắn đang tấn công bỗng chốc cứng đờ mà thống khổ lăn qua lăn lại trong phòng, thân thể to lớn lúc ẩn lúc hiện, âm thanh tê tê rít lên vô cùng khủng bố.

Nhân viên bảo an tròn mắt nhìn hết tất cả, lẩm bẩm nói: "Chủ nghĩa khoa học....."

Đi mà kiểm chủ nghĩa khoa học em gái chú ấy, thấy việc như thế này còn ai có thể tin tưởng cái này là khoa học nữa.

Con rắn khổng lồ trông giống như một chiếc chuông đồng, bỗng nhiên phun nọc độc từ trong miệng ra. Việt Khê uốn éo thân thể tránh đi, nọc độc rơi trên mặt đất, sàn nhà lập tức truyền đến âm thanh bị chất độc ăn mòn, trên mặt đất ngay lập tức xuất hiện một cái hố lớn.

"Chết tiệt, mấy người ở lầu trên muốn phá nhà sao? Sàn nhà phá nát hết?" Âm thanh mắng chửi của chủ nhà dưới lầu từ dưới hố truyền lên.

Việt Khê nhìn cái lỗ lớn trên sàn nhà, vẻ mặt không một chút cảm xúc, còn có một chút tức giận trong lòng. Một cái lỗ lớn như vậy, phải cần đến bao nhiêu tiền để sửa chữa đây.

Vốn dĩ ban đầu còn muốn dùng biện pháp nhẹ nhàng để đối xử với nó, lúc này trong lòng Việt Khê cảm thấy tức giận, nghĩ về số tiền phải bồi thường liền thấy lòng đau như cắt.

Năm lá bùa vàng nhanh chóng bắn ra, các lá lôi phù dừng lại xung quanh con rắn khổng lồ, hợp lại thành trận pháp Ngũ Giác Tinh Mang. Chỉ thấy bên trong trận pháp Ngũ Giác Tinh Mang xuất hiện những tia chớp màu tím, giây tiếp theo, sấm chớp xuất hiện, một con rắn từ sấm sét đánh xuống, trực tiếp oanh tạc trên thân con rắn khổng lồ, trong phòng nhanh chóng truyền đến âm thanh ầm ầm của lôi điện đánh ở bên trong.

"Cực phẩm lôi phù, không ngờ còn là cực phẩm lôi phù cấp cao nhất." Đột nhiên có một thanh niên từ bên ngoài tiến vào, nhìn cảnh tượng sấm chớp đánh loạn trong phòng, lập tức liên sững sốt, "Năm lá bùa lôi phù cực phẩm, cứ như vậy mà ném ra."

Trong lòng hắn kêu một tiếng thật là đau lòng quá đi, cực phẩm lôi phù, chính là cho dù có tiền cũng không mua được đâu, này đây lại một lần ném luôn năm lá, không biết cái gì gọi là xấu hổ lãng phí đồ hay không?

Ngay cả hắn, tiểu thiếu gia đẹp trai anh tuấn tài giỏi nhất của Bạch gia, cũng chỉ có ba lá thôi, cũng luyến tiếc không muốn dùng.

Sở dĩ gọi nó là cực phẩm lôi phù, bởi vì sức mạnh của nó mạnh gấp nhiều lần sấm chớp bình thường, sấm chớp chớp động, cho dù bọn họ chỉ đứng bên cạnh xem, cũng có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng của nó, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi trong lòng, càng đừng nói là con rắn khổng lồ đang bị nhốt bên trong.

Ánh chớp tím biến mất, thân thể của con rắn khổng lồ ầm ầm ngã xuống đất, rồi sau đó lại ở trước mắt của mọi người, cơ thể từ từ thu nhỏ lại, trong chớp mắt chỉ còn lại một mảnh da màu đen.

"....Đây là.... Kết thúc rồi sao?" Bộ dạng của nhân viên bảo an vẫn chưa lấy lại tinh thần, bộ dạng bị khủng hoảng vẫn chưa lấy lại tinh thần được.

Việt Khê bước tới nhặt lấy mảnh danh rắn màu đen nam dưới sàn nhà, khẽ cau mày nói: "Chạy trốn"

Thanh niên vừa rồi đi tới, nhìn thấy mảnh da rắn đen kia, kinh ngạc nói: "Cái đó là do con rắn âm kia lưu lại mảnh da này, cũng có thể là nguyên nhân lớn nhất để cho linh hồn con rắn có thể hiện thân. Mảnh da lớn như vậy, chỉ sợ con rắn này không dưới trăm năm"

Việt Khê trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Cái vật nhỏ như thế này, đều sẽ mang theo một chút linh tính, không biết đã mất mạng thể nào."

Người thanh niên kia cũng nói: "Đúng vậy, cái xác như thế này, có thể làm được vài thứ phòng thân rất tốt."

Việt Khê dường như bây giờ mới chú ý tới anh ta, nhìn anh ta khẽ nhíu mày nói: "Anh là ai?"

Nhân viên bảo an a một tiếng, nói: "Đúng vậy, cậu là ai? Như thế nào có thể đến tiểu khu này của chúng tôi? Có đăng ký không?"

Người thanh niên liền ha ha mấy tiếng: "Tôi tên là Bạch Tề Tinh, Bạch gia chúng tôi chuyên về xem sao bói toán. Lần này tôi đến đây, là bởi vì cảm nhận được tiểu khu của các người âm khí nặng nề, nên theo luồng âm khí này đến được đây. Chỉ là không nghĩ tới, ở đây đã có đồng đạo đến trước rồi."

Hắn có chút ngạc nhiên nhìn Việt Khê nói: "Không biết đồng đạo cô đây là người của gia tộc nào, tại sao từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ gặp cô?"

Việt Khê suy nghĩ một chút và nói: "Tôi là người Việt gia."

"Việt gia?"

Bạch Tề Tinh suy nghĩ nửa ngày, cũng nghĩ không ra trong giới của bọn họ có gia tộc Việt gia, ngay cả Việt tiểu thư này, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp hoặc nghe thấy qua, nếu thật sự ở trong giới này của hắn, không có khả năng hắn không thể nào biết được.

Chẳng lẽ là gia tộc lánh đời?

Bạch Tề Tinh suy nghĩ rối loạn trong lòng, lại nghĩ tới lúc Việt Khê ném mấy cái bùa cực phẩm lôi phong kia, trong lòng lại đau như cắt, nhìn không được nói với Việt Khê: "Việt tiểu thư, là bùa mà chị mới dùng, là người lớn trong nhà cho cô sao? Cô cũng đừng trách ta lắm miệng..."

"Không phải người lớn trong nhà cho, là tôi tự vẽ."

"...Đối phó với một con âm xà, không cần phải dùng tới đồ vật tốt như vậy, thật sự quá lãng phí.... Từ từ, cô nói do chính cô tự mình vẽ?" Nói đến một nửa, Bạch Tề Tinh trừng to đôi mắt, cực kỳ khiếp sợ nhìn Việt Khê.

Việt Khê gật gù đầu, theo lẽ thường mà nói: "Những lá bùa mà tôi dùng, đều do chính tay tôi vẽ."

Bạch Tề Tinh hai mắt tỏa sáng nhìn cô, mặt dày hỏi: "Như vậy, cô có thể bán cho tôi mấy tấm được không? Tôi có tiền."

Có tiền?

Việt Khê nhìn vẻ mặt của hắn lập tức liền nghiêm túc, lấy điện thoại mở cửa hàng của mình trên TaoBao ra, nói: "Đây là cửa hàng trên TaoBao của tôi, anh muốn mua loại gì thì lên đó đặt hàng đi."

Bạch Tề Tinh nhìn thoáng qua tên cửa hàng, nhanh chóng lấy điện thoại ra nhập tên cửa hàng.

"....Đây là thủy phù? Hàng cực phẩm chỉ ba nghìn tệ?"

"Lôi phù.....ôi trời ơi, cực phẩm lôi phù giá năm nghìn tệ?"

"Tật phong phù giá hai nghìn tệ..."

Sau khi xem xong số lượng hàng hóa ít ỏi đến đáng thương trong cửa hàng, trong lòng Bạch Tề Tinh có chút phức tạp.

Cái giá này thật con mẹ nó, quá rẻ đi.

Cực phẩm lôi phù kia, ở bên ngoài bán một cái giá trên trăm vạn, thế nhưng nơi này giá chỉ năm nghìn tệ. Trêu chọc hắn?

Xoát xoát xoát, Bạch Tề Tinh nhanh chóng đặt đơn hàng, đem toàn bộ bùa trong cửa hàng mỗi cấp mua một ít. Cực phẩm lôi phù hắn mua tổng cộng hai mươi cái, thực ra hắn muốn mua nhiều hơn, nhưng hắn lại sợ Việt Khê bị cạn kiệt sức lực, vì vậy đành phải từ bỏ.

Sau khi đặt đơn xong, hắn nói: "Cái giá của cô đưa ra quá thấp, như cái thủy phù, có tác dụng tẩy tâm bị dơ bẩn, bình thường ở ngoài giá đã mấy vạn tệ, cực phẩm cho dù người có đưa ra giá cao cỡ nào cũng không có người bán, cái giá này của cô thật sự quá thấp."

Quá thấp?

Việt Khê trừng lớn đôi mắt, từ trước đến nay cô còn tưởng cái giá mình đưa ra đã cao quá rồi.

Bạch Tề Tinh nhìn bộ dạng này của cô liền biết cô không nắm được giá cả trên thị trường, càng khẳng định suy đoán trong lòng mình là đúng. Xem ra thật sự cô đến từ gia tộc lánh đời, cho nên có thể có được một kẻ yêu nghiệt như thế này.

"Tôi, đưa điện thoại của cô tới đây, tôi làm cho cô..." Bạch Tề Tinh lấy điện thoại di động của Việt Khê, ngón tay lạch cạch thao tác trên điện thoại.

Những giá này, toàn bộ đều sửa lại hết, giá thấp như vậy, thật làm mắt mắt lá bùa này quá đi.

Bên kia Hàn Húc hơi chớp mắt, xoa đầu Việt Khê hỏi: "Còn người này thì làm thế nào đây? Gọi xe cứu thương đến sao?"

Ban đầu Việt Khê muốn hỏi cậu, sao không tự mình xoa đầu của mình, nghe cậu vừa hỏi, liền ném vấn đề này ra sau đầu, nói: "Trước mắt kêu xe cứu

thương đi."

Cô đi qua kiểm tra thân thể Tô Văn lại một chút, đem âm khí trong cơ thể cô ấy xử lý một chút, sau đó lấy ra một thanh tâm phù (* nghĩa là cái phù đó giúp tinh thần ổn định hơn *) đốt lên sau đó cho vào nước để cô ấy uống.

Nhân viên bảo an nhìn thấy kỳ lạ, có một người trẻ tuổi khác đến sau, liền thấy tò mò đi lên, nói: "Thì ra trong tivi diễn đều là sự thật, quả nhiên là cần phải uống nước bùa."

Bạch Tề Tinh ở bên kia cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cái này không có, uống cái bùa này chỉ để cho thuận tiện dễ dàng nuốt xuống thôi, còn cách đúng hơn là anh phải nhai lá bùa đó, nếu so ra uống với ăn thì uống nó dễ uống hơn là ăn."

Nhân viên bảo an: "...."

Việt Khê lấy một lá bùa từ trong tay của Tô Văn đã biến thành màu đen, đây là lá bùa mà cô ấy đã mua trong cửa hàng của cô. Bây giờ toàn bộ đều nhiễm âm khí, một chút linh khí đều không còn.

Cũng khá may mắn là có tấm bùa hộ thân cho cô ấy, bằng không chỉ sợ Tô Văn đã sớm mất mạng.

Rót nước bùa xong, sắc mặt Tô Văn cuối cùng khí sắc cũng tốt lên một chút, nhìn có vẻ có sức sống, chứ không tái nhợt nhìn như xác chết.

Việt Khê hô một tiếng, cầm lấy ngón tay của Hàn Húc điểm mi tâm của Tô Văn.

Nhân viên bảo an nhìn thế lại hỏi: "Làm phép này gọi là phép gì?"

Việt Khê giải thích: "Đây là linh đài, vừa rồi ta mới tới mới làm một phép linh đài cho cô ấy, để bảo vệ tinh thần cô ấy không bị hỗn loạn."

Bạch Tề Tinh cũng nói: "Phép linh đài, cần phải có cao tang đặc đạo mới làm được, chỉ cần hơi dính một chút công đức thôi, bảo đảm tâm thanh tịnh, không bị dính tà khí."

Một người có công đức lớn, với công đức của mình, đó có thể là khắc tinh của âm khí.

Sau khi hắn nói xong ngẩng đầu lên, chờ tới khi thấy Hàn Húc đứng bên Việt Khê, hai mắt hắn liền trừng lớn.

Ánh sáng công đức tỏa hào quang sáng chói, quả thật làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

"Người anh em à...."

"Tôi không làm hòa thượng, cũng không có hứng thú gì với nghề này của các người."

Bạch Tề Tinh: "... như thế này làm hắn còn nói được gì nữa.

"....Đây là cái gì?" nhân viên bảo an đột nhiên sợ hãi kêu lên. Chỉ vào tay của Tô Văn đang nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Editor: Heo Lười

Chỉ thấy Tô Văn nằm trên giường, cánh tay trắng bóng loáng mọc vảy đen toàn bộ cánh tay, sờ lên những chiếc vảy mang theo vài phần lạnh băng, lúc Việt Khê thu tay lại còn bị những chiếc vảy đó cắt bị thương, một giọt máu rơi tách trên cánh tay của cô ấy.

"Đây là cái gì?" nhân viên bảo an cảm thấy kinh hoàng, cánh tay này, chỗ nào giống cánh tay của con người chứ?

Bạch Tề Tinh thần sắc nghiêm trọng, nói: "Là độc âm xà, trên người cô lấy như thế nào lại xuất hiện độc âm xà chứ?"

"Độc âm xà là cái gì?" Nhân viên bảo an hỏi.

Bạch Tề Tinh giải thích nói: "Cái thứ âm độc này, nói đúng hơn đó là nhân quả, cô gái này đã làm gì đó tổn thương đến con rắn tinh này, nên phải chịu nhân quả vào người. Âm xà nhập thể, trên người từ từ sẽ mọc vảy rắn toàn thân, mới bắt đầu là tay chân, sau đó là thân thể, cuối cùng là mặt. Vảy rắn sẽ bao trùm toàn bộ cơ thể của cô ấy. Chờ đến lúc đó, toàn thân đều là vảy rắn, người không ra người quỷ không ra quỷ, những chỗ vảy rắn mọc lên, sẽ còn chịu cảnh đau đớn do bong tróc da thịt."

Nghe hán giải thích xong, nhân viên bảo an nhìn không được hít một ngụm khí lạnh, thương hại nhìn Tô Văn đang nằm trên giường một cái, nói: "Như thế này cũng thảm quá đi."

Việt Khê lãnh đạm nói: "Gieo nhân nào gặt quả ấy, nếu đó là nhân quả do cô ấy tạo ra thì cô ấy phải nhận. Nếu không phải cô ấy làm ra việc gì xấu đối với con rắn tinh đó, thì cũng sẽ không bị nó ghi hận, thậm chí còn mọc vảy rắn trên người."

Cô có thể giúp cô ấy loại bỏ âm khí, nhưng không thể giúp cô ấy giải độc âm xà. Bởi vì đây là hậu quả mà cô ấy phải nhận. Muốn tháo chuông thì cần phải tìm người buộc chuông đã, nếu muốn giải quyết độc âm xà, thì phải tìm được con rắn đó.

Nhưng xem ra con rắn kia một bụng đầy oán khí, cũng không giống kẻ có lòng dạ tốt bụng.

Bạch Tề Tinh thở dài, có chút khó xử nói: "Kỳ thật vẫn còn có một cách, độc âm xà giống ấu trùng xương, một khi nó đã bám vào xương, dùng linh lực tạo thành một con dao sau đó thì cạo từng lớp từng lớp xương bị nhiễm độc âm xà ra, như vậy cũng được rồi."

Đương nhiên, phương pháp này cũng đem lại cho người đó một nỗi đau đón thống khổ, thật sự cũng không khó để tưởng tượng, cái đau đón do bị cạo từng lớp xương, không có trải qua trên chính cơ thể mình, bạn sẽ khó có thể nào hình dung ra được. Mọi người chỉ nghe hán nói thôi, đều nhìn không được cảm thấy như thể chính mình đang bị đau.

"Cạo xương.....Chỉ sợ chưa cạo ra hết lớp xương bị nhiễm độc âm xà, thì người đã bị đau đón mà chết rồi."

Việt Khê nói: "Việc này trước mắt không cần vội, con rắn kia xem ra là kẻ có thù tất báo, lần này ra tay không thành công, khẳng định nó sẽ không cam lòng, sẽ còn quay lại tìm cô ấy, trước tiên chúng ta phải đem Tô tiểu thư đi bệnh viện đã."

Nghe cô ấy gọi Tô Văn là Tô tiểu thư, trong lòng hai nhân viên bảo an a lên một tiếng, quả nhiên là như thế.

Từ khi vào nhà và cho tới khi nhìn thấy động tác của hai người Hàn Húc và Việt Khê, hai người liền cảm thấy hai đứa nhỏ này không phải là cháu trai cháu gái của vị Tô tiểu thư kia, có điều ít nhiều gì cũng phải cảm ơn bọn chúng, bằng không thì chủ nhà chết ở trong đây bọn họ cũng không biết được. Có lẽ qua người ngày nữa tháng bọn họ mới phát hiện ra, chủ nhà ở đây chết ở trong phòng, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy hoảng sợ.

"Thì tôi nói rồi, tuy rằng vị Tô tiểu thư kia gương mặt thanh tú, nhưng mà hai đứa nhỏ này lại xinh đẹp hơn rất nhiều, một chút cũng không giống người một nhà." Nhân viên bảo an ở bên kia nói thầm.

Chú Trương nhìn không được duỗi tay vỗ đầu hán một cái, tiểu tử thúì, cái này mà là trọng điểm hả?

Xe cứu thương đi vào trong tiểu khu, làm cho nhiều người vây lại xem, không biết ở đâu xảy ra chuyện.

Việt Khê đi theo bọn họ lên xe cứu thương đi đến bệnh viện, bác sĩ trên xe nhìn thấy vảy rắn trên người Tô Văn, bọn họ rất tò mò, cái đó, nhìn như thế nào cũng không thể nào mọc trên người của con người được.

"...Chẳng lẽ là người vượn?" Có một bác sĩ thực tập lẩm bẩm nói nhỏ.

".....Thì cho dù là người vượn đi, cũng nên có lông dài, hoặc biến thành người vượn đi, cậu có thấy trường hợp nào không giống vậy chưa?" Những người đi cùng anh ta không thể không tròn mắt nhìn.

Sau khi kiểm tra cẩn thận cho Tô Văn xong, phát hiện thân thể của cô ấy không có gì đáng trở ngại cả, nhưng mà sau khi suy xét đến những chiếc vảy lý lạ mọc trên người cô ấy, vẫn nên chuyển cô ấy vào phòng bệnh, cho y tá một ngày đến kiểm tra cô ấy bảy tám lần.

Chờ sau khi chuẩn bị mọi thứ xong hết, bên ngoài đều đã tối, cũng nên đi ăn tối thôi.

"Hay là kêu đồ ăn bên ngoài?" Hàn Húc nhẹ giọng hỏi.

Bạch Tề Tinh ai một tiếng, nói: "Tôi biết gần đây có một quán lẩu dê, siêu cấp ngon, vừa đúng lúc người ở tiệm này gọi điện cho tôi qua đó làm chút chuyện, chúng ta cùng nhau đi chung đi, tôi mời mọi người."

Cửa hàng lẩu dê nằm ở trên đường từ bệnh viện đi qua một cái ngã tư nữa là đến, kiến trúc cổ kính, vào ban đêm con treo hai cái đèn lồng màu đỏ lớn trên cao, chiếu lên khuôn mặt của người đi vào đều biến thành đỏ rực, đi vào bên trong, bên trong nhân viên phục vụ mặc một thân trang phục cổ trang, thấy bọn họ đi vào, đồng thanh hô to: "Khách nhân mời vào bên trong."

Trong nháy mắt đó, có một loại cảm giác như đang xuyên không quay về thời cổ đại.

"Lẩu dê của tiệm này, ở đây họ chế biến thịt dê rất ngon, một chút vị tanh cũng không có, còn có ở đây họ đều chọn những con dê non từ năm đến sáu tháng tuổi, ăn vào tràn ngập vị tươi mới." Bạch Tề Tinh giải thích cho bọn họ biết một chút, đối với cửa hàng lẩu này sùng bái vô cùng.

Khi nồi lẩu được đưa lên, Bạch Tề Tinh trả lại điện thoại của Việt Khê cho cô ấy, nói: "Xong rồi, hàng hóa trong cửa hàng của cô tôi đều giúp cô đem toàn bộ giá cả điều chỉnh lại một chút hết toàn bộ. Còn tốt là hồi trước cô bán ra được rất ít, bằng không cô đã bị kiệt sức mà chết rồi. Vốn dĩ vẽ những lá bùa này rất khó, càng đừng nói là vẽ những lá bùa cực phẩm như vậy, cái đó vừa lãng phí sức mạnh vừa lãng phí tinh thần lực của mình."

Vẽ bùa rất khó sao?

Biểu cảm của người hay vẽ những lá bùa này, Việt Khê, cực kỳ không biết đến cảm giác của việc này.

Việt Khê nhận lấy di động nói: "Cậu mua bùa rất nhiều nhưng hiện tại đều không có sẵn, tôi trở về đều về hết liền ngay cho cậu, cậu có cần gấp không?"

Bạch Tề Tinh xua tay nói: "Không cần gấp, tôi rất rảnh rồi.....mà nói này, không biết cô năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tới lúc này, hẳn mới nhớ tới việc hỏi Việt Khê bao nhiêu tuổi, thoạt nhìn qua, bộ dạng này còn rất nhỏ tuổi, không phải sẽ còn là trẻ nhỏ chứ?

Không không không, không phải thế, có thể vẽ ra bùa cực phẩm như vậy, điều đó có nghĩa là thực lực của cô ấy rất cao thâm chứ không phải dạng vừa, thực lực như vậy, sao có thể còn nhỏ được cơ chứ?

Nhiều nhất, có thể giống như hẳn đang học đại học, gương mặt trẻ con gì gì đó, có người trời sinh đã có được như thế rồi.

".....Năm nay tôi mười bảy tuổi." Việt Khê không biết vì sao hẳn lại muốn hỏi tuổi của mình, nhưng mà cái này cũng không phải là cái gì không nói được, cũng liền nói.

Mười bảy....

Biểu tình của Bạch Tề Tinh cứng đờ, hẳn đặt đầu của mình xuống mặt bàn, lẩm bẩm nói: "Người so với người thiệt muốn tức chết người khác mà, cũng may tôi là người có trái tim rất phóng khoáng, nếu không sẽ ghen tỵ đến ghen khuất mà chết mất."

Hàn Húc thấy hẳn suy nghĩ như vậy, không thể không nhất môi cười nhẹ mọ cái, nhìn không được nhắc ly trà thổi uống một ngụm, không phải là hẳn có một trái tim phóng khoáng mà là thiếu tâm nhãn.

Cửa hàng lẩu này thật sự ăn rất ngon, hương vị thịt non mềm, miếng thịt kia cắt rất mỏng, đỏ trắng sắp xếp ngay ngắn nằm trong đĩa, nước lẩu chế biến tinh tế, chỉ cần gấp một miếng thịt vừa nhúng xuống một chút là có thể nhắc lên ăn ngay, khi vừa đem miếng thịt bỏ vào trong miệng hương vị non mềm của miếng thịt làm cho người ăn tưởng tượng như muốn nuốt luôn đầu lưỡi của chính mình vậy.

Thật sự ăn rất ngon!

Việt Khê cũng không coi trọng việc ăn uống lắm, nhưng tốc độ gấp thức ăn của cô lúc này cũng nhìn không được nhanh hơn một chút.

Tục ngữ thường nói, cùng nhau ăn cơm là phương pháp đơn giản kéo mọi quan hệ đến gần nhau hơn nhất, cơm nước xong xuôi, sự xa cách của ba người cũng rút ngắn bớt đi.

Bạch Tề Tinh như nhớ đến cái gì, liếc mắt nhìn Việt Khê một cái, trên mặt mang theo vẻ lấy lòng cười cười nói: "Việt Khê, hàng của cô, không cần tới cửa hàng lấy hàng phải không? Thuận tiện, khi cô vẽ bùa, tôi có thể xem được không? Tôi bảo đảm với cô, tôi tuyệt đối không làm phiền tới cô, tôi sẽ thật yên tĩnh."

Hắn làm bộ dạng ngoan ngoãn.

Việt Khê nói: "Vẽ bùa thực sự rất buồn chán, anh không sợ buồn chán sao?"

"Sẽ không đâu, tôi thích nhất là vẽ bùa, khi vẽ bùa tôi rất vui vẻ." Bộ dạng kia, giống như đứa trẻ khóc là không muốn vẽ bùa cùng hẳn không giống nhau.

Việt Khê còn chưa nói thành lời thì Hàn Húc ngữ khí ôn hòa nói: "Theo như tôi biết, muốn vẽ bùa thì phải cần một chỗ rất yên tĩnh, cần phải tĩnh tâm, chỉ cần hơi phân tâm một chút, người bị quấy rầy rất khó để có thể vẽ bùa thành công. Bạch tiên sinh yêu cầu này của anh, chỉ sợ không có biện pháp nào có thể đáp ứng được."

Bạch Tề Tinh gãi đầu, bị từ chối cũng không tức giận, có chút ngượng ngùng nói: "Thực sự xin lỗi, yêu cầu này của tôi thực sự có chút quá phận, tôi chỉ muốn xem thử bùa cực phẩm rốt cuộc là vẽ như thế nào thôi."

Hắn cầm lấy ấm trà rót cho Việt Khê một ly, nói: "Việt Khê à, cô đừng giận tôi nha."

Việt Khê liếc mắt nhìn Hàn Húc một cái, Hàn Húc nhìn cô cười một cái.

Kỳ thực không có quấy rầy cô.

Nhưng nghĩ nghĩ, Việt Khê thấy những lời này cũng không nên nói ra bên ngoài.

"Thời gian này, Tô tiểu thư kia chắc cũng nên tỉnh rồi." Hàn Húc nhìn thoáng qua thời gian nói.

Ba người thu thập một chút rồi cùng nhau trở về, lúc đi đến cửa bệnh viện, di động của Bạch Tề Tinh vang lên, cùng bọn họ nói một chút, rồi đi sang một bên nghe điện thoại.

"Để cho em cùng Dung nhi đi Hàn gia, em đi đâu rồi?" Khi điện thoại được kết nối, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói âm lãnh. Khiến cho Bạch Tề Tinh vừa nghe đến đã rụt người lại.

Bạch Tề Tinh cố giải thích cho bản thân mình: "Em không có đi loạn, em chỉ là ở trên đường phát hiện ra một chỗ có âm khí quá nặng, liền đi qua xem xét. Anh cả, em nói với anh, em gặp được hai người vô cùng lợi hại, bọn họ một người tên là Việt Khê, người kia tên là Hàn Húc..."

Ngắn gọn đem mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay kể lại hết, Bạch Tề Tinh vô cùng đặc ý nói: "Em mua vài lá bùa, giá cả còn đặt biệt rẻ, còn làm em rất ngượng khi mua chúng."

Bạch Kỳ Thạch trầm mặt trong chốc lát rồi nói: "Cứ cho là cô ấy dùng bùa cực phẩm đi, nhưng cũng không nhất định là do cô ấy vẽ, có lẽ cô ta chỉ muốn lừa em thì sao? Em thật sự tin tưởng."

"Không thể nào, cô lừa em để làm gì?" Bạch Tề Tinh buột miệng nói.

Đại khái xem em như thằng ngốc đi.

Anh cả Bạch gia trong lòng trầm mặc suy nghĩ, cho dù là gia tộc lãnh đời đi, nhưng ở đó cũng không có họ Việt, vậy Việt Khê này từ đâu chui ra đây.

"Tính ra em bị lừa cũng xứng đáng, có điều theo như em nói, đối phương cũng có một chút bản lĩnh." Bạch Kỳ Thạch sắc mặt ngưng trọng nói, nhìn ngọn đèn bên ngoài cửa sổ nói: "Dựa vào lời em nói, nắm lá bùa cực phẩm lời phù kia, hẳn là ngũ lôi tinh trận pháp, trận pháp này uy lực cường đại, con rắn âm kia thể nhưng lại có thể từ trong trận pháp mà chạy thoát, có khả năng nó không phải là rắn bình thường."

"Không phải rắn bình thường, vậy nó là cái gì?"

".... Thường luồng...."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: Heo Lười

Từ rắn biến thành giao long, cái đó không chỉ cần thời gian, mà còn cần có vận may nữa, không biết con rắn đã tu luyện hết bao nhiêu năm mới luyện được tới độ này, cũng không thể nào biết được có chuyện gì xảy ra, đột nhiên chết như vậy, chỉ còn âm hồn ở lại trên trần gian, không siêu thoát được.

Nghĩ vậy, trong lòng Bạch Tề Tinh có chút tiếc nuối.

Hiện tại là thời kỳ pháp thuật cuối cùng, linh khí trời đất cạn kiệt, động vật thực vật muốn tu luyện là chuyện không dễ dàng, rắn và giao long, chính là biến hình dị dạng, càng đừng nói là hiện tại trời đất thiếu linh khí trầm trọng, thật sự đáng tiếc.

"....Con rắn đó cả người toàn oán khí, càng không thể trêu chọc nổi nó, em vẫn nên ít tiếp xúc với nó đi." Anh cả Bạch gia nhin không được nhắc nhở, đối với đạo sĩ bọn họ mà nói, diệt trừ yêu ma, đây là trách nhiệm của người tu đạo, đáng tiếc Bạch Tề Tinh tu vi thấp, làm anh cả như Bạch Kỳ Thạch thật sự không an tâm trong lòng.

Bạch Tề Tinh ừ một tiếng, suy nghĩ rốt cuộc con rắn kia cùng với Tô Văn cuối cùng là có chuyện gì đã xảy ra, sau khi nó chết cứ một lòng muốn ám lấy Tô Văn không bỏ. Còn có độc âm xà, Tô Văn rốt cuộc đã làm cái gì, để nó ghi hận đến như vậy.

"Trong lòng em hiểu rõ" Bạch Tề Tinh duỗi tay nắm lấy lá của cái cây đứng bên cạnh kéo xuống, cũng không đem lời của anh trai mình nói để trong lòng, lại nghĩ tới Việt Khê, nhin không được nói: "Vốn dĩ còn muốn hỏi Việt Khê xem khi cô ấy vẽ bùa có thể xem được một chút hay không, nhưng đáng tiếc là lại bị cô ấy từ chối rồi."

Bạch Kỳ Thạch: "....."

"Em có bị điên không?" Hẳn nhin không được hỏi.

Bạch Tề Tinh: "Làm gì lại mắng em?" Trong lòng buồn bực.

Bạch Kỳ Thạch thật sự hít thật sâu một cái, để tránh cho bản thân mình bị chính em của mình làm cho tức chết, nói: "Về bùa cần phải tĩnh tâm, một chút quấy rầy đều không thể nào chịu được, linh khí đều ngưng tụ ở ở đầu mũi, khi đó cũng là lúc yếu nhất của tu sĩ. Em mới gặp người ta lần đầu tiên, liền đưa ra yêu cầu như vậy, ai cho em mặt mũi chứ? Lập tức đi xin lỗi người ta cho anh, bằng không em cũng đừng hòng quay về nhà."

Nói xong, hẳn ngay lập tức cắt điện thoại, Bạch Tề Tinh cảm di động nửa ngày không hồi phục lại tinh thần.

"Dữ quá đi" Hàn nhỏ giọng nói thầm.

Bên trong bệnh viện Tô Văn đã tỉnh, trên tay đang truyền dịch, đang ngồi trên giường ngẩng người, ánh mắt trống rỗng biết rõ nhìn nơi đâu.

Bộ dạng của cô ấy cũng coi như thanh tú, tục ngữ nói một trắng che ba xấu (* ý ở đây là chị này chỉ được cái trắng nên che đi đi mấy cái xấu của chị ý ak), cô ấy có một làn da trắng mịn, giá trị nhan sắc cũng cao hơn bảy phần. Đáng tiếc, hiện tại thần sắc cô nhợt nhạt, cánh tay lộ ra bên ngoài bị vấy đen che kín toàn bộ, Việt Khê chú ý thấy vấy đen thế mà đã lan tới cổ của cô ấy rồi.

Đại khái không bao lâu nữa sẽ lan tới mặt của cô ấy, đều sẽ mọc loại vẩy xấu xí này.

Nhìn thấy Việt Khê và Hàn Húc, Trong mắt Tô Văn có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh, cô liền nhớ ra Việt Khê là ai, cô cũng từng xem qua ảnh trên weibo của Việt Khê.".....Cô....." Cô mở miệng, thanh âm khàn khàn khó nghe.

Việt Khê đem com tối cô mua cho cô ấy để trên bàn, nói: " Con rấn âm kia tuy rằng đã bị đuổi đi, nhưng mà xem bộ dạng nó không cam lòng, có lẽ rất nhanh sẽ quay trở lại tìm cô."

Nghe vậy, biểu tình Tô Văn nháy mắt thay đổi, vội nói: " Cứu cứu tôi, cầu xin cô cứu tôi, tôi còn chưa muốn chết."

" Nếu muốn cho người khác cứu cô, trước tiên cô phải nói cho chúng tôi biết, cô rốt cuộc như thế nào lại đắc tội với con rấn kia, làm cho nó dù chết, cũng phải quấn lấy cô." Bạch Tề Tinh từ bên ngoài bước vào phòng, nói xong câu đó cũng mặc kệ ánh mắt vừa lóe lên của Tô Văn. Nói với hai người Việt Khê: " Anh trai của tôi nói, con rấn kia, rất có thể là giao long, thực lực rất mạnh. Nếu bị nó ghi hận, đó cũng không phải là chuyện tốt gì,tôi nghĩ việc này chúng ta không nên nhúng tay vào thì hơn."

" Không" Nghe hắn nói như vậy, Tô Văn không thể nào ngồi yên một chỗ được, " Các người không cứu tôi, nó nhất định không bỏ qua cho tôi. Tôi biết nó muốn báo thù, nó muốn tôi chết."

" Báo thù?" Hàn Húc nhếch môi cười, " Xem ra, trong này còn có chuyện gì chúng tôi không biết, Tô tiểu thư, nếu muốn chúng tôi cứu cô, vậy hãy đem mọi chuyện nói ra cho chúng tôi biết hết đi. Cô hẳn là cũng thấy trên người của cô mọc ra những chiếc vẩy đó là do độc âm xà, theo thời gian di chuyển,vẩy đó sẽ bao trùm hết toàn bộ cơ thể cô, bao gồm luôn cả mặt. Chờ đến một ngày nào đó, cô liền người không ra người quỷ không ra quỷ. Tôi tin tưởng, cô cũng không muốn việc này đi đến mức đó đi."

Ánh mắt nhìn không được nhìn trên cánh tay, đồng tử Tô Văn co rút lại, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kia, cô liền cảm thấy sợ hãi không thôi.

" Chuyện này không liên quan đến tôi" Tô Văn nhìn không được khóc lớn lên, vừa khóc sụt sùi vừa đem mọi chuyện nói ra.

Khoảng thời gian trước công ty của họ tổ chức đi du lịch, chuyện tốt như vậy, bọn họ khó có được thời gian nghỉ ngơi, hiện tại còn có thể đi du lịch miễn phí, ai sẽ không vui vì chứ? Lúc ấy Tô Văn vui vẻ sung sướng chuẩn bị từ lâu, lại không nghĩ rằng, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

" Nơi chúng tôi đến là thành phố Y, ở đó có một ngôi làng miêu, phong cảnh rất đẹp, còn có thể leo núi..."

Con người ở trong làng miêu rất tốt, phong tục tập quán ở đây cũng rất đơn giản, không khí rất trong lành. Ở gần đó có một ngọn núi có tên " Long long âm sơn", ngọn núi này rất cao, còn ít cây cối. Các đồng nghiệp của tôi leo lên đó, sau đó họ nhìn thấy một con rấn trên núi.

"Lúc đó con rấn ấy nằm trong một cái hồ sâu, cơ thể nó không to, trên đầu nhỏ còn có hai cái sừng nhỏ." Trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thanh âm Tô Văn run rẩy tiếp tục nói: " Nó nằm yên ở đó, đầu to thân nhỏ, mấy đồng nghiệp đó của tôi nói có khả năng con rấn này có độc, đề nghị chúng tôi đập chết nó để nó không đi ra bên ngoài làm hại con người."

Nghe thế, Bạch Tề Tinh nhìn không được hít vào một hơi, nói: "Cho nên các người liền đánh chết nó?"

Tô văn hơi cúi đầu xuống gật gật, âm thanh nhỏ như muỗi kêu nói: " Bọn họ dùng đá ném chết nó, lúc ấy lại không biết vì sao nó không chạy."

Cho nên bọn họ cũng không cần tốn nhiều công sức đã giết được con rấn đó. Thần sắc của Hàn Húc liền trầm xuống: "Nếu tôi đoán không sai thì con rấn đó đang trong quá trình tiến hóa, vì thế nên không có sức lực để đánh trả. Cũng khó trách người ta tới tìm cô, cả người đầy oán khí."

Trong lòng Bạch Tề Tinh có một cỗ tức giận, nhìn không được ở trong phòng xoay vài vòng, có chút tức giận nói: "Nếu như là tôi, tôi cũng tức giận, cũng rất hận. Tu luyện mấy trăm năm, mắt thấy tiến hóa chuẩn bị thành công, lại cố tình gặp phải nhóm người mấy người, phá hủy tu vi của nó không nói, còn giết chết nó nữa,"

Tô Văn khóc ròng nói: "Chúng tôi không biết, hơn nữa, tôi cũng không ra tay, đều là do người khác làm."

Việt Khê vẫn luôn trầm mặt nói: " Ngay cả cô cũng không tránh được chuyện này, những người khác chỉ sợ tình hình cũng không được tốt, không bằng cô gọi điện thoại cho đồng nghiệp của cô hỏi thăm một chút."

Tô Văn chớp chớp mắt, ừ một tiếng, lấy điện thoại ra gọi ngay cho những đồng nghiệp có quan hệ tốt với mình, muốn hỏi xem tình hình có tốt không. Đáng tiếc, điện thoại gọi không có ai bắt máy.

" Cô còn cách liên lạc nào khác của đồng nghiệp của cô không? Cũng hỏi một chút thử xem" Bạch Tề Tinh nói.

Tô Văn gật đầu nói, miễn cưỡng làm cho bản thân của mình được tỉnh táo, gọi điện thoại cho những người khác.

"Đô đô đô~"

Điện thoại vang lên vài tiếng liền kết nối, sau đó liền có một âm thanh mệt mỏi vang lên: "A lô"

"A lô xin chào, là nhà của Hứa Thường phải không? Tôi tìm Hứa Thường."

"Tìm Thường Thường nhà tôi à, Thường Thường nhà tôi bị bệnh, đang ở bệnh viện."

"Bị bệnh? Bệnh gì ạ?"

".....Cái này..... Ai, dù sao cũng chính là bệnh nặng." Bên kia nói chuyện mơ hồ, cũng không nói rõ bệnh trạng.

Sau khi cúp điện thoại, người phụ nữ nhìn di động thở dài thật sâu, đi vào phòng con gái mình nằm ở bên cạnh, bên trong phòng lớn, còn có một cô gái vốn dĩ ban đầu rất xinh đẹp nhưng hiện tại lại không một chút sức sống nằm trên giường, phần da lộ ra bên ngoài của cô, toàn bộ bị bao phủ bởi một lớp vảy đen, những chiếc vảy kia mang theo vẻ lạnh băng, nhìn thấy vô cùng đáng sợ.

Nhìn bộ dạng này của con gái mình, người phụ nữ nhìn không được lau nước mắt đi tới: "Con gái đáng thương của tôi."

Trong góc tối, có bóng của một con rắn đen vừa hiện lên, đôi mắt mang theo sự hận thù dữ dội.

"Bên kia không nói rõ là bị bệnh gì, có vẻ như là một căn bệnh rất kỳ lạ." Hàn Húc hơi hơi mỉm cười, nhìn về phía Tô Văn. "Có thể là cũng giống với Tô tiểu thư, cả người đều đã mọc vảy rắn. Nhưng có khả năng tình hình so với cô còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, nói không chừng trên mặt cũng đã mọc vảy rắn."

Nghe vậy, Tô Văn nhìn không được run cầm cập, ngón tay vô ý thức siết chặt điện thoại: "Hiện tại, tôi phải làm sao bây giờ?"

Nghĩ đến việc toàn thân đều mọc những cái vảy rắn như vậy, trong lòng cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Việt Khê nhìn thoáng qua thời gian, nói: "Con rắn đó đã ở bên này tấn công cô, rất có khả năng nó sẽ đi tìm những người khác, những người đó..." Chỉ sợ lạnh ớn đật nhiều.

Bạch Tề Tinh nói: "Có thể nó sẽ không bỏ qua cho bất cứ một ai, sớm hay muộn gì nó cũng sẽ đi tới tìm cô."

Trong lòng của Tô Văn càng cảm thấy sợ hãi, nước mắt nhìn không óc rơi xuống, hai người con trai này, một người nói chuyện so với người kia càng nói càng đáng sợ hơn.

Việt Khê nói: "Không thể để cho nó tiếp tục ra tay nữa."

Cô cúi tay lấy mảnh da rắn còn sót lại ở nhà của Tô Văn, lấy ra một con hạc bằng giấy, để trên tay bắt đầu làm phép, sau đó thổi một hơi vào con hạc.

Giây tiếp theo, chỉ thấy cánh của con hạc giấy giật giật, rồi từ từ chậm rãi từ lòng bàn tay của Việt Khê bay lên, hướng về phía cửa sổ bay ra ngoài.

Thấy một màn này, Tô Văn cảm thấy mọi thứ trên đời này mà cô biết đều sụp đổ. Phải nói, những thứ trên thế giới mà cô biết, từ lúc mà con rắn kia tìm đến cô để báo thù, cũng đã lung lay muốn sụp đổ, hiện giờ thực sự vỡ vụn.

"Như vậy có thể tìm được nó hay sao?" Cô nhìn không được hỏi.

Việt Khê nói: "Con hạc sẽ lần theo mùi của con rắn mà tìm đến chỗ của nó, hiện tại chúng ta chỉ có thể ngồi đây chờ đợi. Mà có lẽ không cần đợi chúng ta tìm thấy nó thì nó đã tìm được tới đây rồi."

Tô Văn nhỏ giọng nói cảm ơn: "Cảm ơn cô nhiều."

Việt Khê nói: "Đừng cảm ơn tôi, tôi muốn giúp cũng không phải là cô, tôi chỉ là cảm thấy, bởi vì các người, mà con rắn âm kia làm trái ý trời, thật sự quá bất công." Tô Văn lập tức ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Editor: Heo Lười

Con rắn ma khóc không nổi mà, bạn nói nó cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, thật vất vả mới biến đổi được thành giao long, rắn và giao long là hai loại khác biệt giống như trời và đất, một con rắn muốn biến thành giao long là rất khó khăn. Nhưng tất cả những điều này, đều bị những kẻ là con người này phá hoại làm hỏng đi tất cả.

Cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, đều tan biến như bọt biển, lại còn không cẩn thận mà bị giết chết, có thể nói là cực kỳ xui xẻo.

Mà bây giờ, nó còn bị người ta xem như là con sâu mà ném qua ném lại, trên đời này có con rắn nào khổ hơn nó nữa không cơ chứ?

Việt Khê nhìn con rắn đang chảy nước mắt liên tục trên tay mình, trên mặt lộ ra vài phần do dự, duỗi tay cẩn thận xoa xoa đầu nó, nói: "Đừng khóc"

Bên kia Bạch Tề Tinh thấy chỉ muốn kêu lên một tiếng, há hốc miệng, âm khí trên người Việt Khê kinh khủng như vậy, chỉ vừa xuất hiện ngay lập tức ép toàn bộ âm khí của con rắn biến mất hết. Âm khí còn mạnh tới mức khiến hần thở không nổi, bất đắc dĩ chỉ có thể tiến về phía Hàn Húc càng nhiều càng tốt để dính một ít kim quang.

Lại nhìn bộ dạng khóc lóc của con rắn đó, người không biết còn tưởng rằng Việt Khê là kẻ ác.

Địa ngục trống vắng, Việt Khê thì ở nhân gian.

Bạch Tề Tinh không hiểu được tại sao trong lòng mình lại có một ý nghĩ kỳ quái đến như vậy. Bỗng nhiên cảm thấy con rắn đầu to này thật đáng thương.

"Con người tại sao lại có thể có luồng âm khí mạnh đến như vậy?" Bạch Tề Tinh khó hiểu nghĩ. Hàn Húc nhìn hần một cái, mỉm cười nói: "Người anh em, anh có thể nào cách xa tôi ra một chút được hay không hả?"

Người anh em nào đó lắc đầu một cách dứt khoát: "Không được"

Trong lòng Bạch Tề Tinh còn cảm thấy hơi kỳ lạ: "Cậu không cảm thấy có chỗ nào khó chịu trong người sao? Hoa mắt, chóng mặt, hay tức ngực khó thở sao?"

Âm khí mạnh mẽ như vậy, ngay cả hần là một người tu đạo đều không chịu nổi, tuy nói trên người Hàn Húc có luồng ánh sáng công đức mạnh mẽ chói mắt, nhưng mà nói cho cùng cậu ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi, nhưng mà tại sao một chút cũng không bị ảnh hưởng?

"Tôi không có cảm giác gì cả, trên người cũng không thấy có chỗ nào không thoải mái cả" Hàn Húc thành thực nói.

Bạch Tề Tinh ngay lập tức nhìn cậu hần mộ không thôi, nhìn ánh sáng vàng của công đức đang phát quang rực rỡ, hần không thể nào tự bái phục chính mình: "Ánh sáng công đức này của cậu cũng dùng tốt quá đi"

Lúc này ở bên kia, Việt Khê đang bỏ con rắn vào một chiếc bình bằng pha lê chỉ nhỏ cỡ chừng lòng bàn tay, con rắn đầu to màu đen đang bò vào bên trong, đôi mắt vẫn còn đang rơi nước mắt, chỉ một chốc lát sau thì nước mắt của nó đã tràn ra khỏi lọ thủy tinh đó.

Việt Khê có chút ghét bỏ nó, ném ngay nó ra chỗ khác.

Bạch Tề Tinh nhìn nó thấy có vẻ kỳ lạ nói: "Rắn cũng biết khóc sao?"

Hàn Húc nói: "Đó là rắn thành tinh, tất nhiên sẽ có điểm khác biệt với những con rắn khác"

Bạch Tề Tinh không biết đang suy nghĩ gì, gật đầu nói: "Cậu nói cũng có lý, động vật khi tu luyện nếu tu vi càng cao thì càng sẽ giống con người. Biết khóc cũng là điều bình thường."

Con rắn đầu to sau khi bị bắt lại, âm khí mạnh mẽ trong phòng nhảy mất tan biến, Bạch Tề Tinh lấy một lá phong phù ra dọn dẹp mọi thứ một chút, một ngọn gió quét qua tòa nhà, người dân sống bên trong chỉ cảm thấy có một cơn gió quét qua, tinh thần nhảy mất đều được thanh tỉnh, cả tòa nhà lúc trước đều an tĩnh thì nay đã có sức sống nhộn nhịp lại.

Đóa sen vàng ở trước mặt Việt Khê biến mất, quanh thân cô tràn ngập hơi thở thanh mát, nhìn qua so với nữ sinh cao trung không khác nhau là bao.

Bạch Tề Tinh thấy vậy thật sự tò mò muốn chết, vừa rồi âm khí nặng kinh khủng như vậy, thân thể của cô ấy mảnh mai như thế làm sao có thể bộc phát kinh người đến vậy? Nghĩ như thế nào cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Hơn nữa, làm thế nào mà Việt Khê lại có thể tự mình giấu đi luồng âm khí nặng đến vậy, nếu không phải vừa rồi hần tận mắt chứng kiến, hần thật sự sẽ không tin, trong cơ thể của cô lại có thể chứa âm khí nặng như thế.

Chẳng qua cho dù hần có hỏi, chắc chắn Việt Khê cũng không thể nào trả lời rõ ràng được, ai biết được là cô ấy ăn cái thứ gì chứ.

"Như vậy, hiện tại chúng ta phải xử lý cái này như thế nào đây?" Hàn Húc chỉ vào con rắn đang khóc hỏi, xem ra con rắn thực sự rất đau buồn, nó vẫn đang khóc ở bên trong bình.

Bạch Tề Tinh nói: "Oán khí nó quá nặng, chúng ta phải thanh tẩy sạch sẽ oán khí của nó trước, sau đó giúp nó chuyển thể đi đầu thai kiếp khác, tu vi nó

đã luyện thành công, suýt chút nữa có thể biến thành giao long, kiếp sau chắc có thể được chuyển kiếp đầu thai làm người."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, mẹ của Hứa Thường phục hồi tinh thần lại, thấy con rần rã đã bị bọn họ bắt được, đứng lên không vững liền nhào về phía cạnh chiếc giường "Thường Thường, Thường Thường.."

Bà ta kêu lên mấy tiếng, nhưng mà Hứa Thường nằm trên giường lại không có chút động tĩnh, lại đừng nói hơi thở của cô ấy mỏng manh yếu ớt nếu không thực sự để ý kỹ, thì chắc chắn sẽ nghĩ cô ấy đã chết rồi.

"Tại sao Thường Thường lại còn chưa có tỉnh lại?" Mẹ của Hứa Thường nhìn về phía Việt Khê cầu xin bọn họ giúp đỡ.

Việt Khê không nói chuyện, Bạch Tề Tĩnh a một tiếng, nói: "Do cô ấy bị oán khí cùng âm khí xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa lại còn trúng độc rần rã, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, âm khí và oán khí tôi có thể giúp cô ấy xử lý sạch sẽ, nhưng mà độc rần rã ở chân cô ấy, chúng tôi thật sự không có biện pháp nào giải quyết được, trừ phi, trừ phi chính con rần rã đó tự mình hóa giải đi oán khí của nó, không còn oán hận cô ấy thì may ra."

"Độc rần rã?" Về mặt của mẹ Hứa Thường mờ mịt, không biết đó là cái gì.

Bạch Tề Tĩnh giải thích đơn giản một chút cho bà hiểu, nói: "..... Đây là nhân quả, gieo nhân nào thì phải chịu nhân quả đó."

Mẹ Hứa Thường ôm mặt gào khóc, nói: "Tạo nghiệt mà, thật tạo nghiệt mà. Lúc trước khi đi du lịch về, nó thường vẫn luôn nói với tôi có cái gì đó đang theo nó, tôi cùng ba nó cũng không tin lời nó nói, nếu sớm biết...nếu sớm biết như vậy."

Có ai sẽ tin tưởng, thời đại này làm gì có ai tin có ma quỷ hay thậm chí là cả nhân quả mà mình gây ra.

".....Thật sự không còn biện pháp nào hay sao?" Bà lẩm bẩm hỏi.

Bạch Tề Tĩnh chần chờ, mẹ của Hứa Thường chú ý tới vẻ mặt của hắn, vội vàng hỏi: "Có biện pháp mà, đúng hay không? Cầu xin các người, tôi biết các người là cao nhân, cầu xin các người cứu lấy con gái của tôi, con bé chỉ mới hai mươi bốn tuổi thôi."

Nói rồi, bà quỳ xuống trước mặt nhóm Việt Khê, cúi người lạy van xin họ.

"Thím à, thím đừng như vậy, mau đứng lên..." Bạch Tề Tĩnh vội vàng đưa tay đỡ bà ấy đứng dậy, khó xử nói: "Thật ra biện pháp thì có đó, nhưng mà cái này phải yêu cầu người có tu vi thâm hậu đến lắm, mà tu vi ba người chúng tôi cũng không có cao thâm được như vậy."

Mẹ Hứa Thường tuyệt vọng, nhưng giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của bà, rồi vô tri vô giác lẩm bẩm nói: "Cuối cùng thật sự là không có biện pháp nào hết."

Bạch Tề Tĩnh thở dài, trước tiên phải trừ sạch oán khí cùng âm khí trong người Hứa Thường tẩy sạch sẽ. Sau khi oán khí cùng âm khí được tiêu trừ sạch sẽ, trong nháy mắt gương mặt của trở nên hồng hào lên một chút, không bao lâu sau, cũng từ từ tỉnh lại.

Chỉ là chờ tới khi cô hoàn toàn tỉnh hẳn, liền la hét có rần, có rần muốn giết cô.

"Thường Thường, Thường Thường....." Mẹ Hứa vội vàng đưa tay ôm chặt lấy cô.

Tinh thần của Hứa Thường có chút điên loạn, bị mẹ ôm một lúc, sau đó mới từ từ hồi phục tinh thần, giọng nói mang theo vẻ hoảng hốt hô một tiếng: "Mẹ?"

"Là mẹ, là mẹ đây!" Mẹ Hứa liên tục đáp.

"Mẹ.....mẹ con sợ quá!" Nằm trong ngực của mẹ, Hứa Thường nhịn không được gào khóc lên.

"Thường Thường không cần sợ, có mẹ ở đây."

Bỗng nhiên Hứa Thường cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn thấy đôi tay của mình mọc toàn vảy đen.

Đôi môi của cô run rẩy, thét to: "Gương, gương....."

"Không cần, Thường Thường...." Mẹ Hứa vội vàng ngăn cản cô.

Chờ đến khi nhìn vào trong gương thấy trên khuôn mặt của mình mọc toàn vảy đen nhánh, trước đó Hứa Thường đã vất vả ổn định tinh thần nhưng dưới tình huống như vậy lại một lần nữa mất khống chế.

"Khuôn mặt của tôi, thân thể của tôi..... Đây là cái gì vậy?"

Hai mắt cô đỏ rực, nhìn rất giống người điên loạn.

Việt Khê khẽ nhíu mày, cầm lấy một lá tinh tâm phù dán lên người cô, sau đó thấp giọng nói: "Bình tĩnh một chút"

Tinh tâm phù, công dụng của nó giống như tên, khi dán lá bùa này lên, tinh thần của Hứa Thường đang điên cuồng từ từ bình tĩnh lại. Nếu không làm tinh

thần của của cô bình tĩnh lại chỉ sợ sau cùng cô ấy thật sự sẽ phát điên.

Mẹ Hứa ôm lấy cô nói: " Con gái ngoan đừng sợ, những người đó đều là cao nhân, bọn họ nhất định có thể cứu con. Vừa rồi nếu không phải có bọn họ, con sẽ bị con vật kia cắn chết."Hứa Thường ngẩng đầu nhìn bọn họ. Ngoại trừ Bạch Tề Tinh, thì Hàn Húc và Việt Khê nhìn qua đều thấy là học sinh cao trung, thật sự làm sao mà có tin tưởng được. Chỉ là, vừa rồi khi Việt Khê ra tay, dán lá bùa đó lên người cô, công dụng thật sự hiệu quả. Cho nên Hứa Thường cũng thật sự tin tưởng bản lĩnh của bọn họ.

Bạch Tề Tinh đi lên nói rõ mọi việc, chủ yếu là giải thích về vấn đề vấy răn trên người của cô.

Hứa Thường trên mặt lộ vẻ mờ mịt, nói: " Tôi tưởng rằng, đó chỉ là con rắn bình thường mà thôi."

" Không chỉ một mình cô, có lẽ là những người cùng cô đi du lịch đều bị trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình nặng nhẹ không giống nhau. Cô quen Tô Văn chứ, cô ấy cũng trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình của cô ấy so với cô nhẹ hơn nhiều. Tôi nghĩ, có thể bởi vì Tô Văn chỉ đứng một bên xem chứ không ra tay. Bởi vậy Hứa tiểu thư, tôi nghĩ, cô không chỉ đơn giản là đứng nhìn thôi đi." Hàn Húc mỉm cười nói, nụ cười ôn hòa ấm áp, quả thực làm cho người ta cảm giác như mình đang chìm đắm trong con gió xuân thanh mát.

Hứa Thường không nói chuyện, thần sắc nhìn có vẻ như muốn trốn tránh, xem ra thật sự bị Hàn Húc nói trúng rồi.

Mẹ Hứa nhìn không được đánh cô một cái, nói: " Mẹ nói con bao nhiêu lần, đừng bao giờ làm chuyện xằng bậy, tại sao con lại làm ra chuyện này chứ?"

Hứa Thường khóc rống nói: " Con thật sự không biết, thật sự không biết..."

Ai mà biết được, con rắn đó đã thành tinh.

Con rắn đang bị nhốt trong bình thủy tinh đưa cái đầu của nó dán lên thành bình, làm cho trên mặt của nó cũng biến dạng theo, nó phẫn nộ trừng mắt nhìn Hứa Thường. Nó nhớ rõ người phụ nữ này, cô ta cầm một cục đá thật lớn đập nó, đập lên cái đuôi của nó, làm nó rất đau.

Hứa Thường thấy nó, liền sợ hãi hét to: "Nếu như các người có thể bắt được nó, vậy hãy giết nó, giết nó đi!"

Việt Khê nhíu mày nói: " Do các người làm hại nó trước, hiện tại tất cả những gì đang xảy ra trên cơ thể của các người, tất cả đều do các người gieo gió gặt bão thôi."

Nếu không phải bọn họ tổn thương con rắn đầu to này trước, con rắn đầu to này như thế nào lại tràn ngập oán khí nặng như vậy, khiến nó rất khó đi đầu thai?

Có một chút không vui, Việt Khê bỏ con rắn đầu to vào trong túi của mình, nói: " Tôi phải về đây, ngày mai tôi còn phải đi học, không thể đi trễ được,"

Nói xong, cô hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi ngay lập tức.

Dù sao cũng đã bắt được con rắn này, với lại dù sao Hứa Thường cũng không phải khách hàng của cô, cô mới không thêm quan tâm,

Hàn Húc cười khê, cậu đứng dựa vào bức tường phía sau chỗ Việt Khê đứng nhìn bóng dáng của cô, cười nói: " Cô gái nhỏ tức giận rồi, cô ấy là người có hy vọng nhất có thể trị hết giúp các người, đáng tiếc...."

Đáng tiếc các người đã làm cô ấy tức giận!

Nói xong cậu lắc lắc đầu, rồi đi theo hướng của cô.

Cậu cũng là học sinh, là một học sinh ngoan ngoãn, tốt nhất cậu vẫn nên sớm đi về nghỉ ngơi, để ngày mai không phải đi học trễ.

Bạch Tề Tinh hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, gượng cười hai tiếng, có chút xấu hổ nói: " Tôi cũng phải đi rồi."

Ba người chớp mắt liền rời đi hết, chỉ còn lại hai mẹ con Hứa Thường, sắc mặt Hứa Thường trắng bệch, nhìn vấy răn trên người, nhìn không được lại phát ra một tiếng hét chói tai.

Không thể như thế được, cô không thể nào như vậy được. Cô không thể trở thành quái vật được!

Tác giả có vài lời muốn nói: tôi cảm thấy tôi muốn trục hết cả đầu rồi, văn án đã sửa đi sửa lại rất nhiều lần rồi đều không được. Tôi thực tuyệt vọng quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Editor: Heo Lười

Con rắn ma khóc không nổi mà, bạn nói nó cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, thật vất vả mới biến đổi được thành giao long, rắn và giao long là hai loại khác biệt giống như trời và đất, một con rắn muốn biến thành giao long là rất khó khăn. Nhưng tất cả những điều này, đều bị những kẻ là con người này phá hoại làm hỏng đi tất cả.

Cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, đều tan biến như bọt biển, lại còn không cẩn thận mà bị giết chết, có thể nói là cực kỳ xui xẻo.

Mà bây giờ, nó còn bị người ta xem như là con sâu mà ném qua ném lại, trên đời này có con rắn nào khổ hơn nó nữa không cơ chứ?

Việt Khê nhìn con rắn đang chảy nước mắt liên tục trên tay mình, trên mặt lộ ra vài phần do dự, vuốt tay cẩn thận xoa xoa đầu nó, nói: "Đừng khóc"

Bên kia Bạch Tề Tinh thấy chỉ muốn kêu lên một tiếng, há hốc miệng, âm khí trên người Việt Khê kinh khủng như vậy, chỉ vừa xuất hiện ngay lập tức ép toàn bộ âm khí của con rắn biến mất hết. Âm khí còn mạnh tới mức khiến hân thở không nổi, bất đắc dĩ chỉ có thể tiến về phía Hàn Húc càng nhiều càng tốt để dính một ít kim quang.

Lại nhìn bộ dạng khóc lóc của con rắn đó, người không biết còn tưởng rằng Việt Khê là kẻ ác.

Địa ngục trống vắng, Việt Khê thì ở nhân gian.

Bạch Tề Tinh không hiểu được tại sao trong lòng mình lại có một ý nghĩ kỳ quái đến như vậy. Bỗng nhiên cảm thấy con rắn đầu to này thật đáng thương.

"Con người tại sao lại có thể có luồng âm khí mạnh đến như vậy?" Bạch Tề Tinh khó hiểu nghĩ. Hàn Húc nhìn hân một cái, mỉm cười nói: "Người anh em, anh có thể nào cách xa tôi ra một chút được hay không hả?"

Người anh em nào đó lắc đầu một cách dứt khoát: "Không được"

Trong lòng Bạch Tề Tinh còn cảm thấy hơi kỳ lạ: "Cậu không cảm thấy có chỗ nào khó chịu trong người sao? Hoa mắt, chóng mặt, hay tức ngực khó thở sao?"

Âm khí mạnh mẽ như vậy, ngay cả hân là một người tu đạo đều không chịu nổi, tuy nói trên người Hàn Húc có luồng ánh sáng công đức mạnh mẽ chói mắt, nhưng mà nói cho cùng cậu ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi, nhưng mà tại sao một chút cũng không bị ảnh hưởng?

"Tôi không có cảm giác gì cả, trên người cũng không thấy có chỗ nào không thoải mái cả" Hàn Húc thành thực nói.

Bạch Tề Tinh ngay lập tức nhìn cậu hân mộ không thôi, nhìn ánh sáng vàng của công đức đang phát quang rực rỡ, hận không thể nào tự bái phục chính mình: "Ánh sáng công đức này của cậu cũng dùng tốt quá đi"

Lúc này ở bên kia, Việt Khê đang bỏ con rắn vào một chiếc bình bằng pha lê chỉ nhỏ cỡ chừng lòng bàn tay, con rắn đầu to màu đen đang bò vào bên trong, đôi mắt vẫn còn đang rơi nước mắt, chỉ một chớp lát sau thì nước mắt của nó đã tràn ra khỏi lọ thủy tinh đó.

Việt Khê có chút ghét bỏ nó, ném ngay nó ra chỗ khác.

Bạch Tề Tinh nhìn nó thấy có vẻ kỳ lạ nói: "Rắn cũng biết khóc sao?"

Hàn Húc nói: "Đó là rắn thành tinh, tất nhiên sẽ có điểm khác biệt với những con rắn khác"

Bạch Tề Tinh không biết đang suy nghĩ gì, gật đầu nói: "Cậu nói cũng có lý, động vật khi tu luyện nếu tu vi càng cao thì càng sẽ giống con người. Biết khóc cũng là điều bình thường."

Con rắn đầu to sau khi bị bắt lại, âm khí mạnh mẽ trong phòng nháy mắt tan biến, Bạch Tề Tinh lấy một lá phong phù ra dọn dẹp mọi thứ một chút, một ngọn gió quét qua tòa nhà, người dân sống bên trong chỉ cảm thấy có một cơn gió quét qua, tinh thần nháy mắt đều được thanh tịnh, cả tòa nhà lúc trước đều an tĩnh thì nay đã có sức sống nhộn nhịp lại.

Đóa sen vàng ở khoeo mắt Việt Khê biến mất, quanh thân cô tràn ngập hơi thở thanh mát, nhìn qua so với nữ sinh cao trung không khác nhau là bao.

Bạch Tề Tinh thấy vậy thật sự tò mò muốn chết, vừa rồi âm khí nặng kinh khủng như vậy, thân thể của cô ấy mảnh mai như thế làm sao có thể bộc phát kinh người đến vậy? Nghĩ như thế nào cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Hơn nữa, làm thế nào mà Việt Khê lại có thể tự mình giấu đi luồng âm khí nặng đến vậy, nếu không phải vừa rồi hân tận mắt chứng kiến, hân thật sự sẽ không tin, trong cơ thể của cô lại có thể chứa âm khí nặng như thế.

Chẳng qua cho dù hân có hỏi, chắc chắn Việt Khê cũng không thể nào trả lời rõ ràng được, ai biết được là cô ấy ăn cái thứ gì chứ.

"Như vậy, hiện tại chúng ta phải xử lý cái này như thế nào đây." Hàn Húc chỉ vào con rắn đang khóc hỏi, xem ra con rắn thực sự rất đau buồn, nó vẫn

đang khóc ở bên trong bình.

Bạch Tề Tinh nói: "Oán khí nó quá nặng, chúng ta phải thanh tẩy sạch sẽ oán khí của nó trước, sau đó giúp nó chuyển thể đi đầu thai kiếp khác, tu vì nó đã luyện thành công, suýt chút nữa có thể biến thành giao long, kiếp sau chắc có thể được chuyển kiếp đầu thai làm người."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, mẹ của Hứa Thường phục hồi tinh thần lại, thấy con rắn ma đã bị bọn họ bắt được, đứng lên không vững liền nhào về phía cạnh chiếc giường. "Thường Thường, Thường Thường.."

Bà ta kêu lên mấy tiếng, nhưng mà Hứa Thường nằm trên giường lại không có chút động tĩnh, lại đừng nói hơi thở của cô ấy mỏng manh yếu ớt nếu không thực sự để ý kỹ, thì chắc chắn sẽ nghĩ cô ấy đã chết rồi.

"Tại sao Thường Thường lại còn chưa có tỉnh lại?" Mẹ của Hứa Thường nhìn về phía Việt Khê cầu xin bọn họ giúp đỡ.

Việt Khê không nói chuyện, Bạch Tề Tinh a một tiếng, nói: "Do cô ấy bị oán khí cùng âm khí xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa lại còn trúng độc rắn ma, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, âm khí và oán khí tôi có thể giúp cô ấy xử lý sạch sẽ, nhưng mà độc rắn ma ở chân cô ấy, chúng tôi thật sự không có biện pháp nào giải quyết được, trừ phi, trừ phi chính con rắn đó tự mình hóa giải đi oán khí của nó, không còn oán hận cô ấy thì may ra."

"Độc rắn ma?" Vẻ mặt của mẹ Hứa Thường mờ mịt, không biết đó là cái gì.

Bạch Tề Tinh giải thích đơn giản một chút cho bà hiểu, nói: "..... Đây là nhân quả, gieo nhân nào thì phải chịu nhân quả đó."

Mẹ Hứa Thường ôm mặt gào khóc, nói: "Tạo nghiệt mà, thật tạo nghiệt mà. Lúc trước khi đi du lịch về, nó thường vẫn luôn nói với tôi có cái gì đó đang theo nó, tôi cùng ba nó cũng không tin lời nó nói, nếu sớm biết...nếu sớm biết như vậy."

Có ai sẽ tin tưởng, thời đại này làm gì có ai tin có ma quỷ hay thậm chí là cả nhân quả mà mình gây ra.

".....Thật sự không còn biện pháp nào hay sao?" Bà lẩm bẩm hỏi.

Bạch Tề Tinh chán chờ, mẹ của Hứa Thường chú ý tới vẻ mặt của hắn, vội vàng hỏi: "Có biện pháp mà, đúng hay không? Cầu xin các người, tôi biết các người là cao nhân, cầu xin các người cứu lấy con gái của tôi, con bé chỉ mới hai mươi bốn tuổi thôi."

Nói rồi, bà quỳ xuống trước mặt nhóm Việt Khê, cúi người lạy van xin họ.

"Thím à, thím đừng như vậy, mau đứng lên..." Bạch Tề Tinh vội vàng đưa tay đỡ bà ấy đứng dậy, khó xử nói: "Thật ra biện pháp thì có đó, nhưng mà cái này phải yêu cầu người có tu vi thâm hậu đến lắm, mà tu vi ba người chúng tôi cũng không có cao thâm được như vậy."

Mẹ Hứa Thường tuyệt vọng, nhưng giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của bà, rồi vô tri vô giác lẩm bẩm nói: "Cuối cùng thật sự là không có biện pháp nào hết."

Bạch Tề Tinh thở dài, trước tiên phải trừ sạch oán khí cùng âm khí trong người Hứa Thường tẩy sạch sẽ. Sau khi oán khí cùng âm khí được tiêu trừ sạch sẽ, trong nháy mắt gương mặt của trở nên hồng hào lên một chút, không bao lâu sau, cũng từ từ tỉnh lại.

Chỉ là chờ tới khi cô hoàn toàn tỉnh hẳn, liền la hét có rắn, có rắn muốn giết cô.

"Thường Thường, Thường Thường....." Mẹ Hứa vội vàng đưa tay ôm chặt lấy cô.

Tinh thần của Hứa Thường có chút điên loạn, bị mẹ ôm một lúc, sau đó mới từ từ hồi phục tinh thần, giọng nói mang theo vẻ hoảng hốt hô một tiếng: "Mẹ?"

"Là mẹ, là mẹ đây!" Mẹ Hứa liên tục đáp.

"Mẹ.....mẹ con sợ quá!" Nằm trong ngực của mẹ, Hứa Thường nhịn không được gào khóc lên.

"Thường Thường không cần sợ, có mẹ ở đây."

Bỗng nhiên Hứa Thường cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn thấy đôi tay của mình mọc toàn vảy đen.

Đôi môi của cô run rẩy, thét to: "Gương, gương....."

"Không cần, Thường Thường...." Mẹ Hứa vội vàng ngăn cản cô.

Chờ đến khi nhìn vào trong gương thấy trên khuôn mặt của mình mọc toàn vảy đen nhánh, trước đó Hứa Thường đã vất vả ổn định tinh thần nhưng dưới tình huống như vậy lại một lần nữa mất khống chế.

"Khuôn mặt của tôi, thân thể của tôi..... Đây là cái gì vậy?"

Hai mắt cô đỏ rực, nhìn rất giống người điên loạn.

Việt Khê khẽ nhủ mày, cầm lấy một lá tinh tâm phủ dán lên người cô, sau đó thấp giọng nói: "Bình tĩnh một chút"

Tinh tâm phù, công dụng của nó giống như tên, khi dán lá bùa này lên, tinh thần của Hứa Thường đang điên cuồng từ từ bình tĩnh lại. Nếu không làm tinh thần của cô bình tĩnh lại chỉ sợ sau cùng cô ấy thật sự sẽ phát điên.

Mẹ Hứa ôm lấy cô nói: "Con gái ngoan đừng sợ, những người đó đều là cao nhân, bọn họ nhất định có thể cứu con. Vừa rồi nếu không phải có bọn họ, con sẽ bị con vật kia cắn chết." Hứa Thường ngẩng đầu nhìn bọn họ. Ngoại trừ Bạch Tề Tĩnh, thì Hàn Húc và Việt Khê nhìn qua đều thấy là học sinh cao trung, thật sự làm sao mà có tin tưởng được. Chỉ là, vừa rồi khi Việt Khê ra tay, dán lá bùa đó lên người cô, công dụng thật sự hiệu quả. Cho nên Hứa Thường cũng thật sự tin tưởng bản lĩnh của bọn họ.

Bạch Tề Tĩnh đi lên nói rõ mọi việc, chủ yếu là giải thích về vấn đề vấy răn trên người của cô.

Hứa Thường trên mặt lộ vẻ mờ mịt, nói: "Tôi tưởng rằng, đó chỉ là con rắn bình thường mà thôi."

"Không chỉ một mình cô, có lẽ là những người cùng cô đi du lịch đều bị trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình nặng nhẹ không giống nhau. Cô quen Tô Văn chứ, cô ấy cũng trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình của cô ấy so với cô nhẹ hơn nhiều. Tôi nghĩ, có thể bởi vì Tô Văn chỉ đứng một bên xem chứ không ra tay. Bởi vậy Hứa tiểu thư, tôi nghĩ, cô không chỉ đơn giản là đứng nhìn thôi đi." Hàn Húc mỉm cười nói, nụ cười ôn hòa ấm áp, quả thực làm cho người ta cảm giác như mình đang chìm đắm trong cơn gió xuân thanh mát.

Hứa Thường không nói chuyện, thần sắc nhìn có vẻ như muốn trốn tránh, xem ra thật sự bị Hàn Húc nói trúng rồi.

Mẹ Hứa nhìn không được đánh cô một cái, nói: "Mẹ nói con bao nhiêu lần, đừng bao giờ làm chuyện xằng bậy, tại sao con lại làm ra chuyện này chứ?"

Hứa Thường khóc ròng nói: "Con thật sự không biết, thật sự không biết..."

Ai mà biết được, con rắn đó đã thành tinh.

Con rắn đang bị nhốt trong bình thủy tinh đưa cái đầu của nó dán lên thành bình, làm cho trên mặt của nó cũng biến dạng theo, nó phẫn nộ trừng mắt nhìn Hứa Thường. Nó nhớ rõ người phụ nữ này, cô ta cầm một cục đá thật lớn đập nó, đập lên cái đuôi của nó, làm nó rất đau.

Hứa Thường thấy nó, liền sợ hãi hét to: "Nếu như các người có thể bắt được nó, vậy hãy giết nó, giết nó đi!"

Việt Khê nhủ mày nói: "Do các người làm hại nó trước, hiện tại tất cả những gì đang xảy ra trên cơ thể của các người, tất cả đều do các người gieo gió gặt bão thôi."

Nếu không phải bọn họ tổn thương con rắn đầu to này trước, con rắn đầu to này như thế nào lại tràn ngập oán khí nặng như vậy, khiến nó rất khó đi đầu thai?

Có một chút không vui, Việt Khê bỏ con rắn đầu to vào trong túi của mình, nói: "Tôi phải về đây, ngày mai tôi còn phải đi học, không thể đi trễ được,"

Nói xong, cô hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi ngay lập tức.

Dù sao cũng đã bắt được con rắn này, với lại dù sao Hứa Thường cũng không phải khách hàng của cô, cô mới không thêm quan tâm,

Hàn Húc cười khế, cậu đứng dựa vào bức tường phía sau chỗ Việt Khê đứng nhìn bóng dáng của cô, cười nói: "Cô gái nhỏ tức giận rồi, cô ấy là người có hy vọng nhất có thể trị hết giúp các người, đáng tiếc...."

Đáng tiếc các người đã làm cô ấy tức giận!

Nói xong cậu lắc lắc đầu, rời đi theo hướng của cô.

Cậu cũng là học sinh, là một học sinh ngoan ngoãn, tốt nhất cậu vẫn nên sớm đi về nghỉ ngơi, để ngày mai không phải đi học trễ.

Bạch Tề Tĩnh hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, gượng cười hai tiếng, có chút xấu hổ nói: "Tôi cũng phải đi rồi."

Ba người chớp mắt liền rời đi hết, chỉ còn lại hai mẹ con Hứa Thường, sắc mặt Hứa Thường trắng bệch, nhìn vấy răn trên người, nhìn không được lại phát ra một tiếng hét chói tai.

Không thể như thế được, cô không thể nào như vậy được. Cô không thể trở thành quái vật được!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Heo Lười

Đợi đến khi về đến nhà, đã hơn hai giờ đêm, Việt Khê vừa mở cửa ra, ngay lập tức nhìn thấy một hàng bảy người giấy nhỏ đứng chắn trước mặt, nhóm người giấy tay chống eo, tức giận nhìn Việt Khê. Đứng nhìn tụi nó nhỏ xíu như vậy mà coi thường, nhìn con nào cũng vô cùng khí thế.

"Việt Khê cả đêm không về nhà, cả đêm không về nhà."

"A, Việt Khê không ngoan, Việt Khê học hư.....làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Bảy người giấy nhỏ sốt ruột chạy vòng vòng, nhớ tới trong phim truyền hình nữ sinh cao trung học không giỏi thì cảm thấy sầu buồn muốn bạc hết cả tóc, tuy rằng bọn chúng không thể nào có tóc.

"Việt Khê không tốt, Việt Khê không ngoan."

....

Việt Khê: "...."

Đối mặt với sự lên án của bảy người giấy, cô chỉ có thể ngồi xõm xuống dưới mặt đất tỏ vẻ hối hận sẽ không bao giờ về trễ nữa, kiên nhẫn đảm bảo với tụi nó, thái độ vô cùng nghiêm túc thành khẩn.

"Bạn giữ lời chứ? Chắc chắn?"

"Tớ hứa, tớ chắc chắn!" Việt Khê chỉ thiếu một bước nữa là phải giơ tay lên trời thề, suy nghĩ lại bỏ sung thêm một câu "Nếu thực sự có việc bận, tớ nhất định sẽ gọi điện thông báo trước cho mọi người biết, để cho các bạn không phải lo lắng"

Nhìn thái độ nhận lỗi của cô rất tốt, nhóm người giấy nhỏ mới khoan hồng độ lượng tha thứ cho cô, bọn chúng cứ lải nhải như người già, sau đó lại thúc giục cô, kêu cô nhanh chóng đi tắm rửa, rồi ngủ sớm một chút.

"Không ngủ sớm, sẽ trở nên xấu xí, xấu xí đó."

"Chính là như vậy, chính là như vậy a."

Việt Khê bắt đầu đi vào trong phòng tắm rửa thay quần áo, quần áo vứt đầy trên mặt đất, nhóm người giấy nhỏ vờn tay nhỏ của mình giúp cô sắp xếp gọn lại.

Tiểu Nhị và Tiểu Rhất thì mở tủ lạnh, đổ một ly sữa bò, sau đó đặt lên bếp hâm nóng sữa bò.

"Buổi tối uống sữa bò nóng rất tốt, sữa bò nóng rất tốt."

Cho nên chờ đến khi Việt Khê tắm xong đi ra ngoài, liền thấy trên đầu của những người giấy có một cái khay, bên trên còn đặt một ly sữa nóng trông rất nguy hiểm. Cái khay kia, còn lớn gấp mười lần bọn chúng, mấy người giấy bị đè ở dưới, thực sự không thể nào thấy được bóng dáng của bọn chúng.

Trong lúc cô đang tắm rửa, thì con rắn nằm trong túi xách bị mấy người giấy nhỏ lấy ra, chiếc bình thủy bị mấy người giấy lăn qua lăn lại chơi, làm cho con rắn ở bên trong bình thủy tình huống sợ đến hoa mắt chóng mặt hết cả đầu, thật muốn xỉu ngay lập tức.

"Việt Khê Việt Khê, đây là thứ gì, đây là thứ gì?" Nhóm người giấy nhỏ hỏi.

Việt Khê a một tiếng, nói: "Hôm nay bắt được một con rắn ma, chính bởi vì nó, mà hôm nay tớ mới về trễ như vậy."

Đầu của con rắn dán trên thành bình thủy tinh, tức giận trừng mắt nhìn mấy người giấy nhỏ.

Mấy người giấy bị nó dọa cho hoảng sợ, nhanh chóng chạy đi, tránh ở phía sau của Việt Khê, cái đầu nhỏ thì ló ra ngoài, nói: "Con rắn đầu to này thật hung dữ, thật hung dữ!"

Việt Khê bật cười, nhặt lấy chiếc bình thủy tinh đặt trên cái bàn ngay đầu giường, đến bây giờ cô cũng chưa nghĩ ra cách phải xử lý con rắn đầu to này như thế nào, không biết ông cụ có ghi lại cách nào không.

Uống sữa xong, Việt Khê liền bị nhóm người giấy đẩy đi ngủ, bảy người giấy bò từ đầu giường bò lên, nằm ở trên gối đầu của Việt Khê, cùng cô đi ngủ chung với nhau.

"Hôm nay đến lượt tiểu Thất, tiểu Thất."

Tiểu Thất ngồi ở trên gối ngủ, mở miệng hát khúc nhạc ru ngủ cho Việt Khê, lại cố ý hát nhỏ giọng để tạo cảm giác mơ màng, bạn sẽ rất khó có thể tưởng tượng được cơ thể nhỏ bé của tụi nó, lại có thể hát ra âm thanh hay đến như vậy.

Bất quá, cho dù là tiếng hát có hay đi chăng nữa, Việt Khê cũng đã nghe mười mấy năm, đã rất quen thuộc, nói cách khác, đối với âm thanh này cô đã

quá miễn dịch với nó.

"Tớ đã mười mười bảy tuổi rồi, các bạn có thể không cần hát khúc nhạc ru ngủ này được không?" Cô nhện không được thấp giọng nói một câu.

Tiếng hát đột nhiên im bặt.

Tiểu Thất cúi đầu, thấp giọng bên tai lầm bầm: "Là do tiểu Thất sai, tiểu Thất hát không hay, Việt Khê chán ghét tiểu Thất, tiểu Thất buồn quá, thật buồn quá."

Việt Khê: "....."

Cô nên làm thế nào bây giờ, người giấy của mình, mình chỉ có thể sùng ái nó.

"Không có, tiểu Thất hát siêu hay, tớ siêu cấp thích luôn." Cô nói thật lòng.

"Vậy còn tớ, còn tớ?"

Những người giấy khác vây lại cũng muốn cô khích lệ.

"Tất cả các bạn đều hát rất hay!"

"Hi hi hi, Việt Khê thật tốt, thật tốt!"

Việt Khê bất đắc dĩ, cô cảm thấy, mấy người giấy này vẫn xem cô như đứa trẻ năm tuổi mà chăm sóc, tới giờ đi ngủ là sẽ la hét muốn hát khúc hát ru trẻ em ngủ, nhưng mà cô hiện tại đã không còn năm tuổi nữa, mà là mười bảy tuổi rồi.

Bất quá, tụi nó vui là được.

Tiểu Thất lại tiếp tục cất tiếng hát, Việt Khê chậm rãi đi vào giấc ngủ, một đêm không mơ, vô cùng ngọt ngào. Con rắn đầu to nằm trên tủ cạnh đầu giường cảnh giác nhìn bọn họ, nghe tiếng hát cũng chậm rãi khép mắt lại, chiếc sừng nhỏ trên đầu trong bóng tối lại phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sau khi ăn sáng xong, Tô Văn đã gọi cho cô, ấp a ấp úng hỏi sự tình như thế nào rồi. Là khách hàng của mình, thái độ của Việt Khê đối với cô ấy cũng ôn hòa hơn, hẹn thời gian với cô ấy, chờ buổi chiều sau khi tan học thì đi gặp cô ấy.

"Hiện tại không được sao?" Tô Văn hỏi.

"Không được" Việt Khê không chút do dự "Hôm nay tôi phải đi học"

Làm một người học sinh, tuy rằng thành tích của cô không được tốt, đi học chỉ biết ngủ, nhưng từ nhỏ đến lớn, Việt Khê chưa bao giờ đi sớm về trễ cả.

Trong lòng Tô Văn có chút thất vọng, phải nói nếu chuyện này còn chưa giải quyết xong, trong lòng cô không yên tâm, nhưng nếu Việt Khê đã nói như vậy, cô cũng chỉ có thể đáp ứng.

Ngủ một ngày, chờ đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Việt Khê liền chậm chạp thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi bệnh viện.

"Cậu muốn đi bệnh viện sao? Tôi đi cùng với cậu" Hàn Húc đi tới, nhìn qua có vẻ vô cùng quen thuộc với Việt Khê, làm cho những người khác trong phòng học còn chưa rời đi kinh ngạc không thôi.

Việt Khê chậm rãi gật đầu, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên nhìn cô có một chút mơ màng.

Hai người đi đến bệnh viện Tô Văn đang nằm, thì thấy Bạch Tề Tĩnh đã ở bệnh viện rồi, lúc thấy hai người bọn họ thì rất vui mừng mời bọn họ vào phòng.

Bác sĩ đang làm kiểm tra cho Tô Văn, trừ việc cơ thể bên ngoài bị thương nhẹ ra, thì mọi chỗ đều không có vấn đề gì cả, chỉ là những chiếc vảy trên người cô ra lại không hề biến mất.

Bác sĩ sờ sờ những chiếc vảy trên tay cô, nhíu mày nói: "Những cái vảy này từ trong cơ thể mọc ra, nhìn rất giống như mụn da bình thường, thật sự là kỳ lạ"

Nhóm bác sĩ sau khi khám xong thì rời đi, Tô Văn nhìn về phía Việt Khê, kêu một tiếng: "Bà chủ nhỏ"

Việt Khê đi tới, lấy con rắn ở bên trong túi xách ra.

"Đây là con rắn đó sao?" Tô Văn có chút tò mò, con rắn bị nhốt trong cái bình thủy tinh, nhìn qua thì rất nhỏ, nên không gây ra chút nguy hiểm nào. Tô Văn mới dám nhìn thẳng vào nó.

Nói như thế nào thì, suy nghĩ của cô cũng có một chút khác biệt. Vẫn dĩ nghĩ rằng đó là một con rắn to lớn hung dữ, lại không ngờ rằng nó lại nhỏ như vậy, hơn nữa cái đầu của nó lại rất to, mắt to đầu to, lâu lâu lại lộ ra bộ dạng ngây thơ, nếu nói cô sợ con rắn này thì, quả thật cô cũng không sợ nó lắm.

Việt Khê nói: "Độc rắn trên người cô, chính là hậu quả, mà các người đã đối xử với nó. Chỉ cần con rắn này tha thứ cho cô, độc rắn tự nhiên sẽ biến mất. Nếu không thì chỉ có thể dùng biện pháp mạnh, dùng biện pháp cạo xương để cạo đi lớp độc rắn, nhưng mà cách đó sẽ rất đau đớn."

Tô Văn thấp giọng nói: "Chúng tôi đi du lịch tổng cộng hai mươi lăm người, tất cả mọi người ai cũng đều bị nhiễm độc rắn, mà tình hình của tôi lại là nhẹ nhất."

Cô chỉ ngay lên cánh tay của mình chỗ mọc vảy rắn, còn những người khác, đều đã mọc toàn bộ cơ thể. Một khi vảy rắn mọc toàn bộ cơ thể, mỗi khi đến tối, toàn thân đều nóng rát, làm cho người đó phải chịu đau đớn không ngủ được.

Tô Văn có chút thất thần nói: "Nguyên nhân chắc có thể là do tôi không ra tay giết nó..."

Cho dù, không phải là cô ra tay, nhưng lại là đồng phạm

Vài đồng nghiệp của Tô Văn cũng được đưa đến bệnh viện này, bệnh trạng của bọn đều giống nhau, đều bị trúng độc rắn, cơ thể toàn bộ là vảy rắn. Rõ ràng là người, nhưng mà trên cơ thể toàn thân đều là vảy rắn, điều này làm cho mọi người đều thấy rất kỳ lạ, hai ngày nay ở bệnh viện cũng vì việc này mà trở nên náo nhiệt ai ai cũng cũng bàn luận.

Việt Khê cũng đi nhìn thoáng qua, bộ dạng mấy người kia so với Tô Văn thì thể thảm hơn nhiều.

Con rắn đầu to này oán khí quá nặng, Bạch Tề Tinh cũng đã thử độ kiếp cho nó, nhưng đáng tiếc tu vi không đủ cao, hai mí mắt của nó đã muốn nhắm lại, bộ dạng mơ màng muốn ngủ, giống như những gì mà hắn làm một chút cũng không có gì ảnh hưởng tới nó.

Mấy người đi vòng quanh con rắn đầu to, trong lòng Bạch Tề Tinh buồn bực không thôi, Việt Khê nghĩ nghĩ nói: "Nếu không, tôi bắt nó ăn luôn, tôi còn chưa bao giờ ăn thử qua rắn ma, cũng không biết hương vị của nó như thế nào."

Dù cho con rắn ma này có lợi hại như thế nào đi chăng nữa, thì nó cũng chỉ là một linh hồn, linh hồn bị Việt Khê ăn, đừng nói là một nghìn con có khi còn hơn nữa.

Vốn dĩ Bạch Tề Tinh còn tưởng cô nói giỡn, nhưng lại thấy bộ dạng nghiêm túc của cô, có chút cười không nổi.

Người bình thường có thể ăn linh hồn sao?

Nội tâm hắn la hét, biểu tình có chút cứng đờ nói: "Cho là cô ăn được nó đi, nhưng còn hậu quả của nó thì sao, như vậy cũng không giải quyết được vấn đề của Tô tiểu thư."

Việt Khê suy nghĩ, thật sự đúng là như vậy, chỉ là có chút tiếc nuối thờ dài.

Thân thể cứng đờ của con rắn đầu to nằm trong bình thủy tinh chậm rãi thả lỏng cơ thể nó, thật là muốn hù chết rắn ma.

Buổi tối Việt Khê sớm rời đi trước về nhà, cô để lại con rắn trong phòng bệnh, dù sao miệng bình cũng đã bị cô dùng bùa phong ấn lại, con rắn đầu to đó muốn chạy trốn cũng không được.

Tô Văn nằm ở trên giường trần trọc, cô lật người lại, chỉ cần đưa mắt một cái là có thể thấy được con rắn đầu to được đặt trên đầu giường. Kỳ thật nhìn đi nhìn lại thì, con rắn có vẻ ngoài rất đáng yêu, đầu to mắt to, cuộn tròn nằm bên trong bình thủy tinh hai mắt hơi khép lại.

Vốn dĩ nó có thể biến thành giao long.

Tô Văn nhớ tới lời nói của Bạch Tề Tinh, cô duỗi tay cảm lấy bình thủy tinh, con rắn đầu to nằm bên trong cảm nhận được có động tĩnh bên ngoài, mở to mắt cảnh giác nhìn cô.

"... Thực sự xin lỗi, chúng tôi không nên đối xử với mi như vậy." Tô Văn thấp giọng nói, con rắn không có làm gì sai hết, nó không có hại người, lại còn bị con người giết hại, thật sự bọn họ thiếu nó một lời xin lỗi.

Con rắn đầu to chớp chớp mắt, trong mắt đã ngăn ngăn nước mắt rơi xuống.

Nó thật đau khổ mà, những viên đá đó đập lên người nó rất đau. Nhưng mà người ta cũng đã đối với nó nói lời xin lỗi, vậy nó liền miễn cưỡng tha thứ cho cô ấy đi.

Một luồng ánh sáng màu vàng bay ra từ trong người nó, xuyên qua cái bình thủy tinh, ngay lập tức dừng trên người Tô Văn, luồng ánh sáng này ảm áp như vậy, làm cho người ta cảm giác như có một ngọn gió xuân ảm áp vừa lùa ngang qua.

Chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, Tô Văn mới phát hiện, vảy rắn trên cánh tay của cô vậy mà đã biến mất toàn bộ, hiện tại chỉ còn lại cánh tay trắng treo xinh đẹp.

Ai mà nghĩ được, cái mà con rắn đầu to này muốn, lại chỉ là một câu xin lỗi đơn giản như thôi sao?

Chỉ một câu thực sự xin lỗi này, mà con rắn đã làm oán khí cùng âm khí toàn bộ tan đi mất.

Ngày hôm sau, Bạch Tề Tinh đến bệnh viện thì nhìn thấy cảnh một người một rắn chơi đùa với nhau bộ dạng thực sự vui vẻ, quả thật nhìn không được mở to hai mắt nhìn.

Hắn nhìn về phía Việt Khê, thần sắc có chút phức tạp nói: " Cô sớm đã đoán ra được? Cho nên mới để con rắn đầu to lại phòng bệnh của Tô Văn.

Việt Khê nói: " Không phải, tôi chỉ nghĩ, nếu con rắn này muốn giết bọn họ, thì bọn họ đã sớm chết từ lâu, mà chỉ phải chỉ là bị nhiễm độc rắn như vậy. Cho nên tôi nghĩ, có thể điều mà con rắn này muốn, không phải là báo thù, mà chỉ là một lời xin lỗi mà thôi."

Trong lòng Bạch Tề Tinh cảm thấy phức tạp không thôi.

Hàn Húc cười nói: " Việt Khê, cậu thật sự quá lương thiện rồi."

Chỉ có người thiện lương, mới có thể nghĩ người khác thiện lương giống như vậy.

Ba người đang nói chuyện, Tô Văn cùng con rắn đang chơi đùa vui vẻ thì biểu tình biến đổi, đột nhiên phát ra tiếng hét đau đớn thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Heo Lười

" A"

Một tiếng thét chói tai vang lên, chỉ thấy trong chớp mắt trên khuôn mặt của Tô Văn lập tức xuất hiện những hoa văn đỏ sẫm, nhìn rất yêu dị, ngay lúc nó xuất hiện trên mặt của cô, đồng thời còn kéo theo cơn đau đớn kinh khủng, chỉ cần thấy bộ dạng cô ôm mặt của mình kêu thét đau đớn là có thể cảm nhận được đau đớn như thế nào, chỉ hận không thể nào đưa tay cào da mặt của mình ra.

Bạch Tề Tinh vội vàng đưa tay giữ cô lại, Hàn Húc thì đưa tay bấm chuông, kêu bác sĩ y tá mau chạy qua.

"Đau quá, mặt của tôi đau quá." Tô Văn kêu lên, móng tay cô sắc nhọn đã cào lên khuôn mặt của mình mấy đường, nhưng chính mình lại không thể nào cảm nhận được,

Bác sĩ chạy vào đề cô xuống giường, tránh đề cô tự mình làm bị thương.

Trong phòng bệnh lộn xộn, chờ đến khi Tô Văn bình tĩnh trở lại, chỉ thấy toàn thân và khuôn mặt của cô bị bao trùm hoa văn màu đỏ, nó như một loại dây leo, chỗ khỏe mặt có một cái đuôi nhỏ, giống như những đóa hoa nhỏ nhỏ nằm xếp chồng lên nhau từng đóa từng đóa một, nhìn vô cùng xinh đẹp và chân thật, những đóa hoa này giống như đang sống vậy, cảm giác có vài phần yêu dị.

" Đây là cái gì?" Bạch Tề Tinh đưa tay sờ sờ một chút, sau đó những ngón tay như bị lửa đốt, bèn nhanh chóng thu tay lại, ánh mắt co lại nói: " Sống.... nó sống"

Việt Khê khẽ nhủ mày, cũng đưa tay sờ sờ hoa văn trên mặt Tô Văn.

Đó thật sự là một loại cảm giác rất quý dị.

Nhìn hoa văn này như là được vẽ lên, làn da của Tô Văn vẫn bóng loáng, nhưng chỉ khi có người chạm đến, là có thể nhận ra cảm giác rất khác không giống nhau.

Cảm xúc ở đầu ngón tay mang lại cảm giác nó rất gồ ghề, thật sự giống như là đang vuốt ve một gốc cây, còn có những đóa hoa xinh đẹp kiêu diễm, bạn sờ nhẹ vào chúng, có thể cảm nhận được những cánh hoa mềm mại, giống như bởi vì có người chạm nhẹ vào nó mà đóng đưa.

Không thể không nói, cái cảm giác này, thật khiến người sợ hãi đến tê dại hết cả người.

Bạch Tề Tinh đi nhìn những đồng nghiệp của Tô Văn, sau khi trở về thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng hơn: " Trên người bọn họ cũng xuất hiện những hoa văn kỳ dị này, hơn nữa tình huống còn nghiêm trọng hơn so với Tô Văn."

Hiện tại trên người Tô Văn đã không còn vảy rắn, nhưng những người đó lại không may mắn như Tô Văn, độc rắn ma con ở trong người, vảy rắn mọc hết khuôn mặt, hiện giờ lại thêm hoa văn đỏ quý dị mọc trên vảy rắn, thật sự không thể dùng từ ngữ nào để hình dung về sự quý dị này, hoàn toàn là người không người quý không ra quý.

Ba người ngồi trên sô pha thảo luận vấn đề này, con rắn đầu to bò lên trên bàn trà, ở phía cuối cái đuôi nó tạo ra một nút thắt nhỏ. Không biết đang nghĩ cái gì ý v ý thức đưa cái đuôi của mình dặt ở trên đầu. Việt Khê nhìn chăm chăm không chớp mắt hai phút, lại nhin không được, đưa tay nắm lấy cái đuôi của nó lắc lắc.

Rắn đầu to: "...."

Bạch Tề Tinh ho nhẹ một cái, làm bộ như không thấy Việt Khê đang đùa giỡn con rắn đầu to, nói: "Xem ra không chỉ có một mình Tô Văn, còn có những người đi du lịch cùng cô ấy lần đó đều xuất hiện những hoa văn quỷ dị trên người."

"Bọn họ đều có chung một điểm giống nhau, đó là cùng nhau đi du lịch ở Miêu trại, còn cùng nhau đập chết con rắn đầu to." Hàn Húc nói tiếp.

Rắn đầu to bị Việt Khê chơi đùa đến hoa mắt chóng mặt: "....."

Tuy rằng đầu nó có chút to, nhưng mà không được gọi nó là rắn đầu to.

Bạch Tề Tinh suy nghĩ một chút, nhìn con rắn đầu to này có gì đó đúng, nói: "Con rắn đầu to này luôn ở đây thì không phải do nó ra tay, vậy nguyên nhân xảy ra chuyện này là gì?"

Lúc này Việt Khê mới mở miệng nói: "Cái hoa văn kia.....ngược lại, lại giống vu thuật hơn. Đóa hoa kia sẽ chậm rãi nở rộ trên mặt cô ấy, nó sẽ hấp thụ tinh khí của ký chủ mà sống, chờ đến khi những đóa hoa đó nở rộ toàn bộ, cũng là lúc ký chủ phải chết."

"Vu thuật"

"Miêu trại"

"Các người con nhớ rõ nơi con rắn đầu to này ở gọi là gì không?" Việt Khê lại hỏi.

"Long Ân Sơn" Hàn Húc nhìn rắn đầu to, duỗi tay khều cái đuôi của nó một cái, như đang suy nghĩ về cái gì đó nói: "Tục ngữ nói, núi không cao thì có tiên ở, ngọn núi này gọi là Long Ân Sơn, có lẽ là có người thấy có rồng, hoặc nói là...rắn. Khả năng này cũng có thể có, con rắn này từng giúp đỡ những người ở dưới chân núi, dần dà, mọi người ở làng Miêu đều biết, trên núi Long Ân có "rồng" phù hộ bọn họ."

"Nhưng mà đến một ngày con rồng đó không còn ở đây nữa." Hai mắt Bạch Tề Tinh sáng lên, cảm thấy tự bản thân có thể suy luận mọi chuyện rõ ràng từ đầu đến cuối, lại tiếp tục nói tiếp.

"Trước đó hai ngày con rồng không còn ở đó, lại có một đoàn người ở bên ngoài đến đây đi du lịch, các người nói xem đám người ở Miêu trại sẽ nghĩ như thế nào?"

Việt Khê rũ mắt nói: "Khả định những người này đã làm cái gì, về sau nữa, có lẽ đám người ở làng Miêu có gì đó liên kết với con rắn đầu to này, có lẽ bọn họ cảm giác được đã có chuyện xảy ra với con rắn đầu to này, cho nên sau đó bọn họ mới trả thù."

Nhưng mà những điều này đều là do họ phỏng đoán,hiện tại tất cả mọi chuyện đều phải chờ đến khi Tô Văn tỉnh lại mới biết được.

Lúc Tô Văn tỉnh lại cũng đã là nửa đêm, vừa mới tỉnh dậy ngay lập tức cô liền cảm thấy da mặt của mình đau rát, như có gì đó đang động đậy dưới lớp da. Mà cảm giác khi sờ lên mặt càng làm người nổi da gà.

Nhìn tinh thần của cô thập phần không tốt, giống như những bông hoa đang bị thiếu nước. Nhưng những hoa văn trên gương mặt cô lại trái ngược hoàn toàn, hình như có sáng hơn vào buổi chiều. Hơn nữa những cánh hoa dường như đã nở ra một chút.

Xem ra những lời hỏi chiều mà Việt Khê nói đều là sự thật, những đóa hoa sẽ hấp thụ sự sống của Tô Văn để làm chất dinh dưỡng làm cho nó nở hoa, chờ đến lúc hoa nở, cũng là lúc cô ấy chết.

"Tô tiểu thư, cô có thể miêu tả lại chi tiết về Miêu trại không? Việc này liên quan đến tính mạng của cô." Bạch Tề Tinh biểu tình nghiêm túc nói.

Căn bản Tô Văn không dám chạm vào gương mặt của mình, cảm giác có gì đó đang sống dưới lớp da của mình thật quá kinh khủng.

Gương mặt cô rơi vào trầm tư,nhớ lại mọi chuyện, cô nói: "Đó là một ngôi làng có phong tục tập quán rất đơn giản, người dân nơi đó cũng rất thân thiện. Có chút mê tín. Còn có, bọn họ còn thờ phụng sơn thần, trong thôn có một cái miếu thờ sơn thần, mà sơn thần đó....Là một con rồng?"

Cô có một chút không xác định được, bởi vì cô không đi đến miếu sơn thần đó, ngày đó đi cả của cô tới, bụng rất đau, nên nằm trong phòng nghỉ ngơi, những điều này đều là do Hứa Thường kể cho nghe sau khi đến đó.

Khi đó biểu tình của Hứa Thường còn vô cùng chán ghét nói: "Tôi không thấy giống rồng chút nào, rõ ràng đó chính là một con rắn, ghê tởm muốn chết..."

Nghĩ vậy, đáy lòng Tô Văn cảm thấy có chút lạnh người.

Cô nhìn về phía con rắn, có thể là đã đoán ra được sơn thần mà những người ở miếu trại thờ phụng là ai rồi, chắc chắn chính là con rắn đầu to này rồi.

Việt Khê nói: " Các người giết son thân của bọn họ, bọn họ sao có thể thờ ơ được chứ?"

Hoa văn trên mặt bọn họ, chính là do đám người Miêu trại ra tay trả thù. Bọn họ tự mình ra tay báo thù cho son thân của, mình. Mà đám người Tô Văn làm sao có thể nghĩ đến, bọn họ chỉ là đi đến đây du lịch, lại mang đến nguy hiểm cho chính bản thân của mình như vậy.

Nếu nói hết thảy, chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão, nhưng mà Bạch Tề Tinh làm sao có thể nhẫn tâm nhìn bọn họ chết đi?

"Cô nói đúng không, Việt Khê?" Anh hỏi.

Về mặt Việt Khê không có một chút biểu tình, thành thật nói: "..... Tôi không quen biết bọn họ, bọn họ có chết hay không, thì có liên quan gì đến tôi?"

Bạch Tề Tinh: " Nhưng mà không phải cô giúp Tô tiểu thư sao?"

Việt Khê nói: " Cô ấy mua bùa trong tiệm của tôi, là khách hàng của tôi, khách hàng là thượng đế anh có từng nghe qua chưa hả? Kỳ thật những lá bùa của tôi cũng rất có tác dụng, nhưng mà lại không thể nào ngăn cản được con rắn đầu to này, tôi vẫn luôn nghĩ không ra. Hiện tại thì tôi đã rõ, trên người con rắn này đã dính hương khói của những người thờ cúng, tuy rằng nó đã chết, nhưng cũng có thể coi nó như một tiểu son thân. Bùa trừ tà, chính là để dùng trừ tà, đối phó với nó sao có thể có tác dụng được chứ."

Bạch Tề Tinh: "....."

Anh lại nhìn về phía Hàn Húc, cười nói: " Hàn Húc cậu nói xem, tôi nói có đúng đạo lý hay không chứ? Tuy rằng những người này có sai, nhưng mà chúng ta cũng không thể nào nhìn bọn họ chết đi như vậy.?"

Trên người Hàn Húc có công đức lớn như vậy, vừa nhìn liền có thể biết là một người có tâm rất tốt, sao có thể thờ ơ được chứ?

Nhưng Hàn Húc chỉ hơi hơi mỉm cười, không chút để ý nói: " Tôi nghĩ là không nên cứu, sống chết đều do ông trời, ông trời kêu bọn họ chết, thì đó chính là mệnh của họ, chuyện này nói cho cùng cũng là quả báo mà họ phải nhận."

Diện mạo cậu cậu rất tuấn tú, đặt biệt là đôi mắt, hiền lành ôn nhu, dường như mang theo một chút đau buồn và thương cảm. Bất luận ai nhìn thấy cậu, không cần nguyên nhân gì đều sẽ cảm nhận đây là một người tốt có trái tim ấm áp.

Chỉ là cái người tốt đang đứng trước mắt này, lại nói ra lời nói làm cho người ta không có một chút cảm giác nào gọi là "từ bi".

Bạch Tề Tinh: "....."

Thần sắc Tô Văn có chút trầm xuống, nước mắt lưng tròng, nhìn như ngay lập tức nó có thể tuôn trào ra khỏi hốc mắt. Cô còn trẻ tuổi như vậy, cô còn chưa muốn chết.

"Mặc kệ như thế nào, lần này các người nhất định phải giúp tôi, tôi sẽ cảm tạ các người. Bên trong tấm thẻ này là hai trăm vạn, tôi đã chuẩn bị xong từ trước, tôi trả thù lao cho các người, mặt mã là sáu con số sáu, hơi ít một chút, mong các người đừng để ý." Miễn cưỡng nâng tinh thần lên, đột nhiên Tô Văn nhớ tới chuyện này, cái thẻ này đã chuẩn bị xong từ trước. Hai trăm vạn?

Việt Khê ngồi trên sô pha lỗ tai dật dật, ngón tay bấm bấm tính một chút được bao nhiêu, cuối cùng đưa ra kết luận, hiện tại tình trạng kinh doanh của cửa hàng cô có khả năng không bao giờ bán được tới số tiền đó, nhiều tiền như vậy cũng đủ khả năng cho cô sống tốt trong một thời gian dài.

Bạch Tề Tinh cự tuyệt: " Cái gì chúng tôi cũng không giúp được cô, như thế nào lại không biết xấu hổ....."

Bỗng nhiên một bàn tay từ phía sau anh duỗi lại đem cái thẻ lấy đi, về mặt Việt Khê không chút thay đổi nói: "Tôi sẽ cứu cô"

Giữ chặt cái thẻ trong tay.

Hàn Húc nghiêm túc nói: "Thật ra tôi cảm thấy, nếu chúng ta cố gắng nỗ lực hơn một chút, thì vẫn có thể sẽ cứu được."

Bạch Tề Tinh: "....." Mới vừa rồi các người không nói như vậy

Tô Văn về mặt tỏ vẻ khinh bỉ nói: " Thật chứ? Nếu chuyện này thật sự có thể giải quyết, thì khi trở về tôi sẽ tặng cho các người một cái hồng bao thiệt lớn"

Tô Văn cô cái gì có thể thiếu, nhưng tiền thì không thiếu bao giờ.

Hồng bao lớn!

Hai mắt Việt Khê đều sáng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Edit: Qing Yun + Heo Lười

Nhưng mà nếu muốn giúp Tô Văn thì bọn họ phải đến Miêu trại, sẽ phải trì hoãn không ít thời gian, làm học sinh, Việt Khê và Hàn Húc chỉ có thể xin nghỉ học, hai người trực tiếp xin nghỉ hơn một tuần.

Trước khi đi ba người cũng phải thu dọn đồ, Việt Khê muốn mang theo một ít bùa, bằng không đến lúc cần dùng lại phải vẽ, vậy chắc chắn sẽ không kịp. Nhân cơ hội này, Hàn Húc và Bạch Tề Tinh đều đi theo đến nhà Việt Khê.

Tòa nhà to như vậy, bên ngoài là một giàn nho trĩu quả, Hàn Húc và Bạch Tề Tinh ngồi dưới giàn nho uống nước ô mai, dưới chân là đám người giấy, chạy xung quanh họ, riu rít không ngừng.

"Oa, là bạn của Việt Khê, bạn của Việt Khê."

"Việt Khê cũng có bạn, thật tốt, thật tốt."

Mấy người giấy nhỏ đối với bọn họ rất nhiệt tình, một đám vây quanh chân hai người.

Bạch Tề Tinh cười ha ha chào bọn họ nói: "Chào mọi người."

Người giấy này tồn tại dựa vào đạo pháp của tu sĩ, là một loại sinh tồn ký gửi, nói tóm lại là vật chết. Chính là mấy người giấy trước mặt này, ngoại trừ thân thể là giấy ra, còn lại đều giống con người, có thất tình lục dục.

Trong đầu Bạch Tề Tinh hiện lên một ý niệm, nhưng lại không dám suy nghĩ sâu hơn.

Cô bé Việt Khê này, bản thân đã có chút thần kỳ, này đại khái cũng là thủ đoạn của cô đi.

"Di, Việt Khê, nhà cô còn có động vật sao?" Đi đến một hàng rào, bên trong có máng cho ăn nên Bạch Tề Tinh mới hỏi vậy.

Việt Khê rửa sạch sẽ đưa chuột và cà chua đưa cho bọn họ, nghe vậy đáp: "À, trong nhà có nuôi một con ngỗng."

"Đại Bạch không ngoan, hai ba ngày không về nhà, hư, hư!"

"Đại Bạch khẳng định lại đi tìm Đại Hoàng ở cách vách để đánh nhau, sợ hãi, sợ hãi!"

Người giấy tỏ vẻ khiển trách với Đại Bạch.

Đại Bạch là con ngỗng trắng mà Việt Khê nuôi, vậy Đại Hoàng kia là cái gì?

Việt Khê trả lời: "Con chó của nhà hàng xóm."

Ngỗng có thể đánh nhau với chó, thật là.... thật là mạnh mẽ!

Lấy giấy và bút mực ra, Việt Khê chuẩn bị vẽ bùa, biết dù bọn họ có ở bên thì cũng không quấy rầy đến cô, hai mắt Bạch Tề Tinh sáng lên, ngồi nghiêm chỉnh một bên, hy vọng có thể hiểu được thêm gì đó.

Chu sa đuôi tà ma, cho nên mực là chu sa, nét mực trên bùa có màu đỏ nhạt.

Ngồi bút dính mực, Việt Khê đặt bút viết, linh lực tràn đầy ngưng tụ tại ngòi bút.

Bạch Tề Tinh hóp eo thẳng lưng, trừng lớn đôi mắt nhìn Việt Khê, thờ cũng không dám thờ ơ.

Từ một giây khi Việt Khê cầm bút lên, hơi thở quanh thân cô liền thay đổi, trở nên thực bình lặng, cũng thực tự nhiên. Cảm giác này, giống như cô dung hòa vào thiên nhiên, hoàn toàn không tồn tại.

Người cảnh hợp nhất!

Bạch Tề Tinh cảm thán trong lòng, cảnh giới này, dù là anh trai Bạch Kỳ Thạch của anh cũng là xa không với tới.

Bút phác ra nét chữ, đưa ra nét cuối cùng, trong phòng như có một cơn gió thổi qua, linh quang chợt lóe, tấm bùa này, đã hoàn thành.

Thấy Việt Khê dừng bút, Bạch Tề Tinh chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, không thể tin nổi: "Xong?"

Anh nhìn thời gian, từ khi bắt đầu đến bây giờ nhiều nhất là mười giây, tốc độ này, không khác viết bút lông bình thường là mấy.

Trong lòng không tin, Bạch Tề Tĩnh chạy đến cầm tấm hoàng phù còn chưa ráo mực, nhìn trước nhìn sau, lúc này mới một bộ đã chịu kinh hách to lớn, vẫn không thể tin nổi: "Thế mà thật sự về thành công, hơn nữa còn là cực phẩm linh phù...."

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nói thế nào anh cũng không thể tin nổi, thực sự có người có thể vẽ bùa nhanh như vậy, chẳng những vẽ nhanh, ngay cả phẩm cấp của phù triệu cũng làm người trở mắt, đó là cực phẩm linh phù, là cực phẩm linh phù mà trong giới Tu chân dù có ra giá trên trời cũng không ai muốn bán!

Việt Khê không biết suy nghĩ trong lòng Bạch Tề Tĩnh, tiếp tục trải giấy ra vẽ bùa. Đối với cô mà nói, vẽ bùa đơn giản giống như ăn cơm uống nước, căn bản không có chút khó khăn gì.

Linh quang của cực phẩm linh phù chớp động, linh lực như ý, không chút cảm giác trì trệ, loại này cũng là cực phẩm linh phù có uy lực mạnh nhất. Việt Khê vẽ gần nửa giờ, vẽ vài trăm tấm, cảm thấy ra cửa đủ dùng mới dừng bút.

Một tấm hoàng phù đặt tùy ý trên bàn, Bạch Tề Tĩnh ban đầu là kinh hãi bây giờ mặt đã không còn cảm xúc, nhìn thấy nhiều cực phẩm linh phù như vậy, anh cảm thấy cả người đều thăng hoa, tâm tình cực kỳ bình tĩnh....

Bình tĩnh cái quỷ!

Anh quả thực hận không thể chạy tới nắm lấy cổ áo Việt Khê lớn tiếng hỏi cô, cô đến tốt cùng là người nào, hoặc là nói, cô rốt cuộc có phải người hay không, nào có ai có thể nhẹ nhàng vẽ ra nhiều cực phẩm linh phù như vậy?

Bạch Tề Tĩnh đi ra một góc bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hàn Húc duỗi tay cầm lấy một lá bùa, lá bùa này tràn đầy linh lực, linh lực bá đạo kia đều từ lá bùa này vọt ra, chỉ cần hơi rót vào một chút linh lực nhất định sẽ dẫn cuồng phong tới.

"Việt Khê, cậu thật lợi hại." Cậu cười.

Việt Khê quay đầu nhìn cậu, một đôi mắt trắng đen rõ ràng, cũng đủ trong suốt sạch sẽ, như có thể chiếu rọi mọi ác ý trên thế gian này.

Hàn Húc rũ mắt, nói: "Việt Khê, tôi cảm thấy rất hứng thú với cái này, tôi có thể đi theo cậu học không?"

Cậu quơ quơ phù triệu trên tay.

Việt Khê tròn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Cậu muốn làm đồ đệ của tôi?"

Hàn Húc: "..."

Cậu nhìn Việt Khê bằng ánh mắt quái dị, làm như nghĩ tới cái gì, sau một lúc đột nhiên nở một nụ cười kỳ quái, nói: "Đồ đệ sao.... cũng không phải là không thể."

Việt Khê suy nghĩ một chút: "Kỳ thật tôi cảm thấy cậu đi làm hòa thượng thì tương đối thích hợp."

Không thể không nói, trên người Hàn Húc có Phật căn, tính tình còn thiện lương ôn nhu, thật sự thích hợp để tu Phật. Ngày ấy lão hòa thượng gặp ở hắc hồ kia cũng không phải nói dối.

"Phật căn? Ý là nói tôi nên làm hòa thượng sao?" Hàn Húc lắc đầu, không có chút hứng thú nào với việc làm hòa thượng, "Tôi không muốn cạo tóc đầu... Lại nói hòa thượng gì đó, tôi nghĩ tôi khẳng định không thích hợp, chỉ bằng đi theo cậu. Tôi nhìn ra được cậu là người rất có bản lĩnh."

Việt Khê nhú mày, như là suy nghĩ gì đó.

Hàn Húc đã tràn đầy ý cười mà kêu một tiếng: "Sự phụ..."

Việt Khê: "...."

Cô giống như có chút không tự nhiên.

Kêu một tiếng, Hàn Húc như là tìm thấy một thú vui mới, lại kêu liên tiếp mấy lần.

Tại Việt Khê đỏ lên, gõ gõ ngón tay trên bàn, cuối cùng mới mặt lạnh trả lời: "Ừ." Chỉ là hai mắt có hơi sáng lên.

Này coi như thừa nhận Hàn Húc là đồ đệ.

Hàn Húc lại tiếp thu thân phận này rất nhanh, sự phụ ngắn sự phụ dài. Mới ban đầu Việt Khê còn lạnh mặt, sau tai lại dần đỏ bừng, đôi mắt sáng đến dọa người.

Cô cũng là người có đồ đệ!

Siêu tự hào!

Chờ Bạch Tề Tinh hoài nghi nhân sinh trở về, phát hiện Hàn Húc liên tục gọi Việt Khê là sư phụ, còn đáng về thân mật kia, nhìn để răng cũng muốn ề.

Bạch Tề Tinh: "???"

Trong lúc anh đang hoài nghi nhân sinh thì ở đây đã xảy ra chuyện gì?

*

Ba người thu thập xong thì liền đến sân đi Miếu trại, trước đó bọn họ cũng có đến bệnh viện nhìn qua Tô Văn. Nụ hoa ở đuôi mắt Tô Văn nở to hơn hôm qua, càng thêm điểm lệ khiến người nhìn không thể rời mắt. Nhưng trái ngược lại, khí sắc của Tô Văn thoát nhìn có chút suy yếu, giống như bị đóa hoa hấp thụ dưỡng chất, dần dần khô héo đi.

"Cứ theo cái tốc độ này, nội trong vòng một tuần, đóa hoa này sẽ nở rộ hoàn toàn" Bạch Tề Tinh thần sắc nghiêm túc nói.

Căn bản Tô Văn không dám sờ vào khuôn mặt của mình, loại cảm xúc chân thật như vậy, giống như có một đóa hoa đang sinh trưởng trên gương mặt của mình, quả thật làm cô có cảm giác sờ cả gai ốc.

Việt Khê cầm lấy lá bùa đưa cho Tô Văn, dặn cô phải luôn mang theo trên người, lá bùa này có tác dụng kiềm hãm đi tốc độ sinh trưởng của đóa hoa, cũng có thể bảo vệ tâm mạch của mình.

Tô Văn thấp giọng nói cảm ơn, nhìn thần sắc có chút mệt mỏi, lúc trước cô bị con rắn ám lâu như vậy, vốn dĩ âm khí đã thâm nhập cơ thể làm cho cơ thể suy kiệt, hiện giờ lại trúng cổ. Nếu như lần này cô có thể tránh được kiếp nạn lần này thì cũng sẽ ngã bệnh một thời gian dài.

Ba người cùng Tô Văn nói hai ba câu, dặn dò cô sau đó mới rời đi.

Tô Văn dẫu môi, không có mặt mũi nào nhờ vả bọn họ đi xem đồng nghiệp của mình hiện tại như thế nào. Hơn hai mươi người bọn họ hiện tại ai cũng đều bị trúng độc rắn ma, bây giờ lại còn bị hạ cổ, Tô Văn cũng đã đi nhìn qua bọn họ, so với bộ dạng hiện tại của cô trong ghê rợn rất nhiều.

Tô Văn cũng biết rõ, hiện tại mình bình an, là do con rắn đã tha thứ cho cô, không còn độc rắn ma, lại có thêm nhóm Việt Khê ở bên cạnh che chở cho cô. Nói cách khác, tình huống hiện tại của cô so với những người khác cũng không tốt hơn là bao nhiêu.

Nếu lúc trước biết sẽ xảy ra những chuyện như vậy, tất cả bọn họ, nhất định sẽ không làm tổn thương con rắn đầu to này.

Chính là, trên đời này không có chuyện biết trước tương lai.

"Xin lỗi"

Lúc rời khỏi bệnh viện, trên lối đi nhỏ, ở một góc rẽ, Bạch Tề Tinh đi không chú ý, lỡ đụng phải một người.

Theo bản năng hấn mở miệng xin lỗi, lúc ngẩng mặt lên nhìn đối phương, Bạch Tề Tinh đột nhiên hô một tiếng.

Người nọ là một thiếu niên còn khá trẻ tầm hai mươi tuổi, thoát nhìn khí sắc có chút không tốt, nhưng mà nhìn cũng rất đẹp trai.

Điều mà Bạch Tề Tinh kinh ngạc không phải là do người đó lớn lên đẹp trai, mà là ngạc nhiên về tướng mạo của người này. Tướng mạo của người này thật sự có chút kỳ quái, nếu dựa vào tướng mạo của người này mà nhìn thì, sẽ sống lâu tới trăm tuổi, số mệnh tràn đầy phúc khí. Nói là nói như vậy, nhưng người này bởi vì số mệnh bị thay đổi, phú khí biến mất, mà còn trở người yếu mệnh chết sớm.

Số mệnh thay đổi, khẳng định chắc chắn là có nguyên nhân, khiến cho số mệnh của người đó bị cải biến.

Đối phương căn bản không hề để ý Bạch Tề Tinh, chỉ thuận miệng nói câu xin lỗi, rồi rời đi ngay.

"Vị tiền sinh này." Bạch Tề Tinh vội vàng ngăn cản không cho người đi, nhìn trong ánh mắt đối phương tràn đầy nghi hoặc nói: "Tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen, số mệnh gần đây không được tốt, sợ là trong tương lai sẽ có điều không may xảy ra."

Tiểu Trúc Tân: "...."

Bạch Tề Tinh cũng biết được những lời của mình rất giống với những người đạo sĩ gạt người trên TV, nhìn không được cười cười nói: "Cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải kẻ lừa đảo, tôi thật sự có chút bản lĩnh. Cậu nghĩ lại xem, từ nhỏ đến lớn, vận khí của cậu có phải rất tốt hay không, nhưng dạo gần đây lại liên tục xui xẻo một cách kỳ lạ?."

Vốn dĩ Tiểu Trúc Tân muốn mắng người, nhưng mà khi nghe được những lời của anh nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ chần chờ. Trong khoảng thời gian này, quả thật anh ta gặp xui xẻo kinh khủng, hôm nay đi trên đường, thiếu chút nữa là bị đụng xe.

Bạch Tề Tinh liếc mắt nhìn Việt Khê một cái hỏi: "Việt Khê, cô cảm thấy trên người cậu ta có vấn đề gì."

Anh chỉ có thể nhìn ra số mệnh người này bị thay đổi, nhưng lại không biết là bị thay đổi ở chỗ nào.

Việt Khê nhìn Tiểu Trúc Tân một cái, một câu nói ra vấn đề bên trong: "Là đoạt mệnh, hơn nữa là do người có cùng huyết thống với anh ta làm."

"Đoạt mệnh " Bạch Tề Tinh kinh ngạc, biểu tình chột nghiêm túc hơn.

Loại việc đoạt mệnh này, xưa nay cũng không phải hiếm gặp, có người số mệnh vốn phải chết trẻ, nhưng mà thông qua phương pháp mượn mệnh, đoạt đi số mệnh của người khác, để kéo dài tính mệnh của bản thân. Mà người bị đoạt mệnh, đương nhiên sẽ một mạng đổi lấy một mạng, số mệnh đã bị người khác lấy đi rồi, thì làm gì còn mệnh để sống.

Bạch Tề Tinh nhìn chằm chằm hai mắt của Tiểu Trúc Tân, lại khẽ lắc đầu: "Nếu có người đoạt đi số mệnh, nhất định sẽ có nhân quả. Chỉ là, tôi cũng không thấy được nhân quả trên người cậu ta."

"Có lẽ, người nhà của cậu ta đã cầm của người ta cái gì đó, nên nhân quả tự nhiên biến mất." Hàn Húc thuận miệng nói, cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian "Được rồi, chúng ta phải đi thôi, bằng không sẽ không kịp chuyến bay đâu."

Bạch Tề Tinh bất đắc dĩ, tay cầm một lá bùa đưa cho Tiểu Trúc Tân, nói: "Hiện tại chúng tôi đang có việc gấp, lá bùa này trong thời gian ngắn có thể giúp cậu an toàn, cậu nhớ nhất định phải mang trên người."

Tiểu Trúc Tân nhìn bóng dáng ba người rời đi, vốn dĩ muốn đem lá bùa trên tay bỏ đi, không biết vì cái gì, anh đứng ở bên cạnh thùng rác nửa ngày, cuối cùng vẫn không ném bỏ lá bùa đó đi.

Dù sao, cũng chỉ là một lá bùa mà thôi.

Nói vậy, anh cũng không quan tâm cái gì xoay người đi lên phòng vip trong bệnh viện. Di nhỏ của anh đang nằm ở đây, tuy rằng di nhỏ là em gái ruột của mẹ, nhưng mà người di nhỏ này từ xưa đến nay luôn xem thường nhà anh, hai nhà cũng không có liên lạc gì. Nhưng mà lần này, em họ của anh nằm viện, lại đối với nhà bọn họ nhiệt tình hơn rất nhiều.

Theo lời của mẹ anh nói thì, đến lúc này mới thêm nhớ họ hàng này.

Đối với việc này Tiểu Trúc Tân khịt mũi coi thường.

Di nhỏ anh gả cho một người họ Hoàng, ở thành phố A coi như cũng có tiếng tăm, có tiền cũng có thể lực, di nhỏ anh bám vào được cảnh cao, cho nên từ trước tới nay luôn rất coi thường những họ hàng nghèo như họ, lần này em họ bị bệnh, lại đột nhiên liên hệ với bọn họ, khẳng định là không có chuyện gì tốt lành.

Nghĩ vậy, Tiểu Trúc Tân đưa tay nắm lấy khóa cửa phòng chuẩn bị mở cửa ra thì cứng người lại, đột nhiên nhớ những lời của cô bé khi nãy nói tới.

Đoạt mệnh

Đột nhiên, Tiểu Trúc Tân chỉ cảm thấy lạnh lẽo hết cả người.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Heo Lười

Bọn họ đi đến Miêu trại mà Tô Văn đã kể, vị trí của nó nằm ở hướng tây nam, ngồi máy bay đến đó cũng mất khoảng hai giờ.

Việt Khê cùng Hàn Húc ngồi chung với nhau, hai người ngồi xuống được một lúc thì Hàn Húc nói: "Cho dù không đi Miêu trại, cậu nhất định cũng có thể giải quyết người hạ cổ trên người Tô Văn."

Việt Khê nhìn hẩn một cái, đưa tay đùa giỡn với con rắn đầu to một chút, nói: "Chỉ là tôi có một ý nghĩ"

Mà cái ý nghĩ này, đến cả cô cũng không thể xác định được.

Hai ngày nay thời tiết có chút nóng bức, vừa ra khỏi sân bay, không khí nóng lập tức phả vào mặt, nháy mắt khiến cho người ta cảm thấy toàn thân đều muốn đổ mồ hôi.

"Sao lại nóng dữ vậy nè" Bạch Tề Tinh kéo kéo cổ áo của mình, nhin không được oán giận nói.

Lại nhìn sang Việt Khê cùng Hàn Húc, trời nóng như vậy, hai người này thế nhưng vẫn một thân thoải mái thanh mát, một chút mồ hôi cũng không có, quả thật làm người khác hâm mộ chết đi được.

"Thế chất hai người thật tốt, đều không có ra mồ hôi" Bạch Tề Tinh ghen tỵ nói.

Việt Khê nhìn hẩn một cái, chậm chậm lấy ra một tấm phù hình tam giác đưa cho anh.

Bạch Tề Tinh về mặt không hiểu cầm lấy lá phù, sau đó liền cảm giác được một cơn gió bao quanh thân thể mình, cảm giác nóng bức ở bốn phía đều biến mất, từ trong ra ngoài, cả người đều trở nên mát mẻ.

"Điều hòa phù, bảo đảm luôn luôn mát mẻ" Việt Khê về mặt nghiêm túc nói.

Bạch Tề Tinh trăm triệu lần không nghĩ tới, còn có cách dùng phù như vậy, như thế nào từ trước đến nay hẩn như thế nào chưa từng nghe qua điều hòa phù là cái gì.

Trong đầu hiện lên một ý nghĩ, anh nhẹ giọng hỏi: "Phù này, là cô tự nghĩ ra ư?"

Việt Khê giải thích nói: "Là kết hợp giữa phong phù và tĩnh tâm phù, có cái phù này, mùa hè không cần mở điều hòa, có thể tiết kiệm thật nhiều tiền điện."

Từ trên người Việt Khê thu hoạch rất nhiều điều kinh ngạc, Bạch Tề Tinh cảm thấy bản thân mình càng ngày càng lúc có thể sinh ra sự miễn dịch này.

Cái gì gọi là thiên tài.

Cô gái nhỏ này, chính là thiên tài trong truyền thuyết đó.

Nhưng mà không thể không nói, công dụng của cái điều hòa phù này rất tốt, cho dù thời tiết bên ngoài có nóng bức như mùa hè, nhưng mà lại không cảm giác được một chút nóng nào, cả người đều vô cùng mát mẻ, phải nói là rất thoải mái.

Ba người gọi một chiếc taxi, vừa lên xe bèn trực tiếp báo địa chỉ của Miêu Trại.

Tài xế xe taxi là một người trung niên có thân hình hơi béo, nói rất nhiều, nghe đến nơi mà bọn Việt Khê muốn đi, lập tức vui vẻ hớn hờ nói: "Các người cũng đi Long Đàm du lịch sao, không phải tôi nói quá, phong cảnh ở Long Đàm rất đẹp, không khí rất trong lành, rất nhiều người đều thích đến đó du lịch. Nhưng mà đáng tiếc, nếu các người đến sớm hơn hai ngày, còn có thể thấy được lễ hiến tế của Miêu trại ở bên cạnh Long Đàm, rất náo nhiệt."

"Miêu trại hiến tế" Việt Khê nhẹ giọng lẩm nhẩm trong miệng.

Tài xế gật đầu: "Đúng vậy, nhưng hình như lần hiến tế này của Miêu trại đã xảy ra chuyện, ngọn đèn dầu cháy sáng ba đêm liền."

Nghe vậy, ba người Việt Khê nhìn nhau.

Miêu trại hiến tế, có khả năng đó chính là nghi thức tế lễ mà Miêu trại dâng lên cho con rắn đầu to. Thậm chí đây cũng có thể là phương thức giao tiếp của bọn họ với nó, mà lần này, bởi vì con rắn đầu to bị đám người Tô Văn giết chết, dĩ nhiên bọn họ không thể nào liên lạc được với nó, thì biết đã có chuyện xảy ra, cho nên bọn họ mới hạ cổ đám người Tô Văn.

Chỉ là những chuyện này đều chỉ là suy đoán, sự thật như thế nào chỉ có thể sau khi đến Miêu trại, mới có thể biết được đầu đuôi mọi việc.

Nơi này là một địa phương có phong cảnh tuyệt đẹp, khác với những thành phố lớn toàn bê tông cốt thép, nơi này có thể thấy được những hàng cây xanh rậm rạp, cánh tới gần Long Đàm, phong cảnh càng đẹp, từ trong xe nhìn ra bên ngoài, có thể thấy được những ngọn núi trùng điệp, màu xanh của núi rừng, vách đá hiểm trở, ngay cả đến không khí đều rất trong lành.

Việt Khê nhìn chăm chú vào vách đá ở đằng xa, ở trên nơi cao nhất, có hai tán cây nằm chổng chéo lên nhau, nhìn từ xa xa, giống như là một cổng vòm trong hôn lễ, không thể không làm người ta cảm thán tạo hóa của thiên nhiên thật kỳ diệu.

Không biết đến khi nào, bác tài xế vẫn luôn miệng nói chuyện với bọn họ từ từ yên tĩnh lại.

"Bác tài, bác rất nóng sao?" Việt Khê nhìn về phía tài xế, chú ý tới khuôn mặt đầy mồ hôi, thuận miệng hỏi một câu.

Tuy rằng từ lúc ra khỏi thành phố, điều hòa trên xe cũng tắt đi, nhưng có mở cửa xe, gió mát thổi qua, một chút cũng không cảm thấy nóng, mà chỉ có làm cho người khác cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn. Nhưng mà ở trong hoàn cảnh như vậy, người tài xế này lại toàn thân đổ đầy mồ hôi.

Tài xế thần sắc có chút quái dị, giống như là đang sợ hãi, hẩn nuốt một ngụm nước miếng nói: "Tôi, tôi"

Việt Khê nói: "Bác tài à, con đường này chúng ta đã đi qua bốn lần rồi."

Nghe cô nói như vậy, biểu tình của tài xế lập tức thay đổi.

Bạch Tề Tinh đang cuối đầu chơi game nhường mày, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm, nói: "Bác tài, không phải ông đang cố ý chò chúng tôi đi đường

vòng đầy chur."

Về mặt tài xế đau khổ nói: "Tôi, tôi cũng không biết chuyện này như thế nào nữa, rõ ràng chính là con đường này, nhưng mà tôi đi tới đi lui, vẫn là quay về nơi này."

Làm tài xế, con đường này ông đã đi rất qua vô số lần, đi lần đầu là ông đã phát hiện có gì đó không đúng, vốn dĩ chỉ cần chạy qua con đường này đi thẳng về phía trước là có thể đến Long Đàm. Nhưng mà chạy vòng qua vòng lại, xe vẫn quay về lại đúng chỗ cũ. Tại ngã ba này, Việt Khê nếu không mở miệng nói thì quả thật ông sẽ lo lắng đến chết mất.

Quý đánh tường.

Nghe tài xế nói như vậy, trong đầu bọn Việt Khê ngay lập tức liền hiện ra ba chữ này.

Việt Khê khẽ nhíu mày nói: "Bây giờ bác cứ đi về phía trước đi, cháu sẽ chỉ đường cho bác."

Trong lòng tài xế có chút do dự, nhưng mà vẫn cho xe chạy về phía trước, ngay khi từ ngã ba này đi vào, con đường trở nên hẹp hơn, đi về phía trước là đường cùng và một vách đá, người tài xế vô thức rẽ sang phải.

"Đừng rẽ phải, trực tiếp đi về phía trước đi." Việt Khê trầm giọng nói.

Tài xế hoảng sợ trừng lớn đôi mắt, theo bản năng cự tuyệt nói: "Đó là vách đá đó" thân thể không tự chủ được liền hướng về phía bên phải mà rẽ.

Việt Khê nhíu mày, Bạch Tề Tinh ngồi ở ghế phụ nhanh chóng hành động ngay lập tức, trực tiếp đè lại tay tài xế, không cho ông quẹo xe.

Xe chạy như bay về phía vách đá, tài xế sợ hãi hét lên một tiếng, trong mắt tràn đầy tơ máu, lại thấy phía trước giống như một màn sương khói mờ ảo từ từ tản ra, trong tai truyền đến tiếng nước chảy, phong cảnh phía trước tựa hồ thay đổi hết tất cả.

Không có vách đá, chỉ có một bức tường màu trắng, hàng rào đen, nước suối róc rác chảy, một ngọn núi nằm ở phía xa xa, một chiếc đèn lồng ánh sáng mờ ảo, một ngôi nhà cổ xưa ẩn mình giữa những ngọn núi, từng hàng cây xanh san sát nối tiếp nhau, từ thấp đến cao, chỉ có một dải phiến đá tạo thành con đường nhỏ hướng phía trên đi lên.

Phía bên trong của trại không hề nhìn thấy bất cứ vật gì liên quan đến công nghệ hiện đại, không có bất cứ cái gì gọi là ồn ào náo nhiệt, chỉ có một mảng yên tĩnh.

Tâm tài xế vừa bị dọa cho kinh hoàng cuối cùng cũng dịu lại, sau lưng ướt đầm mồ hôi.

Con rắn quấn trên tay Việt Khê giật giật, tựa hồ có chút vui sướng, Việt Khê xác định, nơi này chính là Miêu trại dưới Long Đàm, cũng chính là quê hương của con rắn đầu to này.

Từ phía xa xa, ta có thể thấy được hình ảnh Miêu trại đang lấp ló bên cạnh khe núi, khi tiến lại gần sẽ thấy được, một thác nước hùng vĩ như đang trút từng đợt từ trên bầu trời giáng xuống mặt đất, tiếng nước vang ngập trời, không khí như tràn ngập từng mảng hơi nước dù cho đứng từ đằng xa ta cũng có thể cảm nhận được rõ rệt.

Chỗ Long Đàm này, tài xế đã đến vô số lần, nhưng chưa bao giờ gặp chuyện kỳ lạ như thế này giống như ngày hôm nay, trong lòng ông tràn ngập sợ hãi. Vừa rồi chỗ đó rõ ràng là một vách núi, nhưng mà tại sao trong nháy mắt lại biến thành Miêu trại.

Ngay khi nhóm Việt Khê vừa xuống xe, tài xế liền gấp gấp lái xe rời đi, chỉ thiếu nước hận xe của mình có thể thêm hai bánh xe, mà chạy trốn chết.

Việt Khê: "Chạy thật là nhanh."

Hàn Húc bật cười: "Nhưng mà may là chỗ này lại không có máy giám sát"

Ba người đi về phía trước, thôn này cũng không lớn, nhưng xung quanh bốn phía đều lộ ra một cổ an nhàn, đứng ở nơi này sẽ cảm giác cả người từ trong ra ngoài đều rất là yên bình.

Bạch Tề Tinh cầm di động chụp vài tấm hình, tấm tắc khen: "Nơi này thật đúng là một nơi tuyệt đẹp, hiện tại khó mà tìm được một nơi nào có cảm giác bình yên đến như thế này."

Các thành phố lớn bây giờ hầu như đều bị bê tông hóa, nên không còn cái không khí yên bình tĩnh lặng nữa.

"Đi nửa ngày rồi, sao lại không thấy một bóng người nào hết." Bạch Tề Tinh lau mồ hôi, cảm thấy có chút kỳ quái nói.

Đi một đường lâu như vậy, nhưng mà một người bọn họ cũng chưa từng thấy qua.

Hàn Húc ngửa đầu nhìn về phía sườn núi, hí hửng nói: " Chắc chắn là bọn họ đang ở chỗ đó"

Theo như lời Tô Văn nói, giữa sườn núi chính là miếu sơn thần của Miêu trại, trên ngọn núi đó có một ngôi miếu thần.

Ba người đi lên, quả nhiên khi đến giữa sườn núi liền thấy các thôn dân của Miêu trại đang ở trong miếu sơn thần, trên đầu mỗi người đều mang trang sức bạc, bọn họ ai cũng mặc trang phục của người dân tộc, quỳ gối trước miếu sơn thần, hai tay chắp về phía trước, nằm sấp trên mặt đất, gương mặt thành kính.

Trong đó có một người phụ nữ đứng ở đằng trước ăn mặc lộng lẫy trang trọng, toàn thân mang trang sức bạc, một thân tĩnh lặng. Ở phía trước người phụ nữ đó là một cái lư đồng lớn, trên lư đồng được trang trí bằng những họa tiết cổ xưa, hiện tại bên trong lư đồng đang một ngọn lửa màu xanh nhạt.

Người phụ nữ lẩm bẩm gì đó trong miệng mà nhóm Việt Khê nghe không hiểu, nhưng lại có thể biết được bên trong nhất định có sự huyền diệu của nó, sau khi nói xong một đoạn chú, người phụ nữ lấy ra một con dao bằng bạc, cắt một đoạn trên cổ tay của mình, máu từ trên chảy ra, chảy vào bên trong lư đồng.

"Tí tách"

Trong nháy mắt đó, nhóm Việt Khê có thể nghe thấy được âm thanh của những giọt nước dừng trên mặt nước, chỉ một âm thanh rất nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng ở trong tai của bọn họ, đồng thời lúc đó, chớp mắt có thể ngửi được mùi tanh của máu.

Một làn khói mỏng bay ra từ trong lư đồng, nhẹ nhàng bay trong không trung nhưng lại không có tản ra xung quanh, mà chậm rãi tụ lại thành hình, vạt áo bay bay, nhìn qua có hình dáng như một người phụ nữ có đuôi rắn phía sau.

"Nữ Oa"

Thấy một màn này, Bạch Tề Tĩnh ngạc nhiên, lẩm bẩm ra tiếng.

Ngay khi có một âm thanh nhỏ phát ra, giống như một cái ngòi lửa được đốt lên, và mọi thứ lan tỏa ra, nháy mắt kinh động tất cả mọi người ở đây.

Vốn dĩ tất cả các thôn dân đều đang quỳ dưới đất đột nhiên đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn về hướng của nhóm Việt Khê.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Qing Yun

Hon trăm đôi mắt nhìn bọn họ, hơn nữa ánh mắt đều không có ý tốt, bị nhìn như vậy tức khắc khiến người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Bạch Tề Tĩnh cười gượng, sau một lúc thì vươn tay vẫy vẫy ra chiều hảo hữu, "Hi ~"

Sau đó, không khí càng thêm xấu hổ.

"Các người là ai?" Trong đám người, một cô gái bước ra, ăn mặc rất hoa lệ, nhìn gần càng cảm thấy cô gái vô cùng xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, khuôn mặt kiều diễm, giống như mộ đoá mầu đơn nở rộ,

Việt Khê nói thẳng mục đích của bọn họ: "Chúng tôi đến vì Sơn Thần của mọi người."

Sơn Thần.

Nghe hai từ này, thôn dân còn an tĩnh bắt đầu xôn xao lên.

Việt Khê vươn tay, một cái "vòng tay" màu đen rất dễ nhìn thấy ở trên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của cô, rắn đầu to leo quấn quanh ngón giữa của cô, thân hình cuộn tròn trong bàn tay, cái đầu dương cao.

"Sơn thần?" Đám người ồ lên, thấy rắn đầu to, biểu tình của thôn dân tức khắc thay đổi.

Cô gái ngửa bàn tay lên, quỳ xuống đất, ngẩng đầu, biểu tình cung kính nhỏ giọng nói: "Sơn thần."

Những thôn dân khác cũng thế, tất cả đều quỳ xuống, bàn tay ngửa lên đặt xuống nền đất, thần thái mười phần cung kính.

Rắn đầu to tê tê như nói gì đó, cô gái ngẩng đầu lên, biểu cảm phẫn nộ, "Những người bên ngoài đó hại ngài, sao chúng tôi có thể tha thứ cho bọn họ? Bọn họ cần phải chết, chúng tôi muốn họ phải chôn cùng ngài."

Rắn đầu to có chút buồn rầu, nó là một con rắn vô cùng khoan hồng độ lượng, đáng tiếc thôn dân nó bảo hộ lại kiên quyết muốn báo thù cho nó.

Rắn đầu to bò đến bên người cô gái, bò lên trên vai cô, nhìn về phía bọn Việt Khê.

Cô gái tự giới thiệu: "Tôi tên Đông Linh, Sơn Thần nói các người là bạn của ngài, như vậy các người chính là bạn của toàn bộ Miêu trại."

Bạch Tề Tinh cười nhạo, trong lòng có chút ngượng ngùng, nói "Xem như vậy đi."

Vừa mới bắt đầu, bọn họ còn muốn giết chết rắn đầu to.

Nói đến đây, anh không nhịn được hỏi: "Vừa rồi các người đang làm gì? Người có đuôi rắn kia chẳng lẽ chính là Nữ Oa?"

Đông Linh duỗi tay sờ đầu rắn, "Nơi này của chúng tôi chỉ có một tộc, từ cổ chí kim đều chỉ tế bái Nữ Oa. Có người nói chúng tôi là đời sau nữ Nữ Oa, chính là đã nhiều năm qua đi như vậy, ai biết điều này là thật hay giả đâu?"

Việt Khê hỏi: "Rắn đầu to là Sơn Thần của các người?"

Đông Linh hơi gật đầu, nói: "Từ hơn 500 năm trước, đầu to... Khụ, Sơn Thần đã phù hộ chúng tôi, chúng tôi vẫn luôn cung phụng ngài, cầu ngài phù hộ. Nhưng hết thầy đều bị những kẻ ngoại lai kia làm hỏng!"

Nói đến đây, cô gái phẫn nộ, nói: "Chúng tôi có ý tốt chiêu đại họ, vậy mà bọn họ lại giết Sơn Thần của chúng tôi. Người bên ngoài, nếu các người đến vì những người đó, cho dù các người là bạn của Sơn Thần thì Miêu trại cũng không chào đón các người."

Rắn đầu to lại tê tê gì đó, Đông Linh hừ nhẹ một tiếng, "Cho dù cô ta xin lỗi ngài thì đã sao? Ngài đã chết, bọn họ tạo sát nghiệt thì phải nhận báo ứng."

Cho dù là rắn đầu to cũng không khuyên được bọn họ.

Việt Khê nhẹ giọng nói: "Cho nên dù tổn hại đến mệnh số thì các người cũng vẫn muốn sử dụng vu thuật, báo thù cho rắn đầu to? Hành động vừa rồi của các người là dùng toàn bộ tính mạng của thôn dân để nguyên rủa đối phương. Nếu các người báo thù thì nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng."

Nghe thế, rắn đầu to bối rối kêu tê tê.

Đông Linh lại nói: "Thì tính sao? Bảy ngày, bảy ngày sẽ là lúc hoa nở rộ nhất, cũng là thời điểm bọn họ bị Tử Thần gọi tên, đến lúc đó những người kia đều phải chôn cùng Sơn Thần."

Báo thù cho Sơn Thần, dù tổn hại số mệnh thì có là gì đâu?

"Đáng tiếc năng lực của ta không đủ, nếu tôi có năng lực như vu sư đời trước, căn bản không cần mọi người hỗ trợ, mình tôi cũng có thể lấy mạng bọn họ."

Cô là vu sư của Miêu trại, đáng tiếc năng lực vẫn có hạn.

Việt Khê nghĩ nghĩ, nói: "Nếu tôi có thể làm rắn đầu to trở thành Sơn Thần thật sự của các người, hương thụ hương khói của các người, cô có nguyện ý từ bỏ báo thù không?"

Lời này vừa nói, không chỉ biểu cảm của Đông Linh đại biến, ngay cả Bạch Tề Tinh cũng trở mắt nhìn Việt Khê.

Tuy rằng Đông Linh, thậm chí cả toàn bộ người Miêu trại đều cho rằng rắn đầu to là Sơn Thần của bọn họ, chính là đây cũng chỉ là trên danh nghĩa, một Sơn Thần chân chính phải được Thổ Địa công nhận, chỉ có Thổ Địa kim ấn chiếu lệch mới có thể danh chính ngôn thuận trở thành Sơn Thần.

"Nếu rắn đầu to có thể trở thành Sơn Thần, nó sẽ có thể dựa vào hương khói của các người để tu luyện, hồn thể cũng sẽ không biến mất. Cứ tu luyện như vậy, hóa giao thành rồng cũng không phải không có khả năng." Việt Khê nghiêm túc giải thích cho bọn họ, lần này cô đến Miêu trại, một mặt là vì Tô Văn, quan trọng hơn lại là vì rắn đầu to.

Nếu rắn đầu to thật sự biến mất như vậy, rất đáng tiếc.

Đông Linh mừng như điên, hỏi: "Cô thật sự có thể khiến Sơn Thần trở thành Sơn Thần thật sự? Nếu như vậy, chúng tôi sẽ không gây phiền toái cho những người ngoài đó nữa, chỉ cần cô có thể làm được."

Việt Khê nói: "Nhưng mà điều kiện là nơi này của các người không có Sơn Thần."

"Không có." Là người đứng đầu, Đông Linh hiểu rõ nơi này hơn bất luận kẻ nói, "Thổ Địa vẫn luôn không phải Sơn Thần đến, hơn nữa, từ trước đến nay Thổ Địa chưa bao giờ nhúng tay tới nơi này của chúng tôi."

Việt Khê gật đầu, nhìn thoáng qua sắc trời, nói: "Chuyện này để buổi tối lại nói."

Tuy rằng Đông Linh sốt ruột, nhưng cô vẫn biết việc này không thể vội vàng, bèn gật đầu, mang theo bọn họ đến nhà mình. Vừa đi đường cô vừa nói qua tình hình của Miêu trại.

Đông Linh nói: "Thời đại này luôn thay đổi, bên ngoài nhanh chóng phát triển, nơi này lại luôn ngăn cách nhân gian. Mọi người không thể kiếm được tiền,

rất nhiều đứa trẻ còn chưa từng đứng đắn đi học, cho nên mọi người bèn nghĩ hợp tác với chính phủ, khai phá ngành du lịch, kiếm một ít tiền. Chỉ ai ai có thể biết điều này lại mang tai họa đến, còn làm hại Sơn Thần mất mạng. Khoảng thời gian trước tôi đã cảm giác được lực lượng của Sơn Thần tăng cường, rất nhanh sẽ hóa giao. Cho nên tôi đã nói với những người đó không nên đến gần núi Long Ân, chỉ là bọn họ không nghe, còn thương tổn Sơn Thần."

Sao bọn họ có thể không phần nộ?

Miêu trại có đứa trẻ lên núi hái quả xuống, cười hì hì: "Tặng cho bạn của Sơn Thần."

Đông Linh sờ đầu nó, khen vài câu, đứa nhỏ tươi cười chạy đi.

Bạch Tề Tinh có tâm giải thích cho Tô Văn, "Bọn họ cũng không nghĩ tới đó lại là Sơn Thần của các người, chỉ có thể nói là trùng hợp."

Nói cách khác, mệnh của rắn đầu to có một kiếp. Hóa giao vốn dĩ không dễ dàng như vậy, kiếp nạn của nó liền ứng trên người bọn Tô Văn.

Nếu bọn họ hại chết một con rắn bình thường thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Việt Khê nhờ Đông Linh chuẩn bị cho mình một ít đồ, lấy giấy bút vẽ nửa ngày, mãi không rơi xuống một chữ.

Đông Linh không nhận được, hỏi: "Là có gì khó xử sao?"

Việt Khê nói: "Tôi chỉ đang suy nghĩ nên viết như thế nào mới có thể khiến Thổ Địa cảm động. Ông nội nói, đầu tiên phải để đối phương cảm nhận được thành ý của tôi. Chỉ là ngữ văn của tôi không tốt lắm, kiểm tra chưa lần nào quá mười điểm"

Đám người Hàn Húc: "....."

Hàn Húc cười một tiếng, nói: "Chuyện này tôi có thể hỗ trợ, sáng tác văn gì đó là cái tôi am hiểu nhất."

Cậu chính là người đứng đầu Nhất Trung, bài văn nhiều lần được đọc trước toàn trường, tuy rằng cậu cũng không cảm thấy có gì để tự hào.

Bút đặt xuống viết một mạch trên giấy, từ ngữ trau chuốt hoa lệ, Bạch Tề Tinh nhìn quả thực cảm thấy ê răng, lại không nhận được hơi ngón tay cái, "Nếu tôi là Thổ Địa, đọc được cái này cũng phải thấy vui sướng."

Toàn thư cơ hồ đều khích lệ Thổ Địa.

Trừ bỏ bức thư này, Việt Khê còn chuẩn bị mấy đồ khác.

Chờ tới chạng vạng, tia sáng cuối cùng biến mất, Việt Khê nhờ Đông Linh lấy một cái chậu đồ đầy nước, lại lấy thư mà Hàn Húc đã viết, tay phải hơi nhúng lên, tờ giấy bùng cháy trong nháy mắt.

Ném tờ giấy đang bốc cháy vào chậu nước, không chỉ không bị nước dập tắt, ngược lại thể lửa càng thịnh, chỉ là ánh lửa biến thành màu lam, nhìn qua cực kỳ quý dị. Nếu có người chạm vào sẽ phát hiện ngọn lửa này không nóng, ngược lại còn âm lãnh tận xương.

Sau đó, Việt Khê lại ném vào một mớ tiền âm phủ.

Tục ngữ nói, có việc cần nhờ, hiểu kính Thổ Địa là không sai.

".... Nay có một con rắn, bảo hộ một vùng bình an, phù hộ nhiều năm, cáo thỉnh Thổ Địa lão gia mình giám.."

Bên trong miếu Thổ Địa của tỉnh Y, Thổ Địa lão gia ngồi trên ghế cao cao, đột nhiên nghe được một thanh âm, đồng thời một quyển giấy dừng ở trước án.

Mở thư ra, ánh mắt Thổ Địa lão gia đột nhiên co rút, biểu tình hơi biến đổi.

Một thuộc hạ phía dưới nhìn thấy không đúng, bèn hỏi: "Thổ Địa gia, đã xảy ra chuyện gì?"

Thổ Địa khẽ lắc đầu, nói: "Có đại năng giả nhờ ta một chuyện, ta sao dám không dám? Chỉ là làm một con rắn nhỏ trở thành Sơn Thần, này chỉ là việc nhỏ."

Miêu trại, nhà Đông Linh, mấy người khấn trương nhìn trong chậu, đột nhiên ngọn lửa màu lam bùng cháy mạnh, ở bên trong hiện ra bóng người cao lớn màu vàng.

"Địa bàn của Thổ Địa...."

Bóng người cao lớn mở miệng, uy áp bức người, khí thế nguy nga, quả thực ép người không thở nổi.

Bạch Tề Tinh hoàn toàn không nghĩ tới Việt Khê có thể dẫn Thổ Địa tự mình tới, cả người cảm thấy không tốt, giương mắt lên, chỉ có thể nhìn thấy bóng người mờ mờ.

"Thỏ Địa." Việt Khê kêu một tiếng.

Thỏ Địa chuyển ánh mắt lên người Việt Khê, một khắc kia, không biết có phải Bạch Tề Tinh sinh ra ảo giác hay không, anh nghe được Thỏ Địa tựa hồ a một tiếng.

Ho nhẹ, Thỏ Địa nói: "Ta biết mục đích của các ngươi, rắn này chưa từng làm điều ác, lại phù hộ nơi này nhiều năm, hơi thở sớm đã hòa vào trời đất, thật là thích hợp làm Sơn Thần. Ta niệm tình nó tu hành không dễ, hôm nay liền nhâm mệnh đưa nó lên làm Sơn Thần.... Rắn nhỏ này, ngươi còn không mau đến đây."

Thân thể rắn đầu to cứng đờ, lão đảo lắc lơ giữa không trung.

Thỏ Địa cử động ngón tay, kim ẩn lóe lên khắc trên người rắn đầu to, trong nháy mắt cơ thể nó phát la luồng kim quang, mọi người đều bị luồng kim quang này chiếu vào mắt mà nhắm mắt theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Editor: Heo Lười

Đó là một ngày mùa đông, mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, tuyết phủ bao trùm khắp mọi nơi. Lốp tuyết dày đặc làm sụp luôn cái hang của con rắn đen đang ngủ đông.

Con rắn đen nhỏ tỉnh dậy sau một giấc ngủ đông dài.

Vừa đói vừa lạnh, để sống sót, nó phải đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn.

Nhưng mà quả thực rất khó có thể kiếm được thức ăn mỗi khi mùa đông tới, nó bắt buộc phải đi xuống núi. Nó biết rằng ở dưới núi có rất nhiều con người sinh sống, họ có những ngôi nhà ấm áp và có rất nhiều thức ăn ở bên trong, miễn là nó có thể tiến được vào bên trong nhà của họ, nó sẽ không bị đóng băng như khi ở bên ngoài.

Chỉ là, thời tiết thực sự quá lạnh, con rắn nhỏ cố gắng bò đi, mắt thấy rất nhanh có thể bò tới căn phòng nhỏ của con người, đột nhiên toàn thân nó bị đông cứng hoàn toàn, ý thức mờ hồ, vừa tới cửa liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc chủ nhân của ngôi nhà đi ra ngoài phát hiện dưới chân mình đạp phải một thứ gì đó mềm mềm, nhẹ nhàng hô một tiếng rồi nhấc chân ra, liền thấy dưới chân mình là một con vật, đó là một con rắn nhỏ bị đông cứng, cơ thể nó thật có chút buồn cười so với những con rắn có vẻ ngoài kinh khủng khác, cái đầu rất to, nhìn rất dị dạng. Nhờ có lớp tuyết dày, nếu không chỉ sợ bị bàn chân này giẫm lên con rắn nhất định sẽ chết.

Chủ nhân căn nhà hơi suy nghĩ, cuối cùng cúi xuống cầm con rắn lên rồi mang nó vào phòng, đồng thời cũng cứu con rắn nhỏ một mạng.

Từ trong chăn bông ấm áp mà tỉnh lại con rắn nhỏ lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình thật hạnh phúc, mùa đông này, nó được ăn ngon uống tốt, còn vô cùng ấm áp, nó cảm thấy, mùa đông năm nay là mùa đông hạnh phúc nhất của nó.

Người cứu nó là một tế tự trong thôn, có năng lực rất thần kỳ, tiểu hắc rất thích cuộn mình trên tay hắn, cùng hắn đi ra ngoài xem bệnh. Dần dà, tất cả mọi người ở trong thôn đều biết, bên người tế tự có một con rắn đen.

Mỗi ngày đều như vậy, cho đến một ngày tế tự chết đi.

"Tiểu Hắc, ta đi rồi, ngươi phải bảo vệ thôn cho tốt, biết không." Hơi thở của người đàn ông mỏng manh, giọng nói cũng giống như hơi thở của hắn từng nhịp từng nhịp đứt đoạn, âm thanh nhỏ xíu rất khó để nghe.

Đây là lần đầu tiên mà Tiểu Hắc khóc, rắn không có nước mắt nhưng bây giờ nước mắt nó thật sự chảy ra.

Sau khi người đàn ông đó chết đi, Tiểu Hắc không tiếp tục ở trong thôn, mà quay về núi ở. So với lúc ở cùng người đó được người chuẩn bị cho ổ chăn ấm cùng đồ ăn thức uống, thì cuộc sống trên núi rất tịch mịch và lạnh lẽo.

Nó thích đứng ở đỉnh núi, ngắm nhìn thôn nhỏ phía dưới, nhớ rõ từng lời của người đó nói.

Tiểu Hắc, ngươi phải bảo vệ thôn cho thật tốt.

Sau đó, năm trăm năm đã trôi qua, người trong thôn dần già đi, bọn họ đều biết có Sơn thần bảo vệ bọn họ, sau đó xây cho nó ngôi miếu, cúng bái nó,

rồi sau này trong lúc nó đang biến hóa thì bị người ta đập chết.

Người xem, ta bảo vệ thôn có tốt không.

Tiểu Hắc rất lợi hại, cho nên phải cho Tiểu Hắc ăn thật nhiều trứng ngon.

Vào lúc chết đi, trong đầu Tiểu Hắc đã nghĩ như vậy.

Phục hồi lại tinh thần, toàn bộ trước mặt đều khôi phục yên tĩnh, Việt Khê nhìn về phía Tiểu Hắc ở trên không trung, từ giờ phút này trở đi, nó thực sự đã kết nối với vùng đất này. Sau này, nó sẽ trở thành Sơn thần ở đây.

"Cảm ơn, Thành Hoàng gia" Việt Khê nói lời cảm tạ.

Thành Hoàng gia ừ một tiếng, nhìn thoáng qua một phương hướng, sau đó biến mất ở trước mặt bọn họ.

Rắn đầu to bay trên không trung, thân thể nó không phải hư vô, mà là thân thể thật sự, vây đen nhánh bóng loáng, trên đầu là một cặp sừng giống như là đã cao lên hai phân, con rắn đầu to đưa gương lên soi, cầm cái khăn cẩn thận lau chùi, nhìn cặp sừng càng ngày càng thuận mắt hơn, trong lòng liền vui vẻ.

Hơi thở được kết nối, bây giờ con rắn đầu to này đã thực sự trở thành một vị sơn thần chân chính.

Làm tế tự, đối với việc này cô cảm nhận rõ ràng nhất, cô có thể cảm giác được, nhóm Việt Khê thật sự là làm được, rắn đầu to thật sự đã trở thành sơn thần bảo hộ vùng đất của bọn họ.

Trong lòng cực kỳ vui vẻ, Đông Linh cũng rất hào phóng vui vẻ tha thứ hết cho đám người Tô Văn, nói: "Nếu sơn thần đã không có việc gì, như vậy những người đã từng mạo phạm ngài, tôi sẽ không truy cứu bọn họ nữa."

Nghe vậy, Bạch Tề Tinh ngay tức khắc nhẹ nhàng thở ra, nói: "Đồng tiểu thư lòng dạ thật rộng lớn, thật làm tôi bái phục."

Giải quyết xong vấn đề của rắn đầu to, bọn Việt Khê cũng hiểu biết thêm được một việc, Đông Linh nhiệt tình giữ bọn họ ở lại chơi hai ngày, trực tiếp an bài bọn họ ở trong ngôi nhà mới xây để tiếp đãi.

Không thể không nói, phong cảnh ở Long Đàm thật xinh đẹp, một ngọn thác từ không trung đổ xuống, bắn lên vô số bọt nước, khi trời nắng còn có thể thấy được cầu vồng. một dòng suối uốn lượn mềm mại chảy qua, bên trong còn có thể thấy được đàn cá lớn bằng bàn tay.

"Vào sáng sớm có thể đi lên ngọn núi kia xem mặt trời mọc, vô cùng đẹp."

Đông Linh mời bọn họ đến Long Ân Sơn xem mặt trời mọc, đứng ở mỏm đá nơi cao nhất trên đỉnh núi, đợi từng tia nắng đầu tiên xuất hiện từ phía xa đường chân trời, trong nháy mắt đó, ánh nắng trải dài khắp nơi, làn sương nhiễm màu nắng đỏ rực, nhìn xuống phía dưới, dòng sông như một sợi dây bạc, cũng dần dần nhuộm ánh nắng vàng rực rỡ. Mặt trời như một quả trứng từ đường chân trời từ từ lộ dạng, toàn bộ đất trời như đang tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài.

Bạch Tề Tinh cảm thán nói: "Nơi này linh khí thật nhiều, một địa phương tốt như vậy chắc chắn sẽ sinh ra người tài giỏi."

Thừa dịp nơi này linh khí tràn đầy, lại vừa đúng lúc mặt trời mọc, là lúc linh khí đạt tới cực điểm, Việt Khê dạy Hàn Húc dẫn linh khí nhập vào cơ thể.

"Hãy cố gắng cảm thụ linh khí đi, cùng nó gắn liền với nhau, sau đó đem linh khí đưa vào trong cơ thể, ngưng tụ ở đan điền. Chỉ có như vậy cậu hiểu chưa," Việt Khê hỏi Hàn Húc đã nắm được những cái cơ bản của việc hấp thụ linh khí.

Bạch Tề Tinh: "...."

Nói kiểu này, ai hiểu được chứ.

"Đã hiểu rồi" Hàn Húc gật đầu.

Bạch Tề Tinh: "Cậu thật sự hiểu à."

Hàn Húc nhắm hai mắt lại, hơi thở vững vàng, bắt đầu tiến vào trạng thái hấp thụ linh khí.

Bạch Tề Tinh đi vòng vòng, thật ra là có chút không được an tâm, liền nói: "Không được, thực hiện vào lúc này có phải có chút gấp gáp lắm không, như thế nào cũng phải chuẩn bị tốt một chút chứ, hấp thụ linh khí vào trong cơ thể không có đơn giản, ngay cả tôi"

"Xong" Hàn Húc đang ngồi nhắm mắt trên phiến đá đột nhiên mở mắt, chỉ thấy hai mắt hần linh quang lóe lên, ánh mắt sáng rực, khí huyết tràn đầy, cuối cùng cũng đã hấp thụ xong linh khí.

Ngay đến cả tôi cũng phải mất ba ngày để hấp thụ linh khí.

Bạch Tề Tinh há miệng thở dốc, đem những lời muốn nói nuốt vào trong miệng.

Việt Khê gạt đầu, vẻ mặt biểu tình nghiêm túc, nói: "Tốc độ cậu hấp thụ linh khí còn nhanh hơn tôi rất nhiều, tôi phải mất đến mười phút."

Người phải mất ba ngày Bạch Tề Tinh: "..."

Quái vật, hai thầy trò đều là quái vật.

Trong lòng anh la hét phẫn nộ.

Hàn Húc hơi mỉm cười nói: "Sự phụ cũng rất lợi hại."

Ánh sáng chói lọi phía sau lưng như phủ lên cả người hắn một tấm áo cà sa. Trong đôi mắt đầy vẻ bình tĩnh và ôn nhu ấy của cậu như lại chứa một nỗi niềm thương xót chúng sinh, lại tựa như vạn vật trên thế gian đều có thể thu tất cả vào trong đôi mắt ấy. Cái khí chất yên bình trên người hắn khiến cho mọi sự ác độc hoàn toàn tiêu biến, tất cả những cảm xúc tiêu cực, kích động vì thế mà cũng từ từ bình ổn trở lại.

Bạch Tề Tinh kinh ngạc đứng xem đến ngây người, lưng ta lưng túng nói: "Tôi cảm thấy, cậu giống như càng thích hợp làm hòa thượng hơn."

Hàn Húc: "Làm hòa thượng lúc nào cũng cần phải đại từ đại bi, nhưng mà tôi không thích hợp. Tôi tham luyện nhân gian, lòng dạ rất hẹp hòi, lại càng có thù tất báo, rất không thích hợp làm hòa thượng."

"Có thù tất báo" Bạch Tề Tinh không tin.

Hàn Húc cười cười không nói chuyện.

Mọi người đi xuống núi, rắn đầu to chui vào trong bụi cỏ, chỉ một lúc sau thì cắn một vật bỏ ra phía bên ngoài, đó là củ sâm có hình dạng người, không biết là bao nhiêu năm.

Đông Linh truyền đạt lại ý tứ của con rắn đầu to nói: "Đây là quả sơn thần tặng cho mọi người, nói cảm ơn mọi người đã giúp ngài."

Con rắn đầu to dùng sức gạt đầu, tỏ vẻ những gì đông linh nói chính là ý tứ của nó, rồi vui vẻ lắc lắc cái đuôi.

Hiện tại toàn bộ oán khí trên người nó đều đã tan biến hết, hương thụ nhang khói mà người dân Miêu trại thờ cúng nó, cái sừng trên đầu dường như đã sáng hơn rất nhiều, cuối cùng cũng có tư thái của một sơn thần.

Hàn Húc đưa tay cầm lấy nhân sâm đại, nhìn thoáng qua rồi nói: "Đây là nhân sâm lâu năm, chỉ sợ cũng phải ba trăm năm, đáng tiếc không thể khai linh tính cho nó, nhưng mà được tính cũng rất tốt. Rắn đầu to, cảm ơn quả tặng của người nhé."

Nói rồi, cậu đưa nhân sâm cho Việt Khê, lúc đưa qua thuận miệng nói một câu: "Cái này bên ngoài có giá trị rất cao, cho dù có người ra giá cũng không có ai bán."

Việt Khê vốn dĩ muốn đưa tay từ chối nhưng dừng lại, cứ như vậy tự nhiên mà nhận lấy nhân sâm, khẳng định là có thể bán được rất nhiều tiền.

Hàn Húc nhìn không được cười một cái.

Ban đêm

Dưới bóng trăng tròn vành vạnh, rắn đầu to tựa đầu lên tảng đá lớn nhất ở Long Ân Sơn để hấp thụ tinh hoa đất trời, ánh sáng của mặt trăng như bao trùm khắp cơ thể nó, bị nó chậm rãi hấp thụ.

Một bóng người đi tới, đầu to cảnh giác quay đầu lại.

Đó là một hòa thượng trẻ tuổi mặc áo cà sa màu trắng, chu sa trên trán đỏ như máu, trên khóe mắt còn vương một ít máu, nhưng đôi mắt lại rất từ bi nhân hậu, nhìn một chút cũng không có cảm giác nguy hiểm.

Rắn đầu to nghiêng đầu nhìn hắn, cái đuôi thì ở phía sau xoắn qua xoắn lại, thiếu chút nữa làm cho bản thân mình rơi xuống phía dưới.

Hòa thượng cười một cái, duỗi tay nâng rắn đầu to lên.

"Rắn tu luyện nghìn năm mới hóa thành giao long, giao long phải tu luyện nghìn năm mới có thể hóa rồng. Nhưng ngươi lại có thể tu luyện trong năm trăm hóa thành giao long, coi như cũng không tầm thường." Hòa thượng mở miệng nói, lời nói từ tốn, tốc độ nói không nhanh không chậm, mang theo cảm giác rất huyền bí.

Rắn đầu to bị hắn nắm lấy cũng không dám động một chút, toàn thân đều căng cứng lại.

Ánh mắt hòa thượng từ bi nhìn nó, đột nhiên duỗi bàn tay theo hướng ánh sáng của ánh trăng chiếu sáng chói lọi. So với phía bên dưới một mảnh đen tối, ánh trăng dường như cũng ấm đậm hơn.

Giờ phút này, ánh trăng lại chiếu sáng chói lòa khắp nơi, làm kinh động đến tất cả mọi người.

Mọi người trong Miêu trại bị luồng ánh sáng này làm cho tỉnh dậy, trong nháy mắt mọi người cứ tưởng đó là ban ngày, nhưng mà rất nhanh đã phát hiện ra là không phải, ánh trắng mang theo cảm xúc lạnh lẽo, so với ánh nắng rất khác nhau.

Mở cửa đi ra, Bạch Tề Tinh nhìn thoáng qua một cái liền thấy ánh sáng chói lòa trên núi Long Ân, tuy lóa mắt nhưng lại không chói mắt, mà ánh trắng, lại dần ảm đạm đi.

"Rồng"

Đột nhiên, có tiếng một con thú rồng vang lên, đỉnh tai nhức óc.

Đông Linh đứng ngay cửa, đôi mắt tròn lớn, lăm bầm nói: "Đó là cái gì"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Edit: Qing Yun

"Rồng!"

Tiếng thú gầm đỉnh tai nhức óc vang lên, làm người nghe đều cảm thấy tai ù ù. Vừa rồi không trung là một màu xanh thăm bồng chỉ trong chớp mắt đã bị bao phủ bởi mây đen dày đặc, mây đen tập kết nhanh chóng che lấp Mặt Trăng.

Bên trong tầng mây, tia chớp không ngừng lóe sáng, một thân ảnh thon dài không ngừng quay cuồng, tia chớp vờn quanh thân mình, ngẫu nhiên truyền đến tiếng lôi điện va chạm.

Mưa to đột nhiên rơi xuống.

Màn mây dày đặc, Bạch Tề Tinh nheo đôi mắt nhìn chăm chú bên trong, khi nhìn thấy bóng đen quay cuồng trong mây, anh chần chờ hỏi: "Đó là... cái gì?"

Như vậy, vậy mà giống như là....

"Là rắn!"

Việt Khê không biết đi ra từ khi nào, cô ngẩng đầu nhìn về phía không trung, ánh mắt đen nhánh an tĩnh, "Nó đang hóa Rồng, nếu có thể thành công thì coi như một bước lên trời!"

Đông Linh nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác hơi thở của con rồng này có phần quen thuộc, cô nói bằng giọng không thể tin tưởng: "Sơn Thần? Là Sơn Thần?"

Bạch Tề Tinh nheo mắt, truy hỏi: "Cô nói cái gì? Nói con Rồng này là rắn đầu to kia?"

Đông Linh gật đầu: "Tuyệt đối không sai, tôi cảm giác được đó là hơi thở của Sơn Thần."

"Nhưng mà.... sao lại thế này?" Bạch Tề Tinh vẫn không thể tin nổi, rắn đầu to đến Giao cũng chưa hóa thành công, sao lại đột nhiên hóa Rồng?

Mây đen kịch động, rắn đầu to quay cuồng kịch liệt bên trong, tầng mây dày nặng đều cuộn cuộn theo động tác của nó, tia điện chớp lóe xung quanh, long châu bị nó nuốt vào bộc phát lực lượng khổng lồ, tàn sát bừa bãi bên trong cơ thể nó.

Có thể chịu đựng thì chính là một bước lên trời, nếu chịu không nổi, nó sẽ mãi chỉ là một con rắn đầu to!

Tư vị thoát thai hoán cốt, bạn có thể tưởng tượng, toàn bộ huyết nhục trong cơ thể đều bị đánh tan nát, tiếng kêu đau vang lên kịch liệt, toàn bộ thành phố Y đều có thể nghe được, cũng có thể nhìn thấy sinh vật cuộn cuộn bên trong tầng mây.

"Bà ơi, là Rồng kia!"

"Rồng? Đó là Rồng sao?"

"Có phải tôi có ảo giác không, vì sao trong mây lại có sinh vật?"

Khắp nơi trong thành phố Y đều xuất hiện cảnh tượng như vậy, vô số người đều nhìn thấy một màn này, lấy làm kỳ lạ, càng cảm thấy không thể tin nổi.

Động tĩnh kịch liệt như vậy diễn ra suốt đêm, thẳng đến khi chân trời xuất hiện tia sáng đầu tiên, sinh vật quay cuồng trong mây mới bình ổn xuống dưới. Lực lượng của long châu trong cơ thể dần bị luyện hóa, dáng vẻ của rắn đầu to cũng chậm rãi thay đổi, sừng trên đầu chậm rãi dài ra, mà thân hình nó càng thay đổi lớn, dưới bụng mọc ra bốn chân.

Một luồng kim quang từ không trung chiếu xuống, xuyên thấu tầng mây.

Đầu Rồng thật lớn nhô ra khỏi tầng mây, râu Rồng phiêu động, một đôi mắt sáng to nhìn xuống dưới, cảnh tượng này thật sự làm người chấn động không thôi, ai ai cũng nhìn thật lâu không rời mắt.

Bạch Tề Tinh có hơi kích động, nói: "Thành, nó thành, nó hóa thành Rồng."

Rắn và Rồng, đó chính là khác nhau một trời một vực.

Mưa to vừa ngừng, mọi người trong trại đều chạy ra, nhìn một màn này phần khởi hô to.

Gió làm mây tan, rắn đầu to rơi xuống từ không trung, hóa thành hình người, là một bé trai khoảng bảy tám tuổi, mặt béo phúng phính, đôi mắt đen to. Dễ thấy được nhất chính là hai cái sừng trên đầu như hai san hô nhỏ. Mà trên người lại mặc một trường bào màu vàng, lúc xụ mặt vừa quý khí lại rất có khí thế.

Bạch Tề Tinh cảm thấy rất hiếm lạ, đây là lần đầu tiên anh thấy rắn hóa Rồng, quả nhiên là thanh thế to lớn.

Việt Khê thấy khuôn mặt phúng phính của rắn đầu to, không nhịn được giờ tay xoa nắn.

Rắn đầu to: "....Không được véo mặt tôi."

Việt Khê mặt không cảm xúc gạt đầu, nhưng tay cũng chưa chịu buông ra.

Rắn đầu to chỉ có thể cam chịu từ bỏ giấy giũa.

Hàn Húc dựa vào cửa, trường thân ngọc lập*, cười nói: "Tối hôm qua động tĩnh lớn như vậy, hiện giờ sợ là toàn bộ người của tỉnh Y đều đã biết."

Trường thân ngọc lập: câu nói này theo nguyên bản từ xưa là dùng để chỉ những người con gái có vóc dáng thon thả, làn da trắng mịn, thanh thoát như ngọc. Nhưng theo thời gian và quá trình biến hóa của ngôn ngữ, câu nói này thời nay thường dùng để miêu tả đàn ông vóc dáng cao lớn, "ngọc lập" hiểu là dáng người thẳng tắp, mạnh mẽ rắn rỏi.

Quả nhiên, vừa mở di động ra thì nhìn thấy ngay tin tức này ở đầu tiên, một loạt tiêu đề, cực kỳ chói mắt.

"Son Thần Sơn Thần, thật là tốt quá, ngài vậy mà hóa Rồng rồi." Đám người Đông Linh đi tới, nhìn rắn đầu to với vẻ mặt kích động, cũng cảm thấy vui mừng vì nó.

Bạch Tề Tinh: "Ngươi... ngươi làm sao mà hoá Rồng nhanh vậy?"

Bình thường thì không phải cần tu luyện mấy ngàn năm sao?

Rắn đầu to khẽ nhíu mày: "Là một hòa thượng..."

"Hòa thượng?"

"Vốn dĩ ta đang tu luyện ở trên núi, đột nhiên một hòa thượng đi tới, hòa thượng kia trực tiếp nhét hoa nguyệt vào cơ thể ta, sau đó đưa một viên hạt châu cho ta nuốt vào..."

Hòa thượng nhét long châu vào miệng nó, cười nhẹ nói: "Rắn nhỏ, đây là đồ tốt, nội đan của Long tộc. Nếu người có vận khí tốt, có thể chuyển hóa được lực lượng của viên nội đan này thì có thể hóa Rồng. Nếu xui xẻo thì, vậy chỉ có thể nói mạng ngươi không tốt."

Mà vận khí của rắn đầu to thật sự tốt, trực tiếp hóa Rồng nhờ viên long châu này, mọc sừng trên đầu, còn biến thành hình người.

Bạch Tề Tinh gãi gãi đầu nói: "Hòa thượng? Là hòa thượng của Tĩnh Tâm Tự hay là Trường Ninh Tự? Không đúng, có tu vi như vậy, có thể trực tiếp tạo ánh sáng thành hoa, hơn nữa tùy tay đưa ra nội đan của Long tộc..."

Hòa thượng có tu vi cao như vậy, kia tuyệt đối là những đại lão. Cho anh viết tiểu thuyết thì anh cũng không dám viết như vậy.

Hàn Húc hỏi: "Hòa thượng kia trông như thế nào?"

Rắn đầu to nỗ lực nhớ lại, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu: "Không biết, ta nghĩ không ra. Ta chỉ nhớ rõ hần mặc áo cà sa, tất cả đều là máu tươi, giữa mày còn có một nốt chu sa."

Mọi người tự hỏi không có kết quả, chỉ có thể buông tha việc này. Bọn họ không biết hòa thượng này đối với bọn họ là thiện hay ác, cũng may rắn đầu to không xuất hiện vấn đề gì, còn nhờ họa được phúc hóa Rồng, đây là một chuyện đáng để chúc mừng.

Mọi người Miêu trại bắt đầu chuẩn bị cho tiệc tối, địa điểm ở giữa sườn núi, nơi có miếu Sơn Thần, chỗ đó rất rộng lớn, chứa toàn bộ người trong thôn cũng không thành vấn đề.

Đến lúc này, bọn Việt Khê mới nhìn thấy miếu thần của ngọn núi này, bên trong thờ hai tượng thần, một là rắn đầu to, một là Nữ Oa, thân người đuôi rắn.

Miếu được tế bái thường xuyên, hương khói không ngừng, ngay cả tượng cũng được lau chùi sạch sẽ.

Đông Linh hơi mất mát, nói: "Người trong tộc chúng ta được xưng là tộc Nữ Oa, cho tới nay đều là tế bái Nữ Oa. Nghe nói trước kia hiền tế còn có thể hóa thành đuôi rắn, nhưng mà đến thế hệ chúng ta lại hoàn toàn không được."

Nữ Oa sao?

Tự cổ chí kim, Nữ Oa được mọi người coi là địa chi mẫu, Nhân tộc chi mẫu, theo truyền thuyết, con người chính là do Nữ Oa dùng bùn đất nặn ra.

"Đem một nắm bùn, vê thành người, nặn thành ta. Đem cả hai ta, đồng thời đánh vỡ, dùng nước hòa ra. Lại vê thành người, nặn thành ta. Ta trong bùn có người, người trong bùn có ta. Cùng người sinh cùng một chốn, chết cùng một quách." Hàn Húc cười nói, "Không biết tại sao đột nhiên lại nhớ tới cái này."

Bạch Tề Tinh a một tiếng, nói: "Tôi biết cái này, là [Ta nông từ] của nguyên đại thi nhân Triệu Mạnh Phủ, so sánh tình cảm hai người rất sâu sắc, tới mức trong người có ta trong ta có người, khó phân lẫn nhau."

*Đây là bài từ do vợ của Triệu Mạnh Phủ sáng tác cho ông khi bà biết ông có ý muốn nạp một ca kỹ vào phủ làm thiếp.

Đông Linh: "Theo sách cổ trong tộc của chúng tôi, Nữ Oa có thể nặn ra người là bởi vì dùng bùn có tên là nhân nhưỡng. Nghe nói là loại bùn đất này mang theo sinh mệnh lực rất lớn, có thể sinh trưởng. Đương nhiên, cũng không biết có phải sự thật hay không."

Nhân nhưỡng sao?

Việt Khê lẩm bẩm nói lại, không biết tại sao khi nghe thấy tên này cô lại cảm thấy như từng nghe ở đâu đấy.

Ban đêm, toàn bộ Miêu trại đốt lửa trại thật lớn, chiếu lên không trung một mảnh sáng ngời, thôn dân trong trại ăn mặc thật lộng lẫy, đầu đội trang sức bạc hoa mỹ, khiêu vũ quanh lửa trại.

Việt Khê ngồi dưới đất, trong tay cầm một chén rượu gạo, trong mắt có ánh ngược của ánh lửa, đôi mắt lấp lánh như có thể sáng lên.

Rượu gạo là do mọi người trong trại tự ủ, không khí nơi này mát lạnh, ủ ra loại rượu thuần hậu, uống vào rất thanh, mùi thơm, cho dù Việt Khê chưa từng uống rượu cũng biết rượu này uống ngon. Hơn nữa rượu này còn có thể trừ uế, uống nhiều có thể kéo dài tuổi thọ.

"Nếu mang rượu này ra ngoài bán khẳng định có thể bán được rất nhiều." Bạch Tề Tinh nói.

Đông Linh nói: "Thôn chúng tôi rất ít tiếp xúc với người ngoài, rượu này.... dù muốn bán cũng không biết bán thế nào."

"Tôi nhớ rõ Việt Khê có một cửa hàng, nếu không thì cô bán mấy bình rượu ở cửa hàng của cô ấy đi." Hàn Húc đưa ý kiến.

Việt Khê nhìn thoáng qua, cực kỳ nghiêm túc nói: "Gọi sư phụ."

Hàn Húc cười, "Sư phụ, có phải cô uống say rồi không?"

Ánh mắt Việt Khê mơ màng, sau một lúc lâu mới nói: "Không có, tôi không say." Chỉ là khuôn mặt đỏ bừng đã bán đứng lời phủ nhận này.

"Tôi hơi mệt..." Việt Khê chớp chớp mắt, giọng nói mơ hồ không rõ.

Hàn Húc duỗi tay ấn đầu cô dựa vào vai mình, nói: "Sư phụ, cô mệt thì dựa vào vai tôi ngủ một lát."

Việt Khê hừ nhẹ một tiếng, dựa vào vai cậu chậm rãi nhắm mắt, ngay cả lúc ngủ mơ màng, trong miệng cũng tràn đầy mùi hương rượu.

Hàn Húc quơ quơ chén trong tay, rượu trong chén lắng lư, lại không rót ra ngoài chút nào.

Cậu đột nhiên cười thấp một tiếng.

**

Lúc này ở một tòa biệt thự, người đàn ông anh tuấn không ngừng chạy vội trong nhà, chạy tới chạy lui mãi không đến cuối, anh ta cảm thấy hành lang vốn không dài đột nhiên như không có điểm cuối cùng.

"...về thành người, nặn thành ta. Đem cả hai ta, đồng thời đánh vỡ..."

Giọng nữ sâu thẳm vang lên bên tai anh ta, nghe được thanh âm này, biểu tình người đàn ông càng thêm dữ tợn vì sợ hãi.

"Đừng, đừng tới đây. A Thanh, anh sai rồi, anh yêu em, cầu xin em buông tha anh!"

"Ta trong bùn có người, người trong bùn có ta...."

"Cùng người sinh cùng một chốn, chết cùng một quách, hi hi hi!"

Một búp bê bằng bùn tinh xảo đột nhiên xuất hiện trước mặt người đàn ông, môi cong lên một nụ cười tươi, sát tới gần cười hi hi với anh ta, sau đó người đàn ông hoảng sợ nhìn thấy hai tay hai chân mình biến thành bùn, khối bùn chậm rãi vỡ ra, đột nhiên vỡ thành mảnh vụn.

Tiếng la hét thảm thiết vang vọng khắp trạch viện.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit: Qing Yun

Trở về từ tỉnh Y, ba người kéo theo bao lớn bao nhỏ, đều là đặc sản của Miêu trại được mọi người đưa cho, mặng mùa Đông phơi khô, còn có nấm rừng, ngay cả gà rừng cũng nhét cho bọn họ mấy con, chờ máy bay hạ cánh, ba người xách theo đồng đồ này về, thật sự không tiện đi vào bệnh viện nên chỉ có thể về nhà Việt Khê trước để cất đồ.

Vừa mới mở cửa, Bạch Tề Tinh còn chưa thấy người đã cảm nhận được luồng sát khí, anh cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, sau đó chậm rãi cúi đầu, trước mặt là một con ngỗng trắng đang nhìn anh như hổ rình mồi.

Bạch Tề Tinh: "....."

Đôi mắt ngỗng trắng lộ ra tia hung ác, mở miệng đuổi cổ dài về phía Bạch Tề Tinh. Trong nháy mắt kia, Bạch Tề Tinh cảm thấy lông tơ của mình dựng hết lên.

Anh vô cùng xác định, một miếng này cắn xuống thì khẳng định đuôi anh sẽ mất một miếng thịt!

"Biến sao ngưng thân chú!" Thời khắc nguy hiểm, Bạch Tề Tinh nhanh chóng nói một câu chú ngữ, chỉ thấy miếng ngỗng trắng đã cắn vào đuôi rồi, thế nhưng lại cắn phải cái gì đó vô cùng cứng rắn, dường như mọi người còn có thể nghe được tiếng ê răng.

Bạch Tề Tinh thở ra nhẹ nhàng, nói: "Còn may phản ứng kịp."

Biến sao ngưng thân chú là chú hộ thân của Bạch gia bọn họ, sau khi sử dụng thì thân thể cứng rắn như sắt, không dễ dàng phá vỡ.

Việt Khê thò đầu từ phía sau, "Đại Bạch?"

Đôi mắt hạt đậu của Đại Bạch chớp chớp, giống như nhận ra người trước mặt là khách của chủ, nó ngoan ngoãn nhả ra, sau đó ngửa đầu lên cực kỳ khí thế, bạch bạch đi tìm hạt kê tiếp tục ăn.

Bạch Tề Tinh nói: "Đây là Đại Bạch nhà cô? Thật sự rất hung đó."

Ngỗng trắng nghênh ngang đi về chuồng ăn hạt kê, sau đó lắc mình thật mạnh, một hạt rơi xuống từ đỉnh đầu, lại nghênh ngang đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Việt Khê lại nghe thấy âm thanh gà bay chó sủa ở bên ngoài.

"Việt Khê! Cháu mau quản Đại Bạch nhà cháu đi, nó lại bắt đầu tìm Đại Hoàng nhà thím để đánh nhau rồi!" Một giọng nữ vừa tức vừa gấp vang lên.

Chỉ là, người đó ở ngoài la hét rất hung hăng nhưng lại không dám tới gõ cửa.

Bạch Tề Tinh liếc nhìn Việt Khê, hỏi, "Cô không quản à?"

Việt Khê nói: "Không sao đâu, Đại Bạch có chừng mực, sẽ không cắn chết Đại Hoàng."

Người giầy nhỏ rung đùi đắc ý, "Đại Bạch lại đi đánh nhau với Đại Hoàng, không ngoan không ngoan!"

Bạch Tề Tinh không nhìn được mà chạy ra cửa nhìn ngó, vừa nhìn liền thấy Đại Bạch cắn một miếng trên đùi Đại Hoàng, trong nháy mắt kia, con Husky tru lên một tiếng, vừa nhả ra thì đùi Đại Hoàng đã trọc một mảng.

Một người phụ nữ đứng bên cạnh cũng kêu theo, như hận không thể xông lên giết chết ngỗng trắng, đáng tiếc bà ta không dám, chỉ có thể đứng đó sốt ruột nắm tóc.

Bạch Tề Tinh yên lặng rút đầu lại, người giấy nhỏ kéo ống quần anh, hừ nói: "Trước kia người đó luôn bắt nạt Việt Khê, Đại Hoàng cũng dọa Việt Khê, nhưng sau khi bị Việt Khê đánh một trận thì không dám gọi bậy nữa."

Tiểu Nhị bò lên ống quần bạch Tề Tinh, nói: "Đại Bạch thù rất dai, siêu hung!"

Bạch Tề Tinh cúi đầu nhìn hai người giấy đang bám vào ống quần mình, anh chỉ biết trầm mặc.

Tiểu Nhị nhỏ giọng nói: "Chân người ta mời, muốn anh trai ôm."

Anh trai Bạch Tề Tinh: "...."

Người giấy nhỏ này là thành tinh đúng không?

Bạch Tề Tinh kéo hai người giấy quay lại, Việt Khê thông thả nói: "Anh không cần để ý, thím ấy không dám xông vào."

Bạch Tề Tinh a một tiếng, nghĩ tới lời nói vừa rồi của người giấy, bà thím mập mạp kia từng bắt nạt Việt Khê?

"Kia, ngỗng trắng làm sao bây giờ?" Anh lại hỏi.

Việt Khê nói: "Tiểu Bạch thích đánh nhau, đánh xong đói bụng sẽ trở về."

Đương nhiên, chờ ăn no xong nó lại đi ra ngoài tìm đối tượng, tuần hoàn như thế, có thể nói là một con ngỗng trắng có tâm lý đấu sĩ.

*

Việt Khê đăng mấy bình rượu của Miêu trại lên cửa hàng, so với trước khi rời đi thì bây giờ cửa hàng đã có nhiều khách hơn, khoảng năm người, nhìn thấy như vậy khiến Việt Khê rất hưng phấn.

Bạch Tề Tinh đang ở ngoài chuẩn bị đến bệnh viện thì nhận được điện thoại, bị anh trai mắng một trận, không còn cách nào, chỉ có thể oan ức như cô vợ nhỏ mà tạm biệt bọn Việt Khê. Lúc rời đi Việt Khê đưa cho anh mấy tấm phù anh đã mua, đặt trong một hộp nhỏ, tức giận trong lòng nhờ vậy mà vui đi không ít.

Cực phẩm linh phù đó!

Bạch Tề Tinh ôm hộp, trong lòng lằng lằng, non nửa đời anh còn chưa từng có nhiều linh phù cực phẩm như vậy. Dù là anh trai Bạch Kỳ Thạch cũng không có nhiều thế này, trong lòng anh dâng lên cảm giác đắc ý.

"... Hàn gia? Hàn gia nhiều người tu vi cao hơn mình như vậy, mình chỉ là một tu sĩ thấp bé ở Luyện Khí kỳ thi đi cũng có ích gì?" Nghĩ đến lời nói của Bạch Kỳ Thạch trong điện thoại, Bạch Tề Tinh không nhìn được lăm bắm vài câu.

Hàn gia cũng không Bạch gia của bọn họ, là một trong những gia tộc lâu đời hiếm hoi ở Tu Giới, nghe nói Hàn gia có bảo bối ngàn năm, là tràng hạt của một vị cao tăng đắc đạo, uy lực không tầm thường, chỉ là trước giờ Bạch Tề Tinh chưa lần nào nhìn thấy.

Tiền Bạch Tề Tinh đi, bọn Việt Khê lập tức đi đến bệnh viện, Tô Văn vẫn chưa xuất viện, xà chướng trên người đã diệt hết, vui thuật cũng đã được loại trừ, chỉ là thân thể cô quá yếu, cần nghỉ ngơi thêm một thời gian mới được.

Khi Việt Khê đến thì nhìn thấy một đôi nam nữ trung niên, Việt Khê nhìn tướng mạo của bọn họ, hai người này hẳn là có quan hệ huyết thống rất gần với Tô Văn, đều là tướng đại phú đại quý, hơn nữa phúc khí dài, có thể sống lâu trăm tuổi.

Thấy Việt Khê, hai mắt Tô Văn sáng ngời, vội vàng giới thiệu với hi vị nam nữ trung niên, "Ba, mẹ, đây là cô chủ nhỏ, lần này ít nhiều cũng là cô bé cứu con, bằng không hai người đã không thể thấy con rồi."

Ánh mắt ba mẹ Tô nhìn Việt Khê mang theo mấy phần hoài nghi, không trách bọn họ nghi ngờ, thật sự nhìn Việt Khê quá trẻ, tuy mặt mày có vài phần trầm tĩnh không nên có của người trẻ tuổi, nhưng vẫn có vài phần trẻ con, vừa thấy liền biết sợ là chưa đến hai mươi.

"Thì ra cháu là Việt tiểu thư, chú nghe Văn Văn nói về cháu rất nhiều, lần này may có cháu trợ giúp. Chú và mẹ con bé chỉ có mình nó là con, nếu nó xảy ra chuyện gì chúng tôi thật không biết phải là thế nào." Mặc kệ trong lòng nghĩ gì, ba Tô vẫn cực kỳ khách khí khi nói chuyện với Việt Khê.

Việt Khê liếc nhìn bọn họ, nói: "Không có gì, cô ấy trả tiền."

Trả tiền...

Ba Tô sùng sốt, chột bật cười, nói: "Dù thế nào cũng cảm ơn cháu. Văn Văn đã nói rồi, xong việc sẽ cho các cháu đại hồng bao, chú đã chuẩn bị tốt."

Ông đưa qua một hồng bao, bên trong là một tấm card.

Lấy được hồng bao lớn, biểu cảm của Việt Khê ôn nhu hơn vài phần, cô đưa đồ trong tay ra, nói: "Đây là rượu gạo của Miêu trại, rất bổ, trừ tà tránh ác. Thân thể chị tuy không còn việc gì nhưng hệ miễn dịch kém hơn rồi. Rượu này mỗi ngày uống một chén, rất tốt cho cơ thể."

Tô Văn gật đầu, chờ Việt Khê nói xong, cô do dự vài giây, hỏi: "Cái kia, rấn đầu to không có việc gì đúng không?"

Việt Khê lắc đầu: "Không có việc gì."

"Không chỉ không có việc gì, nó còn hóa rồng. Hiện tại không phải rấn đầu to nữa, mà là Rồng Thần che chở một phương." Hàn Húc cười nói, hoàn toàn không cảm thấy lời nói của mình khiến người nghe cảm thấy không đáng tin chút nào.

"Rồng?" Ba người Tô gia trầm miệng một lời.

Hàn Húc gật đầu.

Biểu cảm trên gương mặt mẹ Tô thay đổi, nói: "Chẳng lẽ tin tức của tỉnh Y hai ngày trước là sự thật?"

Trên mạng có tin đồn rồng xuất hiện ở tỉnh Y có thể nói là truyền đến ồn ào huyền ảo, có hình có chân tướng, ở dưới tia chớp xuất hiện một thân hình mờ ảo, nhìn giống rồng trong truyền thuyết.

Chỉ là dù có ảnh chụp thì vẫn có nhiều người không tin, hiện tại mọi người đều tin tưởng khoa học, rồng gì đó đều chỉ có trong truyền thuyết, căn bản không tồn tại.

Mà rất nhanh, có tin tức bác bỏ tin đồn này, nói đó chỉ là một hiện tượng kỳ quan tương đối khó gặp, tin tức này cũng chậm rãi biến mất.

Hai ngày trước mẹ Tô xem được tin tức trên weibo, bà chính là một người dân đại chúng bình thường, chính là hiện tại bà nghe thấy có người nói đó là sự thật, trên đời này thật sự có rồng.

Có một loại cảm giác thế giới điên đảo.

Tô Văn còn ôn, cô từng gặp rấn đầu to, đã trải qua không ít việc không bình thường, bởi vậy rất nhanh đã tiếp nhận tin tức này.

"Đúng rồi Việt Khê, cái kia..." Tô Văn có hơi do dự, nghĩ nghĩ rồi vẫn nói, "Cô có thể cứu đồng nghiệp của tôi không? Kỳ thật bọn họ cũng không tính là người xấu."

Việt Khê hơi nghi hoặc, hỏi, "Tại sao tôi phải cứu bọn họ?"

Tô Văn coi như hiểu cô, nghe vậy bèn nói: "Bọn họ sẽ báo đáp, đưa tiền."

"Tôi cảm thấy có thể cứu bọn họ, có đúng không, sư phụ?"

Việt Khê nghiêm túc gật đầu: "Nỗ lực thêm chút nữa thì có thể cứu."

Xem mặt mũi của tiền!

Tô Văn: "...."

Việt cứ đồng nghiệp của Tô văn, không thể chọn biện pháp nào thoải mái hơn, chỉ có thể làm theo Bạch Tề Tĩnh, lấy linh lực làm quất cốt đao, dùng nó diệt trừ xà chướng đã nhập vào xương thịt của họ. Phương thức như vậy, nghĩ thôi cũng cảm thấy rất thống khổ, đặc biệt là những người này bị xà chướng bao phủ gần hết cơ thể, tức là toàn thân họ phải bị quất cốt đao thổi qua.

Tô Văn nói chuyện Việt Khê có thể cứu bọn họ ra, những người này đương nhiên không ai phản đối.

Tuy rằng Việt Khê nhìn qua rất nhỏ tuổi, nhưng Tô Văn là một ví dụ sống đang đứng trước mặt, bọn họ không thể không tin. Phải biết rằng trước đây Tô Văn cũng là một thân xà chướng, vậy mà hiện tại đã khôi phục hoàn toàn, những người khác đương nhiên sẽ tin.

Đối với bọn họ, Việt Khê chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng, nắm được rồi tuyệt đối không dám buông tay.

"Đưa tiền trước."

Hàn Húc giờ một rương gỗ ra, cười tủm tỉm với mấy bệnh nhân trong phòng, nhìn qua vô cùng phúc hậu vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Edit: Qing Yun

Lấy linh lực làm đao, quát cốt đuổi chướng, quát cốt vô cùng đau, chỉ có người tự trải qua mới có thể hiểu được nó thống khổ thế nào. Linh lực quét qua xương cốt, người khác không cảm nhận được nhưng nghe thôi cũng biết nó đau đớn nhường nào, chỉ là so với thay xương hoán cốt thì cái này cũng chưa là gì.

Việt Khê bị âm thanh bên tai làm phiền, cô trực tiếp đập ngất người kia, người nọ chỉ kịp hét một tiếng chói tai ngán ngủ rồi ngất luôn. Chỉ là dù đã ngất xỉu thì thân thể anh ta vẫn run rẩy không ngừng.

Những người khác: "....."

Những người chờ đến lượt mình đều cảm thấy lông tơ dựng đứng, hận không thể ôm lấy người bên cạnh để cùng run bần bật.

Cánh tay của người nọ đều bị vấy đen bao trùm, tầng tầng lớp lớp, tuy rằng sờ lên cảm thấy mềm nhưng thực chất lại rất cứng rắn, nếu nghĩ nhỏ nó đi thì chỉ có thể xóc từng cái lên, kéo ra từ gốc rễ.

Người trước mặt này có lẽ không thể chịu được cánh tay mọc vậy nên đã cố nhỏ nó ra, cho nên cánh tay này thật thảm thiết. Vấy loang lổ, cánh tay huyết nhục mơ hồ, chỗ bị thương còn chưa lên da non, thật sự xấu xí.

Việt Khê liếc mắt một cái, không kiên nhẫn mà dán một lá bùa lên, một mảnh máu thịt lẫn lộn kia lành lại rất nhanh, chỉ là vấy trên cánh tay vẫn không biến mất.

Đao cắt qua cánh tay, vấy rắn dùng mọi cách cũng không nhỏ ra được vậy mà bây giờ lại rơi xuống từng mảng, máu đen tức khắc chảy ra từ miệng vết thương.

Máu đen nhánh, màu sắc khác thường, rơi xuống chậu tạo thành một chất lỏng đặc sệt, thật khó có thể tin đây lại là máu chảy ra từ cơ thể người.

Thẳng đến khi biến thành màu đỏ Việt Khê mới duỗi tay đưa qua miệng vết thương, lúc này miệng vết thương lập tức biến mất.

Hàn Húc hỏi: "Rắn đầu to kia cũng mềm lòng, nếu là tôi há chỉ là mu bàn chân, tất nhiên muốn bám vào linh hồn, này mới là rút cũng rút không xong."

Dù là quát cốt đao cũng không thể làm gì được.

Việt Khê không nhìn được liếc cậu một cái.

Hàn Húc cười, hỏi: "Su phụ, có phải cô cảm thấy tôi rất xấu xa không?"

Việt Khê nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không có, tôi chỉ nghĩ nếu thật sự làm vậy thì tôi không kiếm được tiền."

Hàn Húc: "...."

"Su phụ, cô thật thú vị." Hàn Húc cười nói, duỗi tay đổ máu trong bồn vào một bồn hoa, chỉ nghe xèo xèo một tiếng, cây hoa lập tức mọc lên dịch mủ đen nhánh.

Việt Khê đi đến bên người muốn quát cốt tiếp theo, Hàn Húc đứng sau liếc nhìn cái hộp đựng tiền.

Đối phương run sợ trong lòng, run bần bật nói: "Nếu không, cô đánh tôi ngất đi."

Đàn ông cao mét tám, hiện giờ hận không thể co mình lại thành quả bóng.

Đối với yêu cầu của anh ta, Việt Khê đáp ứng rất thống khoái, bởi vì những người này thật sự quá ồn.

Chờ làm xong cho tất cả mọi người, thời gian đã gần tới chạng vạng. Việt Khê hơi mệt, nhưng mà cũng rất vui vẻ, bởi vì hôm nay cô kiếm được rất nhiều tiền, tuy rằng cửa hàng vẫn không có ai hỏi thăm. Nhưng vẫn có người vào xem, nhìn thấy mấy phù triệu mấy chục vạn đó chỉ nói một câu có bệnh rồi rồi đi.

Thân là chủ tiệm kiêm người bán hàng, Việt Khê mặt không cảm xúc mà đóng giao diện cửa hàng lại, bây giờ cô có tiền rồi, có bán được hàng hay không cũng không gấp.

Nhận được tiền, Việt Khê bèn dẫn theo Hàn Húc đến phố đồ cổ của thành phố A, khi đến bèn chạy ngay đến một cửa hàng đồ cổ tên là Tự Bảo Bồn."

"Diệp thảo cửu thiên, hoa sen tuyết son, linh nhũ trăm năm, mỗi thứ một phần!" Vừa vào trong tiệm, Việt Khê trực tiếp mở miệng nói với người bán hàng trước quầy.

Nhân viên công tác là một chàng trai trẻ tuổi, cũng là người quen của Việt Khê, vừa thấy Việt Khê liền cười nói: "Đồ cô muốn đã sớm chuẩn bị tốt, chú Vạn nói đại khái hai ngày nữa cô sẽ đến lấy, cô chờ tôi một lát."

Việt Khê gật đầu, người bán hàng này đi ra phía sau lấy đồ cho cô.

Hàn Húc nhìn quanh cửa hàng hai vòng, thuận miệng hỏi: "Cô biết ông chủ ở đây?"

Việt Khê nói: "Chú Vạn là người quen của ông nội, mấy thứ này là tôi nhờ chú gom giúp, may mắn kiếm được tiền, nếu không thì còn lâu nữa mới đến lấy được."

Chỉ là ba thứ này rất đắt, cơ hồ đào hết tài sản của Việt Khê rồi.

Một ông lão đi ra từ phía sau cửa hàng, cầm một bầu thuốc trong tay, nói: "Cháu đúng là đối tốt với mấy thằng nhóc kia, thứ tốt thế này người bình thường sao bỏ được."

Việt Khê gặp người, kêu một tiếng chú Vạn, lúc này mới chậm rãi nói: "Cũng không tính là thứ tốt, cái này có lợi cho chúng nó, vậy là đủ rồi."

Chú Vạn khẽ hừ một tiếng, nhìn Hàn Húc đang đứng phía sau.

Việt Khê giải thích: "Đây là đồ đệ cháu thu."

Tuy rằng biểu tình thực bình tĩnh, nhưng là ngữ khí kia nghe thế nào cũng có vài phần đắc ý.

Chú Vạn đánh giá Hàn Húc vài giây, nhẹ nhàng a một tiếng: "Đứa nhỏ này.... nên làm hòa thượng mới đúng."

Hàn Húc: "...."

"Trùng hợp, lúc này vừa được đồ tốt, là đồ của Phật gia, cho thằng nhóc này cầm về chơi vậy." Chú Vạn lục tìm trong túi, cuối cùng móc là một hạt châu màu vàng, trực tiếp ném vào ngực Hàn Húc, sau đó hít một hơi thuốc, "Kia hẳn là nơi vị cao tăng đắc đạo nào đó tọa hóa, bên trong cũng không có thứ gì tốt, ngoài mấy món Phật khí ra thì cũng chỉ có hạt châu này xem như đồ tốt."

"Ta không hiểu nhiều về đồ của Phật gia, nhưng mà cậu có duyên với Phật, ta không có lẽ vật khác, cái này xem như lễ gặp mặt."

Hàn Húc nhìn hạt châu trong tay, ánh mắt khẽ nhúc nhích, cười nói: "Cảm ơn chú Vạn."

Chú Vạn gỡ bầu thuốc lên bàn gỗ, nói: "Nhưng mà chuyến đi cũng không phải không có thu hoạch, trong mộ kia còn có một bản đồ, xem qua thì là mộ lớn đấy, không biết giá trị thế nào."

"Chú muốn hạ mộ ả? Khi nào?"

"Còn sớm, đi tìm mấy người nữa, chỉ sợ phải đến sang năm mới hạ mộ được."

Việt Khê ừ một tiếng, nói: "Khi nào đi chú nói với cháu một tiếng, cháu về cho chú mấy tấm bùa."

Chú Vạn đồng ý.

Lấy đồ xong họ liền rời đi, Hàn Húc nhìn thoáng qua thời gian, nói: "Su phụ, tôi về nhà trước, ngày mai gặp nhau ở trường học. Cô trở về nhớ chú ý an toàn."

Về đến nhà, Việt Khê lập tức đi vào thư phòng, sau đó ngây người trong thư phòng mấy tiếng đồng hồ. Chờ đến khi cô ra ngoài, trời đã tối rồi, vừa ra liền thấy mấy người giấy xách theo túi giấy đứng ngoài cửa.

"Com chiều, com hộp com hộp!"

Nhóm người giấy hưng phấn nói.

Việt Khê ừ một tiếng, cô cầm ra một cái chén màu bích ngọc, bên trong đựng đầy nước màu xanh.

Đổ chén nước này ra bảy phần rồi bỏ bảy người giấy vào trong chén, toàn thân đều ngấm nước.

Theo thời gian trôi đi, trên người bảy người giấy dần xuất hiện màu xanh lá cây, bên trên còn có chiếc lá cây xanh biếc, chỉ là lá cây rất nhỏ. Màu sắc lá cây cực đậm, giống như giọt nước đọng ở đầu cành, mà người giấy nhìn qua càng giống "người" hơn.

Tứ chi, thân hình, còn có ngũ quan.

"Cảm giác thế nào?" Việt Khê hỏi.

Mấy người giấy tranh cướp trả lời, Tiểu Nhất là đại ca lập tức nghiêng áp sáu đũa còn lại, gơ tay đầu tiên nói: "Thoải mái, đình đầu tứ đều nảy mầm, Việt Khê thật tốt."

Tiểu Nhị nhỏ giọng nói: "Nhưng mà lá cây của Tiểu Nhị là đẹp nhất, xanh nhất."

"Phi, không biết xấu hổ, cậu căn bản không xanh bằng tớ!"

"Tớ trắng nhất! Trắng nhất!"

Sau đó, mấy người giấy đứng cách nhau một cái chén thiếu chút nữa đánh nhau chỉ vì tranh cãi xem lá cây trên đầu ai xanh nhất, làn da ai trắng nhất.

Việt Khê: "...."

Nhìn đáng vẻ, tinh thần vẫn không tồi, nhưng lại làm cô nhẹ nhàng thờ ra.

Người giấy nhỏ đều là ông nội để lại cho cô, chúng nó cũng ở bên cô nhiều năm như vậy, cách năm năm lại cần rửa sạch một lần, rửa sạch sẽ bùn đất, bằng không chúng nó sẽ "không hợp khí hậu."

Đương nhiên, "Khí hậu không hợp" gì đó đều là ông nội nói cho Việt Khê, lúc ông nội còn sống, mấy thứ đồ cần thiết để rửa sạch chúng nó đều là ông nội chuẩn bị, bây giờ ông nội không còn nữa, mấy thứ này liền rơi vào tay Việt Khê.

Thấy bọn nó thật sự hưng phấn, Việt Khê đi thư phòng kiểm tra lại tiền tiết kiệm của mình, nhìn năm chỗ trống bên trong, cô tính toán lại số tiền mình đã tiêu rồi ghi lại vào notebook.

Chút tiền ấy cô có thể dùng ba năm, trước nay cô không có quá nhiều khát vọng với tiền, chỉ cần đủ dùng là được. A, nếu có thể thi đậu đại học thì chút tiền này không đủ, nói tóm lại là vẫn cần tiếp tục kiếm tiền.

Trong lòng đột nhiên gấp gáp!

Nhưng mà bằng thành tích hiện tại của cô, muốn thi đậu đại học....

Việt Khê ù xiu như bánh mì dính nước, nằm liệt trên ghế thờ dài.

Thật ưu sầu!

Kiểm tiền thật quá gian nan, mà học tập còn khó khăn hơn kiếm tiền.

*

Ban đêm.

Phòng mở cửa, không đèn, chỉ là ánh trăng đêm nay rất sáng, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất tưới xuống một tầng ánh sáng nhu hòa, tạo nên một mảnh sáng ngời.

Hàn Húc dựa lưng vào tường, nương ánh trăng đánh giá đồ vật trong tay.

Ánh vàng nhạt tỏa ra từ hạt châu, bên trong còn có vết rách mờ mờ, tràn ngập hơi thở thời gian, phản phát hạt châu có thể vỡ vụn ngay trong chớp mắt.

Hàn Húc hơi hít mũi, hơi dùng sức xoa hạt châu trong tay, chỉ nghe răng rắc một tiếng, phần vàng rơi xuống rào rào, rơi lên thảm mềm mại.

Ánh sáng nhạt chớp động.

Bỏ đi lớp nguy trang bên ngoài, hạt châu chỉ còn nhỏ bằng đầu ngón tay cái, làm từ gỗ đàn hương, bề mặt bóng loáng do bị người cầm lâu ngày, bên trong sáng lên ánh sáng vàng nhạt, đúng là một chữ "Vạn" của Phật gia.

"Thứ tốt?" Hàn Húc cười nhẹ một tiếng, thanh âm như than thở, "Thật là thứ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: Qing Yun

Ở trong lớp, Việt Khê luôn giống người vô hình, cho nên dù hơn một tuần không đi học thì ngoài mấy người Triệu Lộ để ý, còn lại những người khác đều không quá quan tâm.

Nhưng còn Hàn Húc, cậu vừa bước vào phòng học đã được hoan nghênh nhiệt liệt, đồng phục quê mùa của Nhất Trung mặc lên người cậu cũng khiến cho người nhìn sáng mắt, hoàn toàn chính là tiêu điểm của mọi người.

"... Cậu và Hàn Húc xin nghỉ cùng ngày, trở về cùng cùng ngày, nói thật đi, có phải mấy ngày này hai người đi cùng nhau không?" Triệu Lộ ngồi bên cạnh Việt Khê dò hỏi.

Việt Khê và Hàn Húc, hai người chính là điển hình của việc dùng gậy tre tám thước cũng không chọc đến nhau, nhưng mà cô lại có cảm giác, hai người này nhất định đã ở bên nhau trong mấy ngày nghỉ, cho nên cô không nhịn được hỏi một câu.

Việt Khê đang cắn một miếng bánh mì, nghe vậy thì gật đầu.

Triệu Lộ: "...."

Suy đoán trở thành sự thật, không hiểu sao trong lòng có cảm giác thật phần khích.

Từ Vi nói: "Rõ ràng tính tình của Hàn Húc rất tốt, không hiểu sao tớ luôn cảm thấy hơi sợ cậu ấy."

"Nghe nói nhà Hàn Húc rất giàu, tuy rằng cậu ấy tốt tính nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác xa cách. Đại khái đây là khí chất của kẻ có tiền?" Triệu Lộ suy đoán.

Đối tượng được mọi người thảo luận đang bị một đám người chặn ở hành lang, dẫn đầu là một người có vóc dáng rất cao, tóc húi cua, một thân cơ bắp, hơn nữa tướng mạo có phần hung ác, nhìn qua thật khiến người sợ hãi. Càng đừng nói đám người đi theo phía sau cậu ta, một đám đeo trên người dây xích đầu lâu, nhìn chính là một đám thanh niên bất lương.

Mà đám thanh niên bất lương này, hiện tại đang nhìn Hàn Húc như hổ rình mồi, không khí cực kỳ căng thẳng.

Những người xung quanh run sợ nhìn bên này, sợ giẫy tiếp theo mấy người này sẽ ra tay với Hàn Húc, tuy rằng tay chân Hàn Húc khá dài, nhưng vừa thấy là biết không phải đối thủ của những người này.

"Đại ca!"

Một tiếng la đinh tai nhức óc, chấn kinh đến toàn bộ khu dạy học tựa hồ đều run lên, tầng trên tầng dưới không kiềm chế được đều chạy ra xem, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Người bên cạnh: "...."

Mẹ ơi, đây là chuyện gì thế này?

"Cậu là...." Hàn Húc cảm thấy người trước mặt hơi quen mắt.

Tóc húi cua vỗ ngực, "Đại ca, là tôi, tôi là Hà Kiến Nhất. Chính là, chính là tóc vàng kia."

Nói đến tóc vàng thì Hàn Húc nhớ, cậu cười nói: "Là người ở toilet chân tiền tôi à."

Bị đâm một đao không kịp phòng ngừa, Hà Kiến Nhất có chút xấu hổ nói: "Đúng, chính là tôi."

Hàn Húc nhìn thoáng qua kiểu tóc của cậu ta, trước kia Hà Kiến Nhất là một đầu tóc vàng, nhìn là biết lưu manh, hiện giờ cạo thành tóc húi cua lại thêm vài phần hung hãn.

"Cậu tìm tôi có việc?" Hàn Húc hỏi.

Hà Kiến Nhất gãi đầu, nói: "Không có, mang anh em đến gặp đại ca thôi, đại ca có chuyện gì cần chúng tôi không? Cậu kêu chúng tôi đi hướng đông thì chúng tôi tuyệt không đi hướng tây."

Nói xong, cậu ta còn đập bùm bụp lên ngực mình.

Hàn Húc nghĩ nghĩ, nói: "Tôi không có chuyện gì muốn cho cậu làm, các cậu về lớp đi, đứng ở đây rất quấy rầy mọi người."

Hà Kiến Nhất do dự, nghiêng đầu ngó vào phòng học, sau đó nhẹ giọng nói: "Cái kia, đại ca, cậu có thể kêu Việt Khê của lớp cậu giúp tôi không, tôi tìm cậu ấy có việc."

Nghe vậy, ánh mắt Hàn Húc nhìn cậu ta thay đổi trong nháy mắt.

Hà Kiến Nhất: "...Sao tự dưng lại có cảm giác da đầu tê dại?" Có loại cảm giác bị người theo dõi.

Muốn nói Hà Kiến Nhất, từ sau khi xin lỗi Hàn Húc, cậu ta thật không còn xui xẻo, nhưng mà hết xui xẻo rồi, cậu ta lại phát hiện mình có thể thấy quỷ.

Đứa trẻ nửa người ở trên đường, mỗi lần tan học về đứa trẻ kia đều chào hỏi cậu như rất quen thuộc, chào hỏi con khỉ, ông đây căn bản không thân với nhóc có được không. Về nhà còn gặp bà nội mất đã lâu, một ngày đột nhiên ngồi xuống mép giường cậu la hét: "Tiểu Nhất lại không chịu học tập chăm chỉ." "Sao Tiểu Nhất lại chơi game, "Cháu trai ngoan của bà, sao lại không học tập thế này." lời nói linh tinh rối loạn.

Dưới tình huống như vậy mà Hà Kiến Nhất còn béo lên mấy cân, thật khiến cậu hoài nghi nhân sinh.

Mà việc gặp quỷ này, cậu nghĩ chỉ có Việt Khê mới có thể giúp mình.

Việt Khê đi ra, mặc đồng phục quê mùa của Nhất Trung, chỉ là trong mắt Hà Kiến Nhất, đây chính là có phong phạm cao nhân.

"Cao nhân!" Một thanh niên cao lớn cơ lại trước người Việt Khê, không hiểu sao lại phá lệ nhỏ xinh, chính là khí thế thấp hơn vài phần.

Việt Khê: "Cậu có việc tìm tôi?"

Hà Kiến Nhất dùng sức gật đầu: "...Cao nhân, cậu có cách nào giúp tôi không thấy quỷ nữa không?"

Việt Khê nói: "Trên người cậu hỏa khí trọng, dù có thể gặp quỷ thì nấy con quỷ đó cũng không thể làm gì cậu."

"Đừng, cho dù không làm gì tôi được nhưng tôi thật sự không muốn nhìn thấy mấy sinh vật kỳ quái đó, cậu có cách nào không?" Hà Kiến Nhất đau khổ nói.

Việt Khê gật đầu, nói: "Cậu có thể gặp quỷ là do quá mức xui xẻo ảnh hưởng đến vận khí trên người. Cậu phơi nắng nhiều, nếu không thì đi theo Hàn Húc nhiều vào, chuyện này sẽ được cải thiện rất nhanh."

Hàn Húc?

Đại ca?

Hà Kiến Nhất quay đầu liền thấy đại ca nhà mình đang đứng nhìn bên này cười tủm tỉm, thấy cậu quay đầu nhìn còn cười khê với cậu một cái. Nhìn cậu tươi cười như vậy, bỗng nhiên Hà Kiến Nhất rung mình.

Sao cảm thấy nụ cười kia thật đáng sợ vậy?

"Cái kia, cao nhân à, cậu xem đại ca của tôi.... chính là Hàn Húc, có phải có chỗ nào không ổn không? Cậu không biết từ sau khi đắc tội với cậu ấy tôi liền rất xui xẻo, cậu ấy có phải là cái gì kia không?" Hà Kiến Nhất nói nhỏ, muốn hỏi Hàn Húc có tà tính gì không.

Việt Khê nói: "Hàn Húc xác thật khác mọi người, trên người cậu ấy có công đức rất lớn, cái này chứng tỏ đời trước cậu ấy đã làm rất nhiều việc thiện, có được đại công đức. Người như vậy có một đặc điểm đó chính là mệnh may đặc biệt tốt, người cơ quan hệ tốt với cậu ấy cũng may mắn theo. Mà ngược lại, chỉ cần đắc tội cậu ấy thì sẽ thật xui xẻo. Mà cậu..."

Cô nhìn thoáng qua Hà Kiến Nhất: "Cậu chính là thuộc về về sau."

Hà Kiến Nhất: "..."

Trăm triệu không nghĩ tới nguyên nhân là thế này!

"Đại ca, sau này cậu chính là đại ca duy nhất của Hà Kiến Nhất này rồi!" Hà Kiến Nhất quay người lại, cực kỳ chân chó nói với Hàn Húc.

Hàn Húc không thể hiểu được, hỏi Việt Khê: "Sur phụ, cô nói gì với cậu ta thế?"

"Sur phụ?" Hà Kiến Nhất túm lấy chữ này, nhìn người này rồi lại nhìn người kia.

Hàn Húc cười tủm tỉm, nói: "Vệ Khê là sur phụ của tôi, chân chính như ý nghĩa."

Hà Kiến Nhất bừng tỉnh, nói: "Kia, sur phụ của đại ca cũng là sur phụ của tôi, sur phụ!" Lập tức đổi giọng gọi một tiếng, quả thực là chân chó vô cùng.

Hàn Húc: "..."

Mà những người khác thấy Hà Kiến Nhất một thân cao to, kêu Việt Khê một tiếng sur phụ thật sự là đánh sâu vào đầu óc, có cảm giác thế giới quan sụp đổ.

Mấy người Triệu Lộ nghĩ đến bản lĩnh của Việt Khê lại cảm thấy đây là điều đương nhiên.

Việt Khê lợi hại như vậy, Hà Kiến Nhất kia khẳng định cũng biết chỗ lợi hại của cô.

Việt Khê không nghĩ nhiều, cô lại chú ý đến con búp bê nhỏ treo trên áo Triệu Lộ, búp bê chỉ nhỏ bằng bàn tay, màu da trắng, tóc đen nhánh, áo ngoài đỏ rực, đầu đội khăn voan đỏ thêu phượng hoàng, đồ trang sức rất tinh xảo, nhìn qua lại giống như cách trang điểm của cô dâu.

Chú ý tới ánh mắt của Việt Khê, Triệu Lộ hơi đắc ý: "Đây là búp bê 'Long phượng trình tường', có phải rất đáng yêu không, nghe nói được làm từ bùn, nhưng mà thật không nhìn ra nó làm từ bùn luôn."

Từ Vi hâm mộ, nói: "Chỉ là búp bê thật đấy, một con đã hơn mười vạn, tớ tích cóp vài tháng cũng chưa chắc có thể mua được. Búp bê này của cậu còn là bán cô dâu giới hạn nữa, cả nước chỉ có chín con."

Triệu Lộ nói: "Nếu không phải bố tớ và bà chủ là chỗ quen biết thì tớ cũng không mua được đâu."

Cô thấy Việt Khê vẫn luôn nhìn búp bê của mình, cho rằng cô ấy thích, bèn hỏi: "Việt Khê, cậu cũng thích búp bê à?"

Việt Khê lắc đầu, nói: "Tớ chỉ thấy búp bê này thật đặc biệt, có chút linh tính."

Nghe vậy, Triệu Lộ mở to hai mắt, hỏi: "Ý cậu là nó không tốt á?"

Cô biết khả năng của Việt Khê, lập tức cảm thấy búp bê trên người nóng phồng tay.

"Này thì không có." Việt Khê cười, "Búp bê này rất tốt, tớ nói nó có linh tính là nói nó không giống mấy con búp bê bình thường khác, có chứa tác dụng phù hộ nhất định. Giống như ngọc khí, nếu cậu mang ngọc khí lâu rồi thì nó sẽ có hơi thở của cậu, khí vận tương liên, sau đó sẽ giúp cậu chấn tai trừ tà. Búp bê này cũng giống vậy, mang theo loại linh này."

"Nói cách khác, đây là thứ tốt?" Triệu Lộ nghe Việt Khê nói xong kết luận này thì rất vui mừng.

Cô vốn chỉ cảm thấy búp bê này đáng yêu, chế tác tinh xảo, hiện tại biết nó còn có thể chấn tai trừ tà nên càng thích hơn.

Việt Khê nói: "Con búp bê này có thể có linh tính chứng tỏ người làm ra nó thật sự yêu thích công việc của mình, thậm chí, theo thời gian, mấy thứ này còn có được thần trí."

Từ xưa đến nay có rất đồ vật có linh tính vì người làm ra nó thật sự yêu thích công việc của mình, thậm chí, theo thời gian, mấy thứ này còn có được thần trí.

Đương nhiên, chuyện này rất hiếm xảy ra.

Triệu Lộ a một tiếng, nói: "Nói đến cái này, tớ nghe nói bà chủ nhà này qua đời từ nửa năm trước vì gặp tai nạn xe cộ."

Từ Vi cũng biết tin này, hơn nữa còn biết nhiều hơn, bèn nói: "Tớ cũng biết cái này, bà chủ kia là vợ của cậu chủ Giang gia, ban đầu lúc Giang tứ thiếu nghe tin phải kết hôn với bà chủ thì nào loạn rất lâu. Sau khi hai người hết hôn thì khá hơn, nghe nói tình cảm không tồi. Chỉ đáng tiếc là Giang phu nhân này hồng nhan bạc mệnh."

Mấy người thảo luận vài câu xong liền vớt sau đầu. Cái gì Giang gia, dù sao cũng không liên quan gì đến bọn họ.

Việt Khê khẽ gật đầu, nghe xong cũng không để trong lòng.

Chờ đến khi tan học, Việt Khê lại nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

"Là Việt tiểu thư phải không? Tôi là Tiểu Trúc Sân, cô còn nhớ tôi không?"

Việt Khê: "....?"

Tiểu Trúc Sân, ài?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Edit: Qing Yun

Tiểu gia cũng xem như gia đình khá giả, tuy rằng không thể xưng là đại phú đại quý nhưng cũng dư dả hơn so với mặt bằng chung, hơn nữa tình cảm vợ chồng Tiểu gia rất tốt, con cái có chí tiến thủ, gia đình êm ấm hòa thuận.

Người nhà họ Tiểu cảm thấy cuộc sống như vậy không có gì không tốt. Chẳng qua gần đây gia đình họ không may mắn cho lắm, không biết làm sao mà vận may đột nhiên xuống dốc không phanh.

Đầu tiên là công ty của ông Tiểu không thuận lợi, xảy ra nhiều việc sút đầu mẻ trán, đi khắp nơi tìm quan hệ, sau đó là bà Tiểu, lúc đi ra ngoài mua đồ ăn thì không cẩn thận bị ngã ở dưới lầu.

Mà Tiểu Trúc Sơn lại là người xui xẻo nhất, công việc tốt đang làm đột nhiên bị đuổi việc thì không nói, rất nhiều lần thiếu chút nữa xảy ra chuyện, chờ hôm phát hiện tấm bùa màu vàng trong túi áo bị biến thành màu đen thì anh ta không nhận được nữa, bèn gọi điện thoại cho Việt Khê.

"...Sảy ra một hai lần thì còn có thể nói là trùng hợp, nhưng mà hoàng phù chuyển thành màu đen, không thể nói là ngoài ý muốn được nữa." Tiểu Trúc Sơn mở cửa cho bọn họ tiến vào, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi.

"Giữa trưa lúc tôi về nhà thiếu chút nữa thì đụng xe..." Vừa nói, anh ta vừa móc túi tiền ra, đào ra một mớ bột phấn màu đen rơi xuống, như là tro tàn của giấy sau khi thiêu cháy.

Nghĩ đến một màn giữa trưa, Tiểu Trúc Sơn vẫn cứ cảm thấy nghĩ mà sợ không thôi.

Lần trước đã được Bạch Tề Tinh nhắc nhở, lại liên tưởng đến chuyện mình gặp phải trong khoảng thời gian này, dù Tiểu Trúc Sơn có tin tưởng vững chắc vào khoa học chủ nghĩa thì giờ cũng không khỏi dao động, trong lòng không nhận được nổi lên ý tưởng. Cho nên khi được Bạch Tề Tinh đưa cho một tấm bùa, xuất phát từ nghi ngờ sẵn có, anh ta bèn bỏ luôn vào túi áo.

"May mắn tôi mang cái này theo..." Tiểu Trúc Sơn nhớ lại, cả người chảy mồ hôi lạnh, còn coi là trấn định mà kể lại ngắn gọn chuyện đã trải qua.

Chân bà Tiểu bị gãy, đang nằm trong viện quan sát, tối hôm qua anh ta đến bệnh viện chăm mẹ, ngủ lại qua đêm, giữa trưa hôm sau trên đường về nhà, khi đi qua ngã tư đường, đột nhiên ngực nóng lên. Chỉ trong một giây đó, anh ta nhìn thấy một cái xe lao thẳng vào mình, sau đó ay tay xoay tay lái, đâm xe vào một cái cây bên đường.

Lúc ấy đầu xe bị lõm sâu, người bên trong không biết sống chết, nếu Tiểu Trúc Sơn bị cái xe này đụng vào, không chết cũng thành tàn phế.

Chờ anh ta một thân mồ hôi lạnh trở về, mới nhớ tới ngực nóng lên lúc ấy, vội lấy tấm bùa Bạch Tề Tinh đưa cho, chỉ là bùa bị cháy thành tro rồi.

Tiểu Trúc Sơn cười khổ nói: "Tôi thật sự không có cách nào cả, lúc này mới muốn Việt tiểu thư giúp tôi. May mà lúc ấy tôi xin số điện thoại từ Tô tiểu thư, bằng không hiện tại thật sự là không biết nhờ ai giúp."

Ba người ngồi xuống ghế, Việt Khê nhìn kỹ tướng mạo của Tiểu Trúc Sơn, lúc gặp anh ta ở bệnh viện còn có thể thấy anh ta mệnh cách trường thọ, hiện giờ lại xem, mệnh cách phúc khí tràn đầy đã biến mất, chỉ còn lại mệnh mệnh sớm nghèo khổ.

"Mệnh số của anh bị người thay đổi, hoặc là nói bị người mượn đi rồi. Ngay cả số mệnh người nhà của anh cũng bị ảnh hưởng, nhà anh là mệnh tiểu phú an khang, hiện tại đều là tai nạn."

Ngay cả nhà ở cũng chịu ảnh hưởng, dòng khí phong thủy cũng có biến hóa, trong phòng có vẻ âm u.

Sắc mặt Tiểu Trúc Sơn hơi khó coi, mặc cho ai biết mình bị mượn mệnh, vốn đang là mệnh tốt đột nhiên trở nên hồng bét thì tâm tình cũng không thể tốt nổi.

"Tôi nhớ rõ lần trước cô nói..." Tiểu Trúc Sơn nhíu mày, làm như có chút do dự, sau một lúc mới nhẹ giọng hỏi, "Nói là người thân mượn mệnh tôi, là thật hay giả?"

"Là thật." Ánh mắt Việt Khê trong suốt, không nghĩ tới cần nói chuyện uyển chuyển hơn, cô trực tiếp nói thẳng, "Tôi có thể nhìn ra người mượn mệnh của anh có quan hệ huyết thống, tính mạng đối phương sợ là lâm nguy rồi, muốn một mạng đổi một mạng với anh."

Tiểu Trúc Sơn hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Hàn Húc nói: "Xem ra trong lòng anh Tiểu đã biết người đó là ai rồi."

Tiểu Trúc Sơn cười khổ một tiếng, đôi tay xoa mặt, nói: "Tôi có suy đoán, chỉ là tôi không muốn tin tưởng."

Kia chính là di nhỏ của anh ta, là em ruột của mẹ, nhiều năm như vậy mẹ vẫn luôn yêu thương người em gái này, chỉ là ai biết, người không màng tình thân mà quay đầu hại bọn họ cũng là em gái này.

Việt Khê lại nói: "Đối phương chẳng những mượn mệnh, còn làm nhà anh bất tri bất giác nhận đồ của họ, để họ chấm dứt được đoạn nhân quả này. Mượn mệnh trái với Thiên Đạo, là hành động thương thiên hại lý, người bình thường không dễ dàng mượn mệnh, bởi vì sẽ tổn hại âm đức, hủy đi tính mạng của bản thân. Nhưng mà có phương pháp khác, đó chính là mua mệnh. Tên như ý nghĩa, chính là người bị mượn mệnh tự nguyện mang mệnh của mình cho đối phương, như vậy có thể giảm nhân quả đến mức thấp nhất. Mà tình huống của anh, chính là ở phía sau."

Mượn mệnh mua mệnh, đây thật là hai việc khác nhau.

Nghe vậy, Tiểu Trúc Sơn mở miệng phủ nhận, nói: "Không có khả năng, tôi chưa từng đồng ý cho ai mượn mệnh."

"Có lẽ bố mẹ anh đồng ý đổi phương chuyện gì rồi?" Hàn Húc thông thả nói, một câu lại làm Tiểu Trúc Sân ghen lời.

"Không đâu, bố mẹ tôi rất yêu thương tôi..."

"Bố mẹ anh sẽ không chủ động, nhưng nếu là bị động thì sao? Vĩnh viễn đừng bao giờ xem thường người có thói xấu, họ có rất nhiều thủ đoạn, có thể khiến họ đạt được kết quả mà họ mong muốn. Loại chuyện này, anh có thể hỏi bố mẹ anh xem họ có nhận cái gì của người ta không?"

Tiểu Trúc Sân: "...Tôi đi gọi điện thoại."

Anh ta cảm đi động đi ra ban công gọi điện thoại, Hàn Húc chú ý tới anh ta vô ý thức kéo một gốc hoa lan trên ban công, dáng vẻ nôn nóng.

"Sự phụ có thể giải quyết được tình huống của anh ta sao? Có phiền toái hay không?" Hàn Húc hỏi Việt Khê.

Tiểu Trúc Sân đi vào, bên ngoài trời nóng, người anh ta lại đổ một tầng mồ hôi lạnh, khuôn mặt tuần lã cũng nhiều thêm vài phần nản lòng. Đây là chuyện thường, một người quá mức xui xẻo thì khí chất cũng sẽ chịu ảnh hưởng, những người khác nhìn anh ta sẽ thấy anh ta không còn đẹp nữa.

Hiện tại trạng thái của Tiểu Trúc Sân chính là như vậy, giống như một viên minh châu bị bụi che phủ, thiếu ánh sáng bắt mắt.

"Xem ra anh Tiểu đã có được đáp án." Nhìn biểu tình của Tiểu Trúc Sân, Hàn Húc mở miệng nói.

Tiểu Trúc Sân mím môi đi vào bố mẹ, chỉ chốc lát sau anh ta đã đi ra với một hộp gấm màu đỏ.

"Lần trước di nhỏ đi tới đã cho mẹ tôi một bộ trang sức, tôi chỉ không nghĩ tới..." Tiểu Trúc Sân vừa tức vừa gấp, anh ta hoàn toàn không nghĩ di nhỏ của mình sẽ làm ra chuyện thế này.

Hàn Húc nhìn thoáng qua hộp trang sức, đó là một bộ ngọc, một đôi vòng tay màu xanh lục, còn có vòng cổ và khuyên tai, màu sắc sáng ngời, đáng tiếc chính là quá sáng, thiếu cảm giác ôn nhuận mà ngọc nên có.

Hàn Húc duỗi tay lấy vòng ngọc ra, cười nhạo nói: "Di nhỏ này của anh thật là người nhẫn tâm, không chỉ muốn mệnh cháu trai còn muốn hưởng hết mà không việc gì."

Tiểu Trúc Sân: "..."

Khó thở, anh ta thậm chí cảm thấy muốn cười.

Trên thế giới này, sao lại có người nhẫn tâm như vậy? Anh ta không nhịn được suy nghĩ.

Việt Khê gạt đầu, nói: "Nếu mệnh còn chưa bị mượn đi thì đều có thể giải quyết, cũng không phiền toái."

Hàn Húc liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ trong đầu anh ta, cậu ném vòng tay lên bàn, nói: "Vĩnh viễn đừng bao giờ xem trọng nhân tính, người một khi ti tiện lên thì linh hồn còn dơ bẩn hơn cống rãnh. Hôi thối không ngửi được, quả thật khiến người chán ghét."

Việt Khê không nhịn được liếc nhìn cậu một cái, Hàn Húc lập tức lộ ra một nụ cười thuần lương với cô, duỗi tay vuốt sợi tóc rũ trên vai cô, "Đương nhiên, sự phụ không giống bọn họ, rất sạch sẽ."

Tiểu Trúc Sân tự mình nâng tinh thần, hỏi: "Việt tiểu thư, bây giờ có cách nào để xử lý không?"

Việt Khê nói: "Đương nhiên có, anh Tiểu có biết bát tự của mình không?"

Tiểu Trúc Sân hơi xấu hổ, nói: "Này... Tôi không biết cái này, bố mẹ tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ nhớ rõ sinh giờ Tuất, đại khái buổi tối gần 12 giờ."

Buổi tối là lúc chó hung ác nhất, cũng vì nguyên nhân mà mọi người nói anh ta hẳn phải nóng tính mới đúng, đằng này từ nhỏ đến lớn, tính tình anh luôn ôn hòa có lẽ.

"Không sao cả, dựa theo giờ này tôi cũng có thể tính ra bát tự của anh." Việt Khê chậm rãi nói, nhờ Tiểu Trúc Sân lấy giấy bút đến, sau đó viết tên của anh ta lên.

Chữ viết của Việt Khê không giống vẻ ngoài thanh tú của cô, chữ viết lại càng bén nhọn, kiên quyết như muốn đâm thủng trang giấy nhảy ra.

Viết chữ xong, cô cầm tay Tiểu Trúc Sân, trích một giọt máu từ đầu ngón tay, lại đem tờ giấy gấp thành một người giấy.

"Tôi làm người giấy rất đẹp, anh yên tâm đi." Việt Khê nghiêm túc nói.

Tiểu Trúc Sân mỉm cười, nhìn người giấy thế này, anh ta thật không nhìn ra nó đẹp chỗ nào.

Đôi tay kẹp người giấy viết tên Tiểu Trúc Sân, Việt Khê thì thầm trong miệng:

"Lấy máu làm khí, thay mệnh đổi đào."

Nói xong câu đó, chỉ thấy người giấy trong tay cô đột nhiên xảy ra biến hóa, vốn là người giấy mỏng manh đột nhiên biến thành hình người, hơn nữa còn giống Tiểu Trúc Sơn như đúc, chỉ là hơi nhỏ, lớn bằng bàn tay.

Tiểu Trúc Sơn trừng lớn đôi mắt.

Việt Khê nhìn anh ta, lại nhìn người giấy, "Hình như miệng hơi méo, để tôi kéo lại cho anh." Nói xong, cô lại cầm người giấy kia đùa nghịch một hồi.

Tiểu Trúc Sơn không quan tâm người giấy này có giống mình hay không, chỉ hỏi: "Người giấy này là?"

Việt Khê đáp: "Cái này là thuật thay thế, người giấy này có bát tự và ngày sinh của anh, còn có máu ở đầu ngón tay của anh nữa, xem hơi thở thì nó chính là anh. Nếu đối phương thi pháp, pháp thuật sẽ bị người giấy này ngăn cản. Nếu tôi đoán không sai thì khả năng đêm nay đối phương sẽ động thủ, người kia đã chờ không được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Qing Yun

Ban đêm.

Gần đến ngày mười lăm, Mặt Trăng như bị người nào đó làm rơi vỡ nát một góc nhỏ, ánh vàng rực rỡ. Trong phòng ngủ, trên giường lớn có một cái bọc nhỏ, người đang ngủ thật sự ngủ rất sâu, tiếng hít thở đều đều truyền ra ngoài.

Phòng ngủ an tĩnh truyền đến âm thanh sột soạt, một bóng đen bò xuống từ cửa sổ, tối đen như mực, không rõ là thứ gì. Bóng đen này bò đến giường, đột nhiên há miệng lộ ra một miệng đỏ như máu, hung hăng nhào tới người nằm trên giường.

"Xuy!"

Hai hàm răng nhọn hoắt cắt phá cổ đối phương dễ như trở bàn tay, chỉ là cảm giác ở đầu lưỡi lại không giống như cắn vào máu thịt.

"Lạch cạch!"

Phòng ngủ đột nhiên sáng đèn, bóng đen cảnh giác xoay người lại, lộ ra một đôi mắt đỏ ngầu, một đạo kim quang hiện lên giữa không trung bay thẳng đến bóng đen, chỉ trong chớp mắt, kim quang biến thành một sợi dây thừng màu vàng, dây thừng này trói chặt bóng đen.

"Gào!"

Bóng đen bị dây thừng siết chặt thì hét lên một tiếng chói tai, tiếng hét hình thành ánh sáng bắn ra bốn phương tám hướng. Việt Khê khẽ nhíu mày, ba lá bùa bay nhanh dán ở vách tường trong phòng ngủ, phòng người tiếng hét truyền ra ngoài.

Hàn Húc móc hai cục bông từ trong tai ra, quay đầu nhìn Tiểu Trúc Sơn đang đỡ tường cau mày, đáng vẻ như bị tiếng hét đánh vào đầu óc, Hàn Húc tốt bụng nhắc nhở, "Anh chảy máu mũi."

Tiểu Trúc Sơn thấy đầu ong ong, nửa ngày mới phản ứng lại Hàn Húc nói cái gì, nâng tay sờ soạng mũi một phen, sờ ra một tay máu tươi.

"Không có việc gì, chỉ là đại não bị sóng âm đánh vào thôi, nghỉ ngơi nhiều là được." Hàn Húc ôn tồn trấn an.

Cậu cười rộ lên thật sự là quá mức ôn hòa từ bi, Tiểu Trúc Sơn mỉm cười đáp lại theo bản năng, đáng tiếc vừa cười thì máu càng nhiều hơn, Hàn Húc đưa cho anh ta hai tờ giấy, ý bảo anh ta tự mình lau.

Làm xong hết thảy những việc này, cậu đi đến mép giường, nhìn bóng đen bị Việt Khê trói lại, vuốt cằm nói: "Đây là thứ gì? Sao lại xấu như vậy?"

Nói xong, cậu còn lắc đầu ghét bỏ, "Thật sự là xấu quá mức."

Bóng đen: "....."

Lúc này bóng đen mới phát hiện trên giường nào phải Tiểu Trúc Sơn, mà là một người giấy, người giấy tay ngăn chân ngăn, lại mang hơi thở của Tiểu Trúc Sơn, đủ để lấy giả đánh thật.

Mà lúc này ở một gian phòng bệnh, một người cụt tay nói với giọng điệu ngạc nhiên, "Quý sử của mình vậy mà lại thất thủ?"

Hoàng phu nhân vội bước tới, khăn trương nói: "Tiền đại sư, thế nào?"

Muốn nói cũng là trùng hợp, người đàn ông trung niên cụt tay này chính là Tiền đại sư lúc trước từng giao thủ với Việt Khê. Trong quá trình đấu với Việt Khê lần trước, ông ta bị mất một cánh tay, có thể nói là nguyên khí đại thương, khuôn mặt vốn hồng nhuận giờ đây đã có thêm vài phần hôi bại nản lòng, cũng nhiều thêm vài phần âm ngoan lệ khí.

Hoàng phu nhân cẩn thận dò hỏi ông ta, từng được nhìn thấy thủ đoạn của Tiền đại sư, bà ta đương nhiên không dám có thái độ khinh mạn.

Tiền đại sư nói: "Không có việc gì, chỉ là xem ra vị cháu trai kia của bà đã có chuẩn bị từ trước."

Nghe vậy, trên mặt Hoàng phu nhân hiện lên tia chán ghét, vội nói: "Tiền đại sư, tính mạng của con trai tôi đều dựa vào ngài, ngài nói tôi tìm nhân sâm ngàn năm, tôi đã kêu người đi tìm."

Nghe được nhân sâm ngàn năm, biểu cảm của Tiền đại sư ôn hòa hơn vài phần, ông ta cúi đầu nhìn ống tay áo trống rỗng của mình, chỉ cần có nhân sâm ngàn năm thì cánh tay của ông ta sẽ có cơ hội mọc lại lần nữa.

Khẽ gật đầu, ông ta nói: "Bà đứng sang một bên đi."

Hoàng phu nhân lập tức đứng sang bên, lo lắng sốt ruột nhìn thanh niên nằm trên giường bệnh. Chỉ một thời gian ngắn ngủi, người này đã gầy đến mức không ra hình người, nếu không phải Tiền đại sư vẫn luôn giữ mệnh của anh ta thì sợ là người này đã sớm mất mạng.

Nhưng giữ một thời gian cũng không giữ được cả đời, Tiền đại sư đã nói đêm nay là kỳ hạn cuối cùng, qua đêm nay, đầu trâu mặt ngựa sẽ tới câu hồn.

"Cháu ngoại tốt của tôi, Tùng Tùng là em họ của mày, mày liền chết thay thằng bé đi." Hoàng phu nhân âm thầm cắn răng.

Tiền đại sư lấy một bù nhìn hình người ra, sau đó bỏ vào trong bù nhìn hai sợi tóc, hai sợi tóc này là tóc của Tiểu Trúc Sơn do Hoàng phu nhân mang tới.

Cầm người bù nhìn lên ngắm nghía vài câu, ngón trỏ và ngón giữa kẹp bù nhìn, lại điểm lên mấy huyệt vị. Người bù nhìn này có tóc của Tiểu Trúc Sơn, nó và Tiểu Trúc Sơn sẽ có cùng hơi thở. Nói cách khác, người bù nhìn này biến thành thế nào thì Tiểu Trúc Sơn sẽ biến thành thế ấy.

Mà mấy huyệt vị Tiền đại sư vừa điểm vào đều là huyệt vị có thể lấy mạng người.

"A?"

Không cảm thấy Tiểu Trúc Sơn tử vong, Tiền đại sư nhủ thầm, lại làm tiểu đồng mang một chậu nước tới rồi ném bù nhìn vào bên trong.

Tiểu gia.

Người giấy nằm trên giường đột nhiên chảy nước, người giấy nhìn qua giống y đúc Tiểu Trúc Sơn, tựa như phiên bản nhỏ hơn của Tiểu Trúc Sơn, hiện giờ miệng mở to thở phì phò, đôi tay nắm chặt cổ mình, giống như không thể hô hấp.

Tiểu Trúc Sơn nhìn thấy vậy, sống lưng lạnh toát, lại cảm thấy quỷ dị, tựa như nhìn thấy bản thân đang giãy giụa trên giường. Anh ta không nhận được nghĩ, nếu không có người giấy, như vậy hiện tại chính mình đang phải chịu đựng những điều này.

".....Mày là một người giấy, vốn dĩ là không có hô hấp, dù bị ném xuống nước cũng không có việc gì." Việt Khê không nhận được nói một câu.

Diễn tình "người giấy": "....."

Ướt sũng đứng lên, người giấy hát đầu, đương nhiên hoàn toàn không có việc gì!

Tiểu Trúc Sơn: "...." Đột nhiên cảm thấy không khí nháy mắt trở nên hài hước thì làm sao bây giờ, anh ta không thể khăn trương nổi.

Hàn Húc đạp một chân lên người bóng đen ở góc tường đang định chuẩn bị, đạp loạn một hồi rồi cười hỏi: "Vật nhỏ, muốn đi đâu thế?"

Bóng đen: Đại ma vương! QAQ!

Bóng đen có tay chân, chính là tay chân lại như chân gà, vừa dài vừa gầy, mà thân thể lại giống người, có ngũ quan, hàm răng cực kỳ sắc nhọn. Da của nó lại giống như màu than chì, còn có thể nhìn thấy gân mạch dưới làn da, vết nước đen nhánh chảy xuống theo đường gân.

"Thật là quá xấu!" Hàn Húc lại cảm thán thêm một lần.

Việt Khê đánh giá một hồi lâu, lần đầu tiên sinh ra cảm giác kén ăn, nói: "Thứ này nhìn là biết ăn không ngon, khẳng định không thể ăn."

Hàn Húc: "....."

Sư phụ, khẩu vị của cô thật nặng, nhìn thứ này còn có thể nghĩ đến ăn uống.

Việt Khê đứng dậy, nếu không thể ăn vậy thì làm thịt đi.

Móc một lá bùa tình lọc ra, Việt Khê trực tiếp ném lên người bóng đen, giống như tuyết gặp lửa, trên người bóng đen lập tức phát ra âm thanh xèo xèo bị hòa tan. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ bóng đen bị hòa tan, chỉ còn lại một bãi nước trên mặt đất.

Tiểu Trúc Sân khó có thể thích ứng, hỏi: "Thứ này, đến tột cùng nó là cái gì?"

Việt Khê nói: "Nguyên bản có thể là hồn thể của động vật, sau đó dùng âm vật nuôi dưỡng liền hóa thành hình thù người không ra người, quỷ không ra quỷ, là đồ vật tà ác nhất thế gian, người bình thường bị nó cắn một cái nhất định không chịu nổi."

"Trời sắp sáng..." Việt Khê nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, "Trước khi gà gáy, đầu trâu mặt ngựa sẽ đi câu hồn, bọn họ không còn nhiều thời gian."

Quý sứ bị tiêu diệt, Tiền đại sư tự nhiên có thể cảm nhận được, sắc mặt ông ta trở nên khó coi, càng đừng nói ông ta phát hiện ra những thủ đoạn ông ta dùng trên người Tiểu Trúc Sân đều không có tác dụng gì.

"Cái này có thật là tóc của Tiểu Trúc Sân không?" Ông ta chất vấn Hoàng phu nhân.

Hoàng phu nhân hoảng loạn, nhưng vẫn gặt đầu khẳng định, nói: "Đây là tôi nhặt ở gối đầu của nó lúc nó không ở nhà, chắc chắn là tóc của nó."

Tiền đại sư cầm bù nhìn lên, ông ta trích máu ở đầu ngón tay rồi vẽ lên người bù nhìn vài nét bút, sau đó ném bù nhìn vào chậu than. Người bù nhìn này rõ ràng là làm từ rom, thế nhưng bị ném vào chậu than lại không cháy, nhìn rất quý dị.

Người giấy bắt đầu bốc cháy, kéo theo đệm giường cũng bắt đầu cháy lên, thế lửa bùng lớn chỉ trong chớp mắt.

"Chó cùng rứt giậu..." Hàn Húc lẩm bẩm.

Lửa này không phải lửa bình thường, dính máu của Tiền đại sư, nước bình thường tuyệt đối không dập tắt được, trừ phi Tiểu Trúc Sân bị thiêu chết mới có thể chậm rãi tắt. Mà ngọn lửa trên người người giấy, tựa hồ nhận ra Tiểu Trúc Sân đang đứng bên cạnh, nó bắt đầu lan tới bên Tiểu Trúc Sân.

Tiểu Trúc Sân hoảng loạn lui ra phía sau một bước theo bản năng.

Một đạo kim quang xẹt qua dưới chân anh ta, ngọn lửa kia đụng phải kim quang thì khựng lại giống như đụng phải thứ gì đó khó có thể vượt qua, căn bản không thể đốt tới được.

Việt Khê ném cục phẩm linh phù ra không chút tiếc tiền, ngón trỏ xẹt qua không trung, thấp giọng thì thầm: "Thanh phong hóa vũ..."

Ngay khi giọng nói của cô rơi xuống, trong phòng nổi lên một luồng gió, trong gió lại mang theo mưa phùn, mưa phùn rơi xuống, lửa trên người giấy lập tức bị dập tắt.

Cùng lúc đó, lửa trong chậu than trước mặt Tiền đại sư cũng tàn lụi.

Gặp phải cao thủ!

Trong đầu Tiền đại sư hiện lên ý nghĩ như vậy, lại nghĩ tới kẻ thần bí làm mất cánh tay của mình, nhìn không được nghĩ thần, thành phố A sao lại có nhiều cao thủ của Tu Chân giới như vậy?

Còn đều bị ông ta đụng phải, này cũng thật đen đủi.

"Tiền đại sư, thế nào?" Hoàng phu nhân nhin không được sốt ruột.

Nhưng vào lúc này, điện tâm đồ đột nhiên vang lên tiếng kêu "tích tích", đó là thanh âm báo hiệu tim ngừng đập.

Hoàng phu nhân trừng lớn đôi mắt, đột nhiên quay đầu lại, đang lúc bà ta định tiến lên xem con trai của mình thì phát hiện có điều bất ổn. Ánh đèn sáng ngời ảm đạm xuống, thanh âm đinh đinh đang đang như gần như xa, bà ta chỉ cảm thấy cả người trở nên trì độn.

Chờ khi khôi phục lại tinh thần thì nhận ra chính mình đang nằm trên mặt đất.

"A?"

Sao mình lại nằm ở nền nhà?

Hoàng phu nhân phát hiện có điều không đúng.

"Trúng chiêu rồi!" Tiền đại sư kêu lên một tiếng, không chỉ Hoàng Phủ Dung, ngay cả linh hồn của ông ta vừa thoát ra ngoài.

"Hoàng Tùng, đến giờ rồi, theo chúng ta đi đi!"

Tiếng xiềng xích va chạm nhau vang lên, hai bóng người màu đen xuất hiện trong phòng bệnh, người người đầu trâu, một người mặt ngựa, đúng là sứ giả Cầu Hồn.

"A, có ba cái hời?" Mặt ngựa chú ý tới mấy người Hoàng phu nhân, gãi gãi đầu, "Vậy bắt cả đi thôi."

Mấy người Tiền đại sư: "....."

Không, ta cảm thấy chúng ta vẫn có thể cứu chữa được!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit: Qing Yun

Không có pháp thuật thêm vào khiến người giấy quay trở lại thành một tờ giấy mỏng, tờ giấy sạch sẽ như cũ, chỉ là ba chữ "Tiểu Trúc Sơn" trên giấy đã không còn nguyên vẹn, chữ viết trở nên mờ hồ loang lổ.

Việt Khê duỗi tay nhặt người giấy lên, đầu ngón tay khẽ lắc lư, hô một tiếng, người giấy liền bốc cháy biến thành tro tàn trong chớp mắt.

Một tia sáng ngoài cửa sổ chiếu lên mặt Tiểu Trúc Sơn, anh ta nhắm mắt lại theo bản năng, cả người cảm thấy thật không chân thực. Sự tình xảy ra đêm nay giống như một giấc mộng.

"Được... Được rồi sao?" Thanh âm hơi mơ hồ, anh ta hỏi, "Bọn họ sẽ không tìm tôi gây phiền toái nữa chứ?"

Hàn Húc khẽ cười, "Có sự phụ tôi ra tay thì làm gì có chuyện không giải quyết được?"

"Tới giờ rồi." Việt Khê quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, Mặt Trời đã ló rạng, "Tôi tính rồi, hôm qua là kỳ hạn cuối của em họ anh, thời gian vừa đến đầu trâu mặt ngựa sẽ tới câu hồn phách của anh ta mang về địa phủ. Chưa nói đến mượn mệnh người khác, trên người anh ta có pháp thuật, tự nhiên không dễ giải quyết."

Nghe vậy, trong lòng Tiểu Trúc Sơn nhẹ nhõm vài phần, chỉ là vẫn hơi sầu, "Em họ tôi chết rồi, sợ là di nhỏ sẽ càng hận tôi."

Gặp phải người lòng dạ hẹp hòi như Hoàng phu nhân, nếu em họ của Tiểu Trúc Sơn chết, sợ là sẽ đem mọi chuyện đổ hết lên đầu anh ta. Nói không chừng còn muốn Tiểu Trúc Sơn cũng phải chết để chôn cùng con mình.

"Cái này cũng không phải không có khả năng." Hàn Húc nhún vai nói, "Suy nghĩ của mấy người bệnh tâm thần luôn khiến người khác khó mà hiểu được. Anh cũng thật là đáng thương, như thế này đi, anh trả thêm tiền, vấn đề tiếp theo chúng tôi sẽ giải quyết hết cho anh. Có đúng không sư phụ."

Cậu cười tủm tỉm quay đầu nhìn Việt Khê.

Việt Khê xụ mặt gật đầu.

Hàn Húc nói: "Trên thế giới này không có chuyện gì mà tiền không giải quyết được, nếu không giải quyết được vậy thì thêm nhiều tiền hơn là được. Anh cũng không nên cảm thấy chúng tôi là nhân lúc anh cháy nhà mà đi hời của, sư phụ tôi có tu vi cao thâm, đổi thành người khác, anh trả tiền thêm gấp mấy lần cũng chưa chắc có thể giúp được anh."

Tiểu Trúc Sơn dở khóc dở cười, "Tôi đương nhiên biết điều này, cũng không tiếc tiền. Chỉ là, còn phải phiền toái Việt tiểu thư."

"Không sao cả." Việt Khê thực sự là người thành thật, cô nói: "Anh đưa tiền, khách hàng là thượng đế."

Tiểu Trúc Sơn: "....."

Những lo lắng hãi hùng bị thương trong lòng đột nhiên biến mất không còn bóng dáng.

Nếu đã thu tiền của người ta, dựa theo nguyên tắc khách hàng là thượng đế, Việt Khê lại nói mấy câu làm Tiểu Trúc Sơn an tâm hơn, "Anh yên tâm đi, hiện tại bọn họ ồc còn không mang nổi mình ồc, không có thời gian tới tìm anh gây phiền toái. Vừa nãy tôi tặng họ một lễ vật nho nhỏ, có lẽ hiện tại bọn họ đang du lịch dưới địa phủ rồi."

Tiểu Trúc Sơn: ".....Du lịch dưới địa phủ?"

Đi qua đường Vong Xuyên, đi thêm nữa chính là địa phủ. Địa phủ âm khí nặng, đó là nơi chỉ có âm hồn mới có thể đi qua, nếu vận khí không tốt thì sinh

hồn sẽ bị hao tổn, khả năng còn bị ảnh hưởng đến thần trí. Nói cách khác, một sinh linh hồn chịu tổn thương dưới địa phủ, rất có khả năng sẽ biến thành kẻ điên.

"Hiện tại anh nên cầu nguyện cho di nhỏ của anh xui xẻo một chút, nếu bà ta biến thành kẻ điên thì không còn thời gian tìm anh gây phiền toái rồi." Hàn Húc ôn tồn nói lời an ủi Tiểu Trúc Sân, lại nói, "Nếu di nhỏ của anh càng xui xẻo thì sẽ bị lạc ở âm giới, không tìm được đường trở về. A, vậy càng tốt, sinh hồn của bà ta sẽ không quay về cơ thể được."

Tiểu Trúc Sân bất đắc dĩ, nhưng hiện tại chỉ có thể kỳ vọng như vậy.

Hàn Húc lại nghĩ tới một chuyện, cậu lấy di động ra, mở cửa hàng của Việt Khê, nhiệt tình giới thiệu, "Lại đây, theo dõi một cái đi."

Tiểu Trúc Sân: "....."

Thì ra cao nhân đều có phong cách thế này sao?

*

Địa phủ là nơi của âm hồn, rất nhiều nơi tối tăm không có ánh sáng, vô số âm hồn đàn độn đi vào địa phủ, tiến vào vòng luân hồi.

Đám người Tiền đại sư ngây ngốc bị đầu trâu mặt ngựa câu hồn phách tới địa phủ, lục lặc trong tay đầu trâu mặt ngựa vang lên, đi theo phía sau là một đám âm hồn.

Hoàng phu nhân thoát khỏi trạng thái hôn mê, trong nháy mắt có chút không rõ mình đang ở nơi nào.

Bốn phía đều là sương mù dày đặc, ngay cả dưới chân cũng là sương mù trắng xóa, bốn phía không có ánh sáng, ở chỗ này chỉ cần không chú ý một chút là sẽ mất phương hướng.

Ngẩng đầu lên nhìn phía trước, chờ nhìn thấy người đi đầu, Hoàng phu nhân suýt chút nữa hét chói tai, một bài tay duỗi tới che kín miệng bà ta. Chỉ thấy người đi đầu có đầu trâu, người khác là mặt ngựa, chính là thân thể lại là hình người, Hoàng phu nhân suýt nữa bị dọa xỉu.

Đầu trâu mặt ngựa!

Đây là quỷ sứ của địa phủ vẫn luôn tồn tại trong truyền thuyết, Hoàng phu nhân trăm triệu không nghĩ tới có một ngày bà ta có thể tận mắt nhìn thấy.

"Đừng lên tiếng, cẩn thận kinh động quỷ sứ." Thanh âm của Tiền đại sư vang lên phía sau bà ta.

Nghe được giọng của Tiền đại sư, Hoàng phu nhân an tâm hơn vài phần, chờ Tiền đại sư rút tay lại bà ta mới nhẹ giọng hỏi: "Tiền đại sư, đây là làm sao vậy? Chúng ta đang ở đâu? Đầu trâu mặt ngựa... Chẳng lẽ chúng ta đã chết sao?"

Tiền đại sư hơi bức bối, ông ta hoàn toàn không nghĩ tới chỉ là mượn mệnh đơn giản thôi mà lại có thể không thuận lợi như vậy, không chỉ mất một cánh tay, hiện giờ còn bị trúng chiêu, bị đầu trâu mặt ngựa câu hồn phách.

Ông ta đánh giá bốn phía, đoán được đây là nơi nào, hẳn là kẻ hở giữa dương giới và âm giới, cũng được người gọi là Vong Xuyên, Quỷ sứ lôi kéo âm hồn đi qua đường Vong Xuyên sẽ đến sông Vong Xuyên, vượt qua sông Vong Xuyên, nơi đó chính là địa phủ.

Điều duy nhất khiến ông ta cảm thấy an ủi chính là bọn họ chỉ là sinh hồn ly thể, tạm thời tính mạng không đáng ngại. Nhưng mà sinh hồn không thể rời đi quá lâu, nếu trong vòng 24 giờ mà không trở về thì sẽ không thể về được nữa, sẽ biến thành cô hồn dã quỷ. Mà thân thể của bọn họ ở dương giới vẫn tồn tại, người ngoài nhìn thấy sẽ nghĩ bọn họ là người thực vật, cơ thể vẫn sống, chỉ là không có ý thức.

Nghĩ vậy, trong lòng Tiền đại sư nặng trĩu, ông ta cần nhanh chóng nghĩ ra biện pháp để trở về.

Hoàng phu nhân cảm thấy cơ bắp của mình đều run lên, mắt bà ta giật giật, nhìn thấy con trai của mình đứng phía trước, lập tức hai mắt sáng lên.

"Tùng Tùng, Tùng Tùng!" Hoàng phu nhân đi ra phía trước, duỗi tay nắm lấy tay Hoàng Tùng, vô cùng vui mừng.

"Chết tiệt!" Thấy hành động của Hoàng phu nhân, Tiền đại sư cảm thấy mình muốn điên rồi.

Ai biết có bao nhiêu yêu ma quỷ quái được chôn gần đường Vong Xuyên, sinh hồn đối với những yêu ma quỷ quái này chính là vật bỏ nhất. Bọn họ đi theo sau đầu trâu mặt ngựa có thể che dấu hơi thở của sinh hồn. Chính là Hoàng phu nhân này đột nhiên xông lên, quả thật giống như sợ không ai biết bà ta là người sống.

Bà muốn chết thì tự chết một mình đi, đừng kéo theo tôi!

Tiền đại sư căm giận trong lòng, không còn cách nào, chỉ có thể tìm một hướng tránh đi đầu trâu mặt ngựa, tiến vào trong sương trắng.

Mà Hoàng phu nhân bên này, "Hoàng Tùng" trước mắt quay đầu như không phải dáng vẻ của Hoàng Tùng, mà là mặt mũi hung tợn, thấy bà ta liền cười một nụ cười quỷ dị, tiếng nói mơ hồ không rõ: "Bà kêu tôi sao?"

Hoàng phu nhân: "A!"

Một tiếng thét chói tai, bà ta nhanh chóng ném tay đối phương ra, sau đó đội ngũ trước mặt vốn đang an tĩnh đột nhiên ngừng lại, một khuôn mặt trắng xanh vô cảm nhìn bà ta.

Hoàng phu nhân sợ hãi lùi về phía sau, sau đó xoay người chạy vào trong sương mù.

Đầu trâu đi đầu quay người lại, mặt ngựa giật giật cái mũi, nói: "Là mùi của người sống... Sao nơi này lại có sinh hồn?"

Đầu Trâu quay đầu đi, huyết sáo nói: ".....Ai biết."

Mặt Ngựa: "....."

"Mẹ nó, nguoi lại câu sai hồn!" Khó thở, Mặt Ngựa trực tiếp đập cò chiều hồn lên đầu Đầu Trâu.

Đầu Trâu che mặt lại, "Đuổi tà ma không vả mặt, đừng vả mặt!"

"Nguoi là một cái đầu trâu, lấy đầu ra mặt, mặt trâu sao?"

"Cho dù là mặt trâu"

"Ta cũng là mặt trâu đẹp nhất."

"....."

*

Không bao lâu sau, Việt Khê nghe Tiểu Trúc Sân nói di nhỏ đã bị dương đưa vào bệnh viện tâm thần. Người bên ngoài đều cho rằng Hoàng phu nhân không tiếp thu được chuyện con trai qua đời, đã chịu đã kích quá lớn, lúc này mới tinh thần hoảng loạn. Mặc kệ trước kia Hoàng phu nhân là người thế nào, người nhắc tới đều nhìn không được thờ dài.

Hàn Húc cười nói: "Xem ra vị Hoàng phu nhân này thật may mắn, hồn phách có thể trở về trước 24 giờ. A, nói đúng ra vẫn là sư phụ tâm địa thiện lương, để lại cho họ một con đường sống."

Sinh hồn thoát khỏi cơ thể quá 24 giờ sẽ trở thành cô hồn dã quỷ, không thể quay về cơ thể của mình. Nhưng Việt Khê để lại cho mấy người Hoàng phu nhân một con đường sống, không chỉ che dấu hơi thở trên sinh hồn của bọn họ, hơn nữa chỉ cần vừa đến 24 giờ thì hồn của họ sẽ tự động trở về.

Nói cách khác, chỉ cần mấy người Hoàng phu nhân ở âm giới biết đường an phận thì sẽ không bị phát hiện là người sống, tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nhiều lắm là trở về sẽ bị bệnh nặng một trận vì đi lại dưới âm phủ, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng.

Việt Khê nhướn mày, "Pháp thuật của tôi khẳng định không có vấn đề gì, là bọn họ quá xui xẻo."

"Đúng vậy, vận khí người này không tốt, cũng không có cách nào khác." Nói, Hàn Húc búng búng đầu ngón tay, như là gạt đi tro bụi vốn không tồn tại.

Việt Khê nghĩ đến chuyện Tiểu Trúc Sân đã nhắc, nói: "Vị Tiền đại sư kia... Chính là đại sư mà di nhỏ của anh ta tìm, ông ta lại không có việc gì cả."

Cũng chỉ bệnh nặng một hồi sau khi trở về, nằm trên giường không đứng dậy nổi mà thôi!

Cho nên nói, không phải pháp thuật của cô có vấn đề, là do di nhỏ của Tiểu Trúc Sân quá xui xẻo.

Hàn Húc hiểu ý Việt Khê, nhìn không được cười, "Sư phụ đương nhiên có pháp thuật mạnh nhất, có pháp thuật của cô hộ thân mà Hoàng phu nhân kia còn xảy ra chuyện, đây là ông trời không nhìn được bà ta."

Cậu quay đầu nhìn Việt Khê, tủm tỉm cười: "Sư phụ, chờ nghỉ hè trở về, cô ngồi cùng tôi đi, chúng ta thành bạn cùng bàn."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Qing Yun

Đang độ giữa hè, Việt Khê dọn một băng ghế ra ngồi dưới gốc cây đa ngoài cửa, vót một quả dưa hấu dưới giềng lên, cắt một miếng lớn rồi bắt đầu

gặm

Dưa hấu ướp lạnh ăn rất ngon, ăn một miếng, cái nóng của thời tiết biến mất hoàn toàn.

Bên cạnh Việt Khê là mấy phiếu điểm cô mang từ trường về, thành tích đứng đầu từ dưới đếm lên, điểm đỏ tươi trên nền giấy trắng, thật sự quá dễ nhìn.

Tiểu Nhất cầm phiếu điểm thở ngắn than dài: "Thành tích này, điểm số này...."

Tiểu Tứ nói: "Làm sao bây giờ, Việt Khê không thể thi đậu đại học mất."

"Không thi đậu đại học sẽ không có việc làm..."

"Không có việc làm sẽ không thể kiếm tiền!"

"Không kiếm được tiền thì chúng ta sẽ không có cái ăn."

"Cái thìa, đất vàng....."

Mấy người giấy nhò riu rít không ngừng, giống như đã nhìn thấy được tương lai khốn cùng thất bại của Việt Khê, chúng nó phải cầm bát sứt ra ngoài xin cơm, toàn bộ người giấy đều héo rũ.

"Chúng ta ăn ít một chút đi, đừng ăn làm Việt Khê nghèo."

"Đúng vậy đúng vậy!"

Tiểu Tam cũng thở dài, bước chân ngắn nhỏ chạy đến bên người Tiểu Lục và Tiểu Thất, ba người giấy xụ mặt, cơ thể bé bằng lòng bàn tay ngồi quanh một góc, tự nhận là biểu cảm trên gương mặt nghiêm túc mười phần, trên thực tế người giấy lấy đầu ra biểu cảm.

"Chuẩn bị tốt chưa?" Tiểu Thất cầm trứng gà trong tay, trứng gà kia có thể lớn bằng cơ thể nó.

Tiểu Tam và Tiểu Lục gật đầu nói: "Chuẩn bị tốt."

Tiểu Thất ừ một tiếng, cầm trứng gà ném xuống đất, vỏ trứng vỡ ra, lòng trứng tràn ra nền sân phát ra âm thanh xì xì rồi bắt đầu đông lại.

"A, chín, sắp chín!"

Ba người giấy cực kỳ phấn khích.

Hôm nay thời tiết rất nóng, dự báo thời tiết nói nhiệt độ khoảng 37 độ C, nóng đến mức có thể nấu chín trứng gà, vì chứng minh điều này, Tiểu Thất và Tiểu Lục quyết định mình tự làm thí nghiệm. Sự thật chứng minh, nhiệt độ hôm nay thật sự đủ cao. Tuy trứng gà không chín hết nhưng vẫn là nửa sống nửa chín.

"Thật nóng!" Nhìn trứng gà nửa chín, Tiểu Tam cảm thán một tiếng, sau đó giơ tay lau mồ hôi căn bản không tồn tại trên trán.

Việt Khê cắn một miếng dưa hấu thấy thế, cô bỏ một đao không chút lưu tình: "Một người giấy như mày thì cảm nhận được nóng thế nào?"

Tiểu Tam: "....."

Cửa lớn bị người đẩy ra, Hàn Húc đi từ bên ngoài vào, một đôi chân dài thật sự làm người hâm mộ cực kỳ.

Ngõng trắng nằm dài dưới gốc cây nghe được động tĩnh thì ngóc đầu dậy, thấy là người quen lại nhụt chí rụt đầu trở về.

Thời tiết quá nóng, ngay cả đánh nhau nó cũng không muốn đánh.

Hàn Húc vừa bước vào liền thấy Việt Khê đang gặm dưa hấu, cho dù là mùa hè cô cũng không bị cháy da, da thịt lộ ra bên ngoài vẫn trắng đến làm người chói mắt.

Cô mặc áo cộc tay và quần đùi, cánh tay trắng bóng, nhìn như là mọc ra từ một đóa hoa, cho dù ở nơi người không nhìn thấy cũng trở mả cực kỳ xuất sắc.

Khẽ cười, cậu bước đến kéo một cái ghế rồi ngồi xuống.

Sau đó biến thành hai người cùng gặm dưa.

"Trong nhà có người tặng một ít trái cây, tôi mang quả vải và chery tới, hương vị không tồi, sư phụ có thể nếm thử." Gặm dưa hấu, Hàn Húc thuận miệng nói.

Việt Khê gật đầu, nhìn thoáng qua mặt trời trên đỉnh.

Hàn Húc híp mắt, "Hôm nay mặt trời thật chói, đi ra ngoài liền muốn héo khô."

Việt Khê nhanh chóng gặm nốt mấy miếng còn lại, sau đó đi vào phòng cầm mấy đồ ra, nói với Hàn Húc: "Tôi có việc phải ra ngoài."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Hàn Húc nhìn cô, tiện tay đặt dưa hấu lên bàn, rút ô che nắng trong túi ra rồi đi theo cô.

"Sur phụ, trời nắng như vậy sao cô không che ô? Nếu phơi đen thì phải làm sao bây giờ?" Hàn Húc nâng dù che lên đầu cô, cậu cười nói một câu, một tay gầy gầy vài sợi tóc trên trán cô.

Phơi đen....

Việt Khê nháp môi: "Còn lâu mới đen."

Con gái phải trắng mới đẹp!

Đi theo Việt Khê ra ngoài, Hàn Húc nhìn hướng bọn họ đang đi là hướng đến trường học, "Sur phụ, cô muốn đến trường à?"

Việt Khê không nói chuyện, hai người đi mãi cho đến khi đi đến khu công trình bị bỏ hoang mới dừng lại.

Nơi này vốn là một dãy nhà đang phá bỏ đi dời, đáng tiếc đang phá bỏ thì có một đứa bé mất mạng ở đây, công tác phá bỏ cũng bị ngừng lại, đến bây giờ vẫn là một mảnh tan hoang, mới chỉ phá bỏ được một nửa.

Việt Khê đi tới nhặt cái chai bị đổ lên, nước bên trong đã hết, ngay cả bó hoa cắm trong bình cũng héo rũ.

"Chị!"

Trắng Trắng trốn dưới mái hiên che dấu nửa cơ thể đã mất, thấy Việt Khê thì hai mắt sáng ngời nhưng lại không dám đi ra. Một nửa gương mặt của cậu lộ ra bên ngoài, bên má phải có một mảng đỏ rất dễ thấy.

Cảm thấy mặt hơi đau, Trắng Trắng nói: "Chị ơi, hôm nay ánh mặt trời rất nóng, Trắng Trắng cảm thấy đầu thật choáng, rất muốn ngủ. Chỉ là mặt đau quá, không ngủ được."

"Không cần ngủ, Trắng Trắng."

Ánh mắt Việt Khê mềm mại, duỗi tay lấy ô che nắng từ trên tay Hàn Húc, ngoài miệng lầm bầm niệm vài câu, giống như cái gì cũng chưa xảy ra nhưng dưới chân Trắng Trắng lại có một cái ô che nắng.

Việt Khê nói: "Sau này nếu quá nắng thì em dùng cái ô này, ánh nắng sẽ không chiếu đến người em được."

Mặt trời nóng cháy cũng chính là khi dương khí no đủ, những ngày này là khoảng thời gian khó khăn nhất đối với âm hồn như Trắng Trắng, rất nhiều âm hồn đứng dưới ánh nắng trực tiếp bị dương khí đốt cháy, hồn phi phách tán.

Việt Khê lại làm pháp thuật bảo vệ âm hồn cho Trắng Trắng, vết bóng trên má phải của Trắng Trắng lập tức biến mất không còn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Là chị không tốt, chị không nhớ tới thăm Trắng Trắng."

Trắng Trắng nghiêng đầu nói: "Em không giận chị, chị không cần khổ sở."

Hàn Húc nhìn hành động của Việt Khê, cậu hỏi: "Sur phụ, ở đây có cái gì sao?"

Lúc này Việt Khê mới nhớ tới Hàn Húc không nhìn thấy âm hồn, tuy cậu có công đức nhưng cậu cũng chỉ là người thường mà thôi, vẫn chưa mở thiên nhãn, tự nhiên không nhìn thấy âm hồn.

"Cậu nhắm mắt lại đi." Việt Khê nói một câu, sau đó nhẹ nhàng phát qua đôi mắt Hàn Húc, lúc này mới nói, "Được rồi, cậu có thể mở mắt."

Hàn Húc mở mắt ra, chớp chớp mắt, đột nhiên cười: "Thì ra ở đây có một đứa bé đáng yêu như vậy."

Trắng Trắng trốn phía sau Việt Khê, nghe vậy thì có chút thẹn thùng, nhỏ giọng hỏi: "Chị ơi, anh trai này là ai vậy? Là bạn trai của chị sao?"

Việt Khê: "....Không, đây là đồ đệ của chị."

Trắng Trắng gật đầu cái hiểu cái không, "Thì ra chị đang chơi dưỡng thành."

(Dưỡng thành: Giống kiểu con dâu nuôi từ bé, nuôi đủ lớn sẽ thịt (Đây là tôi hiểu thế:))

Việt Khê, Hàn Húc: "....."

Trẻ con bây giờ thật đúng là khó lường.

"Anh trai này sáng quá, thật đáng sợ." Nhìn thoáng qua Hàn Húc, Tráng Tráng lại lui người về phía sau, căn bản không dám tới gần cậu. Là một âm hồn, theo bản năng, cậu nhóc cảm thấy công đức trên người Hàn Húc vừa ấm áp vừa đáng sợ.

Đối với âm hồn như bọn họ, cái này giống như thiêu thân lao vào lửa, muốn đụng chạm, nhưng đụng đến sẽ nghênh đón cái chết.

Lúc này mới nhớ tới trên người Hàn Húc có ánh sáng công đức, đối với âm hồn thì đây đúng là ánh sáng có tính hủy diệt. Nếu Hàn Húc có thể không chế ánh sáng này thì đây thật là một vũ khí có tính công kích rất mạnh.

Việt Khê tức khắc lâm vào suy tư.

Nhớ tới gì đó, cô nói Hàn Húc đứng đây chờ, chính mình cầm cái chai đi vào cửa hàng hoa phía đối diện, mua một bó hoa bách hợp, lúc này mới đi qua đường cái trở về.

Bà chủ tiệm hoa sớm đã thấy hành động khó hiểu của cô ở bên đường, cố nén tâm tình quái dị mà bán hoa cho cô.

Hoa bách hợp thanh thuần không tỳ vết, cắm vào bình hoa thật sự rất đẹp.

Tráng Tráng hít một hơi dương khí, cảm thấy hồn thể của mình lạ lùng tráng vãi phần, cậu nhóc ôm chân ngồi xõm trên đất, nhỏ giọng nói: "Chị ơi, hôm qua mẹ tới. Mẹ ở chỗ này khóc rất lâu, vừa kêu tên em vừa khóc rất thương tâm, mẹ còn bị bệnh, chắc chắn bà nội và bố đối xử không tốt với mẹ. Chị giúp em nói với mẹ, bảo mẹ đừng thương tâm có được không?"

Việt Khê sững sốt, cô hơi suy nghĩ, "Tráng Tráng, em muốn chuyển thể đầu thai không?"

"Chuyển thể đầu thai? Đó là cái gì?" Tráng Tráng tò mò hỏi.

Việt Khê hơi suy nghĩ, "Chuyển thể đầu thai... Đó chính là lại biến thành bé con, biến thành người."

"Vậy Tráng Tráng còn là bé con của mẹ không?"

"...."

"Không phải vậy thì Tráng Tráng không cần chuyển thể đầu thai đâu, Tráng Tráng không muốn xa mẹ. Mẹ nói lần này nếu Tráng Tráng có thể thi được điểm tuyệt đối thì sẽ mua cho Tráng Tráng một cái kẹo bông gòn thật to..."

Tráng Tráng quay đầu nghiêm túc nhìn Việt Khê, "Bố và bà nội sẽ bắt nạt mẹ, chị có thể đi xem mẹ giúp em không. Nói cho mẹ Tráng Tráng rất nhớ mẹ."

Việt Khê mỉm cười, nói: "Đương nhiên có thể, chị nghĩ mẹ Tráng Tráng cũng rất nhớ Tráng Tráng."

"Mẹ nhớ Tráng Tráng sẽ lại khổ sở..." Tráng Tráng hơi rối rắm, tay nhỏ chọc vào nhau, lẩm bẩm nói, "Tráng Tráng không muốn mẹ quên Tráng Tráng nhưng cũng không muốn mẹ khổ sở. Chị nói cho mẹ không cần khổ sở vì Tráng Tráng, hiện tại Tráng Tráng sống rất tốt."

Trẻ nhỏ vô tư lại khiến người cảm thấy đau lòng.

Tráng Tráng không giống những đứa trẻ khác mà Việt Khê biết, hiểu chuyện đến làm người đau lòng.

"Chị sẽ nói với mẹ Tráng Tráng, Tráng Tráng vẫn luôn rất nhớ mẹ, cũng sẽ nói mẹ không cần khổ sở vì Tráng Tráng." Việt Khê cười nói.

Tráng Tráng nghiêm túc cảm ơn: "Cảm ơn chị."

Mẹ đã nói với bé, được người khác giúp đỡ thì phải ngoan ngoãn cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Edit: Qing Yun

Tráng Tráng họ Lâm, tên chỉ một chữ Ý, là con trai độc nhất trong nhà.

"Này rốt cuộc là có thù oán gì mới đặt tên là Ý (意)... phải viết bao nhiêu nét đây." Hàn Húc biết tên Tráng Tráng thì nhin không được cười, "Nếu tôi đặt tên cho con trai mình thì sẽ lấy tên thật đơn giản. Ví dụ như Hàn Nhất Nhất, chỉ hai nét bút, đơn giản bao nhiêu."

Vừa đi vừa nói, hai người cùng một âm hồn đi tới một chung cư.

Lâm gia không coi là phú quý, nhưng có thể mua một phòng ở thành phố A cũng thật không tồi, gia cảnh cũng coi như giàu có. Bố Tráng Tráng tên là Lâm Thạch, mẹ họ Tần, tên là Tần Thư Nhã.

"Nhà em ở tầng bốn, đi thang máy một chút là đến." Tráng Tráng nhảy đến bóng râm, cụp ô trong tay lại.

Thang máy vừa vận ngừng ở tầng một, bên trong đã có hai người, một bà lão tóc trắng xóa và một cô bé mắt hai cái răng cửa đang ôm chân bà. Cô bé mặc váy hồng nhạt, trên đầu buộc hai bím tóc, rất đáng yêu, chỉ là hơi thẹn thùng, nhìn thấy hai người họ thì lập tức trốn về phía sau bà.

Việt Khê đi vào thang máy, ánh đèn trong thang máy liền nhấp nháy mấy cái, còn phát ra âm thanh xèo xèo, y như cảnh tượng trong phim kinh dị.

Bà lão cảm thấy da đầu tê dại, lẩm bẩm nói: "Mấy người bất động sản không chịu làm việc nghiêm túc, thang máy này không phải bị hỏng rồi chứ?"

Cô bé ôm chân bà chậm rãi vươn đầu ra, đột nhiên cười với bọn Việt Khê, ngọt ngào kêu một tiếng: "Anh Tráng Tráng!"

Tráng Tráng có chút kinh ngạc, "Tiểu Nhã, em nhìn thấy anh sao?"

Có anh Tráng Tráng mà mình thích ở đây, Tiểu Nhã lớn gan hơn rất nhiều, mềm giọng nói: "Anh Tráng Tráng, anh đi đâu vậy? Đã lâu Tiểu Nhã không gặp anh, bà nói anh Tráng Tráng đi đến một nơi rất xa, anh đi chơi ở đâu sao? Sao không mang Tiểu Nhã đi cùng?"

Cô bé nói chuyện ngây thơ, trên mặt một vẻ thiên chân, lại dọa bà lão bên cạnh lông tơ dựng đứng, sắc mặt trắng bệch hỏi cháu gái mình: "Nha Nha, cháu đang nói chuyện với ai đấy?"

Tiểu Nhã duỗi tay chỉ Tráng Tráng nói: "Cháu nói chuyện với anh Tráng Tráng, bà nội gạt cháu, nói anh Tráng Tráng đi đến một nơi rất xa, cháu không thể gặp anh nữa. Nhưng mà không phải anh Tráng Tráng đang ở đây sao?"

Nghe vậy, bà lão thiếu chút nữa là ngất luôn ra đấy rồi.

Có người nói, mắt trẻ con có thể nhìn thấy một số vật mà người thường không nhìn thấy được. Chẳng lẽ Tiểu Nhã thật sự nhìn thấy Tráng Tráng?

Bà lão nói thầm, "Tráng Tráng à, bà biết cháu là đứa bé ngoan, cháu không cần quần lấy Tiểu Nhã, ngoan ngoan đi thôi."

"Tích!"

Thang máy đi đến tầng bốn, bà lão vội ôm cháu gái mình ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà vội chạy về nhà mình, giống như phía sau có quỷ đuổi theo.

A, hình như thật sự có quỷ.

Cách thật xa, bọn Việt Khê còn có thể nghe thấy tiếng của cô bé: "Bà ơi, cháu muốn đi chơi với anh Tráng Tráng."

"Anh Tráng Tráng cái gì, không có anh Tráng Tráng nào hết!" Bà lão bùm bùm dọa nạt, trực tiếp đóng sập cửa lại.

Tráng Tráng hỏi: "Chị ơi, sao Tiểu Nhã có thể thấy em?"

Ba người ra khỏi thang máy, Việt Khê giải thích: "Linh hồn trẻ nhỏ rất thuần tịnh, linh hồn càng thuần tịnh thì càng có thể thấy những vật khác trên thế gian. Chỉ là theo số tuổi tăng lên, linh hồn không còn thuần tịnh như trước, năng lực này liền biến mất. Cô bé kia linh hồn thuần tịnh, tự nhiên có thể nhìn thấy."

Hàn Húc suy tư một lúc, nói: "Nhưng mà từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng thấy quỷ, chẳng lẽ linh hồn tôi không thuần túy từ nhỏ?"

"...Cả người cậu đều là ánh sáng công đức, đừng nói quỷ, bất kỳ âm vật gì cũng không dám chạm vào cậu." Việt Khê thờ dài.

Nhà Tráng Tráng ở tầng bốn, nhìn biển số nhà phía trước, mấy người không khỏi trầm mặc.

Hàn Húc thò quá nhìn, a một tiếng, "444, số này thật đúng là đại cát đại lợi."

Số 444 này, vì nó đồng âm với "chết chết chết" nên rất nhiều người cho rằng nó không may mắn, đều tránh số này theo bản năng.

"Bấm chuông trước đi." Việt Khê vừa nói xong liền nghe thấy tiếng khắc khẩu truyền từ bên trong ra, sau đó tiếng khóc của phụ nữ vang lên.

Nghe được tiếng động, Tráng Tráng lập tức sốt ruột, nói: "Là tiếng của mẹ, là tiếng của mẹ."

Việt Khê khẽ nhủ mảy, cô duỗi tay lấy một lá bùa dán lên cánh cửa, ngay lập tức, cánh cửa phòng trộm mở ra.

Hai mắt Hàn Húc sáng ngời, nói: "Sư phụ, đây là phù gì? Thật tiện lợi, quả thực phù hợp phóng hỏa cướp... À không, chính là thích hợp để ở nhà."

Việt Khê quay đầu nhìn cậu, Hàn Húc cười đến thuần lương, người này vừa cười lên, đuôi mày khoe mắt đều là ý cười ôn nhuận, thật sự chỉ thấy cực kỳ vô hại.

"Đây là phù mờ khóa." Việt Khê đưa lá bùa cho cậu rồi duỗi tay mở cửa ra, vừa bước vào vừa nói, "Tôi thường xuyên quên không mang chìa khóa cho nên..."

Trên mặt cô lộ ra vẻ buồn rầu, thực hiện việc quên chìa khóa không phải một kỷ ức quá vui vẻ.

Hàn Húc gật đầu, xem như đã hiểu lý do cái phù này tồn tại.

Cửa phòng trộm vừa mở, âm thanh bên trong truyền ra càng rõ ràng hơn, tiếng chén đĩa bị ném xuống sàn nhà, ồn ào đến người nghe đau tai.

Người đàn ông cao lớn ném người phụ nữ gầy gò xuống đất, gân xanh trên cổ nổi lên, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, tiếng nói đầy giận dữ: "Đồ đàn bà thất đức, cô cho rằng ông đây không biết à, chắc chắn cô có dấu tiền riêng, mau lấy ra nha."

"Mẹ!" Trắng Trắng bay nhanh qua như con gió, trực tiếp bỏ nhào lên người người phụ nữ, nước mắt lưng tròng.

Người phụ nữ kia tựa hồ cảm nhận được điều gì, trong mắt lộ ra vài phần mờ mịt, lâm bảm kêu một tiếng: "Trắng Trắng..."

"Trắng Trắng? Thằng ranh kia đã sớm chết rồi, đều là cô sai, kêu cô trông con, cô trông như vậy?" Người đàn ông nghe được hai từ Trắng Trắng thì càng thêm phẫn nộ, trực tiếp đạp lên người cô.

"A!"

Tiếng hét thảm vang lên, nhưng lại vang lên từ trong miệng người đàn ông, chân đá ra như đá phải vật cứng rắn như đá, đau đến nước mắt sinh lý chảy ra.

Việt Khê chậm rãi kéo tấm phù xuống, là kim thân phù, một tấm dán lên, toàn thân cứng rắn như sắt thép.

Dùng hết lực đá lên, Việt Khê cảm thấy đối phương chắc sẽ thoải mái lắm.

"Chúng mày là ai?" Bà lão vẫn luôn ngồi ở ghế thấy hai người bọn họ đột nhiên xông tới thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cảnh giác.

Bà lão này, mặt dài mắt nhỏ, tướng mạo cực kỳ khắc nghiệt, thân thể gầy yếu đứng ở nơi đó, giống như là miếng thịt thối, tản ra mùi hương khiến người chán ghét.

"Chúng mày vào bằng cách nào? Chẳng lẽ không biết xâm phạm nhà người khác là phạm pháp à? Cần thận tao báo cảnh sát." Bà lão há mồm, nước miếng bay tứ tung, đom đóm mỗi mọc đầy trên má, nhìn qua có hơi xấu xí.

Hàn Húc chặc một tiếng, quơ quơ di động trên tay, mூrời phần vô tội nói: "Báo cảnh sát sao? Đây thật không nhọc bà phải động thủ, tôi đã báo rồi, có lẽ sẽ tới ngay thôi. Tôi nghĩ, so với tự tiện xông vào nhà dân thì chồng bạo hành vợ... Có lẽ cảnh sát sẽ càng chú ý hơn."

Nói, cậu còn liếc nhìn người đàn ông đang ôm chân nước mắt giàn giụa.

Bà lão vốn chỉ định dọa nạt, nghe được Hàn Húc nói đã báo cảnh sát thì lập tức luống cuống. Bà ta chỉ là một người già bình thường, ngày thường ở nhà vênh váo tự đắc, nhưng đối mặt với cảnh sát vẫn sợ hãi theo bản năng.

"Bạo hành gia đình cái gì, con trai tao đánh vợ nó là rất bình thường, có vợ nhà ai chưa từng bị đánh? Sống không tốt thì nên đánh. Cái gì mà bạo hành gia đình, cái gì mà phạm tội, đó là việc riêng của nhà tao, những người khác ăn nó không có việc gì làm mới muốn quản."

Hàn Húc khẽ hừ một tiếng, nói: "Bạo hành gia đình hay không thì nên để pháp luật định đoạt, chờ cảnh sát tới sẽ biết."

Bên kia, bố Trắng Trắng lúc này mới hồi phục tinh thần, đau đến đây người mồ hôi lạnh, ông ta chất vấn, "Chúng mày vào đây bằng cách nào?"

Hàn Húc a một tiếng, "Nhà ông không khóa cửa, chúng tôi đứng ngoài nghe được động tĩnh liền đi vào. Còn may chúng tôi vào được, bằng không sợ là gì này phải bị ông đánh chết rồi, ông không biết bạo hành gia đình là phạm pháp sao?"

"Tao dạy bảo vợ tao thì liên quan gì đến mày?"

Giọng điệu của ông ta giống như mẹ mình, đều thiếu đòn như nhau, trong lòng Hàn Húc nghĩ như vậy.

Việt Khê ngồi xổm xuống nhìn mẹ Trắng Trắng, trên mặt bà đã bị sưng một mảng lớn, sắc mặt không tốt, tái nhợt không chút hồng hào, đôi mắt càng thiếu sức sống.

"Dì ơi, dì không sao chứ?" Việt Khê nhẹ giọng hỏi.

Mẹ Tráng Tráng ngẩng đầu lên, môi hơi giật giật, "Không... Dì không sao cả."

Lâm Thạch càng thêm tức giận, gào lên: "Mụ đàn bà thối tha, không phải chỉ bị đánh một cái sao, giả chết cái gì? Còn không nhanh đứng lên!"

Việt Khê nắm lấy tay bà, ngược mắt nhìn về phía Lâm Thạch, ánh mắt đảo qua người ông ta, thanh âm không vui không giận, "Nhân trung ngắn nông cạn, mệnh cung không bình thân, son căn gấp xuống, là tướng người đoản mệnh. Âm điệu thiếu sinh khí, hao tiền bản hàn, cho dù có tiền tài bất nghĩa cũng rất nhanh sẽ tiêu tan, cả đời khôn cùng."

Lời này, có chút từ ngữ Lâm Thạch nghe không hiểu, nhưng cũng hiểu đại khái ý nghĩa là tốt hay xấu. Vào trong tai ông ta, xác thực lời này chính là đang nguyên rủa ông ta.

"Con ranh, mày nói cái gì?" Ông ta trợn mắt tức giận, đôi mắt đỏ bừng trừng Việt Khê, nhìn vài giây, lại phát hiện đáng về Việt Khê rất khá, vốn thái độ đang hung thần ác sát nháy mắt liền hòa hoãn vài phần, ánh mắt làm căn quét quanh người Việt Khê, "Không sớm phát hiện, diện mạo mày còn rất được đấy..."

Một bóng người che trước Việt Khê, Hàn Húc như cười như không nhìn ông ta, "Chú này, có một số thứ không thể nhớ thương. Cho dù chỉ là một ý niệm cũng không được phép, chú hiểu không?"

Ánh mắt thiếu niên lạnh lùng, trong mắt hiện lên một tia thô bạo nhưng rất nhanh đã bình ổn xuống.

Cậu quay đầu nhìn đáng về ngây thơ của Việt Khê, nói: "Su phụ, không cần nhiều lời với bọn họ, tôi đã báo cảnh sát rồi, họ sẽ đến ngay thôi."

Việt Khê gạt đầu, đỡ Trần Thư Nhã lên ghế ngồi bên cạnh.

Lâm Thạch bị cậu nhìn bằng ánh mắt như vậy, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng. Thẳng đến khi Hàn Húc dời ánh mắt đi, ông ta mới dám nhẹ nhàng thở ra, khi lấy lại tinh thần mới chợt nhận ra mình vì ánh nhìn như vậy mà sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Thật là tà môn!" Lâm Thạch lầm bầm nói.

Tuy Việt Khê không biết Lâm Thạch nghĩ gì trong lòng, nhưng đối phương có ánh mắt như vậy khiến cô cực kỳ không thoải mái. Theo phương pháp xử lý của cô, làm cô không thoải mái vậy thì phải khiến đối phương không thoải mái gấp trăm lần.

Cô lấy một tờ giấy trắng trong túi ra, cắt thành một người giấy, hành động này chỉ giống như một cô gái gấp giấy chơi mà thôi.

Cắt xong người giấy, cô nhặt một cọng tóc rơi trên người Trần Thư Nhã đặt lên người giấy, đôi tay khê nắm người giấy rồi lầm bầm câu gì đó.

Đáng về của cô khiến bà nội Tráng Tráng phi nhỏ trong lòng, "Ranh con."

Bà ta vừa dứt lời, chỉ thấy người giấy trong tay Việt Khê uốn éo, trong nháy mắt, bà ta thấy con trai Lâm Thạch của mình hét lên một tiếng thảm thiết.

"A!" Biểu cảm của Lâm Thạch rất dữ tợn, đôi tay rũ bên người bị bẻ cong theo tư thế rất kỳ quái, trong nháy mắt kia, mọi người đều nghe được âm thanh gãy xương răng rắc.

"A Thạch, con bị sao vậy?" Bà ta khiếp sợ, trực tiếp bỏ nhào lên người con trai mình.

Lâm Thạch vẫn duy trì tư thế quái dị kia, nếu không bị ngoại lực tác động, tay ông ta tuyệt đối không có khả năng biến thành dạng này, nhưng thật sự không có bất kỳ ai chạm vào ông ta, mà tay ông ta lại biến thành đáng về này.

Mồ hôi lạnh túa ra, Lâm Thạch kêu đau, "Mẹ, tay của con đau quá!"

"Sao lại thế này?" Bà ta nhớ tới cái gì, đồng tử đột nhiên co rút, khuôn mặt chanh chua khô gầy nhìn về phía Việt Khê, trong mắt mang theo vài phần sợ hãi, "Là mày, là mày... Mày là đồ quái vật!"

Việt Khê mặt không biểu cảm, cô bẻ gãy chân người giấy, lại một tiếng răng rắc vang lên, Lâm Thạch lại hét lên một tiếng thảm thiết, chân phải trực tiếp bị bẻ gãy thành một hình dạng quái dị.

"Tôi không thích người khác nói tôi là quái vật." Việt Khê bình tĩnh nhìn hai mẹ con họ, dùng ngữ khí trần thuật nói, "Bà làm tôi không vui, tôi sẽ khiến cho bà càng không vui."

Nói đến đây, cô chớp chớp mắt, bổ sung thêm, "Ai mà không phải công chúa nhỏ chứ."

"Phụt!"

Hàn Húc không nhịn được cười ra tiếng. Không khí âm trầm nháy mắt bị đánh tan.

Việt Khê lập tức quay đầu nhìn cậu.

Hàn Húc vươn tay ra hiệu đầu hàng, ngoan ngoãn xin lỗi: "Thật xin lỗi sư phụ, cô chính là công chúa nhỏ đáng yêu nhất trên thế giới này, ai bắt nạt cô thì chết cũng xứng đáng."

Việt Khê lại quay đầu nhìn hai mẹ con Lâm Thạch.

"Tôi không phải là người thích dùng bạo lực, nhưng tôi cảm thấy đối với người giống hai người, dùng bạo lực là cách tốt nhất." Việt Khê cúi đầu nhìn Tráng Tráng ở bên cạnh.

Tráng Tráng ngồi quỳ bên cạnh Tần Thư Nhã, trên mặt đầy sốt ruột, liên tục gọi mẹ. Đáng tiếc, bé chỉ là quý, mà Tần Thư Nhã là người, hai mẹ con bọn họ âm dương cách biệt, cho dù bé có sốt ruột thì tiếng gọi của cậu cũng không thể truyền đến tai Tần Thư Nhã.

Tráng Tráng vọt tới bên người Lâm Thạch, vươn nắm tay đánh ông ta, khóc nói: "Người xấu, bố là người xấu!"

Đương nhiên bé không thể đụng được vào người Lâm Thạch, nhưng Lâm Thạch lại không nhịn được run rẩy, cảm thấy có luồng khí lạnh tiến vào thân thể ông ta.

Việt Khê lạnh lùng nhìn, Tráng Tráng thật sự không chạm được vào Lâm Thạch, nhưng âm khí trên người bé có thể ảnh hưởng đến ông ta. Nếu là người thường, đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là cơ thể của Lâm Thạch vốn hư nhược, chút âm khí này cũng đủ khiến ông ta ăn đủ.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên, Hàn Húc mỉm cười nói: "Cảnh sát tới."

Việt Khê khẽ động, cúi đầu vuốt thẳng tay chân người giầy. Theo động tác của cô, thân thể Lâm Thạch cũng phát ra tiếng xương cốt vận vận ẽ răng, đau đớn khiến mặt ông ta trở nên vận vận nhăn nhó, thẳng đến khi tay chân của ông ta trở về nguyên dạng. Việt Khê mới dừng tay lại.

Cảnh tượng vượt qua sự hiểu biết của con người, quả thực khiến tâm người phát lạnh, ánh mắt nhìn về phía Việt Khê cũng không nhịn được hiện lên sự sợ hãi.

Việt Khê mỉm cười với bọn họ, hàm răng trắng đến khiến người đau mắt, Lâm Thạch nhìn thoáng qua, không thể nhịn được mà trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hàn Húc đứng bên cạnh nói: "Sư phụ, khi cô mỉm cười thật xinh đẹp."

Việt Khê lập tức cảm thấy đặc ý.

*

Cảnh sát đến rất nhanh, bọn Việt Khê còn chưa kịp nói chuyện thì đã thấy bà Lâm bỏ nhào lên người cảnh sát, khóc kêu, "Cứu mạng, cứu mạng, có người bắt nạt bà lão này."

Một bên khóc lóc, một bên chỉ vào Việt Khê, "Mấy người mau bắt con nhỏ này lại, nó là quái vật, mau bắt nó lại. Nó đánh con trai tôi thành dáng vẻ kia, các người nhất định phải bắt nó lại."

Có cảnh sát bên cạnh, bà ta liền có tự tin.

Cảnh sát nhìn về phía Việt Khê, Việt Khê khẽ chớp mắt, cô bé mười mấy tuổi, con người trong suốt trắng đen rõ ràng, ngoan ngoãn vô hại đến không nói nên lời.

Hàn Húc bước lên trước, nói: "Cảnh sát, tôi là người báo nguy. Tôi là học sinh trường Nhị Trung, đây là thẻ học sinh của tôi, kia là bạn học."

Có công đức bao quanh, Hàn Húc ở trong mắt người khác chính là thiếu niên tốt đẹp, vừa nhìn liền biết đây là đứa bé ngoan, quả thực chính là độ thiện cảm lên đến lv max. Những người khác nghe cậu nói vậy bèn tin cậu.

"...Bạn học của tôi thật sự không làm gì, cô ấy chỉ là một cô gái, tính tình thẹn thùng nhất gan, sao có thể đánh thẳng chú này được?" Hàn Húc nói với dáng vẻ tủi thân.

Thiếu nữ thẹn thùng - Việt Khê, mặt mày vô cảm, nhưng những người khác nhìn dáng vẻ nhỏ xinh của cô, lại nhìn Lâm Thạch như tòa núi nhỏ nằm trên đất, cán cân trong lòng bèn nghiêng về một phía.

Nhìn cô bé này, sợ là đã bị sợ hãi không nhỏ.

Bà lão cả giận nói: "Mấy hoàn toàn nói hươu nói vượn, con ranh này rõ ràng là quái vật, vừa rồi chính nó cầm một tờ giấy, điều khiển con trai tôi, biến con trai tôi thành dạng này."

Điều khiển...

Mấy cảnh sát nhìn bà ta, ánh mắt hơi thay đổi, bà lão này, sợ là tinh thần có vấn đề đi?

Nhưng mà, làm cảnh sát bọn họ không thể bắt công, cho nên người đi đầu liếc nhìn mấy người một cái, nói: "Các người đi theo chúng tôi về cục làm ghi

chép trước, cái này..."

Anh ta chỉ Lâm Thạch còn nằm bất tỉnh trên mặt đất, nói: "Mang người này đi bệnh viện kiểm tra trước, rốt cuộc có bị thương hay không cứ để bác sĩ kiểm tra sẽ biết."

Hàn Húc chỉ Tần Thư Nhã, "Cũng mang dì này đi kiểm tra đi, tôi hoài nghi dì bị chồng bạo hành trong thời gian dài."

"Thằng ranh này, mày nói cái gì?" Bà ta lập tức không vui, "Cái gì mà bạo hành với không bạo hành, A Lâm chỉ dạy dỗ vợ mình, sao có thể nói là bạo hành."

Âm thanh sắc nhọn, bà ta gào lên, quả thực rất ồn ào.

Việt Khê cười với bà ta một cái, bà ta liền câm nín như vịt bị bóp cổ, một chữ cũng không dám nói.

Cảnh sát đi đầu nhìn một màn này trong mắt, hơi ra chiều suy tư.

Một đám người bị mang về cục cảnh sát, so với bà lão vẫn ồn ào suốt dọc đường, Việt Khê và Hàn Húc ngoan ngoãn hơn nhiều. Lâm Thạch và Tần Thư Nhã được đưa đến bệnh viện kiểm tra, so với Lâm Thạch không có chút thương tích, trên mặt Tần Thư Nhã một mảng sưng đỏ khiến người đồng tình hơn nhiều.

Kiểm tra xong rất nhanh, Tần Thư Nhã ngoài bị tát lên mặt một cái kia, còn có những vết thương khác, có một số đã lâu, chính là vẫn có thể nhìn ra ban đầu nghiêm trọng đến mức nào.

Cảnh sát nhìn giấy khám đều tức giận.

Trên thế giới này luôn có cặn bã như vậy, đối xử không tốt với vợ, còn động tý là đánh người, thật là không phải thứ tốt lành.

Bên kia, bà lão còn la hét đòi cảnh sát bắt Việt Khê lại, cả người vênh váo tự đắc, ngược lại Việt Khê rất ngoan ngoãn, cả người đều lộ ra hai chữ "vô tội."

"Con ranh này chắc chắn là tà môn ma đạo, nó cầm một người giấy, gấp người giấy lại, con trai tôi liền bị gãy tay..."

Toàn bộ cục cảnh sát đều là thanh âm đinh tai nhức óc của bà ta.

"Được rồi, cái gì tà môn ma đạo? Bà nói cô bé này dùng một tờ giấy liền vặn gãy tay con trai bà?" Nữ cảnh sát nói chuyện nhin không được trợn trắng mắt, duỗi tay đưa giấy khám sức khỏe ra trước mặt bà ta, "Nhìn cho kỹ đi, bác sĩ kiểm tra qua, nói con trai bà không bị sao hết, thân thể cường tráng. Cái gì mà tay chân đứt gãy, hoàn toàn không có chuyện này."

Bà ta sùng sốt, nói: "Sao có thể, rõ ràng tôi nhìn thấy..."

Nói đến đây, bà ta quay đầu nhìn Việt Khê theo bản năng, Việt Khê lập tức cười với bà ta, cười đến mức bà ta thấy lòng phát lạnh.

Hàn Húc cười nói: "Bà à, nếu Việt Khê thật đúng là quái vật như bà nói, sao bà lại dám không khách khí với cô ấy như vậy? Không sợ cô ấy tìm bà gây phiền toái, phải biết rằng cô ấy chỉ cần một tờ giấy là có thể làm người muốn sống không được, muốn chết không xong."

Bà ta lập tức cuồng lên, nghĩ đến thủ đoạn quỷ thần khó lường của Việt Khê, lập tức sợ hãi.

Thấy người sợ, Hàn Húc càng cười tươi hơn, "Nhưng mà sao có thể, tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy."

Bà ta nuốt một ngụm nước bọt, hoàn toàn ỉu rũ, trong lòng hoảng sợ bất an.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Qing Yun

Tần Thư Nhã sống nửa đời trôi chảy, trong nhà cũng coi như phú quý, bố mẹ yêu thương, nuôi dưỡng thành tính tình mềm mại ôn nhu, đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, năm cô mười chín tuổi thì bố mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, sau đó cô gả cho Lâm Thạch.

Trước khi kết hôn, Lâm Thạch đối xử với cô khá ôn nhu săn sóc, các loại hoa tươi quả cáp không thiếu, chỉ là sau khi gả chồng, mới qua một năm anh ta đã lộ nguyên hình, trở thành người xa lạ khiến Tần Thư Nhã sợ hãi.

Cô sờ vết thương trên cánh tay, là vết thương từ bốn năm trước, thời điểm Tráng Tráng vừa mới sinh ra một thời gian, Lâm Thạch ở nhà phát giận, anh ta đập nát đèn pha lê trong nhà, cô bị anh ta đẩy ngã xuống đất, đánh tay đập vào đồng thủy tinh vỡ vụn kia.

Đó là khoảng thời gian cô cảm thấy cuộc đời u ám nhất, Tráng Tráng còn nhỏ, mẹ chồng không giúp đỡ, cánh tay của cô bị thương, lại còn phải chăm sóc Tráng Tráng, ban đêm cô thường trùm chăn khóc một mình, không biết tại sao cuộc sống lại biến thành thế này. Nhưng dù khổ, có Tráng Tráng bên cạnh, cô lại cảm thấy tất cả đều đáng, bố mẹ không còn nữa, bây giờ Tráng Tráng cũng không còn nữa.

Ban đêm, Tần Thu Nhã đã tỉnh giấc vô số lần vì gặp ác mộng, cô lại mơ thấy ngày Tráng Tráng gặp chuyện, Lâm Thạch hiềm khi dẫn bé ra ngoài chơi. Chính là vừa đi một ngày liền có chuyện.

Tráng Tráng của cô còn nhỏ như vậy, nghe lời như vậy, ngoan ngoãn như vậy, chỉ là rốt cuộc bé không thể lớn khôn.

"Minh nên đi cùng con, Tráng Tráng còn nhỏ, lại rất sợ tối, ở ngoài một mình sẽ sợ hãi tới mức nào." Tần Thu Nhã nghĩ thế, cô nhìn về phía cửa sổ phòng bệnh, bất tri bất giác đã chậm rãi bước đến gần.

Cửa sổ không đóng, tấm rèm che bị gió lớn bên ngoài thổi bay lên, Tần Thu Nhã chậm rãi bò lên cửa sổ, nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, lần đầu tiên cảm thấy trong lòng vui vẻ. Thời điểm nhảy xuống, cô mỉm cười, cảm thấy bản thân được giải thoát khỏi hết thảy rồi.

"Mẹ, không được!" Mộ bàn tay bé nhỏ nắm chặt tay cô, âm thanh quen thuộc làm Tần Thu Nhã mở to hai mắt tìm kiếm.

Tráng Tráng!

Là Tráng Tráng của cô!

Tần Thu Nhã ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt lại là một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Hàn Húc duỗi tay giữ chặt tay cô, nói: "Chị Tần, dù chị không nghĩ đến bản thân thì cũng nên nghĩ cho Tráng Tráng. Chị biết không, Tráng Tráng vẫn luôn không yên tâm về chị."

Tráng Tráng..

Vốn tinh thần đang hoảng hốt, Tần Thu Nhã nghe được cái tên này thì đột nhiên hồi phục lại tinh thần, cũng không biết là lấy sức lực ở đâu, cô nắm chặt tay Hàn Húc để cậu kéo mình quay lại phòng.

"Mẹ, mẹ hù chết Tráng Tráng." Tráng Tráng bỏ nhào vào ngực mẹ, hoàn toàn bị sợ hãi.

Tần Thu Nhã ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn bọn Việt Khê, thất hồn lạc phách hỏi, "Vừa nãy chị nghe thấy giọng của Tráng Tráng, hai em có nghe thấy không?"

Việt Khê nhìn Tráng Tráng, thành thật gật đầu, "Em không chỉ có thể nghe được tiếng của Tráng Tráng mà còn có thể nhìn thấy. Thăng bé đang ở bên cạnh chị, chị làm nó sợ hãi rồi."

Tần Thu Nhã sững sốt, chờ khi hiểu được ý của Việt Khê, đôi mắt cô mở to, có chút kích động hỏi: "Ý của em là, Tráng Tráng của chị, Tráng Tráng của chị đang ở chỗ này?"

Vừa rồi Tần Thu Nhã đều xem hết cảnh tượng Việt Khê giảo huấn Lâm Thạch, cho nên cô không nghi ngờ bản lĩnh của Việt Khê. Có lẽ, đối phương là người có thể thấy được thần quỷ.

"Tráng Tráng thật sự ở chỗ này, thăng bé đang khóc." Việt Khê nói.

Biểu cảm trên mặt Tần Thu Nhã lập tức nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, lẩm bẩm nói: "Tráng Tráng của mẹ đường khóc, là mẹ có lỗi với con, ngày đó không nên để bố con đưa con ra ngoài."

Chính là, Tráng Tráng đã chết, dù cô có khóc lóc hối hận cũng vô dụng, Tráng Tráng của cô không thể về được nữa.

Tráng Tráng duỗi tay lau nước mắt cho mẹ, cất giọng trẻ con nói: "Mẹ không cần xin lỗi Tráng Tráng, mẹ tốt nhất, Tráng Tráng yêu mẹ nhất trên đời."

Tần Thu Nhã đương nhiên không cảm nhận được, cô ngẩng đầu nhìn Việt Khê với ánh mắt tràn ngập mong đợi, "Em có cách nào giúp chị nhìn thấy Tráng Tráng được không?"

Việt Khê nhìn thoáng qua Tráng Tráng, đối phương cũng ngẩng mặt trông mong nhìn cô, biểu cảm trên gương mặt hai mẹ con giống y hệt nhau, cực kỳ đáng thương.

"..."

"Vậy chị không nên bị dọa sợ đâu đấy."

Việt Khê vươn tay phát qua mắt Tần Thư Nhã, trong nháy mắt kia, Tần Thư Nhã cảm thấy hai mắt mình lạnh lẽo, có cảm giác như trước mắt sáng ngời.

Việt Khê rút tay lại, Tần Thư Nhã chớp chớp mắt, chậm rãi cúi đầu, rơi vào trong mắt chính là gương mặt béo phì phì.

"Mẹ..." Tráng Tráng duỗi tay ôm cô.

Tần Thư Nhã phát ra tiếng nức nở, duỗi tay ôm Tráng Tráng vào lòng, lẩm bầm thì thầm nói: "Tráng Tráng, Tráng Tráng của mẹ."

Cô rút cuộc, có thể ôm con trai của mình một lần nữa.

Việt Khê nhẹ nhàng đóng cửa, để lại không gian cho hai mẹ con. Biểu cảm trên mặt cô có phần nghiêm túc, như là đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Hàn Húc hỏi: "Su phụ, cô đang nghĩ gì vậy?"

Việt Khê mím môi, ngữ khí tràn ngập nghi hoặc, nói: "Tôi chỉ đang nghĩ, không biết cảm giác có mẹ là như thế nào?"

Hàn Húc: "..."

"Từ khi tôi có ký ức đến giờ, bên cạnh chỉ có ông nội. Ông nội nói tôi là chui ra từ cục đá, không có bố mẹ." Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà, ngữ khí bình thản, hiển nhiên cũng không cảm thấy mình không có bố mẹ có phải chuyện kỳ quái hay không, chỉ là đơn thuần trần thuật một việc, "Có thể chui ra từ cục đá, chứng tỏ cục đá kia cũng không phải cục đá bình thường."

Hàn Húc dở khóc dở cười, nói: "Su phụ, không có ai có thể chui ra từ cục đá."

Việt Khê nói với giọng điệu rất hợp lý, "Chính là tôi không phải người thường nha, ông nội nói tôi chui ra từ cục đá, vậy nhất định đúng rồi."

Hàn Húc không nói nữa, chỉ duỗi tay sờ đầu cô.

Việt Khê nhú mày, sợ cậu vò tóc mình rối loạn, cô lấy gương nhỏ ra soi lại. Chỉ có lúc này, Hàn Húc mới cảm thấy cô là một cô gái bình thường, cũng thích mình xinh đẹp như những cô gái khác.

Tần Thư Nhã gặp được Tráng Tráng thì cả người trở nên có tinh thần hơn rất nhiều, không hề thiếu sức sống như trước nữa.

Hàn Húc hỏi: "Tiếp theo chị có tính toán gì không?"

Tần Thư Nhã nghi hoặc nhìn cậu, không hiểu cậu hỏi như vậy là có ý gì.

Hàn Húc nói: "Bố Tráng Tráng... Tuy nói như vậy có chút không lễ phép, nhưng người kia là cặn bã không thể nghi ngờ, người chồng như vậy chị còn muốn tiếp tục sống chung sao? Tôi cảm thấy, chị có thể nhân cơ hội này mà ly hôn với anh ta."

Tần Thư Nhã sững sờ, rũ mắt nhìn Tráng Tráng, nói: "Ly hôn... Chị đã từng nghĩ tới."

Chỉ là, khi đó vừa lúc cô đang mang Tráng Tráng, bởi vì con nhỏ, Lâm Thạch đối xử với cô tốt hơn, điều này khiến cô lại có kỳ vọng với cuộc hôn nhân này.

"Sự thật chứng minh, chó không thể thay đổi được bản tính thích ăn phân." Việt Khê nghiêm túc nhìn Tần Thư Nhã, "Tôi xem tướng mạo chồng chị, lông mày giương cao, có khuynh hướng bạo lực, anh ta đánh người khẳng định không phải mới lần một lần hai. Hơn nữa, tướng mạo kia chính là tham luyến tình cảm bên ngoài, càng đừng nói, tôi thấy anh ta có hai đứa con."

Nói, cô nhìn về phía Tráng Tráng. Tần Thư Nhã và Lâm Thạch chỉ có một mình Tráng Tráng, vậy một đứa khác ở đâu tới, tự nhiên không cần nói cũng biết."

Nghĩ như vậy, biểu cảm trên mặt Tần Thư Nhã càng khó coi hơn, thậm chí còn cảm thấy buồn nôn.

Có lẽ trước khi kết hôn, cô thật sự yêu Lâm Thạch, bằng không cũng không gả cho anh ta. Nhưng mà nhiều năm như vậy, chút ít tình cảm đã bị bào mòn hết, hiện tại chỉ còn lại chán ghét và ghê tởm.

Tráng Tráng ôm mẹ, nói: "Mẹ, mẹ ly hôn với bố đi, con không muốn mẹ bị bố đánh nữa."

Nghe vậy, Tần Thư Nhã cảm thấy đau xót, gật đầu nói: "Được, mẹ nghe Tráng Tráng, ly hôn với bố của con."

Nếu Tần Thư Nhã đã quyết định thì mọi chuyện đều dễ giải quyết, Việt Khê nói: "Tôi thấy anh ta không lâu nữa sẽ gặp tai ương, chị ly hôn với anh ta là quyết định chính xác nhất, tránh liên lụy."

Mấy người về nhà thu dọn đồ, nếu đã muốn ly hôn, cô cũng không muốn ở lại đây nữa. Đồ của cô không nhiều, tuy rằng kết hôn nhiều năm nhưng đồ chung rất ít. Quý nhất cũng chỉ là bộ trang sức kim cương. Đó là của hồi môn mà bố mẹ mua cho cô, để tới hiện tại, có tiền cũng không mua được.

"May mắn chị cất kín, bằng không sớm bị Lâm Thạch lấy đi bán rồi." Tần Thư Nhã cảm thán.

Việt Khê nhìn tướng mạo Tần Thư Nhã, vốn Tần Thư Nhã là thời trẻ mệnh suôn sẻ, trung niên có tang, ngay cả bản thân cũng mà mệnh chết sớm. Nhưng hiện tại tướng mạo thay đổi, tuy có chút chuyện, nhưng tuổi già cả đời bình thân, còn tái hôn, sẽ sinh một con với người chồng thứ hai.

Mấy người đang thu dọn đồ thì bên ngoài vang lên tiếng ồn.

Tần Thư Nhã luống cuống, nói: "Không xong, Lâm Thạch trở về rồi?"

Đang nói, Lâm Thạch đã mở cửa bước vào, ánh mắt đầu tiên của anh ta rơi xuống người Việt Khê, cô nghe thấy động tĩnh thì quay người lại, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn anh ta.

Nhìn đến ánh mắt của cô, thân thể Lâm Thạch bất giác run lên, cảm thấy tay chân mình lại bắt đầu đau, có một loại sợ hãi theo bản năng đối với Việt Khê.

Sau đó mới nhìn thấy đồ trên tay Tần Thư Nhã.

"Được lắm, ông sớm biết cô giấu đi thứ tốt, mau đưa ra đây!" Lâm Thạch nhìn thấy bộ trang sức thì sáng mắt, trên mặt lộ ra vẻ thèm muốn, duỗi tay muốn đoạt đồ.

Tần Thư Nhã lui về phía sau, đây là đồ duy nhất bố mẹ để lại cho cô, cô không muốn giao đồ ra.

Việt Khê giật giật môi, duỗi tay tát một cái lên mặt Lâm Thạch, khiến anh ta trực tiếp nằm ra đất.

"Anh cho là tôi chết rồi sao?" Việt Khê nhìn từ trên cao xuống, cô tỏ vẻ mình rất không vui.

Lâm Thạch há mồm phun ra một cái răng, khuôn mặt sưng lên, đau đến mức nước mắt sinh lý đều trào ra.

Bà già đi đến, đôi mắt mở to tới cực hạn, phần nộ trùng Việt Khê, há mồm nói một đồng lời khó nghe, làm người thật sự nghe không nổi.

Việt Khê không nói gì, cô làm một pháp quyết, bà già vẫn mở mồm nói gì đó, nhưng phát hiện miệng mình không phát ra âm thanh, bà ta sững sờ, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Húc ngồi xổm xuống trước mặt bà ta, nói: "Bà biết địa phủ có một tầng tên là A Tì Địa Ngục không? Những người thích nói những lời ô uế như bà, sau khi chết sẽ bị đưa đến A Tì Địa Ngục, chịu hình phạt rút lưỡi."

Nói xong, cậu còn cười nhẹ, nói thêm một câu bằng giọng điệu đầy tiếc nuối, "Nhưng là cho dù bây giờ bà hối cải cũng muộn rồi, hình phạt rút lưỡi có lẽ rất thú vị."

Bà già trừng lớn mắt, muốn nói Hàn Húc gạt người, nhưng miệng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

"...Mày, dựa vào cái gì mà mày dám xen vào việc nhà người khác? Đây là chuyện giữa vợ chồng tao, mày không có tư cách nhúng tay." Lâm Thạch không cam lòng, anh ta nhìn Tần Thư Nhã, "Tần Thư Nhã, con mụ chết tiệt, khuỷu tay quẹo ra ngoài, liên hợp với người ngoài đến làm khó người trong nhà, thật là có bản lĩnh."

"Đừng, cái gì mà người một nhà?" Hàn Húc nhướn mày, "Sau này chị Tần không còn là người một nhà với anh nữa rồi."

Tần Thư Nhã âm thầm hít vào một hơi, cô nhìn thoáng qua Tráng Tráng đang ôm chân mình, gần từng chữ một: "Cậu ấy nói đúng, Lâm Thạch, tôi muốn ly hôn với anh."

Lâm Thạch mở to mắt, không kịp hiểu ra cô nói có ý gì.

Tần Thư Nhã hơi dừng lại, "Tôi không chỉ muốn ly hôn, còn muốn tố cáo anh tội bạo hành gia đình."

Đối với cô mà nói, nói ra những lời tàn nhẫn này đã là cực hạn, sau khi nói xong không khỏi không dám nhìn vào mắt Lâm Thạch.

Thoạt đầu Lâm Thạch ngẩn người, sau đó không nhịn được cười: "Ly hôn với tôi? Tần Thư Nhã, cô nghĩ cho kỹ, sau khi ly hôn cô chính là già rạch tôi vứt đi, cô cho rằng cô có tìm được đàn ông tốt à?"

"Nhưng cũng tốt hơn rác rưởi như anh." Việt Khê nhìn Tần Thư Nhã, "Hơn nữa khả năng anh phải thất vọng rồi, chị Tần rời khỏi anh, không chỉ có tuổi già vui vẻ, còn gặp được người tốt hơn anh. Nhưng còn anh, anh vẫn nên tự lo lắng bản thân đi, không có chị Tần, anh gia đình không yên, mệnh có tai ương lao ngục, cả đời sung sướng trong đó rồi."

Nói xong, cô quay đầu hỏi Tần Thư Nhã, "Đồ vật đều thu dọn cả rồi chứ?"

Tần Thư Nhã gật đầu.

"Vậy chúng ta đi thôi."

Ba người lướt qua hai mẹ con họ Lâm, trực tiếp rời đi, lúc rời đi Việt Khê còn tốt tính đóng cửa lại giúp bọn họ, không cho không khí xấu của họ ảnh hưởng đến hộ gia đình xung quanh, thâm tâm cảm thấy mình thật sự là quá tri kỷ.

Rời khỏi nhà họ Lâm, Tần Thư Nhã đứng ở trước cửa tiểu khu, nhất thời không biết nên đi nơi nào, trời đất bao la, thế nhưng không có nơi cho cô đặt chân.

Nhưng mà, có cảm giác được giải thoát.

Hơn nữa còn có Tráng Tráng bên cạnh, cho dù mờ mịt cô cũng không tuyệt vọng.

Trước tìm khách sạn ở lại, Tần Thư Nhã cảm thấy may mắn vì chính mình có chút tiền, bằng không hiện tại thật đúng là không chỗ dung thân. Luật sư là do bọn Tô Văn giới thiệu, là luật sư tinh anh chuyên môn giải quyết ly hôn.

"Tôi sẽ tận lực tranh thủ lợi ích cho cô, chỉ là mấy người phải biết rằng, nước ta thẩm tra xử lý bạo hành gia đình không đơn giản như mấy người nghĩ. Khả năng, Lâm Thạch sẽ không phải nhận hình phạt tương ứng." Luật sư xem tư liệu về Tần Thư Nhã, cô đặt tay lên đùi, sắc mặt bình tĩnh, "Đương nhiên, tôi sẽ dùng hết khả năng của mình khiến anh ta phải chịu trừng phạt thích đáng."

Tần Thư Nhã cũng hiểu rõ điều này, cô nói: "Tôi cũng chỉ muốn ly hôn với anh ta, lấy được đồ tôi nên có. Những cái khác, tôi không hy vọng xa vời."

Luật sư gật đầu, "Ly hôn thì chắc chắn có thể, cô có thể yên tâm."

Khuôn mặt Tần Thư Nhã tức khắc thả lỏng, ra khỏi tiệm cà phê, cô mở ô ra, nhìn Tráng Tráng đi đi theo mình, cô không nhịn được cười, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay Tráng Tráng muốn ăn gì?"

Cô đã hỏi Việt Khê làm thế nào mới có thể khiến cho Tráng Tráng có thể ăn được đồ cô làm. Cho nên, Tráng Tráng muốn ăn gì cô đều có thể làm cho bé.

"Con muốn ăn sườn chua ngọt..." Tráng Tráng ngửa đầu, khuôn mặt khuôn có chút huyết sắc, thậm chí nhìn qua còn có vẻ u ám, nhưng ở trong mắt Tần Thư Nhã, đây lại là khuôn mặt đáng yêu nhất trên đời.

Tần Thư Nhã lập tức mỉm cười, "Vậy hôm nay chúng ta làm sườn chua ngọt, đi siêu thị mua đồ ăn trước nào."

Quán cà phê.

Luật sư lấy lại văn kiện, quay đầu nhìn ra cửa sổ thì thấy Tần Thư Nhã đang nói gì đó với không nghĩ, cô không khỏi dùng động tác trên tay. Quay đầu lại nhìn hai ly đồ uống phía đối diện, cô Tần này, rõ ràng tới một người, lại cố tình gọi hai ly đồ uống, trong đó là một ly sữa bò nóng, chính là đồ uống cho trẻ con.

Cô nghe nói cô Tần có một đứa con, chỉ là trước đây không lâu đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.

Nghĩ vậy, luật sư nhìn không được thờ dài.

**

Mua nguyên liệu nấu ăn xong, hai mẹ con Tần Thư Nhã vui vẻ đi về phòng trọ, chỉ là khi đi đến dưới lầu, tươi cười trên mặt Tần Thư Nhã cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch, bước chân không tự giác lùi về sau một bước.

Lâm Thạch ném điếu thuốc đang hút dở xuống đất, đuổi chân dùng sức nghiền, nhìn Tần Thư Nhã bằng ánh mắt hung ác, cười dữ tợn nói, "Đồ đàn bà thối, cô chạy đi, ông xem cô có thể chạy đi đâu."

"....Hôm nay hai đứa kia không ở bên cạnh cô." Thấy Hàn Húc và Việt Khê không ở đây, nháy mắt khi thế Lâm Thạch cao lên không ít.

Tần Thư Nhã xoay người muốn chạy, lại bị Lâm Thạch bắt lấy, một bạt tai rơi xuống mặt, đau đến mức đầu óc ong lên, vết thương cũ chưa khỏi hằn lại sưng lên.

Lâm Thạch đè cô lên mặt đất, lôi kéo cổ áo cô rồi giơ tay lên tát thêm mấy cái, cả giận nói: "Cho rằng hai đứa kia che chở thì ông đây không dám đánh cô? Còn muốn ly hôn với ông, hừ, bọn họ có thể bảo vệ cô cả đời sao? Đồ điểm thối, bộ trang sức kia đâu, mang bộ trang sức ra đây!"

Bên này nháo lớn như vậy, sao có thể không ai chú ý, thấy anh ta ra tay nặng như vậy, có người qua đường không nhịn được, nói: "Dừng tay, tôi báo cảnh sát rồi."

Lâm Thạch quay đầu, hung tợn nói: "Tao dạy bảo vợ thì liên quan cái rắm gì đến mày? Chọc giận tao, có tin tao giết mày không?"

Về mặt anh ta hung ác, người vốn muốn tiến lên ngăn cản cũng không nhịn được bôn chồn do dự, không dám tiến lên.

Tần Thư Nhã bị cổ áo thít chặt, căn bản không thở nổi, sắc mặt cô nghẹn đến đỏ bừng, cả người rơi vào trạng thái choáng váng, giống như có thể ngất

bất cứ lúc nào.

"Buông mẹ ra, buông mẹ ra, con đánh chết bố, đánh chết bố..."

Tần Thụ Nhã nghe được giọng của bé, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy Tráng Tráng lao vào người Lâm Thạch, vươn tay đánh anh ta không ngừng, nhưng bé là quý, căn bản không thể chạm vào người.

"...Tráng Tráng." Tần Thụ Nhã nhẹ giọng kêu.

Người qua đường thấy Tần Thụ Nhã trợn trắng mắt, lại không dám chọc giận Lâm Thạch, chỉ có thể nói: "Anh đừng đánh nữa, lại đánh tiếp sẽ gây ra án mạng đấy."

Lâm Thạch hiển nhiên không quan tâm, trực tiếp lôi kéo đầu óc Tần Thụ Nhã, đập đầu cô lên tường.

"Muốn ly hôn với tao, nằm mơ đi!"

"Buông mẹ ra, buông mẹ ra..."

Tráng Tráng cảm thấy khó thở, đôi mắt đột nhiên đỏ bừng, cả âm hồn đột nhiên bị bao trùm bởi một đám khí đen.

Người chung quanh không biết vì sao đột nhiên cảm thấy nhiệt độ biến lạnh, có người lầm bầm nói: "Sao lại cảm thấy hơi lạnh nhỉ?"

Này rõ ràng là giữa mùa hè, bọn họ đứng dưới ánh mặt trời, sao có thể cảm thấy lạnh?

"Buông mẹ ra!" Cả người Tráng Tráng bị khí đen bao trùm, bé lao vào người Lâm Thạch, há miệng cắn thật mạnh lên người anh ta.

"A!"

Hét thảm một tiếng, mọi người chỉ thấy người vốn đang hung thần ác sát đột nhiên buông tóc Tần Thụ Nhã ra, sau đó duỗi tay bưng kín má phải của mình, miệng không ngừng hét ra tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người bị thanh đối đột ngột này dọa sợ, có người chú ý tới mặt Lâm Thạch, nháy mắt cả kinh, chỉ vào anh ta, run run nói: "Kia... Mặt anh ta, đó là cái gì? Sao lại, sao có một dấu răng?"

Mọi người tập trung nhìn kỹ, quả đúng là như vậy, thế mà trên mặt Lâm Thạch đột nhiên xuất hiện một dấu răng sâu đến mức có thể nhìn thấy xương trắng, dấu răng kia rõ ràng như vậy, giống như muốn cắn đi một miếng thịt trên mặt anh ta.

"Vừa nãy trên mặt anh ta không có dấu răng này đúng không?" Có người nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ giọng hỏi.

Không có ai trả lời người này, mọi người chỉ cảm thấy một màn trước mắt khiến người rét run. Một giây trước trên mặt người đàn ông kia vốn không có gì cả, thế mà ngay giây tiếp theo, trên mặt lại xuất hiện một dấu răng, thật giống như lúc nãy có người cắn anh ta một miếng.

Có "người" nào đó mà bọn họ không nhìn thấy?

"Mẹ, buông mẹ ra!" Tráng Tráng trừng lớn mắt, lại một miếng cắn lên vai Lâm Thạch, lần này trực tiếp cắn rớt một miếng thịt trên vai anh ta.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị này khiến ai cũng lạnh sống lưng, rõ ràng không có người, nhưng trên người Lâm Thạch không ngừng xuất hiện miệng vết thương. Câu trả lời duy nhất chính là nơi này có thứ gì đó tồn tại.

Lâm Thạch đau đớn kêu lên, quay đầu nhìn lại vai mình, vừa liếc mắt nhìn thiếu chút nữa hồn phách bay mất.

Bóng người tối đen như mực ghé vào vai anh ta, sắc mặt trở nên sợ hãi, sau đó hét lên một tiếng, vẫy tay thật mạnh rồi chạy đi.

Quý...

Những người khác nghe thấy từ này, rốt cuộc cũng không khỏi sợ hãi mà dần tản đi, ngay cả Tần Thụ Nhã cũng không dám quản. Trong chớp mắt, nơi này chỉ còn lại một mình Tần Thụ Nhã cả khuôn mặt đầy máu nằm đó.

Tráng Tráng..

(Tôi thay đổi cách xưng hô của một số nhân vật, khi nào rảnh tôi sẽ sửa lại sau, mọi người đọc đừng để ý đến nó nhé)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Qing Yun

"Trắng Trắng...."

Tần Thụ Nhã giật giật thân mình, chỉ cảm thấy cả người vô cùng đau đớn, cô mở mắt ra, máu trên đầu chảy xuống mắt, trước mắt chỉ còn một màu đỏ mờ mờ.

"Mẹ."

Một bàn tay lạnh như băng dừng ở trên mặt cô, Tần Thụ Nhã duỗi tay nắm lấy bàn tay trên mặt, mặt trời chiếu đến trước mặt cô một mảnh màu sắc kỳ quái, cô vội vàng duỗi tay tìm ô, sờ đến ô liền vội vàng mở ra, hỏi, "Trắng Trắng, Trắng Trắng, con không sao chứ, mau ngồi xuống dưới ô đi."

Thân thể nhỏ nhỏ tiến vào trong ngực cô, Tần Thụ Nhã duỗi tay ôm chặt đứa trẻ, trên mặt lộ ra biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ là rất nhanh, biểu tình trên mặt trở nên cứng đờ.

Đứa trẻ trong ngực không còn là đáng yêu trắng trẻo đáng yêu, làn da vốn trắng nõn mềm mại giờ đây đã chuyển thành màu đen xám xịt, đôi mắt đen nhánh như quả nho trở nên đỏ bừng, ngay cả thân thể cũng chỉ còn một nửa, não trái như bị thứ gì sắc bén kéo xuống, máu tươi chảy đầy đất, nhiễm đỏ mảng đất dưới chân.

Tần Thụ Nhã còn nhớ rõ đây là đáng yêu khi Trắng Trắng chết, lúc ấy cả người bé đều là máu, trong ngực còn ôm quả bóng cao su vừa mới nhặt về.

"Trắng Trắng?" Tần Thụ Nhã nhẹ giọng kêu một tiếng, thanh âm nhẹ đến giống như chỉ có mình cô nghe thấy, dường như cô sợ chỉ cần lớn tiếng một chút thôi cũng có thể dọa đến bé, "Con bị sao vậy, Trắng Trắng?"

"Mẹ, Trắng Trắng sẽ bảo vệ mẹ."

Trắng Trắng đảm bảo.

Thật rõ ràng, hiện tại Trắng Trắng rất không ổn, cả người bé đều bị sương mù đen nhánh bao phủ, thân ảnh ngẫu nhiên hiện hình, lại ngẫu nhiên trở nên trong suốt, giống như ngay sau đó sẽ biến mất.

Ngực Tần Thụ Nhã phập phồng kịch liệt, cô ôm con của mình muốn đứng lên, nhưng cơ thể lại mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

"Trắng Trắng, Trắng Trắng, mẹ đưa con đi tìm bác sĩ..." Miễn cưỡng đứng dậy, Tần Thụ Nhã ôm bé đi được vài bước lại như nghỉ ngơi tới cái gì mà dùng sức lắc đầu, "Không đứng, không thể tìm bác sĩ... Mẹ mang con đi tìm Việt Khê, đúng, Việt Khê, tìm Việt Khê, cô bé nhất định có thể cứu con."

"Trắng Trắng, Trắng Trắng..."

Tần Thụ Nhã vừa kêu tên con vừa đi về phía trước, chỉ là mới đi được vài bước đã té lăn trên mặt đất. Giây phút ngã xuống, cô còn bảo vệ đứa con theo bản năng.

"Việt Khê, Việt Khê, em ở đâu..." Thấp giọng kêu, Tần Thụ Nhã ôm con bò về phía trước.

Trắng Trắng gọi, "Mẹ ơi, con đau quá."

Tần Thụ Nhã nước mắt đầm đìa, nuốt tham âm nức nở xuống cổ họng, ôn nhu nói, "Trắng Trắng ngoan, không đau, mẹ mang con đi tìm chị Việt Khê ngay đây, nhất định chị có thể cứu con."

Việt Khê và Hàn Húc đi tới thì thấy chính là một màn như vậy, người phụ nữ có dáng người gầy ốm thật cẩn thận ôm đứa con vào lòng, khắp cơ thể đều là vết thương, không biết một bên gầy đã rơi đi đâu rồi, chân dẫm phải vật cứng, máu tươi giàn giụa.

"Trắng Trắng, chị Tần..." Sắc mặt Việt Khê hơi đổi, cô vội vàng đi qua xem xét tình huống của hai người.

Tần Thụ Nhã nắm lấy tay cô, trong mắt phát ra ánh sáng như bắt được cọng rom cứu mạng cuối cùng, khóc nói: "Việt Khê, cứu Trắng Trắng, cứu lấy Trắng Trắng."

Việt Khê gạt đầu, "Chị Tần, chị yên tâm, tôi sẽ cứu Trắng Trắng."

Tần Thụ Nhã cười cười, nhắm mắt lại trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hàn Húc đi tới, nói: "Tôi đã gọi xe cứu thương, hẳn là sẽ đến rất nhanh."

Việt Khê dùng linh lực bảo vệ Trắng Trắng, thấp giọng nói, "Tôi tính được chị Tần vẫn còn một kiếp, chỉ là không nghĩ tới một kiếp này lại ứng trên người Trắng Trắng."

Cô có thể xem tướng mạo của một người để biết kiếp nạn của người đó, chỉ là không thể biết cụ thể vào ngày nào. Nếu không phải đột nhiên trong lòng có dự cảm thì cô cũng đã không đi xem hai mẹ con Tần Thụ Nhã rồi.

Hà Kiến Nhất thở hổn hển chạy tới, thấy một màn trước mặt thì trừng lớn đôi mắt, nói: "Này... Đây là sao vậy? Người này, đại ca quen á?"

"Là mẹ Tráng Tráng." Việt Khê đột nhiên nhớ tới Hà Kiến Nhất là ai, lại nói thêm một câu, "Chính là đứa bé cậu thấy ở công trường cũ kia."

Nói đến đây Hà Kiến Nhất liền nghĩ tới, nhưng thật ra còn nhớ rõ dáng vẻ đứa bé kia.

Chỉ là sao mẹ nhóc đó lại thế thảm thế này?

Nhưng Hà Kiến Nhất cũng biết hiện tại không phải thời điểm hỏi chuyện này, lý trí không hỏi gì cả.

Rất nhanh xe cứu thương đã đến, thấy vết thương trên người Tần Thụ Nhã thì đều không nhìn được lưu luyến. Tuy rằng trên người cô không có vết thương trí mạng nhưng vết thương nhỏ lại có rất nhiều. Nghiêm trọng nhất là vết thương trên đầu, bị chảy máu, còn chấn động não nhẹ. Một miếng thủy tinh cắm ở lòng bàn chân, thời điểm xử lý vết thương, Tần Thụ Nhã đã tỉnh lại vì quá đau.

"Tráng Tráng, Tráng Tráng?" Vừa tỉnh dậy cô đã gọi tên Tráng Tráng, mặt đầy hoảng sợ.

Hà Kiến Nhất đứng bên cạnh canh giữ lập tức nói: "Chị yên tâm đi, Tráng Tráng không sao cả, bọn đại ca sẽ cứu nó."

Nghe vậy, Tần Thụ Nhã lập tức thở phào nhẹ nhõm, tinh thần cũng thả lỏng xuống, sau đó liền cảm nhận được đau đớn thấu tim dưới lòng bàn chân.

Bác sĩ xử lý miệng vết thương cho cô, nói với sắc mặt nghiêm túc: "Tôi kiến nghị cô nên báo cảnh sát, cái này đã là cố ý gây thương tích rồi."

Hà Kiến Nhất đưa người đi bệnh viện, cậu chọn phòng bệnh một người, đây cũng bởi vì có Tráng Tráng. Phòng bệnh một người tương đối thuận tiện.

Hiện tại phòng bệnh chỉ có Việt Khê và Hàn Húc, hơn nữa Tráng Tráng đang hôn mê, biểu cảm trên mặt Việt Khê rất nghiêm túc.

Tần Thụ Nhã vừa nhìn thấy Tráng Tráng thì lập tức bước đến, hỏi: "Tráng Tráng thế nào?"

Việt Khê lắc đầu, nói: "Không tốt lắm."

Nghe được những lời này, tâm Tần Thụ Nhã lập tức căng thẳng.

"Thằng bé vốn là âm hồn, khi chết nên bị quỷ sai câu đi chứ không phải lưu lại nhân gian. Nó là quỷ như vậy, nên gọi là cô hồn dã quỷ, không thể tự ý hiện thân. Mà hiện tại vì cứu chị, nó thiếu chút nữa đã biến thành lệ quỷ, lệ khí quán thân, hao hết toàn bộ lực lượng của bản thân. Kế tiếp, nó sẽ ngày càng suy yếu, sau đó chậm rãi biến mất. Không phải đầu thai chuyển thế, mà là hoàn toàn biến mất, thế gian này sẽ không còn dấu vết nó tồn tại."

Tần Thụ Nhã có chút sững sờ, sau đó cô ngây ngốc nhìn Việt Khê, hỏi, "Việt Khê, em có thể cứu thằng bé? Đúng không. Chị có tiền, chỉ cần em cứu nó, chị có thể cho em tiền, cầu xin em!"

Nói xong lời cuối cùng, cô đã không nhìn được mà khóc thành tiếng.

Việt Khê nói: "Tôi có thể cứu thằng bé, chỉ cần trước hừng đông hôm nay có thể đưa nó đi đầu thai chuyển thế, như vậy nó sẽ không có việc gì. Chỉ là, chuyện này cũng phải được Tráng Tráng đồng ý, nếu nó không đồng ý, tôi cũng không có biện pháp."

Cô quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, thời gian đã là rạng sáng, cũng chính là buổi tối 12 giờ. Từ giờ đến hừng đông chỉ còn lại sáu bảy tiếng đồng hồ.

Tới nửa đêm, Tráng Tráng rốt cuộc tỉnh lại, đôi mắt bé giật giật, chậm rãi mở bừng mắt, khi thấy Việt Khê thì hai mắt hơi hơi sáng ngời, nói:

"Chị!"

Việt Khê cười với bé.

Tráng tráng nhìn trái nhìn phải, chờ thấy Tần Thụ Nhã bên cạnh thì lập tức thở phào, trên mặt lộ ra tươi cười, chạy chậm tới gần Tần Thụ Nhã, giọng điệu tràn ngập ý lại gọi một tiếng: "Mẹ ơi!"

Tần Thụ Nhã lên tiếng, kêu một tiếng Tráng Tráng, chờ kêu xong, nước mắt nháy đã không tìm được mà rơi xuống.

"Có phải mẹ rất đau không? Tráng Tráng thổi thổi cho mẹ!" Bé ngẩng đầu thổi lên trán Tần Thụ Nhã.

Tần Thụ Nhã lắc đầu, nói: "Mẹ không đau."

Tráng Tráng quay đầu hỏi Việt Khê: "Chị ơi, là chị cứu mẹ sao?"

Việt Khê lắc đầu, nói: "Là Tráng Tráng cứu mẹ, Tráng Tráng rất lợi hại."

Tráng Tráng có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói: "Tráng Tráng là nam tử hán, đương nhiên phải bảo vệ mẹ."

Việt Khê có chút trầm mặc, lại lần nữa hỏi vấn đề đã từng hỏi: "Tráng Tráng, em có muốn luân hồi không?"

Tráng tráng lắc lắc đầu, nói: "Không, Tráng Tráng phải bảo vệ mẹ. Không có Tráng Tráng, mẹ sẽ bị bỏ và bà nội bắt nạt."

Tần Thụ Nhã dùng sức lắc đầu, nói: "Không cần, mẹ sẽ tự bảo vệ chính mình, mẹ không cần Tráng Tráng bảo vệ. Cho nên, Tráng Tráng đi chuyển thể đầu thai, đi chuyển thể đầu thai đi."

"Tráng Tráng phải bảo vệ mẹ..... Không có Tráng Tráng ở bên, mẹ sẽ cô đơn, sẽ trốn vào chăn trốn khóc." Tráng Tráng cau mày, vẫn cắn chặt những lời này không chịu bỏ.

"Không, không phải." Tần Thụ Nhã lắc đầu, nước mắt rơi như mưa, bụm mặt nói, "Tráng Tráng ngoan, nghe mẹ nói, con đi đầu thai đi, mẹ sẽ sống rất tốt. Sau này mẹ cũng sẽ không trốn khóc trong chăn, dù không có Tráng Tráng mẹ cũng sẽ thật kiên cường, mẹ sẽ sống rất tốt."

Tráng tráng nhẹ nhàng thở hỗn hển, sắc mặt của bé đã rất trắng, trắng như một tờ giấy, bé nằm ở trong lòng Tần Thụ Nhã, giọng hỏi: "Cho dù không có Tráng Tráng, mẹ cũng sẽ sống thật sự vui vẻ sao?"

Tần Thụ Nhã gật đầu, trên mặt miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nàng nói: "Sẽ, nhất định sẽ."

"Nhưng mà Tráng Tráng luyện tiếu mẹ, Tráng Tráng muốn làm con trai mẹ....." Bé nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một gương mặt phi thịt mang vài phần trong suốt, giống như có thể biến mất ngay sau đó.

Tần Thụ Nhã rung rung cười cười, nói: "Mẹ cũng luyện tiếu Tráng Tráng, chỉ là Tráng Tráng à, con đi chuyển thể đi, con yên tâm....."

Cô duỗi tay vuốt ve khuôn mặt bé, ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt bé, như là muốn ghi tạc khuôn mặt này vào lòng.

"Mẹ sống một mình cũng rất tốt, con không cần lo lắng cho mẹ."

Tráng Tráng vươn ngón út ra, nói: "Vây ngoéo tay, mẹ phải bảo đảm, nhất định sẽ sống thật tốt."

"Được, ngoéo tay!" Tần Thụ Nhã vươn tay.

Hai cái ngón út một lớn một nhỏ câu ở bên nhau.

"Ngoéo tay thất cổ, một trăm năm, không được thay đổi! Ai thay đổi người đó chính là heo nhỏ"

"Mẹ, mẹ không nên làm heo nhỏ đâu nha."

Tần Thụ Nhã cười gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Việt Khê, nói: "Việt Khê, làm phiền em."

Việt Khê đi tới, ngồi xổm xuống, vươn tay điểm nhẹ lên trán Tráng Tráng.

"Bỏ đi vốn không phải cây, mình kính diệc phi đài. Vốn dĩ không phải vật, nơi nào nhiễm bụi bậm." Cô thấp giọng lầm bầm, theo nàng giọng nói rơi xuống, một đạo kim quang từ trán của Tráng Tráng khuếch tán xung quanh.

Khí đen trên người Tráng Tráng đọng tới đạo kim quang giống như là gặp thiên địch mà liên tiếp bại lui. Mà màu da của bé cũng trở về màu sắc bình thường, chỉ còn mang theo chút tái nhợt ốm yếu.

Một luồng ánh sáng xuất hiện ở phía sau Tráng Tráng, Tráng Tráng nhìn về phía Tần Thụ Nhã, Tần Thụ Nhã lập tức cười nói: "Con ngoan, đi thôi."

Tráng Tráng lập tức nở một nụ cười rạng rỡ với cô, chạy chậm lại hôn bẹp một cái lên mặt cô, nhẹ giọng nói: "Tráng Tráng thích mẹ nhất."

Sau đó bé xoay người đi vào vùng sáng.

"Chị, anh, cảm ơn hai người!" Thanh âm của bé truyền tới tai Việt Khê và Hàn Húc.

Ánh sáng biến mất, trong phòng hết thấy khôi phục bình tĩnh, có vài tia sáng vàng rơi xuống, phân biệt dừng ở trên người Việt Khê và Hàn Húc.

Công đức?

Việt Khê vươn tay, nhìn tia sáng vàng chui hoàn toàn vào tay mình

Tần Thụ Nhã suy sụp ngồi dưới đất, nháy mắt rơi lệ đầy mặt, sau khi mất đi đứa con, cô lại mất đi lần nữa, lại chịu đựng cảm giác đau thấu tim gan.

Cô lắc đầu khóc rống nói: "Là chị, là chị hại Tráng Tráng, chị là người mẹ không xứng. Nếu..... Nếu chị không mềm yếu như vậy, sớm ly hôn với Lâm

Thạch, Tráng Tráng sẽ không xảy ra chuyện, mọi chuyện cũng không tới nỗi này."

Chính là, điều này, cô nhận ra đã quá muộn.

Ánh mặt trời bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào, Việt Khê quay đầu, hơi híp mắt khi chạm phải ánh mặt trời.

Trời đã sáng!

*

Lâm Thạch bị Tráng Tráng dọa sợ, anh ta hoàn toàn không nhận ra bóng đen bò trên vai chính là con trai của mình, bị dọa đến mức trực tiếp chạy về nhà. Người anh ta đầy máu, phần lớn là máu của Tần Thụ Nhã, máu của chính anh ta cũng không ít, đặc biệt là trên vai còn có vết thương do bị Tráng Tráng cắn, miệng vết thương nơi đó đang bắt đầu biến thành màu đen, thoạt nhìn có vài phần đáng sợ.

Bà mẹ nhìn thấy dáng vẻ này của anh ta thì hoảng sợ, vội hỏi: "Thạch, con làm sao vậy?"

Lâm Thạch kinh hoàng thất thố nhìn bà ta, căn bản không dám nhìn vai của mình, hỏi: "Mẹ, mẹ nhìn vai con xem trên đó có gì hay không?"

"Thứ gì?" Bà ta nhìn thoáng qua, "Không có gì hết, ai u, miệng vết thương này là bị người cắn à. Không phải con nói con đi tìm Tần Thụ Nhã sao, làm sao lại biến mình thành cái dạng này? Ai, mẹ nói con nghe, Tần Thụ Nhã muốn ly hôn thì con cứ ly hôn đi, vừa hay có thể đón Tiểu Phụng và cháu trai cưng của mẹ tới, không để hai mẹ con nó phải lén lút nữa"

Thì ra bà ta cũng biết đôi tượng lén lút ngoại tình của Lâm Thạch, còn là người quen của bà ta, đó là đứa cháu gái họ họ, không có quan hệ huyết, bà ta thích con trai mình ở với Tiểu Phụng hơn, chỉ ít bà ta cảm thấy người này tốt hơn quý đôi nọ Tần Thụ Nhã.

Bà ta cứ lải nhải, Lâm Thạch lại ra một thân mồ hôi lạnh, trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi.

"..... Con đi ngủ một lát." Anh ta chỉ nói một câu rồi xoay người mở cửa vào phòng ngủ.

Bà ta nói một hồi không ai phản ứng cũng thôi, bè ngồi xuống sofa xem TV. Trong phòng rất an tĩnh, chỉ có âm thanh phát ra từ TV, bà ta xem một lát, không biết đã ngủ quên từ lúc nào.

*

Bốn phía rất nóng, thanh âm quỷ khóc sói gào ồn đến lỗ tai phát đau, bà ta bị người đẩy một cái, lúc này mới giật mình tỉnh dậy.

"Triệu Tú Trân!"

Phía sau truyền đến tiếng gọi, Triệu Tú Trân là tên của bà ta, đáp lời theo bản năng rồi quay đầu nhìn. Sau đó, chờ nhìn thấy người phía sau, cũng là lúc mồ hôi lạnh phía sau lưng bà ta đổ ra như tắm

Nói là người, nhưng nói là quái vật thì đúng hơn, mặt mũi hung tợn, cầm trên tay một cây cái kìm, nhìn qua mười phần hung ác.

Triệu Tú Trân hoảng sợ, xoay người muốn chạy, dừng nhìn bà ta tuổi lớn, thể mà chạy lại không chậm, bà ta vừa chạy vừa nhìn bốn phía, không khỏi tâm thần hoảng hốt.

Bốn phía tùy ý có thể thấy được quái vật mặt mũi hung tợn, cũng có người bình thường giống như bà ta, mà những người đó bị quái vật mặt mũi hung tợn bắt lấy ấn ở trên mặt đất, cầm cái kìm rút đầu lưỡi của họ ra. Chỉ một thoáng, máu thịt mơ hồ, người bị rút lưỡi phát ra tiếng la hét chói tai

Hình phạt rút lưỡi!

Không biết vì sao, trong đầu Triệu Tú Trân đột nhiên hiện lên bốn từ như vậy.

"A!"

Dưới chân không biết vướng phải cái gì, Triệu Tú Trân muốn bò dậy nhưng lại bị người nắm chân kéo lại

Quái vật mặt mũi hung tợn đi tới, hắc hắc cười nói: "Muốn chạy?"

Hai quái vật ấn bà ta lên mặt đất, một kẻ cầm kìm đen đưa tới gần miệng bà ta.

Trên mặt Triệu Tú Trân lộ vẻ sợ hãi, dùng sức lắc đầu, nhưng cơ thể lại không thể động dậy dù chỉ một chút. Kìm sắt đen nhánh kẹp lấy đầu lưỡi của bà ta, rất nhanh, bà ta cảm thấy đau đớn như có búa gõ vào tim, đau đến mức bà ta hét lên thảm thiết.

Mà đây cũng chưa phải kết thúc, lưỡi bà ta lại dài ra chỉ trong vài giây, những quái vật đó hưng phấn tiếp tục rút lưỡi của bà ta. Thống khổ cứ thế lặp đi lặp lại.

Mà ở chỉ cách bà ta một bức tường, Lâm Thạch nằm trên giường cũng lâm vào ác mộng.

Anh đứng ở trên một cái cầu, phía dưới là một cái nồi thật lớn, nhiệt khí trong nồi quay cuồng, dù đứng cao như vậy anh ta vẫn cảm thấy được nhiệt độ nóng rất.

Nóng bỏng nóng cháy!

Mà ở trước người Lâm Thạch là một nhóm người xếp thành hàng, những người này di chuyển đến giữa, sau đó bị quái vật mặt đáng sợ đẩy xuống.

Lâm Thạch: "....."

Đây là nơi nào, không phải mình đang ngủ ở nhà sao, thế này là sao, đã xảy ra chuyện gì?

Anh ta điên cuồng la hét dưới đáy lòng, nhưng mà trong miệng lại không phát ra được chút âm thanh. Càng làm cho anh ta tuyệt vọng chính là, anh ta phát hiện thân thể của mình không thể nhúc nhích, thân thể không chịu khống chế mà đi phía trước đi.

Người phía trước từng bước từng bước rơi vào trong nước giống như sủi cảo, rất nhanh đã đến phiên Lâm Thạch, anh ta cũng trở thành một trong số những miếng sủi cảo đó.

Không không không!

Lâm Thạch lộ ra hoảng loạn, nhưng thân thể lại không chịu anh ta không chế, trực tiếp nhảy xuống

"Bùm."

Âm thanh rơi vào nồi nước, nóng cháy bao trùm cơ thể, Lâm Thạch không nhận được hết thảy một tiếng. Chờ anh ta hồi phục tinh thần từ cơn đau đớn, mới phát hiện bản thân lại đang đứng trên cầu, tiếp tục đứng trong đội ngũ nhảy vào chảo dầu.

Lâm Thạch cuối cùng là bị người đánh thức, vừa mở mắt anh ta liền thấy một đám người mặc cảnh phục đứng ở trước giường, người đứng đầu nói: "Lâm Thạch, hiện tại chúng tôi bắt anh vì tội cố ý gây thương tích."

Lâm Thạch nhìn bọn họ, một đàn ông lại rơi hai hàng lệ, nắm lấy tay bọn họ liên tục nói cảm ơn, "Cảm ơn các anh, cảm ơn các anh!"

Nhân viên cảnh sát: "??"

*

Tần Thư Nhã trực tiếp kiện Lâm Thạch ra tòa, ngày ấy cô bị anh ta đánh ngay ở nơi công cộng, nhân chứng vật chứng đều có đủ. Luật sư luôn mãi xác định cô muốn cáo Lâm Thạch tội cố ý thương tích và muốn ly hôn, lúc này mới tiếp nhận ủy thác.

"Thật ra tôi từng nhận rất nhiều án kiện bạo lực gia đình, chưa nói chuyện ly hôn hay không, nhiều người sau khi kiện ra tòa rồi lại bắt đầu hối hận. Trong lòng bọn họ luôn có hy vọng xa vời, luôn cảm thấy mình ôn nhu hơn một chút có lẽ chồng sẽ không như vậy. Thậm chí có rất nhiều người bị bạo hành gia đình mấy năm, lại không có dũng khí báo cảnh sát" Luật sư nói, khi mới ra xã hội, cô còn bất bình vì những người không chịu đấu tranh, chỉ là lâu rồi cũng cảm thấy chết lặng."

Người còn có ảo tưởng với người chồng bạo lực gia đình, đó là nhất ngu xuẩn. Càng bất hạnh hơn chính là những người chỉ cần chồng nói ngon ngọt vài câu bèn tha thứ và từ bỏ quyền lợi của bản thân.

Nghe vậy, Tần Thư Nhã nhàn nhạt cười, nói: "Tôi sẽ không hối hận, tôi không thể có rồi lại mất đi lần nữa."

Rất nhanh đã có phán quyết của tòa án, chỉ là thực đáng tiếc, tuy rằng ly hôn thành công, nhưng tội cố ý thương tổn lại không bị phạt nặng, Lâm Thạch chỉ bị giam hơn một tháng

"Anh ta mời luật sư nổi tiếng của thành phố, thật xin lỗi, làm chị thất vọng rồi." Luật sư bắt đầu dĩ dĩ nói

Tần Thư Nhã lắc đầu, nói: "Đã đủ rồi, ít nhất, tôi đã có thể rời đi."

Việt Khê hỏi: "Chị Tần, tiếp theo chị có tính toán gì không?"

Tần Thư Nhã hít vào một hơi thật sâu, nói: "Chị tính sẽ rời khỏi thành phố A, đi đến nơi khác, một mặt là không muốn ở lại nơi đây, mặt khác, chị sợ Lâm Thạch lại tiếp tục đến tìm chị gây phiền toái. Anh ta là người rất cố chấp."

Hàn Húc nói: "Tôi cảm thấy Lâm Thạch không có khả năng đến tìm chị gây phiền toái nữa."

Cậu cười cười, chỉ nói ra một câu như vậy chứ không nói ti mỉ hơn, lại nói: "Nhưng dù sao thành phố A đối với chị cũng là một nơi đau thương, chị rời khỏi nơi này cũng tốt"

Tần Thư Nhã mang theo hũ tro cốt của Tráng Tráng rời khỏi thành phố A, mà vào một tháng sau, Lâm Thạch được phóng thích, chỉ là anh ta tương đối xui xẻo, vừa ra khỏi cục cảnh sát, anh ta đã gặp phải tai nạn giao thông, bị một cái xe tải đi qua cán qua chân, hai chân phải cắt bỏ.

Tài xế lái xe mô hôi đầy đầu giải thích với cảnh sát, "Tôi không cố ý đâm anh ta, chính anh ta đột ngột chạy ra giữa đường..."

Lâm Thạch được đặt lên cáng nâng đi, một con hạc giấy nhiễm máu rơi ra khỏi người anh ta, một người cảnh sát tuổi trẻ đi ngang qua, khom lưng nhặt hạc giấy lên.

Sao lại có một con hạc giấy?

Có đồng nghiệp bên cạnh gọi đi, anh bèn nhét hạc giấy vào túi mang đi.

Thành phố A, Nhị Trung.

"Đại ca, cậu cầm cái gì trong tay thế?" Hà Kiến Nhất đi sang bên đường mua trà sữa mang đến, nhìn thấy đồ trong tay Hàn Húc thì thuận miệng hỏi một câu.

Hàn Húc mặt mày ôn nhuận, cười nói: "Là hạc giấy....."

Nói, cậu bèn xoa hạc giấy thành một nắm rồi xem sang bên cạnh.

Hà Kiến Nhất trừng lớn đôi mắt: "Đại ca, sao cậu lại ném nó?"

"Đã vô dụng, đương nhiên muốn ném!" Hàn Húc nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Edit: Qing Yun

Việt Khê không quá để ý đến việc của nhà họ Lâm, nhưng mà không chịu nổi Hà Kiến Nhất luôn thích bô bô bên người, cho nên tin tức lại luôn được cập nhật thường xuyên, nhà họ Lâm xảy ra chuyện gì cũng chạy tới nói cho họ nghe.

Tự cắt cho mình một miếng dưa hấu, Hà Kiến Nhất vừa ngồi xỏm gặm dưa, vừa nói cho Việt Khê và Hàn Húc nghe tin tức mà cậu vừa nghe được: "Bà lão nhà họ Lâm bị đưa vào bệnh viện hôm qua, bác sĩ nói bà ta bị trúng gió, nửa đời sau chỉ có thể nằm trên giường cho người hầu hạ. Hiện giờ con trai bà ta bị cắt mất hai chân, cũng nằm liệt giường rồi, một nhà hai người già trẻ này đều cần người hầu hạ. Không phải Lâm Thạch có tình nhân sao, tình nhân kia cũng không phải đèn cạn dầu, trực tiếp cuốn tiền nhà họ Lâm rồi chạy mất."

Cô tình nhân của Lâm Thạch kia, lúc trước từng nói qua đó là cháu họ xa của bà già, già trẻ nhà họ Lâm đều nằm liệt giường, không liên hệ ai cả mà chỉ gọi điện cho cô ta, chỉ là ai biết Tiểu Phương này lại là người nhẫn tâm, cầm hết tiền của họ rồi bỏ chạy. Hiện giờ nhà họ Lâm chính là muốn tiền không có tiền, muốn người không có người, những thân thích khác đã sớm không liên hệ với bọn họ, trong lúc nhất thời, không ai quản hai mẹ con nằm trên giường.

"Để tôi nói, đây chính là báo ứng, ai bảo bọn họ làm việc xấu làm gì." Hà Kiến Nhất thở hỏn hển gặm dưa gấu, chỉ chớp mắt, cả miếng dưa hấu chỉ còn lại vỏ, cậu chưa đã thèm mà cắt thêm miếng nữa.

Dưa hấu này, vỏ mỏng ruột đỏ, vị rất ngọt ngào, không giống mấy quả dưa bị tiêm thuốc trong siêu thị mà vô cùng ngọt mát. Bỏ dưa hấu xuống giếng nông, khi lấy lên ăn thì rất mát, cắn một miếng, quả thật là mát xuống tận bụng, sung sướng biết bao.

Hà Kiến Nhất vừa gặm vừa nói: "Suỵt phụ, dưa hấu nhà cô ăn thật ngon, ngon hơn bên ngoài nhiều, nếu bán thì nhất định sẽ rất chạy đấy."

Viết xong nét bút cuối cùng, Hàn Húc nói, "Viện này có linh khí đậm đặc, trái cây trồng được sẽ mang linh khí, đồ bên ngoài đương nhiên không sánh được. Cậu muốn mua cũng không mua được."

Vừa nói, cậu vừa đưa lá phù vừa sẽ xong cho Việt Khê, nói: "Suỵt phụ, nhìn xem lá phù tôi vừa sẽ xong thế nào."

Việt Khê duỗi tay lấy một quả nho, thuận tiện tiếp nhận lá phù cậu đưa.

Mực đỏ trên phù không hề bị đứt đoạn, mỗi một nét mỗi một lần nâng bút đều mang linh lực, điều này chứng tỏ người vẽ có năng lực không chế linh lực của bản thân rất mạnh. Chỉ là đáng tiếc, người vẽ không đủ linh lực, có một chỗ quá ít linh lực, bằng không tám bữa này không chủ là lá phù thượng đẳng."

"Linh phù thượng đẳng..." Việt Khê nhìn thoáng qua, sắc mặt bình tĩnh đưa ra kết luận, "Cũng không tệ lắm."

Nói xong bèn đưa quyển bách khoa toàn thư cho cậu, "Tiếp tục vẽ theo hình vẽ trong này đi."

Hàn Húc ra về buồn rầu nói, "Chính là tôi cảm thấy có chút không đúng, làm sao sư phụ có thể vẽ được cực phẩm linh phù? Có bí quyết gì hay không? Còn có, chỉ là khi vẽ cứ cảm thấy linh lực chuyển động không thông thuận."

Việt Khê sụ mặt, trên thực tế là lại nhảy nhót đi qua, quyết định tự mình chỉ đạo Hàn Húc.

Cô nắm lấy tay Hàn Húc, nói: "Lúc tôi vẽ bùa, cậu cẩn thận nhìn linh lực của tôi chuyển động."

Hàn Húc lập tức cười tùm tùm gật đầu, đề sát vào, mùi hương thanh nhã trên người Việt Khê càng thêm rõ ràng, tựa như xa gần, mò mịt không thể tìm, đó là hương sen vô cùng thoải mái, khiến người ngửi được sẽ cảm thấy bình tĩnh thanh thản.

"Sư phụ, mùi hương trên người cô thật dễ ngửi." Hàn Húc nhẹ giọng cười.

Hà Kiến Nhất đang gặm dưa hấu nghe vậy thì thiếu chút nữa cắn phải thịt ở quai hàm, trong đầu chỉ có một suy nghĩ--- đại ca đang đùa giỡn sư phụ đúng không, đúng không, khẳng định là đúng rồi!

Cổ tình Việt Khê lại không có phản ứng gì, nghe vậy còn ngửi mùi trên người mình, kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ bởi vì mặc lại quần áo hôm qua, hời?"

Hàn Húc, Hà Kiến Nhất: "....."

Việt Khê nắm tay Hàn Húc vẽ một lá bùa, sau đó dùng ngữ khí không để ý nói: "Lần đầu tiên tôi vẽ bùa đã vẽ được cực phẩm linh phù, ông nội nói tôi có thiên phú."

Hàn Húc lập tức khích lệ nói: "Sư phụ thật lợi hại."

Việt Khê rụt rè gật đầu.

Lúc này, Hàn Húc cực kỳ thuận lợi vẽ ra cực phẩm linh phù, linh quang vờn quanh lá phù, đây là cực phẩm bình an phù. Bình an phù, danh như ý nghĩa, đó chính là hộ người bình an.

Hà Kiến Nhất ngồi bên cạnh vảnh tai nghe thấy thế thì lập tức chạy tới, nhìn Hàn Húc nói: "Đại ca, lá phù cậu luyện vẽ này có thể bán rẻ cho tôi không?"

Cậu đào đào trong túi, cuối cùng móc ra hai trăm đồng, đề toàn bộ lên bàn rồi nói: "Tất cả trên người chỉ có bấy nhiêu tiền."

Hàn Húc rử mắt nhìn một cái, tâm tình không tồi, cười tùm tùm nói: "Có thể, cậu lấy đi."

Hà Kiến Nhất lập tức vui vẻ, cậu nghĩ kỹ rồi, mẹ cậu thường đi trực khuya về muộn, lá bùa bình an này vừa lúc có thể để bà mang theo bên người.

Việt Khê ngồi xuống ghế ăn nho, hiện tại nho chưa thể ăn được, nhưng nho trong viện của cô đã có thể ăn. Quả nho này là loại nho có màu xanh lục, khi chín sẽ có màu xanh nhạt gần như trong suốt, ăn rất ngọt.

Đại Bạch đuổi cổ nhìn xung quanh, hai ngày nay nó có nho ăn nên không còn hứng thú ra ngoài đánh nhau, cho nên đình đầu vốn trọc một mảng đã mọc được ít lông.

Giàn nho trong nhà rất lớn, dây nho đều bò ra ngoài tường, quả nho nặng trĩu đè lên cành lá, nhìn rất ngon mắt, khiến người qua lại không khỏi ghé mắt nhìn.

"Mẹ ơi, con muốn ăn nho." Bên ngoài truyền tới tiếng bé gái nói chuyện.

Người phụ nữ trung niên nắm tay con ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử đột nhiên co rút, nói: "Ăn cái gì mà ăn, đồ nhà này không thể ăn, cả nhà họ đều là quái vật."

Thanh âm bên ngoài tiến vào không chút cản trở, Hàn Húc và Hà Kiến Nhất đều quay đầu nhìn Việt Khê theo bản năng.

Cô gái nhỏ đứng trên ghế, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng kẽ hở giữa dàn nho, chiếu lên gò má trắng nõn của cô, có thể nhìn thấy lông tơ mềm mại trên mặt cô nhiễm một tầng nắng vàng, làm cô càng trở nên ngoan ngoãn vô hại.

Cắt một chùm nho xuống, Việt Khê nói: "Người dân gần đây đều từng bị ông nội giáo huấn. Từ bé tôi đã nhìn thấy những thứ người thường không nhìn được, tôi nói cho bọn họ, ai cũng không tin, còn nói tôi là kẻ lừa đảo, cùng nhau chen ép bắt nạt tôi."

Cô quay đầu, liền thấy ánh mắt cẩn thận của Hà Kiến Nhất.

Hàn Húc: "Sau đó thì sao, cô không để bọn họ bắt nạt mình chứ."

"Sao có thể." Trên mặt Việt Khê lộ ra nụ cười, như là nhớ tới chuyện gì vui vẻ, "Tôi đánh bọn họ một trận, sau khi ông nội biết thì đã ném mấy con quỷ vào nhà họ, khiến bọn họ sợ chết khiếp. Có người không chịu được mà phải chuyển nhà đi nữa đó."

Hà Kiến Nhất: "....." Đột nhiên không biết nên đau lòng cho ai.

Nhưng cũng vì vậy mà những người ở gần đây không ai dám thân cận với Việt Khê, cho dù ông nội đã chết, bọn họ cũng không dám làm gì Việt Khê nữa. Bởi vì tính khí của Việt Khê càng không tốt hơn ông nội, ai mà bắt nạt cô, còn chưa kịp làm gì đã bị cô đè xuống đất đánh một trận.

Hàn Húc vẫn luôn luyện tập vẽ bùa, ban đầu còn vẽ ra thượng đẳng và trung đẳng linh phù, sau đó nhưng phù triệu cậu vẽ ra, tất cả đều là cực phẩm, linh quang chớp động, có thể nói là hoàn mỹ.

Không biết tu giả bình thường vẽ bùa như thế nào, Việt Khê chỉ lấy mình ra so sánh với cậu, bèn nói: "Cũng không tệ lắm."

Thật sự có quá nhiều nho, một người căn bản ăn không hết, Việt Khê bèn tìm hai cái túi cho Hàn Húc và Hà Kiến Nhất mang về. Quả nho trong suốt đựng trong túi bóng trắng tinh, nhìn qua cực kỳ mê người.

Hàn Húc xách nho đi ra đường lớn, có một chiếc xe con màu đen dừng ở nơi đó, một người đàn ông trung niên mặc tây trang bước xuống, nhẹ nhàng mở cửa xe cho Hàn Húc.

Lên xe, quản gia ngồi ở ghế phụ đưa khăn tay đã chuẩn bị tốt cho Hàn Húc, cười nói: "Hôm nay thiếu gia chơi vui vẻ sao?"

Hàn Húc gật gật đầu, nhận lấy khăn rồi cẩn thận lau từng ngón tay, cậu thuận miệng đáp: "Cũng không tệ lắm."

Xe chậm rãi đi khỏi nơi này. Hàn Húc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Thành phố A phồn hoa, nơi nơi đều là bê tông cốt thép, tràn ngập hơi thở hiện đại, mà nơi này lại có cây xanh um tùm, nếu người hiểu phong thủy tới xem, sẽ phát hiện phong thủy nơi này thật tốt, là một khu đất quý hiếm có.

Sống ở nơi này, đều có lợi có khí vận của mỗi người.

Quản gia quay đầu nói: "Đúng rồi thiếu gia, đồ vật cậu dặn tôi điều tra đã có tin tức. Nghe nói trên tay Giang gia có một viên, Phật châu kia khá có tên tuổi, mặc kệ ra giá thế nào thì tứ thiếu gia cũng không muốn nhả ra. Hơn nữa hiện giờ tứ thiếu gia nhà họ Giang còn sinh ra bệnh lạ, đi đứng không tốt, nghe người ta nói cậu ta luôn mang viên Phật châu này bên người."

"Tứ thiếu gia nhà họ Giang?" Hàn Húc nghe xưng hô này thì cảm thấy khá lạ tai.

Quản gia nói: "Lần trước phu nhân đưa búp bê cho cậu, chính là vợ của tứ thiếu gia nhà họ Giang làm."

Nói đến cái này thì Hàn Húc nhớ tới.

Lần trước mẹ Hàn tặng cậu một con búp bê, Hàn Húc nhớ rõ bởi vì con búp bê kia được bao phủ bởi một phần nguyên lực mỏng manh, nguyên lực khác linh lực, loại vật này có nguyên lực bởi vì người làm ra nó toàn tâm yêu công việc này, khi làm ra búp bê sẽ có vài phần linh tính."

"Nhớ rồi." Hàn Húc bình tĩnh, "Tuổi lớn, trí nhớ càng ngày càng không tốt."

Quản gia bị cậu chọc cười, nói: "Thiếu gia mới mười tám tuổi."

Hàn Húc chỉ cười mà không nói.

Quản gia lại nói: "Chỉ là có người nói tứ thiếu gia kia không giống như sinh bệnh mà càng giống bị trúng tà hơn. Tứ thiếu Giang gia còn thả ra tin, muốn tìm người có năng lực đặc biệt chữa bệnh cho mình, ai có thể chữa khỏi thì sẽ đưa Phật châu cho người đó, còn sẽ đưa thù lao rất phong phú."

Nghe vậy, Hàn Húc tức khắc suy tư.

Thù lao phong phú sao?

Như vậy, thật ra còn có thể cứu giúp một chút!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit: Qing Yun

Nhà họ Giang ở thành phố A cũng coi như một gia tộc lớn, ở trong một khu chỉ toàn hào môn có tiếng, tại khu đất này, bạn tùy tiện liếc một vòng, tất cả đều là người có tiền. Tứ thiếu gia Giang gia bị bệnh lạ đã không phải là bí mật trong vòng thượng lưu, nghe nói anh ta bị bệnh kỳ quái, có người biết

chuyện lên lút kể lại.

"Nghe nói toàn bộ nửa người dưới của tứ thiếu Giang gia đều bị biến thành đất!"

Đương nhiên, chuyện này có người tin có người không. Chỉ là nghe nói Giang gia còn mời không ít kỳ nhân dị sĩ tới chữa bệnh cho tứ thiếu gia, xem ra bệnh này thật sự có chỗ kỳ quái.

Phòng khách rộng lớn có sáu bảy người ngồi, những người này mỗi người mỗi góc, không ai giao lưu với ai, tuy rằng không quen biết nhưng phía dưới lại là sóng ngầm kích động, mỗi người đều không dấu vết đánh giá đối phương.

Những người này đến để chữa bệnh cho tứ thiếu gia, trên tay đều có chút tài năng, có thể ngồi ở đây đều cần có chút tư lịch, mà muốn như thế thì không ít tuổi. Người trong phòng này đều như vậy, đa số đều lớn tuổi, trong đó có một ông lão đáng người khó gây, nếp nhăn trên mặt trái rộng, khuôn mặt nhăn nhó đóm đó giống như quả quýt khô chỉ còn mỗi da, không biết đã bao nhiêu tuổi rồi, cứ như chỉ một con gió là có thể thổi bay.

Tuy nhiên, giữa một đám người ở đây, có hai người thực nổi bật, đó là một nam một nữ, nói đúng ra hai thiếu niên, hoàn toàn khác những người còn lại, hai người này trẻ quá mức, sợ rằng còn chưa đến hai mươi tuổi.

"Nhóc con, nơi này không phải nơi để hai đứa đến chơi, vẫn nên rời đi đi." Một người đàn ông trung niên nhìn hai người nói lời thăm thía.

Còn nhỏ như vậy mà tới nơi này, quả thật chỉ có thể là tới chơi.

Nam sinh ngồi trên sofa quay đầu lại, khuôn mặt vừa nở nụ cười liền làm người giống như tắm trong gió xuân, làm người nhìn thấy thì đều không nhịn được âm thầm khen ngợi một tiếng, thật là một tướng mạo tài phú, sống lâu trăm tuổi, lại mang theo tử kim chi khí nhân nhật. Tử kim chi khí này chứng tỏ trong nhà đứa nhỏ này có người quyền cao chức trọng.

Mệnh cách như vậy, hoàn toàn là mệnh tốt ngàn dặm có một, trong nhà đứa nhỏ này phải đầy quyền thế và phú quý.

"Chú à, chúng tôi không phải tới chơi, chúng tôi đến chữa bệnh cho tứ thiếu gia." Nam sinh cũng chính là Hàn Húc mở miệng nói.

Người đàn ông trung niên nói: "Nhóc con nói chuyện cười sao? Hai đứa nhóc thì có thể biết cái gì?" Ngừ khí tràn ngập coi thường, hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Thật sự là hai người còn quá trẻ, vừa thấy, sợ là còn chưa thành niên.

Hàn Húc nói: "Không thử xem, chú làm sao biết chúng tôi không được?"

Người đàn ông còn muốn nói gì đó thì vị da mặt đóm đó gầy như xương khô kia chậm rì rì nói: "Hạ Chung, hai đứa trẻ chỉ muốn thử một lần, cậu cần gì phải ngăn trở chúng. Nói không chừng người ta còn lợi hại hơn cậu."

Hàn Húc lập tức cười tủm tỉm nói: "Vẫn là ông lão này tinh mắt, tôi và sư phụ của tôi đều rất lợi hại."

Sư phụ?

Nghe cậu nói như vậy, mọi người mới chú ý tới cô gái vẫn luôn ngồi găm tảo bên cạnh cậu này giờ.

"A?" Ông lão kia nhìn thấy Việt Khê thì đột nhiên a một tiếng, "Tôi thế mà không nhìn thấu tướng mạo của cô bé này."

Nghe vậy, những người khác cả kinh.

Ông lão gầy khô này cũng coi như người rất có tiếng ở thành phố A. Ông họ Thư, tên là gì thì những người khác không rõ ràng lắm, người khác đều gọi ông ta một tiếng Thư đại gia.

Thư đại gia này am hiểu nhất không phải là trừ tà hàng quý mà là thuật bói toán, hơn nữa xem tướng mạo rất chuẩn. Có thể khiến ông không nhìn được tướng mạo, trên đời này chỉ sợ không có bao nhiêu người.

Điều này khiến mọi người thay đổi ánh nhìn đối với Việt Khê. Đương nhiên cũng có người không để bụng, có lẽ cô gái này thiên phú bất phàm, còn gặp kỳ ngộ, chỉ là tuổi còn quá nhỏ, mãnh hổ tuy hung nhưng lại là hổ con, không đến mức khiến mọi người phải để ở trong lòng.

Đối mặt với những ánh mắt đánh giá nghi hoặc của mọi người, Hàn Húc và Việt Khê không hề bị ảnh hưởng, vẫn trấn định tự nhiên.

Một đám người vẫn ngồi ở phòng khách chờ một giờ, thẳng đến khi tất cả đều sắp mất hết kiên nhẫn mới có một người đàn ông mặc âu phục giống như quản gia nhà họ Giang đẩy một người thanh niên ngồi trên xe lăn đi đến.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người thanh niên ngồi trên xe lăn, trong lòng đại khái đoán được thân phận của người này, sợ là chính là vị thiếu gia bị bệnh lạ đi đứng không tiện kia.

Quản gia mở miệng, cũng chứng thực suy đoán của mọi người: "Đây là thiếu gia của nhà chúng tôi, cũng là mục đích chúng tôi mời các vị đến đây lần này."

Dáng vẻ tứ thiếu gia nhà họ Giang rất xuất sắc, đặc biệt là đôi mắt đào hoa, người như vậy phong lưu đa tình, hơn nữa lại được ông trời ưu ái, nhìn qua cũng biết đã chọc không ít nợ đào hoa. Nghe nói mẹ đẻ của anh ta chính là đại mỹ nhân hiếm có, bằng không cũng sẽ không mê hoặc gia chủ Giang gia đến thất điên bát đảo, còn sinh ra tứ thiếu gia.

Đúng vậy, tứ thiếu gia chính là con riêng, được đưa về Giang gia vào năm năm trước, lúc ấy cũng bị vòng thượng lưu bàn tán hồi lâu. Vị tứ thiếu gia này cũng là nhân vật lợi hại, là đứa con riêng duy nhất trong số con riêng đông đảo của Giang gia có thể được chính thức nhận về nhà. Hai năm sau đã kết hôn cùng một cô gái bình thường.

Việt Khê âm thầm đánh giá vị tứ thiếu gia này, sắc mặt anh ta xanh đen, bọng mắt đen sì trầm trọng, xem ra là lâu rồi chưa có một giấc ngủ an ổn. Anh ta ngồi trên xe lăn, trên đùi có một cái thảm lông nóng, cơ thể lộ ra bên ngoài rất gầy ốm.

"Năm trước tứ thiếu gia của chúng tôi bị một căn bệnh kỳ quái, đôi chân dần biến thành tượng đất, gọi rất nhiều bác sĩ nhưng đều không có biện pháp." Vừa nói, quần gia vừa vuốt tay vạch tấm thảm lông trên đùi lên.

Nhìn thấy rõ nửa người dưới của tứ thiếu gia, những người ở đây đều không nhận được kinh hãi.

Chỉ thấy từ đùi kéo xuống, đôi chân của vị thiếu gia này hoàn toàn thay đổi, không phải là máu thịt như người thường mà đen nhánh như được người dùng bùn đất đắp nặn, xấu xí quỷ dị. Đại khái là vị thiếu hoi nước, trên đôi chân này có một vết nứt cáo dài, giống như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

"Lúc ban đầu chỉ có ngón chân bị biến thành bùn đất, nhưng thời gian càng lâu, chân của tôi, cẳng chân... Hiện tại thậm chí cả cánh tay của tôi đều biến thành dạng này." Tứ thiếu gia mở miệng, đại khái là đã lâu không mở miệng nói chuyện, thanh âm của anh ta có chút nghẹn ngào, lại có chút chói tai như kim loại cọ xát.

Anh ta vuốt tay tháo bao tay xuống, lúc này mọi người mới phát hiện ngay cả cánh tay của anh ta cũng bắt đầu biến thành bùn đất.

"Nếu trong số các vị có người có thể chữa bệnh cho tôi, tôi sẽ trả thù lao phong phú cho người đó, có cả viên Phật châu này." Anh ta ý bảo quần gia lấy viên Phật châu đeo ở cổ ra.

Đó là một viên Phật châu chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay cái, mượt mà bóng loáng, càng quan trọng là có lực lượng khổng lồ quanh thân viên Phật châu này, phát quang chiếu sáng, ẩn chứa Phật khí thật lớn.

"Nếu không phải có viên Phật châu thì vị thiếu gia kia đã sớm hóa thành tượng đất rồi." Việt Khê nhàn nhạt nói.

Hàn Húc tới gần cô, thấp giọng hỏi: "Sur phụ, vị tứ thiếu gia này xảy ra vấn đề gì vậy?"

Việt Khê lắc đầu nói: "Tạm thời còn chưa rõ ràng lắm, chỉ là nhìn đáng sợ thì có thể đã bị nguyên rủa, lời nguyên rất mạnh, chờ lát nữa chúng ta có thể nhìn xem."

Vị Sur đại gia kia mở miệng nói: "Không biết trước khi tứ thiếu gia sinh bệnh có xảy ra chuyện gì không? Không có khả năng không có bất kỳ nguyên nhân gì mà tứ thiếu gia lại sinh ra loại bệnh kỳ quái này."

Tứ thiếu gia rũ đôi mắt, biểu cảm trên mặt có phần bi thương, anh ta cố nén bi thương nói: "Khi đó vợ của tôi vừa mới mất. Thật sự không đối gạt mọi người, tôi luôn cảm thấy việc này là do vợ tôi làm. Chúng tôi đã từng thề, sinh cùng khâm chết cùng quách, có lẽ A Thanh luyến tiếc tôi, còn nhớ rõ lời thề của chúng tôi cho nên muốn tôi xuống cùng cô ấy."

Vừa nói, mắt anh ta rưng rưng, đáng vẻ bi thương vô cùng, cười khổ nói: "Tôi biết mình có lỗi với cô ấy, tôi thật là người nhu nhược. Nhưng tôi thật sự không muốn chết."

Mọi người đều có chút trầm mặc, không biết nên đánh giá tứ thiếu gia như thế nào, nếu nói anh ta phụ lòng, thật ra cũng không phải. Có lẽ khi nói câu "sinh cùng khâm, chết cùng quách" kia, anh ta là thật lòng. Nhưng lời thề như vậy có bao nhiêu người có thể làm được đây, có bao nhiêu người có thể không sợ hãi tử vong, thật sự chết cùng người mình yêu?

Chỉ có thể nói, tứ thiếu gia cũng chỉ là người thường mà thôi.

"Gần đây tôi thường mơ thấy A Thanh, cô ấy muốn tôi chết cùng cô ấy, đọc bài thơ [Ta nông từ] trước kia cô ấy thích nhất, nói muốn biến tôi thành tượng đất, cùng cô ấy ở bên nhau, trong cô ấy có tôi, trong tôi có cô ấy." Sắc mặt tứ thiếu gia mang theo hoảng sợ, thực hiện nhiên đã bị dọa không nhẹ.

Có người hỏi: "Vậy tứ thiếu gia muốn tôi làm như thế nào?"

Tứ thiếu gia lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên nói: "Tôi tìm các người tới là muốn các người chữa bệnh cho tôi, cũng muốn các người giúp siêu độ cho vợ tôi. Xét đến cùng, là tôi... Là Giang Ngọc Xuyên tôi có lỗi với cô ấy."

Nói xong thì dừng lại vài giây, anh tay không nhận được bổ sung thêm: "Nếu có thể, tôi hy vọng không cần tổn thương đến vợ của tôi. Thù lao hoàn toàn không thành vấn đề. Nói như thế nào cũng từng là vợ chồng, lại là tôi phụ cô ấy trước, tôi muốn cô ấy đi đầu thai chuyển thế thật tốt, chỉ cần không quay lại quấy nhiễu tôi là được rồi."

Thật đúng là nhiều yêu cầu!

Có người nói: "Theo ý của tứ thiếu gia, sợ là tứ thiếu phu nhân đã biến thành lệ quỷ, ác quỷ như vậy rất khó đi vào luân hồi, muốn siêu độ cũng không phải một việc đơn giản."

"Đúng vậy, chủ yếu là lệ quỷ không dễ đối phó, hơi không chú ý chỉ sợ người có hại lại là chúng tôi."

"Chính là trong lúc này chúng ta không thể đảm bảo sẽ không đụng đến vợ của cậu."

Tứ thiếu gia hơi suy nghĩ rồi cắn răng nói: "Tôi biết yêu cầu của tôi là làm khó người khác, theo như lời của tôi, tôi chỉ hy vọng mọi người không cần khó xử. Đến lúc đó cũng không cần bận tâm đến suy nghĩ của tôi."

Mọi người gật đầu, thăm nghĩ vị tứ thiếu gia này thật đúng là nhân từ nương tay, ngoài miệng đáp: "Nhất định nhất định, tứ thiếu gia yên tâm đi."

Bài thơ Ta Nông Tử do vợ của Triệu Mạnh Phủ sáng tác

"Người nông ta nông, tình cảm đã thay đổi nhiều

Tình đặt nhiều chỗ, nhiệt như lửa

Đem một nắm bùn, về thành người, nặn thành ta.

Đem cả hai ta, đồng thời đánh vỡ, dùng nước hòa ra.

Lại về thành người, nặn thành ta. Ta trong bùn có người, người trong bùn có ta.

Cùng người sinh cùng một chốn, chết cùng một quách."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Edit: Qing Yun

"Cậu Hàn, cô Việt, đây là phòng ở của hai người."

Người hầu nhà họ Giang dẫn bọn họ đến phòng cho khách, nhà của Giang gia rất rộng rãi, đến phòng cho khách cũng tráng lệ huy hoàng, đầy đủ mọi thứ. Nhưng không biết tại sao, phòng ở sạch sẽ xinh đẹp như vậy là khiến cho người có cảm giác vô cùng đè nén.

Hàn Húc đi quanh phòng hai vòng, sau đó đi mở toàn bộ cửa sổ sát đất ra, thanh âm bên ngoài tức khắc truyền tới, khiến người nhin không được thở sâu một hơi.

Quay đầu lại, Hàn Húc chú ý tới Việt Khê đang suy tư gì đó, không nhin được đi tới hỏi: "Sur phụ, cô nghĩ gì thế?"

Việt Khê nói: "Tôi nghĩ về viên Phật châu của Giang Ngọc Xuyên... Cứ cảm thấy hơi thở của nó rất quen thuộc, hình như tôi đã từng gặp qua ở đâu đó."

Phật quang nồng đậm như vậy, rất hiển nhiên người đeo nó là phật tu rất cao siêu, phật châu đeo trên người cũng dính phật khí, tự thành linh khí, trừ tà tiêu tai. Cho dù không có pháp thuật khác thêm vào, gần như chỉ cần một viên phật châu như vậy, cũng đủ để cho yêu ma quỷ quái sợ hãi không thôi.

Thứ tốt như vậy, nếu từng gặp qua sao lại có thể quên, cho nên Việt Khê rất nhanh đã nhớ tới mình từng gặp qua vật này ở đâu.

".....Tôi nhớ viên phật châu mà chú Vạn đưa cho cậu cũng có hơi thở tương tự như thế này." Việt Khê bừng tỉnh, quay đầu nhìn Hàn Húc, "Cậu có mang viên phật châu kia không?"

Hàn Húc gật đầu, móc một sợi tơ hồng kia ra, tơ hồng xuyên qua một viên phật châu, hạt châu bóng loáng, hình như có ánh sáng chớp động, óánh nhuận mỹ lệ. Đương nhiên, đây chỉ là vẻ ngoài của phật châu, để cho người khác kinh ngạc cảm thán chính là phật quang di động bên ngoài phật châu, người bình thường không nhìn thấy nhưng người tu tiên có thể nhìn thấy phật quang vàng bao quanh.

Việt Khê nhớ lại, "Lúc chú Thúc tặng cho cậu, phật quang trên hạt châu này đã mạnh như vậy rồi sao?"

Hàn Húc a một tiếng, nói: "Khi lấy về, tôi phát hiện bên ngoài hạt châu có một lớp bùn, có lẽ là vì thời gian lâu rồi khiến lớp bụi dính bên trên trở thành

một mảng bảo hộ, tôi thuận tay gõ vỡ nó. Có lẽ vì cái này nên phật quang mạnh hơn."

"Chi là một hạt phật châu mà đã có phật quang mạnh như vậy, chủ nhân của nó không biết là phật tu lợi hại cỡ nào." Lần đầu tiên Việt Khê tò mò về một người.

Nhưng nghĩ lại, cảm thấy phật tu thâm hậu như vậy hẳn không phải hạng người vô danh.

Hàn Húc bình tĩnh hỏi: "Sự phụ rất tò mò sao? Thật ra tôi có biết đôi chút về người này."

Việt Khê quay đầu nhìn cậu.

"Có lẽ là từ 1500 năm trước, khi đó tu giới còn hùng mạnh, vô số thiên tài xuất hiện. Đối với giới tu sĩ mà nói, đó là một thời đại cực kỳ phồn hoa. Mà ở trong số những thiên tài này, có một người cực kỳ nổi bật, người đó là đệ tử của chủ trì chùa Hộ Quốc, pháp hiệu Minh Kính. Minh Kính này là thiên tài ngàn năm có một, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, người này đã có tu vi cao hơn cả sự phụ của mình. Chờ đến khi thành niên, bầu trời giáng xuống vạn trượng phật quang, vô số người đầu nói Minh Kính là là phật chuyển thế. Không hề nghi ngờ, đây là người đầu tiên trên đời, tu vi chỉ còn một bước là thành Phật."

Việt Khê nghiêm túc nghe, đột nhiên thấy Hàn Húc dừng lại thì không nhịn được tò mò hỏi: "Sau đó thì sao?"

Hàn Húc cười, giống như cảm thán nói: "Sau đó sao... Sau đó thiên hạ gặp nguy, không biết bắt đầu từ khi nào, toàn bộ nhân giới đều bị nhiễm tà khí, tính tình con người trở nên táo bạo, nơi nơi đều có thể thấy cảnh chiến loạn, khi đó khắp thiên hạ đều rối loạn. Mà người tu giới phát hiện, vì có tà khí tác loạn nên toàn bộ bên dưới Cửu Châu có một luồng tà mà chi khí."

"Tà mà chi khí vô hình, nó là những mặt trái đen tối của con người tụ tập mà thành, căn bản không có cách tiêu diệt, mọi người chỉ có thể chờ bị tà khí ăn mòn. Mà lúc này, Kính Minh đại sư đứng ra, tự nhận bản thân là phật cốt nên nguyện ý lấy thân mình phong ấn, trấn áp tà khí dưới nền đất. Người đó chia thân mình thành bốn phần, trấn áp bốn nơi có tà khí mạnh nhất, lúc này tà khí mới hòa hoãn lại."

Ngữ khí của Hàn Húc cực kỳ bình tĩnh, nói xong chuyện cũ này, cậu vuốt ve viên Phật châu trong tay, nói: "Viên phật châu này là một viên trong tràng hạt mà Minh Kính đại sư từng đeo, tổng cộng có 108 viên. Chỉ là thời gian dài, tràng hạt bị đứt, 108 viên phật châu bị thất lạc."

"Kịp thiên hạ đều khen vị Minh Kính đại sư này đại nghĩa, sự phụ, nếu đổi lại là cô, cô sẽ làm như thế nào?" Hàn Húc cười hỏi.

Việt Khê suy nghĩ vài giây, lắc đầu nói: "Đổi lại là tôi, tôi khẳng định không làm được, tôi cảm thấy sống khá tốt, không cần đi tìm chết vì những người khác."

Hàn Húc cười, không tiếp tục đề tài này, nhưng lại nhắc tới đề tài khác, hỏi: "Sự phụ, đối với bệnh của tứ thiếu Giang gia, cô có suy nghĩ gì không? Vị tứ thiếu gia kia nói thật sao? Thật sự là do vợ anh ta làm loạn?"

"Tòa nhà này thật sự có âm khí, chỉ là âm khí rất đậm, không giống như có quỷ." Việt Khê đi đến ban công, tùy ý nhìn bốn phía, "Nếu lời vị tứ thiếu gia kia nói thật, rằng vợ anh ta chết rồi biến thành quỷ làm loạn, như vậy quỷ hồn của vợ anh ta chắc chắn có chỗ không tầm thường. Đáng tiếc vị tứ thiếu gia kia không để chúng ta chạm vào chân anh ta, cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, tôi có chút tò mò."

Cũng có người đưa ra ý kiến muốn xem chân vị tứ thiếu gia kia, đáng tiếc vừa nhắc tới, biểu cảm trên mặt anh ta lập tức âm trầm đến mức có thể tích nước, trực tiếp từ chối bọn họ.

Việt Khê nhìn thoáng qua sắc trời, nói: "Chờ buổi tối đi, nếu âm hồn của tứ thiếu phu nhân này thật sự tồn tại thì không thể không làm gì những người định tiêu diệt cô ta như chúng ta. Hiện tại điều chúng ta phải làm chính là chờ đợi."

Cơm chiều là người hầu mang đến phòng bọn họ, Hàn Húc gọi lại người hầu muốn rời đi kia, mỉm cười hỏi: "Chào chị, chúng tôi muốn hỏi thăm chị một vài việc."

Hàn Húc cười lộ lên thật sự là lực sát thương max cấp, buff thêm tự mang thiện cảm, cũng chính là người khác nhìn thấy cậu lần đầu tiên liền không nhịn được cảm thấy cậu nhất định là người tốt. Hơn nữa hiện tại còn nhỏ tuổi, người phụ nữ tuổi trung niên này cảm thấy cậu thật là một đứa trẻ ngoan ngoan ôn hòa.

"Em muốn hỏi cái gì?" Cô lập tức hỏi.

Hàn Húc mỉm cười, nói: "Tôi muốn hỏi một chút, tình cảm của tứ thiếu gia và vợ anh ta thế nào? Vị tứ thiếu phu nhân này là người ra sao, lại qua đời thế nào?"

Phụ nữ trung niên thờ dài một tiếng, nói: "Tình cảm của tứ thiếu gia và tứ thiếu phu nhân rất tốt, lúc trước vì muốn kết hôn với tứ phu nhân, còn chút nữa là tứ thiếu gia bị đuổi khỏi nhà. Hai em cũng biết, mấy đại gia tộc như thế này rất đề ý đến mặt mũi, tứ thiếu phu nhân không có bối cảnh, lão gia phu nhân đều phản đối cuộc hôn nhân này."

"Sau khi hai người kết hôn, tình cảm vẫn luôn rất tốt, tính tình của tứ thiếu phu nhân rất ôn hòa, chưa bao giờ làm khó người làm. Tứ thiếu phu nhân còn mở một cửa hàng làm búp bê, tên là "Long phượng trình tường," buôn bán rất có lời, điều này cũng khiến mọi người nhìn bằng con mắt khác. Hizz, đáng tiếc tứ thiếu phu nhân mệnh không tốt, mất thấy cuộc sống ngày càng tốt hơn thì lại sinh bệnh, bị bệnh nặng vài tháng liền ra đi. Sau khi tứ thiếu phu nhân chết, tứ thiếu gia đã khổ sở thật lâu."

Người hầu vừa nói vừa bóp cổ tay đáng tiếc, hiển nhiên là đáng tiếc vị tứ thiếu phu nhân này hồng nhan bạc mệnh.

"Đề tôi nói, tứ thiếu gia đối xử với tứ thiếu phu nhân tốt như vậy, thế mà sau khi chết, tứ thiếu phu nhân còn quần lấy tứ thiếu gia, muốn tứ thiếu gia chết cùng mình, này thật sự quá đáng."

Việt Khê nhìn ra được, sợ là toàn bộ Giang gia đều suy nghĩ giống người hầu này.

"Tứ thiếu phu nhân rất thích làm búp bê, tuy nhiên sau khi tứ thiếu phu nhân chết, tứ thiếu gia đã thu hồi toàn bộ búp bê, không biết đã mang đi đâu rồi."

Chờ người hầu rời đi, Hàn Húc chắc một tiếng, nói: "Cũng không biết vị tứ thiếu gia này đối xử với tứ thiếu phu nhân là chân tình hay giả ý, nếu là chân tình, này còn dễ nói. Nhưng nếu là giả ý, thật sự chỉ có thể nói kỹ thuật diễn của vị tứ thiếu gia này thật tốt, không đi làm diễn viên thật sự đáng tiếc. Nếu đi làm diễn viên, còn có thể mang về một tượng Oscar cho nước ta, nói không chừng còn làm về vang cho đất nước."

Hai người com nước xong không có việc gì làm, bèn đi hoa viên tiêu thực, cuối cùng đi đến phía sau một hồ nước lớn.

Hồ nước rất yên tĩnh, không có tiếng chim hót, cũng không có tiếng ếch kêu, càng không có tiếng ve, chỉ có những bông hoa sen đọng đưa theo gió, khuấy loạn một đợt sóng.

Việt Khê nhìn hồ nước, không biết hoa sen này nuôi như thế nào, mỗi bông hoa đều rất đẹp, đỏ chói ánh nắng chiều, một mảnh nhan sắc cực kỳ yêu dã,

"Phía dưới hồ nước có gì đó." Việt Khê mở miệng nói.

Bên trong hồ nước có âm khí nhàn nhạt, đồ vật giống âm khí có ở rất nhiều nơi, đặc biệt là dưới nước. Chỉ là âm khí bên trong hồ nước này không giống như vậy, dường như có gì đó ở bên trong.

Theo lý thuyết, điều này là không đúng, nước trong hồ không cao đến bờ, vậy rốt cuộc nước trên mặt đất là từ đâu ra?

Việt Khê đào vài cái, rốt cuộc chạm đến cái gì đó, cô hơi khựng lại rồi dùng tốc độ nhanh hơn lấy đồ bên trong ra.

Đó là một cục đá, đương nhiên không phải đá bình thường, bên ngoài nó có một phù triện màu vàng, cũng không biết ai chôn ở đây.

Việt Khê kéo phù triện ra, Hàn Húc ngồi xuống theo cô, tò mò hỏi: "Sự phụ, đây là phù gì?"

"....Là trấn thiên phù, đây là loại phù rất hiếm gặp." Việt Khê lật xem, ông nội từng nói với cô về lá phù này, nó là loại phù rất đặc biệt, yêu cầu rất cao đối với người vẽ bùa, cho nên rất khó vẽ. Đương nhiên, hiệu quả của lá phù này cũng rất mạnh.

Thông thường, phù đều để trấn áp trừ tà, mà lá phù này đặt ở bên cạnh hồ nước, vật cần trấn áp đương nhiên không cần nói cũng biết nó được đặt ở đây để làm gì.

Bên trong hồ nước khẳng định có thứ gì đó, thứ này còn làm vị tứ thiếu gia kia hoảng sợ không thôi, muốn trấn áp nó xuống hồ nước này.

Hoàng hôn như lửa, một ánh tà dương cuối cùng lọt vào chân trời.

- - - Hơi thở trong không khí thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Edit: Qing Yun

Một ánh tà dương cuối cùng đi vào đường chân trời, đúng lúc ngày đêm giao thoa, âm khí nồng đậm. Chân trời đỏ lửa, nhìn từ xa toàn bộ nhà họ Giang như được bao phủ bởi tầng sương màu xám nhạt, khiến người cảm thấy vô cùng khác thường.

Một cơn gió thổi tới, rõ ràng là mùa hè, thế nhưng cơn gió này lại lạnh lẽo lạ thường, hơi lạnh ôm lấy cơ thể người, ngấm vào tận xương cốt, khiến người không nhận được run lập cập.

Hàn Húc đột nhiên a một tiếng, cậu nâng bàn chân bị ướt lên nhìn thoáng qua, kỳ quái nói: "Nước từ đâu ra vậy?"

Việt Khê xoay người, hoa sen trong hồ đọng đưa theo gió, màu sắc phấn hồng xinh đẹp, không biết nước trong hồ tràn lên mặt đất từ khi nào mà đã chậm rãi lan tràn ra bốn phía.

Âm khí trong hồ nước nồng đậm, giống như bị áp suất đè ép, điên cuồng bay ra bên ngoài.

Hàn Húc nói: "Đây là thứ trong hồ muốn ra ngoài?"

Lá sen trong hồ xanh biếc, nước hồ vẫn đục, bên trong hồ ngoài hoa sen nở rộ ra thì không thấy thứ gì khác, toàn bộ hồ nước nhìn rất âm trầm, không có một chút sinh khí.

Việt Khê đi đến bên hồ nước, cúi đầu nhìn xuống.

Có cái gì đó bên trong nước hồ vẫn đục, dường như có tiếng trẻ con cười hi hi bên tai. Ánh mắt Việt Khê mang theo chút băn khoăn, sau đó vô số đôi mắt mở bừng dưới hồ, những đôi mắt này trực tiếp đối diện với mắt cô, ánh mắt tràn đầy ác ý.

Việt Khê: "....."

Móc một xấp lá phù triện từ trong túi ra, cũng chẳng quan tâm nó là phù gì, cô trực tiếp ném toàn bộ vào hồ.

"Ầm ầm ầm"

Âm khí bổ phía đột ngột đình trệ, sau đó chỉ thấy trong ao nổ tung, bọt nước bay lên, có gì đó rơi bình bịch xuống mặt đất, bọt nước mang theo đất bùn màu đen rơi đầy xuống người hai người.

Việt Khê, Hàn Húc: "....."

Lau bọt nước trên mặt, bùn trong nước đều bị kéo lên, bắn bắn toàn thân ai hai người.

"Sư phụ, cô thấy gì trong nước không?" Cậu hỏi, không rõ thứ gì lại khiến Việt Khê phản ứng lớn như vậy.

Việt Khê chớp chớp mắt, bọt nước rung rinh theo lông mi nửa ngày không rơi xuống, cô thoải mái nói, "Thấy một đồng mắt không biết là thứ gì."

Hàn Húc: "....." Chỉ là đôi mắt mà dọa sư phụ của cậu ra thế này.

"A, búp bê?" Chân phải vừa động liền dẫm phải gì đó. Hàn Húc cúi đầu nhìn thì thấy nó là một con búp bê rất cũ nát, bên dưới tay nhật nó lên.

Con búp bê này mặc váy màu xanh nhạt, có lẽ vì ngâm trong nước lâu rồi nên người nó rất bẩn, nhưng không dễ để nhìn ra khi còn sạch sẽ thì nó là một con búp bê rất dễ thương.

"Sư phụ, những đôi mắt cô vừa nhìn thấy dưới hồ liệu có phải là của búp bê hay không?" Liếc mắt nhìn bốn phía, mặt đất đều là các loại búp bê lớn nhỏ, những con búp bê này đều bị thiếu tay hoặc chân, nhưng trên mặt lại mỉm cười, đôi mắt của chúng... Ánh mắt giống như đang nhìn chăm chăm bọn họ, thật sự có chút ghê người.

"Cậu còn nhớ rõ lời nói của người hầu kia không?" Việt Khê dưới tay cầm lấy một con búp bê, như suy tư điều gì, "Người hầu kia nói, từ khi thiếu phu nhân qua đời, tứ thiếu gia đã thu hồi hết toàn bộ búp bê mà tứ thiếu phu nhân chế tác.... Những búp bê đó, xem ra đều ở nơi này."

Hàn Húc nói: "Nếu đúng như vậy, xem ra tứ thiếu gia đã giấu diếm chúng ta rất nhiều."

Cậu lùi ra sau một bước, không chú ý nên dẫm phải một con búp bê, con búp bê này lập tức như gặp phải thiên địch, nhảy mất biến thành bột phấn rơi rào rào xuống đất.

Việt Khê nhìn thoáng qua, nói: "Trên người mấy thứ này đều nhiễm oán khí, công đức trên người cậu chính là khắc tinh lớn nhất của chúng nó."

Hàn Húc bừng tỉnh, nói: "Vậy thật xin lỗi, cũng không phải tôi cố ý dẫm phải nó."

Việt Khê quay đầu nhìn thoáng qua hồ nước, vừa rồi không biết cô đã ném vào đó bao nhiêu phù, hoa sen nở rộ hiện giờ thành hoa tàn héo úa, vốn âm khí đại thịnh cũng chuyển thành hư không, nơi này có lẽ chưa bao giờ sạch sẽ như bây giờ.

Nhìn chăm chăm hồ nước vài giây, Việt Khê nói: "Chúng ta đi về đổi quần áo trước đi, bẩn muốn chết."

Hàn Húc à một tiếng, tùy ý ném búp bê trong tay xuống mặt đất.

Hai người vừa rồi đi, hồ nước tức khắc rơi vào yên tĩnh, không biết qua bao lâu nơi này lại đột nhiên vang lên tiếng sột soạt, mấy con búp bê gãy tay gãy chân vốn đang nằm yên trên mặt đất đột nhiên động đậy, tròn mắt to xoay chuyển, một đám búp bê sát vào nhau, bạn dựa vào tôi, tôi dựa vào bạn, xúm là một góc run bần bật.

Thật đáng sợ thật đáng sợ!

Hai người kia còn đáng sợ hơn cả búp bê!

Một bóng người màu đỏ đột nhiên xuất hiện bên hồ nước, đó là một người phụ nữ, dáng người thướt tha, nhìn bóng dáng cũng đủ biết đây là một người phụ nữ mỹ lệ. Cô ta đứng nhìn theo hướng Việt Khê và Hàn Húc rồi đi, đôi chân trần đạp lên nền đất lầy lội.

Cô ta ngồi xổm xuống, duỗi tay đào bùn trong hồ, sau đó cầm những con búp bê thiếu tay chân tới, nặn tay chân giúp chúng nó.

Cô ta khẽ ngân nga câu gì đó, theo động tác nhanh nhẹn của cô ta, những con búp bê vừa rồi nhìn rất thảm bây giờ lại được khôi phục dáng vẻ xinh đẹp, đáng yêu.

Cô ta mở miệng nói: "Tình chàng ý thiếp, tình cảm đã thay đổi nhiều; tình đặt nhiều chỗ, nhiệt như lửa...."

"...Người trong bùn có ta, ta trong bùn có người...."

"Cùng người sinh cùng một chốn, chế cùng một quách..."

"Đã nói sinh cùng một chốn, chết cùng một quách cơ mà. Giang Ngọc Xuyên, em chờ anh...."

Cô ta lẩm bẩm nói, đột nhiên hừ một tiếng, toàn bộ thân thể trở nên uể oải mất sức, da dẻ trên cơ thể vốn trắng như sứ lại xuất hiện vết nứt chỉ búp bê mới có. Giống như búp bê bằng đất bị thiếu nước, trên người chậm rãi nứt ra.

Đây là có chuyện gì?

*

Hai người trở lại phòng, trước sau vào nhà tắm, cởi bỏ bộ quần áo dính đầy bùn ra rồi kêu người giúp việc mang quần áo sạch tới.

Hàn Húc ngồi trên ghế lau tóc, nghe thấy phía sau có tiếng động thì quay đầu lại, thấy cô chỉ mặc một cái váy dài trắng, nước nóng khiến hai má cô đỏ bừng, da thịt lộ ra bên ngoài còn trắng hơn tuyết, vừa nhìn thấy, không khỏi khiến tim người run lên.

"Su phụ." Hàn Húc kêu một tiếng.

Việt Khê đi tới, Hàn Húc tự động tiếp nhận khăn tay, lau tóc cho cô.

Việt Khê ngồi ở trên giường, cau mày suy nghĩ, nói: "Vừa rồi ở gần hồ nước còn có thứ khác, hơi thở đó mang theo oán khí, nhưng nói là quỷ thì lại không giống quỷ. Nếu nói là người thì nó lại không có hơi thở của sinh mệnh, không biết rốt cuộc là thứ gì."

Hàn Húc không đề ý: "Có lẽ là búp bê bằng bùn, loại búp bê này, nói mảnh mai cũng không mảnh mai, nhưng nói cứng rắn lại không đến mức đó. Chỉ cần nhẹ chạm vào, búp bê cũng có thể vỡ vụn, nếu không bảo quản tốt, toàn bộ búp bê sẽ chia năm ã bảy."

Việt Khê nói: "Quan tâm búp bê hay không làm gì, chúng ta đến là để kiếm tiền... Bất quý, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho tứ thiếu gia là chúng ta có thể cầm tiền chạy lấy người rồi."

Hàn Húc gật đầu.

Tối buổi tối, toàn bộ nhà họ Giang dường như đều không được an bình, bọn Việt Khê bị gọi đến phòng tứ thiếu gia, đây là là muốn bảo vệ anh ta, sợ vị "tứ thiếu phu nhân" đến gây phiền toái.

"Làm phiền các vị." Tứ thiếu gia ngồi ở trên giường, toàn thân bọc kín mít, ngay cả đôi tay cũng mang bao tay, không để lộ ra chút da thịt.

Hàn Húc nghiêng đầu hỏi Việt Khê: "Su phụ, cô nói xem những chỗ nào trên người vị tứ thiếu gia này đã bị biến thành đất? Theo tôi thấy sợ là hơn nửa cơ thể đã bị biến rồi."

Nếu không, sao phải bọc cả người kín mít thế này?

Thời gian chậm rãi trôi đi, Việt Khê ngồi trên ghế không nhịn được buồn ngủ, Hàn Húc thấy cô buồn ngủ thì thấp giọng nói: "Su phụ, cô muốn dựa vào vai tôi ngủ một lát không?"

"Không cần." Việt Khê từ chối, "Chờ đến lúc tỉnh ngủ thì cổ đã mỏi chết rồi."

"Vậy nằm trên đùi?"

"Đùi cậu toàn là cơ bắp, không mềm chút nào."

Đừng nhìn người Hàn Húc cao gầy, này hoàn toàn không có nghĩa cậu là người yếu gà, trên người cậu đều là cơ bắp, không quá khoa trương nhưng lại rất rắn chắc.

Hai người thì thầm nói chuyện, những người khác nghe vào tai thì không khỏi cười nhạo.

Quả nhiên chỉ là hai đứa nhóc!

Kim đồng hồ tích tắc đi qua, người trong phòng bất tri bất giác đều buồn ngủ, cả phòng chìm vào an tĩnh. Không biết đã qua bao lâu, một người đàn ông trung niên giật mình tỉnh dậy, ông ta buồn ngủ ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã 12 giờ rồi.

Ông ta dựa vào tường ngủ nên bây giờ cổ bị mỏi, bèn đứng dậy duỗi tay chân, chỉ là khi ông ta quay người, ánh mắt rơi xuống cửa sổ, cả người đột nhiên cứng đờ.

"A!" Người đàn ông không nhận được kêu một tiếng, những người khác trong phòng đều bưng tỉnh.

"Làm sao vậy? Làm sao vậy?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Người đàn ông đỏ mặt hỏi lạnh, nghe vậy bèn chỉ ngoài cửa sổ, nói: "Có búp bê, có búp bê!"

Tuy nhiên chờ khi ông ta quay ra nhìn cửa sổ, thì ngoài đó lại trống không, căn bản không có một con búp bê nào cả.

"Không có âm khí, cũng không có oán khí... Không giống có quỷ."

Hơi thở xung quanh cũng không có gì không thích hợp.

Người đàn ông giải thích cho chính mình: "Có, thật sự có búp bê, nó lớn chừng này, da trắng, môi hồng hồng... Hình như nó còn đọc thơ."

"Đem một nắm bùn, vẽ thành người, nặn thành ta..."

"Đem cả hai ta, đồng thời đánh vỡ, dùng nước hòa ra, lại vẽ thành người, nặn thành ta."

Thanh âm ôn nhu của phụ nữ niệm bài thơ [Ta nông từ] truyền tới, thật giống như nói với tình nhân, ngọt ngào khó nói thành lời.

Nghe được âm thanh này, biểu cảm của mọi người trong phòng tức khắc thay đổi.

"Là quỷ? Nhưng tại sao không cảm giác được?"

Những người trong phòng không ít người thật sự có bản lĩnh, tuy nhiên lúc này cũng không nhận được đồ mờ mờ lạnh. Mạnh nhất như lệ quỷ cũng không thể che dấu được hơi thở của bản thân, chỉ cần có quỷ thì sẽ có âm khí, trừ phi trên người nó có gì đó có thể thay đổi hơi thở.

Nghĩ vậy, ánh mắt mấy người tức khắc thay đổi.

Thơ đã đọc đến câu cuối cùng.

"Cùng người sinh cùng chốn, chết cùng một quách!"

Nói đến từ "quách", ngữ khí đã trở nên âm lãnh vô cùng, làm người không nhận được cảm thấy da đầu tê dại.

Nghe thấy bài thơ, hai đồng tử của tứ thiếu gia đột nhiên co rút, trong mắt xuất hiện sợ hãi, anh ta ở miệng nói: "A Thanh, anh biết anh có lỗi với em, nhưng mà anh chưa muốn chết, em không cần quần lấy anh, nhanh đi đầu thai chuyển thế đi."

Gió bên ngoài thét gào, tựa như có thanh âm nức nở của ai đó, nghe bị ai lại thê thảm.

Một người đàn ông lấy một cái bát quái ra, mặt mang theo lệ khí, nói: "Tôi thật muốn nhìn xem đây là thứ gì mà dám làm loạn ngay trước mặt tôi như vậy."

Người này tên là Trương Nghi, dáng người to lớn, đứng ở đó giống như tòa tháp sắt, dương khí trên người cực kỳ nồng đậm.

Trương Nghi lấy pháp khí của mình ra, một cái la bàn bát quái âm dương, vừa lấy ra, kim la bàn điên cuồng xoay tròn, sau đó chậm rãi dừng lại ở một hướng.

Đi theo hướng kim đồng hồ, cuối cùng tìm thấy một con búp bê ở dưới tủ đầu giường, con búp bê này hẳn là một con búp bê rất xinh đẹp đoan trang, ăn mặc theo lối cổ đại, một thân áo cưới đỏ rực, trang sức trên người tinh xảo, rất hoa mỹ. Nhưng nói là đáng về vốn có vì hiện tại con búp bê này không tốt đẹp chút nào.

Trên người búp bê tràn ngập vết rách, như là bị người dùng vũ khí sắc bén cứa qua, bị cắt nát hoàn toàn, nhưng lại bị ai đó miễn cưỡng dính lại, bởi vậy nhìn càng thêm rách nát.

Tứ thiếu gia thấy con búp bê này thì sợ hãi càng khắc sâu lên mặt.

Con búp bê này, con búp bê này...

Đột nhiên, đôi mắt của búp bê giật giật liếc nhìn tứ thiếu gia, sau đó một hàng huyết lệ chảy ra, rõ ràng chỉ là búp bê, thế nhưng đôi mắt lại giống như mắt người, tràn ngập u oán và căm hận.

Nó vô cùng hận vị tứ thiếu gia này!

Sắc mặt tứ thiếu gia ửng hồng, phần nộ nói: "Mau vứt nó, vứt nó!"

Trương Nghi ừ một tiếng, lấy tay làm bút, vẽ vài nét lên người búp bê, chỉ thấy kim quang xẹt qua đầu ngón tay, chờ khi ông ta dừng lại, búp bê trong tay lập tức chia năm xẻ bảy, rào rạt rơi xuống vật áo ông ta.

Đầu búp bê rơi trên mặt đất, vỡ thành mấy mảnh. Nhưng cặp mắt tràn ngập căm hận kia vẫn không rời khỏi tứ thiếu gia.

Trừ con búp bê này thì không phát hiện thêm gì nữa.

Trương Nghi cẩn thận kiểm tra toàn bộ căn phòng, xác định trong phòng không còn đồ gì khác thường nữa mới thu đồ lại. Mà đêm nay, cũng chỉ xuất hiện một phong ba nhỏ nhỏ như vậy, mãi đến khi trời sáng cũng không thấy xuất hiện tình huống khác.

Có người hỏi tứ thiếu gia này giờ vẫn mang sắc mặt trắng xanh: "Tứ thiếu gia, không biết vợ cậu là người ở đâu? Tổ tiên như thế nào? Có phải trên người có thứ gì hay không?"

Tứ thiếu gia ngẩng đầu lên, sắc mặt càng kém hơn hôm qua, anh ta vờ như không rõ ý của người hỏi, nói: "Anh hỏi cái này làm gì?"

Tuy nhiên anh ta vẫn trả lời, "Vợ tôi chỉ là một người bình thường, ở một vùng quê phía Nam, tổ tiên của cô ấy thì, nói thật, tất cả đều làm búp bê. Đúng rồi, có một lần cô ấy nói với tôi, tổ tiên bọn họ nặn búp bê giống y hệt người thật, có thể nói chuyện, đó cũng là thời kỳ phồn hoa nhất của Thẩm gia."

"Búp bê có thể nói chuyện ư? Sao có thể?" Có người không tin.

Tứ thiếu gia cười, nói: "Lúc ấy tôi cũng không tin, nhưng vợ tôi nói với tôi rằng, bởi vì Thẩm gia bọn họ có một thứ bùa gọi là nhân nhưỡng."

"Nhân nhưỡng?" Thư đại gia vẫn luôn an tĩnh khép mắt giống như ngủ gật đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt sáng rỡ.

Thấy ông phản ứng như thế, lập tức có người hỏi: "Thư đại gia, nhân nhưỡng này là thứ gì?"

Thư đại gia hơi híp mắt, nói: "Nhân nhưỡng à... Nghe nói đây là loại bùa mà Nữ Oa dùng khi tạo ra con người, dùng loại bùa này kèm theo linh lực của Nữ Oa, những tượng đất bà nặn ra đều có sinh mệnh. Nói cách khác, nhân nhưỡng có thể tạo ra sinh mệnh. Có được thứ này, con người có thể trường sinh bất lão, có được sinh mệnh vĩnh cửu."

Đất mà Nữ Oa sử dụng để tạo người!

Trường sinh bất lão!

Nghe đến đó, mọi người ở đây đều khó nén nổi hưng phấn trong lòng.

Tứ thiếu gia lẳng lặng nhìn mọi người, cười nói: "Không phải các vị đều tin tưởng trên đời có loại bùa này thật chứ? Tôi từng thấy nhân nhưỡng kia, cũng chỉ là bùa đất bình thường mà thôi. Chỉ là vợ tôi thật sự có thiên phú làm búp bê, những búp bê do cô ấy làm đều rất có linh tính, có đôi khi tôi cảm thấy mấy con búp bê đó có sự sống."

"Tứ thiếu gia có biết, hiện tại nhân nhưỡng kia ở nơi nào không?"

"Cái này, từ sau khi vợ tôi chết thì tôi không thấy nữa. Tôi thu dọn đồ của cô ấy cũng không tìm được, không biết đi đâu."

"Xem ra thứ này hẳn là ở trên người tứ thiếu phu nhân, bởi vậy chúng ta không cảm nhận được hơi thở quý hồn trên người cô ta, có lẽ là nhân nhưỡng đã che lấp toàn bộ hơi thở này."

Mọi người càng nói càng hưng phấn, hận không thể lập tức bắt được vị tứ thiếu phu nhân này, đoạt lấy nhân nhưỡng trên người cô ta.

Hàn Húc nhỏ giọng nói với Việt Khê: "Nhân tâm ấy mà, quả nhiên vẫn là lòng tham không đáy. Tôi thấy chờ khi tứ thiếu phu nhân kia xuất hiện, những người này chỉ sợ chẳng còn nhớ hạ thủ lưu tình là cái gì, sợ là hận không thể lập tức đánh cô ta hồn phi phách tán, cướp đoạt lấy nhân nhưỡng."

Thế nhưng Việt Khê lại có chút tò mò đối với nhân nhưỡng: "Nhân nhưỡng này, không biết rốt cuộc có tác dụng gì?"

Hàn Húc lập tức nói: "Sư phụ muốn?"

Việt Khê nói: "Cũng không phải muốn, chỉ là xem một cái thôi, lại không phải đồ của tôi."

Hàn Húc gật đầu, ánh mắt sâu xa như suy tư gì đó.

*

Thời gian kế tiếp, cả Giang gia chìm vào an tĩnh, ngoại trừ buổi tối ngày đầu tiên nhìn thấy búp bê thì không còn xảy ra bất cứ chuyện kỳ quái gì nữa, bình an vượt qua bốn năm ngày tiếp theo. Không có "vợ" quấy rầy, sắc mặt tứ thiếu gia tốt lên thấy rõ, thực hiện nhiên là có thể ngủ ngon, bởi vậy càng thêm khách khí với mấy người Việt Khê.

Chỉ là tứ thiếu phu nhân không xuất hiện, bọn họ cũng không có cách tìm được cô ta, có lẽ là vì nhân nhượng, cô ta không xuất hiện, mọi người không thể cảm giác được một chút hơi thở của cô ta, càng đừng nói muốn giải quyết cô ta.

Dưới tình huống như thế, có vài người không khỏi cảm thấy vị tứ thiếu phu nhân kia sợ bọn họ, trong lòng sinh ra chút đắc ý.

Hôm nay trời đổ mưa to, mùi tanh của đất tràn ngập trong không khí, thêm hơi nước dày đặc khiến người cảm thấy đè nén không thoải mái.

Bọn Việt Khê ngồi ăn cơm ở phòng khách, Vệt Khê cầm hai cái bánh mì, gấp một miếng thịt nhét vào giữa, sau đó chấm nước chấm rồi cắn một miếng to, bánh mì mềm mại lập tức mất một góc.

"Những người này thế mà vẫn có thể nhàn nhã như vậy, tôi lại cảm thấy gần đây an tĩnh thế này hoàn toàn là bình yên trước cơn bão. Cô xem, không phải đã có mưa rồi sao?" Hàn Húc nói nhỏ, trong giọng nói còn mang theo hàm nghĩa khác.

Việt Khê tò mò hỏi Hàn Húc: "Cậu nói xem, mưa to thế này thì nước trong hồ liệu có tràn ra ngoài không."

Trong mắt Hàn Húc mang theo vài phần ý cười: "Trời mưa lớn như vậy, cái hồ kia khẳng định sẽ bị tràn."

Mà hồ nước trong câu chuyện của hai người, hoa sen bên trong vẫn cứ nở rộ cho dù đang trong lúc mưa to tầm tã, bông hoa bị nước mưa đánh đến lắc qua lắc lại, nhưng vẫn kiều diễm xinh đẹp như không.

Nước mưa rơi xuống hồ nước, mực nước cao quá bờ, sau đó tràn ra, thế nhưng lại tràn từ thấp lên cao, không biết chạy đến đâu.

Ngày thường trời tối hơi muộn, chỉ là hôm nay không như vậy, mới 6 giờ rưỡi trời đã tối đen, đèn phòng khách mở toàn bộ, chiếu sáng như ban ngày.

"Rầm rầm!"

Một tia sét xẹt ngang bầu trời, chỉ nghe bùm một tiếng, bóng đèn lấp lóe sau đó hoàn toàn tắt ngúm, cả phòng rơi vào bóng tối.

"Sao lại thế này, mất điện à?"

Một bàn tay duỗi đến nắm lấy tay Việt Khê, lòng bàn tay đối phương khô ráo ấm áp, đồng thời có người nói nhỏ bên tai cô, "Su phụ, tình hình có vẻ khác thường."

Mùi tanh của đất phiêu tán trong không khí, hương vị bùn đất ướt nhẹp, lúc này làm người có chút buồn nôn, bên trong dường như còn mang theo hương vị khác lạ.

Đúng là hơi khác thường...

Ngón tay như đụng phải thứ gì, Việt Khê cúi đầu thì thấy một con búp bê ngồi gần sát, búp bê nhếch môi cười với cô, mỉm cười cực kỳ đáng yêu, quả thực dễ thương khiến người muốn ôm vào lòng. Chỉ là ở tình huống thế này, hoàn cảnh thế này, con búp bê này xuất hiện liền có thể vô cùng quỷ dị.

"Bốp!"

Mặt không biểu cảm đâm một quyền khiến đầu búp bê nát như, Việt Khê khẽ hừ trong lòng.

Lần trước ở trong hồ dọa cô thì thôi đi, lần này còn muốn tiếp tục dọa, không có cửa đâu!

"Sinh cùng một chỗ, chết cùng một quách...."

Bốn phía có tiếng phụ nữ thì thầm, ngữ khí u oán phẫn nộ, như là truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Tiếng mưa rơi bên ngoài ngày càng to, Việt Khê quay đầu nhìn bốn phía, mới phát hiện mình đang đứng trên một hành lang, bên cạnh là một bụi trúc trong phi, cây trúc không ngừng đong đưa theo gió.

Ảo cảnh sao?

Việt Khê nhìn nhìn bốn phía, tìm nơi có đèn bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: Qing Yun

Mưa to tầm tã, nước mưa ngoài hành lang chảy thành dòng, liếc mắt nhìn một cái, toàn bộ đều bị bóng tối bao phủ, chỉ có đèn lồng đỏ treo trên cao là sáng ngời, giống như toàn bộ thiên địa chỉ có duy nhất một đốm sáng, còn lộ ra vài phần bất thường.

Trong bóng đêm, ánh sáng kia sáng ngời lạ thường.

Không khí trở nên cực kỳ ẩm ướt, khiến thân mình cũng ướt dính, Việt Khê chán ghét nhăn mũi. Cô không thích mưa, cảm giác ướt át khó chịu, giống như người cũng sắp mốc meo.

Đi theo hướng ánh sáng, tiếng chân chạm vào sàn gỗ vang lên rõ ràng. Mưa bên ngoài bắn tung tóe lên người, hơi lạnh đến tận xương, quả thực giống như mưa to giữa mùa đông, lạnh buốt.

Việt Khê chậm rãi đi về phía trước, đi khoảng vài phút, cô đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn đèn lồng trên đỉnh đầu, lại quay đầu nhìn bụi trúc tương phi bên ngoài.

Đi tới đi lui, cô vẫn đảo quanh một chỗ.

Mưa bên ngoài bắn tung tóe lên sàn nhà, tấm ván gỗ bị nước làm ướt đầm, hơi nước quán quanh chớp mũi khiến người cảm thấy hít thở khó thông.

Rõ ràng bên ngoài đang mưa to tầm tã, thế nhưng bốn phía lại vô cùng an tĩnh, hạt mưa rơi không chút tiếng động, trúc tương phi đứng đưa theo gió cũng không có bất cứ âm thanh nào.

"Cô muốn vây khốn tôi?" Việt Khê thấp giọng hỏi một câu, bốn phía không hề động tĩnh, ánh đèn đỏ chiếu lên mặt cô, đôi mắt sáng như thu thủy khiến người không dám nhìn thẳng.

Gió lớn đột nhiên thổi điên cuồng, thổi đến không thể mở mắt.

Việt Khê đột nhiên mở mắt ra, trong mắt là không gian vẩn vơ, mây đen bên trong dày đặc, mưa to tầm tã, nước trong hồ vẩn đục vì mưa to, không trung mờ hồ không rõ, nước điên cuồng tạt vào mũi miệng, mùi tanh của đất đặc biệt nùng.

Lúc này Việt Khê mới phát hiện mình đang nằm dưới đáy nước, cô duỗi tay muốn bò lên, thế nhưng cơ thể lại vô cùng nặng nề, vừa mở miệng, nước đục lập tức rót vào miệng, căn bản không thở nổi.

Cô quay mặt đi, thấy từng con búp bê đang nắm lấy tay chân mình dùng sức kéo xuống đáy hồ.

Việt Khê: "...."

Nước hồ rót đầy miệng mũi, người căn bản không thể hô hấp, chỉ có thể mở lớn mắt nhìn không trung, thân thể chậm rãi chìm vào đáy nước, nhìn không trung càng ngày càng xa, thẳng đến khi người mất đi hô hấp. Chỉ là, đây vẫn chưa phải kết thúc, người nằm dưới đáy hồ, thân thể không còn dấu hiệu của sự sống chậm rãi hư thối, có cá bơi đến ăn thịt người, lộ ra xương cốt phía dưới da thịt.

"Ai nha, sao cá trong hồ càng ngày càng lớn? Vừa hay hôm nay tứ thiếu gia muốn ăn cá hầm cà chua, cá này thật béo...."

Việt Khê nghĩ món cá trên bàn cơm hai ngày nay, không nhận được cảm thấy may mắn mình không thích ăn cá, những món cá đó cô căn bản còn chưa chạm vào.

Sợ hãi, phần nộ, không cam lòng!

Vô số cảm xúc tiêu cực xuất hiện trong lòng, Việt Khê rất rõ ràng đây không phải cảm xúc của cô, mà là cảm xúc của tứ thiếu phu nhân kia. Vị tứ thiếu phu nhân kia, sợ là chết ở trong đáy hồ này.

"Cô chết như thế nào thì có liên quan gì đến tôi?" Việt Khê lẩm bẩm, hơi dùng sức tránh thoát những con búp bê đó, "Còn có, tôi rất ghét cảm giác ướt dính trên người."

Vừa nói, hoa sen vàng trên khoeo mắt cô ẩn hiện, âm khí quanh thân đại thịnh, âm khí mãnh liệt như vậy, thậm chí còn mãnh liệt hơn âm khí của quý mị tạo thành.

Hơn nữa, càng khiến người trong tối cảm thấy khủng bố hơn chính là, âm khí trong hồ không ngừng bị hút đến người cô, cơ thể cô giống như một xoáy nước đen, hấp thụ toàn bộ âm khí trong hồ.

Cũng chỉ trong chớp mắt, nơi đây lại đột nhiên biến đổi, Việt Khê quay về chỗ ban đầu, hành lang dài kia, kể cả hàng trúc tương phi vẫn tươi tốt.

"Đồ đệ của tôi đâu? Cô đưa cậu ấy đi đâu rồi? Những người khác không liên quan gì đến tôi, nhưng người của tôi, nếu cô dám làm tổn thương của chỉ là một cọng tóc của cậu ấy, tôi nhất định sẽ ăn cô." Nói, cô liền nhe răng ra, hàm răng trắng sáng thoạt nhìn rất sắc bén.

Không hề nghi ngờ, giờ khắc này Việt Khê còn giống vai ác hơn cả vai ác, âm khí quanh thân đại thịnh, hơn nữa làn da trắng đến trong suốt, đôi môi đỏ mọng, quả thực giống ma mị đi ra từ bóng đêm.

(Người chỗ tối: Đậu má, rốt cuộc ai mới là vai ác!)

Mưa to bên ngoài ngừng trong nháy mắt, giống như bị cô dọa sợ--- rõ ràng là người sống sờ sờ, sao lại có âm khí mãnh liệt như vậy?

Việt Khê giật giạt tay chân, vô cùng ghét bỏ quần áo ướt trên người mình, nói: "Có quần áo sạch hay không? Để tôi thay quần áo?"

Không khí vẫn yên tĩnh như không người.

Việt Khê nhìn thoáng qua khóm trúc, đầu ngón tay vụt ra một ngọn lửa, híp mắt nói với ngữ khí nguy hiểm: "Không nói lời nào? Tôi sẽ đốt trụi toàn bộ quỹ cảnh này!"

Trúc tương phi truyền tới âm thanh sột soạt, ba con búp bê rụt rè đưa một bộ đồ sạch sẽ ra, thân cây nho nhỏ run bần bật.

Búp bê: QAQ, ma quỷ!

Việt Khê tiếp nhận quần áo, liếc nhìn ba con búp bê một cái: "Ngày đó làm tao sợ hãi chính là chúng mày?"

Búp bê: Cô đang nói gì thế, chúng nó chỉ là búp bê nhỏ yếu đáng thương vô tội, nghe không hiểu cô đang nói gì cả!

Việt Khê cũng mặc kệ chúng nó nghe có hiểu hay không, hừ một tiếng, nói: "Tao đi thay quần áo, không được nhìn lên."

Mà ở bên kia, trong nháy mắt phòng khách bị cúp điện, Hàn Húc khẽ chớp mắt liền phát hiện cảnh vật thay đổi, không còn Việt Khê bên cạnh, cũng không có những người khác.

Cậu nhìn trái phải, phát hiện bốn phía đều tối đen, không có chút ánh sáng, cũng rất an tĩnh, phẳng phất như đất trời chỉ còn mình cậu. Suy nghĩ vài giây, cậu ngồi xuống tại chỗ, ngón tay vô thức khảy hạt châu ở cổ tay.

".....Quỷ cảnh sao? Thế mà lại có năng lực tạo không gian, xem ra thực lực của nữ quỷ này cũng đã đến cảnh giới Quỷ Vương." Hàn Húc nghĩ trong lòng, trên mặt lại vẫn là bình tĩnh, dù đột nhiên xuất hiện ở không gian khác cậu cũng không mấy lo sợ.

"Anh ơi, chơi với em đi!"

Không gian an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng trẻ con mềm mại, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một con búp bê, da búp bê trắng tuyết, đôi mắt nhìn chăm chăm Hàn Húc, mặc một cái váy màu trắng, bên trong hai tròng mắt đột nhiên chảy ra huyết lệ.

Tí tách!

Huyết lệ rơi trên mặt đất, lập tức biến thành ngọn lửa, nháy mắt bùng lên bao trùm bốn phía.

Lửa cháy nóng rực khiến người cảm thấy đau đớn nóng rát, ngọn lửa bò lên thân thể của người, dường như người nười được mùi hương máu thịt bị thiêu cháy.

Hàn Húc cúi đầu nhìn lửa trên người, cậu hơi mỉm cười, duỗi tay phất một cái về phía trước.

"Bé ngoan không nên chơi với lửa, biết không?" Cậu cười thật ôn nhu, ánh mắt dung túng lại có chút buồn rầu, dường như chỉ đang nhìn đứa trẻ ham chơi, không biết nên làm gì mới tốt.

Ngọn lửa bốn phía biến mất, hết thấy mọi thứ vừa rồi chỉ như ảo giác, búp bê bị cậu nắm trong tay từng lớn đôi mắt, huyết lệ còn chảy chưa ngừng, tí tách rơi trên tay Hàn Húc.

Hàn Húc nhìn vết máu trên tay, hơi mỉm cười, nói: "Tôi có thói ở sạch sẽ, còn có chút nhan không, đứa trẻ quá xấu, tôi sẽ không thích."

Búp bê: "....."

Búp bê nhút nhát sợ sệt gật đầu, không dám chảy huyết lệ nữa, vờn ngón tay nho nhỏ lau đi, ra sức khiến bản thân sạch sẽ hơn.

"Búp bê ngoan." Hàn Húc cười tủm tỉm khen một câu.

Cậu bóp bóp búp bê, đi về phía trước một bước, chỉ một bước chân này, không gian liền xuất hiện vết nứt như gương vỡ, toàn bộ không gian như phải chịu sức ép vô hình, nháy mắt tan tành.

Trong bóng đêm tự hồ nghe thấy tiếng kêu đau, giây tiếp theo, Hàn Húc đã quay lại đại sảnh Giang gia. Cửa lớn phòng khách mở rộng, không biết mọi

người đã đi nơi nào, gió lớn mang theo bọt nước từ bên ngoài thổi tới, làm cho sàn nhà ướt đầm.

Hàn Húc cười tủm tỉm, "Đến đây đi, nhìn xem sự phụ yêu thương của tao bị chúng mày mang đi đâu rồi. Hizz, chỉ là sự phụ của tao luôn thiện lương, dù chúng mày làm khó thì cùng lắm cô ấy chỉ ăn chúng mà thôi."

Búp bê trong tay càng run mạnh hơn.

Hàn Húc nghi hoặc hỏi: "Run mạnh như vậy, là lạnh sao? Đến đây, tao đốt lửa cho mày hơi đi, tao luôn tri kỷ như vậy."

Nói dứt lời, một ngọn lửa bùng cháy trên người búp bê, ngọn lửa vừa ra, búp bê kia liền không nhận được hết một tiếng, âm thanh vô hình truyền tới tai người, đủ để cho màng nhĩ bị đâm thủng. Chỉ là, Hàn Húc lại giống như không nghe thấy gì cả, cậu cất bước chậm rãi tiến lên phía trước.

Đi được vài bước, không gian trước mặt cậu lại thay đổi, cậu lần nữa bước vào bên trong quỹ cảnh, đối với quỹ cảnh này, hoàn toàn lại quay lại tự nhiên.

Mùi đất tanh dừng trên chóp mũi, Hàn Húc đứng trong mưa to, nước mưa như hạt châu rơi xuống, lại rơi xuống lại vô cùng an tĩnh. Mà những hạt mưa này khi rơi xuống người Hàn Húc lại như đọng phải thứ gì, lập tức văng ra, không dính lên người cậu.

Bên trong màn mưa có một người nằm trên mặt đất, Hàn Húc nhận ra người này cũng là một trong số những người tới Giang gia, cả người người nọ bị mưa xối, không ngừng bò về phía trước, trên mặt tràn ngập sợ hãi.

Người nọ không nhìn thấy, trên đùi ông ta có một con búp bê, búp bê há mồm cắn lên thịt ông ta, máu me đầm đìa, lộ ra cả xương trắng. Nước mưa rơi xuống cuốn trôi máu tươi.

"Thật xấu, không hợp thẩm mỹ của mình chút nào!" Hàn Húc nhẹ giọng bình luận, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp lướt qua người này đi về phía trước.

Quỹ cảnh, đó là không gian do quỷ có thực lực cường đại tạo ra, ở trong không gian này, tất cả mọi thứ đều do nó khống chế.

Nói cách khác, người rơi vào quỹ cảnh, sinh tử đều do quỷ định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Qing Yun

Trong không khí tràn ngập mùi thơm của bữa ăn sáng, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng một mảnh sáng ngời, không biết mấy con chim tước từ đâu bay tới, ngẫu nhiên sẽ hót lên tiếng kêu lanh lút.

A Thanh lại dẫn mấy con chim này tới!

Giang Ngọc Xuyên nghĩ thầm như vậy, vợ của anh ta Thẩm Thanh vẫn luôn được những động vật nhỏ yêu thích, mấy động vật nhỏ này rất thích cô. Đường nhiên, cô cũng rất vui vì điều này, cho nên trong nhà thường xuất hiện mấy con chim tước, mà Thẩm Thanh nhìn thấy thì sẽ lấy thức ăn cho chúng nó ăn. Mỗi buổi sáng sớm, Giang Ngọc Xuyên đều có thể thấy mấy con chim nhỏ này đứng mổ bánh mì ở ban công.

Một màn này có thể nói là vô cùng quen thuộc, dường như đã thật lâu chưa được nhìn thấy.

Từ từ, vì sao mình lại nói là đã thật lâu?

Ánh mắt Giang Ngọc Xuyên đầy mê mang.

"Ngọc Xuyên, anh làm sao vậy, còn chưa tỉnh ngủ sao?"

Người phụ nữ nấu xong bữa sáng rồi đi ra khỏi bếp, dưới ánh mặt trời, khóe miệng cô ngậm cười ôn nhu, đầu tóc đen nhánh được buộc lên, cổ thon dài, trắng đến mức có thể nhìn thấy mạch máu qua lớp da, nhìn mười phần mỹ lệ mà yếu ớt.

Giang Ngọc Xuyên dừng ánh mắt trên người cô, vô ý thức mỉm cười, nói: "Không có gì, có lẽ là do tối qua gặp ác mộng, bây giờ có hơi đau đầu."

Thẩm Thanh ngồi xuống bên cạnh anh ta, quan tâm hỏi, "Ác mộng gì vậy?"

"....Là..." Giang Ngọc Xuyên mới vừa mở miệng thì lập tức nhíu mày, "Không nhớ ra."

Thẩm Thanh cười, nói: "Không nhớ được thì thôi, dù sao cũng là ác mộng."

"Cũng đúng."

Đôi khi nằm mộng, cảnh trong mộng vô cùng rõ ràng, chỉ là sau khi ngủ dậy lại hoàn toàn quên mất.

Vợ chồng hai người bắt đầu ăn bữa sáng, chờ ăn sáng xong, Giang Ngọc Xuyên liền chuẩn bị đi làm, anh ta vừa đứng dậy thì thân thể đột nhiên cứng đờ, bèn cúi đầu nhìn hai chân.

Thẩm Thanh nghi hoặc nhìn về phía anh ta.

Giang Ngọc Xuyên chớp mắt, chính anh ta cũng cảm thấy không thể hiểu được, vì sao anh ta lại cảm thấy chân mình không thể cử động?

"Hai ngày sau chúng ta quay về Giang gia một chuyến, ba kêu chúng ta về nhà ăn cơm, nói rằng đã rất lâu chúng ta chưa trở về."

"Phải đi về sao? Cũng được."

Giang Ngọc Xuyên biết cô không thích Giang gia, bèn đi qua ôm cô rồi hôn một cái lên má cô, nói: "Em không thích nhà cũ thì chúng ta chỉ ăn một bữa cơm rồi về luôn."

Thẩm Thanh ngẩng đầu cười với anh ta, lộ ra hai má lúm đồng tiền, nói: "Không sao cả, đã lâu chúng ta chưa trở về rồi."

Chờ đi ra ngoài, đứng dưới ánh mặt trời chói mắt, Giang Ngọc Xuyên ngẩng đầu nhìn mặt trời, luôn cảm thấy có cảm giác không chân thật, cảm thấy dường như không phải thế này, cuộc sống của anh ta không phải như thế.

Buổi tối hai người về Giang gia, Thẩm Thanh chỉ là cô gái bình thường ở nông thôn, rất nhiều người cảm thấy cô gả cho Giang Ngọc Xuyên là cô trèo cao. Ở Giang gia cũng có rất nhiều người xem thường cô, ngoài sáng trong tối trào phúng cô, cho nên Thẩm Thanh không thích Giang gia chút nào.

"Còn may anh tốt với em." Thẩm Thanh ôm lấy vai Giang Ngọc Xuyên, đặt đầu lên vai anh ta cọ cọ, thấp giọng nói: "Ngọc Xuyên, chúng ta ở bên nhau cả đời được không. Tựa như trong [Ta nông từ], sinh cùng chốn, chết cùng quách, có được không?"

Nghe câu thơ này, không biết vì sao trong lòng Giang Ngọc Xuyên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Thẩm Thanh nhẹ cười một tiếng, nói: "Nếu hai chúng ta đều là búp bê thì thật tốt, như vậy liền có thể đập vỡ cả hai, lại về một cái thành anh, nắm một cái thành em, như vậy thì anh trong bùn có em, em trong bùn có anh. Nghe xem, có phải rất lãng mạn hay không? Như vậy chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi, vĩnh viễn không rời xa."

Giang Ngọc Xuyên: "..."

Anh ta nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên có chút không dám nhìn thẳng mắt Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh không tiếp tục truy vấn, cô buông cánh tay đang ôm anh ta ra, nói: "Em đi tắm rửa trước."

Nhìn bóng dáng của cô, Giang Ngọc Xuyên thở mạnh một hơi dài.

"Tứ thiếu gia, sữa bò của cậu đây." Người hầu gõ cửa mang sữa bò lên cho Giang Ngọc Xuyên.

Giang Ngọc Xuyên nói cảm ơn rồi đem sữa bò đặt lên tủ đầu giường.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, Giang Ngọc Xuyên nhìn bóng dáng mờ mờ qua cửa kính, lấy một cái chai nhỏ từ trong túi ra đổ vào ly sữa bò.

Thẩm Thanh tắm rửa xong đi ra, Giang Ngọc Xuyên đưa sữa bò cho cô, nháy mắt kia, Giang Ngọc Xuyên tựa hồ nhìn thấy mắt cô có máu chảy ra. Chỉ là chờ anh ta nhìn kỹ lại thì không thấy có gì cả.

Có lẽ là xuất hiện ảo giác!

"Sao lại không uống?" Giang Ngọc Xuyên cười hỏi.

Thẩm Thanh nhìn anh ta, nở nụ cười rạng rỡ, nói: "Không có gì."

Nói xong, cô uống một hơi hết cốc sữa bò.

Giang Ngọc Xuyên cầm một cái kẹo bỏ vào miệng cô, "Thật giống trẻ con, còn không thích uống sữa bò."

Thẩm Thanh nhăn mũi, nhìn có chút trẻ con, nói: "Nếu không phải anh muốn em uống thì em nhất định sẽ không uống đâu."

Giang Ngọc Xuyên lời kéo tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve, rũ mắt cười nói: "Cơ thể em không tốt, sữa bò dưỡng thân, hơn nữa uống sữa bò nóng trước khi ngủ có thể giúp em ngủ ngon hơn."

Thắm Thanh ừ một tiếng.

Tình cảm vợ chồng họ vẫn luôn rất tốt, kết hôn hai năm cũng chưa từng cãi nhau lần nào. Chỉ là Thắm Thanh khi sinh ra bị khó sinh nên ốm yếu từ nhỏ, kết hôn năm thứ hai, cô thường xuyên sinh bệnh, đến cuối cùng chỉ có thể nằm trên giường bệnh, ngay cả sức lực đứng lên cũng không có. Giang Ngọc Xuyên tìm rất nhiều bác sĩ, chỉ là những bác sĩ đó kiểm tra thể nào cũng không tìm ra bệnh.

".... A Thanh, em sẽ khỏe thôi, đừng lo lắng, anh sẽ tìm người chữa khỏi bệnh của em." Giang Ngọc Xuyên ngồi ở mép giường, nắm tay cô ôn nhu nói.

Anh ta có phần tiêu tụy, quần áo trên người mấy ngày chưa thay, râu ria xồm xoàm, chật vật cực kỳ. Cho dù là người khác nhìn cũng không nhận được nói người đàn ông này thật là thâm tình trọng nghĩa.

Thắm Thanh bình tĩnh nhìn anh ta, ánh mắt bi thương mà thấu triệt, trong nháy mắt kia, Giang Ngọc Xuyên bị cô nhìn sinh ra cảm giác bị nhìn thấu, làm anh ta có chút sợ hãi.

"Lúc em tám tuổi, ba mẹ đều qua đời, trở thành cô nhi. Nhiều năm như vậy, Ngọc Xuyên, chỉ có anh đối tốt với em..." Thắm Thanh lẩm bẩm, nước mắt không nhận được rơi xuống.

Thật vất vả dỗ Thắm Thanh ngủ, Giang Ngọc Xuyên xoa xoa đầu, đi đến hoa viên hút thuốc.

Đường đến hoa viên có một hồ nước, bên trong hồ có một loại sen, đến mùa hè sen nở rất đẹp. Bên trong hồ còn nuôi ít cá, thỉnh thoảng Giang Ngọc Xuyên sẽ kêu người làm vớt cá lên ăn.

Ngồi xồm trên mặt đất hút một hồi thuốc, Giang Ngọc Xuyên đứng lên chuẩn bị rời đi thì một người đi tới.

"Tôi thế mà coi thường em Tư rồi, có thể ra tay tàn nhẫn với vợ mình như thế thật khiến người lau mắt mà nhìn." Người đến là đại thiếu gia Giang gia, trước giờ anh ta chưa từng để ý đến Giang Ngọc Xuyên, cảm thấy Giang Ngọc Xuyên chỉ là đứa con riêng, tiểu bạch kiểm, chưa từng có thái độ tốt với Giang Ngọc Xuyên.

"Không nghĩ tôi cậu có thể tìm được thứ tốt như nhân nhượng trong truyền thuyết, nhân nhượng có thể làm người sống lâu trăm tuổi, chờ lấy được đồ vào tay, thật ra có thể biết truyền thuyết đến tột cùng là thật hay giả."

"Thật ra tôi muốn chúc mừng em Tư, cuối cùng cũng hoàn thành kế hoạch năm năm lấy được vật vào tay. Chỉ là đáng thương người vợ xinh đẹp như hoa của cậu, đến chết cũng không biết mình chết như thế nào."

"Bộp."

Trong phòng truyền ra động tĩnh, Giang Ngọc Xuyên biến sắc vội đi nhanh đến nơi phát ra tiếng vang, sau đó anh ta thấy một bóng dáng quen thuộc, ánh mắt có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh từ hoảng loạn đã biến thành tàn nhẫn.

Thế mà bị phát hiện, vậy chỉ có thể không làm thì thôi, đã làm thì phải làm triệt để!

Thắm Thanh căn bản không thấy phía sau, hiện tại lòng cô đầy hoảng loạn, trong đầu chỉ còn lại những lời vừa nghe thấy, chỉ muốn chạy nhanh khỏi nơi khiến cô hít thở khó thông này.

Thì ra, thì ra tất cả đều là âm mưu, bọn họ gặp nhau, có chính là âm mưu bắt đầu. Thì ra tình cảm vốn cho rằng tình yêu sâu tựa biển thề nhưng lại muốn tính mạng của cô, muốn đồ của cô.

Này quả thực là một hồi ác mộng!

Tay phải bị người bắt lấy, Thắm Thanh đột ngột quay đầu đi, thấy Giang Ngọc Xuyên dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh như vậy lại khiến cô cảm thấy có một hơi lạnh chạy dọc lên từ lòng bàn chân.

Kế tiếp, cô bị Giang Ngọc Xuyên đánh ngất, chờ cô mơ mơ màng màng tỉnh lại đã phát hiện mình đang nằm ở dưới đáy hồ, nước ao vẫn đục đen cuồng rớt ngập mũi miệng cô.

Rất thống khổ, cực kỳ thống khổ!

Giang Ngọc Xuyên duỗi tay bóp chặt cổ của mình, anh ta sợ hãi phát hiện người rơi vào hồ nước thế mà biến thành chính mình.

Cảm giác hít thở không thông quả thật khiến người vô cùng thống khổ, anh ta muốn cố sức bơi về phía trước, chỉ là căn bản không thể động đậy.

"Em thật sự rất thống khổ..." Âm thanh sâu kín vang lên bên tai, Giang Ngọc Xuyên đột nhiên hồi phục tinh thần.

Một bàn tay ôm lấy anh ta từ phía sau, đôi phương cực kỳ thân mật cọ cọ bờ vai của anh ta, hơi thở lạnh băng phun ở bên tai anh ta, nói: "Ngọc Xuyên, chúng ta từng nói sinh cùng chết cùng quách mà. Đến đi, anh đến ở cùng em."

Không không không!

Tôi không muốn chết, không muốn chết!

Anh ta ra sức tránh thoát, ngực đột nhiên nóng lên, sau đó anh ta cảm thấy trời buộc phía sau buông lỏng. Nhân cơ hội này, anh ta vội vàng tránh thoát, bắt đầu dùng sức bơi lên trên.

"Phốc!"

Bò ra khỏi hồ nước, Giang Ngọc Xuyên phun và một ngụm nước, cảm giác có chút kiệt sức, nhưng anh ta không dám dừng lại, chỉ có thể miễn cưỡng bò dậy chạy về phía trước.

Mưa to bên ngoài rơi xuống người anh ta, đập đến thân thể đau đớn.

Anh ta quay đầu nhìn, thấy bên trong hồ nước xuất hiện một bóng người, đối phương bình tĩnh nhìn anh ta, mở miệng nói gì đó. Giang Ngọc Xuyên nhận ra khẩu hình của cô, cô đang nói.

"Anh chạy không thoát đâu."

Giang Ngọc Xuyên duỗi tay nắm đồ vật ở ngực, đồ vật kia không ngừng phát ra phật quang lập lòe, làm hết thầy đồ bần tà ám đều không thể đến gần anh ta.

"Hi hi hi, chơi với tôi đi!"

"Tôi chơi với tôi đi!"

Tiếng trẻ nhỏ vang lên khắp bốn phương tám hướng, Giang Ngọc Xuyên quay đầu nhìn xung quanh, thấy từng con búp bê bay giữa không trung, những con búp bê này nhìn chằm chằm anh ta với ánh mắt vô cảm, hai mắt chảy ra huyết lệ đỏ ngầu, khoe miệng lại hiện ra nụ cười dữ tợn.

Giang Ngọc Xuyên quay người bắt đầu chạy, anh ta nhớ ra rồi, Thẩm Thanh đã sớm bị anh ta giết chết, vì nhân nhượng của Thẩm gia. Nhân nhượng tốt như vậy, có thể tạo xương cốt cho người chết, từ khi biết nhân nhượng ở trên tay Thẩm Thanh, anh ta liền lên kế hoạch. Mà bọn họ gặp gỡ cũng không phải ngẫu nhiên, đều là anh ta có tâm sắp đặt.

Thẩm Thanh trăm triệu không nghĩ tới, bên người thế mà là một con rắn độc, ở thời điểm cô hoàn toàn không nghĩ tới đã cắn một cái thật sâu.

"... Sinh cùng một chốn, chết cùng một quách..."

Giọng nói sâu kín của Thẩm Thanh vang lên bên tai anh ta, Giang Ngọc Xuyên đỏ mặt hơi lạnh, lông tơ trên người dựng đứng, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một con búp bê, búp bê nhếch môi cười với anh ta, bên trong truyền đến giọng của Thẩm Thanh, "Giang Ngọc Xuyên, không phải chúng ta đã nói rồi sao, chết cùng muốn chết cùng nhau mà?"

Giang Ngọc Xuyên lộ vẻ mặt tàn nhẫn, nói: "Ai muốn chết cùng cô? Khi cô còn sống tôi không sợ cô, cô đã chết tôi càng không sợ cô!"

Mặt anh ta đầy vẻ dữ tợn, tay nắm chặt viên phật châu.

"Sinh cùng chốn, chết cùng quách..."

Vô số búp bê đọc câu này xuất hiện quanh anh ta, trong mắt chúng chảy huyết lệ, ánh mắt u oán phẫn hận nhìn Giang Ngọc Xuyên.

"Cút ngay, cút ngay!" Giang Ngọc Xuyên hô to, sắc mặt điên cuồng, phật quang hơi lóe làm búp bê không khỏi kiêng kỵ, Giang Ngọc Xuyên nhếch miệng cười, "Tao có phật châu hộ thể, chúng mày không thể chạm vào tao, không thể chạm vào tao, ha ha!"

"Mấy con búp bê này có thể cử động được là nhờ vào oán khí của tứ thiếu phu nhân, Giang Ngọc Xuyên có phật châu hộ thể, chúng nó mà đụng vào anh ta thì oán khí sẽ bị phật châu hóa giải." Việt Khê đi tới, nhìn thấy hai hàng huyết lệ chảy ra từ mắt búp bê thì nhủ thầm.

Búp bê như thế này, thật sự khó coi.

Giang Ngọc Xuyên nghe thấy âm thanh thì lập tức quay người, chờ thấy hai người Việt Khê, ánh mắt anh ta sáng ngời, to giọng nói: "Hai người, hai người mau cứu tôi, chỉ cần các người cứu tôi thì tôi nhất định sẽ hậu tạ."

Việt Khê chậm rãi nói: "Sẽ cho rất nhiều tiền sao?"

Giang Ngọc Xuyên lập tức nói: "Cho, sẽ cho rất nhiều tiền."

Việt Khê lộ ra biểu tình tự hỏi, Hàn Húc tủm tỉm nói: "Sự phụ muốn cứu anh ta?"

Việt Khê nói: "Tôi muốn kiếm tiền mà, chỉ là anh ta nhìn không giống người tốt, chúng ta cứu anh ta thì có phải không tốt không?"

Búp bê bốn phía như bị người ẩn nấp tạm dừng, Thẩm Thanh xuất hiện ở trước mặt bọn họ, thân ảnh cô hơi trong suốt, đáng vẻ vẫn túm tụm như khi còn

sống. Cô thế này, nhìn qua căn bản không giống quý, ngay cả âm khí cũng rất nhạt.

Ánh mắt cảnh giác nhìn hai người, Thẩm Thanh không muốn đối đầu với hai sát tinh này, nếu hai người này thật sự bảo vệ Giang Ngọc Xuyên, cô căn bản không có lực đánh trả, thế này cô làm sao có thể cam lòng?

"Hai vị, Giang Ngọc Xuyên phụ tôi, anh ta đáng chết!" Thẩm Thanh mở miệng nói.

Việt Khê chớp mắt, "Nhưng mà chúng tôi tới làm việc, là tới kiếm tiền, Giang Ngọc Xuyên trả giá cao mời chúng tôi, tuy rằng vẫn chưa lấy được thù lao."

Vì tiền?

Nháy mắt, Thẩm Thanh có chút kinh ngạc, tuy nhiên rất nhanh cô đã phản ứng lại, "Nếu hai người không giúp anh ta, tôi cũng có thể trả thù lao cho hai người. Tôi có một cửa hàng tên là Long Phượng Trình Tường, là làm búp bê, tôi có thể chuyển nhượng cửa hàng cho hai người. Còn có, tôi có nhân nhượng, tôi cũng có thể đưa nhân nhượng cho hai người."

Hàn Húc nói: "Sur phụ, không phải cô muốn nhìn xem nhân nhượng trông như thế nào sao?"

Việt Khê nhìn về phía Giang Ngọc Xuyên, nói: "Xin lỗi tứ thiếu gia, tôi cảm thấy anh có chút hư, tôi là đứa trẻ ngoan, không thể tiếp tay cho giặc. À, dù sao anh cũng là vợ chồng với chị Thẩm, hay là anh cứ chết cùng chị ấy đi."

Giang Ngọc Xuyên: "....."

"Không!"

Không, tôi còn có thể trả cô nhiều tiền hơn!

Giang Ngọc Xuyên muốn nói những lời này nhưng lại phát hiện mình không thể mở miệng được.

Sao lại thế này?

Ánh mắt anh ta xoay chuyển, phát hiện cả đầu của mình cũng không thể động đậy nổi.

Giang Ngọc Xuyên không nhìn thấy nhưng bọn Việt Khê lại nhìn được rõ ràng, hiện tại cả người Giang Ngọc Xuyên đều đã biến thành tượng đất, còn là tượng đất cả người khô ráo, trên người xuất hiện một vết nứt, nhìn qua giống như có thể vỡ vụn ngay sau đó.

*

"Đem cả hai ta, đồng thời đánh vỡ, dùng nước hòa ra; lại vẽ thành người, nặn thành ra. Ta trong bùn có người, người trong bùn có ta; cùng người sinh cùng một chốn, chết cùng một quách...."

Nhẹ giọng nói nhỏ, Thẩm Thanh mỉm cười tủm tỉm duỗi tay cầm một đồ vật bên người lên, đó là một vật hình cầu, nhìn kỹ lại thì là một cái đầu tượng đất, ngũ quan rõ ràng giống như người sống. Chỉ là khuôn mặt này tràn ngập sợ hãi, nhìn có vài phần dữ tợn.

Thẩm Thanh duỗi tay cầm lấy cây búa, trực tiếp đập nát cái đầu.

*

Ngày thứ hai, người hầu Giang gia phát hiện tứ thiếu gia của bọn họ không còn nữa, sau đó bọn họ tìm thấy xe lăn của Giang Ngọc Xuyên ở hồ nước, còn thấy một đôi búp bê ở trong hồ, ngày hôm qua có một trận mưa to, nước trong hồ bị tràn ra ngoài, hoa sen trong hồ hoàn toàn điều tàn, hai con búp bê nổi trên mặt nước.

Búp bê là một nam một nữ, nam mặc áo khoác ngày hôm qua Giang Ngọc Xuyên mặc, đôi mắt to tràn đầy sợ hãi, nhìn rất ghê người. Nữ lại kéo tay nam, khoe miệng cười tủm tỉm. Tư thế hai búp bê vô cùng thân mật, giống như một đôi vợ chồng vô cùng ân ái.

Khiến cho người cảm thấy hoảng sợ chính là, một đôi búp bê này thế mà cực kỳ giống tứ thiếu gia và tứ thiếu phu nhân của bọn họ.

Nghĩ như vậy, mọi người không khỏi run lập cập.

Đám người Thư đại gia nhìn hai con búp bê này đều giật mình cả kinh, không hề nghi ngờ, hai con búp bê này chỉ là búp bê bình thường, hơn nữa vẫn được dùng bùn đất tạo thành, nhưng lại giống người như đúc, đặc biệt là biểu cảm sợ hãi trên mặt búp bê nam kia, giống y như thật, chân thật đến mức khiến da đầu tê dại.

Không chỉ Giang Ngọc Xuyên, toàn bộ nhà họ Giang chết không ít người, trong đám Việt Khê có hai người đã chết, chết rất thê thảm, một người nằm trên mặt đất, dưới thân là vệt nước đen ngòm, thân thể sưng phù, xem qua thì thấy bị chết chìm dưới nước. Mà người còn lại thì cả người đen nhánh, là bị lửa thiêu trụi.

Có một người chưa chết, tuy nhiên hai chân người đó như bị thứ gì găm rớt, chỉ còn lại xương cốt.

"Búp bê, búp bê!" Thần kinh người nọ đã không ổn định, hai mắt đỏ đậm, miệng không ngừng nói hai từ "búp bê".

Ra mạng người, người nhà họ Giang báo cảnh sát, cảnh sát đến rất nhanh, mấy người Việt Khê đều bị gọi đi ghi lấy khẩu cung. Chỉ là những người này, già già, trẻ trẻ, muốn nói bọn họ gây án, cảnh sát đều cảm thấy không tin.

"..... Anh nói cái gì?" Thư đại gia gân cổ lên rống, "Hỏi tôi ăn cơm sao? Chưa ăn, sáng sớm đã bị các người kéo đi, tôi còn chưa ăn bữa sáng."

Đồng chí cảnh sát: "... Không phải, chúng tôi hỏi ông làm gì lúc 22-24h tối qua?"

Thư đại gia kêu: "À, năm nay tôi 90 tuổi."

Cảnh sát: "....."

Tâm mệt!

Bọn họ cũng không dám nói gì, Thư đại gia đã 90 tuổi, đáng người gầy ốm đến mức chỉ còn toàn xương, giống như gió thổi là bay, bọn họ nào dám làm cái gì?

"Tên, tuổi, nghề nghiệp."

"Việt Khê, mười bảy tuổi, học sinh trường trung học số hai."

"Hàn Húc, mười tám tuổi, cũng là học sinh, chúng tôi là bạn học cùng lớp."

Cảnh sát nghiêng đầu nhìn về phía hai người có thể xưng là thiếu niên thiếu nữ, ngữ khí ôn hòa vài phần, hỏi: "Hai đứa là học sinh thì đến Giang gia làm gì?"

Hàn Húc mỉm cười nói: "Tứ thiếu gia Giang gia mắc bệnh lạ, cháu và sư phụ đến xem xem có thể trị hết bệnh cho anh ta hay không, trị hết có thể lấy được một khoản tiền."

Cảnh sát: "....."

Bọn họ cũng biết chuyện Giang Ngọc Xuyên bị bệnh lạ, nghe nói là bị hồn vợ quán lên. Chỉ là hiện tại Giang Ngọc Xuyên biến mất không thấy, còn tìm thấy một đôi búp bê ở nơi anh ta biến mất, đôi búp bê này lại cực kỳ giống Giang Ngọc Xuyên và người vợ đã mất của anh ta, tình cảnh này thế nào cũng cảm thấy quái dị.

Ngắm lại cảm thấy thật sự ghê người.

Chỉ là, hai đứa nhỏ này lá gan còn rất lớn, dám chạy tới tham gia vào loại chuyện này.

Nghĩ vậy, cảnh sát hỏi chuyện bèn nghiêm túc lên, nói: "Học sinh nên chăm chỉ học tập, đừng có xen vào mấy chuyện lung tung rối loạn."

Hàn Húc lập tức gật đầu: "Chú nói phải."

Chú cảnh sát bị cậu cười đến không thể giận.

Lúc này, một cảnh sát thăm dò hiện trường đi tới, trên tay cầm một tờ giấy, anh ta liếc nhìn Việt Khê, thấp giọng báo cáo với cấp trên.

".... Đây là phát hiện ở thư phòng Giang gia, là giấy chuyển nhượng [Long Phụng Trình Tường], Thẩm Thanh chuyển nhượng cửa hàng búp bê cho.... Việt Khê!" Khi nói, về mặt cảnh sát có phần quái dị, thậm chí lông tơ trên cánh tay cũng dựng lên.

Đội trưởng nhìn thoáng qua Việt Khê, đưa giấy chuyển nhượng cho cô, hỏi: "Cháu quen Thẩm Thanh?"

Việt Khê hơi suy nghĩ, "Lúc còn sống thì không quen biết, nhưng thật ra sau khi chết thì có gặp qua."

Cảnh sát: ".....Nghiêm túc vào!"

Việt Khê: "....."

Theo lý thuyết, vị tứ thiếu phu nhân này đã sớm chết, trước khi chết cô chưa từng gặp Việt Khê, nhưng hiện tại giấy chuyển nhượng này thật sự tồn tại, chuyện này nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Chờ sau khi cảnh sát mang giấy chuyển nhượng đi giám định bút tích, phát hiện thật sự là của Thẩm Thanh, hơn nữa thời gian viết tuyệt đối không vượt quá 24 giờ.

Đồng chí cảnh sát: "....."

Mẹ ơi, tưởng tượng ra thật là khiếp đến hoảng.

Chương 41

Edit: Qing Yun

Hai người Việt Khê làm ghi chép xong bèn ngoan ngoãn ngồi chờ trên ghế, hai người đều là khuôn mặt trẻ con không có chút lực công kích. Bên cạnh có cảnh sát còn đang ghi chép cho Thư đại gia, ông già khô gầy, trên đầu chỉ còn mấy sợi tóc, giống như gió thổi qua là có thể ngã, mấy cảnh sát ghi chép cho ông không ai dám lớn tiếng nói lớn tiếng, này nếu chẳng may dọa người khiến xảy ra chuyện gì thì mới gọi là phiền toái.

Cảnh sát dùng túi trong suốt đựng hai con búp bê, đây chính là phát hiện ở hiện trường, có thể nói là vật chứng quan trọng. Một nữ cảnh sát đeo bao tay chạm vào búp bê, vẻ mặt cô lập tức thay đổi, cảm xúc dưới tay mềm ẩm, dường như thứ chạm phải không phải búp bê bùn không có độ ẩm mà là... Làn da người.

"Làm sao vậy?" Những người khác thấy phản ứng của cô thì cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi.

Nữ cảnh sát rút tay lại, cảm xúc quái dị ở đầu ngón tay mãi không tiêu tan, cô lắp bắp nói: "Búp bê kia, búp bê... Có nhiệt độ giống cơ thể người, thật giống như, giống như nó sống."

Cái loại cảm xúc quỷ dị này chỉ khi bạn chạm vào nó thì mới biết quỷ dị như thế nào.

Vốn dĩ những người khác cũng không để bụng, nhưng chờ khi bọn họ thật sự cầm lấy búp bê thì mới cảm nhận được nó quái dị chỗ nào. Thật giống như cầm trên tay không phải búp bê không có sinh mệnh mà là sẽ hô hấp, sẽ hít thở, có nhiệt độ cơ thể như con người. Lúc ấy họ chỉ hận không thể ném búp bê ra chỗ khác ngay lập tức.

Việt Khê lẳng lặng nhìn chăm chú vào ánh mắt oán hận không cam lòng của búp bê nam, dường như có thể nhìn thấy linh hồn Giang Thành Ngọc đang chịu nỗi thống khổ tột cùng.

Linh hồn của anh ta, đời đời kiếp kiếp đều sẽ bị giam cầm trong con búp bê này, tựa như lời hứa hẹn mà anh ta đã nói với Thẩm Thanh, sinh cùng chết cùng quách, người trong bùn có ta, ta trong bùn có người.

"Được rồi, hai đứa về đi, nếu có yêu cầu gì cần hai em phối hợp thì anh sẽ gọi điện thoại cho hai em." Một người cảnh sát trẻ tuổi đi tới, nói với giọng điệu ôn hòa.

Nhà anh ta cũng có hai đứa em lớn như vậy nên nhìn hai người Việt Khê lại nhin không được mang theo vài phần tâm tình anh cả.

Việt Khê ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, mắt đảo qua mặt mày anh ta, ánh mắt sáng ngời kia làm Mạnh Tân có cảm giác bị nhìn thấu.

"..... Trong nhà chú có em trai và em gái phải không, vậy chú cần phải để ý bọn họ nhiều hơn một chút. Tốt nhất, một tháng tiếp theo đây đừng rời khỏi hai người họ."

Giọng nói của cô rất bình tĩnh, chính là người nghe được lại có một cảm giác âm trầm quỷ quyết, làm người nổi da gà.

Trong lòng Mạnh Tân có chút quái dị, nhin không được hỏi: "Sao em biết anh có em trai, em gái?"

Việt Khê nói: "Chính là biết như vậy thôi."

Chờ Việt Khê và Hàn Húc rời đi, Mạnh Tân còn cau mày, trong lòng luôn có cảm giác bất an. Giống như thật sự sắp có chuyện không may xảy ra.

Tiền bối vuốt tay gõ cái ót của anh ta, nói: "Phát nguồn cái gì, còn không chạy nhanh làm việc thì tối nay lại phải tăng ca đấy."

Mạnh Tân lấy lại tinh thần, lắc đầu ném đi suy nghĩ khó hiểu trong đầu: "A, vâng."

Ở trên bàn, một đôi búp bê bị người vô tình hay cố ý ném một góc đang nằm dựa sát vào nhau, trong mắt búp bê nam dường như chảy ra hai hàng huyết lệ.

*

Việt Khê và Hàn Húc cùng đi xuống núi, Hàn Húc nghĩ đến một màn vừa rồi bèn nói: "Sự phụ rất thích người cảnh sát kia?"

Trong lúc nhất thời, Việt Khê chưa kịp nghĩ ra người cậu nói tới là ai, nửa ngày mới nhớ ra Mạnh Tân, nói: "À, người đó sao, cũng không thể nói là thích,

chỉ là anh ta là cảnh sát, phần lớn cảnh sát đều là người tốt. Từ nhỏ ông nội đã nói với tôi, nếu có chuyện gì thì tìm cảnh sát."

Hàn Húc cười, hỏi chuyện khác, "Người cảnh sát kia có vấn đề gì sao?"

Việt Khê nói: "Không phải anh ta có vấn đề, là hai người em của anh ta có vấn đề. Nhưng mà anh ta là cảnh sát, trên người chính khí trọng, yêu ma quỷ quái không thể đến gần được. Chỉ cần anh ta vẫn luôn ở bên em của mình thì sẽ không có vấn đề gì cả. Đương nhiên, nếu vận khí của họ không tốt thì lại khác."

Hàn Húc lộ ra biểu cảm như suy tư gì, người cảnh sát này dường như có mối liên hệ gì đó với cậu. Tuy nhiên cậu không suy nghĩ sâu mà gạt luôn cái ý niệm này sang một bên, người không quan trọng thì không cần bận tâm.

"Tuy rằng lần này chúng ta không nhận được tiền nhưng lại lấy được đồ tốt." Hàn Húc tìm tòi trong túi áo, nói: "Sư phụ, không phải cô rất tò mò nhân nhưỡng trông như thế nào sao?" Nói, cậu quơ quơ cái hộp trên tay.

Đó là cái hộp gỗ khắc hình phượng hoàng, chỉ to bằng bàn tay, nhưng lại mang đậm hơi thở cổ xưa. Mà bên trong cái hộp này lại là nhân nhưỡng khiến bao người mơ ước.

"Cậu mở ra đi, chúng ta nhìn xem" Việt Khê có chút gấp không chờ nổi, khó được thấy cô tò mò như vậy.

Hàn Húc bật cười, cũng không có thừa nước đục thả câu mà trực tiếp duỗi tay đem hộp mở ra.

Việt Khê thò lại gần nhìn kỹ, nói: "Thì ra nhân nhưỡng là như thế này sao."

Trong hộp chính là một nắm bùn đất, bùn đất có màu đen nhánh, chỉ có một nắm nho nhỏ nhưng cảm giác lại khác hoàn toàn bùn đất bình thường.

Việt Khê như suy tư gì nói: "Lấy cái này trồng dưa hấu thì có phải sẽ ăn ngon hơn không?"

Về mặt của cô thoát nhìn thực nghiêm túc, xem ra là thật sự suy nghĩ về vấn đề này.

Hàn Húc không xác định nói: "Tốt xấu cũng là nhân nhưỡng, hẳn là sẽ ăn ngon hơn.... Nhì? Nếu không, chúng ta trở về thử xem xem?"

Việt Khê gật đầu, thực tự nhiên duỗi qua tay nhận lấy nhân nhưỡng bỏ vào túi của mình.

Ngoài nhân nhưỡng ra, lần này bọn họ còn lấy được viên phật châu kia, hơn nữa cộng thêm viên phật châu trên tay Hàn Húc là có hai viên, cả hai viên phật châu màu đều nồng đậm Phật khí

"Cái này cậu cầm đi, cầm phòng thân cũng không tồi. Nếu có thể gom đủ 108 viên phật châu thì tốt rồi, nhất định sẽ là pháp khí rất lợi hại." Việt Khê nói.

Hàn Húc cũng không cự tuyệt, trực tiếp tiếp nhận phật châu rồi bỏ cùng viên phật châu của mình.

Hai người đã mấy ngày không về nhà, Hàn Húc cũng nên về nhà của mình, cho hai hai người chia tay nhau ở ngã tư đường, mỗi người một hướng, một người hướng đông, một người hướng tây.

Hàn Húc đi qua một đoạn đường nhỏ, không biết hai bên đường trồng loại cây gì, tán cây rộng lớn tạo ra bóng râm dưới mặt đường. Ánh Mặt Trời xuyên qua tán lá tạo ra từng cột sáng trên không trung rồi kết thúc bằng những hình dạng kỳ lạ dưới mặt đất.

Thời tiết vốn nắng nóng, nơi này lại mát mẻ trong lành nên thường có thể nhìn thấy người ngồi hóng mát dưới gốc cây. Thế nhưng hiện tại lại không như vậy, đoạn đường trước mắt Hàn Húc không có một bóng người, vẫn là cảnh tượng đầy thế nhưng lại yên tĩnh lạ thường, thậm chí cả gió cũng không có.

Dừng lại bước chân, Hàn Húc khẽ nhếch môi, nói: "Đi theo tôi cả đoạn đường, ông có thể đi ra được rồi đây."

Cậu nói xong câu này, sau một lúc lâu mới thấy một ông lão chậm rãi đi ra, tuy nói là đi, nhưng chính xác hơn là ông ta đột nhiên xuất hiện trong khoảng không gian này.

Ông lão này thật sự là quá già rồi, sống lưng cong, khuôn mặt không còn bao nhiêu thịt, giống như chỉ còn lại có một tầng da, mà trên lớp da kia lại đầy đốm đồi mồi. Duy nhất làm người cảm thấy kinh ngạc chính là đôi mắt của ông ta, hai mắt thon dài sáng ngời, hoàn toàn không giống mắt mà một người già bình thường nên có.

"Thư đại gia....." Hàn Húc gọi ra tên người trước mặt.

Thư đại gia cười hắc hắc, chống quai trượng đen nhánh, nói: "Nhóc con, tôi biết trên tay cậu có thứ tốt, mau đưa phật châu của Minh Kính đại sư cho tôi đi."

Hàn Húc có chút nghi hoặc hỏi: "Tại sao ông không đi tìm sư phụ của tôi? Tôi nghĩ so với viên phật châu này thì nhân nhưỡng càng trân quý mới đúng"

Thư đại gia híp híp mắt, nói: "Sư phụ cậu bên kia cũng không phải không ai đi..... Hừ, Trương Nghi là kẻ ngu xuẩn, con nhóc kia đến tôi còn không nhìn rõ, cậu ta chắc chắn sẽ nga đau thôi."

Ông ta xem tướng mạo của người, có thể nhìn ra cát hung. Mà tướng mạo của Việt Khê, ông ta nhìn không thấu, khám phá không ra, mà ông ta lại cảm nhận trên người cô có hơi thở quý dị, là một cái vực sâu không đáy, tuyệt đối khó đối phó. Nhưng còn Trương Nghi, xem đôi phương tuổi còn nhỏ, liền cho rằng người đó dễ bắt nạt, thật là ngu xuẩn.

Bọn họ đi đến bước này cũng xem như có thực lực, nhưng là có thiên tài, dù họ bỏ cả đời nỗ lực cũng không bằng họ bỏ ra một năm rèn luyện.

Hàn Húc à một tiếng, như cười như không nói: “Thì ra Thư đại gia ông là chọn quả hồng chọn mềm.”

Thư đại gia nói: “Nhóc con cậu cũng coi như người hiểm có, trên người công đức trọng, đáng về này sợ là không đơn giản chỉ là người lương thiện mà có được. Cậu chỉ cần đem đồ vật ngoan ngoãn giao ra đây, tôi cũng không làm khó cậu.”

Nói, ánh mắt ông ta nhìn Hàn Húc rốt cuộc lộ ra sự tham lam: “Tôi thấy, trên người của cậu có hai viên phật châu của Minh Kính đại sư, quả thật là Thiên Đạo chi tử, vận khí thật đúng tốt.”

Đáng tiếc, hiện giờ hai viên phật châu này đều phải về ông ta.

Hàn Húc lấy phật châu ra, trên phật châu có khắc Phật văn, phật quang nội liễm, ánh mắt Thư đại gia nháy mắt liền ngừng trên nó không thể chuyển dời. Đồng thời, trong lòng ông ta còn có chút kinh ngạc, quang hoa trên viên phật châu lấy từ tay Giang Ngọc Xuyên tựa hồ muốn càng thêm nội liễm sáng ngời, thậm chí tựa hồ còn có vài phần vui thích.

Thư đại gia tức khắc có chút kinh ngạc nghi ngờ.

Minh Kính đại sư là Phật tu có tu vi cao nhất trong lịch sử, phật châu hẳn là được người đó đeo trên người hàng năm, lâu dần được phật hiệu cao thâm hun đúc, cũng mang theo vài phần linh tính, trở thành Linh Khí thượng thừa nhất. Cho dù chỉ là một viên trong chuỗi phật châu thì uy lực cũng không thể khinh thường.

Chỉ là theo thời gian dần trôi đi, không có bất luận kẻ nào có thể làm phật châu nhận chủ, khó có thể sử dụng, phật quang trên thân chúng nó cũng dần dần đậm đi. Mà hiện tại, hai viên phật châu này dừng ở Hàn Húc trên tay, lại giống như là gặp chủ nhân của mình, linh tính đại thịnh, quan hoa tự thành, này thật sự là làm người cảm thấy thực cổ quái.

Chẳng lẽ là bởi vì thằng nhóc này là hạt giống Phật tu hiếm có?

Thư đại gia phỏng đoán trong lòng.

“Thư đại gia, nghe nói ông có thể xem tướng mạo, xem cát hung, như vậy bây giờ ông tự xem cho mình một quẻ xem là cát hay là hung?” Hàn Húc khẽ vuốt Phật châu cười tủm tỉm hỏi, nhìn qua thuần lương vô hại, mặt mang từ bi, giống như là một phật tôn vô bi vô hi.

Trong lòng Thư đại gia vang lên hồi chuông cảnh báo, trong lòng những tu giả như bọn họ đều có điều cảm, đó chính là dự báo, mà hiện tại ông ta cảm giác vô cùng không tốt. Ồn vội vàng bấm tay tính toán, trán đổ mồ hôi lạnh. Ông ta có thể đoán người cát hung, chính là tính người không tính mình, bọn họ như vậy, chỉ không thể đoán được mệnh cách cho bản thân.

Tuy nhiên, cũng không phải không có cách.

Không biết tại sao trong lòng Thư đại gia cảm thấy lo sợ không yên, ông ta nhìn về phía Hàn Húc, chẳng lẽ thằng nhóc này có át chủ bài chưa ra, hay là nó chỉ đang dọa mình?

“Cậu.....” Thư đại gia chỉ vừa há mồm nói một chữ, liền ngơ ngác cúi đầu, chỉ thấy không biết khi nào trước ngực ông ta xuất hiện một lỗ hồng to bằng ngón tay nhưng ông ta lại không hề phát giác.

Phật châu mang theo nhân nhật huyết quang, Hàn Húc duỗi tay nhẹ nhàng phất một cái, tia huyết sắc lập tức biến mất không thấy.

“Tôi thay ông xem một quẻ, đại hung, xem ra hôm nay Thư đại gia phải bỏ mạng tại đây!” Cậu mỉm cười nói.

“..... Cậu là ai?” Thư đại gia rốt cuộc hỏi ra những lời này, thân thể âm ỉ ẩn trên mặt đất, linh khí trong cơ thể linh nháy mắt dạt tán ra, đồng tử chậm rãi mở rộng.

Mãi cho đến chết, ông ta vẫn còn không hiểu mình đã tính sai ở bước nào. Người thiếu niên trước mắt này, tuy nói công đức thâm hậu, có một chút tu vi, nhưng thật sự chỉ là người thường!

Hàn Húc đi đến trước thi thể của Thư đại gia, nhìn từ trên cao xuống. Rõ ràng là vẻ mặt trách trời thương dân vậy mà trong mắt lại chỉ có đạm mạc.

“Nhìn tôi giống người rất dễ bắt nạt?” Cậu cực kỳ không rõ, khom lưng lấy ba viên phật châu trên người Thư đại gia trên người, Hàn Húc nhẹ giọng nói, “Thực đáng tiếc, xem ra ông rút phải số không may.”

“A di đà phật.”

Hàn Húc xoay người rồi đi, trong không khí bay tới một tiếng lẩm bẩm, ở phía sau cậu, thân thể Thư đại gia chậm rãi biến thành bụi, tiêu tán ở không

trung.

“Không biết sư phụ bên kia thế nào?” Bốn phía an tĩnh trong nháy mắt truyền đến các loại thanh âm, tiếng chim hót nói chuyện với nhau, còn có tiếng xe cô đi lại tấp nập, Hàn Húc nhìn chung quanh náo nhiệt, khẽ nhíu mày, “Đáng tiếc, vận khí hai người đều không tốt lắm, đều rút phải số không may.”

Sư phụ cậu, chính là người rất thú vị nha.

*

Việt Khê bên này cũng bị người ngăn cản đường, cô có ấn tượng đối người này, còn nhớ rõ anh ta tên là Trương Nghi, thật sự là bởi vì cái âm dương bàn trong tay đối phương rất là bắt mắt khiến cô nhớ rõ luôn chủ nhân của nó.

“Anh ngăn đón tôi làm cái gì?” Cô hỏi.

Về mặt Trương Nghi đầy hòa khí, nhìn qua vô cùng dễ nói chuyện, anh ta nói: “Cô bé, tôi biết nhân nhượng đang ở trên tay cô, đưa nó cho tôi thì tôi sẽ không làm khó cô”

Trên mặt Việt Khê lộ ra biểu cảm nghi vấn, nói: “Là ai cho anh dũng khí khiến anh cảm thấy mình có thể ở cướp đồ ở trên tay tôi? Mượn gan trên trời sao?”

Da mặt Trương Nghi giật giật, đó là bị lời nói của Việt Khê chọc giận, anh ta lập tức thu hồi biểu cảm hòa khí trên mặt, nói: “Cô bé, cô không cần rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Nói cho cô biết, tôi chính là đệ tử của Lâm Sơn Phái!”

Tuy nói là đệ tử ngoại môn, nhưng tâm tư của anh ta không đơn giản, đã mang cho Lâm Sơn Phái không ít chỗ tốt, cũng coi như là có chút địa vị ở Lâm Sơn Phái. Cho nên, anh ta cực kỳ tự tin khi nói ra những lời này.

“Lâm Sơn Phái?” Việt Khê thành thật lắc đầu, “Không quen biết, chưa từng nghe đến.”

Trương Nghi: “.....”

Hôm nay hoàn toàn không thể nói chuyện được nữa rồi.

Anh ta lấy la bàn bát quái của mình ra, nói: “Cô vẫn nên ngoan ngoãn đưa đồ cho tôi, không nên ép tôi ra tay, tôi không muốn lấy mạng của cô. Nhân nhượng kia, cô cảm cũng là vô dụng.”

Việt Khê đắm chiêu nhìn anh ta như suy tư gì, hỏi: “Thì ra người đi theo tôi từ Giang gia chính là anh à? Anh muốn nhân nhượng? Rất tiếc, đó là đồ của tôi.”

Trương Nghi cười lạnh một tiếng, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy đừng trách anh ta không khách khí.

Anh ta truyền linh lực vào la bàn âm dương, toàn bộ mâm tròn nháy mắt phát ra tiếng oánh oánh, hai viên châu đen trắng bên trong bắt đầu run lên nhẹ nhẹ. Bên trong la bàn là hai con cá màu đen trắng ghép vào nhau, mà ở giữa lại có hai viên châu đen trắng.

Việt Khê cảm thấy thú vị, nói: “Cái la bàn này của anh thật thú vị, anh cho tôi mượn chơi chút đi.”

Trương Nghi: “.....”

Anh ta không nói chuyện với Việt Khê, đặt tay lên la bàn, dưới chân anh ta lập tức xuất hiện bát quái trận, lấy anh ta làm trung tâm, Việt Khê cũng bị vây vào bên trong.

Kỳ môn độn giáp, âm dương ngũ hành, Lâm Sơn Phái là tu trận pháp, trận pháp quý quyết, người rơi vào trận liền sinh tử không rõ ràng.

“Ác quỷ trận!” Trương Nghi thấp giọng lầm bầm.

Trên mặt đất truyền đến thanh sột sột soạt soạt, Việt Khê khẽ nhíu mày, cúi đầu nhìn mặt đất thì thấy nền xi măng bị nứt vỡ, từng cánh tay khô gầy vươn ra khỏi khe nứt. Dáng vẻ chủ nhân của những cánh tay này cũng dần lộ ra, chỉ thấy chúng đều là những cơ thể gầy gò chỉ còn da bọc xương.

Một đôi tay duỗi tay nắm lấy chân cô, sức lực rất lớn.

Trương Nghi đắc ý nói: “Này đó đều là quỷ đói, quỷ đói cái gì cũng ăn, bao gồm cô. Cho dù cô không giao nhân nhượng ra thì tôi cũng có cách lấy được, chỉ cần chờ cô bị những con quỷ đói này ăn rồi thì nhân nhượng sẽ vào tay tôi.”

Việt Khê vô cảm nhắc chân đạp mạnh vào cánh tay đang nắm lấy chân trái của mình, giãy tiếp theo, hai người đều nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên "răng rắc" rõ ràng. Con quỷ này chưa kịp bò ra khỏi đất đã bị đạp nát thành đồng xương vụn.

Trương Nghi lập tức thay đổi sắc mặt.

Trên mặt đất, nhóm quỷ đói còn đang chậm rãi ra sức bò ra khỏi lòng đất, quả thực giống như là một đám củ cải, Việt Khê không hề khách khí, cô trực

tiếp đi qua, một chân một con. Những con quỷ bị cô dẫm đều trực tiếp biến thành bộ xương khô, nháy mắt nát đầy đất.

Loại cảm giác một chân một con này, quả thực làm người thân thanh khí sáng, so với lật mâm còn thoải mái hơn nhiều.

Cô quay đầu, tóc đen da trắng, trên người âm khí đại thịnh. Luồng âm khí khổng lồ này vừa ra tới, nhóm quỷ đói vốn còn đang nỗ lực chui ta khỏi lòng đất nháy mắt không nhúc nhích, sau đó giãy tiếp theo, bắt đầu nỗ lực nhét mình lại nơi sinh ra.

Trương Nghi một buốt miệng thốt ra: “..... Cô không phải người!”

Âm khí khổng lồ còn nặng hơn cả âm khí của Quỷ Vương như vậy, vừa thấy liền biết là quỷ quái tu hành nhiều năm. Có thể che dấu toàn bộ hơi thở của mình, cho dù là hơi thở hay là hô hấp cũng đều giống như con người, này còn không biết là quỷ quái tu hành bao nhiêu năm.

Trương Nghi thầm mắng cmn, anh ta hoàn toàn không nghĩ tới mình lại đụng phải đá tảng, không lấy được nhân nhượng thì thôi, nói không chừng còn ném luôn mạng. Nghĩ đến Thụ đại gia đi cắn Hàn Húc, anh ta lại không nhịn được mắng một câu lão già chết tiệt, lão già kia trước giờ luôn không khéo, thế mà lần này không chạy đến cắn con nhóc này, xem ra là sớm biết nó không dễ chọc.

Sớm biết như thế, anh ta đã đi cắn thẳng nhóc Hàn Húc.

“..... Anh mới không phải người!” Việt Khê tỏ vẻ mình rất không vui, cô móc một xấp hoàng phù ra ném lên người Trương Nghi không chút do dự.

Lôi phù, hòa phù, thủy phù.....

Trương Nghi nhanh chóng niệm chú hộ thân, chỉ là Việt Khê không phải ném mấy linh phù bình thường mà là cực phẩm linh phù, uy lực bất phàm, chỉ bài giây ngắn ngủi Trương Nghi đã cảm thấy lõi điện đan xen, mưa gió cùng tồn tại, cả người run rẩy, sau đó trực tiếp quỷ xuống đất. Nháy mắt liền ném nửa cái mạng

Đậu xanh, cực phẩm linh phù không cần tiền sao? Còn có thể ném như vậy sao?

Ở vài giây trước khi ngất xỉu, anh ta trần ngập cảm phấn nghĩ như vậy.

Việt Khê đi tới, duỗi tay nhặt cái la bàn bát quái bên cạnh anh ta lên, bị lõi điện oanh tạc như vậy mà cũng không chút sứt mẻ gì, đây quả là đồ tốt.

Lấy về đi nghiên cứu nghiên cũng được!

Trong lòng làm ra quyết định, Việt Khê cúi đầu nhìn thoáng qua Trương Nghi đang nằm trên đất: "Tôi cảm thấy mình bị mấy quỷ đói này của anh dọa rồi, cần phải bồi thường tôn thất tinh thần, cho nên tôi sẽ cầm cái này đi."

Nhóm quỷ đói: “.....” Run bần bật.

Trương Nghi đang té xỉu tự nhiên không thể trả lời Việt Khê, Việt Khê coi như anh ta đồng ý rồi, trực tiếp lấy đồ đi, ném Trương Nghi thoi thóp luôn trên đường, còn may có người đi qua nhìn thấy đã gọi xe cấp cứu giúp anh ta.

Trải qua một hồi cứu giúp trị liệu, Trương Nghi tỉnh lại đã là ba ngày sau, ngay sau khi tỉnh lại, anh ta đã không nhịn được thốt lên: "Địch mọ!"

Giang hai tay nhìn nhìn, tuy rằng bị sét đánh khiến làn da đen thui thê nhưng đại lão kia lại không giết anh ta!

Cảm động đến khóc, cảm tạ Bồ Tát!

“Lão già Thụ đại gia chết tiệt, đồ ngon đều bị lão ta chiếm, sớm biết thế mình đã đi đến chỗ thẳng nhóc kia.” Ở trong lòng Trương Nghi, Thụ đại gia đi đoạt lấy đồ của Hàn Húc nhất định là dễ như trở bàn tay, mã đáo thành công, nói không chừng hiện tại ông ta đã lấy được hai viên Phật châu kia rồi, không biết đang tiêu dao sung sướng ở nơi nào.

Ngày hôm sau, anh ta nhận được điện thoại của sư huynh ở Lâm Sơn Phái.

“..... Đúng rồi, sư huynh, anh biết Thụ đại gia ở đâu không?” Anh ta thuận miệng hỏi một câu.

“Thụ đại gia?” Đầu kia sư huynh chắc một tiếng, “Theo tin tức thì ông ta đã chết, chính là ở ba ngày trước..... Ai, chính là ngày cậu bị thương, ông ta làm nhiều việc thương thiên hại lý, lần này không có biết sao lại đụng phải ván sắt, ném luôn cả mạng..”

Những lời tiếp theo Trương Nghi không nghe rõ, hiện tại trong đầu anh ta toàn bộ đều là tin tức Thụ đại gia đã chết.

Cái kia, Thụ đại gia..... Đã chết?

Trời nắng to, Trương Nghi lại nhìn không được rừng mình, trong đầu không khỏi hiện lên khuôn mặt của Hàn Húc. Những người khác không biết, chính là anh ta rất rõ ràng Thụ đại gia đã làm gì.

Thẳng nhóc kia... Là người nào?

Hoặc là, không phải người?

Điểm này, Trương Nghi không rõ ràng lắm, nhưng là anh ta quyết định, về sau tuyệt đối muốn tránh xa hai người kia, ngàn vạn không thể gặp lại bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Edit: Qing Yun

Tuy rằng Việt Khê mới không về nhà mấy ngày, nhưng vừa về đến nhà vẫn được mấy người giấy hỏi han ân cần, Tiểu Thất là anh cả, còn rất ra dáng mà đứng lên bàn duỗi tay nắm lấy ngón tay của Việt Khê nhìn ngó một hồi, lúc này mới ông cụ non nói: "Ai, gầy nha."

Đối với bản lĩnh trợn mắt nói dối của người giấy, Việt Khê đã là tập mãi thành thói quen, cô mới đi ra ngoài mấy ngày, hơn nữa đồ ăn của Giang gia rất ngon, cô còn ăn nhiều hơn bình thường một bát, sao có thể gầy được.

Cô đi vào nhà thay quần áo, chờ ra tới liền thấy mấy người giấy đang mân mê đồ cô mang về, nhân nhượng để ở trong hộp, bảy người giấy nhỏ nhìn cũng không nhìn một cái mà quay qua nghiên cứu cái la bàn âm dương.

"Thứ gì nha?"

"Không biết nữa, Việt Khê mang về, có phải rất đáng giá hay không."

"Ồ, hai viên hạt châu này để làm gì?"

Mấy người giấy nhỏ có lòng hiếu kỳ cực mạnh đối với những thứ chưa từng nhìn thấy, sờ sờ nơi này, gõ gõ nơi kia, khi Hàn Húc đến đây, chỉ thấy Việt Khê đang ngồi trên bàn gặm dưa hấu, bảy người giấy bò lên la bàn âm dương nhảy nhót.

"Nha, là Hàn Húc, cậu ăn com chưa?" Tiểu Nhị nhỏ giọng hỏi, thanh âm mềm mại, theo như Tiểu Tam nói thì đây là thanh âm của mấy nhân vật kẻ thứ ba yếu đuối trong phim truyền hình, nói rõ hơn thì chính là vai ác.

Hàn Húc cười cười với chúng nó, quan tâm hỏi Việt Khê: "Sự phụ, cô không sao chứ?"

Việt Khê gật gật đầu, một hạt dưa hấu dính ở trên mặt cũng không phát giác, nói: "Tôi không sao cả, nhưng cậu đó, có phải đối phương cũng đi chặn đường cậu không?"

Hàn Húc đi qua lấy hạt dưa dính bên miệng cô xuống, thuận miệng nói: "Cũng may trong khoảng thời gian này tôi về rất nhiều bữa, có màn theo người, gặp chuyện bèn lấy ra dùng hết, có thể đánh ngã được ông ta. Tôi còn lấy được ba viên Phật châu trên người đối phương, thêm lên chúng ta liền có năm viên Phật châu, thật là được đến chẳng phí công."

Việt Khê tiếp nhận mấy viên Phật châu cậu đưa qua, năm viên Phật châu xâu lại gần nhau, quang hoa nội liễm, cẩn thận nhìn lại thấy màu sắc sáng ngời mà không chói mắt.

"Thứ này thật sự là pháp khí phòng thân không tồi, nếu có cơ hội gon đủ 108 viên thì khẳng định sẽ lợi hại hơn." Việt Khê nhanh chóng gặm nốt mấy miếng dưa hấu còn lại, hưng phấn duỗi tay lấy la bàn âm dương lên, nói: "Tôi cũng được đồ tốt, tôi được chủ nhân của nó cho mượn chơi hai ngày."

(Trương Nghi: Tôi không có.)

Toàn bộ mâm tròn nhìn rất cổ xưa, nhìn qua không phải chỉ là đồ cổ bình thường.

Việt Khê còn nhớ rõ lúc ấy Trương Nghi đã thi triển như thế nào, cô học theo động tác của anh ta, đưa linh lực vào, chỉ thấy hai viên châu quay tròn, sàn nhà dưới chân bọn họ xuất hiện bát quái trận, lấy bọn họ làm trung tâm, như là có vô số ánh sáng hội tụ lại đây.

"Quý đối trận!" Việt Khê thấp giọng niệm ra ba chữ này, sau đó chờ mong nhìn dưới mặt đất.

Có âm khí khổng lồ tụ tập đến, hình như có bất thường, nhưng chỉ là một trận gió nhẹ thổi qua, Việt Khê đợi trong chốc lát vẫn không thấy có gì xảy ra.

Việt Khê: "???"

"Vì sao không có quý đối?" Cô có chút mờ mịt.

"Quý đối trận!"

"Quý đôi!"

"Quý đôi....."

Liên tục kêu vài tiếng, đến một con quý đôi cũng không thấy, Việt Khê có chút không phục, Hàn Húc đứng bên cạnh xoay đầu đi để tránh chính mình cười ra tiếng.

Trên mặt không nhìn được, Việt Khê cắn giận nói: "Còn không ra, tao sẽ khiến chúng mày thành xương cốt."

Lời này vừa rơi xuống, liền thấy từng cánh khô gầy đáng sợ vươn ra khỏi mặt đất, sau đó là cái đầu cũng đầy xương đáng sợ như vậy. Đây đó đều là quý đôi, quý đôi là bị đối chết, cho nên khô gầy vô cùng, cũng chỉ hơn bộ xương một tầng da. Mà hiện tại, nhóm quý đôi đáng về "dữ tợn" "khùng bổ" lại đang run bần bật nhìn Việt Khê, một bộ cái thìa trong đất vô cùng đáng thương.

"Thấy không, thứ này thú vị nhỉ, còn có thể triệu hoán quý đôi, không biết còn có thể triệu hồi ra thứ khác nữa không."

Nói, cô vẫy vẫy tay với nhóm quý đôi, "Được rồi, chúng mày trở về đi."

Nghe vậy, nhóm quý đôi tức khắc như được đại xá, gấp không chờ nổi mà chui vào trong đất. Đương nhiên, nhìn qua là dưới nền đất, nhưng thật ra lại là một không gian khác. Quý đôi thuộc về một đạo dưới địa phủ, tu sĩ có bản lĩnh có thể triệu hồi quý đôi ra khỏi địa phủ để chiến đấu.

Hàn Húc mỉm cười nói: "Quả thật rất thú vị."

Việt Khê lấy được đồ vật mới lại liền măm mê nửa ngày, thế mà cô thật sự măm mê ra gì đó.

Cũng không biết cô làm cách nào mà lôi ra được một đống xương khô, từng bộ xương trắng bở ra khỏi mặt đất, nhìn qua quả thật đánh sâu bào thị giác. Chỉ là lá gan của mấy bộ xương này còn nhỏ hơn quý đôi, nhìn thấy Việt Khê là run rẩy không ngừng, có bộ xương còn trực tiếp vỡ vụn sau đó mò mẫm lấp lại từng đoạn xương.

Việt Khê đi qua, duỗi tay chọc chọc bộ xương này, nói: "Mày cũng quá vô dụng rồi, run run vài cái đã vỡ, cũng không phải là xốp, hay là mua canxi về cho mày uống?"

Bộ xương khô: Tui thân, xương cốt của nó rất cứng rắn đó!

Mấy người giấy nhỏ không sợ trời không sợ đất, đây vẫn là lần đầu tiên chúng nó nhìn thấy bộ xương, cả đám nhào vào bộ xương sờ chỗ này sờ chỗ kia mãi không buông tay, Tiểu Thất ngồi xôm trên mặt đất chọc chọc, lẩm bẩm nói: "Cái này lấy nấu canh xương hầm, có phải sẽ có rất nhiều dinh dưỡng không?"

Việt Khê: "....."

Nhanh chóng xóa bỏ cái suy nghĩ này ngay!

Trong phòng gà bay chó sủa, Việt Khê trực tiếp làm mấy bộ xương này quay về chỗ cũ, nhưng mà vẫn để lại một bộ xương cho người giấy chơi.

"Trồng rau thật sự là quá vất vả, bộ xương khô sẽ không cảm thấy mệt, để chúng nó trông đi." Việt Khê vui vẻ đưa ra quyết định như vậy.

Lấy bút lông dùng mực chu sa vẽ lên người bộ xương khô một lá bùa, cái này có thể giúp bộ xương không tồn tại được ở dương gian, dù đi dưới ánh mặt trời cũng không sao cả.

Tiểu Thất và Tiểu Lục rất nghịch ngợm, chúng đã ngồi trên vai bộ xương khô chỉ huy nó quét rác.

Không biết bộ xương khô còn nhớ chuyện của đời trước hay không, nó duỗi tay cầm lấy cây chổi và cái hốt rác, vừa quay người đã đâm phải tường, chỉ nghe xôn xao vài tiếng, bộ xương khô liền biến thành những đoạn xương rơi đầy đất.

Việt Khê: "....."

Cô có chút buồn rầu, nhìn không được nói: "Có phải tôi thật sự cần bổ sung canxi cho nó hay không, hay là lần sau mua ít xương về nấu canh cho nó?"

Hàn Húc: "... Cái này, sợ là cũng không có tác dụng gì."

"Hizzz" Việt Khê chỉ có thể từ bỏ ý tưởng này, Việt Khê chơi chán la bàn bát quái rồi bèn ném nó sang một bên, Hàn Húc nhẹ nhàng liếc mắt một cái, vẻ mặt như suy từ gì. Thứ này, thật ra cậu đã từng nhìn thấy nó rồi, là của nhà họ Cổ, hơn nữa vẫn là đồ gia truyền.

Cổ gia lấy âm dương làm la bàn, dưới chân tự thành một mảnh thiên địa, tu trận pháp, thủ đoạn khó lường.

Hơn một ngàn năm trước, Cổ gia xuất hiện một thiên chi kiêu tử*, lấy la bàn làm pháp khí, toàn bộ thiên hạ, nơi đâu cũng xuất hiện trận pháp do kẻ đó bày ra. Cũng nhờ có người này mà lúc ấy thanh danh của Cổ gia truyền đi rất xa. Mà la bàn âm dương này chính là chi bảo trấn tộc của Cổ gia, chỉ là thời thế thay đổi, cách hơn một ngàn năm, huyết mạch của Cổ gia cũng không biết còn được bao nhiêu, ít hoặc thậm chí không còn một ai, không biết cái

la bàn này làm sao lại rơi vào tay Trương Nghi. Chỉ là, vật như vậy hiện giờ là bị Việt Khê tùy tiện ném sang một bên, không có hứng thú. Việt Khê lấy nhân nhượng ra, hỏi: "Lấy cái này làm gì? Có tác dụng gì sao?"

(Thiên chi kiều tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiều. Đứa con cưng của ông trời)

Hàn Húc hồi thần, nghe vậy thì cười nói: "Nhân nhượng và tức nhượng có hiệu quả như nhau, cô đừng thấy nó hiện tại chỉ có một nắm nhỏ, thật ra nó có thể tự do sinh trưởng, vĩnh viễn không bao giờ giảm bớt. Chỉ là so với tức nhượng thì nhân nhượng càng linh hoạt và càng có linh tính, nó có thể tạo ra sinh mệnh... Đương nhiên, cái này cũng chỉ Nữ Oa mới có năng lực sử dụng."

Nhân nhượng có được hoạt tính cho nên lúc trước Nữ Oa dùng loại bùn đất này tạo người mới có thể có sinh mệnh, bằng không cũng chỉ là vật chết. Nhưng đây cũng là do Nữ Oa bắt phạm mới có khả năng này, người thường căn bản không thể sử dụng được năng lực quan trọng nhất của nhân nhượng.

"Thế thì vẫn nên lấy trồng dưa hấu là tốt nhất!" Việt Khê cầm hộp đi đến một bên rồi đổ bùn bên trong ra.

Một nắm bùn kia vừa tiếp xúc với đất liền nhanh chóng sinh trưởng, cũng chỉ trong nháy mắt đã trở thành một mảnh đất lớn, mắt thấy mảnh đất này sắp bao trùm cả sân thì Việt Khê vội vàng kêu lên: "Dừng dừng dừng, đừng lan ra nữa, đủ rồi đủ rồi!"

Tuy nhiên nhân nhượng này chỉ là vật chết, làm sao có thể hiểu lời cô nói?

Hàn Húc thấy thế bèn duỗi tay vẽ ra một cái lồng bao trùm lấy nhân nhượng, lúc này nhân nhượng mới ngừng lại.

Việt Khê ngẩng đầu nhìn Hàn Húc,

Hàn Húc nói với vẻ mặt tự nhiên: "Tôi nghe nói linh lực có thể ngăn chặn nhân nhượng phát triển, chỉ cần dùng linh lực làm khung, chúng nó sẽ không thể sinh trưởng nữa."

Việt Khê gật đầu, giống như tò mò hỏi: "Hàn Húc, hình như cái gì cậu cũng biết hết đó."

"Cho nên mới nói, cần phải đọc sách nhiều hơn." Hàn Húc cười tủm tỉm nói.

Việt Khê nhìn cậu một cái, cũng không biết là tin hay không tin lời cậu, Hàn Húc coi như cô tin.

Nhân nhượng đen nhánh nổi bật giữa sân, bùn đất nhìn qua rất phì nhiêu, Việt Khê trực tiếp đổ nửa túi hạt dưa hấu xuống, hạt giống này là hạt giống lần trước còn dư lại.

"Vừa vụn dưa trong nhà ăn sắp hết rồi, trồng nhiều một chút, có thêm nhân nhượng nữa thì hẳn là sẽ lớn rất nhanh, hương vị nhất định sẽ càng ngon hơn." Việt Khê vô cùng chờ mong.

Nhân nhượng này thật sự là vật thần kỳ, hôm qua mới đổ hạt dưa vào, ngày hôm sau đã thấy chồi non nhú lên, ước chừng đã cao đến cẳng chân người, đại khái không đến nửa tháng là có thể nở hoa kết quả.

Hàn Húc cười, thời đại này linh khí khá loãng, rất nhiều linh vật bị hạn chế. Nếu là hơn một ngàn năm trước, linh khí trong trời đất nồng đậm, dưa hấu này trồng trên nhân nhượng sẽ chỉ cần một ngày là có nở hoa kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Edit: Qing Yun

Tuy rằng Việt Khê mới không về nhà mấy ngày, nhưng vừa về đến nhà vẫn được mấy người giấy hỏi han ân cần, Tiểu Thất là anh cả, còn rất ra dáng mà đứng lên bàn duỗi tay nắm lấy ngón tay của Việt Khê nhìn ngó một hồi, lúc này mới ông cụ non nói: "Ai, gầy nha."

Đối với bản lĩnh tròn mắt nói dối của người giấy, Việt Khê đã là tập mãi thành thói quen, cô mới đi ra ngoài mấy ngày, hơn nữa đồ ăn của Giang gia rất ngon, cô còn ăn nhiều hơn bình thường một bát, sao có thể gầy được.

Cô đi vào nhà thay quần áo, chờ ra tới liền thấy mấy người giấy đang mân mê đồ cô mang về, nhân nhượng để ở trong hộp, bảy người giấy nhỏ nhìn cũng không nhìn một cái mà quay qua nghiên cứu cái la bàn âm dương.

"Thứ gì nha?"

"Không biết nữa, Việt Khê mang về, có phải rất đáng giá hay không."

"Ồ, hai viên hạt châu này để làm gì?"

Mấy người giấy nhỏ có lòng hiếu kỳ cực mạnh đối với những thứ chưa từng nhìn thấy, sờ sờ nơi này, gõ gõ nơi kia, khi Hàn Húc đến đây, chỉ thấy Việt Khê đang ngồi trên bàn găm dưa hấu, bảy người giấy bò lên la bàn âm dương nhảy nhót.

"Nha, là Hàn Húc, cậu ăn cơm chưa?" Tiểu Nhị nhỏ giọng hỏi, thanh âm mềm mại, theo như Tiểu Tam nói thì đây là thanh âm của mấy nhân vật kẻ thứ ba yêu diễm trong phim truyền hình, nói rõ hơn thì chính là vai ác.

Hàn Húc cười cười với chúng nó, quan tâm hỏi Việt Khê: "Su phụ, cô không sao chứ?"

Việt Khê gật gật đầu, một hạt dưa hấu dính ở trên mặt cũng không phát giác, nói: "Tôi không sao cả, nhưng cậu đó, có phải đối phương cũng đi chặn đường cậu không?"

Hàn Húc đi qua lấy hạt dưa dính bên miệng cô xuống, thuận miệng nói: "Cũng may trong khoảng thời gian này tôi về rất nhiều bữa, có màn theo người, gặp chuyện bèn lấy ra dùng hết, có thể đánh ngã được ông ta. Tôi còn lấy được ba viên Phật châu trên người đối phương, thêm lên chúng ta liền có năm viên Phật châu, thật là được đến chẳng phí công."

Việt Khê tiếp nhận mấy viên Phật châu cậu đưa qua, năm viên Phật châu xâu lại gần nhau, quang hoa nội liễm, cẩn thận nhìn lại thấy màu sắc sáng ngời mà không chói mắt.

"Thứ này thật sự là pháp khí phòng thân không tồi, nếu có cơ hội gọn đủ 108 viên thì khẳng định sẽ lợi hại hơn." Việt Khê nhanh chóng găm nốt mấy miếng dưa hấu còn lại, hưng phấn đuôi tay lấy la bàn âm dương lên, nói: "Tôi cũng được đồ tốt, tôi được chủ nhân của nó cho mượn chơi hai ngày."

(Trương Nghi: Tôi không có.)

Toàn bộ mâm tròn nhìn rất cổ xưa, nhìn qua không phải chỉ là đồ cổ bình thường.

Việt Khê còn nhớ rõ lúc ấy Trương Nghi đã thi triển như thế nào, cô học theo động tác của anh ta, đưa linh lực vào, chỉ thấy hai viên châu quay tròn, sàn nhà dưới chân bọn họ xuất hiện bát quái trận, lấy bọn họ làm trung tâm, như là có vô số ánh sáng hội tụ lại đây.

"Quý đối trận!" Việt Khê thấp giọng niệm ra ba chữ này, sau đó chờ mong nhìn dưới mặt đất.

Có âm khí không lồ tụ tập đến, hình như có bất thường, nhưng chỉ là một trận gió nhẹ thổi qua, Việt Khê đợi trong chốc lát vẫn không thấy có gì xảy ra.

Việt Khê: "??"

"Vì sao không có quý đối?" Cô có chút mờ mịt.

"Quý đối trận!"

"Quý đối!"

"Quý đối....."

Liên tục kêu vài tiếng, đến một con quý đối cũng không thấy, Việt Khê có chút không phục, Hàn Húc đứng bên cạnh xoay đầu đi để tránh chính mình cười ra tiếng.

Trên mặt không nhịn được, Việt Khê cắn giận nói: "Còn không ra, tao sẽ khiến chúng mày thành xương cốt."

Lời này vừa rơi xuống, liền thấy từng cánh khô gầy đáng sợ vươn ra khỏi mặt đất, sau đó là cái đầu cũng đầy xương đáng sợ như vậy. Đây đó đều là quý đối, quý đối là bị đối chết, cho nên khô gầy vô cùng, cũng chỉ hơn bộ xương một tầng da. Mà hiện tại, nhóm quý đối đáng sợ "dữ tợn" "khùng bạo" lại đang run bần bật nhìn Việt Khê, một bộ cái thìa trong đất vô cùng đáng thương.

"Thấy không, thứ này thú vị nhỉ, còn có thể triệu hoán quý đối, không biết còn có thể triệu hồi ra thứ khác nữa không."

Nói, cô vẫy vẫy tay với nhóm quý đối, "Được rồi, chúng mày trở về đi."

Nghe vậy, nhóm quý đối tức khắc như được đại xá, gấp không chờ nổi mà chui vào trong đất. Đương nhiên, nhìn qua là dưới nền đất, nhưng thật ra lại là một không gian khác. Quý đối thuộc về một đạo dưới địa phủ, tu sĩ có bản lĩnh có thể triệu hồi quý đối ra khỏi địa phủ để chiến đấu.

Hàn Húc mỉm cười nói: "Quả thật rất thú vị."

Việt Khê lấy được đồ vật mới lại liền măm mê nửa ngày, thế mà cô thật sự măm mê ra gì đó.

Cũng không biết cô làm cách nào mà lôi ra được một đồng xương khô, từng bộ xương trắng bò ra khỏi mặt đất, ngìn qua quả thật đánh sâu bào thị giác. Chỉ là lá gan của mấy bộ xương này còn nhỏ hơn quý đối, nhìn thấy Việt Khê là run rẩy không ngừng, có bộ xương còn trực tiếp vỡ vụn sau đó mờ mịt.

lắp lại từng đoạn xương.

Việt Khê đi qua, đuối tay chọc chọc bộ xương này, nói: "Mày cũng quá vô dụng rồi, run run vài cái đã vỡ, cũng không phải là xốp, hay là mua canxi về cho mày uống?"

Bộ xương khô: Tui thân, xương cốt của nó rất cứng rắn đó!

Mấy người giấy nhỏ không sợ trời không sợ đất, đây vẫn là lần đầu tiên chúng nó nhìn thấy bộ xương, cả đám nhào vào bộ xương sờ chỗ này sờ chỗ kia mãi không buông tay, Tiểu Thất ngồi xồm trên mặt đất chọc chọc, lăm bằm nói: "Cái này lấy nấu canh xương hầm, có phải sẽ có rất nhiều dinh dưỡng không?"

Việt Khê: "....."

Nhanh chóng xóa bỏ cái suy nghĩ này ngay!

Trong phòng gà bay chó sủa, Việt Khê trực tiếp làm mấy bộ xương này quay về chỗ cũ, nhưng mà vẫn để lại một bộ xương cho người giấy chơi.

"Trồng rau thật sự là quá vất vả, bộ xương khô sẽ không cảm thấy mệt, để chúng nó trồng đi." Việt Khê vui vẻ đưa ra quyết định như vậy.

Lấy bút lông dùng mực chu sa vẽ lên người bộ xương khô một lá bùa, cái này có thể giúp bộ xương không tồn tại được ở dương gian, dù đi dưới ánh mặt trời cũng không sao cả.

Tiểu Thất và Tiểu Lục rất nghịch ngợm, chúng đã ngồi trên vai bộ xương khô chỉ huy nó quét rác.

Không biết bộ xương khô còn nhớ chuyện của đời trước hay không, nó đuối tay cầm lấy cây chổi và cái hót rác, vừa quay người đã đâm phải tường, chỉ nghe xôn xao vài tiếng, bộ xương khô liền biến thành những đoạn xương rơi đầy đất.

Việt Khê: "....."

Cô có chút buồn rầu, nhin không được nói: "Có phải tôi thật sự cần bổ sung canxi cho nó hay không, hay là lần sau mua ít xương về nấu canh cho nó?"

Hàn Húc: "... Cái này, sợ là cũng không có tác dụng gì."

"Hizzz" Việt Khê chỉ có thể từ bỏ ý tưởng này, Việt Khê chơi chán la bàn bát quái rồi bèn ném nó sang một bên, Hàn Húc nhẹ nhàng liếc mắt một cái, vẻ mặt như suy từ gì. Thứ này, thật ra cậu đã từng nhìn thấy nó rồi, là của nhà họ Cổ, hơn nữa vẫn là đồ gia truyền.

Cổ gia lấy âm dương làm la bàn, dưới chân tự thành một mảnh thiên địa, tu trận pháp, thủ đoạn khó lường.

Hơn một ngàn năm trước, Cổ gia xuất hiện một thiên chi kiều tử*, lấy la bàn làm pháp khí, toàn bộ thiên hạ, nơi đâu cũng xuất hiện trận pháp do kẻ đó bày ra. Cũng nhờ có người này mà lúc ấy thanh danh của Cổ gia truyền đi rất xa. Mà la bàn âm dương này chính là chi bảo trấn tộc của Cổ gia, chỉ là thời thế thay đổi, cách hơn một ngàn năm, huyết mạch của Cổ gia cũng không biết còn được bao nhiêu, ít hoặc thậm chí không còn một ai, không biết cái la bàn này làm sao lại rơi vào tay Trương Nghi. Chỉ là, vật như vậy hiện giờ là bị Việt Khê tùy tiện ném sang một bên, không có hứng thú. Việt Khê lấy nhân nhượng ra, hỏi: "Lấy cái này làm gì? Có tác dụng gì sao?"

(Thiên chi kiều tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiều. Đứa con cưng của ông trời)

Hàn Húc hồi thần, nghe vậy thì cười nói: "Nhân nhượng và tức nhượng có hiệu quả như nhau, cô đừng thấy nó hiện tại chỉ có một nắm nhỏ, thật ra nó có thể tự do sinh trưởng, vĩnh viễn không bao giờ giảm bớt. Chỉ là so với tức nhượng thì nhân nhượng càng linh hoạt và càng có linh tính, nó có thể tạo ra sinh mệnh... Đương nhiên, cái này cũng chỉ Nữ Oa mới có năng lực sử dụng."

Nhân nhượng có được hoạt tính cho nên lúc trước Nữ Oa dùng loại bùn đất này tạo người mới có thể có sinh mệnh, bằng không cũng chỉ là vật chết. Nhưng đây cũng là do Nữ Oa bắt phàm mới có khả năng này, người thường căn bản không thể sử dụng được năng lực quan trọng nhất của nhân nhượng.

"Thế thì vẫn nên lấy trồng dưa hấu là tốt nhất!" Việt Khê cầm hộp đi đến một bên rồi đổ bùn bên trong ra.

Một nắm bùn kia vừa tiếp xúc với đất liền nhanh chóng sinh trưởng, cũng chỉ trong nháy mắt đã trở thành một mảnh đất lớn, nất thấy mảnh đất này sắp bao trùm cả sân thì Việt Khê vội vàng kêu lên: "Dừng dừng dừng, đừng lan ra nữa, đủ rồi đủ rồi!"

Tuy nhiên nhân nhượng này chỉ là vật chết, làm sao có thể hiểu lời cô nói?

Hàn Húc thấy thế bèn đuối tay vẽ ra một cái lồng bao trùm lấy nhân nhượng, lúc này nhân nhượng mới ngừng lại.

Việt Khê ngẩng đầu nhìn Hàn Húc,

Hàn Húc nói với vẻ mặt tự nhiên: "Tôi nghe nói linh lực có thể ngăn chặn nhân nhượng phát triển, chỉ cần dùng linh lực làm khung, chúng nó sẽ không thể sinh trưởng nữa."

Việt Khê gật đầu, giống như tò mò hỏi: "Hàn Húc, hình như cái gì cậu cũng biết hết đó."

"Cho nên mới nói, cần phải đọc sách nhiều hơn." Hàn Húc cười tủm tỉm nói.

Việt Khê nhìn cậu một cái, cũng không biết là tin hay không tin lời cậu, Hàn Húc coi như cô tin.

Nhân nhưỡng đen nhánh nổi bật giữa sân, bùn đất nhìn qua rất phì nhiêu, Việt Khê trực tiếp đổ nửa túi hạt dưa hấu xuống, hạt giống này là hạt giống lần trước còn dư lại.

"Vừa vụn dưa trong nhà ăn sắp hết rồi, trồng nhiều một chút, có thêm nhân nhưỡng nữa thì hẳn là sẽ lớn rất nhanh, hương vị nhất định sẽ càng ngon hơn." Việt Khê vô cùng chờ mong.

Nhân nhưỡng này thật sự là vật thần kỳ, hôm qua mới đổ hạt dưa vào, ngày hôm sau đã thấy chồi non nhú lên, ước chừng đã cao đến cẳng chân người, đại khái không đến nửa tháng là có thể nở hoa kết quả.

Hàn Húc cười, thời đại này linh khí khá loãng, rất nhiều linh vật bị hạn chế. Nếu là hơn một ngàn năm trước, linh khí trong trời đất nồng đậm, dưa hấu này trồng trên nhân nhưỡng sẽ chỉ cần một ngày là có thể nở hoa kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Edit: Qing Yun

Đêm nay là đêm trăng tròn, bầu trời quang đãng thưa thớt vài gợn mây càng khiến ánh trăng sáng ngời, nhưng trường Nhị Trung, nơi được ánh trăng chiếu rọi xuống lại có vẻ âm u lạ thường, xa xa nhìn lại giống như ánh trăng căn bản không chạm chạm được vào.

Phòng bảo vệ sáng đèn, dường như có âm thanh chém giết ồn ào truyền ra, thì ra là có một người bảo vệ đáng người béo tốt đang cầm di động chơi trò chơi. Một người bảo vệ khác có dáng người gầy mảnh khảnh lại đang ngủ trên giường.

Lại thua thêm một ván, bảo vệ thấp giọng chửi một câu rồi ném điện thoại lên giường sau đó đi rót nước uống. Cái bàn được đặt dựa vào cửa sổ, hiện tại cửa sổ mở rộng, liếc một cái là có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc bên ngoài.

Nhị Trung bị bóng đêm bao trùm nhìn có chút khủng bố, cây xanh ban ngày tươi tốt đung đưa theo gió thì bây giờ lại như quái vật giương nanh múa vuốt, mà dãy phòng học trang nghiêm lại rơi vào bóng đêm đáng sợ.

Nghĩ đến những việc lạ mới xảy ra ở trường học, bảo vệ không nhìn được nuốt nước miếng, cảm thấy bắp chân run run.

"Bộp!"

Đêm khuya an tĩnh, ngay cả gió cũng thực nhẹ, cho nên thanh âm vật nặng rơi xuống bị khuếch đại lên mấy lần. Bảo vệ hồi tưởng lại cái tiếng kia, cảm thấy giống như tiếng của dưa hấu rơi xuống đất vỡ nát. Chỉ là khi anh ta cẩn thận nghe lại, thì lại yên tĩnh như âm thanh kia chỉ là ảo giác do sợ hãi tạo thành.

Sắc mặt bảo vệ trắng bệch, rõ ràng vừa mới uống nước thế mà anh ta lại cảm thấy cổ họng khát khô.

Anh ta duỗi tay đẩy người bảo vệ đang ngủ, nhẹ giọng hỏi: "Anh Lư, anh Lư... Anh có nghe thấy tiếng gì không?"

Anh Lư xoa xoa đôi mắt, nói: "Cậu nói nhầm cái gì đấy, tiếng gì?"

".... Chính là, chính là tiếng cái gì đó rơi xuống từ trên cao, bộp một cái." Anh ta há mồm hình dung cái âm thanh kia.

Anh Lư bị lời miêu tả của anh ta làm tê cả da đầu, buồn ngủ hoàn toàn bay mất, bèn ngồi dậy nói: "Chắc là cậu nghe nhầm rồi, Tiểu Lý, sao gan cậu nhỏ thế."

"Hả.... Vậy sao? Có lẽ là em nghe nhầm rồi."

"Bộp bộp bộp!" Tiểu Lý duỗi tay đập lên mặt mình mấy cái, anh ta tự cổ vũ cho bản thân, "Đừng nghi thần nghi quỷ, tự dọa chính mình, trên đời này căn bản là không có quỷ."

Nói, anh ta nhìn thời gian, đã là rạng sáng hai giờ, cũng nên đi tuần tra.

Anh Luru cũng chú ý tới thời gian, nói: "Được rồi, chúng ta đi tuần tra đi."

Hai người cầm mũ và đèn pin ra ngoài tuần tra. Nhị Trung rất lớn, hai người bèn tách ra mỗi người một phía, Tiểu Lý phụ trách bên khối lớp 10, anh Luru phụ trách bên lớp 11. Chờ khi đi đến trước dãy phòng học của khối 11, anh Luru nhìn thấy có một lớp đang bật đèn. Vào ban đêm, bóng đèn của mọi lớp học tuyệt đối đều tắt hết.

"Là thằng nhãi ranh nào...." Bảo vệ nói thầm một câu, cầm đèn pin đi lên tầng, trong lòng nghĩ nhất định phải cho thằng nhóc kia biết tay. Đêm tối không ngủ mà chạy đến lớp học làm cái gì?

Trường học vừa mới khai giảng, rất nhiều học sinh trọ ở trường học, thỉnh thoảng sẽ có người không ngủ được mà chạy đến phòng làm mấy trò trêu đùa bảo vệ.

Khi tới phòng học, anh Luru ngẩng đầu nhìn tên lớp.

Lớp 11_6!

Anh ta có chút ấn tượng với cái lớp này, bởi vì học sinh nữ nhảy lầu chính là ở lớp này. Hizz, anh ta có chút ấn tượng với cô bé kia, trầm mặc ít lời, nhưng là một đứa bé ngoan.

Nghĩ vậy, anh Luru không nhịn được thở dài trong lòng, duỗi tay mở cửa ra.

Cửa vừa mở anh ta liền nhìn thấy toàn cảnh trong phòng.

Vừa mới khai giảng nên phòng học được học sinh quét tước cẩn thận, bên trong có mùi thuốc sát trùng hơi gay mũi. Mà bên trong mùi thuốc sát trùng dường như còn có mùi gì đó.

Là mùi gì đây?

Anh Luru nghĩ thầm, đột nhiên nhìn thấy một học sinh ngồi trong phòng, đó là vị trí sát góc tường, bên cạnh là thùng rác đầy rác rưởi. Bởi vì là mùa hè khiến rác trong thùng đều lên men bốc mùi, mùi khó ngửi phiêu tán ra không khí, bốn phía còn có muỗi bay bay.

Nhìn đến cảnh này, anh Luru nhú mày theo bản năng, học sinh này sao lại ngồi đấy làm gì?

"Này, bạn học, buổi tối em ngồi đây làm...."

Cái gì....

Lời còn sót lại hoàn toàn bị chặn ở cổ họng khi thấy học sinh kia cứng đờ ngã xuống, anh ta kinh sợ trừng lớn hai mắt.

"Á!"

Thét ra một tiếng chói tai, anh Luru trực tiếp xoay người chạy mà không cần suy nghĩ, khi chạy xuống dưới cũng vừa vặn bắt gặp Tiểu Lý cũng đang chạy đến với vẻ mặt hoảng sợ.

Tiểu Lý nắm chặt tay anh ta, bởi vì quá sợ hãi và khản trương Tiểu Lý gần như là véo vào tay anh ta, Tiểu Lý run run nói: "Anh Luru, anh Luru..... Bên kia, có người, có người ngã chết."

Anh Luru: ".... Địch cái đầu xanh!"

Ánh trắng sáng ngời, một bóng hình đứng trên sân thượng của dãy phòng học, lẳng lặng nhìn hết thấy mọi chuyện bên dưới.

*

Sáng ngày hôm sau đi học, Việt Khê vừa đến đã bị mấy người Triệu Lộ vây quanh.

Triệu Lộ khản trương nói: "Việt Khê, Việt Khê, cậu biết gì chưa, bên Nhị Trung lại có người chết."

Việt Khê trả lời là một ánh mắt nghi vấn.

Triệu Lộ tiếp tục nói: "Đã chết hai học sinh rồi, một người ngã chết, một người bị.... Com pa chọc chết." Nói đến com pa chọc chết, biểu cảm của cô có phần quái dị.

Cô hấp tấp xông tới nói với Việt Khê như vậy là vì cách chết của hai người kia đều kỳ quái.

".... Cảnh sát xem camera thì thấy hai người kia đều là tự sát." Nói đến đây, cô vô thức nhẹ giọng hơn, "Cái người ngã chết kia, nghe nói tướng chết đặc biệt thảm, đầu bị nát bét, óc văng cả ra. Còn người bị com pa chọc chết, nghe nói chọc thủng mấy lỗ vào bụng luôn, vết thương trí mạng là com pa trực tiếp xuyên một lỗ qua đầu."

Chỉ cần tưởng tượng cũng biết cảnh đó có bao nhiêu kinh khủng. Triệu Lộ nói xong cũng không nhìn được rừng mình.

"Kỳ lạ nhất chính là, cảnh sát nhìn thấy những vết thương đó đều do hai người kia tự mình chọc... Không biết là ai đã đăng mấy video này lên mạng, tuy rằng là xóa ngay lập tức."

Nhưng dù bên cảnh sát xóa nhanh thì cũng không ngăn được một trận oanh tạc trên mạng, thật sự cái video kia quá quái dị rồi. Trước khi cảnh sát gỡ video xuống thì đã có không ít người lưu lại, trên mạng truyền nhau ồn ào huyền ảo, Triệu Lộ cũng không biết nên hình dung cái chuyện khiến người sợ hãi dưng cả lông tơ này như thế nào, chỉ lấy điện thoại ra tìm video kia cho cô xem.

Cảnh trong video là một phòng học, qua vài giây sau, đèn phòng được bật lên, một nam sinh khuôn mặt còn chưa mất đi sự trẻ con đi vào.

Việt Khê hí hóp mắt nhìn đáng về cậu ta bước đi, so với người bình thường thì quả thật... Cũng đờ hơn không ít, giống như là rơi gỗ bị giật dây.

Nam sinh kia chậm chạp đi tới vị trí cuối cùng của lớp học rồi ngồi xuống, sau đó không biết từ nơi nào mà lấy ra một cái compa rồi đâm mạnh lên tay mình không chớp mắt.

"Á!" Từ Vi đứng bên cạnh không khỏi hít khí lạnh, không dám xem tiếp.

Compa cắm lên tay cậu ta khiến máu trào ra ngay lập tức, cậu ta còn tự ngược mà xoay compa một vòng. Từ đầu đến cuối, khuôn mặt cậu ta luôn và nụ cười quỷ dị, thật giống như cái biểu cảm này bị người cường ép dán lên mặt.

Ngoài cánh tay, tiếp theo là bụng... Cuối cùng mới là một nhát trí mạng, từ hốc mắt xuyên qua đỉnh đầu.

Video này khiến trên mạng nghị luận rất nhiều, ngoài một vài người cảm thấy cái này chỉ là để lừa thiên hạ thì một bộ phận nhỏ còn thể son sắt rằng cậu ta dụng phải quỷ, bằng không thật khó có thể giải thích được cái video này.

Người bình thường tự sát, khi dùng dao sắc bén đâm vào cơ thể của bản thân đều có phần do dự vì đau đớn, sẽ giảm bớt lực. Nhưng trong video này, học sinh kia ra tay vô cùng dứt khoát, thật giống như là một người khác đâm compa xuống.

"Việt Khê, cậu nói xem đây có phải là quỷ làm loạn không?" Triệu Lộ nhỏ giọng hỏi, xoa xoa da gà nổi lên.

Việt Khê xem lại video lần nữa, sau đó kéo lại vài giây cuối cùng, cũng chính là thời điểm nam sinh kia dùng compa đâm vào mắt mình, lặp lại như thế vài lần, đến khi nhìn thấy một bóng dáng cô mới dừng lại.

Ở trong video, phía sau lưng nam sinh vốn trống không đột nhiên xuất hiện một bóng màu đỏ. Dáng người cao gầy, tóc dài buông xõa phía sau, nhìn qua hẳn là một cô gái. Cách màn ảnh, tựa hồ có thể nhìn thấy vẻ mặt vô cảm của cô gái nhìn chằm chằm nam sinh trước mặt.

".... Cái này, cái này...."

Một màn vượt qua sức tưởng tượng của con người làm mọi người không nhìn được hít một hơi.

Việt Khê nói: "Thật là có gì đó làm loạn, hơn nữa còn là quỷ rất hung ác."

Từ Vi vốn nhát gan, hiện giờ càng cảm thấy sợ hãi, nhỏ giọng nói: "Quỷ này muốn làm gì? Là giết người sao?"

Việt Khê lắc đầu, nói: "Bình thường quỷ đều là màu đen hoặc xám, quỷ trong video này lại là một thân hồng, cái này đồng nghĩa với việc khi chết người đó đã ôm theo một lòng trần đầy oán hận và phẫn nộ, hoặc là cô ấy đã mặc màu đỏ khi chết, cảm xúc này biến cô ấy thành lệ quỷ. Quỷ như vậy rất hung ác, hiện giờ tay lại dính máu, hung tính sẽ tăng lên gấp bội."

Triệu Lộ có hơi sốt ruột, nói: "Vậy phải làm gì bây giờ? Nếu cứ mặc kệ thì có phải cô ấy sẽ hại nhiều người hơn không?"

Việt Khê gật đầu rồi lại lắc, nói: "Tuy rằng lệ quỷ hung ác nhưng vẫn giống những quỷ khác, đều là oan có đầu nợ có chủ, người không liên quan sẽ không có chuyện gì. Cho dù chết thành quỷ thì cũng có quy củ. Nếu không dưới bầu trời này mỗi ngày có không biết bao nhiêu người chết đi, người hóa thành quỷ càng là không đếm xuể, nếu mỗi quỷ đều có thể đi giết người lung tung thì thiên hạ đã sớm loạn."

Đương nhiên, dưới bầu trời này cũng có một ít quỷ hung ác, dù là người râu ria nó cũng không bỏ qua. Chỉ là cô không có ý định nói những điều này có mấy người Triệu Lộ để tránh họ bị hoảng sợ.

Hiz, bé gái chính là như vậy, nhát gan, dễ dàng bị dọa sợ.

Mấy người Triệu Khê như vậy thì hiểu rõ.

Thì ra người đã chết cũng có quy tắc riêng. Nhưng mà nghe được quỷ không thể giết người thì đều nhẹ nhàng thở ra. Loại sinh vật vô hình này thật khiến người cảm thấy sợ hãi.

Việt Khê tùy ý nói: "Việc này không có liên quan gì đến các cậu, các cậu cũng đừng quản."

Triệu Lộ hỏi: "Việt Khê, cậu không định điều tra xem sao à?"

Việt Khê nhìn cô đầy nghi hoặc: "Không có quan hệ gì với tớ cả thì tớ xen vào làm gì?"

Triệu Lộ càng ngu người, buột miệng thốt ra một câu, hỏi: "Cậu không phải thầy bắt quỷ sao?"

Thầy bắt quỷ?

Việt Khê cẩn thận suy nghĩ, bên kia Triệu Lộ còn đang nói: "Thầy bắt quỷ các cậu không phải lấy trộm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình sao?"

Việt Khê nói: "Cậu suy nghĩ nhiều, tuy rằng tớ có thể bắt quỷ nhưng nhiệm vụ gì đó là hoàn toàn không tồn tại, lại không có tiền để kiếm." Tuy nhiên thỉnh thoảng cô cũng có thể bắt vài con làm bữa ăn ngon, có quỷ hương vị không tồi. Nhưng mà ăn sống quỷ hồn gì đó cô vẫn cảm thấy không quá lịch sự, cho nên đều trực âm khí của đối phương luôn.

Triệu Lộ: "....."

Các cô vốn nghĩ Việt Khê là như thế này, một người mỗi đêm đều làm việc tốt không lưu danh, hiện tại nghe cô ấy nói như vậy, thật là cảm giác ảo tưởng tiêu tan bao trùm đầu óc.

*

Mạnh Tân về đến nhà đã là đêm khuya, mọi người đều đi ngủ không để đèn cho anh, anh quen cửa quen nẻo sờ vách tường bật đèn. Đèn vừa bật lên, anh liền thấy em gái mình mặc một cái váy màu đỏ ngồi ngay người trước bàn ăn, cũng không biết đã ngồi bao lâu.

"Em ngồi đây làm gì? Tối rồi sao không đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học." Mạnh Tân đi qua rót nước rồi thuận miệng hỏi một câu.

Em gái anh tên là Mạnh Trì, nghe thấy anh hỏi lại không chút phản ứng, Mạnh Tân nhận ra cô đang lăm bằm gì đó.

Nói cái gì vậy?

Mạnh Tân thò lại gần cẩn thận nghe, chờ khi nghe thấy cô lặp đi lặp lại một câu thì không khỏi đỏ mặt hời hợt.

"Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi..." Mạnh Trì đột nhiên mở to mắt, miệng không ngừng nói như điên cuồng.

"Trì Trì, em bị sao vậy?" Mạnh Tân la lớn, đồng thời duỗi hai tay lay mạnh vai Mạnh Trì.

Mạnh Trì giống như lúc này mới hoàn hồn, hai mắt mê mang, ngơ ngác hỏi: "Anh, anh về rồi à?"

Mạnh Tân nghiêm khắc hỏi: "A Trì, vừa rồi em đang làm gì?"

Mạnh Trì dần dần trả lời: "Em, em vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ... A, sao em lại ở phòng khách? Quần áo em đang mặc, quần áo này không phải của em..."

Mạnh Tân nhăn mày, chỉ thấy trên người Mạnh Trì là một cái váy dài đến đầu gối, kiểu dáng bảo thủ, màu đỏ thẫm, trên váy đầy những vết gấp, tuy màu sắc còn sáng nhưng đây rõ ràng là váy cũ. Mà Mạnh Trì lại thích nhất là màu sắc nhã nhặn, từ quần áo đều là xanh và trắng, rất ít mặc đồ màu đỏ.

Hơn nữa, Mạnh Tân cứ cảm thấy cái váy này có phần quen mắt, dường như anh đã từng nhìn thấy ở đâu.

Hai người nói chuyện khiến mọi người trong nhà đều bị đánh thức, ba mẹ Mạnh đi ra khỏi phòng ngủ, nói: "Làm sao vậy? Sao hai anh em lại cãi nhau rồi?"

Mạnh Tào, em trai Mạnh Tân cũng đi ra. Mạnh Tào và Mạnh Trì là sinh đôi, dáng vẻ hai người rất giống nhau, nhưng Mạnh Tào là anh nên có phần cứng rắn nam tính hơn.

Mạnh Tân đột nhiên nhớ ra vì sao mình cảm thấy bộ váy trên người Mạnh Trì quen mắt, trí nhớ của anh vẫn luôn rất tốt, rất nhiều thứ nhìn thấy một lần là đã có ấn tượng mờ hồ. Mà chính vì nhớ ra từng nhìn thấy cái váy này ở nơi nào khiến sắc mặt anh trở nên trắng bệch.

Án kiện ở trường Nhị Trung kia anh vẫn luôn tham gia điều tra, hơn một tháng trước trường Nhị Trung đã có án tự sát, một học sinh nữ đã nhảy lầu vì bạo lực học đường. Mà khi chết, cô gái kia đã mặc một bộ váy đỏ, cái váy đỏ giống hệt cái váy Mạnh Trì đang mặc.

Mà hiện tại, Nhị Trung lại xảy ra thêm hai án mạng, vụ án này vô cùng quái dị, hai học sinh xảy ra chuyện đều chết rất thảm thiết, căn cứ theo máy theo dõi thì đều là tự sát. Nhưng kỳ quái chính là điều này, theo điều tra, gia cảnh hai học sinh này đều rất tốt, thành tích học tập cũng không tồi, căn bản không có lý do tự sát.

Mạnh Tân điều tra ra được, hai người này thế mà lại là bạn của học sinh nhảy lầu tự sát, lại còn từng bắt nạt cô gái ấy. Học sinh nam bị compa chọc chết kia, nghe bạn học cùng lớp nói cậu ta đã từng lấy compa chọc cô gái kia.

Học sinh Nhị Trung đều nói, đó là học sinh nữ kia biến thành lệ quỷ quay về báo thù.

Nghĩ vậy, Mạnh Tân không nhận được nhắm mắt, không không chế được âm lượng của mình, to giọng nói: "Mau đổi cái váy này ra cho anh!"

Mẹ Mạnh nói: "Con làm gì mà quát em như vậy?"

Bà vừa nói nói liền ngạc nhiên hỏi: "Tri Tri, cái váy con đang mặc sao mẹ chưa từng thấy bao giờ?"

Mạnh Tri mờ mịt nói: "Con, con không biết nữa, lúc con hoàn hồn thì đã thấy cái váy này trên người..."

Vừa nói ra như vậy, mọi người đều sững sốt, quần áo trên người mình thì sao lại không biết?

Mạnh Tri nhìn cái váy trên người, không biết nghĩ đến cái gì mà thất thanh kêu: "Váy này, váy này..."

Cô duỗi tay lôi kéo cái váy trên người, như là nhìn thấy cái gì đó thật khủng bố, cô gái nhỏ thích xinh đẹp, móng tay đều để dài xinh đẹp, cô cào lên da thịt mình mà hoàn toàn không có cảm giác, giống như mất đi lý trí.

"Cậu ấy tới báo thù, cậu ấy tới báo thù, cậu ấy tìm con, cậu ấy tới tìm con báo thù!" Mạnh Tri thất thanh hét chói tai.

"Tri Tri, Tri Tri, con làm sao vậy?" Mẹ Mạnh vội vàng ôm cô trấn an.

Nghe thấy lời cô nói, trong mắt Mạnh Tân hiện lên tia kinh ngạc.

Mẹ Mạnh đẩy Mạnh Tri vào phòng thay quần áo, sau đó vội vàng ném nó vào thùng rác. Cảm xúc của Mạnh Tri có phần không ổn định, cả người đều run rẩy không ngừng.

"Tri Tri, em vừa mới nói... Cậu ấy tới tìm em báo thù, sao lại thế này? Mạnh Tân hỏi.

Mạnh Tri ngẩng đầu nhìn anh.

"....Em, em biết, là Lan Ninh tới tìm em." Cô ôm đầu gối bắt đầu khóc.

Mà Mạnh Tân nhớ rõ, Lan Ninh chính là tên của cô gái nhảy lầu tự sát.

Căn cứ vào lời giải thích của Mạnh Tri, Mạnh Tân hiểu rõ mọi chuyện xảy ra. Đương nhiên lúc Lan Ninh nhảy xuống vào giữa trưa có rất nhiều người thấy, mà lúc cô nhảy xuống lại vừa vận chết ngay trước mặt Mạnh Tri.

"Cậu ấy chảy rất nhiều máu.... Trùng mắt nhìn em. Hơn nữa, lúc ở trường học, em cũng thấy cậu ấy, cậu ấy nhìn em. Anh ơi, anh, em rất sợ, rất sợ...."

Tưởng tượng đến cảnh tượng kia, Mạnh Tri không nhận được mà run lên, cảm thấy mình sắp điên. Cô không làm việc gì có lỗi với Lan Ninh, thậm chí còn không thân với người này, tại sao đối phương cứ quẩn lấy cô không bỏ?

Mạnh Tân đột nhiên nhớ tới hai đứa nhỏ mình gặp ở nhà họ Giang, còn có lời nói của cô bé kia.

".... Tốt nhất, thời gian tiếp theo anh đừng rời khỏi hai người em của mình."

Lúc ấy anh chỉ cảm thấy cô bé này kỳ lạ, hiện giờ lại cảm thấy, những lời cô nói thế mà lại là biết trước tương lai. Nhưng mà, căn cứ vào lời nói của đối phương, đó chính là anh chỉ cần ở bên cạnh em mình thì sẽ không xuất hiện chuyện thế này nữa.

"Tri Tri, em chuyển sang phòng anh đi. Thời gian này anh sẽ đi theo hai em." Mạnh Tân đưa ra quyết định.

Ba mẹ Mạnh mệt mỏi nhìn anh, Mạnh Tân nói: "Con là cảnh sát, trên người chính khí trọng, khẳng định có thể ép được tà vật kia." Hơn nữa, không phải anh gặp ảo giác, mà thật sự khi ở cạnh anh thì cảm xúc của Mạnh Tri sẽ tốt hơn.

Mạnh Tân xin nghỉ giúp Mạnh Tri và Mạnh Tảo, trường học đương nhiên đồng ý, trong khoảng thời gian này Nhị Trung đã xảy ra ba án mạng liên tiếp, có rất nhiều phụ huynh đã xin nghỉ cho con, ở nhà tự học.

"A, đây là cái gì?" Lúc thay quần áo, Mạnh Tân sờ được gì đó trong túi áo của mình, anh lấy ra xem, thế mà lại lại hạc giấy.

Thứ này, là từ đâu ra?

Mạnh Tân hoàn toàn không có ấn tượng, nhắm mắt nhìn vài giây.

Hạc giấy gấp sinh động như thật, là dùng giấy cứng màu đen gấp thành, giống như có thể vỗ cánh bay lên bất cứ lúc nào.

"A Tân, A Tân, con mau tới, em gái con lại trúng tà...."

Bên ngoài truyền đến tiếng mẹ hét chói tai, Mạnh Tân rùng mình một cái, vội vàng mở cửa phòng chạy ra, thấy Mạnh Tri mặc một cái váy màu đỏ, vẻ mặt đại ra ngay ngốc bước ra ngoài.

Mạnh Tân vội vàng duỗi tay nắm lấy tay cô, chỉ một khắc kia, "Mạnh Trì" đột nhiên thét lên một tiếng đầy sợ hãi, quay đầu oán hận nhìn Mạnh Tân.

Trong nháy mắt kia, Mạnh Tân vô cùng xác định, anh nhìn thấy một khuôn mặt vắn vẹo khủng bố trên mặt Mạnh Trì.

- - - Lan Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

Mạnh Tân làm cảnh sát đã lâu, trải qua vô số những chuyện nguy hiểm, nhưng không có lần nào kỳ lạ giống như lần này.

Mạnh Trì quay đầu lại, khuôn mặt đó vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong đầu anh xuất hiện một âm thanh, giống như là trong ngày đông giá lạnh mà uống một ly nước lạnh, từ trong ra ngoài đều là hơi lạnh bao trùm. Căn bản không biết phải nói như thế nào.

"Á!" Tiếng la sắc nhọn phát ra từ trong miệng Mạnh Trì, giống như phải nhẫn nhịn đau đớn thống khổ nào đó, cô nhìn Mạnh Tân bằng ánh mắt căm thù oán hận. Mạnh Tân chỉ cảm thấy túi ở bên phải dường như có gì đó nóng lên, sau đó anh liền thấy Mạnh Trì hoảng loạn kinh hãi nhìn về phía anh một cái, giây tiếp theo, thân thể Mạnh Trì mềm nhũn ngã xuống dưới đất.

"Trì Trì"

Mạnh Tân vội vàng đưa tay đỡ lấy cơ thể Mạnh Trì, Mạnh Trì quay mặt lại, nhìn thấy biểu cảm quen thuộc trên khuôn mặt, trong lòng anh liền nhẹ nhàng thở ra thật dài. Xem ra nữ quý kia đã rời đi rồi.

Mẹ Mạnh tay đỡ eo từ chạy ra từ trong phòng ngủ, vừa rồi vì muốn ngăn cản Mạnh Trì mà bà bị cô đẩy sang một bên, không cẩn thận đụng phải eo.

"Trì Trì như thế nào rồi?" mẹ Mạnh sốt ruột hỏi.

Mạnh Tân nói: "Không có việc gì, để con bé về phòng trước đã."

Đưa Mạnh Trì về phòng, Mạnh Tân mới nhớ tới vật nóng bỏng bên trong túi, anh thò tay vật đó ra, khi lấy ra nhìn thấy vật trên tay thì nhận ra nó là một con hạc giấy màu đen.

Chỉ là một con hạc giấy.

Trong đầu Mạnh Tân hiện ra một đoạn ký ức, rất cuộc cũng nhớ được con hạc giấy này từ đâu mà ra, anh nhớ rõ, con hạc giấy này anh đã nhặt được trong vụ tai nạn của Lâm Thạch. Lúc ấy có người đột nhiên kêu anh, thế nên anh đã không kịp suy nghĩ mà tiện tay bỏ vào trong túi của mình luôn.

"Mẹ, mẹ đi xem Mạnh Trì đi, con có việc đi ra ngoài một chuyến." Nói với mẹ Mạnh một tiếng, Mạnh Tân vội vàng đi ra ngoài.

Lúc đi, anh nhìn hạc giấy trên tay mình, có chút do dự. Tuy rằng không biết có tác dụng hay không, nhưng anh vẫn đem con hạc giấy bỏ vào trong túi áo ngủ của Mạnh Trì. Làm xong hết tất cả mọi việc, anh mới mở cửa đi ra ngoài.

Mẹ Mạnh quay đầu nhìn con gái của mình nằm ở trên giường, nhìn không được thờ dài một tiếng. Chỉ ngắn ngủi mới có mấy ngày, dáng vẻ Mạnh Trì giống như đoá hoa mất nước mà trở nên khô héo đi, sắc mặt tái nhợt, thậm chí thần sắc còn mang theo một chút sắc đen không bình thường.

"Con gái tôi không làm chuyện gì có lỗi với cô cả, cầu xin cô buông tha con bé đi, tôi sẽ thập hương bái tế cô, cầu xin cô buông tha cho con gái của tôi."

Mạnh Trì nằm trên giường từ từ tỉnh lại, ánh mắt đại ra xung quanh căn phòng, thẳng đến khi ánh mắt dừng lại một góc trong phòng, đồng tử cô co rút lại lộ ra sự sợ hãi và tuyệt vọng tận cùng bên trong.

Ở bên trong mắt của cô ấy, là một cô gái đứng ở trong góc tường, cô gái kia mặc một cái váy dài màu đỏ, cả người bị oán khí bao trùm, đầu bị nứt ra, thậm chí có thể nhìn thấy não và máu từ bên trong, máu tươi không ngừng chảy ra từ cơ thể cô gái kia, Mạnh Trì dường như còn có thể nghe được tiếng máu tí tách nhỏ giọt trên mặt đất.

Mạnh Trì ôm chân không ngừng lui về phía sau, giống như làm vậy là cô có thể rời ra nữ quý kia, thẳng tới khi cô lui về tới sát tường.

"Cô trốn không thoát đâu, trốn không thoát đâu..." Cô gái kia chính là Lan Ninh, nở một nụ cười tràn ngập ác ý sau đó nhẹ giọng nói.

Manh Tri ôm lấy đầu của mình, ánh mắt sợ hãi nhìn cô ta.

Manh Tân đi ra khỏi nhà thì nhận được điện thoại từ trong cục cảnh sát, trường trung học Nhị Trung lại xảy ra án mạng, mà lần này người chết không phải là học sinh mà là giáo viên chủ nhiệm, vốn thời gian trước còn là chủ nhiệm lớp 11_6, hiện tại đang là chủ nhiệm lớp 12_6.

Thi thể của cô giáo Đàm được phát hiện vào sáng hôm nay, cô ta chết trong phòng học, trên cơ thể chất đầy rác thải. Thời tiết mùa hè oi bức, chỉ trong một đêm, thi thể đã bốc mùi cộng thêm mùi hôi của rác dẫn đến rất nhiều ruồi muỗi bay quanh. Thời điểm khi nhìn thấy thi thể nạn nhân, trong đầu mọi người không khỏi nảy sinh một ý nghĩ, thi thể này ở chung một chỗ với rác cũng không khác nhau là mấy.

Ruồi muỗi vo ve bên trên, hôi thối không thể nào chịu được..

"....Nghe nói tính tình của cô giáo Đàm này không tốt, bình thường cũng không hòa ái với học sinh, còn là một người rất hám danh lợi. Lan Ninh là người có thành tích học tập kém nhất trong lớp bọn họ, thường hay kéo thành tích của lớp xuống. Căn cứ theo lời khai của học sinh ở lớp 11_6, cô giáo Đàm này thường xuyên mắng Lan Ninh là rác rưởi trong giờ học, thậm chí còn xếp cho cô bé ngồi bên cạnh thùng rác. "Mày và đồng rác kia đều giống như nhau, đều là cặn bã của xã hội, cái gì cũng không có lợi, hôi thối không ngửi được!" Đây toàn là những lời mà vị giáo viên Đàm kia nói".

Mạnh Tân nhắm mắt nói: "Khốn nạn."

Sự việc đi tới mức này, không hề nghi ngờ, Lan Ninh vì bị bạo lực học đường mà tự sát quay về báo thù. Mạnh Tân thật sự thấy đáng thương thay cho Lan Ninh, nhưng anh lại không rõ, tại sao Lan Ninh lại ám lấy Mạnh Tri? Chẳng lẽ chỉ bởi vì người cuối cùng cô bé nhìn thấy trước khi chết là Mạnh Tri?

Mạnh Tân không hiểu.

Mà vụ án lại xảy ra ở trường Nhị Trung khiến cho người dân càng bàn tán ồn ào, hôm nay lại thêm một người, càng làm cho học sinh ở trường Nhị Trung khủng hoảng cực độ, đặc biệt là học sinh ở lớp 11_6. Một vài người trong bọn họ, có một số người có tình trạng giống như những người đã chết, đều từng bắt nạt Lan Ninh, một số thì coi thường cô, còn một số người thì vô như không thấy.

Hiện giờ mọi người đều nói là do Lan Ninh quay về báo thù, toàn bộ lớp học ai ai cũng đều cảm thấy bất an.

Thân là đối thủ cạnh tranh số một của trường Nhị Trung, học sinh của trường Nhất Trung cũng đang thảo luận việc này rất sôi nổi.

".....Haizz, người tên Lan Ninh đó cũng thật đáng thương, cái người giáo viên họ Đàm cũng thật quá đáng." Người đang nói là Lục Lí Tử học chung lớp với Việt Khê, thành tích của cô và Việt Khê không khác nhau là mấy, cũng chính là thứ hạng đếm ngược từ dưới lên áp chót và hạng chót, "Nếu như thấy Chu cũng giống như vị giáo viên Đàm này, khẳng định chắc tở phát điên luôn."

"Nghe nói giáo viên họ Đàm này không chỉ xếp Lan Ninh ngồi bên cạnh thùng rác, còn cho các học sinh trong lớp nhỏ nước bọt lên Lan Ninh."

"Đúng vậy, nếu học sinh nào không chịu, thì bà ta sẽ để cho người đó và Lan Ninh cùng bị....."

"Cặn bã, như thế này cũng quá đáng quá rồi."

"Tuy không có ý gì, nhưng mà tở cảm thấy, loại giáo viên này chết đi cũng thật xứng đáng."

Trong lớp học mọi người nghị luận sôi nổi, chờ đến khi chủ nhiệm lớp Lão Chu bước vào lớp, có mấy học sinh trong lớp thường hay nghịch ngợm đối nghịch với ông nhưng hôm nay lại dùng ánh mắt như đang nhìn cha mẹ của bọn họ để nhìn ông.

"Lão Chu, chúng em sai rồi, thầy thật là một người tốt bụng."

Lão Chu đang cầm ly nước chuẩn bị uống, bị thái độ tốt đến bất ngờ của bọn họ làm cho hoảng sợ, nói: "Các em lại đang phát điên cái gì vậy."

Những người khác lại cười khúc khích. Lúc này, bọn họ cảm thấy tình cảm mà bọn họ dành cho Lão Chu gần như nước sông Hoàng Hà chảy mãi không dứt.

Lão Chu cười mắng bọn họ một câu, gõ gõ cái bàn nói: "Được rồi, nịnh nọt ít thôi, nếu như ngày nào các em cũng nghe lời như vậy, tôi đây nhất định sẽ thấp nhang cảm tạ trời đất."

Ông là một giáo viên tốt, học sinh có thành tích kém, ông cũng không đánh không chửi, cũng lắm chỉ là liên tục lải lải bên tai người đó đến bốn năm tiếng đồng hồ, lại còn có thể thân kỳ đến mức không câu nào lặp lại câu nào.

Đương nhiên, đối với học sinh mà nói thì cái này đã thực sự khủng bố lắm rồi.

Việt Khê quét mắt nhìn những người trong phòng học, rõ ràng đều là học sinh cấp ba, nhưng mà chính bởi vì gặp được những giáo viên không giống nhau, nên con đường về sau của bọn họ cũng hoàn toàn không giống nhau.

Chờ tan học, Triệu Lộ có chút rối rắm nói: "Không phải là Lan Ninh muốn giết hết toàn bộ bạn học trong lớp đấy chứ..... Việt Khê, cậu không thể giúp cô ấy được sao? Cô ấy thật sự quá đáng thương."

Việt Khê hoài nghi hỏi: ".....Giúp cô ấy? Giúp cô ấy cùng nhau giết người?"

Triệu Lộ: "....."

"A.....Lan Ninh hình như không cần cậu giúp đỡ." Cô có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi mình, trong lòng còn có chút nghi vấn, "Nếu Lan Ninh giết hết những người đó thì sẽ như thế?"

Việt Khê nói: "Dù sao kết cục cuối cùng cũng sẽ là hồn phi phách tán... Phải biết mọi việc trên thế gian này đều không tránh được hai chữ nhân quả, cô ấy báo thù sau khi chết cũng không có gì cả. Chỉ là, mỗi một lần cô ấy giết người, trên người lại tăng thêm một phần tội nghiệt. Chờ đến khi tội nghiệt của cô ấy tăng lên đủ mười tầng, cô ấy sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ được siêu sinh."

Mà nghiệt này, được gọi là sát nghiệt!

Từ Vi thờ dài một hơi thật sâu, nói: "Lan Ninh cũng thật đáng thương, nhưng mà giết người, tóm lại là không đúng...."

Trong lòng cô cũng thật sự rối rắm. Một mặt cô cảm thấy Lan Ninh thật đáng thương, những người đó bắt nạt cô nên bị cô giết chết. Giống như Việt Khê đã nói, tạo nghiệt gì thì sẽ gặp quỷ nghiệt đó. Chính cô cũng biết giết người là không đúng, trong lòng cảm thấy thật sự không vui về chút nào.

Việt Khê hít một hơi lại nói: "Cậu không cần phải lo lắng cho cô ấy, có thể báo thù, cho dù là có bị hồn phi phách tán, đại khái có thể cô ấy cũng nguyện ý. Cô ấy có ý mặc váy màu đỏ tự sát là để có thể biến thành lệ quý."

Nói đến cái này, Triệu Lộ lại có chút tò mò, hỏi: "Việt Khê, mặc đồ màu đỏ khi chết, thật sự sẽ trở thành lệ quý à?"

Việt Khê lắc đầu, bật cười nói: "Màu đỏ từ trước đến nay đều thể hiện là chuyện vui, là vui mừng may mắn, mặc đồ màu đỏ khi chết, sao lại có thể biến thành lệ quý được? Chỉ là, những người ôm ấp ý niệm mặc đồ đỏ có thể biến thành lệ quý, nghĩa là trong lòng bọn họ oán khí hận hận trên người quá nặng, chỉ chờ đợi khi chết có thể ngay lập tức biến thành lệ quý để báo thù, sau khi chết tự nhiên liền biến thành lệ quý."

Cho nên, không phải khi chết trên người mặc đồ màu đỏ là biến thành lệ quý, mà đó là oán khí trong lòng bọn họ quá nặng, sau khi chết mới bị biến thành lệ quý.

Triệu Lộ ngay tức khắc bừng tỉnh, cảm thấy trong lòng có một cảm giác...

Việt Khê không nói thêm chính là có đôi khi mặc đồ đỏ chính xác có thể biến thành lệ quý, nhưng màu đỏ kia chính là dùng máu tươi mà nhuộm thành.

Buổi chiều sau khi tan học về nhà, Việt Khê thấy một người nhìn hơi quen mắt, người nọ ngồi xổm trước cửa nhà của cô, mặt ủ mày chau, trong miệng ngậm một miếng thuốc, tàn thuốc toí đầy trên mặt đất.

Nghe thấy động tĩnh, người nọ quay đầu lại, tới khi thấy được Việt Khê, hai mắt anh sáng lên, vội vàng đứng dậy. Chỉ là không biết anh đã ngồi xổm ở đây bao lâu rồi, vừa đứng dậy nhấc chân đi, chân tê rần, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

".... Việt tiểu thư" Mạnh Tân vừa thấy Việt Khê thì vội vàng kêu một tiếng.

Việt Khê nhìn thấy trên người anh quần đầy hắc khí cùng quỷ khí, đại khái cũng rõ ý đồ anh đến đây, đi qua mở cửa ra, nói: "Đi vào rồi nói."

Mạnh Tân vội vàng gạt đầu, rút thuốc lá trong miệng vút xuống dưới đất rồi lấy chân nghiền dập tắt đầu thuốc lá, lúc này mới đi theo cô vào trong nhà.

Trong viện trái cây và rau củ quả phong phú, dưa hấu to như quả bóng rổ có vỏ màu xanh lá cây. Khung cảnh trong sân tràn ngập sức sống, Mạnh Tân ngồi trên ghế nhìn cảnh tượng trước mắt, nhìn không được thở hắt ra một cách nhẹ nhõm, cảm giác được đây là lần gần nhất trong tuần tâm tình căng như dây đàn được thả lỏng vài phần.

Một con ngỗng trắng nghênh ngang đi qua trước mặt mặt anh, vừa đi vừa dùng đôi mắt to hơn hạt đậu cảnh giác nhìn anh, đôi mắt kia xoay tròn, Mạnh Tân không biết tại sao lại có thể cảm giác sự uy hiếp từ bên trong ánh mắt đó. Con ngỗng trắng đó đi qua đi lại trước mặt hắn, sau đó lại giống như bắt đầu tiến vào lãnh địa của mình đi tuần tra trong vườn dưa hấu.

Mạnh Tân nhìn cảm thấy rất thú vị, con ngỗng này nhìn dường như rất thông minh, anh mắt của nó nhìn qua làm người ta cảm giác rất hung ác, khẳng định sức chiến đấu của con ngỗng trắng này cực kỳ kinh người.

Một ly trà đưa tới, Mạnh Tân nói một tiếng cảm ơn theo bản năng, duỗi tay nhận lấy, sau đó nháy mắt biểu cảm trên gương mặt anh cứng đờ, trừng lớn con mắt nhìn cái tay đưa trà cho mình.

Cái tay trước mắt này thon dài, theo lý mà nói cánh tay này rất là đẹp, nhưng mà, đó là khi có da có thịt chứ không phải con mẹ nó chỉ có xương cốt, là một bộ xương khô.

Mạnh Tân nhìn theo cánh tay xương trắng nhìn lên trên, không ngoài ý muốn nhìn thấy hai hốc mắt mắt bên trong đen như mực, anh nhếch nhếch môi, rất miễn cưỡng nói: "Xin chào!"

Chỉ thấy cái miệng của bộ xương trắng há ra một chút, nhìn giống như là đang mỉm cười, còn có một chút then thừng.

Thần, con mẹ nó còn thẹn thùng!

Mạnh Tân cảm thấy trải qua cảnh tượng kinh hãi như vậy mà anh không có la hét thất thanh, nhất định là nhờ bản lĩnh luyện được qua nhiều năm đi phá án của mình, bằng không khẳng định anh sẽ không bình tĩnh được như bây giờ, thậm chí còn tự hỏi trong lòng, vì sao trong nhà này lại xuất hiện bộ xương người biết đi.

"Oa... hôm nay trong nhà có khách....."

"Không phải Hàn Húc, cũng không phải là Hà Kiến Nhất, là bạn mới của Việt Khê."

"Xin chào người bạn mới, nhưng mà người bạn mới này nhìn qua có vẻ hơi lớn tuổi thì phải."

.....

Âm thanh người rú rít vang lên ở phía sau, Mạnh Tân chỉ mới có 25 tuổi mà bị kêu là lớn tuổi: "....."

Anh không hiểu kỳ chút nào, hoàn toàn không muốn quay lại nhìn xem cái đám đang rú rít sau lưng là gì, ai biết chúng có phải con người hay không.

"Anh tìm tôi có chuyện gì sao?" Việt Khê đi ra khỏi phòng, cô thay đổi một bộ đồ khác, dáng người mảnh khảnh, làn da trắng như tuyết, khí chất trầm tĩnh, chỉ là trên mặt còn mang theo vài phần trẻ con.

Mạnh Tân thấy cô bèn vội vàng đứng lên nói: "Việt tiểu thư." Sau đó rất tự nhiên đem tách trà cầm trên tay đặt lên bàn, còn để ở chỗ rất xa.

"Việt tiểu thư, lần này tôi đến đây thật sự là có việc muốn nhờ vả." Nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, còn có một chút sốt ruột, nhưng vẫn có thể kiềm chế được cảm xúc của chính mình, bình tĩnh kể mọi chuyện rõ ràng từ đầu tới đuôi.

"..... Cô bé kia, không biết vì sao lại luôn ám theo em gái tôi, tôi thật sự không còn biện pháp nào, hy vọng Việt tiểu thư có thể cứu em gái của tôi."

Việt Khê lộ ra vẻ mặt buồn rầu nói: "Nhưng mà tôi còn chưa có ăn cơm chiều, có hơi đói, nhà của anh có bao cơm không?"

Mạnh Tân thấy có hy vọng liền vội vàng nói: "Bao bao, mẹ tôi nấu thức ăn đặc biệt ngon, cô ăn rồi sẽ biết."

Việt Khê lại nói: "Trước tiên tôi phải nói rõ ràng với anh, từ trước tới nay tôi không làm không công bao giờ, tôi cũng phải kiếm sống. Cho nên, tôi sẽ giải quyết việc này cho anh, nhưng anh phải cho tôi một cái lì xì lớn, ít nhất cũng phải một nghìn tệ."

Điều kiện này làm sao Mạnh Tân có thể không đáp ứng được cơ chứ, Mạnh Tân đưa Việt Khê về nhà, ở trên đường gọi về nhà, trước tiên hỏi tình hình của Mạnh Trì, biết cô bé không xảy ra chuyện gì mới nói mẹ Mạnh hôm nay cơm tối nấu nhiều hơn một chút.

Mẹ Mạnh tắt điện thoại, mở cửa ra nhìn thấy Mạnh Trì vì quá mệt mỏi nên đang nằm trên giường ngủ, lúc này mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tí tách, tí tách!

Mạnh Trì mơ màng nghe như có tiếng nước chảy, trong lòng cô nghĩ chẳng lẽ mẹ mở vòi nước mà không đóng chặt lại? Sau đó mơ màng màng màng màng bừng mắt.

Một giọt "nước" rơi tách trong mắt cô, thể giới ở trong mắt cô nháy mắt trở nên đỏ ngầu, mùi máu tanh nồng nặc sộc vào trong mũi cô. Cô gái có cái đầu bị vỡ nát nhìn cô mỉm cười, máu đỏ tươi từ trên khuôn mặt cô chảy xuống dưới đất.

"Á!" Mạnh Trì nhin không được hết một tiếng chói tai, không biết làm sao ngã từ trên giường ngã xuống.

"Lan Ninh" đi đến gần, máu tươi uồn lượn trên mặt đất, một thân váy đỏ như máu trông rất khủng bố.

".....Không phải tớ cố ý không giúp cậu, tớ chỉ sợ hãi. Cậu buông tha cho tớ đi, buông tha cho tớ đi." Mạnh Trì khóc lóc nói, tay chân vô lực bò đến gần cửa sổ.

Áo ngủ đột nhiên nóng rực lên, Mạnh Trì sờ vào túi, cũng mặc kệ đó là thứ gì, chỉ biết nắm chặt trong tay. Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, khi cảm được thứ này, cô liền cảm thấy tay chân lạnh băng của mình dần ấm lên.

Nữ quý thấy đồ trên tay, trong mắt hiện lên vài phần kiêng kỵ.

Mạnh Trì vẫn luôn quan sát cô, về chân chờ trong ánh mắt của cô ta bị cô thấy được, trong lòng nhin không được nhẹ nhàng thở ra.

".....Trì Trì, Trì Trì mau mở cửa, Trì Trì! Sao con lại khoá trái cửa vậy?"

Bên ngoài truyền tới tiếng gọi của mẹ Mạnh, thần sắc nữ quý thay đổi, trong mắt hiện lên một tia tàng nhẫn. Mạnh Trì chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, chờ phục hồi lại tinh thần, thì phát hiện mình đang đứng trên tầng thượng của trường học, mà một bàn tay của cô đang bám vào bên trên, còn thân mình thì đang treo lơ lửng bên ngoài. Chỉ cần cô buông lỏng tay một chút thì sẽ rớt xuống dưới thối nát xương tan.

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới một cái, Mạnh Trì chỉ cảm thấy một trận choáng váng, ý chí muốn sống của cô dâng lên, dùng hết sức lúc trèo lên trên.

Một bàn chân đang đạp trên tay cô, nữ quý tử trên cao nhìn xuống, tràn ngập ác ý nhìn cô.

"Đi chết đi...." Nữ quý há mồm, Mạnh Trì nhìn ra được khẩu hình.

Mạnh Trì nhìn cô ta, tay phải đang nắm chặt đột nhiên truyền đến một trận nóng rực.

"A di đà phật...."

Trong cơn mê mang hoảng loạn, bỗng Mạnh Trì nghe thấy một tiếng niệm phật, rồi sau đó đồ vật cô đang nắm trong tay bắt đầu bốc cháy.

Một tiếng thét chói tai, Mạnh Trì hồi phục lại tinh thần, phát hiện ra trước mắt không còn là trường học, không còn ở khu học tập, càng không có sân thượng, mà ở trước mặt chỉ còn lại nữ quý là thật. Chỉ là lúc này nữ quý về mặt đầy hung dữ giờ lại bị ngọn lửa kim sắc thiêu đốt toàn thân, cô ta ở trong ngọn lửa thống khổ kêu thảm thiết, tiếng la hét của cô khiến người ta cảm thấy sồn hết cả gai ốc.

Nhìn Mạnh Trì một cái thật lâu, nháy mắt nữ quý ở trước mặt cô biến mất. Thấy một màn như vậy, cả người Mạnh Trì dựa vào cửa kính, thân mình mềm nhũn ngã ngồi xuống dưới đất.

Cửa bị mở ra, mẹ Mạnh chạy vào, thấy cô ngồi dưới đất thì biểu cảm trên mặt biến đổi, vội vàng chạy tới hỏi: "Trì Trì, Trì Trì, con không sao chứ?"

Mạnh Trì nhìn bà, đột nhiên duỗi tay ôm lấy bà, gào khóc.

Khi Mạnh Tân cùng Việt Khê đi tới cửa căn phòng thì chính là nghe thấy tiếng khóc của cô ấy, thần sắc Mạnh Tân thay đổi, vội vàng chạy vào phòng. Việt Khê ở phía sau anh, không nhanh không chậm đi theo, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng đảo mắt nhìn âm khí trong căn phòng này.

Xem ra nữ quý thật sự đi theo người trong nhà này.

Đi vào phòng ngủ của Mạnh Trì, Mạnh Tân thấy Mạnh Trì không có việc gì, nhìn không được nhẹ nhàng thờ ra, sau đó nhìn về hướng Việt Khê, kêu một tiếng: "Việt tiểu thư..."

Lúc này, mẹ Mạnh mới chú ý tới phía sau anh còn có một người, đưa mắt nhìn qua, lại là một cô bé nhìn có vẻ còn nhỏ tuổi, chỉ bằng tuổi con gái mình.

Lúc này Mạnh Tân có nói là tìm được người đến giúp đỡ, không phải sẽ là cô bé này chứ?

Trong lòng mẹ Mạnh không chắc chắn lắm.

Việt Khê đi tới, ngồi xổm xuống xem xét tình hình của Mạnh Trì, ngón tay điểm nhẹ ở trên trán cô ấy một cái, chỉ thấy Mạnh Trì nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lâm vào hôn mê.

Sau đó, Việt Khê lấy ra một lá tẩy uế phù dán trên người cô, nói: "Căn phòng này âm khí quá nặng, cô ấy không thể ở đây được, đổi phòng khác cho cô ấy đi."

Mạnh Tân gật đầu, duỗi tay ôm Mạnh Trì qua phòng của mình, lúc này Việt Khê bung tới một chén nước, lại cầm lấy một lá bùa đốt nó ở trên chén nước, xong đưa qua rồi nói: "Lấy cái này cho cô ấy uống hết đi."

Mẹ Mạnh thấy Việt Khê lấy ra một lá bùa rồi vẩy nhẹ, lá bùa xuy một tiếng liền bốc cháy, ngay lập tức làm bà giật mình sững sốt ---cái này nhìn qua, cũng không giống kẻ lừa đảo cho lắm. Chỉ là, uống nước bùa này, có thể được hay không, cái này quả thực mờ mịt.

Mạnh Tân lại thật sự tin tưởng Việt Khê, không chút do dự, anh nhận lấy chén nước bùa dứt cho Mạnh Trì uống.

"Việt tiểu thư, em gái tôi không có việc gì chứ?" Mạnh Tân quan tâm hỏi.

Việt Khê nói: "Ít nhất thì hiện tại không có việc gì, tình huống cụ thể chỉ có thể đợi em gái anh tỉnh lại thì mới biết được."

Mạnh Tân gật đầu, biết hiện tại có sốt ruột cũng chẳng có tác dụng gì.

Mẹ Mạnh đi ra ngoài nấu cơm, bà làm thêm hai món nữa cho buổi cơm chiều.

Mạnh Tân hỏi Việt Khê: "Việt tiểu thư, cô tính làm như thế nào?"

Việt Khê nói: "Cách đơn giản nhất, đương nhiên là bắt nữ quý đó rồi ăn. Nhưng mà, tôi có nghe bạn học nói nữ quý kia có chút đáng thương, cho nên tôi đang do dự có nên ăn cô ta hay không. Nếu ăn cô ta, chẳng phải tôi là sẽ nữ phụ ác độc trong mấy bộ phim truyền hình sao?"

Mạnh Tân: "....."

Một giấc ngủ này của Mạnh Trì liền ngủ tới tận ngày hôm sau, trong khoảng thời gian này, không có một lần nào cô được ngủ ngon, cho nên khi nhìn thấy tình huống như vậy, tất cả mọi người ở Mạnh gia đều thờ dài nhẹ nhõm, cũng tin tưởng bản lĩnh của Việt Khê là thật.

Chờ khi Mạnh Tri tỉnh lại, nhìn qua khí sắc của cô cũng tốt lên rất nhiều, ít nhất tinh thần cũng tốt hơn.

Hiện tại trong nhà họ Mạnh dần không ít bùa, đều là Việt Khê đưa, dựa theo lời Việt Khê nói, hiện tại nhà của bọn họ đều tràn đầy âm khí, chưa nói có thể dụ quỷ tới đây hay không, cho dù là người thường sống thời gian dài trong hoàn cảnh như thế này thì cơ thể cũng sẽ xuất hiện một số vấn đề.

Cũng không biết có phải bọn họ gặp ảo giác hay không, sau khi dán những lá bùa này xong, cảm giác trong nhà ảm áp lên phần nào, hơn nữa trong phòng giống như sáng sủa lên vài phần.

".....Vốn dĩ tôi cho rằng mình sẽ chết, nhưng mà không ngờ, trong lúc nguy cấp, con hạc giấy trong tay tôi đột nhiên cháy lên. Khi đó, hình như tôi nghe được có tiếng người niệm "A Di Đà Phật" sau đó trên người nữ quỷ đó xuất hiện ngọn lửa thật lớn..."

"...Hạc giấy?"

".....Đó là của tôi để lại cho Tri Tri, là do tôi nhặt được ở hiện trường vụ án." Nói rồi Mạnh Tân kể lại cho cô nghe vụ án của Thạch Lâm.

Lâm Thạch.....

Nghe thấy cái tên này, Việt Khê khẽ nhíu mày.

Lúc trước khi nhìn tướng mạo Lâm Thạch, tuy nói sẽ gặp cảnh lao ngục, thậm chí về già tinh thần sa sút gia cảnh bần cùng, nhưng mà lại không có bị liệt hay mất tay chân. Nghe Hà Kiến Nhất nói Lâm Thạch xảy ra tai nạn xe cộ bị cắt mất hai chân, cô còn cảm thấy có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới, hiện tại một lần nữa cô lại ở trong miệng của Mạnh Tân nghe đến tên của người này.

Mà cũng làm cho Việt Khê không xác định được, bên trong vụ của Lâm Thạch, tuyệt đối là có người nhúng tay vào, hơn nữa còn là một cao nhân.

Không biết là ai, cô quả thật có chút tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Edit: Qing Yun

Mạnh Tri bị nữ quỷ kia bám vào người nhiều lần, dương khí trên người cũng giảm theo, còn âm khí thì đại thịnh, điều này khiến sắc mặt của cô rất nhợt nhạt u ám, không có chút tinh thần, hiển nhiên bị quỷ ám vào người khiến cơ thể cô bị ảnh hưởng rất nhiều.

Hơn nữa nữ quỷ bám vào người đồng nghĩa với việc đẩy linh hồn của cơ thể ra ngoài, ít nhiều cũng để lại di chứng nào đó, đơn giản chính là sau đó sẽ xuất hiện tình huống hồn phách dễ dàng rời khỏi cơ thể.

".... Chờ giữa trưa thì ra ngoài phơi nắng nhiều một chút, đuổi âm khí đi." Việt Khê lại đốt cho cô một lá bùa để uống, cẩn thận dặn dò vài câu.

Mạnh Tân vừa nghe vừa gật đầu, lo lắng sốt ruột hỏi: "Việt tiểu thư, cô biết vì sao nữ... Lan Ninh kia luôn quấn lấy em gái tôi không?"

Việt Khê nói: "Lệ quỷ cũng không dễ dàng tùy tiện bám vào ai đó. Hoặc là hai người có bất tự phù hợp, hoặc là do hồn phách của họ quá nhẹ, hồn phách dễ dàng rời khỏi cơ thể, lệ quỷ tự nhiên có thể bám vào người. Tóm lại, không phải vô duyên vô cớ mà lệ quỷ lại bám vào người."

Nói, cô nhìn về phía Mạnh Tri, "Tôi nghe anh Mạnh nói Mạnh tiểu thư nhìn thấy nữ quỷ kia chết?"

Mạnh Tri nghe thấy vậy thì có chút sợ hãi, cô co chân lên sô pha rồi ôm lấy chân mình, đây là biểu hiện không có cảm giác an toàn.

"... Đó là giữa trưa, tôi và bạn đi ăn trưa trở về thì thấy một người rơi xuống. Phịch một tiếng, máu bắn đầy đất... Rất nhiều máu, máu bắn cả lên người tôi. Lúc chết, cậu ấy còn mở to mắt nhìn tôi, vẫn luôn nhìn tôi."

Lúc ấy, cô sợ tới mức không nói ra tiếng, thẳng đến khi bạn học hét lên: "Có người chết!"

Khi đó, cô mới hoàn hồn, hai chân mềm nhũn. Máu của người nọ bắn tung tóe lên mặt cô, cảm giác ảm áp sền sệt này khiến cô buồn nôn.

Nói đến đây, biểu cảm trên mặt cô có vài phần khó coi, cô duỗi tay che miệng lại, giống như sẽ nôn ra ngay sau đó.

Mẹ Mạnh đau lòng ôm lấy cô, nói: "Trách không được có một hôm con về nhà mà cả người đầy máu, những vết máu đó còn không giặt sạch được, cũng may mẹ ném hết mấy cái quần áo kia."

Việt Khê lại rất bình tĩnh: "Vậy là dễ hiểu, trên người của cô dính máu của cô ấy, đó chính là trung gian khiến cô ấy dễ dàng bám lên người cô."

Mạnh Tri cắn môi, làn da trắng đến trong suốt, nhìn càng thêm yếu ớt.

"Chỉ là..." Việt Khê nhìn cô, trong lòng không hề có cảm giác thương tiếc, trực tiếp hỏi: "Quan hệ giữa cô và cô ấy chắc không chỉ vậy đúng không. Nữ quý kia không những bám lên người cô mà còn muốn giết cô nữa, vậy chứng tỏ cô ấy có oán hận cô. Cô đã làm gì khiến sau khi chết cô ấy còn muốn giết cô?"

Nghe vậy, Mạnh Tri vô ý thức run rẩy.

Mạnh Tân trừng lớn đôi mắt nhìn cô, có phần khó có thể tin: "Tri Tri... Không phải em cũng bắt nạt Lan Ninh đấy chứ?"

Trong lòng anh cảm thấy vô cùng vớ vẩn, làm một người cảnh sát, trong anh tràn ngập tinh thần trượng nghĩa, dạy dỗ hai đứa em cũng như thế, không cầu chúng có thể trở thành anh hùng, nhưng càng chưa từng dạy chúng bắt nạt người khác.

"Không, không phải, em không bắt nạt cậu ấy!" Mạnh Tri lắc đầu thật mạnh, liên tục phủ nhận, lắm bả nói: "Không phải, không phải, em không làm gì hết..."

Việt Khê không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh lại khiến Mạnh Tri cảm thấy Việt Khê đã nhìn thấy suy nghĩ trong lòng mình.

Sợ hãi, chột dạ, đủ loại cảm xúc rối rắm chồng chéo lên nhau, cảm xúc của Mạnh Tri đột nhiên tan vỡ, rốt cuộc không nhịn được gào khóc, vừa khóc vừa nói: "Không phải em cố ý, chỉ là em quá sợ, quá sợ hãi, em sợ những người đó cũng đánh em..."

Cô vừa khóc vừa lấp bấp kể ra mọi chuyện, tuy nói năng có phần lộn xộn nhưng cũng đủ để người nghe hiểu được mọi chuyện.

Lan Ninh bị bạo lực học đường ngay từ khi mới bắt đầu vào học, gia cảnh không tốt, thành tích cũng không tốt, chủ nhiệm không ưa cô vì cô kéo thành tích của lớp xuống, cho nên hoàn toàn không khách khí với cô. Bị bạo lực học đường, không phải Lan Ninh chưa từng đi tìm chủ nhiệm, chỉ là chủ nhiệm lớp lại không có kiên nhẫn trả lời cô: "... Sao người ta không đi bắt nạt người khác mà lại bắt nạt em? Em cũng nên xem xét lại chính mình, tự tìm ra nguyên nhân. Tôi rất bận, không có thời gian giải quyết mấy chuyện lông gà vớ tỏi của các em "

Cũng vì chủ nhiệm lớp có thái độ như vậy khiến những học sinh khác như được cổ vũ.

"Em ở lớp 11_5, phòng học ngay bên cạnh lớp 6, em thường xuyên thấy Lan Ninh bị học sinh lớp đó bắt nạt, bọn họ còn từng đẩy cậu ấy vào đồng rác."

Tính tình Mạnh Tri mềm yếu từ nhỏ, nhưng vì ảnh hưởng bởi anh trai nên tâm tính thiện lương, thấy Lan Ninh bị bắt nạt như vậy thì trong lòng cũng có phần khó chịu.

"... Đó là một ngày sau khi tan học, Lan Ninh bị những khác nhốt trong phòng WC, ngày đó là ngày em trực nhật, cho nên em ở lại muộn, chính em đã cứu cậu ấy ra."

Kể tiếp Mạnh Tri và Lan Ninh cũng coi như có tiếp xúc, thậm chí có đôi khi có gì ăn ngon Mạnh Tri cũng cho Lan Ninh một phần. Thường xuyên qua lại, hai cô gái nhanh chóng trở thành bạn thân.

"Tính tình Lan Ninh rất tốt, khi cười rất ngọt ngào, lúc sinh nhật em, cậu ấy còn tặng cho em một cái khăn tự đan..." Ánh mắt Mạnh Tri không có tiêu điểm, như là đang nhớ đến những ngày đó, thật ra lúc đó hai người đều rất tốt.

Nhưng mà, những ngày như vậy lại không dài.

"Chuyện bọn em trở thành bạn tốt bị những người khác biết..." Mạnh Tri cắn ngón tay, "Bọn họ chặn đường đánh em, nói không được làm bạn với Lan Ninh nữa, hỏi có phải em muốn trở thành rác rưởi giống Lan Ninh hay không... Em rất sợ, em thật sự rất sợ, em không dám làm bạn với cậu ấy nữa."

Mối quan hệ bạn bè của hai người, chấm hết bởi cô đơn phương muốn kết thúc.

Mạnh Tri vui đầu vào đầu gối, khóc nức nói: "Em biết, Lan Ninh oán em, hận em, cậu ấy muốn giết em..."

Những người khác ở nhà họ Mạnh hoàn toàn không biết Mạnh Tri còn gặp chuyện như vậy, Mạnh Tân lắc đầu lắm bả nói: "Sao em không nói cho mọi người? Anh hoàn toàn không biết..."

Mạnh Tri hít mũi, nói: "Khi đó anh đang điều tra một vụ án, rất bận, em không muốn quấy rầy anh."

Thời gian Mạnh Tri gặp chuyện đúng lúc xảy ra vụ án giết người liên hoàn, Mạnh Tân gần như không về nhà, cũng không có tâm tư quản hai đứa em.

Mạnh Tào vẫn luôn trầm mặc nhìn bọn họ, lúc này mới lên tiếng: "Em nên nói với anh."

"Nói với anh thì có ích gì?" Mạnh Tri tức giận liếc cậu một cái, "Với cơ thể ma khô này của anh, nói cho anh cũng chỉ thêm người bị đánh."

Mạnh Tào: "..."

Cậu cảm thấy lòng đau xót, nhưng lại không thể phản bác được.

Mạnh Tân thở dài, chuyện đã rồi tính đến mức này, Lan Ninh đã chết, hiện tại đã muộn, nói gì cũng chỉ là mất bò mới lo làm chuồng.

"Viết tiểu thư, cô xem... Phải làm sao đây?" Mạnh Tân hỏi.

Việt Khê nói: "Tôi cho cô ấy một lá bùa, mang theo bên người, dù là tắm rửa cũng không được lấy xuống."

"Sẽ không bị ướt sao?" Mạnh Tri nghi hoặc hỏi.

Việt Khê: "... Không đâu, nó không thấm nước. Tuy nhiên, dù nữ quý không đi theo cô nữa, nhưng cô ấy lại giết nhiều người thì tính tình càng thêm thô bạo, sẽ chỉ biết giết càng nhiều người hơn."

Mạnh Tân có chút sàu, sau đó như nhớ ra điều gì mà nhìn Việt Khê hỏi: "Viết tiểu thư, tôi có thể mời cô về làm cố vấn cho cục cảnh sát không? Tôi muốn mời cô hỗ trợ giải quyết vụ án này."

Việt Khê hỏi: "Có bao lì xì không? Tôi nói rồi, tôi không làm không công."

Mạnh Tân cực kỳ khẳng định nói: "Đương nhiên là có... Tôi biết, bao lì xì tuyệt đối không dưới một ngàn tệ." Dù cục cảnh sát không cho cả một ngàn tên thì tự anh bỏ tiền túi ra cũng được.

Nghe vậy, Việt Khê tức khác vừa lòng.

*

Trở lại cục cảnh sát, Mạnh Tân liền nói chuyện mời Việt Khê làm cố vấn cho mọi người, nhìn thấy đội trưởng còn có phần do dự thì anh nói: "Đội trưởng, anh cũng thấy rồi, vụ án lần này tuyệt đối không phải do người thường gây ra. Chuyện của nhà em trong khoảng thời gian này anh cũng rõ ràng, em gái em bị nữ quý kia quán lấy. Ít nhiều nhờ có Viết tiểu thư mới có thể giải quyết. Nếu không ngăn nữ quý này lại thì sẽ có càng nhiều người chết hơn."

Đội trưởng suy nghĩ giây lát rồi nói: "Cậu đưa vị Viết tiểu thư kia đến cục trước, tôi lại xem xét thêm."

Cho nên, Việt Khê được mời tới cục cảnh sát sau giờ trưa.

Nhìn thấy cô gái trẻ ngoan ngoãn đứng đó đội trưởng cảm thấy có chút quen mắt, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "... Đây không phải cô bé xuất hiện ở nhà họ Giang sao?"

Mạnh Tân gật đầu, nói: "Đội trưởng, anh đừng thấy Viết tiểu thư còn nhỏ mà nghi ngờ, cô ấy rất lợi hại."

Đội trưởng a một tiếng, cũng không biết có tin hay không.

Việt Khê nghiêm mặt, nhìn qua vẫn có vài phần khí thế, cô là được người thuê tới làm việc nên vẫn có tự giác của người làm công, mở miệng hỏi: "Cái nữ quý kia... Chính là người tên Lan Ninh, các anh hẳn là đã điều tra về cô ấy rồi, có tư liệu gì không?"

Đội trưởng hoàn hồn, nghe vậy thì nói: "Vừa lúc chiều nay chúng tôi muốn đến nhà Lan Ninh thăm viếng, Việt... Tiểu thư, cô có thể đi cùng chúng tôi."

Việt Khê nghiêm túc gật đầu.

*

Gia cảnh nhà họ Lan không tốt, nhà ở cũ nát, hành lang chất đầy đồ vật, nồi cháo chậu bát, than tổ ong linh tinh, vừa đi vào quả thật không có chỗ đặt chân.

Mẹ Lan năm nay mới 35 tuổi, thể nhưng đầu đầy hoa râu, dáng vẻ như đã 50. Thấy bọn Việt Khê đến cũng không có bất cứ dao động nào, chỉ bình tĩnh mở cửa cho họ đi vào.

Vào nhà, Mạnh Tân thấy một cái bàn thờ bên phía tay phải, nến hương còn đang cháy, bên trên có một di ảnh, cô gái khẽ mỉm cười, nhìn rất đáng yêu.

Người chết là lớn nhất, mấy người chấp tay bái lạy.

Mẹ Lan dẫn bọn họ vào phòng của Lan Ninh, nói: "Đồ của Ninh Ninh đều ở chỗ này... Một số thứ khác đã thiêu đi rồi, cùng xuống đây với con bé."

Mấy người Mạnh Tân trầm mặc, mẹ Lan tâm trạng không tốt nên không tiếp đón bọn họ mà xoay người đi ra phòng khách, ngồi vào sô pha, tiếp tục xem phim luân lý gia đình.

Việt Khê quét mắt nhìn bốn phía, nói là phòng ngủ nhưng phòng lại rất nhỏ hẹp, một cái giường đã chiếm hơn nửa phòng, bàn học dựa vào cửa sổ, trên bàn còn bày đầy sách vở.

Căn phòng này quá nhỏ hẹp, hai người đi vào liền cảm thấy không có chỗ xoay người.

Việt Khê đi đến bàn sách, cô duỗi tay lật sách trên bàn, sách đầy ghi chú, chữ viết thanh tú rõ ràng, có thể nhìn ra đây là một cô gái rất chăm chỉ nghiêm túc.

Một cuốn sổ nhật ký để trong ngăn kéo, Việt Khê duỗi tay mở ra.

"... Ngày 18/3, hôm nay trời mưa, bọn họ đẩy mình xuống xuống, quần áo mới mua cho mình đều bị bẩn hết, rất lạnh."

"Ngày 2/4, Vương Tử Cao lấy com pa chọc vào tay mình, chảy máu, rất đau, đi bệnh viện phải mất tiền, mình lấy mạng nhện đắp lên, hy vọng nó có thể nhanh khỏi."

"Ngày 21/5, hôm nay nóng quá, thùng rác thật hôi, hôi đến mức mình ghi bài sai cả rồi."

"Ngày 12/6, hôm nay mình thấy Tri Tri, cậu ấy có bạn mới, thật tốt quá, chỉ là Tri Tri không nhìn thấy mình."

"Ngày 14/6, hôm nay bị bạn học nhỏ nước bọt, mình phải đi về giặt quần áo..."

"... Hôm nay bị đánh vỡ đầu, chảy rất nhiều máu, vì sao bọn họ muốn bắt nạt mình? Mình lại không làm gì có lỗi với bọn họ."

"Hôm nay cô giáo nhắc mình, rõ ràng mình không làm gì sai..."

"Có phải mình tồn tại chính là sai lầm không? Vì sao bọn họ đối xử với mình như vậy? Mình hận bọn họ, hận bọn họ..."

"Nghe nói chỉ cần mặc đồ màu đỏ tự sát là có thể biến thành lệ quỷ, cũng không biết có đúng hay không... Nếu sau khi chết mình có thể biến thành lệ quỷ, mình nhất định sẽ giết bọn họ."

"Có lẽ, chết đi sẽ tốt hơn..."

Nhật ký càng đến sau càng ngắn gọn, có thể thấy ý niệm muốn tự sát của Lan Ninh ngày càng mãnh liệt. Đến những tờ cuối cùng, nhật ký đã không còn chữ nào, chỉ toàn là những vết mực dùng sức vẽ lên, cơ hồ rách cả trang giấy.

Việt Khê gấp sách lại, ngẩng đầu nhìn cửa sổ trong suốt, trên cửa hiện lên bóng dáng mờ của ba người bọn họ, mà bên trong lại xuất hiện thêm một bóng dáng màu đỏ rất nổi bật.

Bóng dáng kia nhuộm đầu máu, như là biết Việt Khê đang nhìn mình, nữ quỷ ngẩng mặt lên, nở nụ cười đầy ác ý.

Việt Khê khẽ liếm môi, nữ quỷ này nhìn rất ngon miệng, linh hồn chứa đầy oán hận, cũng không biết là có hương vị gì, cũng có thể là vị cay.

Nghĩ như vậy, ánh mắt cô không khỏi lộ ra vài phần thèm thuồng.

Thân mình "Lan Ninh" cứng đờ, sao cô lại cảm thấy sờn tóc gáy khi bị Việt Khê nhìn như vậy?

Mạnh Tân chà xát cánh tay nổi da gà, nói: "Sao lại thế này, sao tôi lại cảm thấy lạnh... Hắt xì!"

Anh hắt xì thật mạnh, cứ cảm thấy cả người không bình thường.

Đội trưởng cũng cảm thấy kỳ quái, nói: "Hôm nay nhiệt độ là 32 độ, sao lại lạnh như vậy?"

Trong lòng anh có chút nao nao.

Không tự giác tới gần Việt Khê, Mạnh Tân nhỏ giọng hỏi: "Việt tiểu thư... Đây, có phải nữ quỷ kia..."

Việt Khê gật đầu, nói: "Cô ấy đang ở trong phòng này."

Mạnh Tân: "....."

Anh trừng lớn mắt, nhìn Việt Khê không thể tin nổi, vì sao cô lại bình tĩnh như vậy!?

"... Cô, cô không sợ?" Anh hỏi.

Việt Khê hơi suy nghĩ, "Anh nhìn thấy một đĩa tôm hùm đất xào cay xuất hiện trước mặt thì có sợ hãi hay không?"

Mạnh Tân: "???"

Nhưng mà nghe thấy Việt Khê nói như vậy thì sợ hãi trong lòng lập tức tan thành mây khói. Chỉ là, sao có thể kéo tôm hùm đất xào cay và quỷ buộc vào nhau?

Mạnh Tân đứng ở trong phòng, có cảm giác như đang hỗn độn trong gió.

Đội trưởng thấy bọn họ nói nhỏ với nhau thì đi tới hỏi: "Sao tôi lại cảm thấy có chút kỳ quái, hai người có cảm thấy không, căn phòng này khá âm u?"

Mạnh Tân liếc nhìn xung quanh một cái, tuy rằng không thấy nữ quý kia nhưng biết đối phương đang ở đây cũng đủ ghê người, anh nhỏ giọng nói: "Đội trưởng, nữ quý kia... Ở chỗ này."

Đội trưởng cảnh giác nhìn bốn phía theo bản năng, nhưng vào lúc này, không biết có phải vì muốn chứng thực lời Mạnh Tân nói hay không, cánh cửa phía sau lưng họ đột nhiên đóng sầm lại, làm người hít thở khó thông.

Cửa phòng đóng lại, Mạnh Tân và đội trưởng hai mặt nhìn nhau.

Trong phòng nhảy mất như tiến vào đêm tối, gió thổi từng cơn, chạm vào người khiến xương cốt lạnh buốt. Mạnh Tân và đội trưởng vô ý thức nhích tới gần Việt Khê, giống như ở gần cô thì mới có cảm giác an toàn.

Vừa ngừng đầu, bọn họ liền thấy nữ quý trong góc, cô ta bò trên mặt đất, chậm rãi bò đến gần bọn họ, nơi bò qua lưu lại từng hàng vết máu.

Sắc mặt Mạnh Tân và đội trưởng lập tức thay đổi.

"Hizz, trong số những cách chết thì ngã chết quả nhiên là khó coi nhất." Việt Khê thờ dài.

Bị cô nói như vậy, động tác bò về phía trước của nữ quý lập tức cứng đờ.

Sát khí trên người nữ quý rất nặng, cả người đều đang chảy máu, là đáng sợ lúc nữ quý sắp chết, đầu vỡ ra, đen trắng trộn lẫn, tay chân đứt gãy, duy trì một tư thế quái dị.

Việt Khê nói: "Giữ lại oán khí khiến cô vĩnh viễn là đáng sợ trước khi chết, thậm chí sau khi chết sẽ lập lại thống khổ khi đó. Trong lòng cô rất khổ sở, cũng rất căm hận, quan trọng là cô còn trẻ, cho nên tôi có chút do dự. Rốt cuộc có nên ăn cô hay không."

Nữ quý ngừng đầu nhìn cô, chậm rãi đứng dậy.

Mạnh Tân đột nhiên tiến lên bóp cổ Việt Khê, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Tay của tôi, tay của tôi không chịu nổi." "

"Bộp!"

Việt Khê trực tiếp tát Mạnh Tân một cái cơ hồ bay đập vào tường, cô giật giật tay, nói: "Cô không nên chọc tức tôi, tôi mà tức thì sẽ muốn ăn cô."

Cô nhìn bốn phía, nói: "Đây là nhà của cô, mẹ cô còn ở bên ngoài, chẳng lẽ cô muốn mẹ cô thấy đáng sợ xấu xí của mình?"

Nữ quý thoáng cứng đờ, cô ta nhìn Việt Khê một cái, sau đó quay người biến mất.

Đội trưởng nghĩ mà sợ, nói: "Thế mà... Thật sự có quý."

Tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ gặp được một số chuyện không thể dùng khoa học để giải thích, nhưng trước nay anh ta chưa lần nào nhìn thấy quý, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, quả nhiên kinh người.

Mạnh Tân bò dậy khỏi mặt đất, che mũi lại, vừa rồi đập vào tường, anh cảm giác mũi bị đập bẹp rồi.

Đội trưởng nói: "Việt tiểu thư, sao vừa rồi cô không thu phục con quý kia? Nếu buông tha nó thì nhất định nó sẽ lại giết người. Những học sinh đó đáng giận nhưng cũng không đến mức phải chết."

Việt Khê bình tĩnh trả lời: "... Nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó tránh. Thời điểm những người đó bắt nạt Lan Ninh cũng không nghĩ cô ấy vô tội, cô ấy chưa làm gì cả. Có đôi khi tổn thương tâm lý còn khiến người tuyệt vọng hơn tổn thương cơ thể. Hiện giờ những người đó sẽ bị cô ấy trả thù, dù sao cũng là bọn họ gieo nhân, một khi đã như vậy, quả đấng cũng phải tự mình nuốt xuống."

Đội trưởng nghẹn lời, nhưng vẫn nói: "Cô bé thật sự đáng thương, nhưng mà những đứa trẻ kia... Cũng không thể mặc kệ như vậy..."

"... Vậy cũng có liên quan gì tới tôi? Tôi lại không phải bố mẹ họ, không quản nhiều như vậy." Việt Khê đứng tình hợp lý nói.

Đội trưởng: "..."

Anh muốn phát điên.

Việt Khê mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài mẹ Lan còn đang xem TV, trong TV là cảnh gia đình vui sướng hạnh phúc, khiến bà yên tĩnh như vậy càng thêm có phần bi thương.

"... Lúc ấy con bé nói với tôi, nói nó ở trường bị người bắt nạt, tôi cho rằng chỉ là bạn bè đùa giỡn với nhau, còn khuyên nó không cần làm ra vẻ." Mẹ Lan nhìn TV, ánh mắt hoảng hốt, như là đang nói với Việt Khê, cũng giống như tự mình lầm bầm.

"Tôi thật sự rất bận, bận đến mức không có thời gian để ý con bé. Nếu tôi có thể nghiêm túc nghe con bé nói, nghiêm túc xem xét chuyện này, con bé cũng sẽ không tự sát..." Mẹ Lan che mặt mình khóc thút thít.

Việt Khê quay đầu nhìn đi ảnh, không biết từ khi nào, đôi mắt của cô gái trong đi ảnh chảy ra hai hàng huyệt lệ.

*

Đi ra khỏi nhà họ Lan, Việt Khê có chút không vui, cô nói với mấy người Mạnh Tân một tiếng rồi quay người rời đi.

Đội trưởng có chút rối rắm kéo tóc trên đầu mình, nói: "Vị Việt tiểu thư này không giống như muốn giúp chúng ta, vậy phải làm sao bây giờ? Cũng không thể để Lan Ninh giết người như vậy, nếu cứ thế thì chỉ sợ là học sinh lớp đó đều bị giết hết. Con bé lại là quý, chúng ta không bắt được thì công việc này phải làm thế nào?"

Mạnh Tân nói: "Không phải Việt Khê không biết tính nghiêm trọng của việc này, chỉ là cô ấy có chút tức giận..."

Đội trưởng càng ngu người: "Tức giận?"

Mạnh Tân nhìn về phía anh, duỗi tay vỗ vai anh, nói: "Đội trưởng, anh đọc thân từ trong bụng mẹ thì ra không phải không có lý do."

Đội trưởng: "??"

Việt Khê quả thật có chút không vui, đọc được nhật ký của Lan Ninh, cô gái này hẳn là một cái gái hướng nội dễ thẹn thùng, nhưng trong lòng lại là một mảnh xuân hoa. Chỉ là hiện giờ, cô gái âm áp này đã chết, biến thành lệ quý.

Vì sao con người lại đáng sợ như vậy?

Cô không khỏi suy nghĩ.

Ôm ý muốn trở thành lệ quý mà chết, trong lòng Lan Ninh phải mang bao nhiêu oán hận và tuyệt vọng, ngày tháng như vậy cô không thể tiếp tục chịu đựng, rốt cuộc không nhìn được nên đã tìm đến cái chết.

Những người đó, toàn bộ đều là hung thủ giết chết cô.

Nhưng mà, Việt Khê không biết, những người đó thấy cô ấy đã chết liệu có hối hận không. Chỉ là hiện tại khẳng định bọn họ rất hối hận, càng kinh sợ nhiều hơn, bọn họ sợ hãi, không biết khi nào Lan Ninh sẽ đến tìm bọn họ.

Xứng đáng các người lo lắng hãi hùng!

Trong lòng cô nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

Ngồi ở bậc thang trước cửa, Việt Khê duỗi tay chọc chọc vào thân thể của ngỗng trắng, nhìn thấy thân thể mập mạp mũm mĩm của nó lắc qua lắc lại, sau đó lại tự mình nỗ lực giữ cân bằng, đôi cánh sau lưng nó giang ra, lông ngỗng trắng tinh xinh đẹp, ánh mặt trời chiếu vào bên trên, giống như đang phát sáng lên.

"Đại Bạch, có phải mày béo lên rồi không?" Việt Khê chống cằm hỏi.

Nghe vậy, Đại Bạch nổi giận ngay lập tức, toàn bộ lông trên người đều dựng hết lên.

Thời gian chưa lâu, thế mà dưa hấu trong vườn đã lớn hơn rất nhiều, từng trái từng trái tròn mập đều, da xanh ruột đỏ mọng, trông rất ngon. Bởi vì sử dụng nhân nhưỡng, nên hương vị của nó rất ngon ngọt. Làm một con ngỗng trắng, sau khi Đại Bạch ăn dưa hấu, nó không còn chạy đi đánh nhau cũng không chạy ra ngoài chơi nữa, mà thay vào đó, nó lại ngày ngày mở to đôi mắt như hạt đậu của mình mà nhìn chằm chằm những trái dưa hấu kia.

Dưới tình huống như thế, bộ lông của nó cũng được dưỡng đến trắng tinh tươm, ngay cả thân thể, dường như cũng tròn lên một vòng.

Liếc nhìn cơ thể của mình, Đại Bạch liếc cầu kính, xoay người ừ rử đi tới bên cạnh mấy trái dưa hấu trong vườn, đem đầu của mình nấp trong đám dưa hấu. Nó cảm thấy, làm một con ngỗng trắng xinh đẹp, nó cần phải hiền lành một chút.

Mấy người giấy nhỏ đứng ở phía sau cửa, nhỏ giọng nói chuyện.

"Việt Khê không vui, không vui sao?"

"Khăng định là đang không vui, đều đi bắt nạt Đại Bạch rồi, Đại Bạch thật là đáng thương."

.....

Một bóng người ngồi ở bên cạnh cô, Hàn Húc đưa cho cô một cây kem, rồi sau đó tự mình xé vỏ kem của mình, cũng ngồi chung với cô ở bậc thang trước cửa, hỏi:

"Sur phụ, cô không vui sao?"

Việt Khê xé vỏ kem ra, ngay lập tức đưa kem vào miệng, nói mơ hồ không rõ: "Tôi không vui, hơn nữa còn là siêu không vui."

Hàn Húc cười: "Vậy tại sao sur phụ lại không được vui, có thể nói tôi nghe được không?"

Việt Khê suy nghĩ vài giây rồi nói: "Tôi đang buồn rầu, không biết phải nên chọn như thế nào....?"

Cô kể cho cậu nghe chuyện về Lan Ninh, cuối cùng nói: "Người đã chết, vốn không nên lưu luyến nhân gian. Trên người cô ấy lại mang oán khí, lệ khí rất nặng, giết quá nhiều người, chung quy khó có thể luân hồi. tôi nghĩ, tôi nên giúp cô ấy siêu độ. Nhưng mà, tôi lại nghĩ, trước khi cô ấy chết đã chịu nhiều thống khổ như vậy, hoặc cho dù có hồn phi phách tán, cô ấy cũng không muốn buông tha mọi thứ để đi luân hồi."

".....Nếu đổi lại là tôi, tôi nhất định sẽ giết hết những người đó, bởi vì tôi rất hẹp hòi." Việt Khê lại nói thêm một câu.

"Nếu là sur phụ, bọn họ càng có khả năng bị bạo hành ngược lại hơn." Hàn Húc khẽ cười một tiếng, đôi mắt hần rử xuống, hàng mi dày dài ở bên đáy mắt lưu lại một bóng ma, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, cậu nhàn nhạt nói: "Con người thật sự là một loại sinh vật rất kỳ quái, luôn không phân rõ thiện ác, có lẽ bọn họ còn không ý thức được đó là việc ác, thì đã làm việc đó rồi."

"Nếu Lan Ninh không biến thành quỷ mà chỉ đơn thuần chết đi, có lẽ sẽ có một số người cảm thấy hối hận, có lẽ còn có một số người..... Có thể cười nhạo cô ấy nhất gan. Nhưng hết thấy tất cả những điều này, một thời gian trôi qua, đều sẽ bị thời gian vùi lấp, ai cũng sẽ không nhớ rõ. Từng có một cô gái như vậy, bởi vì bị bọn họ bạo lực, mà chết ở cái tuổi rực rỡ nhất đời người."

Đối với những người này mà nói, cái chết của Lan Ninh không ảnh hưởng gì đến họ. Ngoại trừ cha mẹ của cô ra, người thân cận, rất nhiều người đều sẽ quên, có một cô gái, bởi vì việc làm độc ác của bọn họ, ở thời gian đẹp nhất, thế giới của cô chấm dứt.

"Sur phụ, cậu muốn về phía bên nào? Là Lan Ninh, hay là cảnh sát?" Hàn Húc hỏi.

Việt Khê có chút hoảng hốt, cô gác đầu lên gối, như là đang tự hỏi chính bản thân mình phải làm như thế nào.

*

Ngày thứ ba, trường Nhị Trung lại có người chết, lần này là bị chết ngạt ở bồn cầu. Đúng vậy, là ở bồn cầu, nước trong bồn cầu rất cạn, nhưng mà cậu ta lại có thể chết ở trong đó, cả người đều bị ướt sũng, toàn thân đều là nước tiểu, chết vô cùng khó coi.

Mạnh Tân hút một hơi thuốc lá, trước kia anh không hút thuốc, nhưng từ khi đi làm, càng ngày anh càng nghiện hút thuốc lá nặng hơn.

".....Không, con trai của tôi, Bảo Nhi của tôi!" Một người phụ mập mạp không để ý đến nước tiểu mà ôm lấy đứa trẻ đã chết kia, ôm chặt nó khóc lớn.

Đội trưởng kéo kéo tóc của mình, cảm giác như đầu mình sắp trọc tới nơi rồi.

".....Đây đã là người chết thứ tư rồi."

Hơn nữa những người này đều chết trong trường học. Hiện tại những người chết này đều ở lớp 6, bởi vì trong thời gian gần đây trường Nhị Trung lại chết thêm hai người, bố mẹ của học sinh này đã xin cho cậu nghỉ học, để cho cậu ở nhà tự học. Nhưng mà, sáng sớm hôm nay, bố mẹ cậu ta lại phát hiện cậu không có ở nhà, cuối cùng lại tìm được cậu ở trong nhà vệ sinh của khu dạy học trường Nhị Trung.

Mạnh Tân dường như đang lẩm nhẩm nói: "Rốt cuộc khi nào thì cô ta mới chịu buông tay đây? Thật sự muốn giết hết tất cả mọi người mới cam tâm sao?"

Đội trưởng hỏi: "Việt tiểu thư ở bên kia nói như thế nào?"

Mạnh Tân thờ dãi nói: "Đợi một lát em đi đến Nhất Trung tìm cô ấy, xem xem cô ấy có nguyện ý giúp chúng ta không. Nhưng mà, em cảm thấy cô ấy sẽ không trợ giúp chúng ta đâu, tốt nhất là chúng ta nên lên kế hoạch cho tình huống tệ nhất."

Đội trưởng gật đầu, thờ dài nói: "Bên trên cũng đã đi tìm một thiền sư tới đây, hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết vụ án này."

Mà lúc này, ở ngay trên đỉnh đầu bọn, một bóng dáng màu đỏ dùng ánh mắt bình tĩnh đang nhìn xuống phía dưới. Oán khí trên người cô ngày một tăng lên, đáng vẻ hoàn toàn không thay đổi so với lúc vừa chết đi.

Buổi chiều Mạnh Tân đi Nhất Trung tìm Việt Khê, chủ nhiệm lớp cho người đi kêu Việt Khê, thấy Mạnh Tân lấy ra một điều thuốc, có chút ngượng ngùng nói: "Nơi này thường xuyên có học sinh đi tới, nên cấm hút thuốc."

Ông duỗi tay chỉ chỉ tấm biển cấm hút thuốc.

Mạnh Tân vừa mới rút điều thuốc ra, thấy vậy bèn nhét lại hộp.

Lão Chu kéo ghế ngồi xuống gần anh, nhỏ giọng nói: "Đồng chí cảnh sát, Việt Khê của lớp chúng tôi, tuy thành tích không được tốt, nhưng tính tình của con bé rất tốt, ngoài việc lên lớp hay ngủ trong giờ học ra thì nó chưa bao giờ vi phạm nội quy nào khác, tôi tin tưởng nó tuyệt đối sẽ không ra chuyện gì trái pháp luật.... Anh, có phải anh đến đưa giấy khen thưởng cho nó không? Có phải nó làm chuyện gì tốt được khen thưởng hay không?"

Mạnh Tân: "..... Thầy đừng lo lắng, tôi chỉ là có chút việc muốn em ấy hỗ trợ thôi."

Nghe được là muốn tìm Việt Khê để giúp đỡ, lão Chu nháy mắt liên nhẹ nhàng thờ ra, cười nói: "Hỗ trợ à, anh yên tâm, Việt Khê của chúng tôi là một cô gái tốt, lấy giúp người làm niềm vui, khẳng định em ấy sẽ không cự tuyệt."

Đang nói, vừa vặn Việt Khê đi vào, lão Chu vội vàng kêu cô đi vào: "Việt Khê à, mau đến đây, ở đây có một vị cảnh sát muốn tìm em."

Việt Khê nhìn về phía Mạnh Tân, không đợi anh ta mở miệng, cô đã nói: "Tôi biết anh đến đây để làm gì, nhưng mà tôi không muốn giúp các anh."

Mạnh Tân sừng sốt, anh nhíu mày nói: "Việt tiểu thư, tôi biết là cô thấy Lan Ninh đáng thương, nhưng mà, cho dù là mấy đứa trẻ đó có tội thì những tội này cũng không đáng để chết."

"...Nhưng mà Lan Ninh đã chết, là bọn họ hai chết cô ấy." Việt Khê bình tĩnh nói ra sự thật này, "Đây cũng là nhân quả báo ứng, lúc trước bọn họ bắt nạt Lan Ninh đó là nhân, mà Lan Ninh trả thù bọn họ, đây là quả, bọn họ nhận ở đây đều là nhân quả tuần hoàn."

"Nhưng đây chính là phạm tội!" Mạnh Tân tuy rằng đáng thương thay cho Lan Ninh, nhưng lại vô cùng không tán thành hành động của cô ấy.

Việt Khê lạnh nhạt nhìn anh, nói: "Đó là bởi vì cô ấy mãi mãi không có được công bằng.... Sự công bằng đối với cô ấy không chỉ đến muộn mà còn là không có. Vì vậy mà cô ấy đã mất mạng, hoàn toàn tuyệt vọng cùng sợ hãi, đối với cô ấy mà nói, cái chết là sự lựa chọn cuối cùng. Mà cô ấy hy vọng sau khi chết có thể trả lại cho bọn họ tất cả những gì họ đã gây ra cho mình, cho nên cô ấy mới biến thành lệ quỷ để báo thù."

Mạnh Tân: "..... Vậy Việt tiểu thư, cô thật sự không muốn hỗ trợ sao? Một mạng đền một mạng, Lan Ninh đã giết bốn người, như vậy là quá đủ rồi. Cho dù là quỷ thì như vậy cũng là phạm pháp. Kể cả là báo thù, hiện tại cô ấy một người lại giết thêm một người, như vậy cô ấy chẳng khác nào những người đã từng bắt nạt cô ấy?"

"Cái đó vẫn khác nhau, ít nhất những người đó là vô duyên vô cớ bắt nạt cô ấy, còn cô ấy là có lý do mới giết người." Việt Khê nghiêm túc giải thích nói.

Mạnh Tân: "....." Tôi không muốn nghe, cảm ơn.

Việt Khê nhíu mày nói: "Lan Ninh..... Tôi có thể đi gặp cô ấy, nhưng không phải vì những người đó, mà là vì cô ấy. Sát nghiệp mỗi khi giết một người sẽ nhiều lên một tầng, giết đủ mười người, sẽ không còn cách nào có thể quay đầu lại."

Cái chờ đợi cô ấy, không chỉ không được siêu sinh, mà còn là trực tiếp hồn phi phách tán. Nếu đi vào địa phủ, vậy thì phải bị đánh vào mười tám tầng địa ngục. Mà đây cũng là quả, cô ấy giết người đó là nhân.

Sau khi hẹn xong thời gian gặp mặt thì Mạnh Tân rời đi, về mặt lão Chu nhìn bọn họ như đang trong mộng, cảm thấy quả thật mình nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cái gì mà nhân quả không nhân quả, còn có Lan Ninh... Đó không phải là nữ sinh đã nhảy lầu tự tử hay sao?

Đột nhiên ông cảm thấy bốn phía có chút lạnh.

*

Ban đêm, vừa đúng mười hai giờ, bóng tối bao trùm trường Nhị Trung. Tuy rằng đã khai giảng, nhưng bởi vì xảy ra việc này khiến rất nhiều học sinh sợ hãi chuyển về nhà, bởi vậy bên trong trường rất an tĩnh.

Cả đám người Việt Khê, Hàn Húc cùng với Mạnh Tân đi vào trường Nhị Trung, cô liếc nhìn bốn phía một cái rồi nói: "Trước tiên đi tới nơi mà Lan Ninh chết nhìn thử xem."

Lan Ninh nhảy lầu tự tử chết ở trên sân thượng khu dạy học, tổng cộng mười sáu tầng, cửa ra tầng thượng bị khoá trái. Mạnh Tân đã liên hệ với bên phía trường học lúc bọn họ đi tới trường Nhị Trung, cho nên hiện tại có một giáo viên đi cùng với bọn họ.

Giáo viên họ nhìn Việt Khê và Hàn Húc rõ ràng còn rất nhỏ tuổi, không hiểu tại sao cảnh sát muốn đi phá án còn dắt theo hai đứa nhỏ để làm gì, ông một bên lấy chìa khoá, một bên nói: "Nơi này vẫn luôn luôn khoá, nhưng mà có mấy đứa nhỏ thích chơi ở trên này, nên thường xuyên cạy khoá trốn lên được, cũng không sợ xảy ra chuyện gì nguy hiểm."

Khoá được mở ra, ông đưa tay mở cửa ra, trong nháy mắt, gió ở bên ngoài thổi tới, dường như có mùi máu tanh thoang thoảng trong gió.

Bọn họ bước ra sân thượng, phía sau truyền tới âm thanh ken két, cửa đột nhiên bị gió thổi đóng lại. Hiện tại là nửa đêm, thế nên một tiếng động này thôi cũng khiến cho lòng người hoảng sợ.

Giáo viên kia đi qua xem, nhỏ giọng nói thầm: "Tại sao lại có gió lớn như vậy....."

Chỉ là rất nhanh, vẻ mặt của ông đột ngột thay đổi, có chút kinh hoàng nói: "Cửa này, cửa..... Cửa bị người ta khoá rồi."

"Cũng có thể không phải người khoá, mà là do quỷ." Hàn Húc cười tủm tỉm nói.

Giáo viên: "....."

Việt Khê đi đến bên rìa sân thượng nhìn xuống phía dưới, tầng lầu cao hơn mười tầng, ai nhát gan nhìn xuống dưới chỉ sợ sẽ bị hù cho chết. Chỉ là, từ sau khi Lan Ninh xảy ra chuyện, bốn phía sân thượng đều được gắn thêm hàng rào bảo vệ, cũng là vì sợ xảy ra chuyện tương tự một lần nữa. Sau lần trước, vẫn có một học sinh nhảy lầu tự sát.

Có gió thổi qua, Việt Khê hít thở lại theo bản năng.

".....Bên trên, bên trên có người!" Có người hoảng sợ la to.

Việt Khê ngẩng đầu lên, đập vào mắt là "Lan Ninh" với bộ váy đỏ rực đang bay về phía bọn họ, hơi thở âm trầm dữ tợn, sau khi giết bốn người, quả thực ảnh hưởng tới tính tình của cô rất rõ, cô đã hoàn toàn biến thành lệ quỷ.

"Lan Ninh" Việt Khê kêu tên của cô ra.

"Lan Ninh" nhìn về phía cô sau đó quét một vòng nhìn xung quanh, ánh mắt lạnh băng tràn ngập ác ý, mở miệng nói: "Các người đến muốn ngăn cản tôi? Tại sao các người lại muốn giúp bọn họ? Bọn họ đáng chết, tất cả bọn họ đều đáng chết! Tôi muốn giết hết bọn họ, giết hết tất cả bọn họ!"

Cô ta la hét điên cuồng như mất khống chế. Nghe mẹ Lan Ninh nói, khoảng thời gian đó, cảm xúc của Lan Ninh không được bình thường, cô ấy bị những người kia ép tới mức phát điên rồi.

"Tất cả các người đều muốn giúp bọn họ.....Tôi muốn giết mấy người, giết hết mấy người...."

"Cô muốn giết tôi? Nhưng mà cô đánh không lại tôi...." Việt Khê nói chính là sự thật, cô nghĩ vài giây rồi nói: Nếu như cô cứ muốn giết tôi, thì tôi đây chỉ đành phải ăn cô thôi."

Lan Ninh: "....."

"Hơn nữa tôi đến đây không phải là để bắt cô, tôi chỉ muốn hỏi cô, cô có biết, nếu cô giết quá nhiều người, cuối cùng kết cục của cô phải chịu là hồn phi phách tán, không được đầu thai không?" Việt Khê nghiêm túc nhìn cô: "Cho dù là như vậy, cô cũng không hối hận hay sao?"

"Không hối hận..... Cho dù là hồn phi phách tán, tôi cũng phải giết hết bọn họ!" Lan Ninh khóc nói, trong mắt chảy ra hai hàng huyết lệ, huyết lệ vừa rơi xuống dưới đất ngay lập tức biến thành ngọn lửa, ngọn lửa đó rõ ràng làm cho cô rất đau đớn, không ngừng thiêu đốt cơ thể cô.

Mà ngọn lửa đó, chính là sát nghiệp.

Mỗi khi giết một người, sát nghiệp càng nặng, uy lực của ngọn lửa đó cũng lớn theo. Trong người cô tràn ngập oán khí, oán khí đó sẽ biến huyết lệ thành ngọn lửa đốt cháy cô, nó sẽ thiêu đốt cô tới khi cô hồn phi phách tán.

Việt Khê lẳng lặng chăm chú nhìn cô, nói: "Cho dù cô không ra tay, thì sớm hay muộn bọn họ đều phải chuộc tội cho những sai lầm mình gây ra, như vậy cũng không khác cô giết bọn họ là mấy."

Lan Ninh cười một tiếng, Việt Khê có thể cảm thấy mọi vật trước mắt đột nhiên quay cuồng, cô phát hiện mình đang đứng trong một phòng học. Đang là mùa đông, bên ngoài trời giá rét, cửa sổ ở cuối phòng mở ra, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào.

Ánh mắt Việt Khê dừng ở vị trí cuối phòng học, đó là chỗ mà Lan Ninh ngồi, cô mặc một chiếc áo bông mỏng manh, bên cạnh là gió lạnh thổi tới, khi gió lạnh thổi vào cả người cô liền phát run, ngón tay bị đông lạnh đến đờ đẫn.

Cô nghĩ, đại khái đây có thể là bên trong thế giới của Lan Ninh, đây là thời điểm trước khi cô chết.

"....Cô ơi, em có thể đóng cửa sổ được không ạ?" Tan học, cô nhỏ tiếng nói với chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp không kiên nhẫn nhìn cô nói: "Ngày mùa đông, không khí trong phòng học không được thông thoáng? Em là một đứa trẻ tốt, phải nghĩ

cho mọi người chứ."

Nhưng mà em rất lạnh.

Lan Ninh trầm nghĩ trong lòng, nhưng lại nghĩ tới phải đối xử tốt với mọi người, thế nên cô đành ngoan ngoãn gật đầu.

Tiết toán học cần phải dùng đến compa và thước kẻ, cô vừa mới mua bộ mới, rất dễ thương.

Đại ma vương của lớp học ném bộ compa của cô xuống dưới đất, sau đó lấy compa đâm vào tay cô, Lan Ninh càng khóc những người đó càng khoái chí cười lớn hơn. Thế nên cô đã học được thói quen cắn chặt răng, không kêu rên một tiếng nào.

Buổi chiều đến phiên cô trực nhật, trong lớp học không có một bạn học nào chịu cùng cô dọn dẹp, cho nên đều là một mình cô ở lại dọn.

Cô bị người ta đẩy mạnh vào nhà vệ sinh, những người đó ấn đầu cô xuống bồn cầu, cô kháng cự đẩy dụa, bọn họ liền đánh cô, đá vào người cô, còn túm lấy tóc cô.

Mẹ cô cho tiền tiêu vặt, còn chưa có đựng tới thì đã bị bọn họ lấy đi, cô muốn tránh đi, thì bị bọn họ đẩy vào đồng rác.....

Mọi chuyện xảy ra cho tới khi cô nhảy từ trên tầng thượng khu dạy học, thì mới dừng lại.

"Lan Ninh nhảy lầu chết rồi? Người như nó sống cũng dư thừa, chết đi là tốt nhất."

"Các cậu nói xem, sau khi nó chết có thể biến thành quỷ hay không? Lan Ninh có đến tìm chúng ta trả thù hay không?"

"Xuy~ lúc nó còn sống tớ còn không sợ, nó chết rồi sao tớ phải sợ chứ?"

"Ha ha ha, chính là như vậy....."

Cái mà bọn họ không ngờ tới, Lan Ninh thật sự đã trở về tìm bọn họ.

Từng cảnh tượng hiện ra trước mắt, Việt Khê đã xem xong cuộc đời ngắn ngủi của Lan Ninh, cuộc đời ngắn ngủi đầy nỗi đau và tuyệt vọng. Cô không hiểu, con người tại sao lại đáng sợ đến mức như vậy, tại sao phải làm tổn thương người khác, vì sao lại bắt nạt người khác.....

".....Bọn họ nói, nếu mặc đồ màu đỏ mà tự sát thì có thể biến thành quỷ. Ha ha ha, bọn họ không nghĩ tới, không nghĩ tới tôi đã trở lại tìm bọn họ, tôi tới tìm bọn họ..."

Lan Ninh cười lớn, trên mặt cô ngập tràn sung sướng, vô cùng vui vẻ nói: "Tôi sẽ bộ trả lại cho họ tất cả những gì họ từng làm với tôi. Bọn họ khóc lóc với tôi, cầu xin tôi tha cho họ..... Nhưng, tôi sẽ không bao giờ tha cho họ, tôi muốn bọn họ phải chết, tôi muốn bọn họ từng người từng người đều phải chịu báo ứng!"

Việt Khê ngẩng đầu, gió thổi tóc cô trở nên lộn xộn, cô thi triển thuật pháp, một đạo kim quang dừng trên người Lan Ninh, Lan Ninh cảnh giác nhìn cô, hỏi: "Cô làm gì với tôi vậy?"

Việt Khê nói: "Không có gì, tôi chỉ muốn làm cho cô bình tĩnh lại, không cần phải bị sát nghiệp che mờ lí trí mà giết người không nên giết."

Trên tay lệ quỷ dính quá nhiều máu, sẽ từ từ mất đi lí trí của mình, đến lúc đó, nếu như giết phải người vô tội, những người đó lại không có tội tình gì?

Cô xoay người, thấy cả đám người Mạnh Tân bộ dạng thống khổ, khuôn mặt đần ra. Tất cả bọn họ hiện tại đều bị vây trong ảo cảnh của Lan Ninh, trải qua tất cả thống khổ mà cô đã trải qua.

Cô đi qua đánh thức tất cả bọn họ, toàn thân Mạnh Tân túa ra mồ hôi lạnh, nói: "Vừa rồi đó là cái gì vậy....?"

Việt Khê nói: "Đó chính là quá khứ của Lan Ninh, khó chịu sao, đau khổ sao? Lúc đó cô ấy phải chịu những đau khổ như vậy. Chính tôi cũng biết, cô ấy làm như vậy là phạm tội. Nhưng mà, vào thời điểm cô ấy cần công lý nhất, sự công bằng lại không xuất hiện...."

"Nhưng mà, nếu như thế giới này là như vậy, có oán báo oán, có thù báo thù, vậy thế giới này, pháp luật còn có lợi ích gì? Vậy cái thế giới này, cũng đã sớm loạn rồi." Đôi mắt Mạnh Tân sáng lên, mặc kệ Lan Ninh có bao nhiêu đáng thương, anh vẫn luôn giữ vững chính kiến của mình, hoàn toàn không vì vậy mà mềm lòng, "Mặc kệ vì lí do gì mà giết người, đó đều là phạm tội, đều phải chịu sự trừng phạt của pháp luật."

Việt Khê cười nói: "Không sai, anh nói đúng. Chỉ là, con người tôi đây, cũng không hẳn là một người chính nghĩa, tôi cũng không phải là người lương thiện, người khác sống hay chết không có liên quan gì đến tôi... Cho nên, công lý còn phải dựa vào những chú cảnh sát như các người gìn giữ."

Mạnh Tân nói: "Vậy cô....."

Việt Khê nói: Ngoài tôi ra, tôi tin tưởng rằng cục cảnh sát của các người còn tìm những người khác đến đối phó với cô ấy....."

Cô nhìn về phía khoảng không trên không trung, hít một hơi nói: "Chuyện này, phải kết thúc ngay tại đây."

Mặc kệ như thế nào, mọi chuyện đều nên phải chấm dứt.

Trên đường trở về, Hàn Húc khẽ cười một tiếng, nói: "Sur phụ, cô vẫn mềm lòng. Cô như vậy, thực sự dễ dàng bị người khác bắt nạt."

Việt Khê không phục nói: "Ý cậu là Lan Ninh? Tôi mềm lòng chỗ nào?"

Hàn Húc nói: "Sur phụ, một bên cô biết cô ấy giết người là không đúng, nhưng mà một bên cô lại không đành lòng ra tay giết cô ấy.....Cô nói như vậy không phải đang mềm lòng hay sao?"

".....Chỉ là tôi cảm thấy, cô ấy vẫn luôn chờ đợi công lý nhưng nó không xuất hiện, sau khi cô ấy chết, tôi có tư cách gì lấy lý do vì công lý mà bắt cô ấy?" Việt Khê nhún nhát nói.

Nhưng, cô cũng không nói Lan Ninh làm như vậy là đúng, cho nên cô không thể nào giúp hai bên được. Tuy nhiên, nếu biết ai ra tay làm loạn, cục cảnh sát sao có thể để cho người đó làm loạn được nữa chứ?

Ngày thứ hai vào thời điểm mọi người đi học, Triệu Lộ vui vẻ đi tới, nhỏ giọng nói: "Biết không Việt Khê? Nghe nói cục cảnh sát đã tìm được người chuyên nghiệp đối phó với Lan Ninh rồi."

Việt Khê nhìn cô.

Triệu Lộ nói: "Tớ nghe dương của tớ nói, hình như người đó đến từ liên minh thiên sư, là người thật sự rất có bản lĩnh, Lan Ninh có thể xảy ra việc gì không?"

Việt Khê có chút xuất thần, nói: "Những người đó bắt nạt cô ấy, cho nên cô ấy mới giết họ. Mà cô ấy giết người, vì thế cũng sẽ có người tới bắt cô ấy, đây cũng là nhân quả."

Triệu Lộ có chút nhụt chí nói: "Cái này tớ biết, chỉ là....."

Chỉ là thấy Lan Ninh có chút đáng thương mà thôi.

Sau đó, ngẫu nhiên Việt Khê cũng có nghe được một số tin tức liên quan đến trường trung học Nhị Trung, người ở liên minh thiên sư quả thực cũng có chút bản lĩnh, sau đó lại trôi qua thêm một tháng, không còn nghe thấy tin tức Nhị Trung xảy ra án mạng nữa, các học sinh cũng dần dần khôi phục lại việc học tập bình thường.

Cho đến một ngày về đến nhà, Việt Khê nghe thấy bên ngoài có tiếng động, cô mở cửa, liền thấy Lan Ninh dựa tường ngồi dưới đất, sắc mặt xanh trắng, hơi thở mỏng manh.

Việt Khê nhìn cô, không nói chuyện.

Lan Ninh hơi mỉm cười, nói: "Tôi, tôi đã giết bọn họ.....tất cả bọn họ tôi đều giết hết, ha ha ha! Đáng tiếc, còn một vài người, còn có vài người....."

Vừa cười, máu liền chảy ra không ngừng từ khoe miệng, máu rơi xuống trên người cô, lập tức hoá thành những ngọn lửa đỏ rực, thiêu đốt cơ thể của cô. Ngọn lửa nhanh chóng bao trùm lấy thân thể, trên mặt cô xuất hiện sự thống khổ đau đớn, thân thể ngày càng trở nên trong suốt.

Việt Khê đi đến bên người cô, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, nói với ngữ khí chậm chậm: "Một người ở dương gian tạo nghiệp, nếu cả đời không chịu hối cải, như vậy khi người đó chết đi, xuống địa ngục, sẽ phải trả hết trong một lần. Những gì mà bọn họ đã gây tổn thương lên cơ thể cô, khi chết đi bọn họ sẽ phải trả giá gấp bội."

Nghe thế, Lan Ninh nhẹ nhàng nở nụ cười, như được giải thoát, cô nhỏ giọng nói: "Vậy là tốt rồi....."

Máu tươi vẫn chảy không ngừng trên người cô, nhưng hiện tại đáng sợ của cô không hề đáng sợ chút nào, khuôn mặt khôi phục lại nét thanh tú trắng nõn giống như khi cô còn sống, sạch sẽ xinh đẹp, kỳ thật cô vốn là một cô gái thanh tú, lúc cười lên rất xinh đẹp.

".....Hãy mơ một giấc mơ đẹp đi."

*

Hôm nay là ngày đầu tiên trong cuộc sống cấp ba của Lan Ninh, ở một nơi xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm, làm cho cô có chút cảm giác khẩn trương, nhẹn không được đưa tay sửa đồng phục trên người, hôm nay cô còn cố gắng chải một kiểu tóc thật xinh đẹp.

Cấp ba là như thế nào đây?

Trong lòng cô có chút mong đợi, không biết có ai muốn làm bạn với cô hay không?

Tâm trạng hồi hộp, cô đi đến phòng học của chính mình, ngẩng đầu nhìn lên bảng tên của lớp mình, là lớp 11_6. Cô sẽ học tập với các bạn trong ba năm cấp ba ở đây.

"Chào mọi người, tớ là Lan Ninh....." Cô thẹn thùng cười, có chút ngượng ngùng, bởi vì cô là người cuối cùng bước vào.

Ở thành phố A, trường Nhất Trung được coi là trường tốt nhất, cô có thể vào được trung học Nhị Trung, kỳ thật đã rất giỏi rồi.

"Chào cậu, tớ là Mạnh Trì." Một bạn học nữ đứng trước mặt, mỉm cười với cô.

"Chào cậu, tớ là Lan Ninh....."

Nhìn các bạn học ở xung quanh mình đang mỉm cười, Lan Ninh nở một nụ cười tươi rộ.

"Chào các bạn."

Cô nghĩ, cuộc sống ở cấp ba sau này, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit: Xoài

Beta: Qing Yun

Mặt trời dần trôi về phía chân trời, cả tầng mây nhuộm màu đỏ rực như bốc cháy.

Việt Khê ngồi ở trước cửa, lẳng lặng nhìn bầu trời trên cao.

Mắt của người thường sẽ không thể thấy được, ở ngay bên cạnh cô, ngọn lửa đang đốt cháy quỹ hồn, ngọn lửa này có phần đặc biệt, nó là sát nghiệp hình thành trên người Lan Ninh. Sát nghiệp trên người cô càng nặng thì uy lực của ngọn lửa càng mạnh.

Ngọn lửa này còn được gọi là nghiệp hỏa, tuy là nghiệp hỏa bình thường nhất, cũng đã đủ để cho quỹ hồn bình thường như Lan Ninh không thể chịu được.

Nghiệp hỏa sẽ đốt sạch tất cả nghiệp chướng trên người cô ấy, cho đến khi linh hồn của cô trở nên sạch sẽ trong suốt, không dính bụi trần. Tuy nhiên nếu không chờ được đến khi nghiệp chướng bị đốt sạch, linh hồn của cô ấy không chịu đựng được đau đớn, sẽ hồn phi phách tán.

Việt Khê quay đầu nhìn nữ quỷ bên cạnh, cô ấy nhắm hai mắt, không còn là diện mạo đáng sợ lúc chết, đáng vẻ xinh xắn ngoan ngoãn, trên mặt mang theo nụ cười nhân hậu, nhìn giống như đang ở trong giấc mơ đẹp. Trong giấc mơ ấy, cô có bạn bè thân thiết, thầy cô tận tình, còn có bạn thân nhất.

Có tiếng bước chân truyền đến, Việt Khê ngẩng đầu, thấy đám người Mạnh Tân dẫn theo một người đàn ông trung niên vội vàng chạy tới, người đàn ông trung niên mặc trang phục đạo sĩ, một tay cầm thanh kiếm gỗ đào, tay còn lại nắm hoàng phù, trên người chính khí凛冽, khí huyết dồi dào.

Ánh chiều tà dừng ở trên người Lan Ninh. Ngọn lửa thiêu đốt trên người cô lại giống như sinh ra cảm giác an nhiên bình đạm. Còn nhóm người bọn họ đến, lại là quấy rầy một mảnh bình yên này.

"..... Nghiệp hỏa luyện hồn....." Người đàn ông trung niên thấy một màn trước mặt thì nhẹ giọng lầm bầm.

Trong khi đó đoàn người Mạnh Tân lại mở to đôi mắt nhìn mọi việc trước mắt, có chút không tin tưởng: "Lan Ninh?"

Theo lý thuyết, bọn họ chỉ là người thường, không nhìn thấy quỹ hồn. Nhưng chính giờ khắc này, tất cả bọn họ đều thấy Lan Ninh bị ngọn lửa bao vây lấy, toàn bộ hồn phách của cô nhìn có chút trong suốt, phảng phất như có thể biến mất ngay lập tức.

"Trịnh tiên sinh....." Mạnh Tân nhìn về phía người đàn ông trung niên, đây là chuyên gia cục cảnh sát bọn họ mời đến để đối phó Lan Ninh, yêu ma quỷ quái, vẫn nên mời người chuyên nghiệp tới đối phó.

Sắc mặt Trịnh tiên sinh ngưng trọng, loại nghiệp hỏa luyện hồn này sẽ đốt sạch sát nghiệp trên người lệ quỷ, dù là nghiệp hỏa tầm thường nhất, nhưng đối với yêu ma quỷ quái mà nói, đặc biệt là loại dính tới sát nghiệp, khắp người oán khí cùng phần hận, một khi dính nghiệp hỏa này thì lập tức chết.

Trịnh tiên sinh thở dài, nhìn về phía Việt Khê, hỏi: "Không biết đạo hữu thuộc môn phái nào? Tôi là Trịnh Chử Nhất của Thiên Sư Minh, là thiên sư tam lục, lần này được cục cảnh sát thành phố A mời đến để diệt trừ nữ quỷ này."

Việt Khê nhìn ông một cái, nói: "Tôi là Việt Khê, không môn không phái..... Có phải Thiên Sư Minh các người rất lợi hại không?"

Trịnh Chử Nhất sừng sốt, hỏi: "Đạo hữu chưa từng nghe đến Thiên Sư Minh?"

Việt Khê lắc đầu, nói: "Chưa từng nghe qua, tôi cũng chưa từng gặp đạo sĩ như ông."

Trịnh Chử Nhất bưng tỉnh, giải thích nói: "Chúng tôi là người của Thiên Sư Minh, thành lập hơn một trăm năm, là một môn phái chính quy, tu sĩ của Tu Giới có thể đến Thiên Sư Minh đăng ký, đánh giá cấp bậc tu vi, cấp thấp nhất chính là thiên sư bình thường, không hề có phẩm cấp. Sau đó lên trên là nhất lục, nhị lục, tam lục thiên sư... vân..vân, đều có phẩm cấp, mỗi năm đều có tiền lương và tiền bảo hiểm, còn có nhiều phúc lợi khác. Phải biết rằng đây chính là có quốc gia mạnh mẽ chống lưng, phúc lợi đó là tốt nhất trong các loại tốt, gia nhập hoàn toàn không có hại."

Đám người Mạnh Tân: "....."

Thiên sư đều giống như vậy sao? Đột nhiên có cảm giác ảo tưởng về bọn họ tiêu tan.

Trịnh Chử Nhất phát hiện chính mình nói có chút nhiều bèn ho nhẹ một tiếng che dấu xấu hổ, cuối cùng ông tổng kết một câu: "Dù sao, gia nhập Thiên Sư Minh của chúng tôi, tuyệt đối có rất nhiều chỗ tốt. Đạo hữu, muốn tới Thiên Sư Minh hay không? Vừa lúc kỳ thi kiểm tra đầu vào của Thiên Sư Minh sắp tới rồi, thành phố A cũng là một trong những điểm thi."

Việt Khê hỏi: "Người phái Thiên Sư Minh đều giống như ông sao?"

Cô đánh giá trên dưới ông ta một lượt, thành thành thật thật nói: "Thực lực quá yếu, một mình tôi có thể đánh lại một ngàn người như ông."

Trịnh Chử Nhất: "....."

Ông thâm học máu trong lòng, người trẻ tuổi hiện giờ, đều kiêu ngạo như vậy sao?

Tuy nói trong lòng tức giận, Trịnh Chử Nhất vẫn đưa cho Việt Khê một tấm danh thiếp, nói: "Phía bên trên chính là địa chỉ website chính thức của Thiên Sư Minh, chỉ có tu sĩ mới có thể truy cập vào, nếu người thường mở ra, sẽ chỉ là trang web bình thường mà thôi."

Nói xong việc ngoài lề, ông mới nhớ tới chính sự: "Đạo hữu, nữ quý này đã gây ra nhiều án mạng, trên tay dính không ít mạng người, làm rối quy củ dương gian. Dựa theo quy củ của Thiên Sư Minh, tôi phải đưa cô ta trở về, để cô ta nhận tội cho sai lầm của mình"

Việt Khê đuổi tay đi ra phía trước một bước, một đạo kim quang xẹt ngang trên mặt đất, ngăn cản đường đi của đám người Trịnh Chử Nhất, cô mở miệng nói: "Nơi này là địa bàn của tôi, nữ quý này hiện tại là của tôi, đồ của tôi, tôi không nghĩ sẽ cho người khác chạm vào, bất luận kẻ nào cũng không được."

Trịnh Chử Nhất khẽ nhíu mày, ông cũng không tức giận, nhìn cô như nhìn đứa con gái nhà mình leo lên nóc nhà lật mái ngói, cực kỳ kiên nhẫn.

Ông ta không nhịn được nói lời thăm thía: "Đạo hữu, nữ quý này làm nhiều việc ác, trên tay không chỉ một mạng người. Aiz, đạo hữu, tuổi cô còn nhỏ, không biết thế gian này hiểm ác, quý quái am hiểu nhất là lừa dối lòng người, cô đừng bị lời ngon tiếng ngọt của cô ta lừa."

Việt Khê quay đầu liếc mắt nhìn Lan Ninh một cái, rồi nhìn về phía mấy người Mạnh Tân, nói: "Cô ấy muốn công lý, các người vẫn chưa cho cô ấy, mà hiện giờ, các người dựa vào cái gì mà lấy chính nghĩa tới bắt cô ấy..... Người khác ức hiếp cô ấy, đó là nhân, mà cô ấy hóa thành lệ quỷ tới trả thù bọn họ, đó là quả. Tất cả, chỉ là nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó tránh mà thôi."

"Chính là cô ta giết người, đây là ngàn lần không nên!" Trịnh Chử Nhất nhíu mày, nếu yêu ma quỷ quái đều có thể tùy ý giết người như vậy, thế gian này đã sớm bị đảo lộn.

"Nhưng cô ấy cũng đã từng là người, khi đó các người không quản, cho nên cô ấy thành quỷ. Bây giờ cô ấy tình nguyện hồn phi phách tán, cũng muốn báo thù. Các người không thể chỉ vì cô ấy là quỷ mà không coi mạng của quỷ cũng là mạng." Việt Khê khẽ cười một tiếng, chỉ vào vạch sáng kia nói: "Tiến vào địa bàn của tôi, đó chính là thuộc về tôi, tôi không thích người khác chạm vào đồ vật của mình."

Trịnh Chử Nhất có chút khó xử, ông ta gãi gãi đầu, nhìn về phía đám người Mạnh Tân, nói: "Nếu không, hay là thôi bỏ đi, tôi đánh không lại vị đạo hữu này."

Mạnh Tân: "....."

"Hơn nữa, nữ quý này cũng sắp hết thời gian rồi. Sát nghiệt quá nặng, nghiệp hỏa quán thân, hồn phi phách tán, chết không từ tế được....." Trịnh Chử Nhất nhìn về phía Lan Ninh, thờ dãi: "Ít nhất, để cho thời gian cuối cùng của cô ấy, yên lặng mà đi thôi."

Ở trước mắt bọn họ, ngọn lửa đốt sạch thân thể Lan Ninh, bắt đầu từ ngón tay ngón chân, thân thể của cô biến thành ánh sáng trong suốt, chậm rãi phiêu tán trên không trung, ở thế gian này, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Việt Khê đứng dậy, một đốm sáng dừng ở đầu ngón tay cô, rồi biến mất ngay lập tức.

Sau này, ngoại trừ cha mẹ thân thích của Lan Ninh ra, mọi người sẽ rất mau quên, đã từng có một cô gái như vậy, đi qua cuộc đời này, sau đó chết ở độ tuổi tươi đẹp nhất.

Ánh sáng vàng phiêu tán theo gió bay đến phương xa, chân trời mây đỏ đến dọa người, giống như được máu tươi nhuộm thành.

Nhà họ Mạnh.

Ngồi ở phòng khách, Mạnh Trì đột nhiên ngẩng đầu, đón ánh hoàng hôn cuối cùng trước khi mặt trời lặn, một cô gái mặc đồng phục trung học đứng trước mặt mỉm cười với cô, nói: "Trì Trì, những ngày tháng làm bạn với cậu, là những ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời của tớ. Cảm ơn cậu, còn có thật xin lỗi....."

Thật xin lỗi.. Khi đó không phải tớ có ý muốn giết cậu. Cậu là bạn thân duy nhất của tớ, cậu giống như ánh mặt trời, tuy rằng ánh sáng này cuối cùng cũng biến mất nhưng ít nhất tớ đã từng tìm được hy vọng ở cậu.

Mạnh Trì lắc đầu, nước mắt liền theo đó rơi xuống dưới, cô khóc rống nói: "..... Không phải, Lan Ninh..... Không, người nên nói xin lỗi phải là tớ, là tớ cho cậu hy vọng, lại để cho cậu càng thêm tuyệt vọng. Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, tớ chưa nói với cậu, làm bạn cùng cậu, tớ cũng rất vui vẻ, cậu thật sự rất tốt!"

Nói đến đây, nước mắt cô rơi như mưa, đã khóc không thành tiếng.

Lan Ninh mỉm cười: "Cảm ơn cậu, Trì Trì....."

Nói xong, cả người cô liền biến mất trước mắt Mạnh Trì.

"Lan Ninh!" Mạnh Trì lớn tiếng kêu một tiếng, trước mắt không còn bóng dáng Lan Ninh.

Mẹ Mạnh từ trong phòng bếp đi ra, thấy Mạnh Trì ôm mặt gào khóc, đời này, bà chưa từng thấy cô khóc thương tâm đến như vậy, giống như mất đi thứ quan trọng nhất.

Đối với Mạnh Trì, cô đã mất đi bạn thân tốt nhất. Cô nghĩ, sẽ không còn có người giống như Lan Ninh, quý trọng cô như vậy, xem cô như bạn thân duy nhất.

Mạnh Trì biết, chính mình là một người hèn yếu, đơn phương cắt đứt tình bạn của cô và Lan Ninh.

Mạnh Trì nhin không được nghĩ, là cô, chính cô là người cuối cùng đã Lan Ninh một cái, nếu như cô có thể dừng cảm một chút, có lẽ Lan Ninh sẽ không phải chết.

Nhưng mà, trên đời này không có hai chữ nếu như!

*

Nhà họ Lan.

Mẹ Lan đang dâng hương cho Lan Ninh, bà mua cherry mà Lan Ninh thích ăn nhất để ở trước di ảnh cô, cười thờ dài: "Quả cherry này thật đắt giá, 75 đồng một cân. Khi con còn sống mẹ tiếc tiền chẳng dám mua cho con ăn, giờ con không còn nữa, nói thế nào cũng phải cho con nếm thử một lần....."

Nói xong, bà không kiềm được nước mắt.

Một bóng dáng trong suốt duỗi tay ôm lấy bà, cả người mẹ Lan chấn động.

"Mẹ, con xin lỗi....." Lan Ninh thấp giọng nói.

Mẹ Lan mở to đôi mắt, bà xoay người lại, nhìn cô gái nhỏ trước mắt, duỗi tay chạm vào gương mặt cô, không thể tin tưởng kêu một tiếng: "..... Ninh..... Ninh Ninh?"

Lan Ninh mỉm cười, cô duỗi tay ôm chặt lấy mẹ mình, cô nghĩ, đây là lần cuối cùng ôm mẹ của mình. Cái ôm của mẹ, vẫn ấm áp như vậy.

"Mẹ, con phải đi rồi, mẹ không cần phải khổ sở đau lòng vì con nữa..... Con xin lỗi!"

Giọng nói vừa dứt, thân ảnh trong ngực mẹ Lan không còn, cả người bà quỵ rạp xuống đất, nhin không được lớn tiếng khóc rống lên.

Ninh Ninh, Ninh Ninh của mẹ!

Mặt trời dần khuất sau núi, Việt Khê đứng dậy khỏi mặt đất, duỗi tay vỗ vỗ quần áo, cô nghe được có người bên tai cô nhỏ giọng nói một tiếng "Cảm ơn".

Việt Khê cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn về phía không trung, trên trời một ngôi sao lóe sáng.

Cô thờ dài: "Cô cảm ơn tôi cái gì chứ? Tôi lại chưa giúp cô điều gì"

Nghe nói quý hồn bị hồn phi phách tán, sẽ biến thành ngôi sao trên bầu trời.

Lan Ninh như vậy, cô biến thành sao trời, khẳng định sẽ là ngôi sao sáng nhất kia.

*

Ngày thứ hai Việt Khê đi học, liền thấy Triệu Lộ hấp tấp chạy tới, mở di động ra cho cô xem tin tức, nói: "..... Ngày hôm qua Nhị Trung đã chết tám người, tất cả đều chết cháy trong phòng học sáng sớm hôm nay đã được đưa tin, mọi người bàn tán ồn ào, phụ huynh mấy nhà này đều đến trường học gây khó dễ."

Việt Khê nhận lấy di động nhìn thoáng qua, tám người chết kia đều là học sinh Nhị Trung, bọn họ đều là chết ở trong phòng học lớp sáu. Trong phòng học lửa bốc cháy lớn, thiêu chết tất cả mọi người trong phòng. Tuy nhiên kỳ quái nhất chính là đám cháy chỉ đốt cháy hết mọi thứ trong phòng học lớp 6 mà không lan sang phòng khác.

Những người đó bị chết cháy trong phòng học.

"Có học sinh Nhị Trung nói, trước kia tám người này từng làm cháy đầu tóc Lan Ninh, thiếu chút nữa là thiêu chết Lan Ninh, sau đó không quá mấy ngày, Lan Ninh liền nhảy lầu....." Triệu Lộ nói, vẻ mặt có chút trầm xuống.

Đến bây giờ, tin tức Lan Ninh chết đi biến thành quỷ tới lấy mạng đã truyền đến ra hình ra dáng. Quan trọng nhất, những học sinh chết đi, đều là những người đã từng bắt nạt Lan Ninh, như vậy, suy đoán quỷ tới đòi mạng càng thêm chân thật,

Việt Khê trả điện thoại lại cho cô, nói: "Chuyện này đã kết thúc, về sau chắc sẽ không xảy ra vụ án như vậy nữa."

Triệu Lộ sùng sốt: "Ý của cậu là Lan Ninh cô ấy....."

Việt Khê nói: "Cô ấy đã đi rồi, báo thù cho chính mình cũng coi như là không tiếc nuôi."

Và những người còn lại đó, cả đời này bọn họ đều sẽ mãi mãi sống trong ác mộng, lặp đi lặp lại, cảm nhận những bi thương tuyệt vọng mà trước đây họ đã gây ra cho Lan Ninh.

Triệu Lộ lẩm bẩm nói: "Cậu đã từng nói, quỷ giết người, sẽ hồn phi phách tán....."

"Hồn phi phách tán vẫn còn tốt hơn xuống địa ngục!" Việt Khê rũ mắt, "Đây là chính cô ấy lựa chọn, tớ đã cho cô ấy cơ hội rồi, là cô ấy tình nguyện hồn phi phách tán cũng muốn lựa chọn báo thù."

Nghe vậy, Triệu Lộ lập tức có chút thần thờ.

Đúng như lời Việt Khê nói, mấy ngày tiếp theo trường Nhị Trung bên kia một mảnh yên tĩnh, cũng không còn có thêm mạng người, mà cuộc sống bình thường trở lại, mọi người sẽ dần dần quên trong trường học đã từng xảy ra sự việc thảm thiết như thế.

Qua mấy ngày nữa là 15 tháng 7, cũng chính là giữa tháng bảy, đối với ngày này, mọi người thường gọi là quỷ tiết.

Ngày 15 tháng 7 tới gần, Việt Khê có thể thường xuyên thấy nhóm quỷ hồn bay tới bay lui trên đường, cũng có thể thấy tro tàn lưu lại sau khi mọi người hoá vàng mã, theo gió thổi đến đầy trời, nếu như vào buổi tối, nhìn qua quả thực làm người ta cảm thấy âm u.

Nghe nói đạo sĩ Huyền Linh Quan trong ngày đó cũng sẽ khai đàn làm phép ở vùng lân cận thành phố A, bố trí linh đàn, tụng kinh siêu độ chư hồn, hơn nữa rải gạo cho cô hồn dã quỷ. Được coi như đạo quán lớn nhất thành phố A, hương khói của Huyền Linh Quan dĩ nhiên là phồn thịnh, mỗi một ngày, không biết có bao nhiêu người sẽ tranh nhau chạy tới, để thấp một nén nhang lên trên kia.

Việt Khê cũng đến chuẩn bị đồ vật cúng tế, mỗi khi đến ngày này, cô cũng sẽ đốt cho những nhóm cô hồn dã quỷ kia vài thứ. Khác với những người được con cháu cúng bái, cô hồn dã quỷ không có ai cúng tế, cũng không hưởng thụ được hương khói, mỗi một năm, cũng chỉ có ngày 15 tháng 7 có thể để cho bọn họ ăn chán chê một bữa.

15 tháng 7 đến, quỷ môn quan mở rộng. Ngày này cũng là ngày mọi người dễ gặp quỷ nhất. Tuy nhiên, đối với học sinh, ngày này lại chẳng phải ngày đặc biệt gì, cho nên đám người Việt Khê vẫn phải thành thật đi học.

"Việt Khê, ngày 15 tháng 7 này, chúng ta cúng bái cho người thân đã mất, họ thật sự có thể nhận được sao?" Triệu Lộ có chút thấp thỏm hỏi.

Việt Khê nhìn cô một cái, nói: "Trong ngày này, quỷ môn mở rộng ra, yêu ma quỷ quái ở địa phủ đều sẽ đi vào dương gian, hưởng thụ lễ cúng của người phàm. Nếu cậu có người thân chưa đầu thai chuyển thế, người đó tất nhiên là có thể đến ăn."

Triệu Lộ kéo kéo lắc tay trên tay, trên mặt có chút buồn rầu, có chút do dự, lại có chút rối rắm hỏi: "Việt Khê à, có cách nào có thể giúp tớ nhìn thấy quỷ không....."

Việt Khê ngẩng đầu nhìn cô.

Triệu Lộ cười khổ, nói: "Tớ... Tớ muốn gặp ông nội của tớ một lần, lúc ông mất, tớ đang thi vào cấp ba, trong nhà căn bản không có ai nói cho tớ, chờ tớ thi xong trở về, ông nội đã không còn, ngay cả gặp ông lần cuối cùng tớ cũng không gặp được."

Đây cũng trở thành tiếc nuối lớn nhất cả đời này của cô!

"Lần trước triệu hồi Địa Tiên với mấy người Trương Thiên, là do tớ muốn gặp ông nội, cũng không biết ông có tới hay không. Cậu nói xem ông tớ đã già như vậy rồi, biến thành quỷ, ở âm phủ có bị bắt nạt hay không?"

Cô thực sự rất lo lắng sốt ruột.

Việt Khê: "....."

Từ Vi nhỏ giọng nói: "Triệu Lộ, có phải cậu nghĩ hơi quá không."

Triệu Lộ xấu hổ kéo kéo môi, nói: "Phải nha, ha ha ha..... Vậy, Việt Khê, nếu đêm nay ông nội của mình trở về, có cách gì để mình có thể gặp mặt ông không?"

Việt Khê nói: "Cách thì khẳng định là có, như vậy đi, tớ nói cho cậu một cách, cậu làm như vậy....."

Triệu Lộ một bên nghe, một bên nghiêm túc gật đầu, cố gắng nhớ kỹ những điều cô nói.

Đến buổi chiều tan học sớm, cũng không biết có phải bởi vì quỷ môn mở hay không mà cả bầu trời đều trở nên xám xịt. Việt Khê ngược mắt nhìn lên, những người khác nhìn không thấy, cô lại có thể thấy dòng khí màu đen bay trên không trung, đây đều là quỷ khí.

Hàn Húc đi tới, đi theo bên cạnh là Hà Kiến Nhất, cả thân đầy ánh sáng công đức của cậu, trong ngày này, quả thực lấp lánh tỏa sáng, nếu ở bên cạnh cậu sẽ cảm hết sức thoải mái.

Yêu ma quỷ quái thấy cậu, đều muốn tránh ra xa.

"Hôm nay cũng thật kỳ quái, không biết vì sao đi theo bên cạnh đại ca, luôn cảm thấy cả người thoải mái nhiều." Từ sau lần đụng phải quỷ, Hà Kiến Nhất lại nhạy bén với phương diện này. "Có phải hôm nay trời muốn mưa hay không, luôn cảm thấy có chút khó thở nhỉ. "

Việt Khê tốt bụng nhắc nhở cậu nói: "Hôm nay nếu không có việc gì, tốt nhất là cậu không cần ra cửa. Ngày 15 tháng 7, quỷ môn mở rộng ra..... Tội sợ sẽ có người nhìn trúng cậu, kéo cậu đi làm áp trại tướng công."

Hà Kiến Nhất cảm thấy chân có chút mềm nhũn, sắp bị dọa khóc, trong lòng run sợ nói: "Sur phụ, cô không cần làm tôi sợ đâu."

Hàn Húc cười khẽ, nói: "Sur phụ, sao cô không dặn dò tôi như thế? Tôi rất đau lòng đó."

Việt Khê cạ lờ, không khách khí nói: "Chỉ có quỷ sợ cậu, tôi còn dặn dò cậu cái gì được đây? Dù vậy, cậu cũng phải cẩn thận một chút, những con quỷ có tu vi cao thâm, rất thích ăn công đức trên người cậu, sẽ giúp tăng tu vi của bọn chúng."

Nói xong, trong lòng cô ngược lại có chút không yên tâm đứng lên, nhíu mày.

Hàn Húc liền cười, thản nhiên nói: "Sur phụ cô yên tâm đi, buổi tối hôm nay tôi sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà, sẽ không đi ra ngoài."

Việt Khê nghiêm túc gật đầu.

*

Đã sáu giờ, mặt trời ngã về phía tây, cũng là thời khắc đêm ngày giao thoa, mà quỷ môn cũng ầm ầm mở ra ngay tại thời khắc này, vô số quỷ hồn từ địa phủ bay ra, tận hưởng chén chén say sưa trong ngày này.

Việt Khê ngẩng đầu, thấy vô số quỷ hồn xuyên qua giữa mọi người, mà những người khác căn bản không cảm giác được có cái gì không đúng.

Phía trước là đèn đỏ, Việt Khê dừng lại bước chân, lẳng lặng chờ chuyển sang đèn xanh.

"..... Anh đạp phải chân tôi." Mặt cô không chút cảm xúc nhìn con quỷ phía trước.

Con quỷ kia vội vàng dịch chân, liên thanh nói: "Xin lỗi, thật xin lỗi....., Ôi mắt của tôi rớt rồi....."

Khi còn sống, anh ta khi còn sống hẳn là một người đẹp trai, sau khi chết lại có chút khó coi, khi cúi đầu, con người bị rơi xuống mặt đất rồi lăn đi xa, anh ta bèn trực tiếp vọt ra giao lộ đuổi theo.

Người đứng trước quay lại dùng ánh mắt nhìn vật thể lạ liếc nhìn Việt Khê, nói: "Tôi không dẫm lên chân cô."

Việt Khê ừ một tiếng, nói: "Tôi không phải đang nói anh, tôi đang nói quỷ."

Tôi đang nói quỷ.....

Người nọ về mặt như gặp phải bệnh nhân tâm thần nhìn cô một cái, đứng cách xa cô một chút.

"Kíttt!"

Một tiếng động chói tai vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một xe thể thao màu đỏ rực cực kỳ khoa trương dừng lại ở trước vạch, một cô gái quyền rũ xinh đẹp vurun đầu ra khỏi xe, mắng to: "Đi đường không nhìn đèn xanh đèn đỏ à? Không thấy hiện tại là đèn đỏ sao?"

Vô số ánh mắt kỳ quái từ bốn phía nhìn cô, vạch cho người đi bộ phía trước đâu có người?

Cô gái kia có chút sùng sốt, nhìn vạch đường đi bộ phía trước không có một bóng người, bèn rụt đầu vào xe.

Mà chỉ Việt Khê có thể thấy, một nam quý đứng trên vạch đường, còn đang sờ soạng trên mặt đất tìm hai con mắt của mình.

Quay đầu nhìn thoáng qua cô gái đang ở trên chiếc xe thể thao màu đỏ kia một cái, đúng lúc đèn giao thông chuyển sang xanh, chiếc xe thể thao màu đỏ chỉ có thể dừng lại ở đó chờ cho đến đèn đỏ.

Suy nghĩ một chút, Việt Khê đi đến bên cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ, duỗi tay gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, bên trong lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp chủ nhân của chiếc xe thể thao màu đỏ, đẹp đến người ta phải hít mạnh một hơi.

"Có chuyện gì sao?" Đối phương hỏi.

Việt Khê không một chút keo kiệt lời khen của mình, nói: "Chị thật xinh đẹp."

Đối phương: "....."

Việt Khê lấy ra một lá bùa màu vàng, gấp thành hình hạc giấy, nói: "Chị xinh đẹp như vậy, lá bùa này tặng cho chị..... Tôi thấy ấn đường của chị biến thành màu đen, sắp tới sẽ có tai nạn đỏ máu. Nói không chừng, không cẩn thận có thể mất mạng."

Thẩm Niệm Y: "....."

Nhìn bóng dáng Việt Khê rời đi, Thẩm Niệm Y nhin không được nói một tiếng: "Bệnh thần kinh."

Cái gì mà không cẩn thận có thể mất mạng, đây là nguyên rủa cô chết đi sao? Nếu không phải từ nhỏ tiếp thu giáo dục tốt đẹp, cô cảm thấy, cô nhất định sẽ chỉ vào đối phương chửi ầm lên.

Nhìn hoàng phù trong tay, cô cười nhạo một tiếng rồi tùy tiện ném sang một bên, cũng không biết rớt vô xó xỉnh nào.

Đi qua vạch kẻ đường, Việt Khê quay đầu nhìn chiếc xe màu đỏ chỉ còn lại bóng dáng, như có suy tư điều gì.

Người có thể nhìn thấy yêu ma quỷ quái, ngoại trừ trời sinh mở thiên nhãn, hoặc là sử dụng đồ vật đặc biệt khác, thí dụ như nước mắt trâu gi đó, thì chỉ có người sắp chết mới có thể thấy.

".....Xinh đẹp như vậy nếu không cẩn thận một cái mà mất mạng thì thật đáng tiếc."

(Khụ, nhà có thêm một editor tập sự, mong mọi người hoan nghênh, mong bạn ấy có thể làm cùng mình thật lâu□)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit: Xoài

Beta: Qing Yun

Ngày 15 tháng 7, quý môn mở rộng, vào ban đêm, yêu ma quỷ quái từ địa phủ bay ào ra bên ngoài như ong vỡ tổ, âm khí trong ngày này cũng nặng nhất.

Cho nên, các cụ sẽ thường xuyên nhắc nhở con cái, trong ngày này không nên chạy loạn ra cửa, cẩn thận kéo đụng phải tà ma bên ngoài. Một khi đụng phải tà ma, nhẹ thì bị bệnh, nặng thì có khả năng sẽ mất mạng.

Đối với người thường mà nói, tất nhiên sẽ kiêng dè một chút trong ngày này, tuy nhiên với Việt Khê, cô lại không cần kiêng dè gì, cũng chỉ là mấy người

thiếu đi cánh tay đôi chân thôi, thật sự chỉ là có chút khó coi.

Sau khi ăn xong cơm chiều, cô cầm tiền giấy và hương nến đi ra ngã tư đường phía trước thấp hương. Dọc đường, có không ít người cũng đốt vàng mã trong chậu sắt, gió thổi cuốn tro tàn màu đen bay lên, làm mọi người cảm thấy toàn bộ bầu trời một mảnh xám xịt.

"Trời ạ, đốt giấy gì chứ, con còn đang định cùng đám Tiểu Trí đi đánh bóng rổ đây.....Thế mà mẹ còn tin mấy cái này, hiện tại đã là thế kỷ 21, chúng ta phải tin tưởng khoa học. Mẹ đây là mê tín dị đoan, nếu đặt vào mấy chục năm trước, có khi phải bị bỏ vào lồng heo." Cậu bé ngồi xồm trên mặt đất có chút không hài lòng lắm lắm, hiển nhiên rất khó chịu đối với việc bị mẹ lôi kéo ra cửa hoá vàng mã.

Mẹ cậu nghe thấy thế bèn đánh vào gáy cậu một cái, nói: "Nhóc con, lúc ông nội con còn sống thương con biết bao nhiêu, hiện tại đốt cho cho ông chút giấy thì có làm sao? Bóng rổ, bóng rổ, suốt ngày chỉ biết đánh bóng rổ, ngày mai mẹ sẽ đem bóng rổ của con đi vứt."

Lấy việc vứt bóng rổ ra uy hiếp, tất nhiên hoàn toàn có tác dụng, cậu lập tức không dám nói gì nữa.

Lúc này ở bên cạnh cậu, một ông lão tóc trắng xóa ngồi xồm trên mặt đất, nét mặt yêu thương nhìn cậu bé, có chút đau lòng nói: "Cháu trai ngoan, bị mẹ đánh đau không, lại đây ông thổi thổi cái nào....."

Cậu bé như cảm giác được cái gì, duỗi tay sờ trán mình, lầm bầm nói: "Có gió lạnh sao?"

Việt Khê tiếp tục đi về phía trước, dọc đường đi, cô thấy không ít quỷ hồn được con cháu cúng bái, cho nên dù nhìn họ đều có đáng về gầy khô thì cũng không đến nỗi nào. Dù vậy, ở gần đó cũng nhiều yêu ma quỷ quái, không có người thân con cái cúng tế, nhìn qua cực kì chật vật, rất ghen tị với những người được cúng tế, nhưng đồng tiền giấy này cũng không phải cho bọn họ, cho nên không thể hưởng được mấy thứ này.

Những yêu ma quỷ quái lang thang này gọi là cô hồn dã quỷ!

Đi đến chỗ ngã tư, có bóng dáng một cụ bà đang đốt tiền giấy ở đó, một bên đốt một bên lầm bầm thì thầm "Hày, lão già chết tiệt, ông ra đi cũng thật nhẹ nhõm, bỏ tôi ở lại một mình... Thân thể này của tôi cũng không biết còn có thể sống được bao lâu nữa, chắc là rất nhanh sẽ đi theo ông."

"..... Gạo trong nhà vừa hết, vẫn là Tiểu Trương sát vách khiêng tới cho tôi, ông nói xem, hàng xóm so với con gái còn đáng tin cậy hơn. Lúc trước gả cho ông, ông còn nói sẽ đối tốt với tôi cả đời, cả đời tôi còn chưa tới, ông liền đi, thật là xấu mà, đáng lẽ tôi không nên tin lời ông nói....."

Cụ bà lải nhải, tuy ngoài miệng thì nỉng mủ, nhưng trên mặt lại cười nhẹ nhàng. Ở bên cạnh bà, có một cụ ông ngồi xồm trên mặt đất, cụ bà lải nhải một bên, ông một bên ra sức gạt đầu, ánh mắt nhìn cụ bà thâm tình dịu dàng, lẳng lặng ngồi một bên làm bạn với bà.

Việt Khê nhìn thoáng qua, ngại quấy rầy tình cảm hai người nên đã đi sang bên kia.

Cô lấy đồ đạc trong rổ ra, tiền hương giấy nén, còn có gạo và mì linh tinh, tất cả đều đặt trên mặt đất. Thấp hương châm nén, nhang đèn khói lửa lượn lờ dâng lên, cô hồn dã quỷ ở gần đó cảm nhận được, hơi xoay đầu lại. Sau đó chúng bò về hướng Việt Khê, trên thực tế, một màn này thật sự có chút khó coi, nói đúng ra là có phần đau mắt.

Những cô hồn dã quỷ này, không biết bao nhiêu năm không được hưởng thờ cúng của mọi người, bộ dạng kia thật sự thảm không nổi nhìn, quần áo tả tơi thì thôi, người còn gầy trơ cả xương, đầu tóc rối bù mặt mũi dơ bẩn, quả thực không xứng với cái danh quỷ.

Việt Khê nhìn thoáng qua, đi sang quầy bán đồ ăn vặt bên cạnh mua chai nước khoáng, kèm theo một cái ly, rồi đi đến một bên đường ngắt một cành liễu. Chờ cô trở lại, nơi để đồ ban nãy đều bị cô hồn dã quỷ chiếm hết.

"..... Tất cả đều tránh sang một bên đi, còn chưa tới lúc các người được ăn." Cô duỗi chân đá đá một con quỷ phía trước, để nó nhường đường cho cô.

Một đám đầu xoay tới xoay lui, đôi mắt nhìn cô chằm chằm như không muốn rời. Có con quỷ có không phục còn trực tiếp nhào về phía cô.

Việt Khê cảm cảnh liễu, mặt vô cảm quát một cái.

"A!" Cành liễu đánh vào mặt, con quỷ kia lập tức đau kêu một tiếng, che mặt nằm trên đất đau đớn lộn lộn, nơi bị cành liễu đánh trúng lập tức phát ra âm thanh xèo xèo vật bị ăn mòn, trong chớp mắt, miệng vết thương có thể nhìn thấy xương trắng.

Việt Khê đạp chân đạp lên người nó, nhìn mấy con quỷ khác nói: "Đi sang một bên, muốn có cái ăn thì xếp thành hàng cho tôi."

Nhóm yêu ma quỷ quái: "....."

Đám quỷ nhìn đồng loại của mình còn đang kêu rên một cái, ngoan ngoãn đi đến một bên xếp hàng đi, một hàng ngũ thật dài, mấy con quỷ khác nhìn mà không hiểu ở đây đang làm gì.

Việt Khê rót nước vào một cái ly, ngón chạm vào nước rồi vẽ lên thân ly một lá bùa, lá bùa hơi sáng lên, nhìn vào ly nước thì cảm thấy có đã thay đổi, nhưng thay đổi như thế nào lại không nói rõ được.

Cô nhúng cành liễu vào ly rồi cầm nó vẩy vào người mấy con quỷ, giọt nước vẩy ra từ cành liễu rơi xuống trên người yêu ma quỷ quái, chỉ thấy thân thể thiếu cánh tay gãy chân, dơ bẩn trên người của chúng lập tức trở nên hoàn chỉnh sạch sẽ.

Thấy thế, Việt Khê cúi tay nắm một nắm gạo, sau đó tiến về phía trước tung lên, lập tức gạo trắng như tuyết rơi đầy trên mặt đất, những cô hồn dã quỷ hận không thể lập tức bỏ nhào vào những hạt gạo để ăn một bữa no nê. Nhưng, bọn họ lại rất sợ cô gái trước mặt này, thận trọng nhìn cô một cái.

Làm xong hết mọi việc, Việt Khê mới nói: "Được rồi, ăn đi."

Nghe xong, những cô hồn dã quỷ lập tức nhào tới, cả đám vội nhặt gạo lên, thực sự sắp khóc đến nơi. Trời ạ, bọn họ quên mất bản thân căn bản không có nước mắt.

Việt Khê liếc mắt nhìn bốn phía một lượt, quyết định qua bên kia mua que kem ăn. Phía trước có một quán bán kem rất ngon, còn dùng gạo nếp để làm, cắn một miếng giòn giòn, còn có một chút mềm của gạo nếp.

Ăn ngon!

Cô vui vẻ híp mắt lại.

*

Trương Đại Chí chỉ là một viên chức bình thường, vừa mới cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn, anh ta chuẩn bị ngồi xe buýt về nhà. Hôm nay uống rượu có hơi quá chén nên đầu anh ta có chút choáng váng, Trương Đại Chí đi đến trạm xe buýt gần đó, không nhìn được đánh đi đến thùng rác một bên nôn thốc nôn tháo. Sau khi anh ta nôn xong thì thấy một bên có cụ bà mặc quần áo màu đen đang đứng gần đó đốt vàng mã.

Cụ bà cũng không ngẩng đầu liếc anh ta một cái, chỉ thấp giọng nói: "Ngày 15 tháng 7, quỷ môn mở rộng..... Ngày này, không nên ở lâu bên ngoài, cẩn thận đụng phải quỷ."

Giọng nói của cụ bà nghe khàn khàn, giữa buổi đêm lại càng thêm phần âm u, Trương Đại Chí nhìn không được khẽ run, cách cụ bà này xa một tí.

Phía xa có ánh đèn chiếu đến, Trương Đại Chí híp mắt nhìn thoáng qua, thấy chuyến xe buýt anh ta muốn lên liền lập tức vươn cánh tay dùng sức vẫy vẫy.

Xe dừng lại ở trước mặt, Trương Đại Chí vô cùng phấn khởi lên xe. Trời tối đen như mực, bởi vì muốn đuổi kịp chuyến xe cuối cùng nên anh ta không có chú ý tới kiểu dáng chiếc xe này là của mấy năm về trước.

Trương Đại Chí vừa móc tiền ra, vừa mở miệng hỏi: "Đã 10 giờ rồi nên tôi còn tưởng rằng không có xe, cũng tính bắt xe taxi. Ài, trên xe không có máy dút tiền sao?"

Anh ta cảm đồng tiền xu, về mặt đầy hoang mang.

Một người phụ nữ béo bên cạnh nói với giọng điệu hung dữ: "Đến chỗ tôi mua vé!"

Bây giờ vẫn còn có nhân viên bán vé xe?

Trong đầu Trương Đại Chí thoáng qua ý nghĩ như vậy, nhưng động tác trên tay lại không chút do dự, anh lấy tiền đưa cho phụ xe để mua vé.

Ánh sáng trong xe có chút ám, Trương Đại Chí quét mắt nhìn qua một lượt, trong lòng không nhìn được nảy ra ý nghĩ kỳ quặc. Vào giờ khuya như thế này vậy mà trong xe vẫn có rất nhiều người, đến chỗ trống cũng không có. Phía bên phải chỗ cửa sổ có một người phụ nữ trẻ tuổi tay ôm một đứa trẻ, đứa trẻ kia được bọc trong khăn, không nhìn rõ đáng vẻ, Trương Đại Chí nhìn không được tò mò nhìn thêm một cái.

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp nhưng biểu cảm trên mặt lại có phần âm đạm, ánh mắt nhìn qua có nét nặng nề.

Trương Đại Chí nhìn không được rùng mình, anh vội chạy đến ghế cuối cùng ngồi xuống, sau đó mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, tuy rằng anh ta cũng không biết tại sao bản thân lại căng thẳng như vậy.

Ngồi ở trên ghế, Trương Đại Chí ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực, đến cả một tia sáng cũng không có, toàn bộ thế giới như chìm vào bóng tối.

Trương Đại Chí ngồi trong chốc lát, càng ngồi càng cảm thấy không thích hợp. Trong thành phố không có nơi nào không có lấy một cái đèn đường như thế này, dù là buổi tối thì cũng xa hoa truy lạc, nhưng con đường này thật kỳ lạ, không thể nào một chút ánh sáng lại không có.

Trương Đại Chí càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhìn một lượt những hành khách trong xe, một luồng khí lạnh chui lên từ lòng bàn chân, làm anh ta nhìn không được run cầm cập.

Những người này hình như đều..... Nhìn anh ta!

Nhìn xuyên qua cửa sổ, thậm chí xoay đầu lại thẳng tắp, họ cứ nhìn chăm chăm anh ta như vậy. Đến bây giờ, anh ta mới phát hiện một việc, chiếc xe mà anh ta lên lại không phát ra tiếng động nào, thậm chí, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

"Ngày 15 tháng 7, quỷ môn mở cửa..... cẩn thận gặp phải quỷ."

Trong đầu đột nhiên vang lên câu nói của cụ bà kia, cả người Trương Đại Chí run lên, trong lòng hoảng sợ. Anh ta lấy di động ra nhìn, nhưng lại không có tín hiệu. Anh ta nghĩ, dù tin vào khoa học phát triển, thấy việc này cực kỳ không phù hợp, nhưng, con mẹ nó, vậy mà anh ta lại lên nhầm xe quý.

"Dừng xe, tôi muốn xuống xe!"

Vào lúc trong lòng Trương Đại Chí đang hoảng loạn, một giọng nói dễ nghe vang lên, anh ta ngược mắt nhìn, thấy phía trước mình có một cô gái trẻ mặc bộ đồ thể thao màu trắng đứng đấy, bước vài bước tới cửa xe, mở miệng nói.

Trong xe không ai nói chuyện, tài xế cũng không hề có phản ứng.

Nữ sinh lại mở miệng nói một tiếng: "Tôi muốn xuống xe, mau mở cửa."

Từng ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên người cô, Trương Đại Chí run rẩy phát hiện có mấy hành khách, da mặt của họ đang rút xuống, giời bộ màu trắng ngo quẩy chui ra trên mặt.

Trương Đại Chí che miệng lại, cảm thấy chính mình sắp nôn ra.

"Rầm!"

Toàn bộ xe buýt rung lên kịch liệt, Trương Đại Chí ngẩng đầu nhìn lại, thấy cô gái kia đá một chân vào cửa, không biết sức của đôi bàn chân lớn đến bao nhiêu mà toàn bộ xe buýt giống như bị cô đá cho suýt lật.

"Tôi nói, tôi muốn xuống xe..... Mau dừng xe, nếu không, có tin tôi phá luôn xe của các người hay không." Cô gái kia híp mắt nói.

"Kít!"

Xe buýt bỗng nhiên dừng lại, bởi vì phanh gấp, cả người Trương Đại Chí suýt chút nữa bị văng ra ngoài.

Cửa xe bị mở ra, cô gái kia quay đầu lại, nhìn Trương Đại Chí, nói: "Chú à, chú về đến nhà rồi, sao còn không xuống xe?"

Trương Đại Chí chớp mắt, run run nói: "Xuống! Xuống xuống xuống! Tôi quả thực về đến nhà rồi....."

Hai người một trước một sau xuống xe, cửa xe buýt phía sau ầm ầm đóng lại, Trương Đại Chí quay đầu, nhìn xe buýt phía sau lại sáng đèn, hiện lên biển số xe buýt.

"406"

Ba con số kia lại làm toàn thân anh ta toát mồ hôi lạnh. Năm năm trước, chiếc xe buýt 406 này gặp tai nạn xe cộ, hành khách lẫn tài xế toàn bộ đều tử vong, cho nên sau đó đã hủy bỏ chuyến xe buýt 406 này.

Bên ngoài gió thổi qua thật âm ập đèn đường chiếu thẳng vào người, Trương Đại Chí cảm thấy mình như vừa sống lại lần nữa, còn cảm thấy, chân có chút mềm, đi không nổi.

Thấy cô gái nhỏ trước mặt nhắc chân chuẩn bị rời đi, Trương Đại Chí vội vàng nói: "À, cái đó..... Vừa này, có phải cháu đã cứu chú không? Thật sự cảm ơn cháu. Chú là Trương Đại Chí, làm công việc địa ốc, đây là danh thiếp của chú."

Cô gái kia quay đầu lại, một khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ còn rất tuổi trẻ, khiến Trương Đại Chí hơi kinh ngạc.

"Chú, lần sau chú lên xe thì nên nhìn kỹ một chút, lên nhầm xe cẩn thận sẽ mất mạng đấy." Việt Khê tốt bụng nhắc nhở một câu, nếu không gặp cô, vị Trương Đại Chí này, e rằng thật sự sẽ đi gặp Diêm Vương.

Trương Đại Chí luôn miệng xin lỗi, nói: "Cháu gái, cháu cho chú số điện thoại liên hệ đi, cháu đã cứu chú nên chú muốn báo đáp cháu."

Việt Khê nói: "Không có việc gì, cháu cũng chỉ là tiện thể mà thôi, dù sao cháu cũng muốn xuống xe. Cháu còn có việc, nên đi trước..... Chú à, hôm nay chú vẫn nên về nhà sớm một chút, bên ngoài không an toàn đâu."

Nói xong, cô trực tiếp xoay người rời đi. Tối hôm nay, cô cũng không phải chạy ra tản bộ, mà là thực sự có chuyện. Vừa rồi cô nhận được điện thoại của Triệu Lộ, trong điện thoại giọng nói đối phương sốt ruột muốn nhờ cô giúp đỡ, thế nên lúc này cô mới chạy tới. Lên xe quý, đây cũng là ngoài ý muốn, chỉ nghĩ xe quý này cũng có thể đến nơi cần đến nên cô cũng không để ý, ai ngờ sau đó lại có thêm một người lên nhầm xe.

Xuống xe buýt, cô rất nhanh đã nhận được điện thoại của Triệu Lộ.

"Việt Khê? Vừa này sao điện thoại của cậu không gọi được vậy?" Vừa mới nhận điện thoại, bên kia liền truyền đến âm thanh sốt ruột của Triệu Lộ.

Việt Khê cười nói: "À, vừa rồi di động không có tín hiệu....."

Nhà họ Triệu ở thành phố A cũng coi như có chút danh tiếng, Triệu Lộ là hàng thật giá thật phú tam đại, chỗ ở cũng là khu nhà nổi tiếng ở thành phố A, người ở trong tiểu khu này đều là kẻ có tiền, cho nên công tác bảo an làm rất tốt, tính riêng tư cũng rất cao, thời điểm Việt Khê tới Triệu Lộ đã ở cửa

chờ cô.

Hai người gặp mặt xong, Việt Khê hỏi: "Trong điện thoại cậu gấp gấp như vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Nghe vậy, Triệu Lộ lại không khẩn trương như trong điện thoại, nói: "Có chút việc, nhưng cũng không phải quá gấp."

Việt Khê nhìn về phía Triệu Lộ, cô bắt đầu đi nói: "Việc là nhà tớ một cái bà con xa thân thích, giống như là bị trúng tà..... Thật ra tớ cũng không thích người họ hàng này, nhưng mọi người đều nhìn, tớ đương nhiên phải biểu hiện ra đáng vẻ tương đối sốt ruột. Vốn dĩ muốn nói cho cậu không cần gấp gấp tới đây, ai ngờ điện thoại cậu đột nhiên không gọi được."

Việt Khê gật đầu, nói: "Tớ đi xem tình huống người đó rồi lại nói."

Triệu Lộ mang theo Việt Khê đi vào, nhà họ Triệu cũng coi như là đại gia tộc, người một nhà vô cùng náo nhiệt, đều ở trong một biệt thự lớn. Chờ đến khi thấy Việt Khê, biểu tình trên mặt những người khác đều có chút kỳ quái.

Trong đó một người phụ nữ giọng nói sắc nhọn mở miệng: "Đây là người Lộ Lộ tìm có thể giúp đi Tiểu Nguyệt của cháu à? Cháu e rằng đang lừa gạt chúng ta thì phải, chỉ là đứa nhóc con, có thể làm gì?"

Nghe vậy, Triệu Lộ có chút không vui, cô hơi nâng lên cằm, nói: "Đây là bạn học của cháu, là bạn thân nhất. Cậu ấy có bản lĩnh hay không, cháu so với mọi người rõ ràng hơn, nếu mọi người không tin, cháu còn không muốn làm phiền cậu ấy, Việt Khê của cháu ấy, cậu ấy động tay đều là việc lớn mấy trăm vạn. Nếu không phải nể mặt cháu, cậu ấy nào có chạy đến đây một chuyến như vậy?"

Việt- động tay một cái đều là việc lớn mấy trăm vạn - Khê mặt không cảm xúc nghĩ, mấy trăm vạn, vẫn phải kiếm rất lâu.

Những người khác nghe Triệu Lộ nói như vậy, đều nhìn không được đánh giá Việt Khê, cô gái này tuổi còn nhỏ, nhìn không ra có cái gì đặc biệt, nhưng Triệu Lộ lại sùng bái cô như vậy, những người khác ngược lại trở nên càng tò mò.

Mẹ Triệu cười nói: "Cháu chính là Việt Khê à, đi đã sớm nghe Lộ Lộ nhắc tới cháu, lần trước..... may nhờ có cháu cứu nó một mạng, con bé này không biết nặng nhẹ, sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may."

Lời này là đang nói việc đám Triệu Lộ tìm Đĩa Tiên lần trước.

Ba Triệu nhìn qua là một người đàn ông hết sức hòa nhã nhưng trong hơi thở lại mang theo vài phần cường thế, ông mở miệng nói: "Chúng ta đã sớm muốn tìm cơ hội cảm ơn cháu, nhưng lại vẫn luôn không có dịp nào. Lần này, đúng lúc cũng cho chúng có cơ hội cảm ơn cháu."

Việt Khê không chút để ý nói: "Bác không cần cảm ơn cháu, cháu thu tiền mấy cô ấy."

Thái độ phục vụ của cô với khách hàng luôn luôn rất tốt.

Triệu Lộ kéo cánh tay của cô, hừ một tiếng, nói: "Lúc cậu cứu tớ, tớ tớ còn chưa đưa tiền, đó là cậu mềm lòng!"

Mẹ Triệu che miệng khẽ cười, nói: "Lại đây ngồi trước đi."

Việt Khê nói: "Không cần đâu, người xảy ra chuyện ở nơi nào, đưa cháu đi nhìn xem trước đi."

Nghe vậy, mẹ Triệu bắt đầu đi nói: "Vậy được rồi....."

Bà dẫn Việt Khê lên tầng, vừa đi vừa nói: "Ban đầu vẫn còn tốt, không biết vì sao lại xảy ra vấn đề, lúc ăn cơm lại cầm dao ăn bò bít tết trực tiếp cắm vào tay mình, sự việc lúc ấy khiến tất cả mọi người rất sợ hãi."

Một dao kia chặt xuống, miệng vết thương sâu đến nỗi có thể thấy được xương, máu chảy nhiễm đỏ cả bàn ăn, mà đương sự, người trong cuộc lúc này lại còn cười khanh khách, giống như hoàn toàn không cảm giác được đau đớn.

Một màn kia thật sự quá kỳ lạ, hiện tại nhớ lại đều làm mọi người cảm thấy da đầu căng thẳng.

"Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như thế này sao?" Việt Khê hỏi.

Phía sau một người đàn ông mở miệng nói: "Thực ra đây không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện này, lúc ở nhà, tôi đã phát hiện cô ấy có chút không thích hợp..... Trước kia cô ấy ăn chay, nhưng gần nhất lại càng ngày càng thích ăn thịt..... Ban đầu bò bít tết làm bảy phần chín, sau đó là năm phần, ba phần. Có một hôm, tôi đi xuống tầng uống nước, thấy cô ấy ở phòng bếp, mở tủ lạnh ra ăn cái gì đó. Tôi thò lại gần thì thấy cô ấy thể mà lại gặm xương đầu..... Đó là xương đầu bếp tính dùng để nấu canh."

Vừa nói, người đàn ông vừa chà xát hai cánh tay của mình, hiển nhiên một màn kia khiến ông ta rất chấn động.

Những người khác nghe thế, trên mặt vài người đều nhìn không được lộ ra vẻ mặt buồn nôn, chỉ cần nghĩ đến, đều cảm thấy có chút buồn nôn.

Triệu Lộ giới thiệu cho Việt Khê, nói: "Đây là chồng của dì Tiểu Nguyệt, họ Tư."

Tư Mệnh là một người hết sức lịch sự anh tuấn người, đeo một cái kính không viền, dáng vẻ ôn hòa an tĩnh.

"Cháu là Việt Khê đúng không, chú tin tưởng cháu có bản lĩnh đó, việc của Tiểu Nguyệt đành nhờ cháu rồi." Tư Mệnh mở miệng nói.

Việt Khê vâng một tiếng, nhìn không có chút thành ý nào, nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Đoàn người lên tầng hai đến căn phòng bị đóng lại của dì Tiểu Nguyệt, bên ngoài còn có người giúp việc trông nom, thấy bọn họ tới liền vội vàng lên tiếng tiếp đón.

"Mở cửa ra đi." Ba Triệu mở miệng nói.

Người giúp việc lập tức cầm chìa khóa mở cửa, cửa vừa mở ra, bọn họ liền nghe được bên trong truyền đến tiếng vang nào đó, âm thanh này giống như tiếng nhai nuốt thứ gì.

Việt Khê khẽ nhíu mày, nhạy cảm được mùi máu tươi trong không khí.

Một đám người chen vào trong căn phòng này, ban đầu phòng ốc cũng coi như rộng rãi trong nháy mắt liền có vẻ vài phần chật hẹp.

"Ồ, Tiểu Nguyệt đâu rồi?" Mọi người nhìn bốn phía không thể thấy người trong phòng, mở toilet ra cũng không có ai.

Ba Triệu hỏi người giúp việc: "Người trong phòng đâu?"

Nét mặt người giúp việc bối rối, hoàn toàn không biết đã xảy ra việc gì, nói: "Tôi, tôi không biết, tôi vẫn luôn canh giữ ở cửa, không có người nào vào. Hơn nữa, cũng không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì, Tư phu nhân ngoại trừ lúc đầu còn la hét ra thì sau đó không có động tĩnh gì nữa."

"..... Chẳng lẽ người này còn có thể bay lên trời sao?" Có người nói thảm.

Việt Khê chậm rãi đi đến mép giường, càng tới gần giường, mùi máu tanh càng ngày càng nặng, chờ đi đến mép giường, cô khom lưng duỗi tay chậm rãi xốc lên khăn trải giường lên, nhìn vào trong.

Mọi người nhìn động tác của cô, theo bản năng hướng về phía gầm giường nhìn, cùng lúc đối mặt với đôi mắt không giống đôi mắt người ở dưới gầm giường tối tăm, sáng rực nhưng lạnh băng.

Chương 49

Edit: Xoài

Beta: Qing Yun

Ngày 15 tháng 7, quý môn mở rộng, vào ban đêm, yêu ma quỷ quái từ địa phủ bay ào ra bên ngoài như ong vỡ tổ, âm khí trong ngày này cũng nặng nhất.

Cho nên, các cụ sẽ thường xuyên nhắc nhở con cái, trong ngày này không nên chạy loạn ra cửa, cẩn thận kéo đụng phải tà ma bên ngoài. Một khi đụng phải tà ma, nhẹ thì bị bệnh, nặng thì có khả năng sẽ mất mạng.

Đối với người thường mà nói, tất nhiên sẽ kiêng dè một chút trong ngày này, tuy nhiên với Việt Khê, cô lại không cần kiêng dè gì, cũng chỉ là mấy người thiếu đi cánh tay đôi chân thôi, thật sự chỉ là có chút khó coi.

Sau khi ăn xong cơm chiều, cô cầm tiền giấy và hương nến đi ra ngã tư đường phía trước thấp hương. Dọc đường, có không ít người cũng đốt vàng mã trong chậu sắt, gió thổi cuốn tro tàn màu đen bay lên, làm mọi người cảm thấy toàn bộ bầu trời một mảnh xám xịt.

"Trời ạ, đốt giấy gì chứ, con còn đang định cùng đám Tiểu Trí đi đánh bóng rổ đây..... Thế mà mẹ còn tin mấy cái này, hiện tại đã là thế kỷ 21, chúng ta phải tin tưởng khoa học. Mẹ đây là mê tín dị đoan, nếu đặt vào mấy chục năm trước, có khi phải bị bỏ vào lồng heo." Cậu bé ngồi xồm trên mặt đất có chút không hài lòng lắm lắm, hiển nhiên rất khó chịu đối với việc bị mẹ lôi kéo ra cửa hoá vàng mã.

Mẹ cậu nghe thấy thế bèn đánh vào gáy cậu một cái, nói: "Nhóc con, lúc ông nội con còn sống thương con biết bao nhiêu, hiện tại đốt cho cho ông chút giấy thì có làm sao? Bóng rổ, bóng rổ, suốt ngày chỉ biết đánh bóng rổ, ngày mai mẹ sẽ đem bóng rổ của con đi vứt."

Lấy việc vứt bóng rổ ra uy hiếp, tất nhiên hoàn toàn có tác dụng, cậu lập tức không dám nói gì nữa.

Lúc này ở bên cạnh cậu, một ông lão tóc trắng xóa ngồi xồm trên mặt đất, nét mặt yêu thương nhìn cậu bé, có chút đau lòng nói: "Cháu trai ngoan, bị mẹ đánh đau không, lại đây ông thổi thổi cái nào....."

Cậu bé như cảm giác được cái gì, duỗi tay sờ trán mình, lắm lắm nói: "Có gió lạnh sao?"

Việt Khê tiếp tục đi về phía trước, dọc đường đi, cô thấy không ít quỷ hồn được con cháu cúng bái, cho nên dù nhìn họ đều có dáng vẻ gầy khô thì cũng không đến nỗi nào. Dù vậy, ở gần đó cũng nhiều yêu ma quỷ quái, không có người thân con cái cúng tế, nhìn qua cực kì chật vật, rất ghen tị với những người được cúng tế, nhưng đồng tiền giấy này cũng không phải cho bọn họ, cho nên không thể hưởng được mấy thứ này.

Những yêu ma quỷ quái lang thang này gọi là cô hồn dã quỷ!

Đi đến chỗ ngã tư, có bóng dáng một cụ bà đang đốt tiền giấy ở đó, một bên đốt một bên lẩm bẩm thì thầm: "Hầy, lão già chết tiệt, ông ra đi cũng thật nhẹ nhõm, bỏ tôi ở lại một mình... Thân thể này của tôi cũng không biết còn có thể sống được bao lâu nữa, chắc là rất nhanh sẽ đi theo ông."

"..... Trong nhà gạo vừa hết, vẫn là Tiểu Trương sát vách khiêng tới cho tôi, ông nói xem, hàng xóm so với con gái còn đáng tin cậy hơn. Lúc trước gả cho ông, ông còn nói sẽ đối tốt với tôi cả đời, cả đời tôi còn chưa tới, ông liền đi, thật là xấu mà, đáng lẽ tôi không nên tin lời ông nói....."

Cụ bà lải nhải, tuy ngoài miệng thì nể nang, nhưng trên mặt lại cười nhẹ nhàng. Ở bên cạnh bà, có một cụ ông ngồi xồm trên mặt đất, cụ bà lải nhải một bên, ông một bên ra sức gặt đầu, ánh mắt nhìn cụ bà thâm tình dịu dàng, lẳng lặng ngồi một bên làm bạn với bà.

Việt Khê nhìn thoáng qua, ngại quấy rầy tình cảm hai người nên đã đi sang bên kia.

Cô lấy đồ đạc trong rổ ra, tiền hương giấy nén, còn có gạo và mì linh tinh, tất cả đều đặt trên mặt đất. Thắp hương châm nén, nhang đèn khói lửa lượn lờ dâng lên, cô hồn dã quỷ ở gần đó cảm nhận được, hơi xoay đầu lại. Sau đó chúng bò về hướng Việt Khê, trên thực tế, một màn này thật sự có chút khó coi, nói đúng ra là có phần đau mắt.

Những cô hồn dã quỷ này, không biết bao nhiêu năm không được hưởng thờ cúng của mọi người, bộ dạng kia thật sự thảm không nổi nhìn, quần áo tả tơi thì thôi, người còn gãy trơ cả xương, đầu tóc rối bù mặt mũi dơ bẩn, quả thực không xứng với cái danh quỷ.

Việt Khê nhìn thoáng qua, đi sang quầy bán đồ ăn vặt bên cạnh mua chai nước khoáng, kèm theo một cái ly, rồi đi đến một bên đường ngắt một cành liễu. Chờ cô trở lại, nơi để đồ ban nãy đều bị cô hồn dã quỷ chiếm hết.

"..... Tất cả đều tránh sang một bên đi, còn chưa tới lúc các người được ăn." Cô đuổi chân đá đá một con quỷ phía trước, để nó nhường đường cho cô.

Một đám đầu xoay tới xoay lui, đôi mắt nhìn cô chằm chằm như không muốn rời. Có con quỷ có không phục còn trực tiếp nhào về phía cô.

Việt Khê cảm cành liễu, mặt vô cảm quát một cái.

"A!" Cành liễu đánh vào mặt, con quỷ kia lập tức đau kêu một tiếng, che mặt nằm trên đất đau đớn lẩn lộn, nơi bị cành liễu đánh trúng lập tức phát ra âm thanh xèo xèo vật bị ăn mòn, trong chớp mắt, miệng vết thương có thể nhìn thấy xương trắng.

Việt Khê đạp chân đạp lên người nó, nhìn mấy con quỷ khác nói: "Đi sang một bên, muốn có cái ăn thì xếp thành hàng cho tôi."

Nhóm yêu ma quỷ quái: "....."

Đám quỷ nhìn đồng loại của mình còn đang kêu rên một cái, ngoan ngoãn đi đến một bên xếp hàng đi, một hàng ngũ thật dài, mấy con quỷ khác nhìn mà không hiểu ở đây đang làm gì.

Việt Khê rót nước vào một cái ly, ngón chạm vào nước rồi vẽ lên thân ly một lá bùa, lá bùa hơi sáng lên, nhìn vào ly nước thì cảm thấy có đã thay đổi, nhưng thay đổi như thế nào lại không nói rõ được.

Cô nhúng cành liễu vào ly rồi cầm nó vẩy vào người mấy con quỷ, giọt nước vẩy ra từ cành liễu rơi xuống trên người yêu ma quỷ quái, chỉ thấy thân thể thiếu cánh tay gãy chân, dơ bẩn trên người của chúng lập tức trở nên hoàn chỉnh sạch sẽ.

Thấy thế, Việt Khê đuổi tay nắm một nắm gạo, sau đó tiến về phía trước tung lên, lập tức gạo trắng như tuyết rơi đầy trên mặt đất, những cô hồn dã quỷ hận không thể lập tức bỏ nhào vào những hạt gạo để ăn một bữa no nê. Nhưng, bọn họ lại rất sợ cô gái trước mặt này, thận trọng nhìn cô một cái.

Làm xong hết mọi việc, Việt Khê mới nói: "Được rồi, ăn đi."

Nghe xong, những cô hồn dã quỷ lập tức nhào tới, cả đám vội nhặt gạo lên, thực sự sắp khóc đến nơi. Trời ạ, bọn họ quên mất bản thân căn bản không có nước mắt.

Việt Khê liếc mắt nhìn bốn phía một lượt, quyết định qua bên kia mua que kem ăn. Phía trước có một quán bán kem rất ngon, còn dùng gạo nếp để làm, cắn một miếng giòn giòn, còn có một chút mềm của gạo nếp.

Ăn ngon!

Cô vui vẻ hí hóp mắt lại.

*

Trương Đại Chí chỉ là một viên chức bình thường, vừa mới cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn, anh ta chuẩn bị ngồi xe buýt về nhà. Hôm nay uống rượu có hơi quá chén nên đầu anh ta có chút choáng váng, Trương Đại Chí đi đến trạm xe buýt gần đó, không nhìn được dành đi đến thùng rác một bên nôn thốc nôn tháo. Sau khi anh ta nôn xong thì thấy một bên có cụ bà mặc quần áo màu đen đang đứng gần đó đốt vàng mã.

Cụ bà cũng không ngẩng đầu liếc anh ta một cái, chỉ thấp giọng nói: "Ngày 15 tháng 7, quỷ môn mở rộng..... Ngày này, không nên ở lâu bên ngoài, cần

thận trọng phải quý."

Giọng nói của cụ bà nghe khàn khàn, giữa buổi đêm lại càng thêm phần âm u, Trương Đại Chí nhìn không được khẽ run, cách cụ bà này xa một tí.

Phía xa có ánh đèn chiếu đến, Trương Đại Chí hí hóp mắt nhìn thoáng qua, thấy chuyển xe buýt anh ta muốn lên liền lập tức vươn cánh tay dùng sức vẫy vẫy.

Xe dừng lại ở trước mặt, Trương Đại Chí vô cùng phấn khởi lên xe. Trời tối đen như mực, bởi vì muốn đuổi kịp chuyển xe cuối cùng nên anh ta không có chú ý tới kiểu dáng chiếc xe này là của mấy năm về trước.

Trương Đại Chí vừa móc tiền ra, vừa mở miệng hỏi: "Đã 10 giờ rồi nên tôi còn tưởng rằng không có xe, cũng tính bắt xe taxi. Ài, trên xe không có mấy đút tiền sao?"

Anh ta cầm đồng tiền xu, vẻ mặt đầy hoang mang.

Một người phụ nữ béo bên cạnh nói với giọng điệu hung dữ: "Đến chỗ tôi mua vé!"

Bây giờ vẫn còn có nhân viên bán vé xe?

Trong đầu Trương Đại Chí thoáng qua ý nghĩ như vậy, nhưng động tác trên tay lại không chút do dự, anh lấy tiền đưa cho phụ xe để mua vé.

Ánh sáng trong xe có chút ám, Trương Đại Chí quét mắt nhìn qua một lượt, trong lòng không nhìn được nảy ra ý nghĩ kỳ quặc. Vào giờ khuya như thế này vậy mà trong xe vẫn có rất nhiều người, đến chỗ trống cũng không có. Phía bên phải chỗ cửa sổ có một người phụ nữ trẻ tuổi tay ôm một đứa trẻ, đứa trẻ kia được bọc trong khăn, không nhìn rõ đáng vẻ, Trương Đại Chí nhìn không được tò mò nhìn thêm một cái.

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp nhưng biểu cảm trên mặt lại có phần âm đạm, ánh mắt nhìn qua có nét nặng nề.

Trương Đại Chí nhìn không được rung mình, anh vội chạy đến ghế cuối cùng ngồi xuống, sau đó mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, tuy rằng anh ta cũng không biết tại sao bản thân lại căng thẳng như vậy.

Ngồi ở trên ghế, Trương Đại Chí ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực, đến cả một tia sáng cũng không có, toàn bộ thế giới như chìm vào bóng tối.

Trương Đại Chí ngồi trong chốc lát, càng ngồi càng cảm thấy không thích hợp. Trong thành phố không có nơi nào không có lấy một cái đèn đường như thế này, dù là buổi tối thì cũng xa hoa trụy lạc, nhưng con đường này thật kỳ lạ, không thể nào một chút ánh sáng lại không có.

Trương Đại Chí càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhìn một lượt những hành khách trong xe, một luồng khí lạnh chui lên từ lòng bàn chân, làm anh ta nhìn không được run cầm cập.

Những người này hình như đều..... Nhìn anh ta!

Nhìn xuyên qua cửa sổ, thậm chí xoay đầu lại thẳng tắp, họ cứ nhìn chằm chằm anh ta như vậy. Đến bây giờ, anh ta mới phát hiện một việc, chiếc xe mà anh ta lên lại không phát ra tiếng động nào, thậm chí, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

"Ngày 15 tháng 7, quý môn mở cửa..... cẩn thận gặp phải quý."

Trong đầu đột nhiên vang lên câu nói của cụ bà kia, cả người Trương Đại Chí run lên, trong lòng hoảng sợ. Anh ta lấy di động ra nhìn, nhưng lại không có tín hiệu. Anh ta nghĩ, dù tin vào khoa học phát triển, thấy việc này cực kỳ không phù hợp, nhưng, con mẹ nó, vậy mà anh ta lại lên nhầm xe quý.

"Dừng xe, tôi muốn xuống xe!"

Vào lúc trong lòng Trương Đại Chí đang hoảng loạn, một giọng nói dễ nghe vang lên lên, anh ta ngước mắt nhìn, thấy phía trước mình có một cô gái trẻ mặc bộ đồ thể thao màu trắng đứng đây, bước vài bước tới cửa xe, mở miệng nói.

Trong xe không ai nói chuyện, tài xế cũng không hề có phản ứng.

Nữ sinh lại mở miệng nói một tiếng: "Tôi muốn xuống xe, mau mở cửa."

Từng ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên người cô, Trương Đại Chí run rẩy phát hiện có mấy hành khách, da mặt của họ đang rút xuống, giội bộ màu trắng ngo ngậy chui ra trên mặt.

Trương Đại Chí che miệng lại, cảm thấy chính mình sắp nôn ra.

"Rầm!"

Toàn bộ xe buýt rung lên kịch liệt, Trương Đại Chí ngẩng đầu nhìn lại, thấy cô gái kia đá một chân vào cửa, không biết sức của đôi bàn chân lớn đến bao nhiêu mà toàn bộ xe buýt giống như bị cô đá cho suýt lật.

"Tôi nói, tôi muốn xuống xe..... Mau dừng xe, nếu không, có tin tôi phá luôn xe của các người hay không." Cô gái kia híp mắt nói.

"Kíttt!"

Xe buýt bỗng nhiên dừng lại, bởi vì phanh gấp, cả người Trương Đại Chí suýt chút nữa bị văng ra ngoài.

Cửa xe bị mở ra, cô gái kia quay đầu lại, nhìn Trương Đại Chí, nói: "Chú à, chú về đến nhà rồi, sao còn không xuống xe?"

Trương Đại Chí chớp mắt, run run nói: "Xuống! Xuống xuống xuống! Tôi quả thực về đến nhà rồi....."

Hai người một trước một sau xuống xe, cửa xe buýt phía sau âm ỉm đóng lại, Trương Đại Chí quay đầu, nhìn xe buýt phía sau lại sáng đèn, hiện lên biển số xe buýt.

"406"

Ba con số kia lại làm toàn thân anh ta toát mồ hôi lạnh. Năm năm trước, chiếc xe buýt 406 này gặp tai nạn xe cộ, hành khách lẫn tài xế toàn bộ đều tử vong, cho nên sau đó đã hủy bỏ chuyến xe buýt 406 này.

Bên ngoài gió thổi qua thật ảm áp đèn đường chiếu thẳng vào người, Trương Đại Chí cảm thấy mình như vừa sống lại lần nữa, còn cảm thấy, chân có chút mềm, đi không nổi.

Thấy cô gái nhỏ trước mặt nhắc chân chuẩn bị rời đi, Trương Đại Chí vội vàng nói: "À, cái đó..... Vừa này, có phải cháu đã cứu chú không? Thật sự cảm ơn cháu. Chú là Trương Đại Chí, làm công việc địa ốc, đây là danh thiếp của chú."

Cô gái kia quay đầu lại, một khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ còn rất tuổi trẻ, khiến Trương Đại Chí hơi kinh ngạc.

"Chú, lần sau chú lên xe thì nên nhìn kĩ một chút, lên nhầm xe cẩn thận sẽ mất mạng đấy." Việt Khê tốt bụng nhắc nhở một câu, nếu không gặp cô, vì Trương Đại Chí này, e rằng thật sự sẽ đi gặp Diêm Vương.

Trương Đại Chí luôn miệng xin lỗi, nói: "Cháu gái, cháu cho chú số điện thoại liên hệ đi, cháu đã cứu chú nên chú muốn báo đáp cháu."

Việt Khê nói: "Không có việc gì, cháu cũng chỉ là tiện thể mà thôi, dù sao cháu cũng muốn xuống xe. Cháu còn có việc, nên đi trước..... Chú à, hôm nay chú vẫn nên về nhà sớm một chút, bên ngoài không an toàn đâu."

Nói xong, cô trực tiếp xoay người rời đi. Tối hôm nay, cô cũng không phải chạy ra tản bộ, mà là thực sự có chuyện. Vừa rồi cô nhận được điện thoại của Triệu Lộ, trong điện thoại giọng nói đôi phượng sốt ruột muốn nhờ cô giúp đỡ, thế nên lúc này cô mới chạy tới. Lên xe quý, đây cũng là ngoài ý muốn, chỉ nghĩ xe quý này cũng có thể đến nơi cần đến nên cô cũng không để ý, ai ngờ sau đó lại có thêm một người lên nhầm xe.

Xuống xe buýt, cô rất nhanh đã nhận được điện thoại của Triệu Lộ.

"Việt Khê? Vừa này sao điện thoại của cậu không gọi được vậy?" Vừa mới nhận điện thoại, bên kia liền truyền đến âm thanh sốt ruột của Triệu Lộ.

Việt Khê cười nói: "À, vừa rồi di động không có tín hiệu....."

Nhà họ Triệu ở thành phố A cũng coi như có chút danh tiếng, Triệu Lộ là hàng thật giá thật phú tam đại, chỗ ở cũng là khu nhà nổi tiếng ở thành phố A, người ở trong tiểu khu này đều là kẻ có tiền, cho nên công tác bảo an làm rất tốt, tính riêng tư cũng rất cao, thời điểm Việt Khê tới Triệu Lộ đã ở cửa chờ cô.

Hai người gặp mặt xong, Việt Khê hỏi: "Trong điện thoại cậu gấp gấp như vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Nghe vậy, Triệu Lộ lại không kham trương như trong điện thoại, nói: "Có chút việc, nhưng cũng không phải quá gấp."

Việt Khê nhìn về phía Triệu Lộ, cô bắt đầu đi nói: "Việc là nhà tớ một cái bà con xa thân thích, giống như là bị trúng tà..... Thật ra tớ cũng không thích người họ hàng này, nhưng mọi người đều nhìn, tớ đương nhiên phải biểu hiện ra đáng vẻ tương đối sốt ruột. Vốn dĩ muốn nói cho cậu không cần gấp gấp tới đây, ai ngờ điện thoại cậu đột nhiên không gọi được."

Việt Khê gật đầu, nói: "Tớ đi xem tình huống người đó rồi lại nói."

Triệu Lộ mang theo Việt Khê đi vào, nhà họ Triệu cũng coi như là đại gia tộc, người một nhà vô cùng náo nhiệt, đều ở trong một biệt thự lớn. Chờ đến khi thấy Việt Khê, biểu tình trên mặt những người khác đều có chút kỳ quái.

Trong đó một người phụ nữ giọng nói sắc nhọn mở miệng: "Đây là người Lộ Lộ tìm có thể giúp di Tiểu Nguyệt của cháu à? Cháu e rằng đang lừa gạt chúng ta thì phải, chỉ là đứa nhóc con, có thể làm gì?"

Nghe vậy, Triệu Lộ có chút không vui, cô hơi nâng lên cằm, nói: "Đây là bạn học của cháu, là bạn thân nhất. Cậu ấy có bản lĩnh hay không, cháu so với mọi người rõ ràng hơn, nếu mọi người không tin, cháu còn không muốn làm phiền cậu ấy, Việt Khê của cháu ấy, cậu ấy động tay đều là việc lớn mấy trăm vạn. Nếu không phải nể mặt cháu, cậu ấy nào có chạy đến đây một chuyến như vậy?"

Việt- động tay một cái đều là việc lớn mấy trăm vạn - Khê mặt không cảm xúc nghĩ, mấy trăm vạn, vẫn phải kiếm rất lâu.

Những người khác nghe Triệu Lộ nói như vậy, đều nhìn không được đánh giá Việt Khê, cô gái này tuổi còn nhỏ, nhìn không ra có cái gì đặc biệt, nhưng Triệu Lộ lại sùng bái cô như vậy, những người khác ngược lại trở nên càng tò mò.

Mẹ Triệu cười nói: "Cháu chính là Việt Khê à, di đã sớm nghe Lộ Lộ nhắc tới cháu, lần trước..... may nhờ có cháu cứu nó một mạng, con bé này không biết nặng nhẹ, sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may."

Lời này là đang nói việc đám Triệu Lộ tìm Đĩa Tiên lần trước.

Ba Triệu nhìn qua là một người đàn ông hết sức hòa nhã nhưng trong hơi thở lại mang theo vài phần cường thế, ông mở miệng nói: "Chúng ta đã sớm muốn tìm cơ hội cảm ơn cháu, nhưng lại vẫn luôn không có dịp nào. Lần này, đúng lúc cũng cho chúng có cơ hội cảm ơn cháu."

Việt Khê không chút để ý nói: "Bác không cần cảm ơn cháu, cháu thu tiền mấy cô ấy."

Thái độ phục vụ của cô với khách hàng luôn luôn rất tốt.

Triệu Lộ kéo cánh tay của cô, hừ một tiếng, nói: "Lúc cậu cứu tớ, tớ tớ còn chưa đưa tiền, đó là cậu mềm lòng!"

Mẹ Triệu che miệng khẽ cười, nói: "Lại đây ngồi trước đi."

Việt Khê nói: "Không cần đâu, người xảy ra chuyện ở nơi nào, đưa cháu đi nhìn xem trước đi."

Nghe vậy, mẹ Triệu bất đắc dĩ nói: "Vậy được rồi....."

Bà dẫn Việt Khê lên tầng, vừa đi vừa nói: "Ban đầu vẫn còn tốt, không biết vì sao lại xảy ra vấn đề, lúc ăn cơm lại cầm dao ăn bò bít tết trực tiếp cắm vào tay mình, sự việc lúc ấy khiến tất cả mọi người rất sợ hãi."

Một dao kia chặt xuống, miệng vết thương sâu đến nỗi có thể thấy được xương, máu chảy nhiễm đỏ cả bàn ăn, mà đương sự, người trong cuộc lúc này lại còn cười khanh khách, giống như hoàn toàn không cảm giác được đau đớn.

Một màn kia thật sự quá kỳ lạ, hiện tại nhớ lại đều làm mọi người cảm thấy da đầu căng thẳng.

"Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như thế này sao?" Việt Khê hỏi.

Phía sau một người đàn ông mở miệng nói: "Thực ra đây không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện này, lúc ở nhà, tôi đã phát hiện cô ấy có chút không thích hợp..... Trước kia cô ấy ăn chay, nhưng gần nhất lại càng ngày càng thích ăn thịt..... Ban đầu bò bít tết làm bảy phần chín, sau đó là năm phần, ba phần. Có một hôm, tôi đi xuống tầng uống nước, thấy cô ấy ở phòng bếp, mở tủ lạnh ra ăn cái gì đó. Tôi thò lại gần thì thấy cô ấy thế mà lại gặm xương đầu..... Đó là xương đầu bếp tính dùng để nấu canh."

Vừa nói, người đàn ông vừa chà xát hai cánh tay của mình, hiển nhiên một màn kia khiến ông ta rất chấn động.

Những người khác nghe thế, trên mặt vài người đều nhìn không được lộ ra vẻ mặt buồn nôn, chỉ cần nghĩ đến, đều cảm thấy có chút buồn nôn.

Triệu Lộ giới thiệu cho Việt Khê, nói: "Đây là chồng của di Tiểu Nguyệt, họ Tư."

Tư Mệnh là một người hết sức lịch sự anh tuấn người, đeo một cái kính không viền, dáng vẻ ôn hòa an tĩnh.

"Cháu là Việt Khê đúng không, chú tin tưởng cháu có bản lĩnh đó, việc của Tiểu Nguyệt đành nhờ cháu rồi." Tư Mệnh mở miệng nói.

Việt Khê vâng một tiếng, nhìn không có chút thành ý nào, nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Đoàn người lên tầng hai đến căn phòng bị đóng lại của di Tiểu Nguyệt, bên ngoài còn có người giúp việc trông nom, thấy bọn họ tới liền vội vàng lên tiếng tiếp đón.

"Mở cửa ra đi." Ba Triệu mở miệng nói.

Người giúp việc lập tức cầm chìa khóa mở cửa, cửa vừa mở ra, bọn họ liền nghe được bên trong truyền đến tiếng vang nào đó, âm thanh này giống như tiếng nhai nuốt thứ gì.

Việt Khê khẽ nhíu mày, nhạy cảm được mùi máu tươi trong không khí.

Một đám người chen vào trong căn phòng này, ban đầu phòng ốc cũng coi như rộng rãi trong nháy mắt liền có vẻ vài phần chật hẹp.

"Ồ, Tiểu Nguyệt đâu rồi?" Mọi người nhìn bốn phía không thể thấy người trong phòng, mở toilet ra cũng không có ai.

Ba Triệu hỏi người giúp việc: "Người trong phòng đâu?"

Nét mặt người giúp việc bối rối, hoàn toàn không biết đã xảy ra việc gì, nói: "Tôi, tôi không biết, tôi vẫn luôn canh giữ ở cửa, không có người nào vào. Hơn nữa, cũng không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì, Tư phu nhân ngoại trừ lúc đầu còn la hét ra thì sau đó không có động tĩnh gì nữa."

"..... Chẳng lẽ người này còn có thể bay lên trời sao?" Có người nói thảm.

Việt Khê chậm rãi đi đến mép giường, càng tới gần giường, mùi máu tanh càng ngày càng nặng, chờ đi đến mép giường, cô khom lưng duỗi tay chậm rãi xốc lên khăn trải giường lên, nhìn vào trong.

Mọi người nhìn động tác của cô, theo bản năng hướng về phía gầm giường nhìn, cùng lúc đối mặt với đôi mắt không giống đôi mắt người ở dưới gầm giường tối tăm, sáng rực nhưng lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

Đôi mắt kia hoàn toàn không phải của con người, đôi mắt kia có lẽ đã từng rất đẹp, thế nhưng hiện giờ lại mở to như muốn đẩy con người ra bên ngoài, đôi mắt đầy tơ máu, đồng tử co lại thành một đường thẳng như đồng tử của động vật, nhìn như người máy, mắt màu vàng, lạnh lùng và cảnh giác nhìn bọn họ.

Kéo đi tấm ga giường đang che lấp ánh đèn, chờ tới khi thấy rõ mọi thứ ở dưới gầm giường, mọi người ai nấy đều hít một hơi lạnh người. Người có phản ứng lớn nhất ngay lập tức chạy vào trong nhà vệ sinh nôn.

Đối với mọi người, cảnh tượng này thật sự đánh mạnh vào tâm lý, cũng thật sự làm người người khác cảm thấy buồn nôn.

Không gian không tính là quá rộng, một sinh vật dường như là người nhưng cũng không giống người đang quỳ rạp trên mặt đất, dáng vẻ có phần giống động vật, biểu cảm trên mặt hung ác. Cô ta mở to miệng, khoe miệng bị kéo đến gần mang tai, nước dãi chảy ra cũng không thêm đề ý.

Mà lúc này, trên răng của cô ta vẫn còn có máu và một vài mảnh vụn thịt dính bên trên. Mọi người nhìn kỹ hơn thì mới thấy, tay trái cô ta là máu thịt lẫn lộn, giống như bị thủ dử cắn xé, phía dưới lộ ra phần xương màu trắng. Sau đó lại nhớ đến hàm răng trắng đầy máu và thịt của cô ta. Khiến mọi người không khỏi càng thêm buồn nôn.

".....Cô ấy, cô ấy cắn chính bản thân mình?" Có người che miệng mình lại, cố gắng chịu đựng cảm giác muốn nôn, có chút không thể tin được nói.

Việt Khê kéo toàn bộ ga giường lên, ánh sáng bên ngoài ngay lập tức chiếu vào bên trong. Hành động này của cô giống như làm cho người phụ nữ ở dưới gầm giường kia cảm nhận được nguy hiểm, cổ họng cô ta phát ra tiếng gầm nhẹ như uy hiếp không cho ai lại gần.

Việt Khê cầm lấy một lá bùa rồi tiến đến gần.

Trong miệng cô ta phát ra một tiếng gầm nhỏ, đôi tay đang để trên mặt đất nhanh chóng dời đi, nháy mắt đã bò ra ngoài, tư thế bò cực giống động vật, hơn nữa tốc độ di chuyển cũng rất nhanh, sau khi bò ra khỏi giường, cô ta trực tiếp nhào về phía mọi người, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhỏ.

"Gâu "

"Á!"

Trong đám người truyền tới tiếng hét chói tai, nhìn thấy dáng vẻ này của người phụ nữ thì ai cũng hoảng sợ, ai biết được cô ta bị cái gì, càng không biết đụng vào thì có lây hay không, nếu bị lây thì phải làm sao bây giờ? Ngay lập tức cả đám đều tránh ra xa.

Người phụ nữ đó nhảy lên cao, toàn bộ cơ thể gần như nhảy cao lên tới hai mét, gần bằng với trần nhà, sau đó toàn bộ cơ thể lại nhẹ nhàng rơi xuống dưới đất, giống như khi động vật nhảy xuống dưới đất, không có chút tiếng động nào phát ra. Sau khi nhảy xuống, cô ta liền chạy về phía cửa phòng, nhanh chóng biến mất khỏi căn phòng.

Rất nhanh, dưới lầu liền truyền đến tiếng la hét kinh hoàng của mấy người hầu.

Triệu Lộ sợ hãi nói: "Việt Khê, đi ấy chạy mất rồi."

Việt Khê chậm chậm nói: "Dì cậu không trốn thoát được."

Nói xong, cô thông thả ung dung móc ra một lá bùa, kẹp lá bùa trong tay, cô thấp giọng thì thầm: "Bốn phương lấy đất làm chuẩn, mọi vật đều bị vây khốn."

Vừa dứt lời, chỉ thấy lá bùa trong tay cô biến thành một luồng ánh sáng, trực tiếp bay ra ngoài. Những người ở đây thấy cảnh này thì hoàn toàn kinh ngạc, có người còn lập tức đưa tay xoa xoa hai mắt của mình. Hoàn toàn không tin được mình đang nhìn thấy cái gì.

Mấy cái lá bùa đó, vậy mà chỉ cần thổi như thế thôi cũng có thể bay được.

Việt Khê nhắc chân đi ra ngoài, có người lẩm bẩm nói: "Chuyện gì thế này, thật quá vi diệu mà."

Đồng dạng đang ngây Triệu Lộ cũng hồi phục lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng nói: "Này thì có là cái gì, cháu nói rồi, Việt Khê rất lợi hại đó."

Ba Triệu nói: Lộ Lộ à, người bạn này của con quả nhiên có bản lĩnh. Đi, chúng ta đi xem xem "

Cả đám người cũng nhau đi xuống lầu, liền thấy Lí Tiểu Nguyệt nằm trên đất cả, người dán đầy bùa, cả người cô ta vằn vẹo, đầu cổ gồng ngồng lên cao, miệng phát ra tiếng kêu tên, đầy hoảng sợ, giống như một con cá mắc cạn, không ngừng cố gắng hô hấp, biểu cảm dữ tợn.

Nhìn thì giống như đang giãy giụa, nhưng thực chất những lá bùa trên người cô ta khiến cô ta hoàn toàn không cử động được, chỉ có thể phát ra tiếng kêu đầy hoảng loạn hung dữ.

Triệu Lộ che miệng, kinh hoảng nói: "Mặt của đi ấy...."

Chỉ thấy thần sắc Lí Tiểu Nguyệt đầy đau đớn, mà không chỉ có như thế, trên khuôn mặt của cô ta không ngừng biến hoá, một lúc là chó, ngay lập tức lại biến thành mèo, khuôn mặt lúc mèo lúc chó, còn không cái nào giống nhau.

Cho nên, mọi người bèn thấy trên khuôn mặt cô ta chốc lát thì biến thành mèo, kêu meo meo meo, cả người nhìn rất giống một con mèo. Mà qua một lúc sau, mặt cô ta lại biến thành chó, khoe miệng cô kéo rộng tới mang tai, hàm răng trắng sắc bén, trong miệng phát ra âm thanh hô hấp trầm thấp giống một con chó đang thở.

Cảnh tượng quái dị này, mọi người xem vừa kinh ngạc lại vừa hoảng sợ.

"Này thật sự bị quỷ nhập rồi...."

Việt Khê chăm chú lắng lắng đứng nhìn cảnh này, những người khác chỉ có thể nhìn thấy những biến hoá trên mặt của cô ta, mà ở trong mắt của Việt Khê, cô lại thấy, có rất nhiều linh hồn của chó và mèo trên cơ thể của Lí Tiểu Nguyệt, đại khái có hơn một trăm con.

Những con chó mèo này đều không ngoại lệ, về mặt đều cực kỳ dữ tợn, hơn nữa, linh hồn của mấy con chó mèo này gần như dung hợp lại với nhau, và chính giữa chỗ dung hợp của chúng nó lại là người phụ nữ đang đứng trước mặt cô, Lí Tiểu Nguyệt. Nói cách khác, hiện giờ Lí Tiểu Nguyệt đã trở thành vật chứa của đám chó mèo này, những linh hồn cho mèo này, đang cùng nhau dung hợp với Lí Tiểu Nguyệt.

Cái này có chút khó khăn không dễ làm nha.

Việt Khê Khịt mũi một cái, đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống như thế này.

Mấy con chó mèo ở trên người Lí Tiểu Nguyệt, quả thực chúng nó có thù hận rất sâu với Lí Tiểu Nguyệt, thỉnh thoảng chúng lại cúi xuống hung tợn cắn Lí Tiểu Nguyệt một cái.

Mà hiện tại trên người Lí Tiểu Nguyệt sẽ xuất hiện tình huống như thế này, chính là cơ thể của cô dần dần bị mấy con chó mèo này đồng hoá. Ngay cả bây giờ, cô cũng không thể nào coi là con người được, mà là người không ra người, mèo không ra mèo, chó không ra chó, không có cái nào nằm trong nhận tri của con người. Cho nên, cô ta mới có tình trạng ăn thịt sống, mấy việc đó đều do linh hồn của mấy con chó mèo làm ra.

Triệu Lộ hỏi: "Việt Khê à, đi Tiểu Nguyệt bị làm sao vậy? Nhìn thật đáng sợ."

Việt Khê giải thích đơn giản cho bọn họ: "Đơn giản mà nói, bên trong linh hồn của người này có thêm một số thứ."

"Thứ gì vậy?"

"Chính là chó mèo gì đó." Việt Khê nhìn Lí Tiểu Nguyệt, như đang suy nghĩ gì đó "Có phải đi này có thói quen ngược đãi động vật hay không? Tổ thấy mấy con chó mèo này rất hận đi của cậu, dù chết rồi cũng muốn cắn đi cậu mấy cái."

Những người khác nhìn về phía Tư Mệnh, Lí Tiểu Nguyệt là vợ của anh ta, anh ta chắc chắn phải hiểu rõ Lí Tiểu Nguyệt nhất.

Tư Mệnh có chút xấu hổ đưa tay đẩy đẩy mắt kính trên mũi mình, nói: " Cái này, tôi quả thực không biết rõ..... Bình thường công việc của tôi rất bận rộn, rất nhiều chuyện Tiểu Nguyệt không có nói với tôi, tôi cũng không hỏi nhiều."

Nghe vậy, những người khác nhìn anh ta có chút thương hại. Người phụ nữ Lí Tiểu Nguyệt này, tính tình vẫn luôn mạnh mẽ, thái độ với chồng cũng không tốt, thường xuyên tức giận miệt thị. Đến ngay cả bọn họ cũng thường bắt gặp cô ta đang mắng chửi Tư Mệnh.

"Nhưng mà...." Tư Mệnh như nhớ ra cái gì đó, có chút do dự nói: "Hình như Tiểu Nguyệt rất thích xem chó mèo cắn nhau, còn tự mình mở một nơi nuôi dưỡng chó mèo, bên trong nuôi rất nhiều chó với mèo, tôi không biết....."

Những người khác nhìn về phía Lí Tiểu Nguyệt, Lí Tiểu Nguyệt cũng coi như một người phụ nữ thanh tú, những lúc không tức giận thì rất giống một cô gái an tĩnh điềm đạm. Mọi người không thể nào tưởng tượng được, cô ta lại có thói quen ngược đãi chó mèo như vậy.

Mẹ Triệu nhíu mày nói: "Trước kia Tiểu Nguyệt không phải là người như vậy, cô ấy là một người rất yêu động vật."

Lý Tiểu Nguyệt là em họ bà con xa của mẹ Triệu, mẹ Triệu còn nhớ rõ khi còn nhỏ Lý Tiểu Nguyệt là một cô bé rất hiền và lễ phép, rất thích chó mèo, từ khi nào tính cách của cô lại trở nên thô bạo như vậy?

Triệu Lộ nói: "Mẹ, tri nhân tri diện bất tri tâm, mẹ lại không ở chung một nhà với dì ấy, thì làm sao biết được dì ấy là dạng người như thế nào chứ."

Mẹ Triệu suy nghĩ, cũng đúng, không ở cùng một mái nhà, quả thật đúng là không thể nào biết được tính cách của người đó như thế nào.

Ba Triệu hỏi: "Viết tiểu thư, tình hình của Tiểu Nguyệt, có cách nào giải quyết được không?"

Viết Khê lắc đầu, lại gật đầu nói: "Không dễ xử lý, nếu như phát hiện sớm thì còn có thể nói được, nhưng mà hiện tại, linh hồn của mấy con chó mèo và linh hồn của cô ta đều đã dung hợp với nhau, nếu muốn tách chúng ra cũng không đơn giản. Tuy nhiên cũng không phải không giải quyết được, chỉ là hơi phiền phức một chút. Nếu để thêm mấy ngày nữa linh hồn của bọn nó và cô ta sẽ hoàn toàn dung hợp hết lại với nhau, vậy thì lúc đó mới không còn cách nào nữa."

Lý Tiểu Nguyệt nằm giãy giụa trên mặt đất nửa ngày, lúc sau phát hiện giãy giụa không có kết quả nên giống như từ bỏ, cô ta nằm quỳ rạp trên mặt đất, đột nhiên khóc thút thít, gọi tên chồng của mình: "Tư Mệnh, Tư Mệnh.....em đau quá Tư Mệnh, anh mau đến cứu em với."

Cô ta đang mặc một chiếc váy dài màu đen hở lưng, vì nằm sấp trên mặt đất, phía sau lộ ra xương bướm xinh đẹp, dáng người động lòng, đáng yêu như vậy thật có vài phần đáng thương.

Tư Mệnh vừa nghe, ngay lập tức trên mặt lộ ra biểu cảm lo lắng sốt ruột, anh ta đi đến bên người Lí Tiểu Nguyệt, ngồi xổm trên mặt đất, vươn tay ra, lại không biết phải chạm vào chỗ nào trên người cô, sốt ruột nói: "Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt.....em ráng chịu đựng, hiện tại thân thể em không được tốt....."

Lý Tiểu Nguyệt đang quỳ rạp trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu, cắn một cái trên cánh tay Tư Mệnh, hiện tại hàm răng của cô ta rất sắc nhọn, rất giống răng của mấy con chó, dồn lực cắn xuống, như hận không thể nào cắn luôn miếng thịt trên cánh tay Tư Mệnh.

Đột nhiên xảy ra tình huống như vậy, làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ, vội vàng đưa tay đẩy Lý Tiểu Nguyệt ra.

Viết Khê nhanh chóng lấy ra một lá bùa dán lên đầu Lý Tiểu Nguyệt, thấp giọng nói: "Nhả ra!"

Lý Tiểu Nguyệt nhả ra, Tư Mệnh ôm lấy cánh tay mình, chỉ thấy tay anh ta đã máu thịt lẫn lộn, máu tươi ngay lập tức chảy ra, một nhát cắn kia, quả thực sâu đến mức có thể thấy xương bên trong, không nung tay chút nào.

"Hiện tại cô ấy đang bị trúng tà, sao cậu còn đi tới gần cô ấy nữa chứ?" Những người khác hận rên sắt thành thép nói.

Tư Mệnh cười khổ nói: "Cô ấy gọi đáng thương như thế, tôi thật sự đau lòng.."

Những người khác nhìn anh ta như vậy, đều không nhận được mà thờ dài.

Không biết đời trước Lý Tiểu Nguyệt tích bao nhiêu phúc đức, mới có thể gặp được người chồng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Edit: Xoài & Qing Yun

Lần đầu tiên Viết Khê gặp phải tình huống như của Lý Tiểu Nguyệt, âm hồn của hàng trăm động vật bám vào linh hồn của cô ta, đã không chỉ là trúng tà. Nếu là trúng tà thì còn dễ giải quyết, một lá bùa sẽ giải quyết được, nhưng tình huống hiện tại của cô ta thật sự rất phức tạp.

Viết Khê nhìn những âm hồn trên người Lý Tiểu Nguyệt, những âm hồn chó mèo kia nhìn tuy nhỏ nhưng lại tràn ngập oán khí cùng tức giận, oán khí và tức giận to lớn khiến Lý Tiểu Nguyệt chịu rất nhiều đau đớn.

"Trước tiên cho đi ấy uống hết cái này đi." Đốt một lá bùa hòa vào trong nước, Việt Khê tỏ ý bảo những người khác cho Lý Tiểu Nguyệt uống hết nước.

Những người khác trở mắt nhìn nhau, có thể thấy ai cũng co rúm lại và không tỉnh nguyên. Vừa rồi Tư Mệnh đi qua còn bị cô ta cắn một cái, nếu bọn họ đi qua cũng bị cô ta làm bị thương, vậy phải làm sao bây giờ?

Việt Khê chắc lưỡi, cô đi tới, một tay bóp chặt cằm Lý Tiểu Nguyệt, khiến cho cô ta hé miệng, một tay kia cầm ly nước bùa, sạch sẽ lau loét, trực tiếp cho cô ta uống hết.

Uống xong ly nước bùa, thân thể Lý Tiểu Nguyệt lập tức mềm nhũn ngã xuống đất, nét mặt không dữ tợn như trước, chẳng qua gương mặt kia mèo không phải mèo chó không phải chó, một nửa là mèo, một nửa là chó, trong miệng chảy ra nước dãi, làm người nhìn cảm thấy vô cùng ghê sợ.

Việt Khê nhìn những oan hồn chó mèo bởi vì nước bùa mà yên tĩnh lại, nói: "Những con chó mèo chắc là đều bị ngược đãi mà chết, bởi vì trước khi chết còn chịu rất nhiều đau đớn, tràn ngập oán hận cùng phần nộ..... Hiện tại chúng ta cần làm oán khí của chúng lắng xuống trước, ngày mai cho người đi tìm kiếm, xem xem những thi thể chó mèo ở nơi nào, đào ra trước rồi đem chúng an táng thật tốt. À, tôi nhìn xem có cách nào có thể làm cho linh hồn bọn chúng tách ra không."

Những người khác nhìn không được gật đầu. Miệng vết thương trên tay Tư Mệnh được xử lý qua, anh ta nhìn Lý Tiểu Nguyệt, nói: "Tình hình này của Tiểu Nguyệt..... Tôi vẫn nên mang cô ấy về trước."

Mẹ Triệu nói: "Đừng ngại, bây giờ cô ấy thế này, nếu trên đường gặp phải chuyện gì thì biết làm sao? Cậu cũng ở lại đi, xử lý xong vấn đề của cô ấy rồi nói sau."

Ba Triệu nhìn thời gian, nói: "Hiện tại cũng không còn sớm, tối muộn rồi, mọi người đều ở lại đi, ngày mai hẵng về."

Thời gian thực sự không còn sớm, cũng đã nửa đêm 12 giờ, mọi người xem liếc nhìn thời gian một cái, cũng không từ chối, đều ở lại nhà họ Triệu. Nhưng đến sáng sớm ngày thứ hai, rất nhiều người đã rời đi, Việt Khê cùng Triệu Lộ được ba Triệu xin nghỉ học, hy vọng có thể sớm ngày xử lý xong việc của Lý Tiểu Nguyệt.

Qua cả đêm, tình hình của Lý Tiểu Nguyệt càng nghiêm trọng, cô ta bị bùa chú vây khốn một đêm, tinh thần có chút suy sụp, mắt thâm quầng. Trên gương mặt và cả tay của cô ta bắt đầu mọc ra lông tơ màu vàng, giống như lông động vật. Còn đôi tay cô ta để trên mặt đất, móng tay sắc nhọn không ngừng cào sần nhà, phát ra âm thanh làm người ta ê răng.

Lúc ăn sáng, người hầu chuẩn bị cho cô ta một cái trứng lòng đào và một bát cháo, nhưng mà Lý Tiểu Nguyệt lại hoàn toàn không có hứng thú với thứ này, mại lại thêm nhô dài nhìn chăm chăm bát ăn của chú chó A Kéo nhà họ Triệu nuôi, nếu phía sau cô ta có cái đuôi thì chắc chắn đã không ngừng lắc qua lại rồi.

Dáng vẻ này quả thực làm những người khác không muốn ăn uống.

Việt Khê nói: "Chúng ta đi xem chuồng chó mèo được đi ấy nuôi đi... Tư tiên sinh, chú là chồng của dì Lý, chắc là chú có thể đoán được dì Lý đã chôn xác chó mèo ở đâu đúng không?"

Tư Mệnh suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu, cười cười xin lỗi bọn họ: "Tiểu Nguyệt chưa từng mang động vật về nhà, tôi cũng không rõ ràng lắm."

Việt Khê gật đầu như suy tư gì.

Nơi Lý Tiểu Nguyệt nuôi chó mèo là ở vùng ngoại ô, chó mèo cô ta nuôi đa phần đều là chủng loại quý, giống thuần, cho nên giá cả cũng rất cao.

Mấy người Việt Khê vừa đến liền thấy một đám chó mèo nằm ngoan ngoãn trong lồng sắt. Triệu Lộ không chịu nổi sức sát thương của những động vật đáng yêu, nhìn thấy một con mèo trắng thì không thể nhấc chân đi nơi khác, cô nhờ người bên trong ôm ra cho mình rồi ôm vào lòng, ôm được rồi là không muốn buông tay.

".... Chó mèo nơi này được nuôi không tồi." Mẹ Triệu đưa ra kết luận như vậy sau một vòng đi dạo xung quanh.

Chó mèo nơi này nhìn đều rất hoạt bát khỏe mạnh, còn rất đáng yêu, con gái nhìn thấy quả thực là hoàn toàn không có sức miễn dịch.

Việt Khê nhìn thoáng qua, hỏi người phụ trách: "Chó mèo bị chết thì chôn ở đâu?"

Nữ nhân viên bị hỏi chuyện thì hơi sững sốt, trên mặt mang theo vài phần hung dữ, "Các người hỏi cái này làm gì?"

Việt Khê không cảm thấy việc này có gì phải giấu giếm, bèn nói: "Bà chủ của các người sinh bệnh, chúng tôi cần phải biết tình huống một chút."

Tư Mệnh cũng nói: "Chị Lâm, việc này liên quan đến tính mạng của Tiểu Nguyệt, chị đưa chúng tôi đi xem đi."

Chị Lâm nhận ra Tư Mệnh, tuy rằng có phần do dự nhưng cuối cùng vẫn nói: "Tôi dẫn mấy người đi."

Một mảnh đất lớn phía sau chuồng mèo, cỏ mọc um tùm, nhìn có vài phần tiêu điều âm u, tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra một vài đụn đất mới, như là đào lên rồi lấp lại.

Việt Khê thấy nơi này trần ngập oán khí, bèn nói: "Gọi người tới đào chỗ này lên, xem phía dưới chôn bao nhiêu xác động vật."

Bọn họ lập tức kêu mấy người thanh niên trai tráng tới đào toàn bộ mảnh đất này lên, vừa mới đầu chị Lâm còn không cho phép, nhưng vì Tư Mệnh là chồng Lý Tiểu Nguyệt, chị ta muốn can cũng không được.

Đất trống bị đào lên, chỉ thấy dưới nền đất trống toàn bộ là xác chết của động vật, có cái có lẽ chôn hơn một năm nên đã biến thành xương trắng, có cái có lẽ chôn chưa bao lâu, cơ thể vừa mới hư thối, nhưng lại có thể nhìn ra được trước khi chết đã phải chịu tra tấn.

Mới nhất là một con mèo Chinchilla lông trắng, nếu còn sống, hẳn là rất mềm mại, đáng tiếc nó cũng đã chết. Trước khi chết, bốn chân bị bẻ gãy, bị người mổ bụng, có lẽ đến chết nó cũng không rõ, mình đáng yêu như vậy, vì sao sẽ có người nỡ lòng thương tổn nó đây?

Từng xác động vật bị đào ra, nhìn cảnh tượng này khiến mọi người không khỏi trầm mặc. Nhiều xác như vậy, chỉ ước lượng bằng mắt thôi cũng đến vài trăm, có rất nhiều con vẫn còn có thể nhìn thấy miệng vết thương trên người, thực hiển nhiên là bị hành hạ đến chết.

"... Thật là quá đáng!" Triệu Lộ tức giận đỏ mắt, vội đuổi tay che kín mắt con mèo đang nằm trong lòng theo bản năng, không muốn nó thấy cảnh tượng như vậy.

Mà con mèo này lại như cảm nhận được điều gì, nó yên lặng rúc vào lòng cô, có vẻ cực kỳ an tĩnh.

Việt Khê nhíu mày, phía dưới chôn nhiều xác như vậy, trách không được oán khí thật nồng đậm.

"Tôi đi hóa giải oán khí ở nơi này trước rồi lại xử lý chuyện Lý Tiểu Nguyệt sau." Việt Khê thông thả nói.

Mấy con chó mèo này, lúc còn sống phải chịu tra tấn cho nên dù chết cũng không được an giấc ngàn thu, trong lòng trần ngập oán khí và căm hận, thậm chí còn có bị thương --- chúng nó đã nỗ lực ngoan ngoãn, vậy thì vì sao lại không ai thương chúng nó?

Việt Khê khẽ thở dài, cô lấy ra bốn lá bùa, bốn lá bùa hóa thành bốn tia sáng bay ra bốn hướng đông tây nam bắc. Mất hơn một giờ cô mới có thể bình ổn được oán khí nơi này, những linh hồn ngây thơ đó đi vào luân hồi theo tiếng niệm thấp thấp của cô, có lẽ kiếp sau, chúng nó còn có thể trở thành một sinh vật đáng yêu, có được chủ nhân biết thương tiếc yêu thương chúng.

Thật sự phiền toái!

Việt Khê nghĩ thầm trong lòng, những động vật nhỏ này cô không thể dùng bạo lực giải quyết cho nên phải tốn nhiều thời gian hơn.

Chờ bình ổn hết oán khí, Việt Khê kêu người phụ trách nơi này chôn cất xác động vật lại.

"... Các người có thể cúng cho chúng ít trái cây và hoa tươi, chúng nó chắc sẽ rất thích." Việt Khê nói.

Chị Lâm giật gật môi, "Chết cũng đã chết rồi, cúng mấy thứ này có lợi ích gì?"

Việt Khê lạnh lùng nhìn chị ta một cái, "Sinh mệnh là rất yếu ớt, tuy rằng không có người cưỡng cầu chị thích chúng nó nhưng ít nhất tron lòng chị phải có sự tôn trọng đối với sinh mệnh. Tuy chúng nó không phải người, nhưng cũng biết đau khổ, biết bị thương... Các người đối xử với nó như vậy, chẳng lẽ không sợ chúng nó chết rồi sẽ tìm đến các người sao?"

Nghe vậy, thân thể chị Lâm cứng đờ, có chút không được tự nhiên, nói: "Nói lung tung cái gì..."

"Hiện tại Lý Tiểu Nguyệt đang bị âm hồn của chó mèo quẩn lên." Việt Khê nhìn ra chị ta không tin thì cười nhạt, "Có lẽ chị muốn biến thành đáng sợ như vậy...Chị sẽ càng ngày càng muốn ăn thịt tươi, càng ngày càng không có lý trí, thậm chí còn mọc lông động vật trên người..."

Ngữ khí của cô thật bình đạm, thế nhưng lại khiến chị Lâm cảm thấy sồn tóc gáy, thật giống như chính mắt thấy được cảnh tượng kia.

Chờ mấy người Việt Khê đi khỏi, chị Lâm bắt đầu cảm thấy bất an vì lời nói của Việt Khê, nghĩ không biết Lý Tiểu Nguyệt đã gặp phải chuyện gì, chị ta lập tức kêu người chôn hết xác động vật, lại dặn họ mua hoa tươi và trái cây để lên mộ chúng.

Chị ta trầm nghĩ trong lòng, đều là Lý Tiểu Nguyệt làm, không liên quan gì đến chị ta cả, chúng muốn tìm thì cứ đi tìm Lý Tiểu Nguyệt đi!

Nhưng mà ngay cả như vậy, đến buổi tối, chị Lâm vẫn gặp ác mộng. Ở trong mộng, chị ta thấy bình biến thành một con mèo, bị người ấn xuống đất, cầm dao mổ bụng chị ta, ở trong mộng, chị ta không ngừng giãy giụa kêu thảm, nhưng mà chị ta chỉ là một con mèo, chỉ có thể nhìn thấy mình bị người mổ bụng, bị bẻ gãy bốn chân....

Cổ họng chị Lâm phát ra tiếng kêu rên, trong lòng trần ngập sợ hãi.

*

"...Những người này thật sự quá đáng." Trên đường trở về, Triệu Lộ vẫn cảm phần khó nhin, cô hoàn toàn không nghĩ tới, người tàn nhẫn lên, thế mà có thể xuống tay với những động vật đáng yêu như thế.

Quả thực không có tính người!

Việt Khê phui phui tay, nói với giọng điệu không quá để ý: "Con người vốn là sinh vật rất phức tạp, chỉ khi nào phải chịu những tra tấn mà động vật phải chịu thì họ mới biết được, đó là một việc đáng sợ cỡ nào."

Sợi khí đen dài sẽ không tổn thương đến thân thể mà chỉ làm họ gặp ác mộng, đại khái phải hơn một tuần mới có thể chấm dứt.

Việt Khê cười cười, hy vọng chị Lâm này còn có thể gặp "mộng đẹp".

Mèo Chinchilla

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Edit: Qing Yun

Từ vùng ngoại ô trở về, mấy người Việt Khê nhận được một tin tức không tốt, Lý Tiểu Nguyệt đã biến mất khỏi Triệu gia, nói đúng hơn là chạy thoát. Trong phòng trống rỗng, cửa sổ ban công mở rộng, tấm rèm bị gió thổi bay tán loạn, xem ra cô ta trốn thoát từ chỗ này.

Người giúp việc nói: "Chị Lý như vậy, chúng tôi không dám đến gần chị ấy, ai biết chỉ thoáng cái đã không thấy người đâu."

Việt Khê cúi đầu nhặt một lá bùa trên đất, đó là lá bùa rơi ra từ người Lý Tiểu Nguyệt, vốn là để trói cô ta lại, xem ra lúc cô ta gãy giữa đã làm nó rơi xuống.

"...Việt Khê, bây giờ phải làm sao đây?" Triệu Lộ hỏi.

Việt Khê đứng dậy, cầm lá bùa trong tay, nói: "Tìm được người rồi nói tiếp."

Nhặt lá bùa mang theo hơi thở của Lý Tiểu Nguyệt lên, Việt Khê lấy ra một lá bùa tìm kiếm, bọc nó ra ngoài lá bùa kia rồi kêu người mang một chậu nước đến, đốt hai lá bùa sau đó ném vào chậu nước.

Chậu nước gọn sóng nhẹ lăn tăn, rất nhanh sau đó, phía trên mặt nước xuất hiện một bóng người, đúng là Lý Tiểu Nguyệt không biết đã chạy đi đâu.

Dáng vẻ cô ta như đang chạy vội, không phải dùng hai chân chạy như con người mà là tay chân cùng chạm đất nhanh chóng sải bước. Dáng vẻ như thế càng thêm nghiêm trọng, chân cô ta đã mọc ra lông màu vàng, móng tay sắc nhọn, khoe miệng kéo dài, nước dãi không ngừng chảy ra, hàm răng càng thêm sắc nhọn, đồng tử mở to cảnh giác nhìn bốn phía.

Quả thật, người không giống người, chó không giống chó.

Cô ta chạy được một đoạn thì dừng lại, dường như đã thấm mệt, cô ta vươn tay mò vào thùng rác, vài giây sau móc ra một miếng xương bị người vứt vào rồi lấy tư thế của chó cúi đầu gặm. Chó hoang bên cạnh nhìn chăm chăm cô ta, cô ta liền ngừng đầu nhe răng với chúng, những con chó hoang kia cũng hoảng sợ nức nở kêu lên, kệp chặt đuôi chạy biến.

Việt Khê thấy linh hồn chó mèo sau lưng cô ta đã nhập vào hơn nửa, tập tính của chó mèo cũng thể hiện trên người cô ta rõ ràng hơn.

Việt Khê đột nhiên cho tay vào chậu nước, nhưng mà tay cô lại không xuất hiện trong đó mà như thông qua chậu nước này để đi tới chỗ nào đó.

Lý Tiểu Nguyệt còn đang quỳ rạp dưới đất gặm xương đột nhiên ngừng đầu như cảm nhận được gì mà nổi giận gầm lên, xoay người chạy tới hướng khác. Cô ta sử dụng cả tay chân, tốc độ chạy cực nhanh, thịt ở gan bàn chân và tay dày hơn, biến thành lót thịt. Cô ta có được sự uyển chuyển mềm mại của mèo, phía sau vừa giẫm, cả người liền nhẹ nhàng nhảy lên tường.

Việt Khê khẽ hừ một tiếng, "Muốn chạy trốn?"

Tay phải cô đột nhiên đưa về phía trước, sau đó cử động mạnh, mấy người Triệu Lộ liền nghe được tiếng chó mèo kêu, nói đúng hơn là tiếng gầm gừ, tiếng kêu đầy phần nộ sắc nhọn khiến người nghe đau tai.

"Bộp!"

Một thứ bị kéo ra khỏi chậu nước, sau đó bị Việt Khê ném xuống đất, mọi người chăm chú nhìn lại, thứ kia thế mà lại chính là Lý Tiểu Nguyệt.

Làm sao Việt Khê có thể kéo Lý Tiểu Nguyệt từ trong chậu nước ra đây?

Về mặt mọi người đều mơ hồ như gặp mộng ảo, hoàn toàn không thể tin tưởng cảnh tượng quá ảo diệu như vậy.

Lý Tiểu Nguyệt bị ngã xuống đất nhưng vẫn còn muốn động, Việt Khê bèn nhấc chân đạp lên vai cô ta, Lý Tiểu Nguyệt cảm thấy như bị tòa núi lớn đè lên, căn bản không thể động.

Lấy hoàng phù dán lên người Lý Tiểu Nguyệt, thấy cơ thể cô ta cứng đờ không thể động đây, lúc này Việt Khê mới nhấc chân ra, thấy cô ta hung ác nhìn cô, trong miệng phát ra tiếng uy hiếp thì không nhịn được nói: "Thật là biết tìm việc cho người khác... Đáng về này của di, thật cho rằng mình là chó, là mèo à?"

Chờ Lý Tiểu Nguyệt khôi phục nguyên dạng, nhớ lại đáng về của mình đây giờ, sợ là hận không thể đâm vào tường.

Triệu Lộ hưng phấn nhìn Việt Khê, nói: "Việt Khê, vừa nãy là gì vậy? Sao cậu có thể bắt được di Tiểu Nguyệt từ chậu nước?"

".... Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ mà thôi." Việt Khê thuận miệng nói một câu, kêu người mang đồ đã chuẩn bị đến.

Chu sa, bút lông!

Việt Khê cầm bút chấm vào chu sa, bắt đầu vẽ bùa lên người Lý Tiểu Nguyệt. Chu sa đỏ tươi rơi xuống trán cô ta. Lý Tiểu Nguyệt lập tức kêu lên một tiếng thống khổ thê lương.

Tiếng kêu này trực tiếp đập vào tai mọi người, trong đầu ong ong cả lên.

Việt Khê nhìn Triệu Lộ, thầm nghĩ mình thật sách, hoàn toàn quên mất những người này đều là người thường, tiếng chó mèo này không có ảnh hưởng gì đến cô, nhưng vào tai người khác thì lại không đơn giản như vậy.

"Triệu Lộ, mọi người ra ngoài trước đi..." Cô chỉ mũi Triệu Lộ, "Cậu chảy máu..."

Triệu Lộ giật mình, quả thực lau ra một tay máu, dọa cô nhảy dựng.

Cô không có chút cảm giác nào, sao lại chảy máu được?

Mấy người Triệu Lộ rời đi, Việt Khê lại dán lên bốn phía mấy là bùa cách âm, đảm bảo âm thanh không truyền ra được, lúc này mới bước đến bên người Lý Tiểu Nguyệt. Nhìn những linh hồn gãy vỡ vụn vụn trên người Lý Tiểu Nguyệt, cô không khỏi nhủ mảy.

Không biết tại sao oán khí của mấy linh hồn trên người Lý Tiểu Nguyệt càng ngày càng nặng, ngay cả quỷ khí cũng ngày càng dày đặc. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà chúng nó đã gần như dung nhập vào linh hồn của Lý Tiểu Nguyệt, hoàn toàn không phân rõ hai bên.

Thật là phiền toái mà!

Việt Khê cộng lại, lúc này dù thế nào cũng phải lấy li xì thật dày mới được, ít nhất phải là li xì hai vạn!

Nhìn xuống Lý Tiểu Nguyệt, nếu người khác gặp được thì chín phần là không có cách. Nhưng ai bảo Lý Tiểu Nguyệt may mắn gặp được Việt Khê đây.

Cắt rách đầu ngón tay để máu chảy ra, cô ấn ngón trở đang chảy máu lên trán Lý Tiểu Nguyệt, sau đó chậm rãi kéo xuống, lấy máu làm vật dẫn, cô chậm rãi vẽ mìn trên người cô ta.

*

Những người khác bị đuổi ra ngoài, Triệu Lộ cầm khăn giấy lau mũi, một bên an ủi người bên cạnh, "Dượng cứ yên tâm, Việt Khê rất lợi hại, không có việc gì cậu ấy không giải quyết được, cho nên đừng yên tâm đi."

Về mặt Tư Mệnh có chút khó coi, anh ta cười khỏ nói: "Nếu là như vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi... Á!"

Nói đến một nửa, anh ta đột nhiên che ngực lại, biểu cảm trên mặt trở nên dữ tợn.

Triệu Lộ hoảng sợ, vội vàng đuổi tay diu anh ta, "Dượng không sao chứ?"

Tư Mệnh xua tay, ý bảo mình không sao, "Dượng hơi mệt... Xem ra dượng phải đi nghỉ ngơi một lát rồi."

Triệu Lộ hỏi: "Dượng có cần cháu đỡ về phòng không?"

Tư Mệnh nói: "Không cần, dượng chỉ hơi choáng đầu thôi..."

Nhìn Tư Mệnh rời đi, Triệu Lộ không khỏi run lên, lẩm bẩm nói: "Vừa rồi nhìn dượng thật đáng sợ, quá dọa người."

*

Trong phòng, Việt Khê dùng máu viết lên trán Lý Tiểu Nguyệt, những linh hồn chó mèo trên người cô ta lập tức xôn xao, âm khí truyền ra từ máu tươi,

làm chúng nó vừa khát vọng vừa sợ hãi--- chỉ cần hấp thụ âm khí này, chúng nó nhất định có thể lớn mạnh lên!

Dường như bị khát vọng che mờ lý trí, máu tươi mang theo âm khí, những âm hồn này liền vội vàng muốn hấp thụ, sau đó lại thét chói tai như đụng phải gì đó thiêu đốt âm hồn, trên người nhanh chóng bốc lên ngọn lửa màu đen.

Việt Khê nhẹ giọng nói: "Không phải cái gì cũng có thể ăn."

Đặc biệt là đồ của cô, dù chỉ là một chút âm khí cũng không phải là thứ mà những âm vật này có thể tham niệm.

"A?" Việt Khê nhẹ kêu một tiếng, cả người nhảy ra sau, trực tiếp ném một lổ phù ra ngoài.

"Bùm!"

Tia sét màu tím rơi xuống, một bóng dáng thật lớn chậm rãi đứng lên. Nó duỗi tứ chi ra, thân thể cực kỳ cao lớn, gần như chiếm hết diện tích căn phòng, cái đuôi lông xù đóng đưa sau người, nước dãi chảy ra nhỏ giọt trên mặt đất, lập tức phát ra âm thanh đồ vật bị ăn mòn.

Đây là...

"Chó lớn?" Việt Khê nói với ngữ khí nghi vấn.

Chó lớn: "....."

Chó lớn có dáng vẻ dữ tợn, hoa văn màu đỏ quý dị trải dài trên bộ lông trắng tuyết, chó lớn kia gầm lên một tiếng rồi nhảy bỏ về phía Việt Khê.

"Bùm!"

Biệt thự nhà họ Triệu rung lên, Triệu Lộ ngẩng đầu cả kinh nói: "Động đất?"

Sau đó, mọi người trong nhà nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn, theo sau là một bóng người nhảy từ tầng hai xuống, rồi một con chó trắng to lớn rơi xuống theo.

Mọi người vội vàng chạy ra, thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi mở to đôi mắt.

"Này... Đây là con gì?"

Con chó trắng này thật sự quá lớn, đứng đó gần như cao bằng biệt thự, so với nó, Việt Khê có vẻ cực kỳ nhỏ bé, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không nhìn thấy cô.

"Đây là sói!"

Ba Triệu liếc mắt một cái liền nhìn ra con "chó trắng" trước mắt này làm gì nó chó, nó chính là một con sói trắng lớn.

Sói trắng nhìn chăm chăm Việt Khê, nâng móng vuốt lên đập về phía cô. Tuy rằng cơ thể của nó rất lớn nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ chút nào, tốc độ cái chân to lớn kia đập xuống rất nhanh.

Hoàng phù bay nhanh ra, nhẹ nhàng cạ qua thân thể con sói rồi rơi xuống đất. Chỉ thấy năm lá bùa phát ra năm luồng sáng bao quanh con sói, bùm một tiếng, vô số tia sét màu tím giáng xuống người con sói, thiếu chút nữa khiến nó từ con sói oai hùng thành sói nướng đen thui.

Sói trắng nức nở một tiếng, thân thể to lớn ngã ầm xuống đất.

Việt Khê vỗ tay, nói: "Quả nhiên chuẩn bị nhiều hoàng phù vẫn có tác dụng, tao ném hoàng phù vào người mày cũng đủ để mày bị đè chết."

Cô hí hóp mắt, ngẩng đầu nhìn tầng hai, mở miệng nói: "Tôi đã sớm cảm thấy không đúng, Lý Tiểu Nguyệt bị linh hồn chó mèo bám vào, đây là vì chúng bị đi ta giết chết khiến chúng oán hận đi ta. Nhưng lại có chỗ không đúng, chó mèo là động vật, cho dù chết thì lực lượng linh hồn cũng không thể bằng được linh hồn của con người, rất khó ngưng tụ, nhưng quý khí của quý hồn chó mèo bám trên người Lý Tiểu Nguyệt lại không giống..."

"Âm khí của chúng quá nặng, thật giống như có người cố ý nuôi dưỡng chúng, làm chúng nó lớn mạnh hơn, làm cho linh hồn của chúng có thể nhanh chóng dung hợp với linh hồn của Lý Tiểu Nguyệt...Sau khi Lý Tiểu Nguyệt biến mất, tôi càng có thể khẳng định, quả thật có người tác động khiến linh hồn họ dung hợp nhanh hơn."

"....Mà tất cả mọi chuyện đều là Tư tiên sinh làm đúng không? Tôi không rõ, thân là chồng Lý Tiểu Nguyệt, vì sao chú lại muốn làm như vậy" Việt Khê thông thả hỏi.

Mấy người Triệu Lộ nghe thế đều nhin không được mở to mắt nhìn.

Việt Khê nói lời này, ý là nói, những chuyện xảy ra với Lý Tiểu Nguyệt, đều là Tư Mệnh, chồng cô ta làm?

"Việt tiểu thư, cô thật đúng là có bản lĩnh." Một tiếng cười khê, Tư Mệnh từ tầng hai nhảy xuống, ở phía sau anh ta còn có Lý Tiểu Nguyệt, nói đúng hơn

là cơ thể Lý Tiểu Nguyệt mà linh hồn đã dung nhập với chó mèo.

Lý Tiểu nguyệt của hiện tại đã hoàn toàn không thể coi là con người, ở trên người cô mọc đầy lông vàng, lưng uốn cong, cả người như bị thoái hóa xương, đi bằng tứ chi, móng vuốt sắc nhọn, phía sau còn có một cái đuôi dài. Mà gương mặt kia cũng bị lông bao trùm, lộ ra đôi mắt với con ngươi màu vàng, trên mặt là chó mèo lẫn lộn, thậm chí còn có cả chim, xem ra quỹ hồn cuốn lấy cô ta ngoài chó mèo ra cũng có một vài con chim nữa.

Việt Khê nhìn cô ta như thế thì không khỏi lắc đầu, trong lòng có chút bị phẫn.

Vừa rồi nhân dịch sói trắng tấn công cô, Tư Mệnh đã làm linh hồn của Lý Tiểu Nguyệt và động vật dung hợp với nhanh. Đã thế này rồi thì hoàn toàn không cứu được nữa, này cũng tức là, lì xì lớn của cô không còn nữa rồi!

Việt Khê hỏi: "Khiến Lý Tiểu Nguyệt biến thành cái dạng này thì Tư tiên sinh được cái gì? Phải nói, tại sao chú lại tìm mọi cách để Lý Tiểu Nguyệt trở thành thế này?"

Tư Mệnh cúi tay nâng cằm Lý Tiểu nguyệt, xoa xoa vài cái, Lý Tiểu Nguyệt lập tức lộ ra vẻ mặt ngoan ngoãn, sau đó lắc đầu, thậm chí còn vờn lười liếm tay anh ta, hoàn toàn là dáng vẻ của một con chó.

Tư Mệnh dường như rất vừa lòng với dáng vẻ này của cô ta, cười tủm tỉm nói: "Tổ tiên nhà tôi là thợ săn, có thể thuần dưỡng một số loài động vật để đi săn, thậm chí còn có thể sử dụng hồn phách của động vật để làm một số thứ. Tôi thế hệ của tôi, huyền thuật gì đó gần như thất truyền, tôi nhìn sách cổ, chỉ học được một chút như vậy. Sau đó tôi nghĩ, nếu làm linh hồn của con người và động vật dung hợp với nhau thì liệu có thể gia tăng sức mạnh hay không? Lúc này, Lý Tiểu Nguyệt trùng hợp lọt vào mắt tôi."

Nói đến đây, như nghĩ đến điều gì vui vẻ, anh ta cười nói: "Người phụ nữ tên Lý Tiểu Nguyệt này, yêu cái đẹp, thích hư vinh, thậm chí còn có một số sở thích khác người, đó chính là ngược đãi động vật... tâm lý cô ta vốn biến thái, khi ngược đãi động vật sẽ cảm thấy khoái cảm. Khoảnh khắc nhìn thấy những quỹ hồn của chó mèo đi theo cô ta, tôi liền biết, cô ta chính là người thích hợp nhất."

"Thật ra tôi cũng không làm gì, chỉ là khiến cho những quỹ hồn kia ngày càng mạnh hơn, khiến chúng nó có thể dễ dàng xâm chiếm cơ thể cô ta, dung nhập vào linh hồn của cô ta... Hơn nữa, tôi còn thành công?"

Ánh mắt anh ta nhìn Lý Tiểu Nguyệt mang theo vài phần thương thức cùng thỏa mãn, đây là tác phẩm anh ta vừa lòng nhất.

"Những chuyện này tiến triển đều rất thuận lợi, tuy nhiên vẫn có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, đó chính là cô." Anh ta nhìn Việt Khê rồi lắc đầu: "Tu sĩ trong thiên hạ nhiều vô số kể, nhưng thật sự có năng lực thì không được mấy người... Cũng may vẫn ổn, tuy rằng có chút người ý muốn nhưng đều là hữu kinh vô hiểm. Tất cả đều đã hoàn thành."

Anh ta và Lý Tiểu Nguyệt kết hôn năm năm, mà năm năm này, anh ta che dấu rất tốt, không có bất cứ ai nhận ra anh ta có rắp tâm bắt lương đối với Lý Tiểu Nguyệt. Thậm chí chính Lý Tiểu Nguyệt cũng ngàn lần không nghĩ tới, chính người bên gối của mình lại là sói đội lốt cừu, mọi thời khắc đều thêm nhỏ dãi nhìn cô.

Việt Khê nhìn anh ta, thật nghiêm túc nói: "Ông thật đáng sợ."

Nói xong, cô bèn lấy di động ra.

Tư Mệnh thấy động tác của cô thì không khỏi nghi hoặc: "Cô làm gì?"

Việt Khê dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc để nhìn anh ta, đúng tình hợp lý nói: "Đương nhiên là gọi điện thoại báo cảnh sát, lời ông vừa nói tôi đều ghi âm. Gặp phải người xấu thì phải tìm chủ cảnh sát, thấy cô đã dạy chúng tôi như vậy."

Tư Mệnh: "...."

Đạch!

Anh ta suýt thì chửi to, việc của Tu giới thì báo cảnh sát cái gì?

"Đi!" Anh ta chỉ Việt Khê, thấp giọng ra lệnh.

Lý Tiểu Nguyệt kêu lên một tiếng, trên mặt đầy vẻ dữ tợn, bay thẳng đến Việt Khê. Thân hình cô ta quỷ dị cực kỳ, tốc độ còn rất nhanh, móng vuốt sắc nhọn, một móng vuốt quét qua đài phun nước ở hoa viên, toàn bộ đài phun nước vỡ vụn xuống.

Việt Khê lui ra sau vài bước, rút ra một đồng phù triện, không hề cảm thấy lãng phí mà ném hết về phía vật đang bay tới.

Tư Mệnh từ từ nói: "Phù triện? Xem ra Việt tiểu thư là cao thủ dùng phù, nhưng mà... Lý Tiểu Nguyệt không phải quỷ, cô ta là người, phù của cô liệu có tác dụng không?"

Lý Tiểu Nguyệt vẫn chưa chết, tuy nói người không phải người, quỷ không phải quỷ nhưng thật sự vẫn là "người," rất nhiều phù triện dùng để đối phó với quỷ, nói đúng hơn là chỉ có hiệu lực với tà vật, nhưng không có tác dụng gì với Lý Tiểu Nguyệt.

Việt Khê cong môi cười, nói: "Hai tám lòi phù, âm sát dương sát thành lòi, quân cô ta là người hay quỷ, đảm bảo đánh đến mẹ cô ta cũng không quen

biết."

Hai tia sét ầm ầm rơi xuống, Lý Tiểu Nguyệt thốt khổ kêu lên một tiếng, da lông trên người bị đốt cháy đen.

Về mặt Tư Mệnh thay đổi, nói: "Cực phẩm linh phù?"

Lại nhìn kỹ hơn, tất cả những lá phù Việt Khê ném ra đều là cực phẩm linh phù.

Tư Mệnh: "....."

Dù không phải của anh ta nhưng nhìn như vậy anh ta vẫn cảm thấy đau lòng, cực phẩm linh phù mà lại ném cả xấp như không có gì như vậy? Đây là kẻ bại gia của nhà ai?

Hiện tại Lý Tiểu Nguyệt đã không thể coi là người, cũng không coi là quỷ, lời phù bình thường không có tác dụng gì. Nhưng Tư Mệnh không nghĩ tới, Việt Khê ném ra đều là cực phẩm linh phù, chỉ chốc lát sau, Lý Tiểu Nguyệt đã bị đánh đến hơi thở thoi thóp, Tư Mệnh nhìn cũng muốn học máu tức giận.

"Dùng phù... Tôi xem cô có thể có bao nhiêu phù để dùng!" Tư Mệnh hung ác lấy ra một cái túi màu đen.

Anh ta mở túi tiền ra, không biết bên trong là thứ gì mà vừa mở ra liền truyền ra âm thanh quỷ khóc sói gào.

Vô số âm quỷ bò ra, bên trong thế mà đều là quỷ hồn của động vật, từ chó mèo rắn chuột, cả ếch xanh cũng có. Quỷ khí trên người chúng rất nặng, cũng không biết Tư Mệnh đã nuôi bao lâu, oán khí rất nồng đậm.

Tư Mệnh chỉ vào người Việt Khê, ra lệnh: "Ăn cô ta!"

Một đồng âm quỷ bay thẳng đến phía Việt Khê.

"..... Đây là rắn chuột một ổ?" Nhìn mấy thứ đang bay về phía mình, rắn chuột đều có, Việt Khê không khỏi nói.

Mấy thứ này tuy rằng nhỏ nhưng số lượng lại rất nhiều, tụ tập bên nhau khiến quỷ khí cực kỳ nặng. Có thể điều khiển nhiều quỷ hồn như vậy, Tư Mệnh này cũng có chút bản lĩnh.

Ném xong một phù triệu, Việt Khê duỗi tay vào túi đảo đảo, đảo toàn là không khí.

Tư Mệnh đắc ý cười nói: "Thế nào? Dùng hết phù? Không có phù, tôi xem cô có thể làm được gì? Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn để thú cưng của tôi ăn đi, tu sĩ có bản lĩnh như cô, máu thịt khẳng định cũng là vật đại bổ."

Việt Khê nhìn chăm chú vào vật nào đó, tuy rằng hình thể chúng nó không lớn nhưng mùi máu trên người không thấp, cũng không biết Tư Mệnh cho chúng ăn bao nhiêu thịt tươi."

"Tôi dùng phù chỉ vì phù dùng khá tiện, chỉ cần ném ra là được, nhưng này cũng không có nghĩa là tôi chỉ biết dùng phù?" Việt Khê hừ nhẹ, cô liếm liếm môi, lẩm bẩm nói: "Vẫn là lần đầu tiên ăn âm hồn động vật, không biết hương vị thế nào..."

Theo giọng nói của cô rơi xuống, ánh sáng vàng chớp động ở khóe mắt cô, tức khắc âm khí trên người đại thịnh, chỉ một mình cô trực tiếp áp hết toàn bộ âm khí của những động vật này xuống, thậm chí còn đang cắn nuốt chúng.

Đồng tử Tư Mệnh co rút, không thể tin tưởng nói: "Sao có thể?"

Âm khí của người thường sao có thể nhiều như vậy?

Việt Khê bước chậm trong sân, duỗi tay ra tóm lấy một con rắn nhất, cũng không biết là gì mà trực tiếp đưa vào miệng, những quỷ hồn đó ở trong tay cô đều biến thành một đốm sáng màu đen, bị cô nhét vào miệng ăn xuống bụng.

Tư Mệnh nhìn cảnh này, tay chân đều lạnh toát, nhận ra tình thế không ổn bèn xoay người muốn chạy.

Việt Khê cười một tiếng, một sợi tơ hồng bay ra từ trong tay, trực tiếp đánh lên người Tư Mệnh. Anh ta kêu lên thảm thiết, chỉ cảm thấy nơi bị tơ hồng đụng tới như bị bàn ủi ép vào, nóng bỏng không thôi.

Anh ta nhìn kỹ, mới phát hiện trên tơ hồng là một chuỗi đồng tiền xu, những đồng tiền kia đánh vào người anh ta lập tức in dấu lên người.

Loại đồng tiền này, tự thân đều mang theo khả năng hàng yêu trừ tà, uy lực không tầm thường. Bị thứ này đánh vào người sẽ đánh thẳng vào linh hồn, linh hồn bị đánh đương nhiên là thống khổ không thôi.

Tư Mệnh phát hiện, chính mà có khả năng đá phải ván sắt rồi!

Việt Khê cúi đầu nhìn anh ta.

Tư Mệnh nhìn phía sau cô, một đám động vật nhỏ bị dọa co lại một đồng, ôm nhau thật chặt, cách Việt Khê rất xa, càng đừng nói tới cứu chủ nhân là anh ta.

Tư Mệnh: "....."

Đồ vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Edit: Qing Yun

Bắt lấy Tư Mệnh trước ánh mắt ngờ ngàng không thể tin nổi của anh ta, Việt Khê quyết đoán báo cảnh sát, biểu hiện tốt đẹp của một công dân có tu dưỡng.

Tư Mệnh trừng lớn đôi mắt, nhìn Việt Khê nghiêm túc nói với đầu bên kia: ".....Tôi phát hiện có người tiến hành nghiên cứu phi pháp trên cơ thể người... Đừng vậy, tôi đã bắt được người đó..."

Tư Mệnh: "....."

Cô, mẹ nó sao không làm theo kịch bản? Mặc anh ta tự nhận mình có giáo dưỡng cũng không khỏi chửi thề trong lòng. Hoàn toàn bị thao tác này của Việt Khê làm kinh hãi rồi. Tu sĩ của Tu Giới, có thể nói là không giống người thường, cho nên có thể nói là các tu sĩ đều làm việc theo quy củ, nào có ai giống Việt Khê, trực tiếp báo cảnh sát.

Cô thế này là không theo quy củ có sẵn đó!

Việt Khê đầy mặt vô tội nhìn anh ta, "Tôi lại không phải người trong giới, tôi chỉ là một học sinh cấp ba bình thường mà thôi."

Tư Mệnh: "....."

Cảnh sát nhận được báo nguy thì đến rất nhanh, chờ thấy Tư Mệnh bị tơ hồng trói lại thì không khỏi ngây người, đây là làm thế nào mà được như này? Đến lúc thấy Lý Tiểu Nguyệt nằm một bên thì càng sợ hãi--- đây là thứ gì?

Hiện tại Lý Tiểu Nguyệt thật sự người không ra người, quỷ không ra quỷ, rõ là cơ thể con người, nhưng lại bị lông vàng bao trùm, mới đầu cảnh sát còn tưởng cô ta bị bệnh gì, sau nhìn đến gương mặt kỳ quái kia, chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi hết lên, vừa sợ vừa thấy ghê rợn.

Có cảnh sát muốn chạm vào người cô ta, Lý Tiểu Nguyệt lập tức dùng tay cào lên nền nhà, ánh mắt cảnh giác nhìn bọn họ, tiếng gừ nhẹ uy hiếp phát ra từ trong cổ họng. Cảnh sát hoàn toàn tin tưởng, nếu bọn họ có hành động gì, nhất định Lý Tiểu Nguyệt sẽ nhảy lên tấn công bọn họ ngay lập tức.

"...Này, con chó này là như thế nào?" Có một nữ cảnh sát trẻ tuổi không kìm được hỏi ra tiếng, nhà cô cũng nuôi một con chó, thấy người lạ cũng có phản ứng thế này.

Một cảnh sát có khuôn mặt trẻ con thấy sợi tơ hồng trên người Tư Mệnh thì hai mắt sáng ngời, duỗi tay ngăn những người khác lại rồi trực tiếp ngồi xổm trước mặt Tư Mệnh, không thể tin tưởng lắm bầm nói: "Tiền Ngũ Đế, còn là tiền Ngũ Đế loại lớn... có của triều Tống, còn có Vinh Nhạc triều Minh!"

Nói dứt lời, mặt anh ta kích động đến đỏ bừng. Hiện giờ trên thị trường phần lớn là tiền Ngũ Đế loại nhỏ, chính là tiền của các triều Thuận Trị, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long và Gia Khánh, mà đồng tiền Ngũ Đế lớn thật sự rất khó gặp.

Trong nhà anh cảnh sát này có làm về đồ cổ, cho nên hiểu biết rất sâu về tiền Ngũ Đế, hiện giờ nhìn thấy chúng bị sợi tơ hồng quấn lấy, còn bị người coi như dây thừng, trong lòng cực kỳ xót.

"Này, này thật là, phí phạm của trời!" Anh ta quả thật muốn đám ngực dậm chân.

Cảnh sát nói chuyện với bọn Việt Khê, ba Triệu ra mặt kể hết mọi chuyện, tuy rằng vẫn có phần khó tin, nhưng chuyện xảy ra trên người Lý Tiểu Nguyệt thật sự vượt qua phạm vi hiểu biết của người thường.

"... Ý ông là, người này bị như vậy là bởi vì có linh hồn động vật bên trong linh hồn cô ta?" Cảnh sát cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong lòng cũng không tin.

Ba Triệu nhìn Việt Khê một cái, nói: "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì tôi cũng sẽ giống các anh, hoàn toàn không tin. Nhưng mà những chuyện xảy ra trong hai ngày nay tôi đều tận mắt nhìn thấy, cho nên tôi có thể nghiêm túc nói cho các anh, đây là sự thật."

Cảnh sát khẽ gật đầu, bọn họ xử lý không ít vụ án, trong đó cũng không thiếu những vụ không khoa học, cho nên năng lực tiếp thu còn rất khá.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, bọn họ liền đưa người đi.

Bên kia, Việt Khê lấy lại tờ hồng trên người Tư Mệnh, năm đồng tiền treo trên tờ hồng hơi đọng đũa, vừa rồi chính năm đồng tiền này đánh Tư Mệnh đến thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác, cho nên khi thấy cô lấy lại nó thì không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nói thật, anh ta thà bị còng tay cũng không muốn bị thứ này trói chặt.

Bản thân tiền Ngũ Đế đã là linh khí, còn mang theo để vương chi khí, có thể trừ tà trấn trạch, nếu hồn phách bị thứ này đánh trúng sẽ trực tiếp hồn phi phách tán, tan vào hư vô.

Tư Mệnh không nghĩ tới Việt Khê lại có thứ tốt này.

Hơn nữa, thế mà con nhóc này thật sự ghi âm!

"Cái này, có thể cho tôi sờ chút được không?" Cảnh sát mặt trẻ con trông ngóng nhìn tiền Ngũ Đế trong tay Việt Khê, mắt thèm thật sự.

Việt Khê nhìn về mặt anh ta, nhỏ giọng hỏi: "Thứ này, rất đáng giá sao?"

Cảnh sát hưng phấn nói: "Nào chỉ đáng giá, tiền Ngũ Đế loại lớn, hiện tại hoàn toàn biến mất khỏi thị trường, đây là báu vật vô giá, là quốc bảo đó!"

Việt Khê: "....."

Cô hít một hơi thật sâu, cẩn thận nâng trong tay, sau đó cô liếc nhìn cảnh sát một cái, có phần luyến tiếc nói: "Chỉ cho xem, không cho sờ."

Đồ vật đáng giá, nếu cho anh ta sờ hỏng mất thì làm sao?

Cảnh sát: "...". Sớm biết thế đã nói không đáng giá, nói không chừng còn có thể sờ hai cái.

Cảnh sát đã biết hết mọi chuyện, nhưng lại không biết nên xử lý Lý Tiểu Nguyệt thế nào. Lý Tiểu Nguyệt thế này, khẳng định là sẽ không hợp tác với bọn họ, rất dễ xúc động muốn nhảy lên công kích, vừa rồi bọn họ bắt Tư Mệnh, cô ta còn nhảy lên, một móng vuốt chụp xuống đất, mặt đất liền nứt ra một đường.

Cảnh sát nghĩ mà sợ, một móng vuốt này mà đập vào người thì không thể chịu nổi.

Việt Khê dán một lá bùa lên người Lý Tiểu Nguyệt, lúc này cô ta mới an tĩnh lại, cả người quỳ rạp trên mặt đất, giống như là một con thú cưng ngoan ngoãn.

"Việt Khê, di Tiểu Nguyệt như vậy, liệu còn cứu được không?" Triệu Lộ hỏi.

Việt Khê lắc đầu, nói: "Linh hồn đã dung nhập với động vật rồi, bởi vì chúng nó bị Lý Tiểu Nguyệt ngược đãi nên trong lòng sinh oán hận... Nếu muốn tách ra, linh hồn của Lý Tiểu Nguyệt cũng sẽ chịu thương tổn."

"Nói cách khác, Lý Tiểu Nguyệt sẽ vĩnh viễn ở cái dạng này?"

"... Đúng thế, tuy rằng phần lớn nguyên nhân là do Tư Mệnh ở phía sau quạt cui thêm gió, nhưng cũng là do di ta gieo gió gặt bão. Là di ta ngược đãi động vật mới có thể khiến Tư Mệnh tìm được cơ hội. Cho dù không có Tư Mệnh thì sớm hay muộn cũng sẽ bị trả thù." Việt Khê nói, trong giọng nói không chút cảm xúc.

Từ góc Triệu Lộ nhìn lại, có thể thấy sùan mặt xinh đẹp của cô, xinh đẹp đến hoàn mỹ, mang theo vài phần không chân thật, dường như cô áp đảo mọi người.

"Cậu đang nhìn gì?" Việt Khê quay đầu thì thấy ánh mắt của cô.

Triệu Lộ hoàn hồn, lập tức cười nói: "Chỉ cảm thấy Việt Khê thật lợi hại."

Việt Khê chớp chớp mắt, thờ dãi nói: "Lợi hại nữa cũng thì không đạt tiêu chuẩn."

Triệu Lộ không nhịn được cười phụt một tiếng, nháy mắt liền cảm thấy không khí lạnh băng hoàn toàn tan biến, chỉ còn cô trước mặt mà thôi.

*

Tuy nói Lý Tiểu Nguyệt và Tư Mệnh đều vào nhà giam, Việt Khê vẫn nhận được lì xì, bên trong ước chừng có hai mươi vạn.

Ba Triệu mỉm cười nhìn cô, "Chuyện này ít nhiều nhờ có cháu giúp đỡ, bằng không cũng không biết sẽ thành cái dạng gì... Còn có việc lần trước của Triệu Lộ cũng nên cảm ơn cháu, con bé này luôn lỗ ăng, về sau vẫn phải nhờ cháu để ý một chút."

Việt Khê cảm lị xì thì vui rạo rức, vốn nghĩ lần này lấy được một ngàn đã là không tồi, không nghĩ tới có thể được nhiều như vậy.

Ba Triệu thấy cô vui mừng thì không khỏi bật cười, ông nghĩ vài giây rồi nói: "Thật ra lần sau cháu có thể muốn bao lị xì... dày hơn thế này nữa."

Việt Khê ngây thơ nhìn ông, giống như không rõ ông đang nói gì.

Qủa nhiên vẫn chỉ là đứa trẻ!

Đối diện với ánh mắt như vậy, thân là thương nhân, ba Triệu cũng có chút ngượng ngùng, sau đó ông lôi kéo Việt Khê truyền thụ cho cô ít kinh nghiệm, Việt Khê nghe được thì sùng sốt, liên tục gặt đầu, chỉ kếm lấy giấy bút ra ghi lại.

Mọi chuyện đã xong xuôi, Việt Khê cũng không ở lại Triệu gia lâu, tuy nói Triệu Lộ vẫn muốn giữ cô lại ăn com nhưng đều bị cô từ chối.

"Ở nhà có người chờ tớ." Việt Khê chậm rãi nói, trong mắt mang theo ý cười.

Khi rời đi, cô quay lại nhìn người nhà họ Triệu, không khỏi mỉm cười. Thật tốt, người một nhà đều ở bên nhau, cô cũng có người nhà, nhà cô còn đặc biệt náo nhiệt.

Tối hôm qua không về, chờ khi trở về chắc mấy người giấy sẽ nói mãi không thôi!

Việt Khê trầm nghĩ trong lòng, tuy nhiên khi cô về nhà lại thấy người đang ngồi ngoài cửa là Hàn Húc, cậu ngồi ở cửa, đôi chân duỗi về phía trước, ánh nắng chiếu vào đáy mắt cậu, như là có ánh mặt trời bùng sáng bên trong.

Việt Khê đi qua nhìn theo ánh mắt cậu, chỉ thấy một tổ chim trên chạc cây, có mấy con chim vừa nở đang ríu rít kêu.

"Tôi đoán cô cũng nên trở về rồi." Hàn Húc đứng dậy, vỗ vỗ tro bụi phía sau, cười mở miệng nói.

Việt Khê cầm chìa khóa mở cửa, nói: "Hôm sau sẽ đánh cho cậu một cái chìa khóa... Cậu có thể gọi người giấy ra mở cửa cho cậu mà."

Hàn Húc chỉ cười mà không nói gì cả.

Hai người đi vào, Hàn Húc hỏi: "Xử lý xong chuyện trong nhà Triệu Lộ rồi?"

Việt Khê gặt đầu, dăm ba câu kể hết mọi chuyện, cuối cùng nói: "...Tôi ghi âm lại lời ông ta nói rồi gọi điện thoại báo cảnh sát."

Nghe thế, Hàn Húc không khỏi mỉm cười, vị Tư Mệnh kia thật đúng là xui xẻo.

Việt Khê a một tiếng, đột nhiên nhớ tới cái gì, cô duỗi tay tháo sợi tơ hồng quấn trên cổ tay xuống đưa cho cậu, "Năm đồng tiền này là ông nội để lại cho tôi, cậu một thân công đức, cầm cái này có thể phát huy hết uy lực của nó..."

Nói xong, cô đánh giá Hàn Húc vài giây: "Khả năng đòi trước cậu là người trong hoàng thất, thân mang theo tử kim chi khí, này cũng là đế vương chi khí... Năm cái đồng tiền này cũng thế, cậu dùng để phòng thân là hợp lý nhất."

Hàn Húc vuốt ve đồng tiền trong tay, bên trên đồng tiền còn dính nhiệt độ cơ thể Việt Khê, tràn đầy ấm áp, làm lòng người nhũn ra vô có.

Ngón tay xẹt qua dấu vết bên trên, Hàn Húc cười nhận lấy, thấp giọng nói: "Sur phụ, cô biết giá trị của đồng tiền này như thế nào không?"

Việt Khê: ".....Nghe người ta nói hình như là báu vật vô giá. Cậu đừng nói nữa, lại nói tôi sẽ luyến tiếc không muốn đưa cho cậu."

Hàn Húc lập tức buộc tơ hồng lên tay, cười nói: "Đồ đã đưa tôi rồi nào còn có đạo lý lấy lại?"

Việt Khê cực kỳ luyến tiếc nhìn tiền Ngũ Đế một cái, đây đều là tiền đấy.

".... Lại nói, đòi trước cậu cứu vớt địa cầu à, sao công đức trên người nhiều như vậy." Trước giờ Việt Khê chưa từng thấy ai có nhiều công đức hơn cậu, tầng tầng kim quang bao trùm trên người, nếu không che chắn thì khả năng lóa mù mắt người.

Cô đột nhiên kẻ sát vào Hàn Húc, kỳ quái hỏi: "Có phải công đức trên người cậu lại nhiều hơn rồi không?"

Hàn Húc nói: "Vậy sao? Thật ra tôi không nhìn thấy, sur phụ thật lợi hại."

Việt Khê không nghĩ ra bên không thêm nghĩ, dù sao công đức trọng cũng tốt với Hàn Húc.

"Nói như vậy, quý quái sẽ đặc biệt ưu ái những người có công đức trên người, nếu có thể ăn những người đó thì tu vi sẽ tăng mạnh, nhưng cậu lại không như vậy..." Việt Khê nhìn cậu, "Công đức của cậu thật sự quá nhiều, quý quái nào không có mắt muốn ra tay với cậu thì không khác nào thiêu thân lao vào lửa."

"Trách không được, từ nhỏ đến giờ tôi luôn đặc biệt may mắn." Hàn Húc lại một bộ không thêm đề ý.

Việt Khê gật đầu, nói: "Cậu như vậy, vận khí khẳng định rất tốt, ngay cả người bên cạnh cậu cũng sẽ tốt theo."

"Vận khí của sư phụ có tốt lên không? Nói thế nào thì cô cũng là người thân cận với tôi nhất." Hàn Húc hỏi.

"Có chứ..." Việt Khê có vẻ rất vui, "Từ sau khi trở thành sư phụ của cậu, tôi phát hiện xác suất khoanh chùa chính xác ngày càng cao, khẳng định vận khí tốt hơn trước."

Hàn Húc: "...Vậy là tốt rồi."

Có trong nháy mắt, cậu thế nhưng không biết nên nói cái gì.

"A?" Việt Khê đột nhiên hô nhỏ, cảm di động lướt vài cái, kỳ quái nói: "Sao trong tiệm của tôi lại có nhiều đơn đặt hàng như vậy?"

Hàn Húc thò lại gần, hỏi: "Cái gì?"

Việt Khê đưa cho cậu xem, "Cậu xem, trong tiệm có người đặt hàng, hơn nữa đều mua cực phẩm linh phù... Những linh phù này đều là một cái 50 vạn, còn có một trăm vạn, là Bạch Tề Tinh định giá cho tôi, giá cả này thế mà cũng có người coi tiền như rác tới mua."

Đang nói lại thấy xuất hiện thêm vào đơn đặt hàng nữa.

Hàn Húc không nhịn được cười, nói: "Xem ra cũng là người biết nhìn hàng."

Ngày này, cửa hàng của Việt Khê luôn có tiếng leng keng thông báo, chờ tới buổi tối đã có mấy chục cái đơn, tính sơ qua, hôm nay cô thu vào hơn một ngàn vạn.

Việt Khê chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, tuy nhiên tình huống này giống như cửa hàng được người giới thiệu, nếu không thì sao đột nhiên có nhiều người mua phù của cô? Cửa hàng của cô mười ngày nửa tháng mới may ra có một đơn hàng.

Chờ tới ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Bạch Tề Tinh, nghe anh nói mới biết được những đơn hàng hôm qua đều là do anh đề cử.

"Lần này thiếu chút nữa là chúng tôi mất mạng, may có mấy lá phù cô cho, không thì cô không được gặp lại tôi đâu." Đầu bên kia, Bạch Tề Tinh lại phun nước đắng, "Cô không biết những ngày tháng qua tôi trôi qua thế nào đâu, cũng may có linh phù của cô. Nay đây, vừa ra tới mọi người đều kéo tay áo muốn mua phù của cô."

Việt Khê có chút kinh ngạc: "Là anh giới thiệu à?"

Bạch Tề Tinh ừ một tiếng, "Mới đầu mấy người đó còn không tin tôi, còn khinh bỉ tôi. Hừ, nếu không phải có tôi thì mấy người đấy còn lâu mới sống sót quay về. Đúng rồi, anh trai tôi còn gửi lời cảm ơn đến cô, chờ lần này trở về, tôi mang cho cô và Hàn Húc mấy món đặc sản... Lần này tôi vào núi lấy được không ít đồ tốt, chờ khi trở về sẽ cho cô ăn."

Bên kia Bạch Tề Tinh còn không ngừng lái nhai, đột nhiên nhớ ra gì đó, nói: "Đúng rồi Việt Khê, lần này Thiên Sư Minh chọn thành phố A làm điểm thi, cô có đi thử không?"

Thiên Sư Minh?

Nghe thấy cái tên này, Việt Khê cảm thấy có hơi quen quen, hình như cô từng nghe được ở đâu đó.

"Thông qua thí nghiệm của Thiên Sư Minh, cô có thể trở thành thiên sư, sau đó đạt được tích phân, tích phân có thể đổi được rất nhiều đồ... Đúng rồi, hiện tại cô đang học lớp mười hai đúng không, tôi nhớ Thiên Sư Minh có các sinh viên đặc cách ở trường đại học cao đẳng, nếu cô thông qua cuộc thi của Thiên Sư Minh thì có thể đi học đại học rồi." Bạch Tề Tinh giải đầu. "Hizz, tôi học không tốt lắm, may mắn tôi là thiên sư, không thi không thể đậu đại học được."

"Hà?" Việt Khê cảm thấy mình vừa nghe được một tin tức khó lường nào đó, "Anh nói là, làm thiên sư sẽ có cơ hội vào đại học?"

Bạch Tề Tinh nói: "Đúng vậy, cô biết đó, người mà, có cái am hiểu có cái không, rất nhiều thiên sư vì chuyên tâm tu hành nên thành tích học tập không tốt lắm. Thiên Sư Minh phải nghĩ cách chứ. Cuối cùng Thiên Sư Minh đã thành lập một hiệp nghị với các trường đại học, nếu có thể thông qua mấy hạng mục cuộc thi thì có thể vào đại học. Cũng không thể để thiên sư đi ra ngoài mà chỉ có cái bằng cấp ba, nói ra sẽ rất mất mặt."

Càng nghe, hai mắt Việt Khê càng sáng, chờ tắt điện thoại, cô gấp không chờ nổi mà mở máy tính, đăng nhập vào website của Thiên Sư Minh để xem tin tức.

"Tu mình tu tâm tu thân."

Nhập địa chỉ web, màn hình máy tính liền tối đen, sau đó mấy chữ to màu trắng hiện ra, chữ viết tan ra, một trang web xuất hiện trước mặt.

Cũng chỉ giống giao diện mấy diễn đàn bình thường, vô số chuyên mục, rất rõ ràng, chỉ là tiêu đề không giống bình thường, nếu là người bình thường vào xem khả năng sẽ báo cảnh sát, báo ở đây phong kiến mê tín.

Việt Khê lướt qua một đồng tiêu đề thượng vàng hạ cám, chuyên chú tìm tin tức khảo hạch của Thiên Sư Minh, cuối cùng cũng tìm được cái cần tìm, mục này còn thêm một từ "HOT" đỏ chói ở đầu.

"Năm 2020, thông tin kỳ thi của Thiên Sư Minh!"

Việt Khê kéo xuống dưới, nhìn thấy tên thành phố A, phía sau là thời gian và địa điểm, cô nhanh chóng ghi lại, suy nghĩ đến việc ngày này có lẽ phải xin nghỉ học.

Chờ làm xong mọi việc, cô duỗi tay kéo một người giấy nhỏ, hôn thật mạnh lên má nó: "Tiểu Ngũ, tao có thể vào đại học!"

Tiểu Ngũ là một người giấy hay thẹn thùng, bị hôn một cái bèn che mặt nói nhỏ: "Ai nha, Việt Khê hôn mình, hôn mình, thật xấu hổ quá đi."

Mấy người giấy khác thấy thế thì không hài lòng, lôi kéo ống quần Việt Khê, la hét cũng muốn được hôn, Việt Khê không còn cách nào khác ngoài việc bế chúng lên hôn từng đứa một, đến Tiểu Tứ luôn là tác phong người già cũng không buông tha.

Tiểu Tứ chậm rì rì nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân..."

Đáng tiếc, Việt Khê đã quay lại tiếp tục xem. Ở phía dưới bài viết có rất nhiều bình luận, mọi người đều thảo luận rất nhiệt tình.

"Thiên sư thành phố B cũng thi, những người khả năng năm nay không đậu xin giơ tay."

"Nghe nói Hàn gia, Chu gia, cả thiên tài Phạm gia cũng muốn tham gia cuộc thi lần này, tôi cảm thấy tôi xong rồi."

"Lầu trên, cậu nói là Hàn Từ Tuyết Hàn gia, Chu Tranh Chu gia và Phạm Đạc Phạm gia á? Nếu là bọn họ, tôi lựa chọn từ vong."

"Ha ha ha, lần này thi đấu đúng là tu la tràng, hơn nữa ba thiên tài này để ở điểm thi tại thành phố A, chôn nén cho thí sinh thành phố A."

"Vẫn ổn, vẫn ổn, tôi ở thành phố M, cảm giác tránh thoát được một kiếp."

Thành phố A, thành phố A còn không phải chỗ cô sao?

Nhìn tên ba người kia, cô cũng không để trong lòng, dù sao lần này thi cô nhất định phải qua, cô nhất định có thể vào đại học. Vốn dĩ cô đã chuẩn bị tốt tâm lý bị trượt đại học, đi ra ngoài bán dưa hấu, không khí tới hoa tươi lại nở rộ khắp thôn.

*

Ngày hôm sau, Việt Khê nói tin này cho Hàn Húc, vừa ăn bánh quy do cậu mang đến vừa nói: "Cũng may có Bạch Tề Tinh, không thì tôi quả thật không biết làm thiên sư còn có cái lời này... Ai, rốt cuộc đêm qua tôi cũng nhớ ra sao lại cảm thấy Thiên Sư Minh quen quen, thì ra là ông nội từng nói với tôi rồi, hình như trước kia ông cũng là người của Thiên Sư Minh."

Hàn Húc an tĩnh nghe, chờ cô nói xong mới hỏi: "Sư phụ muốn tham gia sao? Tôi cũng sẽ đi cùng cô."

Việt Khê nói với vẻ đương nhiên: "Cậu nhất định phải đi cùng tôi rồi, nghe nói sau khi làm thiên sư có thể có tiền dưỡng lão. Như vậy chờ sau khi chúng ta già rồi, không cần vất vả đi bắt quỷ cũng có thể vui vẻ hưởng tuổi già."

Nghe thế, Hàn Húc thật sự không nhịn được cười: "Sư phụ, chẳng lẽ cô không nghĩ tới chuyện phi thăng thành tiên, ghi tên vào thiên giới sao? Chờ tu luyện đến trình độ nhất định, không già không chết, cùng thọ với trời."

Việt Khê sững sốt, lúng ta lúng túng nói: "Cậu không nói thì tôi thật sự quên mất, ha ha ha..."

Hàn Húc: "....."

Cậu không khỏi thở dài, hizz, rốt cuộc ai mới là đồ đệ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Qing Yun

Thiên Sư Minh tổ chức kỳ thi ở một sân vận động mới được tu sửa lại của thành phố A, sân vận động rất lớn, mà nơi thi đấu chính là sân bóng rổ, có thể

chứa cả ngàn người, vô cùng rộng lớn. Khi Việt Khê và Hàn Húc đến nơi, bên trong đã có không ít người, mọi người đều rất an tĩnh, thỉnh thoảng mới có tiếng người nói chuyện với nhau, nghe được động tĩnh thì mọi người không khỏi quay lại nhìn, vô số ánh mắt dừng trên người hai người.

Hàn Húc mỉm cười với bọn họ, vầng sáng công đức khiến cậu trông vô hại mười phần, không có một chút tính công kích gì cả. Mà Việt Khê bên cạnh cậu, hơi thờ sạch sẽ, cùng lắm là âm trầm ít nói, tuy rằng mặt không biểu cảm nhưng cũng không khác nữ sinh bình thường là bao.

Chủ yếu là nhìn hai người đều còn nhỏ tuổi, trên mặt còn chưa mất nét trẻ con.

Vô số người nhẹ nhàng thờ ra, liếc mắt đánh giá hai người vài giây rồi chuyển đi thật nhanh, hai người có thể coi là thiếu niên, nhìn qua không có bất kỳ uy hiếp nào, hoàn toàn không tạo thành uy hiếp đối với bọn họ.

Mà người bọn họ phải chú ý lại là ba người khác!

Ánh mắt mọi người không khỏi nhìn về một hướng, nhìn kỹ sẽ phát hiện, bọn họ nhìn không phải một người mà là ba người, ánh mắt mang theo tò mò và đề phòng.

Việt Khê và Hàn Húc tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống, một thiếu niên hơi béo thò qua nói chuyện với bọn họ: "Hai người cũng tới tham gia kỳ thi đúng không, tôi tên là Hứa Dụng, là người nhà họ Hứa ở huyện Thanh Hà thuộc thành phố S. Nhìn tuổi của hai người có lẽ đều là lần đầu tiên tham gia thi đấu, không biết là người nhà ai?"

Hàn Húc cười với cậu ta: "Tôi là Hàn Húc, đây là sư phụ tôi..."

"Sư phụ cậu?" Hứa Dụng kinh ngạc nhìn Việt Khê, ánh mắt đầy kinh dị và đánh giá, có lẽ đang suy đoán cô gái có gương mặt non nớt này rốt cuộc là ai, thế mà lại là sư phụ của thiếu niên trước mặt.

Nghe nói có tu sĩ thiên phú kinh người, tu vi viên mãn từ khi còn trẻ tuổi, như vậy có thể duy trì về ngoài như khi còn trẻ.

Nghĩ vậy, ánh mắt Hứa Dụng nhìn Việt Khê càng thêm phần nghiêm túc, "Chào tiền bối!"

Việt Khê mờ mịt nhìn cậu ta, nghĩ bằng vào thực lực của mình thì làm tiền bối của người ta cũng là đúng, trong lòng cảm thấy Hứa Dụng rất có mắt nhìn, ngoài miệng lại nghiêm túc trả lời: "...Chào cậu."

Nhớ lại về đạo mạo mà ông nội thường bày ra, cô lục tìm trong túi một hời, cuối cùng móc ra một chuỗi vòng mây ngày nay hay chơi rồi nhét vào tay Hứa Dụng, nói: "Cái này, lần đầu tiên gặp mặt cũng không có gì có thể cho cậu, cái này cậu cầm lấy đi."

Hứa Dụng cúi đầu, phát hiện trong tay là một chuỗi hạt châu, như là đồ chơi của mấy cô gái trẻ, hạt châu còn là loại rẻ tiền, đại khái là mười đồng có thể mua được một chuỗi.

"... Cảm ơn tiền bối." Không nhìn ra thứ này có thể dùng vào việc gì, Hứa Dụng tiện tay nhét vào túi.

Hàn Húc liếc mắt nhìn, cười nói: "Tôi và sư phụ không quá hiểu rõ kỳ thi dành cho thiên sư, không biết anh Hứa có thông tin gì về kỳ thi này không?"

Cậu cười rộ lên thật sự là ôn hòa vô hại, Hứa U nhìn liền cảm thấy thoải mái trong lòng, cậu ta cười nói: "Thật ra tôi cũng không có tin gì, nội dung thi đấu chỉ có người bên trong mới biết được, một chút tiếng gió cũng không để lộ ra. Nhưng mà lần này chúng ta thi không được may cho lắm, cậu thấy ba người kia không..."

Cậu ta duỗi tay ý bảo Hàn Húc nhìn ba người, đó là một cô gái và hai chàng trai, ba người không đứng cùng nhau nhưng lại có một điểm chung là rất có khí thế, rất nổi bật trong đám người, giống như là phát ra ánh sáng, làm người không khỏi nhìn theo.

"... Cô gái kia chính là Hàn Từ Tuyết của nhà họ Hàn, tuy mới có 16 tuổi nhưng không chỉ xinh đẹp mà còn được mọi người công nhận là thiên tài, không nghe nói cô ta từng tham gia kỳ thi của Thiên Sư Minh, nhưng thực lực cũng đạt đến tam lục, thiên phú rất cao."

"Bên kia là Chu Tranh nhà họ Chu, người này tuổi cũng không lớn, vừa mới thành niên, nghe nói rất có thiên phú ở lời pháp, đã từng một mình địch lại trăm quỷ, thực lực phải đến bốn lục. Người này có duy nhất một chỗ không tốt chính là tuổi còn nhỏ nhưng đầy tử khí, tính cách nhưng ông lão bạc đầu."

"A, cái kia là Phạm Đặc của nhà họ Phạm... Trong ba người này, anh ta lớn tuổi nhất, đã 23 tuổi. Cũng là người có thực lực mạnh nhất, nghe nói đã đến sáu lục. Nhưng mà nghe nói trước đây anh ta không biết bất quý gì hết, ở nhà luôn bị xa lánh, mãi đến năm 18 tuổi đột nhiên mở thiên nhãn, thực lực tiến bộ vượt bậc, chỉ ngắn ngủi năm năm đã đạt tới sáu lục."

Trong giọng nói của Hứa Dụng đều là cảm thán, hiển nhiên rất tò mò về Phạm Đặc. Phải biết rằng mở thiên nhãn không phải chuyện dễ, có người sinh ra đã mở, đây là trời sinh ăn chén cơm thiên sư, có người lại cả đời cũng khó. Mà thiên nhãn, theo tuổi tăng trưởng, tỷ lệ mở càng thấp.

"...Ba người này chắc chắn có thể thông qua kỳ thi, điều này đồng nghĩa với việc cơ hội của chúng ta thấp hơn, mỗi điểm thi chỉ có 100 người được qua, nhưng nơi này đã mấy ngàn người. Hizz, cũng chỉ có lúc này tôi mới có thể cảm giác được tổ chức cường đại và phồn vinh!" Hứa Dụng bất đắc dĩ thờ dài.

Hàn Húc liếc nhìn cậu ta một cái, nói: "Anh Hứa phúc khí lâu dài, lần này nhất định có thể vượt qua kỳ thi sát hạch thiên sư."

Hứa Dụng vỗ tay một cái, tựa như tìm được anh em ruột, cực kỳ nhiệt tình nói: "Hắc, rất nhiều người đều nói tôi có phúc khí, tôi cũng cảm thấy vậy, lần

này tôi nhất định có thể qua."

".....Người khác nói đùa vậy mà cậu lại coi là thật, cậu đã thi bốn năm, đánh trận nào thua trận đó, tôi nghĩ cậu vẫn nên từ bỏ đi." Có tiếng nói truyền tới từ bên cạnh.

Hứa U quay đầu cả, giận nói: "Tần Tu, sao lại là cậu nữa?"

"Tôi đưa em gái tôi..." Tần Tu liếc nhìn bọn Hàn Húc một cái, nói: "Ngu xuẩn, đừng có gặp ai là tin người đấy, cái gì cũng có thể nói, đến lúc đó bị người bán cũng không biết."

Hứa Dung sờ sờ đầu, nói: "Cậu nói lung tung cái gì đấy, tôi lớn như vậy sao có thể bị lừa bán? Cậu xem thường tôi à?"

Tần Tu: "....."

Cậu ta thở dài, quay đầu nói với cô gái thanh tú bên cạnh: "Song Song, lát nữa thi em đi chung tổ với Hứa Dung đi, đừng để cậu ta tự đánh mất chính mình."

Tần Song Song mỉm cười: "Vâng, em biết rồi."

Thấy thế, Hứa Dung càng tức giận, cảm thấy mình bị Tần Tu xem thường, cậu ta đang định nói gì đó đã bị Tần Tu ngắt lời, "Bắt đầu rồi."

Ở giữa sân bóng rổ, không biết khi nào đã có năm người đứng đó.

"Là đạo nhân của Huyền Linh Quan, xem ra bên phụ trách kỳ thi lần này là Huyền Linh Quan." Hứa Dung mở miệng nói, tuy rằng cậu ta họ Hứa nhưng cũng chỉ là chủng họ, cậu ta hoàn toàn không có chút quan hệ nào với vị Từ Sâm đ*o trường này.

Từ Sâm mở miệng giới thiệu sơ qua, sau đó đi thẳng vào chủ đề: ".....Chờ lát nữa mọi người sẽ nhận được một tờ giấy, bên trên là nội dung của kỳ thi, thời gian thi là 24 giờ, nói cách khác, ngày mai mọi người cần thiết làm xong yêu cầu, đã hiểu rõ chưa?"

Mọi người tò mò hiểu rõ, Từ Sâm thấy bọn họ không có thắc mắc gì mới gật đầu. Sau đó có người phát giấy xuống, Việt Khê cúi đầu nhìn.

"...Sân vận động này xây dựng từ ba năm trước, nhưng mà ở đây lại luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu tiên có người bị thiêu chết, sau lại có người bị chết chìm. Kỳ quái chính là xem máy theo dõi thì những người đó hoàn toàn không tiếp xúc với nước lửa, mà đều là xuất hiện dấu vết bị lửa đốt trên cơ thể..."

Xem xong tài liệu, nhất thời Việt Khê cũng không biết rốt cuộc sân vận động này xảy ra chuyện gì, nhưng mà ngay từ lúc tiến vào sân vận động, cô đã cảm thấy nơi này có phần quái dị, vừa như nóng cháy, lại vừa như ẩm ướt, hai cảm giác hoàn toàn khác nhau khiến người cảm thấy không thoải mái.

Hàn Húc nhìn qua, hỏi: "Su phụ, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Việt Khê đứng dậy, nói: "Đi trước hỏi xem có video ghi lại lúc chuyện xảy ra không."

Hàn Húc gật đầu.

Hứa Dung ở bên cạnh thấy vậy thì vội vàng nói: "Tôi và hai người đi cùng nhau đi."

Thấy thế, Tần Song Song cũng nói: "Vậy em cũng đi cùng, anh Hứa, anh trai em nói em phải chú ý đến anh."

Hứa Dung: "....."

Muốn nổi giận nhưng đối phương là con gái khiến cậu không thể giận nổi, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Tần Tu một cái.

Bốn người đi hỏi người phụ trách chuyện bằng ghi hình, không chỉ có bọn họ nghĩ đến chuyện này, những người khác cũng nghĩ đến, mà Thiên Sư Minh chuẩn bị rất đầy đủ, video ghi lại chuyện xảy ra đều có cho bọn họ. Dùng thuật pháp phục chế lại thành hàng ngàn bản, ai tới cũng có.

Mở video lên, đầu tiên là âm thanh sần sật, sau đó mới xuất hiện tình cảnh bên trong. Là một hành lang dài, mới đầu chưa có chuyện gì xảy ra, cho đến lúc một nam nhân viên mặc đồ thể thao đi đến mép hành lang, đột nhiên xảy ra biến cố.

Anh ta đi được một nửa, người đột nhiên liên tục lùi về sau, nhưng chỉ lùi vài bước, anh ta đã vội vàng dừng lại, quay đầu nhìn. Ở trong video, anh ta đuổi tay che miệng, bắt đầu ho khan kịch liệt, lớn tiếng kêu lên: "Cứu mạng, cứu mạng..."

Anh ta chạy về phía cửa, nhưng mới chạy được một nửa lại đột nhiên ngã xuống như có người ấn xuống mặt đất. Ngay lúc này, video bắt đầu có âm thanh xèo xèo vang lên, xuất hiện bông tuyết, chờ khi hình ảnh rõ ràng lại, chỉ thấy tay chân người đó xuất hiện dấu vết bị bỏng.

Rõ ràng quanh anh ta không có lửa, nhưng trên người anh ta lại xuất hiện vết bỏng. Tình huống như vậy kéo dài khoảng nửa giờ, đến cuối cùng, cả người anh ta bị thiêu trụi, đã sớm không còn thở, hoàn toàn là bị thiêu chết.

Thấy tình huống như vậy, Hứa Dung không khỏi hít một hơi khí lạnh, khuôn mặt trắng bệch, hỏi: "Này...Nếu là quỷ gây loạn thì nhất định là lệ quỷ."

Hàn Húc nhẹ nhàng a một tiếng, vẻ mặt không có gì thay đổi, nói: "Chúng ta xem video tiếp theo đi."

Trong video tiếp theo, người bị hại là bị chết chìm, giống video đầu tiên, xung quanh người bị hại căn bản không có nước, nhưng mà không biết vì sao đột nhiên người anh ta bị ướt hết, giọt nước rơi xuống mặt đất rất nhanh đã tạo thành một vũng nước, anh ta che cổ lại, như là không thờ nổi, mãi cho đến khi bỏ mình, tất cả mọi thứ với an tĩnh lại.

Xem xong video, Hứa Dụng cẩn thận nói: "Này... Đây là có lệ quỷ quái phá sao?"

Tần Song Song nhìn cậu ta một cái rồi giải thích cho với bọn Việt Khê: "Tu vi của anh Hứa rất cao, chỉ là anh ấy lại sợ quỷ."

Việt Khê, Hàn Húc: "...."

Ánh mắt bọn họ nhìn Hứa Dụng tức khắc có phần vi diệu, một người thiên sư, làm việc đuổi quỷ trừ yêu, thế mà cậu còn sợ quỷ?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Edit: Xoài

Beta: Qing Yun

“Sợ quỷ thì làm sao? Có ai quy định thiên sư không thể sợ quỷ đâu?”

Hứa Dụng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, giống như bị người ta đâm phải đuôi mèo, nếu như trên người có lông, chúng nhất định sẽ dựng đứng lên.

Việt Khê trầm tư nhìn cậu ta, nói: “Bảo sao cả bốn lần anh đều trượt kì đánh giá của Thiên Sư Minh.”

Hứa Dụng: “.....”

Đã nghe qua có câu dù biết điểm yếu của người khác cũng đừng vạch trần lộ liễu ra chưa?

Nhắc tới đây, Hứa Dụng cũng xem như người có thiên phú nhất trong nhà, nhưng cậu ta lại sợ quỷ, mà công việc chính của thiên sư là đuổi quỷ hàng yêu. Bản thân Hứa Dụng cũng cảm thấy rất tuyệt vọng, cậu ta cố gắng thử đi xem phim về yêu ma quỷ quái, cố ý tiếp xúc với quỷ, nhưng tất xấu sợ quỷ này hoàn toàn không sửa được.

Nghĩ đến bốn lần thi trước, quỷ vừa tới, còn chưa làm được gì thì cậu ta đã bị tráng hôn mê bất tỉnh, kì kiểm tra cũng không giải quyết được gì.

“Kiếp trước có lẽ anh bị quỷ hù chết.” Việt Khê nói rất nghiêm túc.

Hứa Dụng cảm thấy trong lòng đau xót, cậu lẩm bẩm nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy, bình thường lá gan của tôi cũng đâu có nhỏ, thế mà không hiểu sao lại vẫn sợ quỷ.”

Tần Song Song hơi im lặng, cô vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Anh Hứa, rõ ràng anh không sợ yêu quái nhưng sao lại sợ quỷ vậy?”

Hứa Dụng duỗi tay xoa hai cánh tay, chỉ ngẩng lại thôi mà trên tay đã nổi da gà, nói: “Em nghĩ xem, quỷ đi đường đều là bay đi, cái này còn không đáng sợ sao?”

Tần Song Song không chút cảm xúc, nói: “Không thấy đáng sợ chút nào.”

Hứa Dụng thật sự cảm thấy mất mặt vì Tần Song Song còn to gan hơn mình, cậu ta quay đầu dò hỏi Việt Khê, ý đồ có được sự đồng tình của cô: “Tiền bối, cô nói xem, có phải đáng sợ của quỷ rất đáng sợ đúng không?”

Việt Khê cố gắng suy nghĩ vài giây rồi lắc đầu nói: “Bọn họ ăn rất ngon.”

Hứa Dụng lập tức tròn to mắt nhìn Việt Khê, đối diện với ánh mắt rất trong trẻo vô tội của cô, cậu ta đành cứng nhắc xoay đầu mình lại.

Đầu năm nay, mấy cô gái nhỏ này sao ai cũng hung tàn hơn phái nam như cậu ta vậy?

Bốn người trò chuyện xong thì đã vào tới bên trong sân vận động. Sân vận động này có người chết bắt đầu từ ba năm trước, đến bây giờ đã là mười người, bên trên không thể không niêm phong lại.

Hàn Húc nhẹ nhấc mày, duỗi tay lấy ra một lá bùa ném ra ngoài. Hoàng phù hóa thành một luồng gió mát thổi qua, cuốn đi tất cả bụi bẩn phía trước, nơi trước mắt lập tức thay đổi.

Hứa Dụng kinh ngạc nhìn Hàn Húc, đối phương nhẹ nhàng vỗ vỗ tay áo không dính tí bụi bặm nào, nói: “Bản.”

Hứa Dụng: “.....”

Bốn người đi quanh sân vận động một vòng, cũng không phát hiện cái gì khác thường. Ngay cả hành lang dài nơi đầu tiên xảy ra sự cố cũng kiểm tra lại mấy lần nhưng vẫn không phát hiện được cái gì, chuyện này cứ tựa như đi vào ngõ cụt.

Hàn Húc suy nghĩ nói: “Nguyên nhân gây ra án mạng ở sân vận động này chỉ có hai cái: chết cháy và chết đuối. Hơn nữa, địa điểm xảy ra cũng không có định. Nhưng theo tôi thấy, việc này nhất định có quy luật. Đó chính là, người chết cháy luôn ở bên trái sân vận động, còn người chết đuối lại luôn ở bên phải.”

“Từ trước đến nay nước và lửa luôn khắc nhau, việc này có thể không phải ác quỷ làm loạn.” Tàn Song Song nói.

“Không phải quỷ?” Trong lòng Hứa Dụng vẫn luôn run sợ lập tức tỉnh táo, không phải quỷ thì cậu ta sẽ không sợ.

Việt Khê nhin không được hắt hơi một cái, cô xoa xoa mũi nói: “Mọi người có ngửi được mùi gì không? Hơi nồng”

Tàn Song Song khịt khịt mũi, nói: “Không, có mùi gì vậy?”

Cô ấy vừa nói, Việt Khê lại hắt hơi, cô bịt mũi, nói: “Nó khiến tôi cảm thấy khó thở, giống như giống như có khói.....”

Nói xong, Việt Khê chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, một ngọn lửa suýt nữa ập vào mặt cô, dọa cô trực tiếp lui về phía sau một bước. Cô nhìn bốn phía, mới phát hiện bốn phía quanh mình đều là lửa lớn.

Ngọn lửa leo lên trên vách tường, rất nhanh vách tường đã bị cháy thành một mảnh đen thui, phát ra tiếng bùm bùm đặc biệt. Lửa lớn tạo thành khói dày đặc vọt vào trong lỗ mũi, khiến người không khỏi ho khan. Lửa thật sự quá lớn, nhiệt độ nóng bỏng đến nỗi lớp da bên ngoài bắt đầu khô nứt đau đớn.

“A a a, đau quá, cứu mạng.....”

“Cháy rồi, nóng quá, nóng quá..... Tôi đau quá!”

“Mau cứu tôi! Mau cứu tôi với!”

Vô số tiếng kêu rên vang lên trong biển lửa, truyền tới từ bốn phương tám hướng, không ngừng truyền vào tai Việt Khê.

Việt Khê nhìn hết bốn phía, phát hiện nơi này không phải là hành lang sân vận động, mà càng giống như một tầng của tòa chung cư, hơn nữa còn là tòa chung cư kiểu cũ. Loại chung cư này, lúc xây dựng không đến nơi đến chốn, ngay cả lối thoát hiểm cũng xây không theo tiêu chuẩn. Cho nên một khi hỏa hoạn xảy ra, người ở trên tầng trong tòa chung cư căn bản không thoát ra ngoài được, người đang sống sờ sờ chỉ có thể bị lửa thiêu chết.

Việt Khê quay đầu, thấy vô số người đi lướt qua bên người. Bọn họ vọt tới chỗ cửa thoát hiểm, lại phát hiện lối duy nhất để thoát thân đã bị khóa lại. Mọi người chứng kiến tình huống này, bắt đầu gào thét chói tai, hoang mang sợ hãi lan tràn một vùng, lửa cũng cháy tới đây.

Những người này cứ bị chôn chân ở lối thoát hiểm như vậy, bị lửa lớn thiêu đến chết.

Việt Khê thấy đám người trước mắt kia đột nhiên quay đầu về phía cô, máu thịt trên người bọn họ đều cháy đen, than rớt xuống ào ào. Họ không có đôi mắt, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm cô, khóe miệng nhìn như đang cười.

“Xấu quá.....” Việt Khê lảo bảo nói.

Lúc trước cô nghĩ ngã chết là xấu nhất rồi, bây giờ mới phát hiện ra chết cháy càng xấu hơn.

Dường như có thể nghe hiểu ý của cô, những người cháy đen thui biến dạng như bắt đầu tức giận, lửa xung quanh cũng bùng lên theo cảm xúc của họ.

Việt Khê giơ tay lên, nhìn thấy tay áo bị cháy thì khẽ nhủ thầm.

Lửa lan ra rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lan tới dưới chân cô, ngọn lửa chạm đến da thịt trắng nõn, lập tức lưu lại vết bỏng. Từng đôi tay bị lửa đốt cháy khô từ dưới nền đất nhô lên, trực tiếp nắm chân cô.

“Đau!” Việt Khê khẽ kêu một tiếng, hơi tức giận, cô nâng chân lên, mũi chân gõ trên mặt đất.

“Cộp cộp cộp!”

Ngay lập tức, một luồng khí lấy cô làm trung tâm lướt qua, những cánh tay trên chân cô ngừng lại, nháy mắt biến thành tro bụi, toàn bộ bay vào trong không trung.

Đáy mắt Việt Khê tối sầm lại, nhìn những con quỷ hình người đen nhánh, cô khẽ cười một tiếng, nói: “Hừ, để tao nhìn xem bọn mày là thứ gì, không biết có ngon không.” Cô nhấc chân bước tới, giống như đi dạo trong biển lửa, dáng vẻ rất thong dong.

“Rầm!”

Lửa lớn như có sinh mệnh, nó thoáng yếu đi rồi đột nhiên lại bùng lên ngọn lửa cao ngất. Trần nhà phát ra tiếng rắc rắc do không chịu nổi, sau đó rầm một tiếng rơi xuống chỗ Việt Khê đang đứng.

Việt Khê ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng đã thấy tay bị nắm chặt, cả người bị một lực kéo qua, cho đến khi sau lưng đụng phải vách tường mềm mại.

“..... Sur phụ!” Tiếng của Hàn Húc truyền đến từ đỉnh đầu.

Việt Khê ngẩng đầu nhìn thoáng qua rồi lại nhìn chung quanh.

Không có lửa lớn, cũng không có khói!

“Sur phụ, chân cô bị bỏng rồi.” Hàn Húc chú ý tới chân Việt Khê, cậu ngồi xổm xuống chạm vào chân cô.

Việt Khê rút chân ra sau, đột nhiên có chút ngượng ngùng, nói: “Không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

Hàn Húc duỗi tay cầm chân cô, thấp giọng nói: “Cô đừng nhúc nhích!” Ngón tay của cậu xoa trên chân bị bỏng đến nỗi đỏ cả da thịt, đáy mắt thoáng qua một chút u ám.

Tần Song Song thở hồng hộc, nhàu mày nói: “Vừa rồi cô bị kéo vào phải không? Không ngờ nơi này lại có một Quỷ Vực. Cũng may tôi kịp thời lùi cô ra, nếu như bị vây ở bên trong, cô sẽ bị thiêu chết giống như những người kia.”

Việt Khê gật đầu, ngược mắt nhìn hành lang dài phía trước, tựa như lại thấy được cảnh bị biển lửa cắn nuốt, cô nói: “Mọi người điều tra xem, sân vận động này. nói đúng hơn là mảnh đất dưới chân chúng ta, có phải trước kia từng xảy ra hỏa hoạn hay không.”

Hứa Dụng vội nói: “Tôi đã điều tra qua, hai mươi năm trước, nơi này là toà chung cư. Khi đó nơi này còn chưa phát triển, vẫn còn là khu nhà cũ. Lúc ấy rất nhiều tầng đều vi phạm quy định xây dựng, các biện pháp an toàn cũng không cẩn thận, cho nên khi hỏa hoạn xảy ra, căn bản không có mấy người có thể thoát ra được.”

Nói đến đây, Hứa Dụng nhìn không được nuốt nước miếng, dừng một chút mới nói: “..... Tòa dân cư mười lăm tầng, hộ gia đình đại khái có hơn trăm nhà, mà chạy thoát ra ngoài chỉ có mấy chục người, những người khác toàn bộ đều chết cháy. Bên trong việc rất kỳ quái, chính là trận này lửa lớn cháy thật sự rất nhanh, rất nhiều người không phải bị sặc chết, mà là bị lửa lớn trực tiếp thiêu chết.”

Vụ hỏa hoạn này, thương vong rất nhiều, thật sự vô cùng thảm thiết.

Hàn Húc đứng dậy, thông thả nói: “Những người chết ở chỗ này có oán khí quá nặng, bởi vì số lượng quá nhiều, ngược lại hình thành một Quỷ Vực. Người bình thường nếu không cẩn thận xông vào trong Quỷ Vực thì sẽ giống như bọn họ, lặp lại cảnh tượng lúc đó. Những người bị chết cháy kia hẳn là bị kéo vào, sau đó bị thiêu chết.”

Tần Song Song vẫn có chút không rõ, nói: “Nhưng người bên trong sân vận động là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không chỉ bị chết cháy mà còn bị chết đuối. Việc này giải thích như thế nào? Không có khả năng đã có người chết đuối ở chỗ này vào mấy chục năm trước.”

Việt Khê bị câu nói của Tần Song Song chọc cười, cô nói: “Quả thực không trùng hợp như vậy, thật ra lý do rất đơn giản, bởi vì nơi này là thủy hỏa trận!”

Thủy hỏa trận, như cái tên của nó, nước và lửa từ trước đến nay không tương thích, nhưng ở cạnh nhau lại sẽ giữ vững một sự cân bằng nhất định. Tuy nhiên có đôi khi, thế lửa quá lớn, nước không làm gì được, thậm chí nước còn sẽ làm lửa cháy càng mạnh hơn.

“Trận hỏa hoạn hai mươi năm trước kia, chỉ là một chút lửa như vậy đã làm cho cả thủy hỏa trận hoạt động trở lại.”

Nước không dập được lửa, lửa kia sẽ càng cháy càng ác liệt, thiêu hủy tất cả. Lửa thật sự quá lớn, trong chớp mắt đã đến ngay trước mắt nên những người đó bị lửa lớn thiêu chết mà không phải bị khói sặc chết.

Chỉ có thể nói, đây thật sự quá trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Edittor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

“....Đám cháy hơn hai mươi năm về trước thật sự rất lớn, lửa cháy rất to, nghe nói cả toà nhà gần như bị thiêu rụi, cuối cùng tìm được thi thể người chết bên trong nhưng gần như không còn rõ hình dạng của một con người nữa.”

Hứa Dung đọc được tin tức trên mạng, bởi vì đã trôi qua rất nhiều năm, ngay cả ảnh chụp lúc đó cũng không còn mấy tấm, nhưng mà có một vài tấm hình, nhìn vô cùng khủng khiếp, có thể thấy được tình hình lúc đó nghiêm trọng đến mức nào.

Việt Khê giống như có thể ngửi thấy mùi khói, khiến cô cảm thấy khó chịu, cô xoa xoa cái mũi nói: “Thủy hỏa trận là một trong những trận pháp thiên về thiên nhiên, kỳ thật rất khó gặp, nước lửa cân bằng với nhau, chính là một trận pháp phong thủy, âm dương hỗ trợ lẫn nhau, nhưng nếu như nước và lửa không cân bằng với nhau được, bên nào bị áp đảo, thì quả thật tai họa ngập đầu..... Sao lại có người xây nhà ở chỗ này cơ chứ?”

Cô quay đầu nhìn bốn phía, có chút khó hiểu. Nơi này có khá nhiều cây cối, dùng mộc cân bằng thủy hỏa là khá tốt, tuy nhiên vẫn không nên xây nhà ở đây. Khi có càng nhiều người, hơi thở càng hỗn loạn, hỏa khí càng nặng, càng làm mất định sự cân bằng của thủy hỏa một cách nghiêm trọng.

Thủy hỏa trận, có thể nói sẽ duy trì được trạng thái cân bằng của thủy hỏa, nhưng chỉ cần một bên bị yếu đi, ngược lại sẽ trở thành nguồn lực trợ giúp bên kia. Trận lửa lớn của hai mươi năm về trước kia, khi đó là do thủy hỏa mất cân bằng, tuy chỉ là một ngọn hỏa tinh, trong chớp mắt lại biến thành lửa lớn ngập trời, nước biến mất làm cho ngọn lửa đốt cháy dữ dội hơn, những người ở đây không kịp phản ứng, cứ thế bị ngọn lửa thiêu đốt trên người.

“Bị lửa lớn thiêu chết, linh hồn của những người này bị nhốt ở đây sẽ không ngừng lặp lại cảnh tượng khi chết của bọn họ.....Càng lặp lại, oán khí trên người bọn họ càng nặng, thế nên ở chỗ này đã hình thành một quỷ vực.” Hàn Húc nhàn nhạt nói.

Việt Khê khẽ gật đầu nói: “Nhưng mà hiện tại tất cả mọi cái đều do chúng ta suy đoán, chúng ta đi qua chỗ khác nhìn xem trước đi.”

Ba người kia không có ý kiến gì với lời đề nghị của cô, thế nên mọi người đều đi về phía bên trái.

Lúc rời khỏi chỗ này, Hàn Húc đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại về phía sau, đáy mắt cậu tối sầm lại.

Ở trong mắt cậu, mọi thứ trước mắt đều đang thay đổi, mùi khói bay sộc vào trong mũi, bốn phía của toà nhà đều ngập tràn trong ánh lửa, lửa cháy phừng phừng như muốn thiêu đốt hết tất cả mọi thứ, tiếng khóc la hét vang lên khắp bốn phía, vô số người tìm đường sống mà chạy ra hướng cửa lớn, thế nhưng cửa lớn bị khoá chặt khiến bọn họ không có đường thoát thân, bọn họ奔 đi tới cửa chỗ cầu thang, nhưng lửa lớn đã cháy lan đến tận nơi này, tiếng dầm dáp la hét kêu khóc, tất cả đều bị ngọn lửa dần dần nuốt trọn.

Lửa lớn cháy lan tới làn da của bọn họ, chỉ trong nháy mắt đã thiêu đốt toàn cơ thể, một đám người bị lửa thiêu đốt gãy gập la hét, sau đó thân thể chìm trong đám lửa mà chết đi, bọn họ, những người đang sống sờ sờ ở đây bị lửa thiêu sống, còn có nhiều người bị dầm dáp đến chết, sau đó cũng bị ngọn lửa này thiêu đốt sạch sẽ.

Cảnh tượng này, đủ dữ dội và thảm khốc.

“Thật là đáng thương...” Hàn Húc nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vừa thương xót vừa thở dài, trong mắt cậu đầy sự bao dung và dịu dàng.

Việt Khê ở phía trước quay đầu lại hỏi: “Hàn Húc, cậu làm gì vậy?”

Hàn Húc lên tiếng: “Không có việc gì.”

Cậu xoay người rồi đi, mà ở phía sau cậu, cảnh tượng lửa cháy đốt trụi mọi thứ cứ lặp đi lặp lại như cuốn băng bị người chọn chế độ lặp lại. Vào giây tiếp theo, mọi thứ đều dần tan biến, hoá thành một cơn gió nhẹ nhàng bay đi. Những oan hồn chết trong đó gào thét trong không trung rồi biến thành tro bụi, hồn phi phách tán.

A Di Đà Phật, nếu đã đau đớn như vậy, cần gì phải lưu lại nhân gian?

Phật độ chúng sinh!

“Sư phụ, chân cậu không sao chứ?” Hàn Húc đi bên cạnh Việt Khê thấp giọng hỏi.

Việt Khê lắc đầu, lắc lắc chân mình, nói: “Không sao cả, chỉ là một vết bỏng nhỏ thôi.” Chỉ là làn da của cô rất trắng như sứ trắng, hiện giờ chỉ cần liếc mắt một cái có thể thấy được năm ngón tay đỏ in trên cổ chân của cô, nhìn vô cùng rõ ràng.

Nói rồi, cô nhìn không được quay đầu lại phía sau nhìn một cái, khẽ nhú mày.

Hàn Húc nhìn cô, ánh mắt thuần khiết hỏi: “Làm sao vậy?”

“..... Không có gì, chỉ là hình như oán khí biến mất cả rồi.”

Việt Khê trả lời với ngữ khí có phần không chắc chắn, những âm hồn đó bị nhốt trong thủy hỏa trận, cứ lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác cảnh mình chết, cho nên oán khí rất nặng. Ngay khi Việt Khê đi tới nơi này đã cảm nhận được từng đợt oán khí còn có thoang thoảng mùi khói. Nhưng hiện tại, những oán khí kia giống như biến mất trong nháy mắt.

Hàn Húc cười tủm tỉm nói: “Chắc là bên Thiên Sư Minh làm, bọn họ phải bảo vệ an toàn cho chúng ta.”

Việt Khê suy nghĩ, cũng có thể là như thế, vậy nên cô cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Bên trong sân vận động có một cái hồ bơi, chiếm diện tích rất rộng, lúc trước là hạng mục chính ở sân vận động này, nơi này còn thiết kế thêm môn nhảy cầu. Lúc sân vận động mới mở cửa, còn rất nhộn nhịp trong một thời gian. Nhưng rất nhanh mọi thứ đều tụt dốc.

“Tại nạn đầu tiên là xảy ra ở bể bơi này, có người chết đuối ở khu vực nước thấp, mực nước không cao quá đầu người, nhưng mà người đó lại bị chết đuối.....Ban đầu tất cả mọi người đều nghĩ đó chỉ là một tai nạn. Nhưng sau đó, nơi này lại liên tiếp xảy ra những vụ tương tự như thế, ngay cả khi không gần hồ nước thế nhưng vẫn có người chết đuối.”

Một số người trong bọn họ đến gần bể bơi, xung quanh cũng có những người khác, Việt Khê cũng thấy Hàn Từ Tuyết của Hàn gia cũng ở đó, cô mặc một cái váy màu trắng, khí chất lãnh đạm, là kiểu người không nhiễm khói lửa nhân gian, đứng ở bên cạnh bể bơi rất dễ dàng thấy được.

Toàn bộ bể bơi đã đóng cửa, hiện tại chỗ này giống như một cái hồ nước chết, nhưng mà nước ở bên trong lại rất trong, màu lam nhạt vô cùng sạch sẽ, không có một chút mùi hôi thối nào. Làm cho người ta có cảm giác nhìn không được muốn trực tiếp nhảy xuống bên trong, bơi lội vui chơi trong đó.

Đi quanh bể bơi một vòng, Việt Khê ngồi xổm xuống, đưa tay vớt nước bên trong hồ.

Dòng nước nhẹ nhàng ở trên đầu ngón tay cô đọng đưa, nước này.....Nó sống.

“Thủy vực ở thủy hỏa trận thì ra là ở đây, lại còn xây dựng một cái hồ bơi rộng lớn như vậy, thật đúng là tự tìm đường chết.....” Cô thấp giọng lầm bầm nói.

“Á!”

Đột nhiên ngay bên cạnh vang lên một tiếng thét chói tai, đám người Việt Khê ngẩng đầu lên, liền thấy một cô gái trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, đứng ở bên cạnh hồ bơi đang tự bóp cổ của mình, nhìn như sắp tắt thở. Ở trên người cô, quần áo vốn dĩ đang khô ráo đột nhiên ướt đẫm trong nháy mắt, bắt đầu nhỏ tí tách nước xuống dưới đất, rất nhanh, ở dưới chân cô đọng lại một vùng nước lớn.

Một bóng trắng đi đến bên cạnh cô, Hàn Từ Tuyết chấp tay lại tạo thành một trận pháp, thấp giọng lầm bầm niệm chú, trực tiếp duỗi tay kéo tay cô gái kia. Tay cô giống như bị cái gì đó ngăn cản lại, giữ chặt một tay cô gái không động đậy được.

Khẽ cau mày, Hàn Từ Tuyết lấy một lá bùa, thấp giọng nói: “Kim quang hộ thân, vạn tà không xâm, phá!”

Sau khi từ “Phá” phát ra xong, cô đột nhiên dùng sức kéo tay cô gái kia, trong một giây đó, bên tai mọi người truyền tới âm thanh nước vỡ ra, rất giống âm thanh một người đang ở dưới nước nhảy ra khỏi mặt nước.

“Àm, âm, âm!”

Toàn bộ mặt đất đột nhiên chấn động nhỏ, giống như có thứ gì đó, gấp gáp chờ không được muốn từ dưới đất chui ra.

“Làm sao vậy?”

“Xảy ra việc gì vậy? Động đất sao?”

“Các người mau nhìn ở trong hồ nước xem!”

Có người la lên, mọi người đồng loạt nhìn về phía hồ nước, chỉ thấy nước bên trong hồ dao động, giống như có một bàn tay vô hình nào đó đang điên cuồng khuấy động hồ nước, tiếp theo sau đó, nước trong hồ ầm ầm dâng lên, tạo thành hình một ngọn sóng lớn, tiến thẳng đến chỗ của mọi người đang đứng.

Việt Khê hí hóp mặt, thấp giọng nói: “Thủy hỏa mất cân bằng, không có sự áp chế của một bên, bên kia tự nhiên sẽ mất kiểm soát. Nước bắt đầu rồi loạn...”

Tiếng hét chói tai vang lên ở bên tai, Việt Khê lấy ra bốn lá bùa, dán trên người mỗi người một lá nói: “Tránh thủy phù, cho dù có nước, cũng sẽ không làm cho cơ thể bị ướt.”

Hứa Dụng vui vẻ, trực tiếp đem bùa dán lên trên người nói: “Tiền bối, cô thật lợi hại.”

Sau đó, một con sóng lớn trực tiếp nhào tới, đương nhiên, có tránh thủy phù, cho dù có nhiều nước cũng không làm toàn thân ướt nhẹp, nhưng mà sức

mạnh do sóng lớn mang lại trực tiếp đẩy mọi người trôi ra ngoài.

Việt Khê đuối tay bơi lội trong nước, sau đó phát hiện xảy ra một việc mà mình không ngờ tới.

Tránh thủy phù, tuy không làm cho người ta không bị ảnh hưởng bởi nước, trên người không bị ướt sũng, nhưng mà, cái tránh thủy phù này, khi ở trong nước, lại không có không khí để thở, cái này quả thật làm cho người ta chết không phải vì chết đuối mà là vì nghẹt thở không thở được.

Việt Khê: “.....”

Cô ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là nước, nước gần như nhấn chìm cả toàn nhà này.

Hàn Húc đâu rồi?

Việt Khê có chút sốt ruột, một mình cô sẽ chẳng có chuyện gì, nhưng mà Hàn Húc lại là một người bình thường, cho dù trên người cậu có công đức có thể trừ tà tránh quỷ, nhưng mà cũng không cung cấp đường khí để thở, đang bị chìm trong nước, không có đường khí, chỉ sợ cậu sẽ bị chết ngạt mất.

Cô điên cuồng tìm kiếm ở trong nước, thời gian dần trôi đi, trong lòng cô càng ngày càng sốt ruột, thẳng đến khi trong mắt cô xuất hiện một màu đỏ, tơ hồng màu đỏ tươi quấn quanh trong lỗ tròn của mấy đồng xu, bị dòng nước nhấn chìm đang đang đưa trong nước.

Hàn Húc nhắm chặt con mắt, thân thể cậu đang trôi dần xuống đáy nước, sợi dây tơ hồng quấn quanh tay cậu dần dần rơi ra, trôi dạt trong dòng nước.

Việt Khê đuối tay bắt lấy sợi dây tơ hồng, không chút suy nghĩ, cô kéo Hàn Húc lại, miệng kề miệng tiếp thêm đường khí cho ậu, đường khí ở trong nước tạo thành từng bọt khí trôi lên trên, mí mắt Hàn Húc hơi giật giật.

“....Mẹ ơi, tôi lau.....bọn họ, bọn họ.....” Hứa Dụng trừng lớn con mắt, chỉ vào hai bóng người đang gần sát nhau, trên trán xuất hiện một dấu chấm hỏi thật lớn.

Bọn họ không phải là thầy trò sao? Cái này...chuyện gì đây xảy ra vậy?

“Ồ, mình biết rồi, khẳng định tiền bối đang cung cấp thêm đường khí cho Hàn Húc.” Nhìn giữa môi hai người bọt khí đang liên tục nổi lên, về mặt Hứa Dụng như đã tìm thấy đáp án nói: “Mình còn tưởng rằng mình đang xem Thần Điều Đại Hiệp phiên bản hiện đại cơ.”

Tần Song Song đứng bên cạnh: “.....”

Dòng nước nhấn chìm toàn bộ toàn nhà, trực tiếp nhấn chìm tất cả mọi người bên trong, Việt Khê túm lấy Hàn Húc, vừa nỗ lực tiếp thêm đường khí cho Hàn Húc vừa quan sát bốn phía.

Ánh vàng lấp lóe ở khóa mắt, âm khí không lồ từ bên trong cơ thể cô bộc phát ra, trực tiếp khiến những người xung quanh cảm thấy áp lực thở không nổi, mà ở bốn phía xung quanh cô, màu sắc của nước như nhiễm một màu xám âm đạm như không có ánh mặt trời. Mà gương mặt xinh đẹp thanh tú của cô lúc này nhìn qua có vài phần âm u.

Nước bốn phía bắt đầu kích động kịch liệt, giống như đang sợ hãi một cái gì đó, cảm giác như chúng muốn nhanh chóng rời xa cô. Đáy mắt Việt Khê chớp động ánh sáng, vươn tay ra, đột nhiên bắt được gì đó trong dòng nước, một con chim nhỏ màu xanh nhạt dần dần thành hình, phát ra tiếng hét sắc nhọn chói tai.

Nước xung quanh bị rút đi rất nhanh chóng, toàn bộ căn nhà vốn đang bị nhấn chìm trong nước giờ chỉ còn lại bề bơi kia là đầy nước.

“Khụ, khụ, khụ.”

Hàn Húc ho vài cái, sau đó phun hết nước trong bụng ra, những giọt nước đọng lại trên hàng mi dài của cậu, cả người đều lộ ra vài phần yếu ớt.

“Ai da mẹ ơi, người anh em, cậu không sao chứ?” Hứa Dụng thấy cậu thế này thì quan tâm nói: “Cậu biết không, nếu không phải do tiền bối kịp thời dùng miệng thêm đường khí cho cậu, tôi sợ là cậu đã mất mạng rồi.”

Tần Song Song: “.....”

Việt Khê: “.....”

Hàn Húc lộ ra biểu cảm chán chờ, ánh mắt mơ hồ dừng trên người Việt Khê, nói: “Miệng kề miệng.”

Việt Khê vội vàng nói: “Không phải tôi muốn xâm sở cậu, tôi là vì cứu cậu, lúc đó cậu chỉ còn một hơi tàn, thế nên tôi mới phải thêm đường khí cho cậu.”

Vừa mới bắt đầu Việt Khê còn có chút đuối lý, nhưng mà càng nói cô càng cảm thấy mình có lý hơn.

Hàn Húc cười một cái, đôi mắt cong lên, nói: “Tôi biết, tôi biết nhất định sư phụ sẽ cứu tôi.”

Việt Khê có chút chột dạ nói: “Đều tại tôi, quên mất tránh thủy phù không có cung cấp đường khí...”

Hàn Húc cong cong đôi mắt lại, ánh mắt dừng trên tay Việt Khê, hỏi: “Sur phụ, cái này là gì vậy?”

Việt Khê cúi đầu, chỉ thấy tay cô đang nắm chặt lấy một con chim màu xanh nhạt, con chim này nhìn vô cùng xinh đẹp, đôi cánh màu xanh nhạt của nó như đang phát sáng, trên đỉnh đầu còn có một viên đá quý màu xanh nhạt, đôi mắt nhỏ như hạt đậu cũng màu xanh nhạt, giống như màu sắc của biển.

Một con chim xinh đẹp như vậy, lại bị Việt Khê nắm chặt trong tay, nó muốn trốn thoát, dùng sức đập cánh, lông chim rơi đầy đất, mấy lông chim rơi xuống đất đều phát ra ánh sáng.

“Cái này.....Đây là một loại linh thú, tên là Hoa Tiêu thú, nếu chỗ nào có loài thú này, thì chỗ đó sẽ bị lũ lụt.” Việt Khê liếc mắt cẩn thận đánh giá con Hoa Tiêu thú, khẽ nhủ thầm nói: “Tuy nói có thủy hỏa trận, nhưng mà con Hoa Tiêu thú này không nên xuất hiện ở đây, bởi vì nó ghét nhất là hỏa linh thú.....Cái này, chẳng lẽ có người để nó ở đây?”

Mà Hoa Tiêu thú thích nhất là những chỗ có nhiều nước, hơn nữa nguồn nước phải sạch sẽ, cho nên nơi mà nó dễ dàng xuất hiện nhất là biển hoặc hồ có dòng nước trong sạch sẽ, mà không phải ở một nơi chỉ là một cái hồ bơi.

Việt Khê chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, đó chính là con Hoa Tiêu thú này có người cố ý để ở đây, mượn lực lượng nước và lửa trong thủy hỏa trận, làm tăng thêm sức mạnh của con Hoa Tiêu thú này.

“.....Đây là Hoa Tiêu thú?” Một âm thanh kinh ngạc vang lên.

Việt Khê quay đầu lại, thấy Hàn Từ Tuyết của Hàn gia đứng trước mặt bọn họ, dáng người cô vừa cao vừa gầy, cho dù vừa rồi trong phòng xảy ra một trận lụt, cũng không thấy một chút chát vật nào xuất hiện trên người cô, trên người không dính một chút nước nào, nhìn vô cùng sạch sẽ.

“Con Hoa Tiêu thú này, có thể bán cho tôi không?” Xác nhận chính xác danh tính của con chim này, Hàn Từ Tuyết mở miệng, trong giọng nói mang theo vài phần nhất định phải có được con chim này.

Cô rất am hiểu pháp thuật hệ thủy, cho nên cô biết bản thân thuộc hệ thủy, nếu như có con Hoa Tiêu thú này, như vậy đối với tu vi của mình, nhất định sẽ tăng rất nhiều, hơn nữa nếu có một con linh thú như vậy ở trong người, đối với tính mạng của mình cũng tăng thêm một phần an toàn bảo đảm.

Việt Khê ngược mắt nhìn tiểu cô nương, hỏi: “Cô muốn nó?”

Hàn Từ Tuyết gật đầu, nói: “Tôi có thể mua nó từ cô, cô muốn bao nhiêu tiền?”

Cô gái này, có lẽ là không phải cố ý, nhưng mà bởi vì thiên phú vượt xa hơn người bình thường, bản thân lại là thiên chi kiêu nữ, lúc đối mặt với những người khác, tổng thể làm cho người ta có cảm giác kiêu ngạo. Cho dù loại cảm giác kiêu ngạo này không phải do cô cố ý, nhưng cũng làm người khác có cảm giác khó chịu.

“Ngại quá, cái này tôi có việc dùng tới.....” Việt Khê từ chối không chút do dự.

Hàn Từ Tuyết sững sờ, giống như không nghĩ tới Việt Khê sẽ từ chối cô, cô suy nghĩ nói: “Cái này rất có lợi cho việc tu hành của tôi, tôi hy vọng cô có thể bán cho tôi, nếu cô không cần tiền, tôi có thể lấy cái khác đổi với cô.”

Việt Khê vẫn lắc đầu, tỏ vẻ từ chối.

Hàn Từ Tuyết trầm mặc một chút, trên mặt có vài phần thất vọng, nhưng vẫn rất lễ phép rời đi.

Hứa Dụng có chút rối rắm, nói: “Hoa Tiêu thú.....có một câu nói gọi là Hoài Bích có tội*, trong tay cô có Hoa Tiêu thú, khẳng định sẽ thu hút sự thèm muốn của những người khác.”

*Hoài bích có tội: câu này có ý chỉ những người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội.

Việt Khê tỏ vẻ không để ý, nói: “Thèm muốn thì như thế nào? Chẳng lẽ bọn họ còn có thể có bản lĩnh cướp lấy con chim nhỏ từ trong tay tôi sao?”

Cô lấy ra một lá bùa khoá dán trên thân Hoa Tiêu thú để che dấu đi hơi thở của nó, đồng thời cũng làm cho nó ngoan ngoãn một chút, giam chân khí trong cơ thể nó lại.

“Được rồi, tôi đã biết đáp án kỳ thi lần này, chúng ta trở về thôi.” Việt Khê bỏ Hoa Tiêu thú bỏ vào trong túi.

Quay trở lại sân bóng rổ, nhóm Việt Khê viết đáp án lên giấy giao cho bọn họ. Giấy kia cũng là loại đặc chế, khi viết tên của một người lên trên đó, nó sẽ ngay lập tức ghi lại hơi thở của đối phương, tuyệt đối sẽ không xuất hiện hành vi gian lận.

Danh sách được thông qua trong vòng loại đánh giá đầu tiên có thể sẽ có kết quả vào ngày mai. Đến lúc đó có thể ở kiểm tra ở trên mạng, cho nên Việt Khê và Hàn Húc không ở lại đây lâu, nói tạm biệt với Hứa Dụng rồi rời đi.

Tần Tu liếc Hứa Dụng một cái, nói: “Nhìn hai người kia không có gì xuất sắc cả. Cô gái kia khá kỳ lạ, đáng để chú ý hơn, nhưng cái người tên Hàn Húc này, tuy rằng công đức trên người rất lớn, có lẽ là do mấy đời lương thiện, nhưng tu vi lại rất thấp, chân khí không đủ, nhiều lắm cũng chỉ là lực thiên sư, sao cậu phải tình với họ như vậy?”

“Tôi cảm thấy hai người bọn họ rất lợi hại.” Hứa Dụng vỗ đầu của mình, trực giác của cậu lúc nào cũng rất đúng.

Tần Tu cũng biết điểm này của Hứa Dụng. Đối với thiên sư như bọn họ, trực giác không phải vô dụng. Cũng có thể nói là một loại thiên phú khó mà có được. Mà trực giác của Hứa Dụng lại vô cùng chính xác, hầu như lần nào cũng đúng.

“....Chẳng lẽ hai người đó thật sự có cái khác biệt?” Tần Tu lẩm bẩm nói.

*

Tất cả người ở Thiên Sư Minh đều đang đọc lại đáp án của các nhóm tham gia khảo sát trong đó có duy nhất một thiên sư là nữ, người đó lắc đầu nói: “Lệ quý làm loạn, Hoa Tiêu thú cũng đang làm loạn.cái này cũng chỉ là một phần ở bên ngoài, còn nguyên nhân cụ thể, bọn họ lại không phát hiện ra.”

Nguyên nhân cơ bản nhất, là do có thủy hỏa trận bên dưới sân vận động. Thủy hỏa trận được hình thành một cách tự nhiên và rất khó có thể phát hiện ra. Lúc trước không phải do sân vận động này thường xuyên xảy ra sự cố, làm cho người ở Thiên Sư Minh chú ý tới cho người đến kiểm tra thì căn bản sẽ không thể nào phát hiện được, ở dưới sân vận động này thế mà lại có thủy hỏa trận.

“Còn có con Hoa Tiêu thú kia nữa, cái này vậy mà chúng ta lại vẫn luôn luôn không phát hiện ra nó!” Về mặt Từ Sâm có phần nghiêm túc, người ở Thiên Sư Minh chọn nơi này làm điểm thi, tự nhiên sẽ kiểm tra chỗ này thật cẩn thận, chỉ là không biết tại sao vẫn không phát hiện ra con Hoa Tiêu thú này ở đây.

“Trong trận lửa lớn hai mươi năm về trước, lúc đó tôi vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, thủy hỏa trận tương sinh tương khắc, rất khó mất đi sự cân bằng này, trừ phi có gì đó xảy ra.Chúng ta thử nghĩ một chút, nếu lúc đó, có người mang con Hoa Tiêu thú này đặt trong thủy hỏa trận, Hoa Tiêu thú muốn phá kén, tự nhiên nó sẽ đi hấp thu hơi nước xung quanh, bên trong thủy hỏa trận mất cân bằng, thế nên tự nhiên hỏa sẽ tăng lên, toàn bộ trận pháp tự nhiên sẽ bị rối loạn.Người đứng phía sau, muốn lấy toàn bộ thủy hỏa trận nuôi dưỡng con Hoa Tiêu thú này.”

“Hoa Tiêu thú không thích lửa, theo lý thuyết ở bên trong thủy hỏa trận rất khó để nó phá kén.”

“Cho nên, người nợ lấy mấy mạng người để bồi bổ con Hoa Tiêu thú, ra tay thật sự quá tàn nhẫn!”

“Hai mươi năm trước, lại là hai mươi năm về trước.” Từ Sâm hít một hơi, dường như nhớ lại trận náo động ở tu giới hai mươi năm về trước, lúc ấy có không biết bao nhiêu tiền bối có tu vi cường đại chết trong trận chiến kinh động này, lúc trước ngay cả minh chủ Thiên Sư Minh, Chu Tam Thông cũng đã chết trong trận chiến này.

“Nếu không phải lần này do Hoa Tiêu thú náo động, chỉ sợ chúng ta còn không phát hiện có bất thường.Nói đi cũng phải nói lại, tại sao con Hoa Tiêu thú này lại đột nhiên náo loạn? Đã điều tra được nguyên nhân chưa?” Có người hỏi.

Một người trả lời với nghĩ khí không chắc chắn: “Đã điều tra xong, nguyên nhân là.hoà mạch trong thủy hỏa trận bị người ta phá hủy, thậm chí những linh hồn bị nhốt trong, cũng không còn thấy nữa.”

“Không thấy nữa?”

“Đúng vậy, không thấy nữa!”

Ý trên mặt chữ có nghĩa là mấy trăm linh hồn ở trong đó, toàn bộ đều bị biến mất, không biết đi đâu.

“Chúng tôi đã cẩn thận điều tra, một chút xao động của chân khí cũng không cảm nhận được, nếu như có người độ kiếp hoặc tiêu diệt bọn họ, chắc chắn chúng tôi sẽ cảm nhận được.Nhưng mà đáng này, chúng tôi lại không cảm nhận được gì cả.”

Từ Sâm có chút đau đầu, thấp giọng nói: “Tôi luôn có cảm giác có một trận mưa to gió lớn sắp xảy ra...”

Ông ta lại nghĩ đến một chuyện, vội vàng hỏi: “Vậy con Hoa Tiêu thú kia đâu rồi?”

“Bị người ta mang đi rồi, chính là thí sinh đầu tiên đi đến đây, là cô ấy không chế được con Hoa Tiêu thú đó, cho nên.”

Thiên Sư Minh có quy định, nếu bắt được linh vật trong lúc thi đấu, thì chính là đồ của người đó, người đó có toàn quyền quyết định xử lý nó.

Từ Sâm suy nghĩ nói: “Các người nên đi gặp cô ấy, nhanh chóng đưa con Hoa Tiêu thú này về. Nếu như con Hoa Tiêu thú này do đối phương cố ý để ở đây cẩn thận bồi dưỡng, như vậy nhất định người đó sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ tìm mọi cách bắt con Hoa Tiêu thú này quay trở lại.”

Mà trong lúc này, Việt Khê và Hàn Húc đã cùng nhau đi về tới nhà, Việt Khê hứng thú búng búng nhìn Hoa Tiêu thú giả chết nằm trên mặt đất, suy nghĩ, một con chim nhỏ như vậy, nên nấu món gì ăn cho ngon đây.

A, cô rất thích ăn đồ nướng BBQ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Editor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

Lại nói tiếp, con Hoa Tiêu thú này thật sự xinh đẹp, đôi cánh màu xanh nhạt, trên đầu có một viên ngọc bích toả sáng rực rỡ, bên trong giống như có nước. Mà toàn thân nó lại mang theo hơi nước làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Việt Khê chọc chọc cái bụng tròn trịa của nó, nói với Hàn Húc: "Chính là con vật này, hôm nay thiếu chút nữa là nó làm cậu chết đuối...Chờ một lát đem nó đi hầm, khẳng định dinh dưỡng rất nhiều, đủ cho cậu bồi bổ thân thể. Đây lại là linh thú, lại nói, tôi cũng chưa từng ăn linh thú bao giờ, hương vị chắc chắn sẽ ngon hơn chim bình thường rất nhiều."

Hàn Húc cong cong đôi mắt cười nói: "Su phụ, cậu nói về có việc cần dùng tới con chim này, chính là vì muốn ăn nó?"

Việt Khê gật gật đầu nói: "Nếu không thì là vì cái gì? Con vật này, không ăn nó thì còn làm gì nữa được chứ?"

Hàn Húc liền cười nói: "Su phụ nói đều đúng..."

Đi nhỏ lông mỗ bụng nó, Việt Khê chưa từng làm việc này bao giờ, cuối cùng vẫn là Hàn Húc xắn tay áo lên cầm dao đi xử lý. Lông của con Hoa Tiêu thú này quả thực rất xinh đẹp, dù bị nước sôi dội vào khiến màu sắc ảm đạm đi vài phần nhưng nó vẫn như phát sáng lên, Việt Khê bèn lấy một cái hộp nhật từng cái lông bỏ vào, quyết định làm mấy món đồ chơi khi nào đi học thì đưa cho bọn Triệu Lộ chơi.

Sau đó, viên đá quý trên đầu con Hoa Tiêu thú cũng bị lấy xuống, sau khi lấy xuống Việt Khê liền nhét nó vào túi của Hàn Húc, nói: "Cái viên đá này là đồ tốt, lần sau nếu cậu lại rơi xuống nước, có cái này trên người thì cho dù là ở trong nước cậu cũng sẽ thờ được."

Đây mới là thứ quý giá nhất trên người của con Hoa Tiêu thú này, đương nhiên, viên đá quý này còn có một khả năng khác. Nói như thế nào thì nó cũng là nơi chứa đựng toàn bộ sức mạnh của con Hoa Tiêu thú, sức mạnh tất nhiên là không tầm thường. Tuy nhiên những cái này Việt Khê cũng chỉ là biết được một nửa, trước kia cô cũng chưa từng gặp linh thú, cho nên cứ để cho Hàn Húc tự mình nghiên cứu.

"Ai, thực lực của cậu vẫn còn yếu quá, nếu không có tôi ở bên cạnh, cậu phải làm sao bây giờ?" Việt Khê ngồi xuống bên cạnh Hàn Húc mặt mày ủ dột, có một chút lo lắng cho tương lai của cậu, cô suy nghĩ nói: "Cho nên trong khoảng thời gian tới, cậu phải nỗ lực tu luyện hơn, tôi sẽ luôn luôn giám sát cậu tu luyện."

Hàn Húc tự nhiên rất vui lòng đáp ứng, động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Xử lý xong Hoa Tiêu thú, một con chim nhỏ xíu như vậy, cùng lắm chỉ lớn cỡ bằng bàn tay, nhìn qua chẳng có bao nhiêu lượng thịt, Hàn Húc chỉ đơn giản lấy một cái nồi nhỏ, thả vào trong đó hai lát gừng, rồi trực tiếp bỏ con Hoa Tiêu thú vào trong nồi hầm.

Đề lửa lớn nấu sôi, tầm hơn hai mươi phút, bên trong nồi liền bay ra một mùi thơm. Đó là một mùi thơm rất đặc biệt, thật sự rất khó có thể dùng từ ngữ nào để miêu tả nó, rõ ràng là thơm mùi thịt, nhưng một chút cũng không làm cho người khác cảm giác béo ngậy, thật sự là một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái.

Đại bạch loạng choạng lắc cái mông béo núc ních của mình đi qua, đuổi cái cổ dài của mình nhìn, muốn xem thử bọn Việt Khê đang nấu món gì ngon. Sau đó lại bị Việt Khê vỗ một cái vào mông béo của nó, nói: "Mày chỉ được ăn rau quả, xem cái gì mà xem."

Đại bạch kêu lên hai tiếng, đại khái có một chút không phục.

Đúng lúc này, mặt trời đang ngả về hướng tây, là thời gian của các gia đình đang chuẩn bị làm cơm tối, sau đó mọi người nghe thấy một mùi hương. Mùi hương kia quả thực rất tuyệt vời, vừa bay đến chớp mũi của mọi người, nháy mắt đều làm cho mọi người có cảm giác thèm ăn mãnh liệt, quả thực làm cho người ta không thể nào khống chế lấy chính bản thân mình.

"Thơm quá.....Đây là nhà ai đang nấu món gì vậy?"

"Người nào làm vậy! Ông đây vừa mới tan làm về nhà đã ngửi được mùi hương này rồi, mấy người có còn để cho người khác ăn mì gói hay không?"

"Thật sự là thơm quá, rốt cuộc là nhà ai đang nấu vậy....."

Mọi người chung quanh đều nhìn không được mở cửa sổ ra, mùi hương kia nhẹ nhàng bay trong không khí, cái hương vị này thật sự làm cho người ta có cảm giác thèm ăn mà. Mà làm cho tất cả mọi người tuyệt vọng chính là mùi hương này còn bay trong không khí tới hơn một tiếng đồng hồ, những người quanh đây nhìn bữa cơm của nhà đều không nhìn được thờ dài một tiếng.

Bình thường nhìn bữa cơm chiều vô cùng ngon miệng, nhưng hiện tại vì sao lại cảm thấy nó hôm nay lại nhạt như nước ốc vậy?

Cũng không biết mùi hương kia rốt cuộc là món gì, thật sự siêu cấp muốn ăn, trong đầu mọi người không hên mà cùng nhau có chung một suy nghĩ.

Mà chỗ xuất phát ra mùi hương đó, Việt Khê đã đi ra đi vào phòng bếp nhiều lần. Thật sự là thèm không chịu được, cho đến khi cô bước vào trong bếp đến lần thứ mười, Hàn Húc rốt cuộc mới rốt cuộc chịu mở miệng, có thể ăn được rồi, ngay lập tức hai mắt Việt Khê như phát sáng.

Con Hoa Tiêu thú này là linh thú, hương vị của nó đương nhiên là vô cùng ngon. Lúc hầm canh Hàn Húc cũng không cho thêm một chút gia vị nào, ngoài chỉ có thả hai lát gừng vào bên trong, nhưng khi ăn vào lại vô cùng ngon, bản thân Hoa Tiêu thú cũng là nguyên liệu nấu ăn chính tuyệt vời. Hầm xong Hoa Tiêu thú, thịt không quá mềm cũng không quá cứng, khi uống một miếng canh mùi vị quả thật ngon không chịu được, càng đừng nói bên trong canh có một lượng chân khí to lớn, chỉ cần uống một miếng, toàn thân trên dưới đều cảm thấy ấm áp, vô cùng sáng khoái.

Cho đến khi người của Hàn gia đến nơi này, thứ đầu tiên họ cảm nhận được mùi hương khó có thể cho người ta hình dung, chỉ là ngửi được mùi hương cũng đã làm cho người ta say mê không thôi.

Hàn Từ Tuyết giật giật chớp mũi, cô cũng là người là nếm qua vô số đồ ăn ngon, nhưng mà lúc này, không thể không thừa nhận, mùi hương bay trong không khí này kích thích vị giác hơn nhiều so với những thứ cô từng ăn.

Bọn họ đi vào trong nhà, thấy một cái chén nhỏ màu xanh nhạt đặt trong phòng khách, bên trong còn một chút nước canh, nước canh trong suốt, bên trên mặt canh nổi lên một lớp mỏng mỡ màu vàng, mà ở bên cạnh, có một ít xương bị người ta ăn chưa kịp dọn.

Xem ra bọn họ đến không đúng lúc, hình như nhà người ta đang ăn cơm!

Trong lòng Hàn Từ Tuyết nghĩ như vậy, hai mắt nhìn về phía trước, giải thích ý đồ của bọn họ đến đây, cuối cùng thật sự nghiêm túc nói: "Tuy rằng tôi biết mình làm khó mọi người, nhưng vẫn muốn thử hỏi lại một lần nữa. Con Hoa Tiêu thú này rất quan trọng đối với tôi, hy vọng Việt Khê tiểu thư có thể bán nó cho tôi."

Biểu cảm của cô vô cùng chân thành, đáng vẻ thành tâm thành ý muốn có được Hoa Tiêu thú.

Việt Khê đang thu dọn đóng bừa bọn trên bàn, nghe vậy bèn dừng động tác.

"....Hàn tiểu thư...." Cô nhẹ nhàng nói một tiếng, trên mặt lộ ra biểu cảm khó xử, nửa ngày mới có chút xấu hổ nói: "Không phải tôi không muốn bán cho cô, mà là, Hoa Tiêu thú mà cô muốn, đã...."

Nói rồi, cô chỉ vào đồng xương trên bàn, nhìn là biết nó là của loài chim nào đó, trong mắt Hàn Từ Tuyết hiện lên vẻ khó hiểu, Việt Khê liền nói: ".....Đã biến thành đồng xương này rồi."

Ánh mắt Hàn Từ Tuyết mờ mịt nhìn cô, dường như không hiểu ý nói của cô, sau một lúc lâu, hai mắt cô trừng lớn, cả đời này của cô, có lẽ chưa bao giờ mất không chế như thế này, "Cô ăn nó rồi?"

Ngữ khí hoàn toàn không thể tin tưởng.

".....Nhà tôi có nuôi một con ngỗng tên là Đại Bạch, mà Đại Bạch rất bá đạo, không cho phép nuôi một con vật sống nào khác ngoài nó." Việt Khê nghiêm túc giải thích.

Như đáp lại lời của cô, lúc này Đại Bạch đang lác lác đi đến trước mặt Hàn Từ Tuyết, kéo dài cái cổ của mình kêu lên một tiếng. Trong khoảng thời gian này, bởi vì nó không đi ra ngoài đánh nhau với lũ chó mèo nữa, mỗi ngày đều ăn ngon uống tốt, còn có thêm dưa hấu, nên toàn thân ngỗng của nó đều béo tròn hơn rất nhiều.

Hàn Từ Tuyết hít một hơi thật sâu, vẫn cứ cảm thấy không thể nào tưởng tượng được, lẩm bẩm nói: "Đó chính là Hoa Tiêu thú đó, là linh thú đó, sao cô có thể..." sao có thể ăn nó chứ?

Việt Khê thấy cô ấy như phải chịu đã kích lớn, nghĩ nghĩ nói: "Tuy rằng Hoa Tiêu thú có thể giúp tu vi tăng cao, nhưng trước sau chỉ là vật ngoài thân, đối với việc tu hành, vẫn nên chuyên tâm chăm chỉ tu hành thì mới chắc chắn được."

Nghe vậy, Hàn Từ Tuyết sững sờ, có chút tỉnh ngộ.

Việt Khê chợt dạ mím môi, đương nhiên, mấy cái đó đều là lấy cớ, thật ra nguyên nhân thật sự chính là con Hoa Tiêu thú này hại Hàn Húc suýt chút nữa là chết đuối, Việt Khê cảm thấy mang hãm nó lên ăn, vừa vặn có thể bồi bổ cho Hàn Húc, lần này đồ đệ của cô bị kinh hãi rồi.

Kỳ thật tâm cô không lớn hơn lỗ kim là bao nhiêu.

Hàn Húc tỏ vẻ rất sợ hãi, chỉ cần sự vui thì tốt rồi.

Đương nhiên, chỗ trân quý của Hoa Tiêu thú, Việt Khê cũng không rõ ràng, nhưng cho dù biết Hoa Tiêu thú trân quý đến cỡ nào, đối với cô mà nói, nó cũng không quý giá bằng Đại Bạch của cô.

Hàn Từ Tuyết đứng ở chỗ kia một lát, hình như là đã nghĩ thông suốt cái gì, nói lời cảm ơn với Việt Khê rồi dẫn những người khác rời đi, chỉ là nhóm này vừa rời đi không lâu thì lại có nhóm khác đến gõ cửa. Sau đó cô phải liên tiếp đãi mấy nhóm khách nữa. Từ trước đến nay Việt gia rất yên tĩnh, đây là

lần đầu tiên có nhiều người như vậy đến gõ cửa làm khách.

Mà những người này khi vào cửa đều tự tin mười phần, đến khi ra khỏi cửa trên mặt đều có chung biểu cảm mơ hồ, giống như bọn họ đã gặp phải chuyện gì đó không thể nào tưởng tượng nổi.

"...Chúng tôi là người ở Thiên Sư Minh, lần này đi đến đây, là muốn nói chuyện với Việt Tiểu Thư về con Hoa Tiêu thú kia."

Anh ta còn chưa nói xong, Việt Khê đã đưa tay chỉ chỉ miếng khăn giấy đang bọc đồng xương bên trong nói: "À, Hoa Tiêu thú các người muốn tìm..."

Nghe vậy, đối phương lập tức nhìn cô với ánh mắt không thể tin tưởng nổi.

Việt Khê gạt đầu, không đợi những người đó hỏi đã trả lời nghi vấn trong lòng bọn họ, cô nghiêm túc nói: "Đúng vậy, nói bị tôi ăn."

Những người tới: "....."

Việt Khê nói: "Cũng có một vài nhóm đã tới đây, đều muốn tìm con Hoa Tiêu thú này, nhưng mà xin lỗi, tôi ăn nó mất rồi."

Người tới giật giật môi, một lúc lâu sau mới phun ra một câu, hỏi: "...Ăn ngon không?"

Việt Khê mỉm môi nhớ lại hương vị: "Ăn ngon lắm, hương vị siêu cấp thơm." Ăn ngon hơn những quý hồn kia rất nhiều.

"Vây.... Vây là được." Người tới gượng cười, hoàn toàn không biết nên bày ra vẻ mặt gì.

Tiền những người ở Thiên Sư Minh đi, lúc này Việt Khê mới lẩm bẩm nói: "Xem ra.....con Hoa Tiêu thú này rất quý giá."

*

Ban đêm.

Đêm nay tuy rằng có trăng, nhưng mây cũng nhiều, ánh trăng bị che dấu phía sau đám mây, như một người phụ nữ e ấp ôm đàn tỳ bà che mặt mình.

Vài bóng từ bên ngoài tràn vào, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, không gây ra chút tiếng động nào. Vài người nhìn nhau rồi đồng thời đi vào trong.

Một người đi đến cửa, đột nhiên cảm thấy mình đâm phải cái gì, anh ta cúi đầu thì nhìn thấy, một con ngỗng trắng đang ngẩng đầu, hai con mắt to như hạt đậu bình tĩnh nhìn chằm chằm anh ta.

".....Ngỗng ngỗng ngỗng!" Anh ta nhớ khi còn nhỏ ở trong thôn từng bị ngỗng cắn một lần, từ đó về sau liền rất sợ nó, hiện tại lại nhìn thấy vẻ mặt hung ác của ngỗng trắng, trong lòng lập tức run lên.

Người bên cạnh nhìn anh ta, nhỏ giọng nói: "Không có tiền đồ, chỉ là một con ngỗng mà thôi. Nhanh giải quyết con ngỗng này trước đi, đừng kinh động người ở bên trong."

Người này nói xong, trên tay xuất hiện một con dao sáng bóng, đó là một con dao rất sắc bén, người nọ cầm nó chém xuống cái cổ dài của Đại Bạch. Một dao này chém xuống, sợ là cái cổ của ngỗng trắng sẽ bị chia thành hai đoạn.

"Quác"

Kêu một tiếng, dang rộng hai cánh ranh, không đợi người nọ chém xuống, nó đã nhanh chóng cắn một cái lên tay anh ta.

"Á!"

Hét thảm một tiếng, người nọ giơ dao lên, một lần nữa chém xuống Đại Bạch, Đại Bạch nhả ra, nhanh chóng bay đi, sau đó không đợi anh ta phản ứng lại từ đằng xa bay vọt về hướng này, hai cánh mập mập ở phía sau mở ra, toàn bộ lông ngỗng dựng lên, trực tiếp bay tới đánh nhau với người nọ, nó dùng mỏ cắn lên má người nọ.

Là một con ngỗng trắng lớn có chỉ số vũ lực cao, Đại Bạch chân đá chó, miệng cắn mèo, chính là một bá chủ trong phạm vi trăm mét quanh đây. Đối phó với bốn năm người này cũng không sợ hãi, cắn mạnh xuống, đau xuyên tim, cắn đến mức ai nấy đều la to lên.

"Con mẹ nó, đây là con ngỗng quý quý gì vậy? Sao mà nó hung dữ như vậy?" Bị một con ngỗng làm cho cả đám chật vật như vậy, có người nhìn không được chửi thành tiếng.

Trong đó có một người khóc rờn nói: "Mày chưa từng nghe nói sao? Ở nông thôn, ngỗng chính là một đại ác bá, dữ hơn chó nhiều."

Đại Bạch mở hai cánh ra, một lần nữa hùng hổ đánh về phía bọn họ, hiện tại mấy người này đều rất sợ hãi, con ngỗng trắng này nhìn thì béo mập, nhưng mà cắn cái nào là đau thấu trời cái đó.

"Thi quý!" một người triệu hồi thi quý của mình ra, đó là một dạng quý mặt người thân thú, nói là mặt người, bởi vì thứ này tuy rằng là người, nhưng đã chết, sắc mặt xanh trắng, thân thể cứng đờ, là người chết bị luyện hoá.

Thi quý vừa xuất hiện, nhận được lệnh, liền trực tiếp đánh với Đại Bạch, móng tay dài vô cùng sắc nhọn, mỗi móng tay đều màu xanh, hẳn là đã được tẩm độc.

Lông trên cơ thể Đại Bạch muốn nổ tung, toàn bộ lông đều dựng lên hết, nó bay đậu lên một cành cây, sau đó gân cổ lên kêu cạc cạc cạc.

"...Có ăn trộm, mọi người nhanh, có ăn trộm!" Một tiếng hô vang lên, mấy người này còn chưa có phản ứng lại đã nghe thấy tiếng la từ bốn phía truyền đến.

"Có ăn trộm?"

"Nhanh, nhanh tinh dậy, bắt ăn trộm!"

"Để bà xem kẻ nào dám ăn trộm chỗ chúng ta, bà lấy nôi đập chết nó!"

Dân tình ở đây đều chân chất, hàng xóm láng giềng đều có tình cảm vài chục năm với nhau, vừa nghe có người kêu bắt ăn trộm, ai cũng lẫn một cái từ trên giường xuống.

Cho nên, mấy người kia còn chưa kịp phản ứng, thì thấy xung quanh bốn phía vốn đang tối đen như mực nháy mắt có vô số ngọn đèn chiếu sáng lên, tiếng mở cửa vang lên, hàng xóm xung quanh người cầm dao, người cầm nôi niêu xoang chảo, ào ào từ trong nhà chạy tới.

"Bị phát hiện, chạy mau!"

Bọn họ xoay người hướng về phía đầu tường muốn nhảy qua trốn đi, lại không nghĩ rằng, một tia sét trực tiếp dừng trước mặt bọn hắn, có một người không chú ý suýt chút nữa bị sét đánh trúng mũi.

"Tôi đã báo án, cảnh sát đang ở đằng trước, mấy người nên ngoan ngoãn ở chỗ này đi."

Năm người quay đầu lại, liền thấy một cô gái trẻ tuổi đang đứng dưới ánh đèn lẳng lặng nhìn bọn họ, trong tay đang cầm một lá bùa, trên lá bùa có ánh sáng màu tím chớp động. Xem ra, tia sét vừa rồi chính là do cô ra tay.

Như chứng minh lời cô nói, bọn họ giống như nghe thấy còi xe của cảnh sát đang tiến đến gần.

"Không thể trì hoãn được, tuy rằng đại ca nói không cho phép đánh người bị thương, nhưng một khi chúng ta bị bắt, thì việc kia nhất định sẽ hỏng..." Một người thấp giọng nói, mấy người khác nhìn mặt nhau, trong mắt đều quyết đoán.

"Lên."

Năm người cùng nhau ra tay, lại gọi thi quý ra, nhưng mà lúc cách Việt Khê khoảng chừng ba bước, thi quý đột nhiên ngừng lại, toàn bộ thân thể nó run rẩy kịch liệt.

Chủ nhân nó kinh ngạc, hỏi nó: "Thi quý, mày đang làm cái gì vậy? Còn không mau tiến lên, bắt con nhỏ đó lại cho tao!"

Thi quý là một loại luyện thi thuật, luyện hóa thi thể mới chết không lâu, nhốt linh hồn của nó lại bên trong. Làm nó thành người không ra người, quý không ra quý, không có ý thức, chỉ hành động khi được ra lệnh. Mà hiện tại, con thi quý vốn không có ý thức này lại đang run rẩy như sợ hãi.

Sợ Hãi?

Sao có thể chứ?

Trong đầu vừa nghĩ tới một ý nghĩ như vậy, người nọ nhìn không được cười nhạo một cái, thi quý không có ý thức, hành động theo mệnh lệnh của anh ta, sao có thể sợ hãi được cơ chứ?

Việt Khê nhìn thi quý trước mắt da thịt màu đen, trên người con thi quý này tất cả đều là âm khí và tử khí, khiến nó trở thành một cái xác không hồn có khả năng hành động.

"Xấu xí."

Việt Khê lăm bắm, lúc thi quý xông đến, một chân đá qua, vừa đúng lúc đá ngay trúng ngực của nó. Sau đó chỉ thấy cơ thể của con quý thi đột nhiên dừng lại, con thi quý này hoàn toàn không có hô hấp, lúc bị đá thì cũng không cảm thấy đau, thế nhưng khi bị cô đá một cái, cơ thể nó dần thối rữa rồi nát ra.

Việt Khê lui về phía sau, nhìn con thi quý trở thành đồng bùn nằm trên mặt đất, ngay tức khắc viên ngọc thạch được bọc trong mấy lá bùa nằm ở ngực của nó lộ ra.

Vốn dĩ cái này là nằm trong cơ thể của quý thi, bởi vì bên trong cơ thể có âm khí cùng tử khí mới có thể hoạt động được. Hiện tại, âm khí cùng tử khí đều bị tan biến mất, tất nhiên sẽ không thể nào duy trì nguyên trạng của nó được, cho dù có khoá hồn thạch, cũng hoàn toàn không có tác dụng.

Chủ nhân của thi quỷ thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhìn Việt Khê vô cùng cảnh giác, hình như bọn họ đụng trúng phải cao thủ rồi.

Một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống bên má, anh ta mở miệng nói: "Cô gái, chúng tôi cũng không muốn làm khó cô, cô dao Hoa Tiêu thú ra, chúng tôi sẽ không tính toán với cô."

"Hoa Tiêu thú?" Việt Khê có chút kinh ngạc, nói: "Thì ra các người tới vì nó.....Nhưng mà nó đã bị tôi ăn rồi."

Nói rồi, cô còn gật đầu thật mạnh, nói: "Hương vị còn không tệ chút nào"

Năm người: "....."

"Cô, cô cô cô.....Cô ăn nó?" Bọn họ không thể nào tin tưởng nổi.

"Tôi lấy nó cũng vô dụng, nên tất nhiên là phải ăn nó rồi." Về mặt của Việt Khê rất tự nhiên, hiển nhiên cô hoàn toàn không cảm thấy mình chỉ ăn có một con Hoa Tiêu thú có gì lạ.

Biểu cảm trên mặt năm người kia đổi tới đổi lui, tiếng còi xe cảnh sát càng lúc càng gần, về mặt không cam lòng, một người thấp giọng nói: "Đi!"

Việt Khê đứng ở bậc thang nhìn bọn họ, từ góc độ của năm người bọn họ nhìn lại, về mặt cô nhàn nhạt, nhưng lại khiến họ cảm thấy như bị cô nhìn xuống từ trên cao.

Cô nói: "Nhưng tôi lại không có ý định cho các người rời đi."

Ngữ khí của cô không chút để ý, chỉ là năm người bọn họ lại cảm giác được, hôm nay có khả năng bọn họ thực sự không rời đi được.

Bên trong phòng ngủ rộng lớn có một cái giường lớn, hiện tại trên giường lớn truyền tới âm thanh kiều mị khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh, trên mặt người phụ nữ đầy vẻ quyến rũ, duỗi tay ôm lấy người đàn ông ở trên người, biểu tình đầy hưởng thụ sung sướng. Giấy tiếp theo, hai mắt cô đột nhiên trừng lớn, trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ sung sướng, chỉ là biểu cảm trong ánh mắt của cô từ từ biến mất.

*

"Rầm!"

Một cơ thể trần truồng bị ném trên mặt đất, một bàn tay vươn tới đầu giường nhấn cái nút bên trên. Rất nhanh, cửa mở ra, một nhóm người đi vào bên trong, người đàn ông đi đầu vẫy vẫy tay, những người phía sau ngay lập tức tiến lên xử lý thi thể.

Những người này nhìn cô gái trên mặt đất đã không còn hơi thở, về mặt họ không có chút ngạc nhiên kinh sợ, vô cùng thuần thục tiến về phía trước, lấy một cái khăn trải giường quấn lên thân thể cô gái đó rồi nâng lên mang đi ra ngoài.

Hai mắt cô gái mở lớn, vốn dĩ khuôn mặt đầy đặn trở nên khô quắt, giống như máu trên người cô đều hút cạn, chỉ còn lại làn da mỏng bọc xương cốt của cô.

Dáng vẻ xấu xí kinh khủng khiến người không khỏi run rẩy.

"Đại ca, bọn Hồ Từ đi vào....." Chờ sau khi những người đó mang thi thể đi rồi, Du Thụ mới mở miệng nói.

Chân bị kéo lên, để lộ ra một cơ thể có chút gầy yếu, người đàn ông mở tủ quần áo ra chọn một cái áo sơ mi rồi mặc vào, không để ý lắm nói: "Đi vào?"

"Cục cảnh sát!"

"Cái gì? Cục cảnh sát?"

Người đàn ông đó vốn còn tưởng rằng cũng lắm là cả đám chết hết, trăm ngàn lần không nghĩ đến lại bị cảnh sát bắt được.

Du Thụ tiến lên cài nút áo cho anh ta, nói: "Bị bắt với tội danh ăn trộm, lại có được tang chứng vật chứng, tôi sẽ nhanh chóng nghĩ cách đưa bọn họ ra ngoài, chỉ là Hồ Từ nói, con Hoa Tiêu thú kia.....bị người ta ăn mất rồi."

"Răng rắc!"

Người đàn ông đó buông tay ra, anh ta bóp vỡ viên đá ngọc bích ở trên cổ tay áo thành bột rồi rơi đầy đất, trầm giọng nói: "Vậy mà dám ăn Hoa Tiêu thú, thật đúng là lãng phí của trời.....Hiện tại không giống như trước kia, tôi phải tìm rất lâu mới có được một quả trứng của con Hoa Tiêu thú, còn phải mượn thủy hỏa trận và hơn trăm mạng người mới làm nó phá vỏ được, vậy mà bây giờ cô lại nói với tôi là nó bị ăn mất."

Du Thụ không dám lên tiếng.

Người đàn ông đi đến cửa sổ sát đất, trên cửa sổ xuất hiện một thân hình gầy gò xấu xí, nhìn gương mặt trong gương, người đàn ông đó nhàn nhạt nói: "Thứ tôi muốn không phải con Hoa Tiêu thú đó, mà là viên đá quý ở trên đầu nó. Cô cho người đi lấy nó về đây, nếu cần thiết phải giết người thì cũng không sao."

Ngữ khí của anh ta vô cùng lạnh lẽo, mang theo sát ý nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Editor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

Lại nói tiếp, con Hoa Tiêu thú này thật sự xinh đẹp, đôi cánh màu xanh nhạt, trên đầu có một viên ngọc bích toả sáng rực rỡ, bên trong giống như có nước. Mà toàn thân nó lại mang theo hơi nước làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Việt Khê chọc chọc cái bụng tròn trịa của nó, nói với Hàn Húc: "Chính là con vật này, hôm nay thiếu chút nữa là nó làm cậu chết đuối...Chờ một lát đem nó đi hầm, khẳng định dinh dưỡng rất nhiều, đủ cho cậu bồi bổ thân thể. Đây lại là linh thú, lại nói, tôi cũng chưa từng ăn linh thú bao giờ, hương vị chắc chắn sẽ ngon hơn chim bình thường rất nhiều."

Hàn Húc cong cong đôi mắt cười nói: "Sur phụ, cậu nói về có việc cần dùng tới con chim này, chính là vì muốn ăn nó?"

Việt Khê gật gật đầu nói: "Nếu không thì là vì cái gì? Con vật này, không ăn nó thì còn làm gì nữa được chứ?"

Hàn Húc liền cười nói: "Sur phụ nói đều đúng..."

Đi nhỏ lông mỗ bụng nó, Việt Khê chưa từng làm việc này bao giờ, cuối cùng vẫn là Hàn Húc xắn tay áo lên cầm dao đi xử lý. Lông của con Hoa Tiêu thú này quả thực rất xinh đẹp, dù bị nước sôi dội vào khiến màu sắc ảm đạm đi vài phần nhưng nó vẫn như phát sáng lên, Việt Khê bèn lấy một cái hộp nhét từng cái lông bỏ vào, quyết định làm mấy món đồ chơi khi nào đi học thì đưa cho bọn Triệu Lộ chơi.

Sau đó, viên đá quý trên đầu con Hoa Tiêu thú cũng bị lấy xuống, sau khi lấy xuống Việt Khê liền nhét nó vào túi của Hàn Húc, nói: "Cái viên đá này là đồ tốt, lần sau nếu cậu lại rơi xuống nước, có cái này trên người thì cho dù là ở trong nước cậu cũng sẽ thờ được."

Đây mới là thứ quý giá nhất trên người của con Hoa Tiêu thú này, đương nhiên, viên đá quý này còn có một khả năng khác. Nói như thế nào thì nó cũng là nơi chứa đựng toàn bộ sức mạnh của con Hoa Tiêu thú, sức mạnh tất nhiên là không tầm thường. Tuy nhiên những cái này Việt Khê cũng chỉ là biết được một nửa, trước kia cô cũng chưa từng gặp linh thú, cho nên cứ để cho Hàn Húc tự mình nghiên cứu.

"Ai, thực lực của cậu vẫn còn yếu quá, nếu không có tôi ở bên cạnh, cậu phải làm sao bây giờ?" Việt Khê ngồi xuống bên cạnh Hàn Húc mặt mày ủ dột, có một chút lo lắng cho tương lai của cậu, cô suy nghĩ nói: "Cho nên trong khoảng thời gian tới, cậu phải nỗ lực tu luyện hơn, tôi sẽ luôn luôn giám sát cậu tu luyện."

Hàn Húc tự nhiên rất vui lòng đáp ứng, động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Xử lý xong Hoa Tiêu thú, một con chim nhỏ xíu như vậy, cũng lắm chi lớn cỡ bằng bàn tay, nhìn qua chẳng có bao nhiêu lượng thịt, Hàn Húc chỉ đơn giản lấy một cái nồi nhỏ, thả vào trong đó hai lát gừng, rồi trực tiếp bỏ con Hoa Tiêu thú vào trong nồi hầm.

Để lửa lớn nấu sôi, tầm hơn hai mươi phút, bên trong nồi liền bay ra một mùi thơm. Đó là một mùi thơm rất đặc biệt, thật sự rất khó có thể dùng từ ngữ nào để miêu tả nó, rõ ràng là thơm mùi thịt, nhưng một chút cũng không làm cho người khác cảm giác béo ngậy, thật sự là một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái.

Đại bạch loạn choạng lác cái mông béo núc ních của mình đi qua, duỗi cái cổ dài của mình nhìn, muốn xem thử bọn Việt Khê đang nấu món gì ngon. Sau đó lại bị Việt Khê vỗ một cái vào mông béo của nó, nói: "Mày chỉ được ăn rau quả, xem cái gì mà xem"

Đại bạch kêu lên hai tiếng, đại khái có một chút không phục.

Đúng lúc này, mặt trời đang ngả về hướng tây, là thời gian của các gia đình đang chuẩn bị làm cơm tối, sau đó mọi người nghe thấy một mùi hương. Mùi hương kia quả thực rất tuyệt vời, vừa bay đến chớp mũi của mọi người, nháy mắt đều làm cho mọi người có cảm giác thèm ăn mãnh liệt, quả thực làm cho người ta không thể nào không chế lấy chính bản thân mình.

"Thơm quá.....Đây là nhà ai đang nấu món gì vậy?"

"Người nào làm vậy! Ông đây vừa mới tan làm về nhà đã ngửi được mùi hương này rồi, mấy người có còn để cho người khác ăn mì gói hay không?"

"Thật sự là thơm quá, rốt cuộc là nhà ai đang nấu vậy....."

Mọi người chung quanh đều nhìn không được mở cửa sổ ra, mùi hương kia nhẹ nhàng bay trong không khí, cái hương vị này thật sự làm cho người ta có cảm giác thèm ăn mà. Mà làm cho tất cả mọi người tuyệt vọng chính là mùi hương này còn bay trong không khí tới hơn một tiếng đồng hồ, những người quanh đây nhìn bàn cơm của nhà đều không nhìn được thờ dài một tiếng.

Bình thường nhìn bữa cơm chiều vô cùng ngon miệng, nhưng hiện tại vì sao lại cảm thấy nó hôm nay lại nhạt như nước ốc vậy?

Cũng không biết mùi hương kia rốt cuộc là món gì, thật sự siêu cấp muốn ăn, trong đầu mọi người không hẹn mà cùng nhau có chung một suy nghĩ.

Mà chỗ xuất phát ra mùi hương đó, Việt Khê đã đi ra đi vào phòng bếp nhiều lần. Thật sự là thèm không chịu được, cho đến khi cô bước vào trong bếp đến lần thứ mười, Hàn Húc rốt cuộc mới rốt cuộc chịu mở miệng, có thể ăn được rồi, ngay lập tức hai mắt Việt Khê như phát sáng.

Con Hoa Tiêu thú này là linh thú, hương vị của nó đương nhiên là vô cùng ngon. Lúc hầm canh Hàn Húc cũng không cho thêm một chút gia vị nào, ngoài chỉ có thả hai lát gừng vào bên trong, nhưng khi ăn vào lại vô cùng ngon, bản thân Hoa Tiêu thú cũng là nguyên liệu nấu ăn chính tuyệt vời. Hầm xong Hoa Tiêu thú, thịt không quá mềm cũng không quá cứng, khi uống một miếng canh mùi vị quả thật ngon không chịu được, càng đừng nói bên trong canh có một lượng chân khí to lớn, chỉ cần uống một miếng, toàn thân trên dưới đều cảm thấy ấm áp, vô cùng sáng khoái.

Chờ đến khi người của Hàn gia đến nơi này, thứ đầu tiên họ cảm nhận được mùi hương khó có thể cho người ta hình dung, chỉ là ngửi được mùi hương cũng đã làm cho người ta say mê không thôi.

Hàn Từ Tuyết giật giật chớp mũi, cô cũng là người là ném qua vô số đồ ăn ngon, nhưng mà lúc này, không thể không thừa nhận, mùi hương bay trong không khí này kích thích vị giác hơn nhiều so với những thứ cô từng ăn.

Bọn họ đi vào trong nhà, thấy một cái chén nhỏ màu xanh nhạt đặt trong phòng khách, bên trong còn một chút nước canh, nước canh trong suốt, bên trên mặt canh nổi lên một lớp mỏng mỡ màu vàng, mà ở bên cạnh, có một ít xương bị người ta ăn chưa kịp dọn.

Xem ra bọn họ đến không đúng lúc, hình như nhà người ta đang ăn cơm!

Trong lòng Hàn Từ Tuyết nghĩ như vậy, hai mắt nhìn về phía trước, giải thích ý đồ của bọn họ đến đây, cuối cùng thật sự nghiêm túc nói: "Tuy rằng tôi biết mình làm khó mọi người, nhưng vẫn muốn thử hỏi lại một lần nữa. Con Hoa Tiêu thú này rất quan trọng đối với tôi, hy vọng Việt Khê tiểu thư có thể bán nó cho tôi."

Biểu cảm của cô vô cùng chân thành, đáng vẻ thành tâm thành ý muốn có được Hoa Tiêu thú.

Việt Khê đang thu dọn đồ đạc bữa bọn họ trên bàn, nghe vậy bèn dừng động tác.

"...Hàn tiểu thư...." Cô nhẹ nhàng nói một tiếng, trên mặt lộ ra biểu cảm khó xử, nửa ngày mới có chút xấu hổ nói: "Không phải tôi không muốn bán cho cô, mà là, Hoa Tiêu thú mà cô muốn, đã...."

Nói rồi, cô chỉ vào đồng xương trên bàn, nhìn là biết nó là của loài chim nào đó, trong mắt Hàn Từ Tuyết hiện lên vẻ khó hiểu, Việt Khê liền nói: ".....Đã biến thành đồng xương này rồi."

Ánh mắt Hàn Từ Tuyết mờ mịt nhìn cô, dường như không hiểu ý nói của cô, sau một lúc lâu, hai mắt cô trừng lớn, cả đời này của cô, có lẽ chưa bao giờ mắt không chế như thế này, "Cô ăn nó rồi?"

Ngữ khí hoàn toàn không thể tin tưởng.

".....Nhà tôi có nuôi một con ngỗng tên là Đại Bạch, mà Đại Bạch rất bá đạo, không cho phép nuôi một con vật sống nào khác ngoài nó." Việt Khê nghiêm túc giải thích.

Như đáp lại lời của cô, lúc này Đại Bạch đang lác lác đi đến trước mặt Hàn Từ Tuyết, kéo dài cái cổ của mình kêu lên một tiếng. Trong khoảng thời gian này, bởi vì nó không đi ra ngoài đánh nhau với lũ chó mèo nữa, mỗi ngày đều ăn ngon uống tốt, còn có thêm dưa hấu, nên toàn thân ngỗng của nó đều béo tròn hơn rất nhiều.

Hàn Từ Tuyết hít một hơi thật sâu, vẫn cứ cảm thấy không thể nào tưởng tượng được, lẩm bẩm nói: "Đó chính là Hoa Tiêu thú đó, là linh thú đó, sao cô có thể..." sao có thể ăn nó chứ?

Việt Khê thấy cô ấy như phải chịu đã kích lớn, nghĩ nghĩ nói: "Tuy rằng Hoa Tiêu thú có thể giúp tu vi tăng cao, nhưng trước sau chỉ là vật ngoài thân, đối với việc tu hành, vẫn nên chuyên tâm chăm chỉ tu hành thì mới chắc chắn được."

Nghe vậy, Hàn Từ Tuyết sùng sốt, có chút tỉnh ngộ.

Việt Khê chợt dạ mím môi, đương nhiên, mấy cái đó đều là lấy cớ, thật ra nguyên nhân thật sự chính là con Hoa Tiêu thú này hại Hàn Húc suýt chút nữa là chết đuối, Việt Khê cảm thấy mang hãm nó lên ăn, vừa vặn có thể bồi bổ cho Hàn Húc, lần này đồ đệ của cô bị kinh hãi rồi.

Kỳ thật tâm cô không lớn hơn lỗ kim là bao nhiêu.

Hàn Húc tỏ vẻ rất sợ hãi, chỉ cần sự phụ vui thì tốt rồi.

Đương nhiên, chỗ trân quý của Hoa Tiêu thú, Việt Khê cũng không rõ ràng, nhưng cho dù biết Hoa Tiêu thú trân quý đến cỡ nào, đối với cô mà nói, nó cũng không quý giá bằng Đại Bạch của cô.

Hàn Từ Tuyết đứng ở chỗ kia một lát, hình như là đã nghĩ thông suốt cái gì, nói lời cảm ơn với Việt Khê rồi dẫn những người khác rời đi, chỉ là nhóm này vừa rời đi không lâu thì lại có nhóm khác đến gõ cửa. Sau đó cô phải liên tiếp đãi mấy nhóm khách nữa. Từ trước đến nay Việt gia rất yên tĩnh, đây là lần đầu tiên có nhiều người như vậy đến gõ cửa làm khách.

Mà những người này khi vào cửa đều tự tin mười phần, đến khi ra khỏi cửa trên mặt đều có chung biểu cảm mơ hồ, giống như bọn họ đã gặp phải chuyện gì đó không thể nào tưởng tượng nổi.

"...Chúng tôi là người ở Thiên Sư minh, lần này đi đến đây, là muốn nói chuyện với Việt tiểu thư về con Hoa Tiêu thú kia."

Anh ta còn chưa nói xong, Việt Khê đã đưa tay chỉ chỉ miếng khăn giấy đang bọc đóng xương bên trong nói: "À, Hoa Tiêu thú các người muốn tìm..."

Nghe vậy, đối phương lập tức nhìn cô với ánh mắt không thể tin tưởng nổi.

Việt Khê gật đầu, không đợi những người đó hỏi đã trả lời nghi vấn trong lòng bọn họ, cô nghiêm túc nói: "Đúng vậy, nói bị tôi ăn."

Những người tới: "....."

Việt Khê nói: "Cũng có một vài nhóm đã tới đây, đều muốn tìm con Hoa Tiêu thú này, nhưng mà xin lỗi, tôi ăn nó mất rồi."

Người tới giật giật môi, một lúc lâu sau mới phun ra một câu, hỏi: "...Ăn ngon không?"

Việt Khê mỉm cười nhớ lại hương vị: "Ăn ngon lắm, hương vị siêu cấp thơm." Ăn ngon hơn những quý hồn kia rất nhiều.

"Vây.....Vây là được." Người tới gượng cười, hoàn toàn không biết nên bày ra vẻ mặt gì.

Tiền những người ở Thiên Sư Minh đi, lúc này Việt Khê mới lẩm bẩm nói: "Xem ra.....con Hoa Tiêu thú này rất quý giá."

*

Ban đêm

Đêm nay tuy rằng có trăng, nhưng mây cũng nhiều, ánh trăng bị che dấu phía sau đám mây, như một người phụ nữ e ấp ôm đàn tỳ bà che mặt mình.

Vài bóng từ bên ngoài treo tường đi vào, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, không gây ra chút tiếng động nào. Vài người nhìn nhau rồi đồng thời đi vào trong.

Một người đi đến cửa, đột nhiên cảm thấy mình đâm phải cái gì, anh ta cúi đầu thì nhìn thấy, một con ngỗng trắng đang ngẩng đầu, hai con mắt to như hạt đậu bình tĩnh nhìn chằm chằm anh ta.

".....Ngỗng ngỗng ngỗng!" Anh ta nhớ khi còn nhỏ ở trong thôn từng bị ngỗng cắn một lần, từ đó về sau liền rất sợ nó, hiện tại lại nhìn thấy vẻ mặt hung ác của ngỗng trắng, trong lòng lập tức run lên.

Người bên cạnh nhìn anh ta, nhỏ giọng nói: "Không có tiền đồ, chỉ là một con ngỗng mà thôi. Nhanh giải quyết con ngỗng này trước đi, đừng kinh động người ở bên trong."

Người này nói xong, trên tay xuất hiện một con dao sáng bóng, đó là một con dao rất sắc bén, người nọ cầm nó chém xuống cái cổ dài của Đại Bạch. Một dao này chém xuống, sợ là cái cổ của ngỗng trắng sẽ bị chia thành hai đoạn.

"Quác"

Kêu một tiếng, dang rộng hai cánh ranh, không đợi người nọ chém xuống, nó đã nhanh chóng cắn một cái lên tay anh ta.

"Á!"

Hét thảm một tiếng, người nọ giơ dao lên, một lần nữa chém xuống Đại Bạch, Đại Bạch nhả ra, nhanh chóng bay đi, sau đó không đợi anh ta phản ứng lại từ đằng xa bay vọt về hướng này, hai cánh mập mập ở phía sau mở ra, toàn bộ lông ngỗng dựng lên, trực tiếp bay tới đánh nhau với người nọ, nó dùng mỏ cắn lên má người nọ.

Là một con ngỗng trắng lớn có chỉ số vũ lực cao, Đại Bạch chân đá chó, miệng cắn mèo, chính là một bá chủ trong phạm vi trăm mét quanh đây. Đối phó với bốn năm người này cũng không sợ hãi, cắn mạnh xuống, đau xuyên tim, cắn đến mức ai nấy đều la to lên.

"Con mẹ nó, đây là con ngỗng quái quỷ gì vậy? Sao mà nó hung dữ như vậy?" Bị một con ngỗng làm cho cả đám chật vật như vậy, có người nhin không được chửi thành tiếng.

Trong đó có một người khóc rống nói: "Mày chưa từng nghe nói sao? Ở nông thôn, ngỗng chính là một đại ác bá, dữ hơn chó nhiều."

Đại Bạch mở hai cánh ra, một lần nữa hùng hổ đánh về phía bọn họ, hiện tại mấy người này đều rất sợ hãi, con ngỗng trắng này nhìn thì béo mập, nhưng mà cắn cái nào là đau thấu trời cái đó.

"Thi quý!" một người triệu hồi thi quý của mình ra, đó là một dạng quý mặt người thân thú, nói là mặt người, bởi vì thứ này tuy rằng là người, nhưng đã chết, sắc mặt xanh trắng, thân thể cứng đờ, là người chết bị luyện hoá.

Thi quý vừa xuất hiện, nhận được lệnh, liền trực tiếp đánh với Đại Bạch, móng tay dài vô cùng sắc nhọn, mỗi móng tay đều màu xanh, hẳn là đã được tẩm độc.

Lông trên cơ thể Đại Bạch muốn nổ tung, toàn bộ lông đều dựng lên hết, nó bay đậu lên một cành cây, sau đó gãi cổ lên kêu cạc cạc cạc.

"...Có ăn trộm, mọi người nhanh, có ăn trộm!" Một tiếng hô vang lên, mấy người này còn chưa có phản ứng lại đã nghe thấy tiếng la từ bốn phía truyền đến.

"Có ăn trộm?"

"Nhanh, nhanh tinh dậy, bắt ăn trộm!"

"Đề bà xem kẻ nào dám ăn trộm chỗ chúng ta, bà lấy nôi đập chết nó!"

Dân tình ở đây đều chân chất, hàng xóm láng giềng đều có tình cảm vài chục năm với nhau, vừa nghe có người kêu bắt ăn trộm, ai cũng lăn một cái từ trên giường xuống.

Cho nên, mấy người kia con chưa kịp phản ứng, thì thấy xung quanh bốn phía vốn đang tối đen như mực nháy mắt có vô số ngọn đèn chiếu sáng lên, tiếng mở cửa vang lên, hàng xóm xung quanh người cầm dao, người cầm nôi niều xoang chảo, ào ào từ trong nhà chạy tới.

"Bị phát hiện, chạy mau!"

Bọn họ xoay người hướng về phía đầu tường muốn nhảy qua trốn đi, lại không nghĩ rằng, một tia sét trực tiếp dừng trước mặt bọn hắn, có một người không chú ý suýt chút nữa bị sét đánh trúng mũi.

"Tôi đã báo án, cảnh sát đang ở đằng trước, mấy người nên ngoan ngoãn ở chỗ này đi."

Năm người quay đầu lại, liền thấy một cô gái trẻ tuổi đang đứng dưới ánh đèn lẳng lẳng nhìn bọn họ, trong tay đang cầm một lá bùa, trên lá bùa có ánh sáng màu tím chớp động. Xem ra, tia sét vừa rồi chính là do cô ra tay.

Như chứng minh lời cô nói, bọn họ giống như nghe thấy còi xe của cảnh sát đang tiến đến gần.

"Không thể trì hoãn được, tuy rằng đại ca nói không cho phép đánh người bị thương, nhưng một khi chúng ta bị bắt, thì việc kia nhất định sẽ hỏng..." Một người thấp giọng nói, mấy người khác nhìn mặt nhau, trong mắt đều quyết đoán.

"Lên."

Năm người cùng nhau ra tay, lại gọi thi quý ra, nhưng mà lúc cách Việt Khê khoảng chừng ba bước, thi quý đột nhiên ngừng lại, toàn bộ thân thể nó run rẩy kịch liệt.

Chủ nhân nó kinh ngạc, hỏi nó: "Thi quý, mày đang làm cái gì vậy? Còn không mau tiến lên, bắt con nhò đó lại cho tao!"

Thi quý là một loại luyện thi thuật, luyện hóa thi thể mới chết không lâu, nhốt linh hồn của nó lại bên trong. Làm nó thành người không ra người, quý không ra quý, không có ý thức, chỉ hành động khi được ra lệnh. Mà hiện tại, con thi quý vốn không có ý thức này lại đang run rẩy như sợ hãi.

Sợ Hãi?

Sao có thể chứ?

Trong đầu vừa nghĩ tới một ý nghĩ như vậy, người nọ nhìn không được cười nhạo một cái, thi quý không có ý thức, hành động theo mệnh lệnh của anh ta, sao có thể sợ hãi được cơ chứ?

Việt Khê nhìn thi quý trước mắt da thịt màu đen, trên người con thi quý này tất cả đều là âm khí và tử khí, khiến nó trở thành một cái xác không hồn có khả năng hành động.

"Xấu xí."

Việt Khê lăm bằm, lúc thi tuỷ xông đến, một chân đá qua, vừa đúng lúc đá ngay trúng ngực của nó. Sau đó chỉ thấy cơ thể của con quý thi đột nhiên dừng lại, con thi quý này hoàn toàn không có hô hấp, lúc bị đá thì cũng không cảm thấy đau, thế nhưng khi bị cô đá một cái, cơ thể nó dần thối rữa rồi nát ra.

Việt Khê lui về phía sau, nhìn con thi quý trở thành đồng bunn nằm trên mặt đất, ngay tức khắc viên ngọc thạch được bọc trong mấy lá bùa nằm ở ngực của nó lộ ra.

Vốn dĩ cái này là nằm trong cơ thể của quý thi, bởi vì bên trong cơ thể có âm khí cùng tử khí mới có thể hoạt động được. Hiện tại, âm khí cùng tử khí đều bị tan biến mất, tất nhiên sẽ không thể nào duy trì nguyên trạng của nó được, cho dù có khoá hồn thạch, cũng hoàn toàn không có tác dụng.

Chủ nhân của thi quý thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhìn Việt Khê vô cùng cảnh giác, hình như bọn họ đụng trúng phải cao thủ rồi.

Một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống bên má, anh ta mở miệng nói: "Cô gái, chúng tôi cũng không muốn làm khó cô, cô dao Hoa Tiêu thú ra, chúng tôi sẽ không tính toán với cô."

"Hoa Tiêu thú?" Việt Khê có chút kinh ngạc, nói: "Thì ra các người tới vì nó.....Nhưng mà nó đã bị tôi ăn rồi."

Nói rồi, cô còn gật đầu thật mạnh, nói: "Hương vị còn không tệ chút nào"

Năm người: "....."

"Cô, cô cô cô.....Cô ăn nó?" Bọn họ không thể nào tin tưởng nổi.

"Tôi lấy nó cũng vô dụng, nên tất nhiên là phải ăn nó rồi." Về mặt của Việt Khê rất tự nhiên, hiển nhiên cô hoàn toàn không cảm thấy mình chỉ ăn có một con Hoa Tiêu thú có gì lạ.

Biểu cảm trên mặt năm người kia đổi tới đổi lui, tiếng còi xe cảnh sát càng lúc càng gần, về mặt không cam lòng, một người thấp giọng nói: "Đi!"

Việt Khê đứng ở bậc thang nhìn bọn họ, từ góc độ của năm người bọn họ nhìn lại, về mặt cô nhàn nhạt, nhưng lại khiến họ cảm thấy như bị cô nhìn xuống từ trên cao.

Cô nói: "Nhưng tôi lại không có ý định cho các người rời đi."

Ngữ khí của cô không chút để ý, chỉ là năm người bọn họ lại cảm giác được, hôm nay có khả năng bọn họ thực sự không rời đi được.

Bên trong phòng ngủ rộng lớn có một cái giường lớn, hiện tại trên giường lớn truyền tới âm thanh kiều mị khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh, trên mặt người phụ nữ đầy vẻ quyến rũ, duỗi tay ôm lấy người đàn ông ở trên người, biểu tình đầy hưởng thụ sung sướng. Giây tiếp theo, hai mắt cô đột nhiên trừng lớn, trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ sung sướng, chỉ là biểu cảm trong ánh mắt của cô từ từ biến mất.

*

"Rầm!"

Một cơ thể trần truồng bị ném trên mặt đất, một bàn tay vươn tới đầu giường nhấn cái nút bên trên. Rất nhanh, cửa mở ra, một nhóm người đi vào bên trong, người đàn ông đi đầu vẫy vẫy tay, những người phía sau ngay lập tức tiến lên xử lý thi thể.

Những người này nhìn cô gái trên mặt đất đã không còn hơi thở, về mặt họ không có chút ngạc nhiên kinh sợ, vô cùng thuần thục tiến về phía trước, lấy một cái khăn trải giường quấn lên thân thể cô gái đó rồi nâng lên mang đi ra ngoài.

Hai mắt cô gái mở lớn, vốn dĩ khuôn mặt đầy đặn trở nên khô quắt, giống như máu trên người cô đều hút cạn, chỉ còn lại làn da mỏng bọc xương cốt của cô.

Dáng vẻ xấu xí kinh khủng khiến người không khỏi run rẩy.

"Đại ca, bọn Hồ Tử đi vào....." Chờ sau khi những người đó mang thi thể đi rồi, Du Thụ mới mở miệng nói.

Chấn bị kéo lên, để lộ ra một cơ thể có chút gầy yếu, người đàn ông mở tủ quần áo ra chọn một cái áo sơ mi rồi mặc vào, không để ý lắm nói: "Đi vào?"

"Cục cảnh sát!"

"Cái gì? Cục cảnh sát?"

Người đàn ông đó vốn còn tưởng rằng cũng lắm là cả đám chết hết, trăm ngàn lần không nghĩ đến lại bị cảnh sát bắt được.

Du Thụ tiến lên cài nút áo cho anh ta, nói: "Bị bắt với tội danh ăn trộm, lại có được tang chứng vật chứng, tôi sẽ nhanh chóng nghĩ cách đưa bọn họ ra ngoài, chỉ là Hồ Tử nói, con Hoa Tiêu thú kia.....bị người ta ăn mất rồi."

"Răng rắc!"

Người đàn ông đó buông tay ra, anh ta bóp vỡ viên đá ngọc bích ở trên cổ tay áo thành bột rồi rơi đầy đất, trầm giọng nói: "Vậy mà dám ăn Hoa Tiêu thú, thật đúng là lãng phí của trời.....Hiện tại không giống như trước kia, tôi phải tìm rất lâu mới có được một quả trứng của con Hoa Tiêu thú, còn phải mượn thủy hỏa trận và hơn trăm mạng người mới làm nó phá vỏ được, vậy mà bây giờ cô lại nói với tôi là nó bị ăn mất."

Du Thù không dám lên tiếng.

Người đàn ông đi đến cửa sổ sát đất, trên cửa sổ xuất hiện một thân hình gầy gò xấu xí, nhìn gương mặt trong gương, người đàn ông đó nhàn nhạt nói: "Thứ tôi muốn không phải con Hoa Tiêu thú đó, mà là viên đá quý ở trên đầu nó. Cô cho người đi lấy nó về đây, nếu cần thiết phải giết người thì cũng không sao."

Ngữ khí của anh ta vô cùng lạnh lẽo, mang theo sát ý nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Editor: Heo Lười

Đêm nay là một đêm không yên tĩnh, cảnh sát đến rất nhanh, ghi chép lại mọi thứ rồi nhìn ba người đàn ông nằm dưới đất đang rên rỉ, nhịn không được đuôi chân đá ba người bọn họ một cái: "Giả vờ cái gì? Trên người không có vết thương mà kêu la như heo bị chọc tiết, không thấy mất mặt à?"

Hồ Tử che bụng đang chịu đau đớn, trong lòng âm thầm chửi rủa, may thì biết cái gì, ông bị là nội thương.

Anh ta nhìn Việt Khê với ánh mắt sợ hãi, hoàn toàn không hiểu con nhóc này rốt cuộc là người của phái nào, rõ ràng nhìn qua chỉ là một con nhóc bình thường, trên người lại không có chân khí dao động, tại sao lại lợi hại như vậy chứ?

"Trong nhà không mất thứ gì chứ?" Cảnh sát cầm theo sổ, tiến hành hỏi theo thường lệ.

Việt Khê ngoan ngoãn trả lời: "Không có, bọn họ còn chưa kịp vào nhà, đã bị Đại Bạch phát hiện ra.....Nhưng mà bọn họ làm cho Đại Bạch sợ hãi rồi, chú nhìn xem, bây giờ tinh thần Đại Bạch không tốt lắm."

Cô đưa tay chỉ chỉ cái cổ dài của Đại Bạch, dáng vẻ như chiến sĩ vừa đánh trận chiến thắng trở về, con ngỗng trắng lắc lắc cái mông của nó đi loang quanh bên cạnh.

Đám người Hồ tử: "....."

Con mẹ nó, cô quả thực là trợn mắt nói dối mà, con ngỗng này có chỗ nào giống bị kinh hãi chứ? Rõ ràng còn đang hăng máu chiến đấu có được không.

Cảnh sát cười, vô cùng có hứng thú với Đại Bạch, nói: "Nhưng thật ra ít nhiều cũng nhờ con ngỗng này, thật đúng là biết bảo vệ chủ của mình."

Việt Khê chỉ vào đồng xác người bên cạnh hiện tại đã không còn một chút vết tích tử khí của quỷ thi, nói: "Những thứ này là của bọn họ mang đến, cũng không biết mấy cái đó là cái gì..."

Thi quỷ là dựa vào phong ấn tử khí cùng quỷ khí mới có thể làm nó hoạt động giống như con người, thậm chí thi thể cũng không bị thối rữa, nhưng một khi tử khí trong cơ thể bị biến mất, thì cơ thể nó sẽ nhanh chóng bị thối rữa. Con thi quỷ này không biết đã chết bao nhiêu năm, khoá hồn thạch ở ngực nó bị vỡ nát, không thể nào phong ấn tử khí và quỷ khí lại trong cơ thể nó, cơ thể nó ngay lập tức bị thối rữa, hiện tại trước mắt mọi người chỉ còn là một thi thể người bị thối rữa mà thôi.

Có liên quan đến mạng người, vụ án này không còn là vụ án trộm cướp bình thường nữa, nhóm cảnh sát rất nhanh gọi nhân viên khám nghiệm pháp y chuyên nghiệp đến kiểm tra thi thể, cuối cùng đưa ra kết luận, cái thi thể đã thối rữa đến mức độ này chắc chắn phải chết ít nhất một tháng rồi.

Vào nhà trộm cướp, hơn nữa còn bị nghi ngờ có liên quan đến việc giết người, bọn người Hồ Tử rất nhanh đã bị cảnh sát mang đi. Sau đó, bọn họ phát hiện tốc độ thối rữa của thi thể này không giống bình thường, chỉ mới một ngày qua đi, thi thể chỉ còn lại một bộ xương khô, tốc độ nhanh tới mức làm người ta lú lẩn. Mà càng làm cho mấy người ở cục cảnh sát cảm thấy không thể tin tưởng được là, bọn họ tìm được thông tin danh tính của thi thể, người này đã chết được mười năm.

".....Thật là gặp quỷ mà."

Ngoại trừ việc đột nhập nhà trộm cướp ra, thì bọn Hồ tử còn có thêm một tội danh là trộm thi thể người chết. Đương nhiên đây đều là những việc sau này, hoàn toàn không có chút liên quan gì đến Việt Khê.

Sau khi tiễn cảnh sát đi, Việt Khê nhìn sắc trời bên ngoài đã tăng sáng, nhịn không được ngáp một cái. Cả đêm náo loạn, cô còn chưa được ngủ ngon giấc.

Bên ngoài có vài cái đầu nhìn vào bên trong xem xét tình hình, đó đều là những hàng xóm xung quanh đây.

Đối với nhiều người sống xung quanh đây, ngôi nhà này rất thần bí, đã trôi qua hai mươi năm, ngôi nhà này vẫn luôn nằm ở chỗ này, nhưng mà bọn họ lại chưa từng giao thiệp với nhau. Giống như mọi thứ bị bọn họ quên hết, bình thường cũng rất ít thấy nhà này có người lui tới, duy nhất chỉ có một việc đó chính là nho của nhà này rất ngon, những chùm nho nặng trĩu mọc từ dây leo trên tường lên tới cành cây, hiện tại là gần cuối tháng mười sắp qua tháng mười một, nhưng mà những quả nho đó lại không thấy bị hư, quả thật là kỳ lạ.

Mà đối với một số người, ngôi nhà này không chỉ thần bí, mà còn làm cho bọn họ sợ hãi. Ở đây bọn họ là người rõ nhất, người trong nhà hành sự khác thường, mười mấy năm trước bọn họ từng bị cảnh cáo, thế nên luôn muốn tránh xa ngôi nhà này.

Nhưng mà dù sợ hãi, bọn họ vẫn luôn mang tâm thái tò mò đối với ngôi nhà. Hiện tại, ngôi nhà thần bí này lại đang mở rộng cửa, những người này không nhìn được tò mò nhìn quanh bên trong một cái, thu hết mọi thứ ngoài sân nhà vào trong mắt.

Chỉ thấy một mảnh sân đầy cây cối xanh um tùm, cà chua, dưa chuột, ớt và trái cây xanh xanh đỏ đỏ khiến người ta tốt vô cùng. Ở bên cạnh còn có một mảnh đất không nhỏ trồng dưa hấu, những trái dưa hấu to tròn như trái bóng rổ..

Việt Khê nhìn thấy bọn họ thì hơi do dự, suy nghĩ vài giây rồi dứt khoát tặng cho mỗi người một trái dưa hấu đem về nhà ăn, coi như là lời cảm ơn với tất cả mọi người ở đây.

Cô chưa từng tiếp xúc với những người ở đây, chỉ có một mình lẻ loi sinh hoạt, cũng cảm thấy rất tốt. Chỉ không nghĩ là tối qua cô chỉ hô có một tiếng, hàng xóm xung quanh đều chạy qua đây, lúc có một tên trộm treo tường trốn đi, không biết vị hàng xóm can đảm nào đã dùng chảo đập tên đó một cái hôn mê bất tỉnh.

Nếu bọn họ vẫn đối xử lạnh lùng với cô như mọi ngày, Việt Khê cảm thấy bình thường đã quen rồi. Nhưng mà bọn họ lại giúp cô như vậy, lại làm cho cô có chút ngượng ngùng, không được quen lắm.

"Dưa hấu? Đừng dừng, mọi người đều là hàng xóm với nhau, giúp một tay cũng không có gì. Một cô gái như cháu ở nhà một mình, vẫn nên chú ý an toàn một chút." Hàng xóm tỏ vẻ đây chỉ là một việc nhỏ, Việt Khê không cần phải để ở trong lòng.

Việt Khê nghiêm túc nói: "Những trái dưa hấu này đều do cháu tự trồng, một mình cháu cũng ăn không hết, nếu để vậy thật lãng phí.... Lần này ít nhiều gì cũng có mọi người giúp đỡ, cháu mới bắt được mấy tên trộm này."

Cô xinh đẹp, tính tình ôn hoà, vẻ mặt lại vô cùng chân thành, hàng xóm có chút do dự, cuối cùng thì mỗi người cũng ôm một trái dưa hấu quay trở về nhà, chỉ là cũng không lấy nhiều, tính toán mấy trái dưa hấu này chia ra cho mỗi người cũng đủ.

Chờ mọi người rời đi, Việt Khê ngồi dưới đất, đám người giấy nhỏ dựa vào cô xếp hàng ngồi cạnh nhau.

"Tao vẫn luôn cảm thấy mọi người ghét tao, sợ tao, nên mới không dám lại gần tao. Nhưng mà hiện tại tao lại phát hiện ra, lúc tao xảy ra nguy hiểm, bọn họ sẽ chạy đến giúp đỡ tôi, tất cả bọn họ đều là người tốt..." Nhìn mặt trời từ từ bùng sáng lên, Việt Khê lầm bầm nói, đôi mắt cô dường như sáng lên, đó là sự rục rở mà đó giờ chưa bao giờ xuất hiện trên người cô.

Nhóm người giấy treo lên cánh tay của cô, hai tay ôm lấy đầu ngón tay của cô hôn một cái, cười nói: "Việt Khê là tốt nhất, tất cả mọi người sẽ đều thích Việt Khê, chúng tớ cũng nhất định mãi mãi thích Việt Khê."

"Đúng vậy, đúng vậy.....thích nhất là Việt Khê."

"Việt Khê tốt nhất...."

Mấy người giấy riu rít, qua nhiều năm như vậy, chúng nó vẫn luôn làm bạn bên người Việt Khê.

Mà bên kia, mấy người hàng xóm đang ôm dưa hấu quay trở về nhà ồn ào thảo luận.

"Cô bé kia nhìn thật ngoan ngoãn, chẳng bù cho cháu tôi.....Ai, ông Chu đã qua đời bao nhiêu năm rồi?"

Những người khác không ai mở miệng, rất ít người trong bọn họ biết được người trong nhà đó họ gì, chỉ biết trong nhà có hai ông cháu sống cùng với nhau, mà không biết người ông đã mất khi nào? Bọn họ cũng không biết rõ, chỉ là có một ngày bọn họ phát hiện ra thì chỉ còn có mỗi cô bé này ra vào trong ngôi nhà đó, bọn họ biết người ông đã qua đời rồi.

"Hizz, cũng thật đáng thương, cô bé còn nhỏ như vậy mà phải sống cô đơn một mình...."

"Người trong nhà này cũng rất kỳ quái, con bé kia khi còn nhỏ suốt ngày la hét thấy ma này quỷ nọ, nghĩ đến là sợ hãi."

"Hizz, thật hẹp hòi. Các người thì biết cái gì? Đó là bản lĩnh của người ta, lúc trước nếu không phải các người ăn hiếp con bé, ông Chu cũng sẽ không có tức giận."

Thật ra lý do cũng rất đơn giản, từ nhỏ Việt Khê đã không giống mấy đứa trẻ cùng trang lứa, bởi vì âm khí trên người nặng khiến mọi người đều cảm thấy cô khá u tối, miệng lại luôn luôn nói một số câu kỳ quái, làm cho những người xung quanh cảm thấy sợ hãi. Chủ yếu chính là, có đôi khi cô sẽ chỉ tay vào một người nói người đó sắp chết, việc này càng làm cho người khác cảm thấy run sợ hơn. Thế nên đương nhiên, bởi vì chịu ảnh hưởng từ ba mẹ, mấy đứa nhỏ không hiểu chuyện đương nhiên sẽ chán ghét bài xích cô. Bọn chúng lấy bùn đất hoặc đá ném vào người cô, nói những lời nói ác độc với

cô, bắt nạt cô.

Sau này, có một nhà bị cô nói "sắp chết", lập tức mấy ngày sau có đứa trẻ chết đuối dưới hồ, mấy người nhà đó bèn mắng chửi Việt Khê nguyên rủa nhà bọn họ, cãi nhau ầm ĩ hết cả lên, muốn cô bồi thường mạng sống. Trong lúc cãi cọ xô xát nhau, không biết ai đã lấy đá ném vào Việt Khê, khiến cô bị vỡ đầu, những việc này thật sự chọc ông Chu tức giận.

Đoạn thời gian sau này, những người xung quanh đây liên tục gặp những việc vô cùng xui xẻo, lại thường xuyên thấy những việc kỳ quái không nói được. Cho đến khi bọn họ thấy được mấy thứ kia, mới biết được, Việt Khê không lừa bọn họ. Nhưng mà càng sợ hãi thì càng kiêng kị nhiều hơn. Trải qua nhiều năm như vậy, đối với hai ông cháu Việt Khê, bọn họ nếu tránh xa được bao nhiêu thì tránh.

Mà chỉ trong chớp mắt, đã trôi qua nhiều năm.

"Hizzz...."

Không biết là ai thở dài một tiếng, bọn họ thật sự phải xin lỗi cô bé.

Có người mở miệng nói: "Được rồi, được rồi....trước kia là do chúng ta không đúng, về sau chúng ta nên đối tốt với cô bé một chút. Đúng rồi, cô bé tên là gì nhỉ, tôi nhớ rõ gọi là Việt..... Việt Khê à? Giờ ông Chu đã không còn, con bé cũng không còn có ai là người thân, về sau chúng ta giúp đỡ nó nhiều hơn một chút là được."

Những lời này nói ra đại đa số đều được mọi người tán đồng, tuy rằng cũng còn có người sợ hãi Việt Khê, nhưng hiện tại cũng không nói ra những lời ác ý.

"Đúng rồi, lát nữa chúng ta ăn dưa hấu đi, dù sao đây cũng là tấm lòng của con bé..... Không lừa mấy người, từ lâu tôi đã muốn ăn thử mấy thứ trong vườn, chị nhìn mấy chùm nho kia xem, thực sự nhìn rất ngon, nhìn mỗi quả căng mọng kia kia....."

Mọi người ồn ào náo nhiệt cùng nhau đi đến một nhà, bỏ hết mấy quả dưa hấu ra.

Dưa hấu này không chỉ là bán ra một cái nhân tình, một dao cắt xuống, vỏ xanh thịt đỏ, tươi ngon mọng nước vô cùng, hơn nữa vỏ rất mỏng, khi ăn ngọt thanh ngon miệng. Cũng không biết có phải ảo giác hay không, có người ăn một lát, phát hiện tinh thần và đầu của mình tốt hơn rất nhiều.

Sau đó một thời gian trôi qua, nhiều người ăn dưa hấu phát hiện ra, eo và chân của mình không còn đau nhức nữa, ngay cả người tối hôm qua cả đêm mất ngủ cũng không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, giống như hôm qua mất ngủ chỉ là ảo giác mà thôi.

"Mới đầu tôi còn tưởng mình gặp ảo giác, không phải tôi bị phong thấp à? Hôm qua trời mưa, cái chân bị phong thấp này của tôi lại không đau chút nào, mọi người nói có thần kỳ hay không?"

"Ha ha, tôi vẫn luôn bị mất ngủ, nhưng mấy ngày nay đều ngủ rất ngon, thật sự quá tốt rồi...."

Mọi người ngồi cạnh nhau nói chuyện phiếm, ngồi kể ra mới phát hiện, không phải chỉ một người cảm thấy sức khỏe thay đổi, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không biết là chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng có một người chợt giật mình nhận ra, nói là do dưa hấu của Việt Khê cho, như vậy mọi người nhớ ra, cơ thể dần tốt khi lên sau khi ăn dưa hấu cô cho.

"Cái nhà này, thật sự là có bản lĩnh...." Cuối cùng có người thở dài.

Có một người nghe thấy vậy, biểu cảm trên mặt thay đổi, do dự vài giây, sau đó tiến lên gõ cửa nhà họ Việt..

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Editor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

Người đến là hàng xóm ở gần đây, Việt Khê có vô tình gặp qua vài lần, bà họ Chu, mọi người quanh đây đều gọi bà là chị Chu.

Chị Chu ngồi trên ghế, khoé mắt đầy nếp nhăn hằn lên theo năm tháng, dưới mắt có một mảng thâm quầng, có thể là do đã mấy ngủ không được ngủ ngon giấc, da mặt xanh xao, chị Chu do dự trong chốc lát cuối cùng cũng mở miệng nói: ".....Dì muốn nhờ cháu tìm giúp dì một người."

Việt Khê sững sốt, cô nói: "Cháu không biết tìm người."

Chị Chu cười khò một tiếng, bà đưa tay lau lau mặt, trên mặt đầy mệt mỏi, lẩm bẩm nói: "Nếu là người sống, dĩ cũng không tìm đến cháu..."

"Chồng của di đã một tuần không về nhà, một tuần trước, ông ấy ra ngoài đi làm, mãi đến hôm nay vẫn chưa thấy trở về....ông ấy không phải người đi ra ngoài không nói với di một tiếng. Di gọi cho mấy người làm cùng xưởng với ông ấy, trong xưởng nói hôm đó đúng là ông ấy có đi làm, nhưng những ngày sau lại không thấy đến nữa...."

"Dĩ thật sự không còn cách nào nào, đã một tuần trôi qua rồi vẫn không thấy ông ấy trở về nhà, chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi."

Nói xong mấy lời cuối, lòng chị Chu càng thêm sốt ruột.

Con trai của chị Chu xoa xoa giữa chân mày, nói: "Mẹ, chắc là mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi, có thể là ba đột nhiên có việc gì gấp, không kịp nói với mẹ một tiếng? Cũng không nhất định là đã xảy ra việc gì."

"Không, con không hiểu!" Chị Chu đưa tay che mặt lại, nước mắt chảy xuống, bà lẩm bẩm khóc lớn nói: "Đã hai ngày nay, mỗi ngày mẹ đều nằm mơ thấy ông ấy, ông ấy nói ông ấy đau quá, ông ấy kêu mẹ đi cứu ông.... Mẹ biết, chắc chắn là ông ấy đã xảy ra chuyện rồi."

"Mẹ đây là ban ngày nghĩ cái gì, thì ban đêm mơ thấy cái đó....Ba khẳng định không xảy ra chuyện gì." Ngô Dương không biết là đang thuyết phục mẹ của mình, hay là đang thuyết phục chính bản thân của mình nữa.

".....Có lẽ mọi người không muốn tin tưởng, nhưng mà có khả năng chú nhà đã xảy ra chuyện rồi." Việt Khê mở miệng nói, cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ cố nói uyển chuyển nhất có thể.

"Cô nói bậy gì đó? Ba của tôi khẳng định không xảy ra việc gì!" Sắc mặt Ngô Dương thay đổi, không đợi Việt Khê nói xong đã vội vàng đánh gãy lời nói của cô. Nhìn anh ta có vẻ bức bối nóng, có lẽ chính lòng anh ta cũng biết ba mình lành ít dữ nhiều.

Việt Khê không nói chuyện, chỉ trầm mặc nhìn về một phía bên cạnh của chị Chu, mà ở bên cạnh chị Chu, người thường không thể nhìn thấy được, nhưng Việt Khê lại có thể thấy được một cơ thể trong suốt đang bay phiêu phiêu bên cạnh bà, dáng người đàn ông đó gầy, trên mặt đối phương một vẻ mờ mịt, giống như còn chưa biết được mình đã chết, ngay cả ý thức còn chưa tỉnh táo.

Chị Chu chú ý đến ánh mắt của cô, cơ thể ngay lập tức cứng đờ, bà quay đầu nhìn về phía bên cạnh của mình, nhẹ giọng hỏi: "Cháu, cháu thấy ông ấy? Đúng không? Ông ấy hiện đang ở bên cạnh di phải không?"

Ngữ khí của bà mang theo vài phần cẩn thận, lại giống như hy vọng mơ hồ.

Việt Khê có chút không đành lòng gật đầu nói: "Từ lúc đi vừa vào cửa, cháu vẫn luôn thấy chú ấy đi theo di...."

Chị Chu vô thức mím môi, cuối cùng lộ ra vẻ vừa cười vừa khóc, ngực bà không ngừng phập phồng, vẻ mặt như muốn khóc, nhưng qua nửa ngày cũng không khóc được.

"Tôi biết mà.....tôi biết là ông ấy khẳng định đã xảy ra chuyện."

Bà lẩm bẩm.

Hai người bọn họ làm vợ chồng với nhau hơn hai mươi năm, cùng chung chăn gối, trải qua nhiều năm như vậy tình cảm vẫn luôn không thay đổi, số lần đó mặt không đếm hết trên đầu ngón tay.

Cho nên, khi người kia xảy ra chuyện, bà liền có thể cảm giác được, chỉ là bà không muốn tin tưởng.

"Mẹ, mẹ.....Mẹ! không sao chứ?" Bộ dạng chị Chu như sắp thở không nổi, Ngô Dương sốt ruột lo lắng hỏi.

Việt Khê đưa tay vỗ nhẹ vào lưng của chị Chu một chút, cả người chị Chu chấn động, tâm tình như vỡ oà lên khóc to một tiếng, bà dùng sức vỗ ngực, làm như vậy giống như đang cố gắng để cho mình có thể thở dễ dàng hơn, nước mắt rơi như mưa. Bà trượt từ trên ghế xuống dưới đất, ôm mặt khóc nức nở giống như đứa trẻ.

Ngô Dương sốt ruột nói: "Mẹ, ba khẳng định không có việc gì, mẹ đừng tin những lời cô ta nói....Mẹ, mẹ đừng đau lòng như vậy, mẹ như vậy, con sẽ rất lo lắng."

Việt Khê bị cảm xúc của bà ảnh hưởng, không biết vì sao, trong lòng lại sinh ra một cảm giác khổ sở.

Đối với những người yêu nhau, đau khổ nhất, có lẽ là chính là chia cách mãi mãi.

Chị Chu khóc một lần là khóc hơn nửa tiếng đồng hồ, bà đưa tay lên lau sạch nước mắt trên mặt của mình, hai mắt sưng đỏ, hỏi: "Việt Khê.....Cháu, cháu có thể giúp di tìm được xác của chồng di không.?"

Lúc nói đến thi thể, giọng của bà run rẩy, vô cùng gian nan mới nói ra được hai chữ này.

Việt Khê gật đầu, nói: "Hiện tại hồn phách của chú ấy đang ở đây, chú ấy có thể đưa chúng ta đến chỗ thi thể của chú ấy."

Chị Chu gật đầu, bà nhìn bên cạnh, nhưng mà hiện tại ở đó chỉ là một khoảng không, chỉ là bà biết chồng của bà hiện tại đang ở đây, bà cố gắng miễn cưỡng nở nụ cười.

"Ông ấy đã từng nói, cho dù chết đi, cũng sẽ không rời xa đi....ông già ngốc nghếch này!" Chị Chu lắc đầu, cố gắng nở nụ cười so với khóc còn xấu hơn.

Linh hồn cùng với thân thể vốn là một thể thống nhất, cho dù sau khi chết có tách ra, thì linh hồn vẫn có thể cảm nhận được với thân thể của mình.

Việt Khê lấy một sợi dây màu đỏ buộc lên tay của chú Ngô, sợi dây đỏ hơi chớp động một ánh sáng màu đỏ, liền ngay lập tức biến mất trước mặt mấy người chị Chu, mà linh hồn của chú Ngô, vô tri vô giác xoay người bay ra bên ngoài.

Việt Khê nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Chú Ngô sẽ đưa bọn họ đến chỗ xác của chú.

Qua chừng hơn mười phút, bọn họ đi theo linh hồn của chú Ngô đi tới cửa của một nhà xưởng.

Chị Chu ngạc nhiên nói: "Đây là....đây là nơi làm việc của chồng dì."

Bảo vệ của nhà xưởng cũng nhận ra chị Chu, thấy bà đến cũng đi tới chào hỏi, còn hỏi nói: "Chị Chu, lão Ngô đã trở về hay chưa?"

Chị Chu mím môi nói: "Tôi đến đây để tìm ông ấy."

Về mặt của người bảo vệ đầy hoài nghi, không hiểu rõ ý của bà.

Việt Khê nói: "Đi vào trong, vẫn còn ở bên trong."

Nhà xưởng không cho người không có phận sự đi vào, bảo vệ ngay lập tức ngăn cản bọn họ lại nói: "Chị Chu, chị không thể vào được, chị cũng biết ở đây có quy định người ngoài không thể vào xưởng mà."

Chị Chu có chút mệt mỏi nói: "Tôi tới là để tìm chồng của tôi, tôi biết....ông ấy ở bên trong."

Bảo vệ càng có vẻ khó hiểu hơn, nói: "Không có khả năng, hôm nay tôi không hề thấy lão Ngô đi làm."

Không có sự cho phép của bên trên, phòng an ninh không dám cho bọn họ đi vào, lúc mọi người đang cãi nhau, vừa đúng lúc người phụ trách trong xưởng đi ngang qua thấy, nên lại đây hỏi.

Sau khi hiểu rõ tình huống, đối phương nhíu mày, có chút chần chờ hỏi: "Chị Chu, chị cảm thấy, lão Ngô xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây à?"

Chị Chu gật đầu, nói: "Lão Ngô tuyệt đối không phải là người không nói một tiếng nào với người trong nhà đã biến mất, chắc chắn đã xảy ra chuyện. Ngày đó, khi ông ấy đến đây đi làm, mọi người nói không có thấy ông ấy ra khỏi nhà máy, vậy khẳng định là đã gặp chuyện không may ở trong nhà xưởng."

Người phụ trách gật đầu, suy nghĩ nói: "Mọi người đi theo tôi...Chị Chu, đi đừng quá nôn nóng, lão Ngô khẳng định sẽ không có chuyện gì đâu."

Chị Chu gật đầu, tinh thần không được tập trung lắm, rõ ràng không để lời nói của ông ta ở trong lòng.

Người phụ trách nhìn thoáng qua Việt Khê, không hiểu vì sao chị Chu đến để tìm người mà lại còn dẫn một cô bé đi theo. Đương nhiên, ông ta không hề cảm thấy lão Ngô sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây, trong xưởng nhiều người đi lại như vậy, cũng không phát hiện ra việc gì kỳ lạ, lão Ngô sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở xưởng được chứ? Tuy nhiên, nhìn chị Chu gấp như vậy, anh chỉ có thể để cho bọn họ đi vào.

Việt Khê đột nhiên dừng chân ở một cánh cửa lớn, cô hỏi: "Ở bên trong này làm cái gì vậy?"

Người phụ trách nói: "Chỗ này chúng tôi để hàng bị hư, là nơi tái chế lại sản phẩm bị hư." Việt Khê nhắc chân đi vào, xem nhẹ toàn bộ ánh mắt tò mò của những người công nhân, cô đi đến góc trong cùng thì dừng lại nhìn cái máy lớn trước mặt.

"Đây là máy nghiền giấy, chúng tôi sẽ mang giấy bị hư hỏng đến đây nghiền nát, sau đó làm lại giấy mới. Ai... đây là cái máy cũ, đúng rồi, đây chính là cái máy mà trước kia lão Ngô điều khiển, nhưng mà hai ngày nay hình như xuất hiện một số vấn đề." Không đợi mấy người Việt Khê dò hỏi, người phụ trách đã tự giải thích cho bọn họ.

Việt Khê nhìn máy nghiền giấy lớn, thấy linh hồn của chú Ngô xoay hai vòng ở bên cạnh máy nghiền giấy, sau đó lại đổi hướng bay đi chỗ khác, bay thẳng tới chỗ một chiếc xe tải đậu ở phía trước, ở đằng xa có công nhân đang dỡ hàng lên xe, đó đều là những thùng giấy mới, chuẩn bị xuất đi ra ngoài.

Việt Khê nhìn thấy linh hồn của chú Ngô dừng lại ở bên cạnh một cái thùng, không hề bay đi.

"Làm sao vậy?" Thấy Việt Khê đứng bất động, người phụ trách nhìn không được hỏi.

Việt Khê khẽ nhắm mắt, có chút khó khăn mở miệng, nói: "Có thể mở thùng giấy này ra không?"

Người phụ trách muốn mở miệng từ chối, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt không tốt của cô, không biết vì sao lại gật đầu đồng ý.

Thùng giấy được mở ra, Việt Khê hít một hơi thật sâu, lục lọi ở bên trong, cuối cùng cô trực tiếp ôm ra một thùng giấy, đưa đến trước mặt chị Chu.

"....Di ơi, chú, chú ấy....." Cô mở miệng không biết nên nói gì.

Thân thể chị Chu cứng đờ nhìn cô, bà cúi đầu nhìn những cuộn vở bài tập trong thùng giấy, ngón tay run rẩy cầm lên một cuốn, mở từng trang ra. Vốn dĩ những trang giấy của vở bài tập nên là màu trắng, mà màu sắc hiện tại của nó lại bị biến thành màu đỏ, giống như bị máu đỏ từ từ nhuộm hết vào bên trong.

Nước mắt lập tức tuôn ra, chị Chu ngồi xổm xuống, gào khóc thảm thiết.

Những người khác không hiểu rõ lý do, Việt Khê mở miệng nói: "Chú Ngô, ở trong những tờ giấy này."

Nghe vậy, vẻ mặt của những người khác đầy mờ mịt, có chút không hiểu rõ ý của cô. Nhưng rất nhanh, bọn họ mới phản ứng lại, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt.

Người phụ trách nhà xưởng gọi điện thoại báo cảnh sát, cảnh sát đến rất nhanh, họ mang giấy đi xét nghiệm, cũng không lâu sau đã nhận được kết quả kiểm tra ra gen của chú Ngô ở bên trong, sau đó còn tìm được một số mẫu xương xung quanh cái máy bị hư đó.

Theo giải thích của cảnh sát, có thể do máy móc bị trục trặc hư hỏng, lão Ngô leo lên trên xem xét, nhưng không cẩn thận trượt chân ngã vào trong đó, sau đó bị máy nghiền trực tiếp nghiền nát thân thể, máu của ông nhuộm đỏ những tờ giấy hư đó, vì vậy nên những tờ giấy đó mang theo màu đỏ nhàn nhạt.

Cuối cùng, người nhà họ Ngô ôm một thùng giấy rời đi, tâm trạng vô cùng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Editor: Heo Lười

Beta: Qing Yun

Người Ngô gia ôm thùng giấy đỏ quay trở về nhà, bước đi của họ vô cùng nặng nề, ngay cả thùng giấy trên tay cũng tựa như có sức nặng ngàn cân..

Một đường chị Chu luôn miệng kể lại quá khứ của mình cùng chồng, đôi mắt cô sưng lên như hai quả đào, bà lảm bảm nói: ".....Ông ấy đã từng nói với tôi rằng, chờ sau khi Ngô Dương kết hôn, hai vợ chồng chúng tôi sẽ nhận hạ hơn, đến lúc đó, chúng tôi có thể cùng nhau đi theo đoàn du lịch dạo chơi...Ông ấy nói tôi đã cực khổ cả một đời vì cái nhà này rồi, gả cho ông ấy cũng chịu nhiều cực khổ. Thật ra không phải như vậy, ông ấy luôn đối xử tốt với tôi....."

Trước kia cảm thấy không nhớ rõ những chuyện đã qua, hiện giờ ngồi nghĩ lại, tất cả lại hiện rõ ràng ngay trước mắt, rõ ràng vô cùng.

Việt Khê nhìn người đàn ông bên cạnh chị Chu, ở bên cạnh bà, ánh mắt người đàn ông kia ôn nhu nhìn bà, trên mặt mang theo vài phần bi thương.

Lúc đi gần tới máy nghiền giấy kia, lão Ngô đang trong trạng thái trì độn từ từ tỉnh táo lại, khi ông bừng tỉnh lại mới nhớ ra, thì ra bản thân mình đã chết. Ông là người điều khiển cái máy nghiền giấy kia, nó lại nằm ở cuối góc, vậy nên những người khác cũng không chú ý đến việc ông bị ngã xuống dưới đó, chết ở đó lâu như vậy mọi người mới phát hiện ra. Mà sau khi ông chết đi, tinh thần trì độn, linh hồn không có ý thức vẫn luôn đi theo bên cạnh vợ của mình, bây giờ mới tỉnh táo lại.

"Chú Ngô, hiện chú tính toán như thế nào?" Việt Khê nhẹ giọng hỏi.

Lão Ngô nhìn đôi tay trong suốt của mình, cười khổ nói: "Thì ra sau khi chết, con người sẽ biến thành ma là có thật, nhưng mà vì sao lại không có quỷ sai tới mang tôi đi?"

Việt Khê suy nghĩ nói: "Có thể là do công việc dưới địa phủ quá bận rộn, nên đã quên mất chú."

Lão Ngô bị cô chọc cười, cười xong ông lại trầm mặc, hỏi: "Chú có thể ở lại ở đây luôn không?"

"Không thể!" Việt Khê lắc đầu, muốn đánh tan cái suy nghĩ này của lão Ngô. Cô nói: "Người và ma không thể sống chung với nhau, từ trước đến giờ dương gian không phải là nơi mà linh hồn có thể ở lại được.....Nếu chú ở lại đây quá lâu, sẽ bị hồn phi phách tán."

Lão Ngô miệng lẩm bẩm lặp lại câu nói: "Hồn phi phách tán sao?"

Việt Khê nói: "Cháu có thể đưa chú đi đầu thai, không thu tiền đâu."

"Không..." Lão Ngô không cần suy nghĩ mà từ chối ngay lập tức, ông chăm chú nhìn vào hình bóng của chị Chu, nói: "Chú muốn ở lại bên cạnh bà ấy, chú muốn ở bên cạnh bà ấy cả đời."

Thấy thái độ của ông kiên quyết như vậy, Việt Khê chỉ có thể gật đầu nói: "Thôi được rồi, nếu chú muốn đi, thì chú có thể đến nhà cháu tìm cháu. Nhớ kỹ lời cháu nói, dương gian không phải là nơi quỷ hồn có thể lưu lại được, tất cả mọi thứ ở dương gian đều có thể làm linh hồn bị thương, chẳng lẽ chú muốn biến thành cô hồn dã quỷ, có khi còn bị tan biến mất chứ?"

Lão Ngô gật đầu.

Việt Khê nhìn ông bay đến bên cạnh chị Chu, cẩn thận đưa tay nắm lấy tay của bà, cho dù là đối phương không cảm giác được, trên mặt cũng lộ ra vài phần tươi cười thoả mãn.

Nếu như có thể nói, ông rất muốn ở bên cạnh bà ấy cả đời.

Đáng tiếc, việc này không có khả năng.

*

Rất nhanh đã có danh sách vượt qua kỳ sát hạch thiên sư, Việt Khê tìm kiếm trên trang web, đến khi nhìn thấy tên của mình và Hàn Húc đều có trên danh sách mới nhẹ nhàng thở ra, hơn nữa cô còn thấy tên của Hứa Dụng và Tần Song Song nằm trong danh sách, hai người bọn họ đều được thông qua.

Mà đồng thời bên trong danh sách còn có một thông báo, địa điểm tiếp theo của lần sát hạch thứ hai là ở thôn Mễ.

Thôn Mễ là một thôn nhỏ nằm bên cạnh thành phố A, Việt Khê tìm thông tin, thôn này nổi tiếng là đất lành chim đậu, gạo trong thôn của bọn họ rất nổi tiếng, hương vị cực ngon, hạt gạo mềm mại thơm ngọt, đương nhiên giá cả cũng rất đắt.

"....Người dân ở thôn Mễ nói thường xuyên nghe thấy tiếng con nít khóc thất thanh, bọn họ nhìn thấy linh hồn của những đứa trẻ đã chết bay trong thôn, một tháng đó, trong thôn đã chết ít nhất mười người."

Nhím Việt Khê điều khiển xe đi vào bên trong thôn mễ, khu vực này đều đã được khai phá, tình hình giao thông rất tốt, ngồi ở bên trong xe cũng không có cảm giác xóc nảy, nhưng mà đường đi có chút xa, chờ đến khi bọn Việt Khê đến nơi, trời đều đã đen, mà Việt Khê cũng ở trên đường ngủ được một giấc.

Cô bị Hàn Húc đánh thức dậy, lúc tỉnh dậy bộ dạng vẫn còn có vẻ mơ màng buồn ngủ, cô được Hàn Húc nắm tay xuống xe, mà tất cả cảnh của thôn mễ, cuối cùng cũng hiện ra trong mắt cô.

Phong cảnh của thôn Mễ thật sự rất đẹp, núi bao quanh bốn phía, giống như viên minh châu rơi xuống những dãy núi. Đúng dịp thu hoạch lúa, đưa mắt nhìn ra xa, đồng ruộng một mảnh màu vàng, từng lớp ruộng bậc thang đan xen với nhau.

"Trời ạ, nếu nhận được tin tức của cấp trên sớm hơn, biết các vị đồng chí đến, tôi sẽ sắp xếp hết tất cả mọi thứ...." Trưởng thôn của thôn Mễ tiến lên nhiệt tình chào hỏi mọi người, thân hình đầy đặn, sắc mặt vô cùng hồng hào, nhưng mà dưới bụng mắt lại có màu đen nhàn nhạt, cảm giác cổ quái khó nói thành lời.

Đúng vậy! Đúng là rất cổ quái.

Việt Khê là người đầu tiên nhìn thấy ông ta, từ cái nhìn đầu tiên cô đã cảm thấy ông ta rất kỳ lạ. Về mặt rất nhiệt tình, nhưng nhìn kỹ lại thì phát hiện nụ cười của ông ta có phần cứng đờ.

Thôn trưởng đưa bọn họ đi về phía đằng trước, vừa đi vừa giới thiệu tình hình trong thôn, ông ta nói: "Chắc mọi người cũng biết tình hình trong thôn của chúng tôi, bắt đầu từ tháng trước trong thôn đã có người chết, người chết là một người đàn ông của Tiết gia ở cuối thôn, anh ta được phát hiện trên ruộng lúa, trên cơ thể toàn lỗ, không có chỗ nào là còn nguyên vẹn.....Một thời gian sau, lại chết thêm mấy người nữa, tình trạng sau khi chết đều giống nhau."

Trong giọng nói của ông ta mang theo vài phần sợ hãi, giống như nhớ lại tình trạng khi chết của những người đó, vô ý thức nuốt một ngụm nước miếng.

"....Các người nói là do quỷ hồn của trẻ con quấy phá, đứa trẻ này xảy ra chuyện gì vậy?" Trong nhóm Chu Tranh có người mở miệng hỏi.

Trưởng thôn ồ một tiếng, nói: "Cái này, ài, nói đến cũng thật là tạo nghiệt mà.....Đó là đứa nhỏ của gia đình họ Trương, lúc đó mới có sáu tuổi, không lâu trước đây đã bị chết trên núi do trượt chân, ngay cả xác cũng không tìm thấy được. Trên núi này của chúng tôi có rất nhiều chim, chờ đến lúc chúng tôi tìm thấy thi thể của đứa bé, thịt trên người đứa bé đều bị chim rỉa hết sạch....."

"Chim ở đây sao lại hung dữ như vậy, ngay cả thịt người cũng dám ăn." Hàn Húc nhẹ giọng nói, ngữ khí có phần nghiến cú tìm tòi.

Thôn trưởng ha ha cười một tiếng, nói: "Chim ở chỗ chúng tôi quả thật có chút hung dữ, ngay cả người nó cũng dám mổ.....Lần trước có một vị cảnh sát

đến đây, trên người cũng đều bị nó mổ tróc thịt."

Hàn Từ Tuyết nhắc nhở nói: "Thôn trưởng, vậy tiếp theo sau đó thì như thế nào? Đứa bé của nhà họ Trương ra sao, sau có xảy ra chuyện gì nữa?"

"À, sau đó..... Sau đó trong thôn của chúng tôi liên tục bị ma quỷ quấy phá, thường xuyên nghe thấy tiếng trẻ con khóc, buổi tối, cô gái của nhà họ Lưu ở đầu thôn nhìn thấy được đứa nhỏ của nhà họ Trương mỉm cười với cô ấy. Sau khi quay trở về nhà thì ngay lập tức bị sốt, sau đó...sau đó thì trong thôn liên tục có người chết, náo động đến mức tinh thần của mọi người đều sợ hãi. Chúng tôi quả thật không còn cách nào khác, mới đi tìm mọi người đến đây giúp đỡ."

Sắc trời đã dần dần tối đi, có gió thổi qua ngang qua đây, mang theo mùi hương của lúa chín.

Hứa Dụng đi theo sau Việt Khê, vẫn không biết vì sao trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi, trên cánh tay đều nổi da gà hết lên, cậu quay đầu đi, ánh sáng tập trung ở chỗ tối, cách một khoảng, thấy có một bóng người đang đứng ở giữa ruộng, đối phương giống như đang cười nhìn về phía bên này, ánh mắt lạnh lùng.

"A, có quỷ!" Hứa Dụng hét lên một tiếng, nhìn cũng không thèm nhìn xem ai ở bên cạnh mình, trực tiếp dùng tay chân quăn lẩy, ôm chặt lấy người ta không dám buông ra.

Nháy mắt mọi người có chút rối loạn, sau một lúc lâu Hứa Dụng nghe thấy một âm thanh lạnh lùng phía trên đầu: "Đó không phải là quỷ, chỉ là một con bù nhìn mà thôi."

Hứa Dụng a một tiếng, ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt lạnh lùng của Phạm Đặc, cậu ta sợ tới mức ngay lập tức buông tay ra, thiếu một chút nữa té ngã xuống dưới đất. Cậu quay đầu lại nhìn, tuy rằng trong bóng đêm khiến tầm nhìn bị cản trở, nhưng nhìn kỹ lại vẫn có thể nhìn rõ cái bóng đen đằng kia quả thật là một con bù nhìn, có tay có chân, bị một cái dây dài cắm trong ruộng lúa.

"Thì ra.....Thì ra là bù nhìn....." Cậu cười gượng, lau mồ hôi lạnh trên mặt.

Thôn trưởng cười cười, giọng nói tràn đầy vẻ tự hào: "Hạt gạo trong thôn chúng tôi trồng rất tốt, hạt nào hạt nấy tròn mập, tuy nhiên cũng vì những điều này mà làm cho những con chim ở xung quanh đều bay đến đây kiếm ăn. Cho nên, chúng tôi phải làm mấy con bù nhìn để xung quanh đây, từ đằng xa nhìn lại, giống như có người đang đứng ở đây, mấy con chim cũng vì vậy mà không dám đến đây ăn lúa nữa."

Hàn Húc cười nói: "Tôi cũng có nghe nói về gạo của thôn Mễ, quả thật rất nổi tiếng, mọi người trong thôn chắc hẳn các người tốn cũng rất nhiều công sức. Tôi nhớ hạt gạo của thôn Mễ đều được trồng bằng phương pháp tự nhiên, không phun thuốc, cũng không có bón phân hoá học, cho nên hương vị rất thơm ngon."

Nghe thấy lời khen ngợi của cậu, thôn trưởng quả thật vui mừng cười không khép miệng lại được, vui vẻ nói: "Đó cũng không phải chúng tôi thổi phồng, hạt gạo của thôn Mễ chúng tôi là loại tốt nhất. Chắc mọi người còn chưa ăn cơm tối phải không, chờ sau khi đến nơi rồi, mọi người có thể ăn thử xem nó ngon ra sao."

Hàn Húc cười cười gật đầu, cậu đứng ngay cạnh ruộng lúa nên đưa tay cầm một bông lúa lên, quả thực mỗi bông lúa đều chắc hạt tròn đầy, làm cho người ta có thể hoàn toàn tưởng tượng được gạo này ngon đến cỡ nào.

Nhìn những hạt lúa trên tay, Hàn Húc có chút ngại ngùng nói: "Xin lỗi trưởng thôn, từ trước đến nay tôi rất có hứng thú với những thứ này, ở trong thành phố lại không thể nào thấy được, nên không nhịn được tuốt một ít hạt lúa xuống."

Thôn trưởng vẫy tay nói: "Không sao."

Hàn Húc gật gù đầu, nói: "...Không bón phân, cũng không phun thuốc, vậy mà những hạt lúa này lại phát triển tốt như vậy, nhất định các người có bí quyết bí mật đúng không?"

Trưởng thôn lập tức nói: "Cái này là đương nhiên rồi, ít nhiều gì thì cũng là công sức của người dân ở đây....chúng tôi tỉ mỉ chăm sóc.....Đi đến phía trước là đến rồi, tôi đã kêu người sớm chuẩn bị cơm chờ mọi người đến, mọi người ăn uống trước, còn việc quý quấy phá từ từ cũng không muộn."

Đây là ngôi nhà lớn nhất trong thôn, cũng chính là nhà của trưởng thôn, hiện tại bên trong đèn đuốc đều mờ sáng trưng, vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều người dân trong thôn đang đứng ở trong nhà, nhìn mọi người trong nhóm Việt Khê với ánh mắt tò mò.

"Đây là khách từ trong thành phố đến, bọn họ sẽ giúp chúng ta giải quyết việc quý quấy phá dạo gần đây...." thôn trưởng nhanh chóng giới thiệu với bọn họ rồi vội vàng kêu bọn họ ngồi xuống ăn cơm.

Nhóm Việt Khê nhìn những người ngồi trên bàn đều là những người lớn tuổi, có thể là người lớn trong nhà của trưởng thôn, thái độ của họ đối với nhóm Việt Khê vô cùng nhiệt tình.

"Mấy người đó là từ trong thành phố xuống, oa, nhìn không giống chúng ta chút nào, ai cũng thật xinh đẹp...."

"Quả nhiên là người thành phố, nhìn thật phong cách, các người xem cô gái kia kìa, thật là xinh đẹp."

Âm thanh bàn luận của những người dân trong thôn truyền tới, bọn họ có vẻ rất tò mò với những người đến từ thành phố.

Thôn trưởng chào hỏi bọn họ xong rồi ngồi xuống, lập tức có người bưng đồ ăn còn nóng hổi lên, gà vịt thịt cá đều có hết, vô cùng phong phú, sau đó là có thêm một chén com, hạt gạo tròn tròn, sau khi được nấu chín, lộ ra một lớp trong suốt, còn có thêm hương thơm ngào ngạt của hạt gạo khi được nấu chín.

Thôn trưởng cười nói: "Lại đây, nhanh lại đây, mau nếm thử hạt gạo của thôn Mễ chúng tôi, tuyệt đối làm cho người ta ăn một là nhớ mãi."

Com trong chén quả thật nhìn vô cùng hấp dẫn, mềm mại và ngon mắt.

Việt Khê đưa tay đang chuẩn bị đón lấy chén com, thì bỗng dưng có người ngăn lại.

"Sư phụ, tôi cảm thấy có chút buồn nôn." Hàn Húc cau mày, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn có vẻ vô cùng khó chịu.

Việt Khê vội hỏi: "Sao vậy? Khó chịu ở chỗ nào?"

Hàn Húc nói: "Chắc là do tôi bị say xe, nghỉ ngơi một chút là khỏe."

Những người khác đã động đũa, nhìn dáng vẻ của hai người, thôn trưởng vội vàng hỏi: "Bị làm sao vậy?"

Việt Khê nói: "Thôn trưởng, có thể cho người dẫn chúng tôi đến chỗ nghỉ ngơi được không? Bạn của tôi có chút không được khỏe, tôi muốn đưa cậu ấy đi nghỉ ngơi trước."

Thôn trưởng nhìn Hàn Húc một cái, thấy sắc mặt đối phương trắng bệch, quả thật nhìn không được thoải mái, ông ta bèn nói: "Được được được, tôi kêu người đưa hai người đến chỗ nghỉ ngơi.....chị Triệu, nhanh, mang khách đi đến nhà của chị đi."

Hứa Dụng ở một bên thấy thế, vội nói: "Tôi đi cùng các người đi, tôi cũng không có cảm giác thèm ăn, ở lại đây cũng làm ảnh hưởng tới mọi người ăn uống." Nhìn về mặt cậu cũng có chút mệt mỏi.

Nghe vậy, Tàn Song Song cũng để đũa xuống, nói: "Vậy tôi đi cùng với mấy người, anh trai tôi kêu tôi phải đi theo anh, phải chăm sóc tốt cho anh."

Thôn trưởng gật đầu, nói: "Chờ một lát tôi kêu người làm một ít thức ăn mang qua cho mọi người."

"Vậy làm phiền trưởng thôn...."

Nơi mà nhóm Việt Khê ở kỳ thật là nhà của người dân trong thôn, bọn họ được phân ở trong vài ngôi nhà, bốn người họ được sắp xếp ở nhà họ Trịnh.

Người phụ nữ dẫn đường cho bọn họ đi qua chỗ nghỉ ngơi là họ Triệu, nhóm Việt Khê gọi chị ta là chị Triệu.

Chị Triệu nhìn qua có vẻ là một người ít nói, cô cầm đèn pin đi ở đằng trước đầu vẫn luôn cúi xuống, không nói một lời nào.

"A...Đây là gì vậy?" Lúc đi ngang qua một ngôi nhà lớn, Hứa Dụng đột nhiên mở miệng hỏi.

Chị Triệu nhìn thoáng qua, âm thanh khàn khàn nói: "Đây là từ đường trong thôn của chúng tôi."

Cô đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm từ đường một lúc lâu, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy vẻ kỳ lạ, sau đó mới xoay người cúi đầu tiếp tục đưa nhóm Việt Khê đi tiếp.

Bốn phía xung quanh thôn đều là ruộng lúa, trong bóng đêm có thể thấy loáng thoáng một vài bóng dáng con bù nhìn đứng trong ruộng, trông giống như có một người thật đang đứng ở chỗ đó.

Hứa Dụng nhìn thoáng, thấy vậy thì không khỏi run lên, không dám nhìn lâu, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Bốn người đi theo người nhà họ Trịnh dọc theo con đường nhỏ. Nhà của Trịnh gia vẫn là một ngôi nhà gỗ kiểu cũ, nhưng nó rất rộng. Vì là ở nông thôn, mỗi gia đình đều có thể chiếm một mảnh đất lớn, bên ngoài còn có một vườn rau, thực sự quá rộng.

Xà ngang của căn nhà rất cao, nhưng có thể là do đã xây dựng rất lâu rồi, cho nên khi đi vào bên trong căn nhà làm cho người ta có cảm giác rất âm u.

".....Các người ở trong hai căn phòng này, tôi đều dọn sạch sẽ hết rồi, khăn trải giường cũng đổi cái mới, mọi người đừng để ý nha." Chị Triệu mở miệng nói.

Hàn Húc ngồi trên giường, cười đầy dịu dàng và ôn nhu, cậu nói: "Làm sao được? Chúng tôi còn phải cảm ơn chị Triệu nhiều vì đã thu xếp hết tất cả mọi thứ cho chúng tôi, làm phiền chị nhiều."

Chị Triệu cũng không ở lại trong phòng lâu, nói: "Mọi người muốn ăn cái gì? Tôi đi nấu mì cho mọi người nhé, nhà chúng tôi thích ăn mì, mì này hai người trước đi lên thị trấn mua được, còn rất tươi."

Nói rồi, chị ta xoay người rời đi, lúc đi ra còn thuận tay đem cửa phòng của bọn họ đóng lại.

Hứa Dụng ngồi trên giường, cả người giống như không còn một chút sức lực nào, vẻ mặt có chút kích động, nói: "Không biết tại sao, vừa mới đi vào"

trong thôn này, tôi liền vô cùng cảm thấy không thoải mái.....Còn có mấy con bù nhìn kia nữa, nhìn đáng sợ quá đi, nhìn nó giống y như người thật vậy."

Tần Song Song không biết nói gì nhìn cậu một cái, nói: "Anh Hứa, sao anh lại sợ quỷ đến mức như vậy? Người ta đã nói đó là bù nhìn, em cảm thấy, anh có muốn đổi qua một nghề khác không, em thấy nghề thiên sư này không hợp với anh."

"Anh không đổi!" Hứa Dụng lắc đầu, nói: "Anh là một người rất có chí khí, làm sao có thể vì một chút việc nhỏ làm suy sụp mà từ bỏ đi mơ ước của mình chứ?"

Tần Song Song: "....."

Hứa Dụng chà chà hai cánh tay của mình, thì thầm nói: "Cũng thật là kỳ quái, tôi nhìn mấy con bù nhìn kia, thì cảm thấy sợ hãi, giống như phản ứng khi tôi gặp quỷ vậy."

Việt Khê nghe thấy vậy, nhìn về phía Hàn Húc nói: "Cậu nghĩ như thế nào? Vừa rồi cậu ngăn cản không cho tôi ăn bất cứ cái gì.....Nói đúng hơn, là chén cơm kia, có phải cậu đã phát hiện ra cái gì không?"

Hàn Húc cười cười, sắc mặt tái nhợt khi này cũng trở lại bình thường, cậu nói: "Cũng không phải đã phát hiện ra cái gì, chỉ là cảm thấy, cảnh giác một chút cũng không có gì không tốt cả. Cái thôn này, mang lại cho tôi một cảm giác không tốt lắm, nó làm cho tôi thấy khó chịu, có mùi giống như của mấy con sâu bọ."

Nghe vậy, Hứa Dụng dùng sức gật đầu, nói: "Tôi cũng cảm thấy vô cùng không thoải mái, giống như chỗ nào cũng có ánh mắt ai đó đang nhìn tôi."

Vuốt ngón tay một cái, Hàn Húc thấp giọng nói: "Mấy hạt lúa đó, phát triển cũng thật quá tốt.....Không bón phân hoá học, cũng không phun thuốc trừ sâu, vậy mà những hạt lúa này lại phát triển tốt như vậy. Mùa hè năm nay lại không có mưa nhiều, rất nhiều thôn nằm gần thành phố A bị mất mùa, thế thì tại sao chỉ riêng lúa ở thôn Mễ lại phát triển tốt đến như vậy? Còn có mấy con bù nhìn kia nữa.....Sur phụ, cô cũng cảm thấy có gì đó không đúng, không phải sao?"

"Đúng là có chút không được thoải mái, toàn bộ thôn này mang lại cho tôi một cảm giác không tốt cho lắm.....Cũng không biết nguyên nhân có phải là do quỷ quấy phá không." Việt Khê nhíu mày.

Hàn Húc đứng dậy, đi tới mở cửa sổ ra, bên ngoài có một cây hoa quế lớn, đang chớm nở hoa, một vài bông hoa quế nhỏ màu vàng nở hoa toả ra mùi hương thơm ngát, trên cành cây có một con chim toàn thân lông màu đen đang đậu ở đầu cành, nhìn thấy người vậy mà nó cũng không sợ hãi, nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Hứa Dụng thò đầu ra nhìn, giọng điệu không chắc chắn nói: "Con chim này lớn quá đi...."

Con chim này hơi giống con quạ đen, toàn thân đều là lông màu đen, mỏ sắc nhọn, mấy cái móng vuốt sắc nhọn đậu trên cành cây rất chắc chắn, nó đứng trên cây hoa quế, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn bọn họ.

Hàn Húc như đang suy nghĩ tới cái gì đó nói: "Nếu con chim này mổ xuống một cái, quả thật có khả năng mổ bay mất thịt."

Hứa Dụng bĩu môi nói: "Con chim này nhìn không được bình thường, nhìn nó rất giống quạ đen, mà mọi người đều nói quạ đen đại biểu cho cái chết, vậy con chim này đại biểu cho cái gì đây?"

Tần Song Song nói: "Lúc trước tôi có điều tra qua thôn Mễ, thôn này của bọn họ nổi tiếng nhất là gạo.....Hình như là mười mấy năm về trước, ngôi làng này dần dần được mọi người biết đến, hương vị gạo của họ vô cùng ngon, đánh vào khẩu vị không phân bón hoá học và không phun thuốc trừ sâu, nên lâu dần được mọi người chú ý đến, rất được mọi người hoan nghênh. Cũng có người lấy hạt lúa của thôn Mễ đi trồng thử, nhưng mà lại không trồng ra được hương vị giống như hương vị gạo của thôn Mễ, mọi người đều nói khí hậu của thôn Mễ rất tốt....."

Hàn Húc nhẹ giọng nói: "Tin tức hiện tại mà chúng tôi nghe được là, gạo của thôn Mễ, ngoài bù nhìn trong ruộng lúa, thì có người chết trên ruộng lúa, còn có đó chính là đứa nhỏ đã chết kia....Cùng với, chim!"

"Chim?"

"Không sai, là chim.... vô luận là đứa nhỏ đã chết kia, còn có người chết trên ruộng lúa, bọn họ đều có một điểm chung, đó chính là thịt trên người đều bị chim mổ hết đi. Con chim này, có lẽ là điểm mấu chốt."

Bốn người ngồi thảo luận một chút, trong đầu vô số suy luận, nhưng lại không có manh mối nào chắc chắn.

"Chờ đến ngày mai, chúng ta cùng nhau đi tìm mấy nhà có người chết nhìn xem, xem xem có tìm ra manh mối nào không." Việt Khê mở miệng nói, lời nói này ngay tức khắc đều được mọi người đồng ý.

Dù sao việc này cũng không có gấp gáp.

Chị Triệu nấu bốn tô mì bùng lên cho mọi người, mì này chính là loại mỳ đồng gói, phía dưới còn có một cái trứng luộc, bên trên là nước canh, mùi vị cũng không tệ.

"Chị Triệu, gạo ở thôn Mễ nổi tiếng như vậy, tại sao nhà chị lại thích ăn mì vậy?" Lúc chị Triệu sắp đi ra khỏi phòng, Hàn Húc đột nhiên hỏi.

Cơ thể chị Triệu cứng đờ, cô mở miệng, bình tĩnh nói: "Tôi là người phương Bắc, so với com thì tôi lại thích ăn mì ăn bánh bao gì gì đó hơn...."

Hàn Húc a một tiếng, cười tủm tỉm nói: "Tôi cũng thích ăn mì sợi hay bánh bao gì đó, cho nên thời gian sau, cần phải làm phiền chị Triệu nhiều."

Chị Triệu mơ hồ đáp lại, cô đi ra tới cửa, nhóm Việt Khê thấy cô cứng đờ đứng ngay tại chỗ.

"Chị Triệu, chị làm sao vậy?" Việt Khê hỏi.

Chị Triệu phục hồi lại tinh thần, như đang muốn che giấu cái gì nói: "Không có việc gì, mọi người ăn xong thì để chén đĩa ở chỗ đó đi, ngày mai tôi đến dọn dẹp."

Nói xong, cô vội vàng rời đi.

Mấy người Việt Khê đưa mắt nhìn nhau, đi ra tới cửa, đứng tại vị trí mà chị Triệu đã đứng ban nãy ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ở ngoài có cây ngô đồng bên trên có mấy con chim đang đậu ở đó. Mấy con chim đó bị bóng tối che giấu đi, chỉ có những đôi mắt của chúng đang lẳng lặng nhìn lại, cơ hồ hợp nhất với bóng tối làm thành một.

"Ăn mì đi rồi ngủ sớm một chút, cả ngày hôm nay mọi người đều mệt hết rồi."

"Được!"

Đóng cửa phòng lại, mấy con chim đậu trên cành cây nghiêng đầu đuổi mấy sợi lông của chúng cho gọn gàng rồi tung cánh bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Edit: Xoài

Beta: Qing Yun

Bởi vì ngồi trên xe nguyên một ngày, nhóm người Việt Khê hơi mệt mỏi, cho nên sau khi ăn xong mì bèn dẫn nhau đi ngủ.

Nông thôn không thể so với thành thị. Vào đêm, bốn phía cực kì yên lặng, ngay cả tiếng gió thổi qua nhánh cây cũng nghe được rõ ràng, thế nên bên ngoài vừa vang lên tiếng khóc của trẻ nhỏ, Việt Khê liền tỉnh giấc.

"Hu hu hu....."

Tiếng khóc trẻ nhỏ xuyên qua vách tường mỏng truyền vào tai, vô cùng bi thương, nghe vào buổi tối thật sự có chút rợn người.

Tần Song Song ngủ ở bên ngoài, lúc này không khỏi nhích lại gần bên người Việt Khê, thấp giọng nói: "Đứa trẻ nhà ai đang khóc vậy....."

Nghe một hồi, cô lại phát hiện có điểm không đúng, trong lòng căng thẳng, nói: "Sao tôi lại cảm thấy tiếng khóc này càng ngày càng gần chúng ta?"

Việt Khê nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tỏ ý bảo cô yên tĩnh.

Tần Song Song rõ ràng nghe được tiếng khóc kia từ xa đến gần, cuối cùng ngừng ở cửa phòng các cô. Tiếng khóc nghe càng rõ hơn, kèm theo tiếng có vật gì bị kéo trên mặt đất.

"Tí tách!"

Âm thanh giống như tiếng nước giọt trên mặt đất, người Tần Song Song cứng đờ, cô hơi quay đầu lại, thấy một bóng người nho nhỏ đứng bên mép giường, đôi phương như đang lẳng lặng nhìn chăm chú các cô.

Mây đen tản ra, trăng sáng rớt cuộc cũng vưon ra từ tầng mây phía sau, không chút nào keo kiệt tản ra ánh sáng sáng ngời, tia sáng xuyên qua khung cửa sổ giấy mờ một nửa, một luồng sáng rơi xuống mặt đất, đồng thời cũng soi rõ bóng người đang đứng trước mặt Tần Song Song.

"!"

Vừa nhìn thấy đối phương, Tần Song Song suýt chút nữa là thét chói tai.

Chỉ thấy ở mép giường các cô có một bóng thường thấp bé như đứa trẻ nhỏ. Ánh trăng soi rõ thân hình khô quắt, người giống như mất hết nước, teo lại và nhăn nhúm của nó.

Cái đầu to và cái khổ nhỏ như cây gậy càng khiến nó trở nên dị thường, giống như chỉ không cẩn thận một chút thôi cũng có thể khiến cái cổ bị gãy do không chịu nổi sức nặng của đầu. Tuy nhiên, đôi mắt to gần như lòi ra lại đang lảng lạng nhìn chăm chú vào hai người các cô.

Đứa bé nhìn chằm chằm vào Việt Khê và Tần Song Song, cũng không biết nhìn bao lâu, cậu mới chậm rãi xoay người rời đi, đồng thời trong tai Tần Song Song cũng truyền đến tiếng kim loại sắc bén kéo lê trên mặt đất, làm người ta ê răng.

Nhưng lúc đứa bé xoay người, Tần Song Song mới chú ý tới đồ vật trên tay cậu, đó là một thanh đao thật dài, như phát ra ánh sáng dưới trăng, đồng thời giống như có giọt nước từ thân đao nhỏ xuống.

Chờ quý hồn kia rời đi, Tần Song Song mới thở ra nhẹ nhàng, lúc này mới phát hiện chính mình toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Bật đèn lên, Việt Khê xoay người giường ngồi dậy, thấy chỗ mép giường có một vết máu lớn, còn có một vết trầy do đồ vật sắc bén quẹt qua, vết máu loang lổ từ cửa nhỏ tới mép giường.

Tần Song Song suy nghĩ nói: "Đó chính là lệ quý làm loạn ở trong thôn? Nhìn thân hình kia thì có lẽ là một đứa bé. Nhưng đáng về hơi kỳ lạ, không phải là bị ngã chết sao? Nhưng nhìn nó không giống bị ngã chết chút nào, mà em lại thấy nó giống bị con gì mổ hơn, người nó khá lồi lõm."

Việt Khê lẩm bẩm nói: "Chết như thế nào thì cơ thể sẽ bị như vậy?"

Ở dưới ánh trăng, rất nhiều thứ không nhìn được rõ ràng, rốt cuộc đáng về đứa bé kia như thế nào, hai người đều không biết được. Chỉ biết rằng thân thể đối phương cực kỳ khô quắt, giống như hơi nước trong cơ thể hoàn toàn bị bốc hơi hết, nhìn..... giống một khối thịt thối rữa không có nước.

Việt Khê đẩy cửa ra, cửa gỗ cũ kỹ phát ra tiếng kêu kẹt trong bóng đêm làm người ta ê răng, hơi lạnh trong không khí còn lưu lại mùi máu tanh nhàn nhạt.

"..... Không biết trong thôn lại có người nào gặp chuyện ngoài ý muốn." Việt Khê nói, trên tay đứa bé kia cầm theo cây đao to dính máu, chắc không phải máu của động vật bình thường.

Tần Song Song hỏi: "Chúng ta có nên đi ra ngoài xem thử không? Nói không chừng có thể phát hiện cái gì."

Việt Khê ngẩng đầu, thấy con chim đen trên cây ngô đồng đang lảng lạng nhìn chăm chú bọn họ, cô quay đầu lại, nói: "Vậy chúng ta ra ngoài xem một chút, đi gọi đám người Hàn Húc luôn."

Vừa nói xong, cánh cửa cách vách mở ra, Hàn Húc cùng Hứa Dụng đứng ở cửa, đương nhiên, Hứa Dụng như hận không thể trốn khuất sau lưng Hàn Húc.

Bốn người mở cửa lớn nhà họ Trịnh ra, bên ngoài ánh trăng như nước, bóng cây đung đưa, im ắng, ngay cả một côn trùng kêu cũng không có, khiến cho tiếng gió càng được phóng đại lên. Trên mặt đất, vết máu loang lổ từ cửa lan ra rất xa, đám người Việt Khê cầm di động chiếu sáng, đi theo vết máu về phía trước.

Đi đến một nửa, bọn họ lại thấy từ đường trong thôn lần nữa.

Trong bóng đêm, từ đường này giống như một người khổng lồ, lảng lạng mà đứng lặng ở nơi đó, giống như chỉ cần đến gần người nó sẽ bị bóng tối cắn nuốt.

"Từ đường này khiến tôi thấy rợn người....." Hứa Dụng chà xát cánh tay nổi da gà, con người cậu không chỉ có may mắn, trực giác còn rất chuẩn, giống như có đa trên người, đặc biệt nhạy bén với những thứ xung quanh.

Không có sự đồng ý của người trong thôn, bọn họ cũng không tự tiện đi vào. Tuy rằng rất tò mò về từ đường này, nhưng mấy người Việt Khê vẫn tạm thời giữ nguyên lòng hiếu kỳ.

Vết máu tới cửa từ đường thì hết, một vũng máu ở đó, giống như có người đứng ở chỗ này rất lâu, vết máu tí tách rơi xuống mặt đất, thấm vào đất, lan tràn ra một mảng.

"Chúng ta có nên vào xem chút không?" Hứa Dụng hỏi.

Hàn Húc nhìn xung quanh từ đường, trên đỉnh đầu có chim bay qua, cậu ngẩng đầu lên, thấy một con chim đậu trên cây bên cạnh từ đường, như suy tư gì nói: "Thôn này có không ít chim, ở đâu cũng có thể bắt gặp, thật giống như là..... Có người giám sát chúng ta thông qua những con chim này."

Da đầu Hứa Dụng tê dại vì lời của Hàn Húc, cậu nói: "Lời này của cậu cũng thật khủng bố....."

Hàn Húc cười một tiếng, nói: "Ai biết....."

Ánh mắt cậu đối diện với mắt con chim kia, như có thể xuyên thấu qua đôi mắt con chim nhìn ra người phía sau nó.

"Quác!" Giống như bị dọa sợ, con chim đen đột nhiên kêu một tiếng rồi vỗ cánh phành phạch bay đi.

"Chúng ta đi về phía trước đi, hiện tại đối với tình huống trong thôn cũng chưa nắm rõ, nếu phạm vào cái gì kiêng kỵ thì không hay." Hàn Húc đột nhiên mở miệng nói, ba người kia nhìn cậu một cái, cũng gật gật đầu.

Bốn người theo đường cũ trở về, ở phía sau bọn họ, một con đôi mắt khổng lồ ở trên từ đường mờ ra, rồi sau đó gần nó lại có đôi mắt màu đỏ khác trong bóng đêm hiện ra.

Vô số chim chóc vỗ cánh phành phạch bay tới, toàn bộ từ đường như bị loại chim màu đen này bao trùm, một khi chúng bay lên gần như sẽ có một loại cảm giác che trời.

Hàn Húc nhìn về phía sau, vẻ mặt như đang suy tư gì.

Đến khi trở lại nhà họ Trịnh, Việt Khê rốt cuộc ý thức được có gì không đúng, cô lẩm bẩm nói: "Thôn này thế mà lại không có nghe thấy tiếng chó sủa."

Ở nông thôn, rất nhiều nhà đều nuôi chó, vào ban đêm, dù người dân đều đi ngủ cả nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ nghe thấy tiếng gà gáy chó sủa. Tuy nhiên thôn Mễ lại không như vậy, từ khi bọn họ vào trong thôn, không nhìn thấy con chó nào, ngoại trừ gà vịt heo ra, không nhìn thấy động vật sống khác.

"Mọi người đều nói chó mèo có thể giao tiếp với người chết, nếu thôn này có chuyện gì mờ ám, sao có thể nuôi chó mèo chứ?" Hàn Húc thần nhiên nói.

Thời gian thật sự quá muộn, bốn người bọn họ cũng không nói thêm gì mà đi về phòng ngủ, một đêm không mộng寐. Ngày thứ hai, Việt Khê bị tiếng khóc bên ngoài đánh thức, một thôn riêng biệt, khi có chút động tĩnh, mọi nhà đều có thể nghe được rõ ràng, đừng nói đến tiếng khóc đau thương như vậy.

"Làm sao vậy?"

Bốn người sau khi rửa mặt, đi ra cửa, thấy xa xa một đám người đông nghịt vây quanh đồng ruộng, từ phía xa nhìn giống như từng con chim đen đậu ở trong.

Bốn người đến gần, liền ngửi thấy mùi máu.

"Ôe!" Có người nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức khó coi, nhìn không được che miệng lại đi sang một bên nôn.

Đám người Việt Khê chen vào, cuối cùng cũng thấy cảnh tượng bên trong.

Trong ruộng lúa, một thi thể người nằm đó, nhưng cũng không phải thi thể người hoàn chỉnh, bởi vì thân thể người này bị chặt ra tám phần, bị ném ở đây như đồ thừa, vết máu thấm vào đất đai khô nứt, tạo thành một mảnh đất sẫm màu. Chim chóc màu đen kết thành đoàn đậu xuống thi thể, cúi đầu mổ một cái là có thể mổ một lỗ trên cơ thể.

Việt Khê nhìn về phía những người khác, trên mặt các thôn dân mang theo nét sợ hãi cùng hoảng loạn, sắc mặt trắng bệch, bên trong giống như có một loại biểu cảm kỳ lạ.

"..... Trước tiên đuổi những con chim này đi đi, đừng để chúng mổ thi thể nữa." Việt Khê chớp mắt, mở miệng nói.

"Không được!" Cô vừa mở miệng, các thôn dân lập tức phản bác, ngay cả cân nhắc cũng không làm, dường như từ chối theo bản năng.

Trên mặt Việt Khê lộ ra nét nghi hoặc, cô nói: "Tại sao? Chẳng lẽ để mặc cho mấy con chim này mổ thi thể?"

Trong mắt các thôn dân hiện lên tia bối rối, lại nhanh chóng che dấu đi, có người mở miệng nói: "Dù sao cũng người đã chết, còn không bằng tận dụng vật bỏ đi, để cho Thần..... Khụ, để cho chim ăn."

Nghe vậy, sắc mặt Việt Khê sa sầm. Cô nhìn người phụ nữ ở bên cạnh che mặt khóc thút thít, đôi phương khóc thê lương như vậy, nhưng đối với lời của các thôn dân, lại không có bất kỳ ý kiến phản đối gì. Xem ra, người phụ nữ này cũng đồng ý với ý kiến các thôn dân.

Thật là quái lạ!

Bốn người lách ra ngoài, Việt Khê nói: "Với người bình thường thì thi thể của người thân là không thể xâm phạm, nhưng người dân thôn Mễ lại trái ngược hoàn toàn. Đối với bọn họ, người chết đi bị chim chóc ăn, vẫn tận dụng được đồ bỏ đi..... Những con chim kia khẳng định có ý nghĩa không tầm thường đối với bọn họ, thậm chí bọn họ còn có một loại thành kính đối với nó."

"..... Người kia giống bị người khác dùng dao chém chết. Còn nhớ con quý tới hôm qua không? Trong tay con quý kia cầm một thanh đao, bên trên còn nhỏ máu, có khả năng người ra tay chính là nó." Tần Song Song xem rất kỹ.

Hứa Dụng đã nôn ở bên cạnh, nghe vậy nói: "Em còn quan sát rõ ràng đến như vậy cơ à....."

Tần Song Song nói: "Không phải là người chết sao, có gì phải sợ? Dù là một dấu vết nhỏ chúng ta cũng không thể bỏ sót, nói không chừng đó chính là mấu chốt giải quyết sự việc."

Hàn Húc đột nhiên mở miệng nói: "Mọi người chú ý tới lời bọn họ nói không, thôn trưởng và với những người khác đều nhắc tới một thứ, đó chính là thần..... Lê nào là Thần? Thần trong các vị thần....."

Những người khác nhìn về phía cậu.

"Ngày hôm qua tôi hỏi thôn trưởng, vì sao hạt thóc của bọn họ phát triển tốt như vậy, ông ta buột miệng thốt ra, còn không phải bởi vì chúng tôi có thần..... Có thần gì, là có thần phù hộ? Còn có lời nói vừa nãy của các thôn dân, không bằng để thần ăn nó..... Cái này làm cho tôi có một liên tưởng không tốt lắm, có lẽ người thôn này thờ một vị thần." Hàn Húc nhàn nhạt nói.

Tần Song Song nhú mày, nói: "Nhưng thôn này quả thực có lệ quỷ làm loạn, tối hôm qua chúng ta cũng thấy..... Đáng về đứa bé kia, còn cả lệ khí rất nặng, nhìn là biết nó đã giết không ít người rồi."

"A, cảm giác càng ngày càng rối loạn....." Hứa Dung vỗ đầu, cảm thấy dung lượng não mình không đủ dùng.

Việt Khê liếc nhìn những con chim đen đậu ở xung quanh. Từ khi bọn họ đi vào thôn, nơi nơi đều có thể thấy loại chim này.

"Chúng ta tới nhà xây ra chuyện xem một chút đi....." Cô nói.

Đứa trẻ đã mất họ Trương, tên thật là Thạch Đầu. Nhà họ Trương ở giữa thôn, một nhà năm nhân khẩu, nhà họ Trương còn có một bé gái nhỏ, mới sinh không bao lâu, còn trong tã lót. Bởi Thạch Đầu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gia đình dù mới vừa chào mừng thành viên mới, nhưng không có tí vui mừng nào, mỗi một người nhìn qua đều trầm lặng nặng nề.

Lúc mấy người Việt Khê tới cũng gặp mấy người nhìn quen mắt, đều là người tham gia khảo sát lần này.

"Mấy người muốn hỏi cái gì?" Ba Trương sắc mặt mệt mỏi, sống lưng cong cong, cả người như bị áp lực đè xuống.

Việt Khê đột nhiên mở miệng nói: "Tối hôm qua chúng tôi thấy một đứa trẻ....."

Nghe vậy, Việt Khê chú ý tới ánh mắt ba Trương lập tức giật giật.

"..... Đứa bé kia đáng người khô gầy, da thịt khô quắt, giống như phơi nắng dưới ánh mặt trời trong thời gian dài. Không chỉ có thế, trên người đứa bé còn không có khối da thịt lành lặn nào, thân thể hình như đã bị ria thịt, có thể là chim..... Bởi vậy, trên người gồ ghề lở lổ. À, đúng rồi, trên cổ đứa bé còn treo một cục đá..... "

"Là Thạch Đầu, là Thạch Đầu của tôi!"

Việt Khê nói còn chưa xong, liền thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù từ trong phòng vọt ra, cô lao tới bắt lấy bả vai Việt Khê, truy hỏi: "Cô thấy nó ở đâu? Cô thấy Thạch Đầu của tôi ở đâu?"

Ba Trương vội vàng đuổi tay ôm lấy cô, nói: "Sao em lại đi ra? Mau đi vào nghỉ ngơi!"

Trên mặt người phụ nữ thoáng hiện vẻ điên cuồng, sắc mặt ửng hồng không bình thường, cô đẩy ba Trương ra, nói với giọng chói tai: "Tôi biết, là các người..... Là những người này đã hại chết Thạch Đầu của tôi! Là các người, là các người lấy nó đi tế thần. Nó còn nhỏ như vậy, các người sao lại..... Hu hu hu!"

Ba Trương xông lên che miệng cô lại, cường chế ôm người vào trong phòng. Rất nhanh, trong phòng truyền ra tiếng thét chói tai, sau đó là tiếng trẻ con gào khóc.

Một lúc sau, đám người Việt Khê mới thấy ba Trương từ trong phòng đi ra, tinh thần uể oải hơn rất nhiều so với vừa rồi, như trong nháy mắt có cái gì mọc rễ thân thể, sống lưng càng thêm cong.

"Tôi vừa nghe chị nhà nói đến tế thần? Tế thần gì vậy? Thôn các người còn tin thần sao?" Việt Khê giống như vô tình mở miệng.

Ba Trương cười khổ một chút, nói: "Tế thần gì chứ, mọi người đừng nghe vợ tôi nói lung tung, sau khi con của chúng tôi chết, cô ấy có hơi điên dại, mỗi ngày la hét chúng tôi hại Thạch Đầu, nhìn ai cũng cảm thấy là người xấu. Thế nhưng Thạch Đầu là ngã chết. Ngày đó ở trên núi, đột nhiên đổ mưa, nó không chú ý, liền từ trên núi ngã xuống..... Núi kia cao như vậy, chờ tới lúc chúng tôi đi xuống tìm, nó đã sớm mất mạng, thịt trên người đều bị chim mổ hết..... "

Nói xong lời cuối cùng, ba Trương đường đường một người đàn ông trời đập đất, cũng nhìn không được rơi lệ đầy mặt.

Ba Trương nhìn Việt Khê, nhỏ giọng hỏi: "Cô thấy nó hiện tại là dạng gì? Có phải nó oán hận chúng tôi không? Oán hận tôi không quan tâm nó?"

Việt Khê trầm mặc trong chốc lát, nói: "Sắc trời quá tối, tôi không thấy rõ dáng vẻ của đứa bé..... Chỉ là, lúc chúng tôi thấy đứa bé, trong tay nó kéo một thanh đao, mà hôm nay, trong đất ruộng lúa xuất hiện một thi thể bị chém đến không nhìn ra hình người."

Ba Trương há miệng thở dốc, vẻ mặt vừa tựa như khóc lại tựa như cười, lẩm bẩm nói: "Đầy đủ là báo ứng....."

Đám người Việt Khê rời nhà họ Trương, rồi tới những hộ gia đình bị quỷ hại chết người hỏi thăm tin tức, thái độ đối phương đối Thạch Đầu cực kỳ ác

liệt, trong mắt lóe ra tia ác độc, không ngừng nói ra lời chửi rủa.

"Đưa nhò kia, lúc còn sống có tiếng nghịch ngợm, đã chết thành quỷ còn tiếp tục gieo họa cho mọi người..... Đáng thương cho chồng tôi bị nó giết hại....." Ánh mắt người phụ nữ đang nói chuyện nóng bỏng nhìn đám người Việt Khê, bà ta nói: "Tôi biết các người được trưởng thôn mời đến để giải quyết nó, các người có bản lĩnh kia thì nhanh xử lý nó đi, đừng để nó làm loạn nữa."

Việt Khê đột nhiên hỏi: "Dì có biết phần mộ của Thạch Đầu ở nơi nào không? Chúng tôi muốn đến mộ phần nhìn xem."

Người phụ nữ chỉ mong bọn họ nhanh giải quyết con quỷ này, trực tiếp dẫn đường cho bọn họ ở phía trước, đưa tới mộ của Thạch Đầu.

Đó là một ngôi mộ mới, bốn phía không có cỏ dại, sạch sẽ, một con chim đen đậu trên bên trên, thấy người cũng không sợ mà chỉ nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Người phụ nữ thấy con chim này, vẻ mặt khoe khoang ban đầu biến mất, ánh mắt hơi co rúm lại. Tất cả những thay đổi này, Việt Khê cũng nhìn vào trong mắt.

*

Dùng thời gian hai ngày hồi thăm tình huống ở trong thôn rõ ràng, phát hiện thôn càng thêm kỳ bí.

"..... Đến bây giờ, trong thôn đã chết mười hai người, dù đã chết nhiều người như vậy, thái độ các thôn dân lại có chút kỳ quái, bọn họ quả thực sợ hãi, nhưng trong sự sợ hãi lại còn có dụng ý khác."

"Mọi người có chú ý tới không, chúng ta ở trong thôn đi dạo lâu như vậy nhưng lại chưa gặp mấy đứa trẻ, chỉ nhìn thấy người trưởng thành và các cụ già."

"Còn có ở nhà họ Trương, chị Trương nói té thần..... Té thần là cái gì? Té vị thần nào? Tuy anh Trương nói chị Trương điên rồi, nhưng tôi lại cảm thấy không hẳn vậy."

Hàn Húc lấy ra giấy bút, viết ra từng tin tức hiện tại bọn họ biết.

"Đầu tiên là đứa trẻ chết đi, Thạch Đầu!"

"Sau khi Thạch Đầu chết, ma quỷ trong thôn bắt đầu lộ hành, cũng bắt đầu thường xuyên có người chết..... Nếu nói những người này đều bị Thạch Đầu giết, vì sao Thạch Đầu muốn giết bọn họ?"

Cậu vẽ một dấu chấm hỏi ở giữa Thạch Đầu cùng người chết đi, nói: "Thạch Đầu giết chết bọn họ, thi thể người chết đi bị chim mổ, nhưng các thôn dân không chỉ không tức giận tức giận, họ còn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Nói cách khác, ở trong lòng các thôn dân, những con chim này có vị trí rất quan trọng, quan trọng đến nỗi làm cho bọn họ cảm thấy thi thể người chết bị chim mổ, cũng là tận dụng vật bỏ đi....."

"Mà quan trọng nhất là Thạch Đầu chết..... Thạch Đầu chết như thế nào? Theo lời chị Trương là té thần, vị thần này lại là gì?"

Hàn Húc vẽ ra một cái mũi tên ở trên tên Thạch Đầu, mũi tên chỉ hướng một chữ, "Thần".

"Thôn này thật sự kỳ lạ, té thần cái gì..... Chẳng lẽ, bọn họ còn đem trẻ con đi té thần? Vậy đứa trẻ bị té thần kia chính là Thạch Đầu? Sau khi Thạch Đầu chết, trong lòng nó tràn ngập oán hận, cho nên quỷ hồn bắt đầu làm loạn, bắt đầu tàn sát người trong thôn?" Hứa Dụng nói đến đây, cả người nhin không được run lên, lẩm bầm nói: "Là thần gì mà yêu cầu mọi người lấy trẻ con đi hiến tế?"

"Mặc kệ là thần gì, đều không phải là chính thần, mà là tà thần, là quái vật!" Trên mặt Việt Khê hiện lên vẻ chán ghét, cô nói: "Từ khi đi vào thôn này, tôi cảm giác được trong thôn này phiêu tán mùi máu buồn nôn, như bao trùm toàn bộ thôn, bên ngoài thôn bao trùm một lớp sương máu, thôn này nhất định còn có bí mật khác."

"Thần sao?" Hàn Húc cười khê một tiếng, nói: "Nếu là có thần, ngay khi chúng ta bước vào thôn này, nó hẳn đã theo dõi chúng ta, nói không chừng, hiện tại nó ở nơi nào đó lảng lảng nhìn chúng ta."

Cậu quay đầu đi, nhìn chim đen trên cây ở ngoài phòng, loại chim này ở bất cứ lúc nào chỗ nào, đều có thể thấy ở bên người bọn họ, giống như không có lúc nào không giám thị bọn họ.

Đây là đôi mắt của thần kia?

"Chẳng qua mọi thứ đều chỉ là suy đoán của chúng ta, muốn xác minh chúng là thật hay không, chúng ta còn cần một ít đồ vật khác. Chủ yếu, chính là muốn nhìn thi thể Thạch Đầu, xem nó rốt cuộc là chết như thế nào." Hàn Húc nhẹ nói.

"Xem thi thể?" Thân hình Hứa Dụng đột nhiên cứng đờ, anh không thể tin nhìn Hàn Húc, ngạc nhiên nói: "Không phải là cậu muốn đi đào mộ chứ?"

Hàn Húc cười tùm tùm nói: "Đương nhiên, đây là phương pháp trực tiếp nhất."

Hứa Dụng: "....."

Hiện tại hồi hận có còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Editor: Heo Lười

Vào buổi tối, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, bốn người Việt Khê mở cửa nhà họ Trịnh đi ra ngoài, đi lên núi tìm ngôi mộ đá. Ngôi mộ đá này còn nhỏ, có thể nhìn ra người mất khi còn nhỏ, có rất nhiều địa phương có phong tục, nếu đứa nhỏ bị chết non, thì sau khi chết không được nhập vào phần mộ tổ tiên. Cũng không biết có phải là vì nguyên nhân này hay không, mà ngôi mộ đá này chôn cách thôn rất xa, bị chôn ở giữa núi.

Hứa Dụng chà xát hai cánh tay, nói: "Thật là yên lặng quá đi...."

Một đường đi thẳng tới ngôi mộ, không nói gà gáy hay chó sủa, ngay cả tiếng chim cũng không có, yên lặng đến rợn hết cả người.

Hàn Húc cầm lấy xẻng trong tay, nói: "Nhân lúc trời còn chưa sáng, nhanh chóng đào ngôi mộ này lên đi."

Ngôi mộ đá này chôn không được bao lâu, bùn đất bên trong còn chưa có cứng lại, cho nên đào lên rất nhanh, đại khái đào khoảng tầm một tiếng đồng hồ, Việt Khê cảm giác được cái xẻng trên tay mình đụng phải vật gì cứng, phát ra một tiếng vang trầm đục.

".....Đào được rồi."

Phủi sạch đất cát và đá đi, phía dưới liền lộ ra một cỗ quan tài nhỏ, quan tài màu đen dài chừng một mét, được chôn sâu dưới lòng đất.

"Mở ra xem thử xem..."

Nắp quan tài được mở ra, lộ ra vật nằm bên trong.

Hứa Dụng có chút sợ hãi, lấy tay che mặt mình lại, chờ nửa ngày cũng không nghe thấy người bên cạnh lên tiếng mới chậm rãi mở mắt nhìn qua khe hở giữa các ngón tay, đến lúc thấy rõ được đồ vật bên trong quan tài, hắn buột miệng thốt ra nói: "Sao lại trống không vậy?"

Chỉ thấy bên trong chiếc quan tài nhỏ để một ít quần áo của con nít, bên cạnh là một hình nhân bằng rom. Ngoại trừ mấy cái đó ra, thì không có gì bên trong đó nữa, ngay cả thi thể cũng không có.

Việt Khê lẩm bẩm nói: "Ngôi mộ này chỉ có chôn quần áo và di vật....."

Nói chung, có một số người sau khi chết không tìm thấy xác, thì sẽ lấy quần áo của người đó bỏ vào quan tài chôn xuống thành một ngôi mộ để cúng bái, ngôi mộ này cũng giống như vậy, dùng quần áo và di vật thay thế xác chết.

"Nhưng mà họ chỉ nói Thạch Đầu trượt vách núi ngã chết, chứ không nói là đã tìm thấy xác.....vậy xác của đứa nhỏ đâu rồi?" Về mặt của Tần Song Song có chút nghiêm trọng.

Bốn người đắp lại ngôi mộ, men theo đường cũ trở về, Hứa Dụng lẩm bẩm nói: "Đêm hôm khuya khoắt chạy đi đào trộm mộ, mà cái gì cũng không đào được. Rốt cuộc xác của Thạch Đầu đang ở đâu? Rõ ràng lập mộ cho nó, nhưng xác của Thạch Đầu lại không có ở trong quan tài?"

"Không phải chúng ta không thu hoạch được cái gì, ít nhất chúng ta cũng biết được xác của Thạch Đầu không có ở trong mộ..... Nếu chúng ta đã biết được việc này, chúng ta có nên đi hỏi người nhà họ Trương, hỏi bọn họ rốt cuộc xác của Thạch Đầu đang ở đâu?" Tần Song Song nghi hoặc nói.

Lúc này Hàn Húc mở miệng nói: "Trước không nói đến chuyện người Trương gia có trả lời vấn đề này hay không, cho dù bọn họ có trả lời cho chúng ta, bọn họ cũng sẽ có rất nhiều lý do.....Không phải có nhiều chỗ cũng có phong tục giống vậy sao? Đứa nhỏ chưa trưởng thành mà chết sớm, không nên chôn, nói không chừng ở thôn Mễ cũng có phong tục này. Nhưng mà, ba mẹ đứa nhỏ thương tiếc con mình, không muốn nó trở thành cô hồn dã quỷ, cho nên đã lập cho nó một ngôi mộ đem quần áo và di vật của nó để vào bên trong quan tài chôn xuống ngôi mộ."

"Vậy hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ? Chẳng lẽ manh mối duy nhất cứ như vậy bị chặt đứt! Còn có thần linh của thôn Mễ này nữa, đó lại là cái gì?" Hứa Dụng cảm giác não của mình không đủ dùng.

Việt Khê nói: "Thật sự là không còn cách nào, tôi nghĩ chúng ta nên đi đến từ đường trong thôn nhìn xem. Người ở thôn Mễ này rõ ràng rất kính sợ nó, chỉ cần nhắc đến là bọn họ như hận không thể quỳ xuống bái lạy. Khả năng bên trong có thứ mà chúng ta muốn biết."

Hứa Dụng nhũn mảy nói: "Cái từ đường kia, quả thật cho tôi một cảm giác rất không thoải mái."

Nói xong, cậu quay đầu, đập vào mắt chính là con bù nhìn ở ngoài ruộng lúa, cả người cậu giật nảy lên, sau đó nghi hoặc hỏi: "A, tôi nhớ rõ lúc này ở ruộng này không có bù nhìn, bây giờ tự dưng xuất hiện, làm tôi sợ muốn chết."

Tần Song Song quay đầu nhìn thoáng qua, nói: "Anh Hứa, lá gan của anh còn nhỏ hơn gan mèo. Chỉ là một con bù nhìn thôi mà, sao lại dọa anh thành thế này?"

Hứa Dụng có chút không phục, con người cậu vốn thật sự sợ quỷ nên không thể nào tìm được lời phản bác lại.

Nghĩ như vậy, cả người cậu xui xuống.

"Há? Đó không phải là chị Triệu sao?" Bọn họ đi đến trước cửa nhà họ Trịnh thì thấy một bóng người lén lút từ trong nhà đi ra, trong tay còn xách theo một cái rổ, vừa nhìn, người nọ đúng là chị Triệu.

Việt Khê nghi hoặc, nói: "Đã trễ thế này, chị Triệu còn muốn đi đâu? Nếu không chúng ta đi theo sau xem thử xem?"

Bốn người đi theo phía sau của chị Triệu, thấy chị ta quen đường một đường thẳng lên trên núi mà đi, sau đó đi vào một mảnh đất trống, chỉ thấy phía trên mảnh đất trống đó, đều chỉ chít những ngôi mộ nhỏ, chỉ nhìn một cái, quả thật khiến cho da đầu người ta tê dại.

"Đây là mộ à..... Đêm hôm khuya khoắt như vậy, chị Triệu đi đến chỗ này để làm gì vậy?"

Chị Triệu đi đến trước một ngôi mộ rồi lấy đồ trong giỏ ra, đều là những món dùng để cúng bái, nào là nhang đèn tiền giấy linh tinh. Chị ta đốt nhang, cúi người bái lạy, chỉ một lát sau, giống như không nén được bi thương, chị ta ôm mặt khóc nức nở ở trước ngôi mộ, tiếng khóc từ trong cổ họng phát ra, căn bản không thể nào kiềm nén được nữa.

"Ngôi mộ này có quan hệ thế nào với chị Triệu? Khóc thương tâm đến vậy...." Tần Song Song thì thầm nói.

"Là con chị ấy!" Việt Khê bình thần mở miệng, đối mặt với ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của đám Tần Song Song, cô giải thích nói: "Chị Triệu từng nói mình là người phương Bắc, nói cách khác, chị ấy vốn không phải là người ở trong thôn này, mà là kết hôn mới đến đây ở. Chuyện này cũng đồng nghĩa với việc chị ấy không có người thân nào trong thôn. Mà hiện tại, chồng của chị ấy khỏe mạnh, vậy thì còn người nào có thể khiến chị ấy chạy đến đây khóc ngay giữa đêm như vậy? Người như thế, tôi chỉ có thể nghĩ đến đứa con ruột thịt của chị ấy mà thôi."

Hàn Húc nhẹ giọng nói: "Khi chúng ta ở trong thôn cũng không thấy được mấy đứa nhỏ, xem ra toàn bộ mấy đứa nhỏ trong thôn đều ở tại chỗ này rồi....."

Nghe vậy, Hứa Dụng nhìn mảnh đất trước mặt có đầy những ngôi mộ lớn nhỏ này, cả người lập tức cảm thấy sợ hãi.

Những ngôi mộ ở chỗ này nếu đếm cũng có đến hơn một trăm ngôi mộ, nếu nói đây đều là những đứa trẻ trong thôn này, vậy thì sự việc này đáng sợ đến mức nào.

Ngày thứ hai, lúc nhóm Việt Khê đi ăn cơm, quả nhiên thấy đôi mắt chị Triệu còn hơi đỏ.

Hàn Húc đột nhiên mở miệng hỏi: "Chị Triệu, chúng tôi đến nơi này đã lâu như vậy cũng chưa từng thấy con của chị, con chị đi học ở bên ngoài à."

Nghe vậy, cả người chị Triệu cứng đờ, biểu cảm trên mặt gần như không duy trì được.

Hàn Húc cười, giả vờ như không để ý đến vẻ mặt cứng đờ của chị ta, giống như chỉ thuận miệng hỏi: "Lần trước tôi nhìn thấy trong nhà có đồ chơi của con nít, chắc con của chị là con gái nhì, nhất định là một cô bé rất dễ thương đáng yêu...."

Nghe vậy, ngay lập tức trong mắt chị Triệu rung rung, chị quay lại, nâng tay tùy tiện lau nước mắt đi, chậm chạp nói: "Con của tôi, đã mất rồi."

Hàn Húc ra vẻ sững sốt, ngạc nhiên nói: "Tôi.....Tôi không biết, thật sự xin lỗi chị."

Chị Triệu lắc lắc đầu không để bụng, nói: "Không có việc gì, đều là việc đã xảy ra rất lâu, chúng tôi đều quen rồi. Thậm chí ngay cả đáng về trước kia của con bé như thế nào, tôi cũng quên mất rồi."

Bên trong phòng, chồng chị Triệu ngồi một bên trầm mặc, không biết đang nghĩ đến việc gì, anh ta thờ dãi một hơi. Nhóm Việt Khê ở Trịnh gia lâu như vậy, rất ít khi nào nghe thấy người chồng này nói chuyện, cảm thấy sự tồn tại của anh ta vô cùng thấp, mọi người gần như quên luôn việc có sự hiện diện của anh ta ở đây.

".....Nếu con bé còn sống, có lẽ cũng đã học đến lớp 10 rồi." Chị Chu lẩm bẩm nói, trong mắt hiện lên sự bi thương.

Hàn Húc mở miệng, đang muốn hỏi thêm gì đó, lại thấy cổ tay mình bị người nắm lấy, cậu quay đầu lại, thấy Việt Khê lắc đầu với cậu. Cậu cười cười, xoay tay lại cầm lấy tay của cô, rũ mắt không nói thêm gì nữa.

Thật là, lúc này mới là thời cơ tốt nhất để hỏi mọi chuyện, chị Triệu đang nhớ đến con gái của mình, đây là thời điểm chị không phòng bị nhất, nói không chừng có thể lộ ra một chút thông tin gì đó.

Sư phụ à! Cô thật sự quá dễ mềm lòng!

Bốn người vừa ăn com xong, thì đúng lúc có người đến tìm bọn họ, đó chính là Hàn Từ Tuyết.

"Có người bị mất tích!" Hàn Từ Tuyết vừa đến liền thông báo tin tức này cho bọn họ.

"Mất tích?"

"Người cùng đi đến đây sát hạch, là một cô gái, người ở cùng cô ấy nói, từ ngày hôm qua cô ấy đã không thấy cô gái kia nữa. Đến bây giờ thì đã mất tích được hai mươi bốn giờ."

"Đi vào trong thôn tìm chưa?"

"Tìm rồi, nhưng không tìm thấy.... Tôi đã tính cho cô ấy một quẻ, là quẻ đại hung, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều."

Hàn Húc hỏi: "Người ở trong thôn nói như thế nào."

Hàn Từ Tuyết lạnh lùng nói: "Ma quỷ quấy phá..... bọn họ nói là do con quỷ kia làm."

Việt Khê lắc đầu, nói: "Không giống..... con quỷ kia rất hung dữ, quả thật giết không ít người, nhưng mà dường như nó cũng không có nhiều ác ý đối với chúng ta. Nói cách khác, nếu nó muốn giết thì nó đã sớm ra tay khi nó chạy vào phòng của chúng tôi rồi, nó chỉ muốn giết người ở trong thôn thôi."

"Vậy cô gái bị mất tích kia..."

Hàn Húc cười nói: "Không bằng cô Hàn nói cho chúng tôi biết tin tức mà hiện tại cô có được, ở trong thôn này lâu như vậy, chắc chắn là cô Hàn cũng thu hoạch được không ít tin tức rồi chứ. Đương nhiên, ở chỗ chúng tôi cũng có một ít phát hiện, hay là, chúng ta cùng nhau trao đổi tin tức đi."

Hàn Từ Tuyết ngồi xuống, cô nói: "Tôi biết được một việc, hơn năm mươi năm về trước, chắc khoảng chừng năm 1967, khi đó ở thôn Mễ gặp phải nạn đói, năm đó, mọi người đều ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Nhưng mà đến năm 68, thôn Mễ xảy ra biến hoá, sản lượng lúa của thôn bọn họ trông được rất cao, năm đó bọn họ được mùa, cũng đương nhiên giải quyết được nạn đói của thôn.....Tôi không biết, trong một năm này rốt cuộc trong thôn Mễ đã xảy ra việc gì, nhưng mà tôi nghĩ, ngoại trừ cái viên đá quý đang làm loạn kia ra, còn có một thứ khác ở đây, năng lượng của thứ đó thậm chí còn mạnh hơn viên đá quý rất nhiều, nó che chở toàn bộ thôn Mễ, làm cho thôn Mễ mùa màng bội thu...."

"Tục ngữ có câu, thiên hạ không có bữa ăn nào không phải trả tiền, tôi nghĩ, những người ở thôn Mễ nhất định là đã trả một cái giá rất lớn." Hàn Từ Tuyết nghiêm túc nói, lần đầu tiên, cô cảm giác được có việc rất khó để giải quyết.

Thậm chí cô còn có một dự cảm, sự việc lần này, nếu xử lý không tốt, tất cả bọn họ đều sẽ gặp họa ở chỗ này.

Nghe thế, Hàn Húc cười nói: "Tôi nghĩ, chúng tôi biết cái giá lớn mà thôn Mễ phải trả là cái gì.....Hai ngày nay chúng tôi đã đi một vòng xung quanh thôn này, thì phát hiện người trong thôn này rất ít, hơn nữa còn có rất nhiều người già, còn trẻ con hầu như rất ít, duy nhất có một số ít, là do mới sinh không được bao lâu. Tôi nghĩ điều kiện mà những người trong thôn này muốn được bảo hộ đó là phải đem ít nhất là một đứa nhỏ hoặc nhiều hơn để tế thần linh."

"Tế thần linh?" Hàn Từ Tuyết miệng lẩm bẩm nói ra hai từ đó.

"Ban đầu, cái thứ gọi là thần linh này hãy còn nhỏ, cho nên vật phẩm hiến tế yêu cầu cũng không nhiều, đại khái chỉ cần một đứa nhỏ là đủ.....Nhưng mà, theo thời gian sức mạnh của nó ngày càng tăng mạnh hơn, thì nó lại càng yêu cầu vật phẩm hiến tế nhiều hơn. Cho đến hiện tại, ở đây không thể nào đáp ứng nổi yêu cầu của hần nữa, cho nên, những người dân ở thôn này không thể không nghĩ ra biện pháp. Dưới tình huống như vậy, người dân ở thôn này lựa chọn dùng người ở bên ngoài thành vật hiến tế....." Hàn Húc thông thả nói.

"Người bên ngoài?" Về mặt Hứa Dụng như vừa tỉnh mộng, chỉ vào chính mình nói: "Người bên ngoài trong miệng của cậu, không phải chỉ là chúng ta chứ?"

Hàn Húc nhẹ giọng nói: "Tu giả có khả năng sẽ làm tăng sức mạnh của vị thần linh kia, khẳng định tốt hơn rất nhiều so với người bình thường, hiện giờ chúng ta như con ba ba nằm trong rọ, vị thần kia, đang dùng đôi mắt của chính nó, chăm chăm nhìn chúng ta!"

Cậu quay đầu, lẳng lặng nhìn chăm chú mấy con chim màu đen trên cây kia.

"Cái đứa nhỏ gọi là Thạch đầu, trên người khẳng định có gì đó đặc biệt, thế nên vị thần kia mới không thể cắn nuốt được linh hồn của nó.....Trước tiên chúng ta cứ nên đi tìm cho ra đứa bé tên Thạch đầu này đi."

Mà ở ngày thứ ba sau khi cô gái kia mất tích, lại có thêm một người bị biến mất. Chuyện này khiến mọi người không khỏi hoảng loạn, có người thậm chí là hét muốn rời khỏi chỗ này, nhưng mà cho đến thời điểm hiện tại bọn họ mới phát hiện ra, con đường để đi ra khỏi thôn này không thấy nữa, cho dù bọn họ có đi như thế nào đi chăng nữa, đến cuối cùng đều sẽ quay lại trở lại bên trong thôn này.

"Xảy ra chuyện gì, rốt cuộc chuyện này là như thế nào đây?" Lại một lần nữa đứng trước cửa thôn, có người rốt cuộc không giữ được bình tĩnh nữa, ôm đầu kêu to.

Giống như lúc bọn họ đi vào bên trong thôn này, thôn Mễ vẫn xinh đẹp và yên tĩnh. Nhưng mà hiện tại, đã gặp phải tình huống như vậy, tuyệt đối không có ai cảm thấy nơi này đẹp chỗ nào hết, chỉ cảm thấy thôn giống như nơi trú ẩn của dã thú, ngay khi bọn họ đi vào, lập tức sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

Cách đó không xa, một con chim màu đen đang đậu trên thân một con bù nhìn, ánh mắt lẳng lặng nhìn những người đang bị sợ hãi bao trùm, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, có cả thương hại cũng có sự vô tình lạnh lẽo bên trong.

Không khí trong làng trở nên vô cùng tồi tệ. Trái ngược với sự hoảng sợ của những người từ bên ngoài, tâm trạng của những người trong thôn lại rất bình tĩnh. Bọn họ vẫn giống như trước, mặt trời mọc thì ra đồng, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi.

Thôn trưởng lấy cái nón ở trên đầu xuống, nhìn lên mặt trời phía trên đỉnh đầu, miệng lầm bầm nói: "Lại trôi qua thêm hai ngày nữa, thì có thể thu hoạch lúa rồi."

Mà dưới tình huống như vậy, không ai chú ý đến, bù nhìn trên ruộng càng ngày càng nhiều hơn, lúc bọn họ mới đến đây, trên ruộng chỉ có hai ba con bù nhìn, nhưng mà hiện tại đã tăng lên bảy tám con rồi. Nhưng mà, tình hình như vậy, lại không có vài người phát hiện ra việc này, ngoại trừ Việt Khê và Hàn Húc.

Ban đêm ở thôn Mễ vô cùng yên tĩnh, yên lặng đến mức giống như ở thôn Mễ không tồn tại một sự sống nào hết.

Việt Khê và Hàn Húc đi ra khỏi nhà họ Trịnh, trực tiếp đi đến ruộng lúa. Hạt lúa đã chín vàng, những bông lúa trĩu nặng ngả nghiêng, khi chạm vào phát ra âm thanh xào xạc, bông lúa có chút châm chích, chạm vào làn da, làm người ta cảm thấy hơi ngứa.

".....Một con bù nhìn nổi bật như vậy, mà không ai để ý đến." Việt Khê ngẩng đầu nhìn con bù nhìn trước mắt, nhìn từ xa thì không cảm thấy gì, đến gần để nhìn, thì lại phát hiện con bù nhìn cực kỳ cao lớn, phía dưới có một cái cọc chống đỡ, có tay có chân. Nhìn kỹ lại, vậy mà giống y như một người trưởng thành.

Hàn Húc nói: "Có thể là do thần linh kia che mắt của tất cả mọi người, làm cho mọi người không có cảm giác được bù nhìn xung quanh đây đã tăng lên."

"Đến đây, để tôi nhìn xem rốt cuộc những con bù nhìn này được làm từ cái gì...."

Kéo bù nhìn ra, chỉ thấy bên trong vậy mà có một cái quan tài nhỏ của trẻ em, nói đúng hơn, đó là một đứa nhỏ chết đã lâu.

Cho dù là đã chết, nhưng hai mắt nó mở rất to, cơ thể của nó gầy gò, cũng không biết là đã ở trong mảnh ruộng này dầm mưa dãi nắng bao lâu rồi, nước trong cơ thể đều bị bốc hơi hết, hiện tại chỉ còn lại một cái xác khô héo.

Việt Khê lầm bầm trong miệng: "Đây là đứa nhỏ bị bắt đi hiến tế..."

Cô đứng dậy, nhìn về hướng từ đường đang ẩn trong bóng tối. Ban đêm, toà nhà rộng hơn rất nhiều so với những ngôi nhà khác, nó giống như một con quái vật to lớn.

Nhìn vô cùng đáng sợ và hung dữ.

"Chúng ta cùng nhau đi vào trong từ đường xem thử xem, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì thần linh kia, hẳn là ở bên trong đó..." Nói rồi, cô chần chờ nhìn Hàn Húc, suy nghĩ xem có nên đưa cậu đi cùng hay không.

Nói như thế nào thì, đó cũng là "Thần linh", cho dù là tà thần, thì sức mạnh của nó so với ma quỷ cũng không giống nhau.

Việt Khê cũng chưa từng gặp qua tình huống như thế này, nên cũng không biết khi vào bên trong sẽ xảy ra chuyện gì.

Hàn Húc như nhìn ra được suy nghĩ của cô, lập tức cười nói: "Sự phụ, tôi và cô sẽ đi cùng với nhau. Cô yên tâm, tôi sẽ tự bảo vệ bản thân mình."

Việt Khê gật đầu nói: "Vậy đợi một lát nữa cậu đi phải sát theo phía sau tôi."

Hai người đi về phía từ đường, đột nhiên, Việt Khê ngẩng đầu lên, chỉ thấy mặt trăng trên đỉnh đầu đỏ như máu, một đàn chim màu đen bay qua từ đường, cơ hồ muốn che hết bầu trời.

Tầm mắt chìm vào bóng tối, chờ đến khi trước mắt khôi phục lại ánh sáng, Việt Khê phát hiện bản thân mình đang đứng trên đồng ruộng, đập vào mắt là một màu vàng của lúa, bông lúa không ngừng đung đưa theo gió, mà cả người cô cứng đờ, không thể nào nhúc nhích được.

Ánh mắt giật giật, Việt Khê ý thức được, chắc chắn là mình đã bị nhốt trong một con bù nhìn rồi, rom khô tạo thành một rào chắn, khoá chặt cô vào bên trong con bù nhìn, giống như những người đã mất tích.

Mặt trời phía trên đầu cực kỳ nóng, muốn phơi khô thân xác, trong thời tiết này còn bị nhốt trong con bù nhìn, quả thực nóng bức không chịu được, Việt Khê cảm thấy khắp người đều là mồ hôi.

Đồng thời Việt Khê còn cảm giác được, sức lực bên trong có thể mình dần mất đi, giống như có một thứ gì đó, đang hấp thụ toàn bộ sức mạnh của cô.

Trong lúc hoảng hốt, Việt Khê giống như nghe thấy một tiếng cười khan khan vọng tới, dường như được truyền đến từ một nơi rất xa.

Có sợ không? Có đáng sợ không?

Kẻ đó dường như đang hỏi.

Không, tôi không sợ!

Việt Khê trả lời trong lòng. Giống như lời cô nói, cô quả thật không sợ, cũng không sợ hãi cái gì. Trong lòng cô vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không thấy sợ hãi chút nào.

Nhưng mà ngay cả mặt mũi ra sao cũng không dám lộ diện, vậy mà nghĩ có thể giam cầm được cô hay sao?

Hiện tại việc cô muốn biết nhất chính là, Hàn Húc bị cái thứ này đưa tới nơi nào rồi.

Một ngọn lửa màu đen phát ra từ trong ngón tay của cô, ngọn lửa đốt cháy toàn bộ rom rạ đang bao lấy toàn thân cô, còn chưa kịp đốt cháy thì ngay lập tức biến thành tro bụi.

Việt Khê đứng trên mặt đất, nhìn hoa văn trong lòng bàn tay, thì thầm nói: "Đây chính là sức mạnh của thần linh sao?"

Quả nhiên thật sự không phải ma quỷ có thể so sánh được, trong nháy mắt có thể làm cho cô bị mắc mưu!

Cô từng nghe ông nói qua, một khi tà vật có được sự cúng bái của con người, nhận hương khói của con người, vậy thì ma quỷ bình thường không thể nào so được.

Đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy đập vào mắt là một thế giới đỏ như máu, toàn bộ thôn Mễ như bị máu nhuộm đỏ. Hơn nữa, cũng không nhìn thấy bất cứ bóng dáng của một ai, toàn bộ thôn Mễ chìm vào tĩnh lặng.

"Kêu kệt, kêu kệt."

Âm thanh cứ đờ vang lên, Việt Khê quay đầu lại, chỉ thấy bên trong đám bụi nhìn đang đứng yên lặng trên ruộng chui ra mấy cơ thể khô queo. Trên da của bọn họ xuất hiện một lớp màu đỏ chỉ xuất hiện trên da khi người đó phơi nắng quá lâu. Do phơi nắng quá lâu cơ thể bị mất nước nghiêm trọng, thế nên da thịt trên người bị khô queo lại, giống như xác chết bị phơi khô.

Mà bây giờ, những cái xác khô đó đang từ mặt đất đứng lên, nhào về phía Việt Khê. Nhìn sơ sơ, vậy mà cũng phải hơn một trăm cái xác khô.

"Rầm."

Một chân đá một cái xác khô xông tới, cô nhìn về phía không trung, mặt trăng trên bầu trời ngày càng đỏ.

"Á."

Trên tay bị cắn một cái, Việt Khê cúi đầu, thấy xác khô đang liếm máu trên cánh tay của cô, nó lập tức bị tan biến vào không khí.

Trong mắt hiện lên sự chán ghét, Việt Khê lắc lắc cánh tay, giống như muốn phui sạch mọi thứ cánh tay mình ngay cả một hạt bụi cũng không muốn thấy.

"Cũng chỉ là một cái xác không hồn...."

Cô nhìn về phía những cái xác khô đang giãy giụa đứng lên trên ruộng, hoa sen vàng trên khoe mắt cô chớp động, cô duỗi tay bắt lấy một cái xác khô, dùng tay siết chặt một cái, xác khô ngay lập tức hoá thành tro bụi, chỉ để lại một vệt sáng hình tròn màu đỏ đen, bị cô một ngụm nuốt vào trong bụng.

Cô cử động tay chân của mình, nhìn mấy cái xác khô hết con này ngã xuống thì con khác tiến lên, nhẹ giọng nói: "Như vậy, rốt cuộc chúng mày đã đưa đồ đệ của tao đi đâu rồi."

Nói xong lời này, đột nhiên cô cảm giác được cái gì đó, quay đầu nhìn về phía giữa thôn của thôn Mễ, nơi đó chính là vị trí của từ đường trong thôn.

*

Bên trong không gian ngập tràn mùi máu tươi, vậy mà trong từ đường không phải thờ bài vị tổ tiên của thôn Mễ, mà chính giữa có một bức tượng thần đang đứng, đó là một con chim màu đen.

Chim đen đứng đầy trong từ đường, trong bóng đêm, hai mắt của chúng nó đỏ như máu.

Không đủ! Không đủ! Sức mạnh còn chưa đủ! Phải nhiều thêm một chút nữa, nhiều thêm một chút nữa!

".....Quý thần ngũ phương, nghe ta triệu hồi, Quý vương, nhanh chóng đến hỗ trợ!" thanh kiếm trong tay Hàn Từ Tuyết nhảy múa, lạnh lùng đọc lên một câu chú.

Hàn gia nuôi quý, dùng những con quý này để chiến đấu, mà Hàn Từ Tuyết lại là người có thiên phú cao nhất trong thế hệ này của Hàn gia, tuy rằng mới mười sáu tuổi cũng đã có thể triệu hồi Quý vương đến để chiến đấu,

Nhưng mà, sau khi Hàn Từ Tuyết triệu hồi Quỷ Vương ra giúp đỡ, qua một lúc, vẫn không thấy một Quỷ Vương nào xuất hiện.

Giữa không trung xuất hiện một đôi mắt to màu đỏ, hai mắt nó không chớp một cái nhìn chăm chăm Hàn Từ Tuyết, sau đó một luồng khói đen bay ra, ngay lập tức hoá thành một bàn tay bóp chặt lấy cổ của cô, kéo cô lên giữa không trung.

"Sức mạnh.....còn chưa đủ!"

Chính giữa từ đường có một đám người đang nằm ở đó, bên trong đó còn có Hứa Dụng và Tần Song Song nằm ngất xỉu, họ vẫn còn hơi thở, nhưng mà máu trên người bọn họ đang dần dần mất đi. Là do bị tà thần này đang cắn nuốt toàn bộ sức mạnh trên người bọn họ.

"Rầm"

Cửa từ đường bị người đá văng ra, một tia chớp màu tím ầm ầm đánh tới, nháy mắt đánh tan đám khói màu đen kia, bởi vì không thể hít thở được mà Hàn Từ Tuyết cơ thể mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Đây là lần đầu tiên Việt Khê đi vào bên trong từ đường, chỉ thấy không khí bên trong vô cùng kinh dị, tràn ngập mùi máu tanh tươi khiến người khác cảm thấy buồn nôn, một luồng khói đen lớn đang bay lơ lửng trên không trung, bên trong luồng khói đen đó có một đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chăm chăm cô.

"Đây chính là.....Thần linh?" Việt Khê khẽ cười một tiếng, nói: "Người của thôn Mễ này đúng là ngu xuẩn, cái thứ này, cũng có thể tôn lên làm thần linh? Thật đúng là buồn cười, xấu đến mức ta cũng chẳng thèm đưa mắt nhìn tới!"

Cắn một cái lên ngón trỏ, Việt Khê đưa ngón trỏ đang chảy máu tươi lên không trung vẽ bùa, ánh sáng vàng chớp động, một lá bùa màu vàng vàng dần hiện ra.

Khi bùa vẽ được một nửa, cô cảm thấy sau gáy đau nhói, cơ thể Việt Khê cứng đờ, cô quay đầu lại, thấy một tướng mạo quen thuộc nhìn cô với vẻ mặt vô cùng dữ tợn, dòng máu ấm áp chảy ra, trước mắt dần trở nên mờ hồ.

Trong lúc hoảng hốt, cô thấy thôn trưởng ném cái gậy trên tay xuống, đi vào bên trong từ đường, thần sắc vô cùng thành kính, lớn tiếng nói: "Thần minh đại nhân, những người này đều là của ngài, bọn họ đều là vật hiến tế cho ngài, xin hãy ăn bọn họ, sức mạnh của ngài sẽ ngày càng cường đại hơn."

Việt Khê hí mắt lại, nhìn làn khói đen đang bay về phía cô, đang trong lúc kinh hoàng, cô nghe được một tiếng lẩm bầm.

"A di đà phật."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Edit: Xoài

Một đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện giữa màn sương đen dày đặc, nó nhìn chăm chăm Việt Khê, trong ánh mắt tràn ngập tà ác.

Nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện, tầng sương đen này cũng không phải không có hình dạng, nó đã từ từ hiện ra tay chân, thậm chí có thể thấy nó mơ hồ chậm rãi hình thành ngũ quan.

Trưởng thôn Mễ gần như bò dưới người nó, sắc mặt cuồng nhiệt nhìn nó, bộ dạng kia giống như đang nhìn vị thần chính mình thành tín thờ phụng nhất.

"Thưa Thần, đó đều là vật tế của người, người ăn bọn họ, nhất định thần lực sẽ tăng lên....."

Việt Khê ngã xuống đất, máu tươi trên đầu chảy xuống cổ, mang theo nhiệt độ ấm áp. Cô trách mình bất cẩn, còn tưởng rằng người trong thôn đều lâm vào hôn mê, không nghĩ tới trưởng thôn vẫn còn tỉnh.

Tình huống hiện tại rất rõ ràng, kẻ này vẫn luôn được thôn Mễ cung phụng là "Thần". Hiện giờ trong lúc hóa thành hình người, nó cần nhất là tế phẩm. Chính vì nguyên nhân này, trưởng thôn mới theo dõi bọn họ - những người từ bên ngoài tới, thậm chí cố ý mời bọn họ những tu hành đến, mục đích chính là để bọn họ trở thành chất dinh dưỡng cho vị "Thần" này.

Hiện giờ nghĩ đến, kì đánh giá lần này sợ là cũng có mờ ám, nếu không, một cuộc thi khảo sát tư cách nho nhỏ của Thiên Sư Minh, sao lại khó khăn như vậy?

Việt Khê chống thân mình ngồi dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn quái vật khổng lồ trước mắt.

Toàn bộ thôn Mễ đã trở thành không gian biệt lập, cho nên người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng ra không được. Lúc này, trong thôn cơ bản chỉ có cô, trưởng thôn cùng với vị "Thần" này vẫn còn duy trì tỉnh táo, người khác sợ là đều lâm vào hôn mê. Năng lượng trong cơ thể bọn họ, thậm chí là máu thịt, đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho vị "Thần" này hóa hình người.

"Chỉ là một luồng khí xui xẻo, được người cung phụng, hưởng hương khói của bọn họ, liền thật sự cho rằng chính mình là thần....." Việt Khê lẩm bẩm, trên đầu chảy xuống máu tươi, nhanh chóng trên không trung vẽ ra một bùa chú.

Đầu ngón tay đi đến đâu, ánh sáng vàng lóe lên, kéo thành đường chỉ vàng dài.

"Trừ tà!"

"Giết ma!"

"Diệt thần!"

Trong chớp mắt, ba lá bùa xuất hiện trong không trung, sắc vàng sáng chói, khiến cho người ta mơ hồ cảm thấy run rẩy.

Nếu đám người Hứa Dụng tỉnh lại, sẽ kinh ngạc phát hiện, ba lá bùa này là ba kim phù nổi danh, trích máu vẽ ra, có thể diệt tất cả thứ xui xẻo trên đời, sức mạnh khổng lồ. Ngay cả mấy vị thiên sư trên cao không xuất thế kia, cũng khó có thể đơn giản vẽ liền mạch ra ba lá bùa này, hơn nữa tạm dừng nửa chừng cũng không.

Việt Khê có thể cảm nhận được sức mạnh của vị "Thần" trước mắt. Được các thôn dân thôn Mễ cung phụng trong mấy chục năm, nó đã sớm thoát khỏi phạm trù tà ma bình thường, thành một sự tồn tại kỳ diệu. Phải biết rằng, trước kia đã có trường hợp hưởng hương khói nhân gian, trực tiếp lên trời thành tiên.

824816c6cf919aff137f1392ece46f">Hiện giờ, đám sương đen này không phải là vị thần thực sự nhưng nó vẫn mạnh hơn tà ma quỷ quái thông thường!

Cho nên, Việt Khê không dám khinh suất, cả ba lá bùa kia xuất ra, cô cũng không tin tà thần này còn có thể dùng thêm thủ đoạn gì.

Trưởng thôn thấy tình thế không ổn, mặt lộ vẻ dūr tợn, lập tức cảm giá cảm nển trên bàn, giờ nó khua về phía Việt Khê.

Việt Khê cũng không liếc ông ta một cái, tia sáng từ trong tay chộp lóe, cô khẽ nói: "Trời!"

Chữ Trời vừa xuất ra, tia sáng hóa thành dây thừng trời trường thôn lại, cả người ông ta trực tiếp té xuống đất. Sau đó ông ta cảm giác sức lực trong cơ thể mình dần dần mất đi, da thịt ở trên tay dần dần biến đổi, từ mịn màng trở nên nhăn nheo co rút, cuối cùng trở nên gầy gò, có những mảng da đồi mồi màu nâu.

Ông ta dần già đi.....

Trưởng thôn ý thức được điều này, muốn điên lên.

Ông ta thực ra đã hơn 70 tuổi, chỉ vì vẫn luôn được "Thần" che chở, mới có thể duy trì đáng vẻ tuổi trẻ. Nhưng giờ Việt Khê rút hết "Thần lực" trong thân thể, ông ta dĩ nhiên khôi phục lại trạng thái ban đầu của bản thân.

Việt Khê đứng dậy, ba lá bùa hóa thành ánh sáng, theo một tiếng "Phá" của cô, trực tiếp bay ra về phía đám sương đen.

Trong nháy mắt, Việt Khê dường như nghe thấy tiếng thét chói tai mơ hồ không rõ, toàn bộ thôn Mễ bắt đầu run rẩy kịch liệt, đất đai nứt ra, cây lúa tươi tốt trong đất trong chớp mắt biến thành tro bụi. Đối với các thôn dân lâm vào hôn mê, mặt bọn họ tái nhợt, sinh mệnh bị bóng đen nhanh chóng hút lấy.

"Trừ tà, giết ma, diệt thần!"

Ba lá bùa này, chỉ mỗi một lá bùa thôi cũng có thể khiến trời sụp đất nứt, càng đừng nói đến hiện giờ cả ba đều xuất ra. Vô số tia sáng màu tím lóe lên, đám sương đen phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng, âm thanh vang lên làm lỗ tai đau nhức. Tuy vậy, mặc kệ nó không cam lòng như thế nào, cũng bị biến thành hư vô.

Trong từ đường một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở có chút dồn dập của Việt Khê. Sương đen đã tiêu tán, nhưng nét mặt của cô lại không có một chút thả lỏng.

"Khà khà khà!"

Một tiếng cười bén nhọn từ bốn phương tám hướng truyền đến, toàn bộ từ đường bắt đầu rung dūr dội, vô số chim chóc đen nhánh bay lên. Sau đó trong không trung một lần nữa hình thành một bóng đen. Bóng đen này so với đám sương đen vừa rồi kia có nhỏ hơn một chút, nhưng lại có tứ chi và một đôi mắt đỏ như máu. Khi nhìn Việt Khê, nó ra sự tham lam.

"..... Ngươi muốn tiêu diệt ta?" Bóng đen mở miệng, có lẽ là lần đầu tiên mở miệng, tiếng của nó có chút kỳ quái, hơi nghẹn ngào, thậm chí cứng đờ, nó cười nói: "Ta là thần, là thần của thôn Mễ..... Ta hiện diện ở khắp mọi nơi, ngươi không thể nào tiêu diệt được ta!"

Nghe vậy, Việt Khê cười một tiếng, cô nói: "Ta biết, ngươi hưởng hương khói nhiều năm của thôn Mễ, đã sớm cùng mảnh đất dưới chân chúng ta gắn bó

chặt chẽ..... Cho nên, ta cũng đã sớm chuẩn bị xong "

873a99ca4ce1d480390ae6933d1dfe">Người cảm thấy là bất ba ba trong rọ, sao không nghĩ tới rằng ta đặt bẫy trong con ba ba!

"Hồng liên khai, nghiệp hỏa sinh!"

Theo tiếng lẩm bẩm của cô, bốn phía đông nam tây bắc trong thôn Mễ đột nhiên hiện lên một luồng sáng màu hồng. Sau đó vị trí dưới chân Việt Khê không biết khi nào vẽ một phù đồ màu đỏ, phù văn lóe sáng, bóng đen như thấy một đóa hoa sen màu đỏ nở rộ, rồi sau đó phóng ra ngọn lửa màu đen cao ngất trời.

Nghiệp hỏa tồn tại trong địa ngục, nó sẽ đốt sạch tội ác cùng tà vật trên đời, cho đến khi tất cả sạch sẽ.

Toàn bộ thôn Mễ chìm trong ngọn lửa đen nhánh, nhuộm màu chân trời một mảng đen nhánh. Ngọn lửa không một chút nhiệt độ, khi đánh vào bóng đen, nó nhin không được hết lên, thâm thâm tràn ngập kinh sợ.

Nghiệp hỏa, là thứ mà tất cả tà vật sợ hãi nhất!

Đôi mắt bóng đen đỏ như máu hung hăng nhìn chằm chằm Việt Khê, sau đó nhào tới cô, khàn khàn nói: "Muốn ta chết ư, ta muốn ngươi cũng phải chết cùng!"

Bóng đen không có hình hài, nó vốn là một luồng khí xui xẻo trong trời đất, được tạo thành từ vô số cảm xúc tiêu cực của con người, bởi vì hương hương khói mới có ý thức. Bị sương đen bao vây, trong nháy mắt, Việt Khê cảm thấy rất nhiều cảm xúc tiêu cực lan ra từ tận đáy lòng.

Tuyệt vọng, sợ hãi, điên cuồng.....

Trong lúc giật mình, Việt Khê cảm thấy chính mình biến thành một đứa bé, sau đó bị cha mẹ mình đưa vào trong từ đường. Chim chóc đen kịt ở khắp nơi trong bóng tối nhìn chằm chằm đứa bé, sau đó nhào tới, mổ máu thịt trên người đứa bé. Cuối cùng thậm chí cả linh hồn của nó cũng không buông tha, cũng bị lũ chim này cắn nuốt.

Sau này khi được hiển tế, bóng đen trở nên càng ngày càng lớn mạnh, số lượng chim đen trong thôn Mễ càng ngày càng nhiều, nhưng nó cũng cảm thấy càng ngày càng không thỏa mãn.

Những đứa bé bị trói trong bù nhìn, chúng cực kỳ sợ hãi khi thấy người trong thôn vô cảm đi qua người, thậm chí sắc mặt thản nhiên nói chuyện với nhau. Bọn họ dường như đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của chúng. Ở trong mắt những đứa bé kia, những khuôn mặt thường ngày luôn gần gũi tốt bụng cũng trở nên đáng sợ.

Những đứa trẻ cứ thế chết dưới ánh mặt trời cùng sự sợ hãi. Chúng không hiểu vì sao các thôn dân luôn thân thiết đột nhiên trở nên độc ác ghê tởm như vậy.

Việt Khê cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Cô ý thức được đây là cảm xúc của những đứa bé bị đám sương đen nuốt chửng. Dù loại cảm xúc tiêu cực tràn ngập trong đầu Việt Khê, khiến cô không nhìn được ô đầu ngòi xoắn xuồng.

"A di đà phật....."

Trong thoáng chốc, Việt Khê dường như nghe thấy một tiếng lẩm nhẩm. Cô thấy một bóng người màu trắng đi vào từ cửa lớn từ đường. Người này có một hơi thở rất thuần khiết sạch sẽ, vừa đi đến nơi này, toàn bộ không khí vẫn đục trong từ đường cũng phai nhạt đi vài phần.

Đối phương ngồi xổm trước mặt Việt Khê, duỗi tay chạm vào mặt cô.

"Cô mệt rồi, mau ngủ đi....."

Người đó vừa nói như vậy, Việt Khê liền cảm thấy hơi buồn ngủ, những cảm xúc tiêu cực trong nháy mắt như được trấn an xuống.

"Anh là ai?" Con buồn ngủ không khống chế cắn nuốt ý thức của Việt Khê, cô duỗi tay nắm chặt lấy tay người trước mắt. Cô trừng lớn mắt như muốn nhìn kỹ đối phương, nhưng mặt đối phương ở trong mắt cô lại mơ hồ không rõ.

Hòa thượng có chút kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Việt Khê có thể chống lại cơn buồn ngủ.

"Tôi là ai? Tôi là người tốt." Hòa thượng cười tùm tùm nói, Việt Khê chỉ có thể cảm giác được người này đang cười.

Việt Khê cắn đầu lưỡi, cảm giác ý thức tỉnh táo hơn vài phần, cô cảnh giác nhìn đối phương, hoàn toàn không vì lời kia mà buông lỏng đề phòng, nói: "Không có người xấu nào sẽ tự nhận mình là người xấu....."

Cô bưng tỉnh, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Anh là..... hòa thượng cho con rắn kia một viên long đan?"

Hòa thượng cười khẽ mà không phản bác, chỉ khẽ vỗ đầu cô, thấp giọng nói: "Dù tôi là ai, tôi mãi mãi sẽ không tổn thương cô."

Việt Khê hí mắt, không biết sao nghe được những lời này, cả người cô thờ phào nhẹ nhõm. Rõ ràng đối phương có sự nguy hiểm không nói được

nhưng cô lại cảm thấy an tâm một cách kỳ lạ.

Người này, mình biết!

Việt Khê ý thức được điểm này.

Chút ánh sáng trắng trong tay hòa thượng đi vào trán của Việt Khê, cô còn không kịp nghĩ xem người này rốt cuộc là ai, thì không khống chế được bản thân, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, ngã vào trong lòng ngực hòa thượng.

"Ngủ ngon, sư phụ của tôi....."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Qing Yun

Ngũ quan của Việt Khê thật sự rất tinh xảo, mặt mày như họa, ngủ rồi càng có vẻ thanh tú mà an tĩnh, chỉ có lúc này mới có thể cảm thấy cô chỉ là một cô bé bình thường, sang năm mới đủ mười tám tuổi.

"....Như vậy, nếu sư phụ của ta đã ngủ rồi, chúng ta bắt đầu nói về chuyện của người đi." Duỗi tay ôm người đang ngủ vào lòng, hòa thượng híp mắt, phát tay về phía trước, một đám đen nhánh hình người lập tức xuất hiện trong tay.

Đối phương thét chói tai, hòa thượng lại không hề bị ảnh hưởng, ánh mắt ôn nhu mang theo vài phần thương hại, động tác trên tay lại có thể xưng là lạnh lùng, không có chút do dự, trực tiếp bóp nát thứ trong tay.

"A di đà phật, ngã phật từ bi..." Hòa thượng thấp giọng nói, kim sắc trên người tạo thành một chữ "Vạn", tinh lọc một tia tà khí cuối cùng còn lại.

"Một sợi đen đuôi, được vài tia nguyên lực(1) thế mà lại nhấc lên phong ba như vậy..." Nói, hòa thượng điểm nhẹ lên trán người đang nằm trong lòng, nhẹ giọng nói, "Nếu cô tàn nhẫn hơn một chút thì sao có thể bị thương?"

Rõ ràng có năng lực như vậy lại không muốn thương tổn đến người trong thôn, người trong thôn này, mỗi người đều có bộ mặt dữ tợn của ác quỷ.

Đạo đức của con người trước nay đều là thứ khó hiểu nhất trên thế giới này, ác, có thể ác đến tận cùng!

Ôm người đứng dậy, vạt áo trắng màu trắng rơi xuống, một bàn tay tiểu tụy duỗi đến nắm lấy ống quần hắn, trường thôn Mễ ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn đục, mở miệng khẩn cầu: "Cứu tôi, cứu tôi..."

Mất hiện lên sự chán ghét, hòa thượng nhẹ giọng nói: "Thật xấu xí."

Không biết đang nói đáng về của người trước mặt hay nói tâm của người này.

Ngọn lửa đột nhiên bùng cháy, thôn trường hét lên một tiếng, cả người bị ngọn lửa bao trùm, toàn thân đau nhức, thậm chí linh hồn cũng đau, đau đến mức ông ta lăn lộn trên mặt đất, hận không thể ngất đi. Chỉ là ý thức của ông ta lại vô cùng tỉnh táo, cảm nhận được thân thể của mình bị ngọn lửa đốt trọi, thậm chí ông ta có thể ngửi được mùi máu thịt của mình bị đốt cháy.

Ném kẻ đang hét thảm thiết lại phía sau, hòa thượng nhẹ nhàng ôm người đi ra khỏi từ đường, ngọn lửa đen nhánh phía sau bùng cháy, toàn bộ thôn Mễ chìm ngập trong tà khí, nghiệp hỏa khó bình ổn, thứ này, một khí cháy lên, chính là sẽ không bao giờ dập tắt.

Ở trong lửa lớn, hòa thượng thấy một đứa bé, đứa bé còn làn da trắng nõn, thân hình bụ bẫm, trên cổ đeo một viên đá, đứng ở bên trong nghiệp hỏa lẳng lặng nhìn bọn họ.

"Cảm ơn hai người...."

Cậu bé mở miệng, trên mặt lộ ra một nụ cười sáng lạn, bên miệng thế mà lại có hai cái má lúm đồng tiền.

Tà ám đã chết, rốt cuộc nó cũng có thể yên tâm đi đầu thai chuyển thế.

*

Bên đường xuất hiện một loại hoa nhỏ màu đỏ, hòa thượng duỗi tay ngắt bông hoa rồi đặt lên bên tai Việt Khê, chăm chú nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Địa phủ có một nơi gọi là tăng Nghiệp Hỏa, bên trong được hồng liên nở rộ phủ đầy, nghiệp hỏa không tắt. Chỉ cần thế gian này còn có con người, vậy sẽ có

vô số tà ác được sinh ra, hồng liên sinh ra nhờ tà ác của thế gian.... Mà hai mươi năm trước, nghiệp hỏa ở địa phủ toàn bộ tắt, hồng liên điều tàn."

".....Sur phụ, đến tột cùng, cô là ai đây?" Hòa thượng nhẹ giọng hỏi, trong lòng có chút tò mò.

Nhìn chỉ là người bình thường, vì sao thân lại mang nghiệp hỏa?

Hòa thượng vươn tay, hoa văn màu vàng giữa trán Việt Khê hơi lóe lên, âm khí trên người không còn gì che dấu, hoàn toàn được giải phóng ra bên ngoài, khiến khuôn mặt vốn thanh tú trắng nõn của Việt Khê có phần nặng nề hơn, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch.

Một chùm sáng màu trắng xuất hiện trong tay hòa thượng, chùm sáng âm áp sáng ngời nhưng lại không chói mắt mà là ánh sáng thật ôn nhuận.

"A...." Suy nghĩ vài giây, hòa thượng vẫn trở tay để lại chùm sáng vào trong cơ thể Việt Khê.

Sau đó hòa thượng mở tay phải ra, trong tay là một hạt châu màu vàng, bên trong hạt châu mơ hồ có một lực lượng cực kỳ khổng lồ, đó là lực lượng tinh thuần của Phật tu, vừa lấy ra ngoài, liền khiến người cảm thấy giác quan của cơ thể như được gột rửa.

"Không nghĩ tôi có thể thấy xá lợi từ của ra ở nơi như thế này, thật là thu hoạch ngoài ý muốn...." Hòa thượng thuận tay để xá lợi từ lên người Việt Khê, ngữ khí mang theo ý cười, "Sur phụ, cô cần phải bảo quản đồ vật của tôi thật tốt đó, thứ này, cũng không thể ném được."

Sau khi rời đi cùng Việt Khê, hòa thượng liền đi tìm thứ này, đòi trước sau khi chết đi, tổng cộng để lại ba viên xá lợi từ, vốn Việt Khê ăn viên nhỏ nhỏ nhất, hiện giờ tìm được một viên, vậy là chỉ còn một viên nữa.

"Không sao cả, đồ của ta, sớm hay muộn ta cũng lấy về...."

*

Tà ám vừa chết, pháp thuật của nó tự nhiên cũng biến mất, vốn thôn Mễ đã biến mất lại lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhóm thiên sư ngồi canh bên ngoài thôn phát hiện điều này, lập tức báo cho bên trên.

Lần sát hạch này, bên trên thế mà chọn địa điểm sai rồi, chờ đến khi phát hiện, các học sinh đều đã vào thôn. Người của Thiên Sư Minh phát hiện không thích hợp bèn lập tức chạy đến, nhưng mà khi đến lại không nhìn thấy bóng dáng thôn Mễ ở đâu.

Nhóm thiên sư này vẫn luôn canh giữ ở đây, mà đến tận bây giờ, rốt cuộc họ mới thấy thôn Mễ xuất hiện ở trước mắt.

Đập vào mắt là ngọn lửa đen nhánh, ngọn lửa nhìn qua thì không thấy có chút độ ấm nào, toàn bộ thôn đều bị ngọn lửa cực kỳ dị thường này bao phủ.

"Đây là.... Sao lại thế này?" Mọi người đều bị ngợp người khi nhìn thấy cảnh trước mắt.

"Á, đau quá!" Một người đột nhiên không may bị ngọn lửa màu đen quét trúng, tức khắc lan khắp cơ thể, hừng hực bốc cháy lên, chỉ cảm thấy đau nhói xuyên tim

"Sao lại thế này?"

"Mau mang nước tới!"

"Đừng chạm vào lửa này, không thể để nó dính vào người, nếu không lập tức sẽ bị đốt tới!"

Ngọn lửa này cũng kỳ quá, nước hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến nó, hơn nữa chỉ cần người dính vào một chút, lập tức sẽ bị lửa bao trùm

"Á...." Có người ôm thân mình kêu thảm thiết, dưới ánh mắt của những người khác, người nọ biến thành tro đen rơi trên mặt đất.

Cảnh tượng này khiến lòng người run sợ, càng khiến mọi người tránh xa ngọn lửa.

Nhưng vào lúc này, người thứ nhất bị ngọn lửa đốt lại đứng thẳng người, nhìn đôi tay hoàn toàn không bị hao tổn gì, kỳ quái nói: "A, tôi không bị gì hết.... Không chỉ không có việc gì, tôi còn cảm thấy tu vi tăng tiến rất nhiều."

Cảm giác này không biết nên hình dung thế nào, giống như cả người trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Bốn năm trước, lúc đấu với một nữ quý, tôi bị cô ta cắn một cái, miệng vết thương kia chữa thế nào cũng không khỏi..." Nói, anh ta vén tay áo lên, chỉ thấy nơi vốn còn vết cắn do nữ quý để lại thì hiện tại bóng loáng, căn bản không có bất cứ vết thương nào.

Anh ta mở to mắt, không thể tin tưởng nói: "Vết thương.... khỏi."

Nghe vậy, những người khác nhìn nhau, lại nhìn ngọn lửa màu đen trước mặt, không biết nên bày tỏ bằng vẻ mặt gì.

Có người được lợi khi đụng phải ngọn lửa, có người lại bị nó đốt thành tro bụi, này rốt cuộc là sao?

"Từ đạo trưởng tới...."

Âm thanh ầm ĩ truyền đến, Từ Sâm nhận được tin tức nên đã vội vàng đến đây, nhìn ngọn lửa lừng lừng thiêu đốt, ông ta cảm thấy không thể tin tưởng: "Ngọn lửa màu đen.... Đây là, nghiệp hỏa?"

Thiên sư bình thường không biết, nhưng những thiên sư lớn tuổi như bọn họ lại rõ ràng, hai mươi năm trước, Hồng Liên Nghiệp Hỏa ở địa phủ đã điều tàn hết toàn bộ chỉ trong một đêm, cho nên nghiệp hỏa cũng tắt. Thế gian này đã không còn nghiệp hỏa, tà ác sinh sôi càng nhanh, hai mươi năm qua, khắp nơi xảy ra sự kiện thần quái ngày càng nhiều.

Quý quái giết người, tạo sát nghiệt sẽ bị nghiệp hỏa đốt cháy, nhưng đó cũng chỉ là nghiệp hỏa bình thường. Mà nghiệp hỏa trước mắt này, có thể thấy hồng liên nở bên trong, đó là Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Hồng liên nở, nghiệp hỏa sinh!

"Thông báo cho mọi người, đừng tới gần nơi này....." Từ Sâm vội vàng nói với người bên cạnh.

Nghiệp hỏa này không giống nghiệp hỏa bình thường, sau khi dính vào người, nếu là tâm địa thiện lương, không tạo sát nghiệt thì còn tốt, nhưng nếu trong lòng có tà ác, trên người tạo nghiệt, nhất định sẽ bị hồn phi phách tán.

Mà một người sinh tồn trên thế gian, ai có thể đảm bảo mình chưa từng phạm sai lầm đây?

Từ Sâm nhíu mày trầm nghĩ, sau đó liền nghe thấy có người la to: "Có người từ trong thôn đi ra!"

Từ Sâm ngẩng đầu, thấy trong ngọn lửa màu đen xuất hiện một bóng người, từ xa đến gần, bọn họ dần nhìn rõ người đang ra. Đó là một thanh niên thực trẻ tuổi đang thờ hồng học đạp một cái xe ba bánh đi ra.

Thấy ngoài cửa thôn có người, Hứa Dụng quả thật rất muốn khóc, cảm giác sống sót sau tai nạn dâng lên.

Một giấc ngủ dậy, phát hiện mình đang nằm trong từ đường, bên cạnh còn có một đồng người, ngọn lửa màu đen đang bốc cháy, thiếu chút nữa cậu ta đã ngất tiếp vì sợ hãi.

"Còn may ngọn lửa không đốt tôi..." Cậu vỗ ngực, vẻ mặt nghĩ mà sợ.

Mọi người: "....."

Từ Sâm nhìn Hứa Dụng một cái thật sâu, thế gian này có một loại người sẽ không bị nghiệp hỏa đốt, đó chính là người có lòng thấu triệt như minh châu, loại người này, trong lòng sẽ không bao giờ nảy sinh tà ác.

Mà Hứa Dụng trước mặt này chính là người như vậy!

Cả đám người chỉ có Hứa Dụng và một vài người nữa có thể đi vào thôn, bọn họ liền phụ trách vào thôn đưa người bên trong ra. Tại trận lửa lớn này, thôn Mễ cũng chỉ còn hai người sống sót, những người khác đều đã chết, rất nhiều người chết khi đang ngủ, về mặt rất bình tĩnh, cho đến khi chết, bọn họ đều còn ở trong mơ chưa tỉnh lại.

Từ Sâm thở dài: ".....Người thôn này coi tà ác là thần, dùng trẻ nhỏ làm vật tế, bọn họ đã sớm không phải người, mà là quỷ khoác da người. Dù không có nghiệp hỏa, bọn họ cũng sẽ chết, bọn họ tế bái tà ác nhiều năm, sớm đã cùng nó hơi thở tương liên. Khi tà ác thành hình, việc đầu tiên chính là hút sinh mệnh trên người họ."

Cho nên Việt Khê mới có thể phát hiện thôn vô cùng an tĩnh, toàn bộ người trong thôn đều là vật tế. Thôn Mễ thờ ác quỷ, cuối cùng lại bị ác quỷ cắn nuốt, cũng coi như gieo gió gặt bão.

Mà lúc này, ở ngọn núi cách thôn Mễ không xa, bốn người lừng lừng đứng đó, nhìn chăm chú vào ánh lửa đen nhánh.

"Tà ác đã chết, cũng không cảm nhận được xá lợi từ của Minh Kính đại sư....."

(1) Nguyên lực: Theo tôi nghĩ thì kiểu ban đầu nó chỉ là tà khí hay là sự xui xẻo gì đó, nó được con người thờ cúng, hưởng hương khói và những lời cầu nguyện của con người nên dần mạnh hơn.

Chương này xưng hô hơi loạn, tôi cũng phân vân lắm, không biết nên để sao, cuối cùng tôi cho nó thay đổi linh hoạt luôn. Dù sao hòa thượng cũng không thể gọi là "anh ấy" được, cảm thấy thật bất kính □□□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Editor: Heo Lười + Qing Yun

Trong căn phòng tối, tiếng rên rỉ khiến người nghe mặt đỏ tím đập nhanh đột ngột vang lên, sau đó chỉ trong một phút ngắn ngủi, bỗng nghe thấy một tiếng thét chói tai, mọi thứ xung quanh lại chìm vào yên tĩnh như vừa nãy chỉ là ảo giác.

Thi thể của một cô gái vẫn còn độ ấm bị ném trên mặt đất, đồng tử của người phụ nữ đó giãn ra, trên mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm vui sướng, biểu cảm như vậy còn lưu lại trên một người chết nhìn vô cùng kinh dị.

Âm thanh sột sột vang lên, một người từ trong góc đi ra, cầm lấy quần áo lên che cho người đàn ông kia.

Người đàn ông đó đi chân trần trên mặt đất đi vào toilet, trên chiếc gương lớn trong toilet phản chiếu lên một gương mặt vô cùng anh tuấn đẹp trai, phía cuối đuôi lông mày nhếch lên khiến khuôn mặt càng thêm mê hoặc, đôi mắt kia sâu, khi nhìn vào trong ánh mắt của anh ta làm cho người ta cảm giác như bị cuốn vào bên trong.

Thứ không trọn vẹn duy nhất đó chính là cơ thể của anh ta quá gầy, cho dù hấp thu bao nhiêu sinh mệnh của phụ nữ như vậy, nhưng vẫn mãi không có được thân thể khỏe mạnh cường tráng.

Du Thụ đi theo vào bên trong toilet, giống điệu bình tĩnh nói: "Tiên sinh, người trong thôn Mễ gửi tin tới, nói rằng vị tà thần kia đã chết, mà..... viên xá lợi của Minh Kính đại sư cũng biến mất không thấy đâu nữa."

"Răng rắc!"

Nơi anh ta vừa đặt tay xuống ở bồn rửa tay làm từ đá cẩm thạch ngay lập tức xuất hiện một vết nứt, người nọ quay đầu lại, biểu cảm trên mặt vô cùng nguy hiểm, giống như ngay một giây tiếp theo, sẽ là một con giận dữ kinh thiên động địa, nhưng khi nói chuyện, ngữ khí của anh ta lại vô cùng bình tĩnh, "Câu là đang nói cho tôi biết, tôi mất nhiều năm lên kế hoạch như vậy, không chỉ thành công đã trảng, mà còn mất đi một viên xá lợi.....Một viên xá lợi của Minh Kính đại sư?"

Du Thụ trầm mặc, cậu ta hoàn toàn có thể hiểu được sự tức giận của tiên sinh, chuẩn bị nhiều năm như vậy, lại là giỏ tre múc nước công dã tràng, cho dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ đều tức giận như vậy.

"Hưởng thụ hương khói vài chục năm của con người, lại có thêm sự trợ giúp của viên xá lợi của Minh Kính đại sư, mà lại bị người khác tiêu diệt đơn giản như vậy, tà thần này thật đúng là vô dụng!" Trên mặt anh ta lộ ra một nụ cười châm chọc, nhưng trong lòng lại đang vô cùng phẫn nộ.

Chịu ảnh hưởng khí thể của anh ta, bóng đèn bên trong toilet phát ra âm thanh xèn xẹt của dây điện bị chập, tiếp theo sau đó loé lên vài cái, phanh một tiếng, toàn bộ bóng đèn trong toilet đều vỡ tan tành.

Tiên sinh quay đầu lại nói: "Nhanh chóng cho người đi thăm dò xem viên xá lợi hiện tại đang ở đâu, tôi thật sự muốn nhìn xem, rốt cuộc là kẻ nào dám lấy đồ của tôi. Đứng rồi, viên thủy linh thạch của con Hoa Tiêu thú đã lấy về được hay chưa?"

Nghe vậy, Du Thụ ngay lập tức nói: "Tôi đã cho người đi điều tra, viên thủy linh thạch hiện tại đang ở trong tay một người tên là Hàn Húc, cậu ta là đồ đệ của cô gái tên là Việt Khê kia."

Trong mắt vị tiên sinh đó loé lên ánh sáng lạnh lẽo, nói: "Cho người nhanh chóng đi lấy đồ về đây, còn có, nói cho đám Lục Minh hành động nhanh lên."

Lúc này, tại một ngôi làng nhỏ ở chân núi phía nam, cả ngôi làng đang chìm trong biển lửa, cho dù là buổi tối, bầu trời cũng nhuộm một mảng đỏ rực. Trong thôn truyền đến âm thanh la hét của mọi người, trong đêm tối truyền vào trong tai người ta như tiếng sấm đánh vang trời.

Một người đàn ông cao lớn đang đứng trước cửa thôn, hai tay dang ra, dáng vẻ giống như đang vô cùng chăm chú lắng nghe kêu được gió truyền đến, trên mặt anh ta lộ ra vẻ hưởng thụ, nói: "Nghe xem, âm thanh này nghe dễ chịu làm sao, quả thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu....."

"Quác!"

Một con chim màu đỏ bay bay ra từ trong thôn, phía sau đuôi của nó kéo theo một ngọn lửa thật dài, nhẹ nhàng đậu trên một cành cây. Chỉ thấy bộ lông của con chim này bùng ra như một ngọn đuốc cháy sáng rực, viên hoá linh thạch trên đỉnh đầu của nó do dòng máu của con người nuôi dưỡng, nên càng ngày càng sáng rực lên.

"Còn kém một chút so với con kim linh thạch." Người đàn ông đó lẩm bẩm trong miệng, đưa tay sờ đầu đứa nhỏ ở bên cạnh.

Cơ thể đứa bé cứng đờ ngẩng đầu lên, trông mắt bên trong là một màu trắng, làn da trên người nó có màu xanh đen, là một con quỷ đồng do người đàn ông đó nuôi dưỡng.

Một con nai rừng bị người đàn ông đó vớt trên mặt đất, người đàn ông thân mật nhéo nhéo khuôn mặt của đứa nhỏ, nói: "Đứa bé ngoan, đi đi, tất cả đều là của con!"

Con nai rừng còn sống, miệng không ngừng kêu lên, đôi mắt sạch sẽ, mang theo vẻ hoảng sợ. Bé trai nhìn qua, ánh mắt lộ ra vài phần tham lam, khi nghe được lời người đàn ông đó nói, nó nhào tới ngay lập tức.

Rất nhanh sau đó, trong không khí truyền đến âm thanh nhai nuốt, còn có mùi máu tươi dần dần lan ra.

Lúc Việt Khê tỉnh lại thì thấy trước mắt toàn màu trắng, trên mu bàn tay trắng như tuyết của cô đang cắm một cây kim, nước bên trong chai dịch từng giọt rơi xuống.

"Việt Khê, cô tỉnh rồi!" Tần Song Song ngồi kế bên cạnh giường, thấy cô mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, bèn đứng dậy chỉnh lại góc chăn cho cô, giọng quan tâm hỏi: "Cô cảm thấy như thế nào rồi? Có đói bụng không? Hàn Húc đã đi xuống dưới lầu mua cơm cho cô rồi, xem chừng chắc cũng gần quay trở lại rồi."

"Hàn Húc...." Mới vừa tỉnh lại, đầu Việt Khê có chút chưa tỉnh táo hẳn, nghe vậy đầu óc mơ hồ chậm chậm tỉnh táo lại, cô chớp mắt hỏi: "Hàn Húc không có việc gì chứ?"

Tần Song Song nói: "Cậu ta đương nhiên không có việc gì, có chuyện chính là cô đó, bị người ta đập ra một vết thương lớn như vậy. Lúc cô được người ta khiêng ra, trên người đều là máu, làm cho chúng tôi ai cũng hoảng sợ."

Đang nói, cửa phòng bệnh có người mở ra, Hàn Húc từ bên ngoài đi vào trong, giống như đoán chắc được thời gian Việt Khê tỉnh lại.

Chờ đến khi thấy được Việt Khê đã tỉnh táo ngồi trên giường, khoe miệng của cậu luôn luôn hàm chứa ý cười, nay lại cười càng sâu hơn.

Đi tới đem túi đồ đặt lên bàn, cậu hỏi: "Sur phụ, cô cảm thấy như thế nào rồi?"

"Tôi không có việc gì." Việt Khê ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, hỏi: "Cậu không sao chứ? Có bị thương ở chỗ nào hay không?"

Hàn Húc mỉm cười nhìn cô nói: "Tôi đương nhiên là không có việc gì, trên người cũng không bị thương, nhưng mà cô đó Sur phụ, sao lại không biết bảo vệ bản thân của mình vậy, dễ bị thương nghiêm trọng như vậy."

Ánh mắt cậu hơi trầm xuống, cho dù là đang cười, nhưng lại làm cho người ta cảm giác được vài phần lạnh lẽo bên trong.

Để cho tên kia chết đơn giản như vậy, thật đúng là quá hời.

Việt Khê sờ sờ miếng băng đang quấn trên đầu mình, nói: "Chỉ là việc ngoài ý muốn, tôi lại không nghĩ đến sẽ có người từ bên ngoài nhảy ra, còn ra tay với tôi. Đúng rồi, tình hình ở thôn Mễ hiện tại sao rồi?"

Tần Song Song trầm mặc một chút rồi nói: ".....Chỉ còn hai người còn sống, đều là trẻ nhỏ, lớn nhất cũng chỉ mới hai tuổi."

"Người dân ở thôn Mễ chắc đã bắt đầu thờ phụng tà thần từ khoảng hơn năm mươi năm về trước, nó bảo đảm cho bọn họ vụ mùa bội thu, mà bọn họ dùng trẻ con làm tế phẩm đi tế thần...Bọn họ rơi vào kết cục này, vậy cũng rất xứng đáng." Việt Khê nhàn nhạt nói, ở giữa chân mày của cô hơi nhăn lại, nói: "Chỉ là đáng thương cho những đứa trẻ kia, bị cha mẹ ruột của mình coi như vật tế phẩm đi hiến tế cái thứ gọi là "thần linh" của bọn họ."

Đến thời điểm hiện tại, cô giống như còn cảm nhận được sự tuyệt vọng cùng hoảng sợ của những đứa trẻ đó, mặt trái của loại cảm xúc này, vẫn còn tàn lưu lại ở trong cơ thể cô.

Tần Song Song nhìn về mặt không có chút kinh ngạc nào của cô, vội vàng nói một việc tốt: "Đúng rồi, bốn người chúng ta đều qua hết lần khảo hạch này, sau chúng ta đều là thiên sư. Sau khi thành thiên sư, chúng ta có thể nhận nhiệm vụ ở trên mạng, tích góp điểm, khi tích điểm có thể đổi được rất nhiều đồ.....Đúng rồi, Việt Khê năng lực của cô mạnh như vậy, còn có thể đi Thiên Minh Tự làm kiểm tra, để xem thử cô là thiên sư cấp mấy."

Cấp bậc của thiên sư được chia thành cửu lục tam thông, cửu lục trước rồi sau đó mới tới tam thông, tam thông này chính là thông tỏ thiên địa, thông suốt bản ngã của chính mình, khi đạt đến trình độ thông suốt bản ngã liền có thể phi thăng Tiên giới, siêu thoát sinh tử.

"Tam thông.... nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một người là hội trưởng Thiên Sư Minh Chu Hùng mới được tam thông, tuy nhiên ở hai mươi năm trước, Chu Hùng đã mất, hội trưởng hiện giờ của Thiên Sư Minh là Tiền Hoàn, sư đệ của Chu tiên bối, thực lực không bằng."

Tần Song Song biết khá rõ chuyện của Thiên Sư Minh.

Lúc Việt Khê ngồi ăn cơm thì Tần Song Song ngồi bên cạnh lướt weibo, xem đến một tin tức, cô thờ dãi nói: "Tan nạn xe cộ này thật thảm thiết, chiếc xe ở giữa bị hai xe kẹp cứng, chỉ sợ là khó mà sống được."

Việt Khê ngẩng đầu nhìn, Tần Song Song cho rằng cô tò mò, bèn đưa điện thoại cho cô xem, nói: "Cô nhìn này, chiếc xe màu đỏ ở giữa bị kẹp hai đầu, tài xế còn là con gái nữa..... A, bị đâm thành thế này mà cô gái kia vẫn không bị gì hết?"

Nhìn ảnh chụp thì thấy trận tai nạn này thảm cực kỳ, đặc biệt là chiếc xe màu đỏ ở giữa, bị hai xe kẹp lại, đầu đuôi đều bẹp dí. Nhưng khiến người kinh ngạc chính là tài xế bên trong lại không bị chút thương tích nào, chỉ bị hôn mê bất tỉnh.

"Vận khí cũng quá tốt rồi..." Tần Song Song không khỏi cảm thán, đương nhiên, đây cũng là ý nghĩ của rất nhiều người khi thấy tin tức này.

Mà ở trong ảnh chụp, cô gái được đặt trong cáng, cánh tay trượt xuống, mơ hồ có thể thấy một góc giấy màu vàng, nhìn kỹ hơn, thế mà lại là một lá bùa.

*

Thẩm Niệm Y nghe thấy tiếng gõ trống, dường như cô từng nghe thấy âm thanh này khi còn sống cùng ông nội dưới nông thôn, là tiếng trống kèn ở đám cưới. Tiếng pháo nổ bên tai, còn có tiếng khua chiêng gõ trống hỗn tạo đình tai nhức óc, cô dâu mặc hi phục màu đỏ ngồi trong kiệu, được nâng lên đi đến nhà chồng, cô dâu ngồi trong kiệu khóc thút thít, tiếng khóc tràn ngập bi thương.

Trong lúc hoảng hốt, Thẩm Niệm Y thấy bức màn của cỗ kiệu bị gió thổi bay, lộ ra cô dâu nũng nịu ở bên trong.

Cô dâu ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người Thẩm Niệm Y, trên mặt rõ ràng tràn đầy ác ý.

Cả người Thẩm Niệm Y chấn động, đôi mắt chậm rãi mở lớn.

Cô thấy cái gì?

Cô dâu trong kiệu, thế mà giống cô như đúc!

"Cô dâu, nên lên kiệu rồi....."

Chưa thoát khỏi hoảng hốt, bên tai truyền đến tiếng một người phụ nữ. Thẩm Niệm Y quay đầu, trước mắt đều là màu đỏ, trên đầu là một cái khăn voan đỏ rực, dưới chân là một đôi giày thêu tinh đề liên(1).

Tay cô được người đỡ, sức lực của đôi phương rất lớn, dùng sức kéo cô tiến lên phía trước.

Không đúng, không đúng!

Thẩm Niệm Y hô to trong lòng, nhưng vào lúc này, đột nhiên tay cô nóng lên, sau đó cô cảm thấy cơ thể vốn đang cứng đờ của mình có thể nhúc nhích được.

Duỗi tay xốc lên khăn voan đỏ, cô nhìn người đàn ông mặc hi phục trước mắt, chất vấn nói: "Anh là ai? Đây là đâu?"

Trong mắt người đàn ông hiện lên tia kinh ngạc, trên khuôn mặt âm lãnh xuất hiện nụ cười, anh ta mở miệng nói: "Anh là ai? Anh là chồng của em!"

Thẩm Niệm Y đột ngột mở bừng hai mắt.

(1) Tinh đề liên: là đoá hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành.

p/s: giả như tôi có thể đăng hình lên đây thì hay, bao nhiêu ảnh mình hôn hay ho tôi tìm được

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Edit: Qing Yun

Bừng tỉnh khỏi giấc mộng, Thẩm Niệm Y không nhận được duỗi tay ôm lấy chính mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nỗi sợ hãi lan tràn khắp tâm trí.

"Niệm Y! Con tỉnh rồi, con không sao chứ? Trên người có chỗ nào không thoải mái không?" Một người phụ nữ vội đi đến bên cô, quan tâm hỏi.

Thẩm Niệm Y phục hồi lại tinh thần, thấy người trước mặt, cô không nhận được duỗi tay ôm bà, tinh thần vẫn chưa thoát khỏi sợ hãi, nhẹ giọng nói: "Mẹ, con vừa gặp ác mộng."

Mẹ Thẩm trở tay ôm lấy cô, nói: "Đứa nhỏ ngốc, thiếu chút nữa con làm mẹ sợ chết rồi." Lúc nhận được điện thoại của bệnh viện, bà đã ngã ngay tại chỗ.

May mắn chính là Thẩm Niệm Y không bị sao cả, hai chiếc xe kia kẹp cô ở bên trong, nhưng người cứu trợ lại phát hiện hai chiếc xe hoàn mỹ tránh đi vị trí điều khiển, chỉ làm Thẩm Niệm Y bị chút vết thương nhỏ.

Bác sĩ biết Thẩm Niệm Y tỉnh lại bèn đến kiểm tra cơ thể của cô, sau đó cười nói: "Cơ thể cô Thẩm không có vấn đề gì, vết thương trên đầu cũng chỉ cần bôi thuốc đúng hạn là có thể hồi phục rất nhanh...."

Nói xong, bác sĩ không khỏi cảm thán: "Thật là kỳ tích, tai nạn xe như vậy mà cô chỉ bị thương nhẹ, cô Thẩm đúng là quá may mắn."

Thẩm Niệm Y có hơi thất thần, đột nhiên, cô cảm thấy trong tay mình có vật gì, cô cúi đầu nhìn, đồng tử lập tức co rút---- có một lá bùa màu vàng ở trong tay cô, góc của lá bùa bị chuyển sang màu đen, giống như dấu vết để lại sau khi bị cháy.

Lá bùa này....

Thẩm Niệm Y chợt nhớ lại chuyện xảy ra vào ba tháng trước, có cô gái nhỏ gọi cô lại, cho cô lá bùa này, còn nói với cô một câu.

".....Tôi thấy ấn đường của chị biến thành màu đen, khả năng sắp tới sẽ gặp họa đồ máu, nói không chừng, không cẩn thận còn có thể mất mạng....."

Nghĩ vậy, cô cảm giác thân thể không rét mà run.

Rõ ràng chuyện đã qua đi vài tháng, thế nhưng bây giờ nhớ lại, dáng vẻ của cô gái kia lại hiện lên vô cùng rõ ràng, thậm chí ngay cả lời nói của đối phương cô cũng nhớ rành mạch.

"Cô ấy nói gần nhất có đồ đồ máu, nhưng mà đã hơn ba tháng, tai nạn lần này khả năng là ngoài ý muốn....." Thẩm Niệm Y cố gắng thuyết phục chính mình, nhưng trong lòng cô lại rất rõ ràng, cô cũng không tin chuyện này là ngoài ý muốn.

Lúc nhận được lá bùa này, cô không để ý đến nên đã ném luôn trong xe. Chiếc xe kia, vì ba tháng trước có chuyện phải ra nước ngoài nên cô luôn để nó trong gara, hôm nay mới là lần đầu tiên lấy ra đi sau khi trở về nước. Lúc đang lái xe, cô thấy dưới ghế có một góc màu vàng nên mới lấy lá bùa này ra rồi tiện tay nhét vào túi.

Khi xảy ra tai nạn, cô chỉ cảm thấy lá bùa đột nhiên nóng lên, nóng đến mức cô không thể không lấy ra nhìn. Mà ngay một giây kia, tai nạn đã xảy ra, trời đất quay cuồng, cô chỉ kịp nắm chặt đồ trong tay.

Thật sự chỉ là ngoài ý muốn sao?

*

Thẩm Niệm Y lại được kiểm tra cẩn thận một hồi, sau khi xác nhận hoàn toàn không có vấn đề gì thì được cho phép xuất viện vào ba ngày sau.

Bạn tốt Quách Bách Hương kéo tay cô, hai lúm đồng tiền lộ ra khi cô cười rộ lên, "Biết cậu bị tai nạn, tớ đã rất lo lắng, còn may cậu không sao cả."

Thẩm Niệm Y miễn cưỡng cười, không biết vì sao, mấy ngày nay cô luôn cảm cảm giác lo lắng hải hùng, sợ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên cô đã nhét lá bùa kia vào túi áo.

Tối nửa đêm, trong lúc mơ màng ngủ, Thẩm Niệm Y đột nhiên mở mắt ra.

Cô lại nghe thấy tiếng ồn ào, tiếng kèn trống vui mừng phấn khởi ở ngay bên tai.

Hô hấp trở nên nặng nề, Thẩm Niệm Y duỗi tay nắm lấy lá bùa trong áo ngủ, cô bật đèn ở đầu giường, xoay người chuẩn bị ngồi dậy.

"Tân nương, nên lên kiệu..."

Tiếng phụ nữ vang lên bên tai, cơ thể Thẩm Niệm Y cứng đờ, cô nuốt một ngụm nước miếng, rũ mắt nhìn xuống mặt đất.

Chỉ thấy bên chân cô có một đám người giấy vây quanh, chính là người giấy mà cửa hàng vàng mã hay bán, được dùng để đốt cho người chết. Mà hiện tại, lại có một đám người giấy màu sắc sặc sỡ đứng ngay trước mắt cô.

Nếu như cẩn thận quan sát, có thể thấy đám người giấy này tạo thành một đội đón dâu, bọn họ mặc đồ màu đỏ, có người khua chiêng gõ trống, có người nâng kiệu, còn có một bà mối đứng bên.

Mà hiện tại, những người giấy này đều đang ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Y.

"Tân nương, nên lên kiệu..." Bà mối cười nói, một cái miệng như được rạch ra trên giấy kéo đến tận hai bên tai, lộ ra đầu lưỡi màu đỏ bên trong.

"Á!"

Thẩm Niệm Y rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cô hét lên một tiếng rồi lao ra bên ngoài.

"Tân nương, giờ lành sắp tới, mau lên kiệu!"

Bất kể cô chạy đến đâu, đều có thể thấy đám người giấy đứng trước mặt, vẻ vui mừng trên mặt chúng dần thay thế bằng sự lạnh lùng, đến sau cùng, lời

bà mới nói ra cũng đầy lạnh lẽo.

"Tân nương, giờ lành tới rồi, mau lên kiệu!"

Tay Thẩm Niệm Y bị giữ chặt, cơ thể cô cứng đờ, quay đầu lại, thấy một khuôn mặt bằng giấy bị tô hồng, trên đầu là một bông hoa to đỏ thắm, khoe miệng có một nốt ruồi màu đen, miệng đối phương nhếch lên tạo ra một nụ cười đáng sợ.

Mà cảnh vật xung quanh cô cũng thay đổi, không phải nhà họ Thẩm, mà là ở ngoài cửa chính, trên cửa giăng đèn kết hoa, nơi nơi đều tràn ngập không khí vui mừng của đám cưới.

"Tấu nhạc, tân nương lên kiệu..."

Bà mới vén rèm kiệu lên, đầu cổ kiệu được hạ thấp, chờ đợi Thẩm Niệm Y tiến vào.

Không! Không!

Thẩm Niệm Y hét to trong lòng, nhưng cô lại phát hiện cơ thể mình căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc bà mới đỡ mình vào kiệu.

Lá bùa, lá bùa....

Trong lòng sôi ruột, Thẩm Niệm Y bỗng nhiên nhớ ra lá bùa trong tay, cô cúi đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy lá bùa vẫn còn đó, lá bùa như cảm giác được gì, đột nhiên phát ra nhiệt độ nóng bỏng.

Bị nhiệt độ này ảnh hưởng, cơ thể cứng đờ của Thẩm Niệm Y tức khắc có thể nhúc nhích.

"Bà đây là người theo chủ nghĩa độc thân, cả đời này đều không muốn kết hôn, lên kiệu em gái bà!" Không biết lấy sức lực ở đâu ra, Thẩm Niệm Y la lớn một tiếng, bay thẳng đến trước mặt bà mới rồi cào bà ta một cái.

Âm thanh giấy bị cào rách vang lên, Thẩm Niệm Y nhìn một nửa khuôn mặt của bà mới nở nụ cười ngoan độc với mình, sau đó là cảm giác choáng váng đánh úp lại.

"Niệm Y, Niệm Y.... Con làm sao vậy?"

Nghe được tiếng gọi, Thẩm Niệm Y ngẩng đầu lên, liền thấy ánh mắt quan tâm của ba mẹ đang nhìn mình.

Mẹ Thẩm vuốt tay xoa mồ hôi lạnh trên trán cô, nói: "Con sao vậy? Mấy ngày nay tinh thần con có vẻ không ổn lắm?"

Thẩm Niệm Y nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, cô cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao cô lại gặp phải chuyện như vậy?

Vừa cúi đầu, cô liền nhìn thấy đồ trong tay, đó là một mảnh giấy có màu đỏ, giống như là bôi phấn mặt lên. Thẩm Niệm Y như bị bỏng, lập tức ném nó ra ngoài.

Thẩm Niệm Y nhú mày, kể lại chuyện mình gặp phải cho ba mẹ nghe, cô lẩm bẩm nói: "Cô bé kia nói con sẽ gặp nạn đỏ máu, cho nên đã cho con lá bùa này.... Cũng may nhờ có nó, con mới không bị mấy người giấy kéo đi."

Ba mẹ Thẩm vốn không tin chuyện ma quỷ, nhưng mà bọn họ cũng nhìn thấy người giấy trong tay Thẩm Niệm Y, còn có lá bùa dần biến thành màu đen ngay trước mắt, trong lòng không khỏi dao động.

Ba Thẩm suy nghĩ một lát rồi nói: "Nhưng mà ai biết cô bé kia rốt cuộc là tốt hay xấu? Nói không chừng cũng cùng hội với mấy người này, mọi chuyện đều là cô bé kia sắp đặt, lá bùa này đưa cho con là vì muốn con tin mình, sau đó có thể làm được càng nhiều chuyện hơn."

Thẩm Niệm Y: "....."

"Ba, có phải ba nghĩ nhiều rồi không? Con thấy cô bé kia có khi còn chưa thành niên, còn đang mặc đồng phục học sinh...."

Ba Thẩm: "Vĩnh viễn không thể vì tuổi tác mà xem thường năng lực của đối phương, trên thế giới này cũng không thiếu thiên tài nhỏ tuổi. Nhưng mà theo như con nói thì con gặp được cô bé kia ở giữa đường, vậy hẳn là không phải âm mưu từ trước, con còn nhớ cô bé kia mặc đồng phục trường nào không? Ba đi tìm hiểu xem sao."

Mẹ Thẩm không lý trí được như ba Thẩm, càng thêm lo lắng cho an nguy của con gái, nghĩ đến chuyện có người ở sau lưng hãm hại Thẩm Niệm Y, bà càng cảm thấy lạnh cả người.

"Rốt cuộc là ai độc ác như vậy..."

Sát hạch thiên sư kết thúc, bốn người Việt Khê đều thành công trở thành thiên sư.

Tuy nhiên lần sát hạch này đã chết không ít người, toàn độ tu giới đều nghị luận sôi nổi, theo lý thuyết, mỗi lần sát hạch, Thiên Sư Minh đều cẩn thận lựa chọn địa điểm tổ chức. Nhưng mà lần này lại không biết tại sao để xảy ra chuyện thế này, nói thế nào thì chuyện của thôn Mễ cũng không phải chuyện

bọn nhỏ có thể giải quyết.

Bên trong Thiên Sư Minh có quý!

Đây là điều đầu tiên mà mọi người nghĩ đến, đương nhiên, đây là việc của Thiên Sư Minh, Việt Khê tham gia sát hạch chủ yếu là để có thể vào đại học, cho nên sau khi lấy được tư cách thiên sư, xác nhận có thể vào đại học thì lập tức vô môn mang theo Hàn Húc đi về.

Bạch Tề Tinh từ thành phố Y chạy tới, nói là phải chúc mừng cho bọn họ, còn mang rất nhiều đặc sản đến, đặc biệt là món thôn quê gì đó, bao lớn bao nhỏ kệ nệ.

Ba người đi ăn lâu chúc mừng, lại gọi thêm hai người Hứa Dụng và Tần Song Song.

Bạch Tề Tinh vừa gấp thịt dê vừa oán giận nói: "Gần đây tu giới thật sự không yên ổn, lần này chúng tôi đến nhà họ Hàn cũng thiếu chút nữa là chết không ít người, còn may có phù triệu Việt Khê cho.... Lần sát hạch này của mấy người cũng vậy, là "Thần" đó, nếu là tôi gặp phải, nhất định chết trắng chẳng, may mắn hai người đều không sao."

Nghe vậy, ánh mắt Việt Khê hơi động, đột nhiên nhớ tới hòa thượng kia.

Hòa thượng kia, rốt cuộc là ai đây?

"Hizzz, anh trai tôi nói với tôi, khẳng định sau lưng có người thúc đẩy những việc này...." Bạch Tề Tinh gãi mặt, vẻ mặt phát sầu.

Gần đây khắp nơi trên cả nước xuất hiện những chuyện kỳ lạ ngày càng nhiều, hai ngày trước còn nghe tin có thôn nhỏ ở thành phố bên cạnh thị thiếu hết, các thôn dân đều chết sạch. Theo tin tức thì khẳng định là do thiên sư làm.

Hứa Dụng nằm bò lên bàn, rõ ràng thông qua sát hạch nhưng cậu vẫn một bộ mặt ủ mảy chau, thở ngắn than dài, hậm mộ nói: "Vì sao mọi người không sợ quý? Tôi nhìn thấy quý là hai chân nhũn ra, càng đừng nói đến diệt quý."

Bạch Tề Tinh hỏi lại: "Sao lại phải sợ quý?"

Hứa Dụng hỏi: "Vì sao lại không sợ?"

Hai người tranh luận như vậy căn bản là không có ý nghĩa, Hứa Dụng nhìn về phía Việt Khê, hai mắt lấp lánh tỏa sáng, "Việt Khê, cô có cách hay gì không?"

Việt Khê suy nghĩ vài giây rồi nói: Trong mắt tôi, quý giống như đồ ăn, không có gì đáng sợ cả..... Anh nhìn tôm hùm đất xào cay, kem que, cậu sẽ sợ hãi sao?"

Hứa Dụng lắc đầu: "Tôi chỉ muốn ăn hết chúng."

Việt Khê gật đầu, nói: "Tôi chính là có suy nghĩ như vậy khi nhìn thấy quý."

Những người khác: "....."

Ánh mắt bọn họ nhìn Việt Khê đều thay đổi rồi.

Ăn đến một nửa, Việt Khê đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

"Chào Việt tiểu thư, tôi họ Thẩm....."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Anh Ta Công Đức Vô Lượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.